UNIV. OF
TORONTO
LIBRARY

LGr
A866S

... Deipnosophistarum libri XV ...
[Vol. 13]

ANIMADVERSIONES
IN
ATHENAEI
DEIPNOSOPHISTAS

POST

ISAACUM CASAUBONUM

CONSCRIPSIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER
ARGENTORATENSIS
INSTITUTI SCIENTIAR. ET ART. POPULI GALLO-FRANC. SOCIUS
ANTIQUAR. LITERAR. IN SCHOLA ARGENT. PROF.

TOMUS OCTAVUS.

ANIMADVERSIONES IN LIBRUM XV.

CUM ADDENDIS AD LIBROS SUPERIORES.

ARGENTORATI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS BIPONTINAE
ANNO XIII. (1805.)

13
15

21462
b

ANIMADVERSIONES IN ATHENAEUM.

IN LIBRUM DECIMUM QUINTUM.

Ed. Caſaub. p. 665.

AD CAP. I.

a „UNIVERSAM δειπνοσοφιστικὴν ἱστορίαν in tres partes „fuiſſe tributam ab auctore, ſuo loco diximus. Harum „duas, τὰ πρὸ τοῦ δείπνου, & τὸ δεῖπνον, libris ipſis qua„tuordecim exſecutus eſt. Tertia reſtat, unico hoc libro „comprehenſa: quem inſcribas licet cum Athenaeo, Τὰ „μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπιτελούμενα. Habes hîc prolixam eo„rum explicationem *quae remotis menſis fieri olim ſolita* cum „ſurrexiſſent, aut inter ſurgendum. *Cottabis* nempe lude„bant antiqui: *flores* ſumebant, ſive ſertos, ſive ſolutos: „*unguentis* etiam ſe perfundebant, aut ungebant: tum au„tem extremo poculo educto, quod vocabant ἀγαθοῦ δαί„μονος, ac de more recitato aliquo *ſcolio* vel *paeane*, alio„ve carmine, domuitioni tandem *facibus* accenſis ſe ac„cingebant. Haec praecipua capita ſunt omnium ſermo„num, qui ultimo hoc libro continentur.« CASAUBONUS.

Εἰ μοι τὸ Νεστόρειον εὔγλωσσον μέλι. Editum ante nos μέλος tuentur quidem ambo codices mssti: nec tamen dubitandum duxi, quin μέλι corrigerem cum BARNESIO, in *EURIPIDIS* Fragm. ex incertis Tragoed. vs. 332. & *Musgravio*, in Euripid. Fragm. ex Incert. num. X. coll. Iliad. α'. 249. Quae paulo poſt ſubiiciuntur tria verba οὐκ ἂν ξυναίμην, ea eiusdem *Euripidis* eſſe, & facili coniecturâ intelligebatur, & diſerto Stobaei teſtimonio conſtat,

Serm. IV. p. 53. ed. Gesn. Nec dubitandum videtur, quin ecloga ea, quam ibi Stobaeus exhibet, in ipsâ Euripidis fabulâ proxime exceperit duos illos senarios, qui initio huius libri ab Athenaeo positi sunt.

διά τε τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν ὁμοιότητα τῶν ἀεὶ καινῶς προσευρισκομένων. Dalecampius: *ob varietatem & diversitatem eorum quae nova semper adinventa fuerunt.* Inde *Pursanus* in Graeco contextu ἀνομοιότητα correxit: specioſe sane: nisi fortasse ὁμοιότης illa eo referatur, quod πάντα ὁμοίως fuerint καινῶς προσευρισκόμενα.

τὰ ἐκ τῶν Λακώνων Πλάτωνος ἰαμβεῖα· Ἄνδρες δεδειπνήκασιν &c. »Locus recitatur e PLATONE *comico* elegan- b
»tissimus: quo velut ob oculos ponitur strepitus ille, qui
»in coenationibus solet excitari, cum surgunt de mensâ
»convivae, & omnia illa, quae diximus, geruntur. Ser-
»vus est atriensis qui loquitur, aut architriclinus: qui
»ministrantium puerorum alium aliud cito facere prae-
»cipit.« CASAUBONUS. — Istos *Platonis* versus ἰαμβεῖα nominavit Athenaeus. Iam vero obsservavimus quidem ad VIII. 355. a. ἰαμβεῖον nonnumquam dici versum prooemialem vel gnomicum, qui alio etiam metri genere praeter iambicum continetur. Sed proprie tamen ἰαμβεῖα dicuntur *iambici versus:* cuius generis sunt etiam qui ex Platone hîc adponuntur. Erant illi in editionibus omnibus per hemistichia vel dimetros distributi, quorum aliis quidem ratio iambici metri satis constabat, aliis autem neutiquam, cum in hunc modum essent descripti:

Ἄνδρες δεδειπνήκασιν
ἤδη σχεδὸν ἅπαντες,
εὖγε, τί οὐ τρέχων σὺ τὰς τραπέζας ἐκφέρεις;
ἐγὼ δὲ λίτρον παραχέων εἰσέρχομαι. &c.

Equidem cum HERMANNO (De Metris, pag. 176 sq.) per tetrametros, quo de genere esse eos adparebat, distribui. *Personarum partes* adpositis notis distincturus eram: sed coepto destiti, cum incertus essem, sint-ne statim initio duo an tres interlocutores; tum vero praesertim, cum sub finem eclogae nescirem, quo pacto, loco priorum personarum, subito nova induci persona videretur, narrans quid deinde gestum esset.

In *vers.* 3. cum priori hemistichio metrum non constet,

λίτρον παραχέων εἰσέρχομαι,

HERMANNUS simplex verbum ἔρχομαι posuit. Nos

b optionem relinquendam lectori exiſtimavimus, velletne λίτρον παραχέων ἔρχομαι legere, an λίτρον χέων εἰσέρχομαι. Ad eadem verba CASAUBONUS, de metri ratione nil cogitans, haec adnotavit: »Ἐγὼ δὲ, inquit, λίτρον πα»ραχέων εἰσέρχομαι. Moris fuit ut poſt finitas epulas *aqua* »*manibus lavandis* funderetur, deinde *unguenta* exhiberen»tur. Illud *Plato* vocat παραχέειν λίτρον; hoc παραχέειν »μύρον. *Nitro* uſos veteres in balneis & plerisque lotioni»bus, probari poſſit multis Hebraeorum, Graecorum & »Romanorum teſtimoniis. λίτρον Attici; alii νίτρον, ex He»braeo *néter* vel *nitr*. Atque haec quidem ita: ſed, an »λίτρον pro *aquâ lavandis manibus* laturi ſunt qui habent »ῥῖνα κριτικήν? Equidem vix puto: etſi ſcio, non aliis ſo»lum rebus, ſed & corpori lavando, nitrum eſſe adhibi»tum. Athanaſius, in Sermone de Virginitate: Ὅταν νίψῃς »τὸ πρόσωπόν σου, νίψῃ ταῖς δύο χερσίν· οὐδὲ μὴ ἐκτρίψῃ »τὰ μῆλα τῆς ὄψεώς σου, οὐδὲ μὴ βάλῃς πόαν, οὐδὲ νίτρον, »οὐδὲ τὰ ὅμοια τούτοις. Legam λουτρὸν, aut νίπτρον: »quae dominans hac in re vox eſt: nam νίψασθαι pro»prie de *lotione poſt epulas*; νίπτρον, *aqua in eam rem*: at »lotio *ante coenam*, ὕδωρ κατὰ χειρός.« — Iam ante Caſaubonum DALECAMPIUS λόετρον vel λουτρὸν corrigendum cenſuerat, monens tamen, λίτρον intelligi poſſe *nitrum aquâ dilutum*, manibus abstergendis. HERMANNO l. c. λουτρὸν placuit: equidem, ſi quid mutandum, νίπτρον praetulerim: ſed de vulgatâ ſcripturâ λίτρον, quam tuentur membr. *A*. (nam in *Epit.* quidem tota ecloga deeſt) non ita deſperandum putavi, ut ſuâ ſede expellere auderem. De *nitro* veterum conſuluiſſe iuvabit quae monuit CORAY, in Notis ad Hippocr. de Aëre, Aquâ & Locis, T. II. pag. 109 ſq.

c *Quintum verſum*, ſic ſonantem,

τῇ παιδὶ τοὺς αὐλοὺς ἐχρῆν ἤδη προχείρους εἶναι,

ut illegitimum notavit PORSON, in Praef. ad Hecub. ed. 2. pag. 40. nempe quod contra legem, quae ex Hephaeſtionis praecepto in iambicis tetrametris obſervari debet, *ſeptimum pedem*, cum purus iambus aut certe tribrachys eſſe deberet, *ſpondeum* habeat. De quo etiam HERMANNUS l. c. monuerat. Eiusdem rurſus generis eſt *decimus verſus*, in ἤδη πόρρω exiens.

Nonum verſum cum *decimo* expedire prorſus non potui. Hi in editis ſic ſcripti legebantur:

καὶ δὴ κέκραται,
τὸν λιβανωτὸν ἐπιτιθεὶς
εἶπε. ποῦ δήμε † ἤδη γέγονε, d
καὶ πίνοντες ἤδη πόρρω.

tum, nullâ interpositâ distinctionis notâ, sequebatur,

καὶ σκολιὸν ᾄσται
κότταβος δ' ἐξοίχεται θύραζε.

Quae sic latine convertit Dalecampius:

Mixta iam hercle (pocula) sunt.
Thure flammis iniecto
fausta precator omnibus:
dudum bibere cuncti:
convivale iam carmen est cantatum,
cottabus foràs egreditur.

CASAUBONUS haec brevia adnotavit: »*Lacunam* in his »versiculis adnotatam explere licet hoc modo:

»ποῦ δὴ μέλος; ἤδη γέγονε.
»καὶ ἔπινόν γ' ἤδη πόρρω.«

Si metri genus perceptum habuisset doctus Animadversor, sic saltem scripsisset,

ποῦ δὴ μέλος; ἤδη γέγονε. καὶ ἔπινον ἤδη πόρρω.

quemadmodum posterius hemistichium scripsit ILGENIUS, in Disquis. de Scoliorum Poësi, pag. CCV. HERMANNUS duos versus, de quibus quaerimus, ad hunc modum refinxit:

καὶ δὴ κέκραται. τὸν λιβανωτὸν ἐπιτίθου. σὺ δ' εἰπὲ,
ποῦ δὴ μέθυ ἤδη γέγονε; καὶ πίνοντες ἤδη πόρρω.

Quorum duorum *Hermanni* versuum posteriorem, ut inconcinnum, ridens PORSONUS loco cit. pag. 42. alium tamen ei substituere (si bene memini; nam libellus ipse Porsoni non amplius in meâ potestate est) non tentavit. Non dubito commodiorem certioremque emendandi huius loci rationem inituros fuisse doctissimos subtilissimique iudicii duumviros, si membranarum nostrarum scriptura, quae loco editae ποῦ δήμε ἤδη, in hunc modum enotata est, εἶπε σπονδὴ με ἤδη, illis innotuisset. Nos, qua ratione lectioni vel sic etiamnum corruptae succurreremus, eo magis incerti haesimus, quoniam (quod supra iam obiter attigi) hoc ipso loco nescio quo pacto nova persona inducì videtur, aliis ea narrans quae deinde gesta sunt. Itaque in Graecis satis habens membranarum exhibere scripturam, in Latina versione sententiam, quam coniectan-

d do intelleximus huic loco ineſſe, utcumque exprimere conatus ſum. Vocabulum σπονδὴ ſimili ratione poſitum vidimus, pag. 659. e. ubi vide notata. Neſcio vero an ad illuſtrandum eumdem hunc locum valeat etiam id quod ex Antiphane adfert Noſter, IV. 170. d. e. ubi in parte muneris τοῦ τραπεζοποιοῦ memoratur τὸ σπονδὰς ποιεῖν. Latina noſtra Graece tali quodam modo fuerint concipienda:

καὶ δὴ κέκραται. τὸν λίβανον ἐπιτιθεὶς εἶπε, σπονδή.
σπονδὴ μὲν ἤδη γέγονε, καὶ ἔπινον ἤδη πόρρω.

Ubi τὸν λίβανον idem valere poſſit ac vulgatum τὸν λιβανωτόν: ſed minime ferendum pulcre intelligo ſpondeum pedem in ſextâ regione eiusdem verſus. Cui incommodo ita fortaſſe mederi poſſis, ut in imperativo modo ſcribas, ἐπιτίθει, εἰπὲ, σπονδή. Sed haec illis relinquere debeo, qui faventioribus Muſis utuntur.

Sequebantur verſiculi in editis libris ſic ſcripti:

αὐλοὺς δ' ἔχουσά τις κορίσκη
Καρικὸν μέλος μελίζεται
τοῖς συμποτῶσι καλὴν
τρίγωνον εἶδον ἔχουσαν,
ἥτ' ἦδε πρὸς αὐτὸ μέλος Ἰωνικόν τι.

Ad quos ſpectat CASAUBONI Animadverſio: »Scribo, & »distinguo:

»— μέλος μελίζεται
»τοῖς συμποταῖσιν. ἄλλην
»τρίγωνον εἶδον ἔχουσαν,
»ἥ γ' ἦδε πρὸς &c.«

HERMANNUS tres tetrametros ad hunc modum conſtituit:

αὐλοὺς δ' ἔχουσά τις κορίσκη Καρικὸν μέλος τι
μελίζεται τοῖς συμπόταις. ἄλλην τρίγωνον εἶδον
ἔχουσαν, ἥτ' ἦδεν πρὸς αὐτὸ μέλος Ἰωνικόν τι.

Quem nos ſecuti *vs.* 12. voculam τι ad μέλος fidenter adiecimus, conſentiente etiam *Fiorillo*, Obſerv. in Athen. p. 35. *Verſu ſequente*, ſicut συμπόταις Hermannus ſcripſit, ſic & membr. noſtrae ſcriptum dedere. Pro ἄλλην, quod eidem cum Caſaubono placuit, nobis in librorum ſcripturâ, καλὴν, contineri ſimul coniunctiva particula viſa erat: quare κ' ἄλλην ſcripſimus. *Poſtremo verſu*, cum pro ἥτ' ἦδε ex membranis ειτηδε adnotatum eſſet, εἶτ' ἦδεν poſuimus. Caeterum *Caricum cantum* magis ſeverum & lugu-

brem fuiſſe conſtat; conf. IV. 174. f. *Ionicum* magis ad laetitiam & voluptatem comparatum.

AD CAP. II.

ἀπὸ βαλανείου recte ed. Ven. Baſ. & Caſ. 1. cum msstis: e quod operarum errore in *ἐπὶ βαλ.* mutatum in ed. Caſ. 2. & 3. *Ibid. πίνοντες ἀμυστιν.* Vide lib. XI. cap. 25. noſtrae edit. & X. 442. f. *Ibid. ἀποβλύζουσιν* recte ms. *A.* cum edd. quod idem ac *ἐμοῦσι* valet, ducto uſu verbi ex Iliad. *ι'*. 487. Quemadmodum ms. *Ep.* perperam *ἀποκλύζουσιν* habet, ſic & olim apud Polluc. VI. 111. ex parum emendatis codicibus *ἀποκλύζειν* pro *ἀποβλύζειν* editum erat. Pollucis verba, cum illuſtrent hunc locum, adpoſuiſſe iuvabit. Οὐ *μὴν*, inquit, *εἰποι ἂν τις τὸ κοτταβίζειν ἐφ' οὗ νῦν, ἀλλὰ ἐμεῖν, ἢ ἀποβλύζειν. πλὴν εἴ τις παίζων βούλοιτο οὕτως ὑποπτεύειν τὸ ἐν τῷ Γηρυτάδῃ ὑπ' Ἀριστοφάνους εἰρημένον· Τότε μέν σου κατεκοττάβιζον, νυνὶ δὲ κατεμοῦσι· τάχα δ', εὖ οἶδα, ὅτι καὶ καταχέσονται.* Id eſt, *Nec vero dixerit aliquis* (nempe veterum ſcriptorum) *κοτταβίζειν eo ſenſu quo nunc dicitur; ſed ἐμεῖν aut ἀποβλύζειν. Niſi quis ludens voluerit ſuſpicari, ita dictum eſſe ab Ariſtophane in Gerytade, cum ait*, &c.

διὸ καὶ Ἐρασίστρατον τὸν Ἰουλιήτην &c. Commode *δι' ὃ* ms. *A. ERASISTRATUS Iulienſis*, nobiliſſimus medicus, *ex Iulide*, Cei inſulae oppido; unde *Ceus* alias cognominatur. Vide Strabonem, lib. X. p. 486.

Ὀρσ' Ἀσκληπιάδῃ &c. Verſus per iocum ad imitatio- a
nem Iliad. *δ'*. 204. effictus.

εἰ μή τι σὺ καὶ τοὺς Ἀμειψίου ἀποβλύζειν ὑπολαμβάνεις. τοὺς Ἀμειψίου, nempe *Ἀποκοτταβίζοντας*, qui eſt titulus fabulae *Ameipſiae*, cum alibi ab Athenaeo citatae, tum paulo inferius, pag. 667. e.

μάθε παρ' ἐμοῦ, ὅτι πρῶτον μὲν ἡ τῶν κοττάβων εὕρεσις b *Σικελική ἐστι παιδιά· ταύτην πρώτων εὑρόντων Σικελῶν, ὡς Κριτίας φησὶν &c.* Mira orationis ſtructura, *ἡ τῶν κοττάβων εὕρεσις Σικελική ἐστι παιδιὰ*, pro *ἡ τῶν κοττάβων παιδιὰ εὕρεσίς ἐστι Σικελική*: ſed, ab eiusmodi traiectione verborum non abhorruiſſe Athenaei noſtri ſtylum, iam ſubinde obſervavimus. Pro olim edito *πρῶτον εὑρ.* ſcripſimus *πρώτων εὑρ.* utriusque codicis mssti auctoritate. Oblitus autem videtur Athenaeus, iam bis a ſe in ſuperiori-

b bus obſervatum, *Siculum inventum eſſe cottabi ludicrum*: primum lib. I. p. 28. b. ubi etiam CRITIAE diſtichon, quod hîc adponitur, pluribus aliis auctum adponebatur; (quo ex loco hîc λατάγων penacute ſcripſi, pro vulgato λαταγῶν. Conf. mox lit. c.) dein lib. X. pag. 427. d. Alibi quoque paſſim de eodem ludicro iam dictum eſt: lib. XI. c. 22. noſtrae edit. rurſusque cap. 58. & cap. 75. quae loca cum hoc conferenda; atque his iungi debent quae de eodem argumento apud Pollucem praeſertim leguntur, libro VI. ſect. 109-111. Quae hîc leguntur, eorum magnam partem ex Athenaeo, laudato auctoris nomine, in Scholiis ad Ariſtophanis Pac. 1243. adpoſuit recentior aliquis (nec tamen unus e recentiſſimis) Graecus interpres; idem, puto, de quo diximus ad Athen. IX. 378. a. quamquam oblitus eſt Küſterus ſcholion illud eo ſigno, quod aliâs praefigere conſueverat, a vetuſtioribus ſcholiis distinguere. In eo ſcholio etiam, quemadmodum in codicibus noſtris, πρώτων εὑρ. legitur. Totam vero hanc Athenaei *de Cottabi ludo* disputationem in Germanicum ſermonem translatam & criticis Adnotationibus illuſtratam exhibuit doctiſſimus IACOBS, in Wielandii Attico Muſeo, T. III. Faſc. 3. pag. 475 ſeqq. Eiusdem ludicri univerſam rationem, variaque ſingula genera, erudite & copioſe explicavit GRODDEK in libro item Germanice conſcripto, *Antiquariſche Verſuche*, (quaſi dicas *Tentamina Antiquaria*) Lembergae, anno 1800. Quem librum, a Iacobſio l. c. pag. 476. laudatum, ad manus meas nondum perveniſſe nunc maxime doleo. Caeterum veterum loca omnia ad hoc ludicrum ſpectantia collegit MEURSIUS, in libro DE Ludis Graecorum, voc. Κοτταβισμὸς, in Gronovii Theſ. Ant. Graec. T. VII. p. 965 ſqq. Sed ad Athenaeum quod ſpectat, quum ad hunc praeſertim illuſtrandum, maximeque ad emendanda poëtarum teſtimonia ab illo citata, ſtudium ſuum ingeniumque *Iacobſius* l. c. contulerit; quamvis inſignis & eximia ſit opera auctori noſtro a Viro doctiſſimo praeſtita, tamen multa ex iſtis poëtarum teſtimoniis adeo corrupta ad nos pervenerunt, ut eorum medicina nonniſi incertis tentari coniecturis potuerit, quas in contextum recipere non licitum ſit editori. Denique in his etiam, quae ſuo nomine ſuper hoc argumento diſputat Athenaeus, tanta eſt confuſio & ambiguitas atque obſcuritas, ut vix ipſe earum rerum, quae hîc tradere voluit, perſpicuam notionem animo in-

formatam habuiſſe videatur, nedum ab interprete hodie exſpectari poſſit, ut ad liquidum omnia perducat.

Δικαίαρχος δ' ὁ Μεσσήνιος. Ad lectionem olim editam, Δικαίαρχος ὁ Μιλήσιος, monuit CASAUBONUS: »*DICAEARCHUS* is, qui *ab Ariſtotele doctus*, ut Cicero ſcribit, non *Mileſius* fuit, ſed Siculus ex *Meſſanâ* urbe, auctore Suidâ non uno loco. Falſa igitur eſt lectio, Δικαίαρχος ὁ Μιλήσιος. Melius libro XI. [p. 460. f. & 461. a.] Δικαίαρχος ὁ Μεσσήνιος, ὁ Ἀριστοτέλους μαθητὴς, ἐν τῷ περὶ Ἀλκαίου. Ita igitur ſcribe.« — Ut ibi, ſic & hîc, recte ὁ Μεσσήνιος ſcribitur in noſtris membr. *A.* Atque ita etiam in Scholio modo commemorato, ad Ariſtoph. Pac. 1243. niſi quod ibi Μεσήνιος ſimplici literâ ſibilante ſcribitur. Pro eo vero, quod nude hîc Δικ. ὁ M. absque coniunctione vulgo legebatur, haud dubie Δικαίαρχος δ' ὁ Μεσσ. ſcripſerat Athenaeus: & coniunctivam particulam cum in iſtis verbis tenuerit Scholii laudati auctor, eo minus dubitavi quin reſtituerem Deipnoſophiſtae.

συνεστραμμένη τῇ χειρὶ ἄνωθεν ἐρρίπτουν. Cum hac deſcriptione rationis iaculandae latagae in cottabi ludo conferenda illa, quam Hegeſandri verbis expoſuit Deipnoſophiſta, XI. 479. e. ἔδει γὰρ εἰς τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα ἐρείσαντα, καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλώσαντα ὑγρῶς ἀφεῖναι τὴν λάταγα. Eodem pertinet, quod ait XI. 482. c. (cap. 22. noſtrae edit.) τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τῇ προέσει. (conf. mox pag. 667. b.) Item, αὐλητικῶς καρκινοῦν τοὺς δακτύλους: pag. 667. a. ubi vide not. c

εἰς τὸ κοτταβεῖον. In hoc vocabulo, quod & *vas* cottabi ludicro inſerviens, & *praemium* ſignificat victoribus propoſitum, mire variant libri. Pro κοτταβεῖον, quod hîc conſentiente ms. *A.* editum eſt, κοττάβιον habet ms. *Ep.* & Schol. Ariſtoph. ad Pac. 1243. Apud Pollucem, VI. 111. ex aliis codicibus ſic editur: τὰ κοτταβεῖα ἆθλα ἐλάμβανε. ἐκαλεῖτο γὰρ οὐ τὰ ἀγγεῖα κοτταβεῖα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἆθλον: ubi optimus Falckenb. utrobique κοττάβια habet, qui quidem ſegm. 110. cum aliis in τὸ κοτταβεῖον conſentit. Pariter κοττάβια apud Etymologum p. 333. l. 14. & 22. ſcribitur; ubi de *praemio* agitur. Apud Noſtrum, pag. 667. d. eſt κοττάβιον, de *vaſe*, ubi nihil ex ms. *A.* enotatum. Rurſus vero κοττάβειον, de *vaſe*, edd. & Ms. pag. 667. f. De *praemio*, τὰ κοττάβια edd. p. 667. e. ſed κοτταβεια Ms. Rurſus de praemio, pag. 668. c. ἄλλο

c κοτταβίων εἶδος edd. & Ms. dein vero ibid. in Callippi verſu κοττάβια quidem edd. ſed κοττάβεια Ms. Apud Ariſtotelem, eo loco quem Caſaubonus ad pag. 666. e. adpoſuit, κοττάβια *praemia* nominantur. Poëtarum loca ſi excutias, videri poſſit κοττάβια uſurpatum fuiſſe de *praemio*: ſic enim haud dubie penultimâ brevi uſus eſt *Callippus*, pag. 668. c. ubi ex pravo more κοτταβεια habet ms. *A*. Ac videri poteſt hoc ſignificatu proprie eſſe adiectivum nomen, ſubintellecto ſubſtantivo ἆθλον: quod ſubſtantivum adiectum eſt XI. 479. d. ubi ἆθλα κοττάβια ſunt *cottabismi certamina*, & *praemia* victoribus propoſita. Contra in *Eubuli* verſu, p. 666. f. ubi de *vaſe* agitur, manifeſte penultima longa eſt, κοττάβειον. Sed ecce rurſus, Plato comicus, pag. 666. e. ubi pariter de *vaſe* loquitur, haud dubie brevi penultimâ utitur, licet ibi κοττάβεια ſcribatur in membranis. Ita fit, ut propemodum videantur promiſcue adhiberi potuiſſe tria illa nomina, ſive tres nominis formae, κοττάβιον, κοττάβειον & κοτταβεῖον: quarum unaquaque perinde & *vasculum* ludicro huic inſerviens, & *praemium* victori propoſitum ſignificaretur. Conf. mox rurſus ad lit. *c*. & *e*. notata. Sed relinquere hunc locum non poſſum quin de Heſychianâ gloſſâ, ad idem nomen ſpectante, verbum adiiciam; quae in Albertina editione ſic ſcribitur: Κοτταβία· [olim Κοτταμία·] πλινθεία, ἢ ληρωτήρια. ἄμεινον δὲ νοεῖν ἔπαθλον τῷ ἀρίστα κοτταβίσαντι. Primum certum videtur, nec κοτταμία, nec κοτταβία (penacute) ſcribi debuiſſe; ſed κοττάβια, aut, ſi mavis, κοτταβεῖα vel κοττάβεια. Tum vero corrupta utique duo proxima verba, πλινθεία & ληρωτήρια: ſed vix dubitandum videtur, ſententiam interpretationis hanc eſſe: Κοττάβια *dici vaſa, cottabi ludo inſervientia: ſed melius eſſe, ſi intelligas praemium ei propoſitum, qui optime iaculatus ſit.* Iam pro ληρωτήρια ſcribi debuiſſe λουτήρια, quemadmodum Valeſius coniecerat, ex eiusdem Heſychii interpretatione vocabuli λάταξ intelligitur. λουτήριον autem dicit Grammaticus *vas* illud *maius*, quod λεκάνη & χάλκιον apud Noſtrum p. 667. e. & f. & ξυεία, hac pag. & χαλκεῖον apud Polluc. VI. 110. vocatur. Vox πλινθεία vero, de qua deſperarunt viri docti, leviter ex πλινθία corrupta; (plur. a ſing. τὸ πλινθίον) quod vocab. parum utique commode poſuit Grammaticus, cum κεράμια aut aliquid tale dicere vellet, intelligeretque *minora* illa *vaſa* cottabi ludo inſervientia, quae ὀξύβαφα,

acetabula cum apud Pollucem dicuntur, tum apud Noſtrum c pag. 667. e. f. quae ex tenui *terrâ figlinâ* confecta erant: quare etiam ὀξυβάφια κεράμεα dicuntur, XI. 494. d.

Κλείταρχος δ' ἐν τῇ περὶ Γλωττῶν πραγματείᾳ (ſupple, φησὶν,) λατάγην Θεσσαλοὺς καὶ Ῥοδίους τὸν ἀπὸ τῶν ποτηρίων κότταβον λέγειν. Gallicus interpres, loco vocabuli κότταβον, legi vult ὑπόλοιπον οἶνον. Dalecampius, omiſſâ voce λατάγην, vertit: *Theſſalos ac Rhodios cottabum vocare quod ex potione reſtat.* IACOBS, nil mutans, ipſum vocabulum κότταβος in verſione ſervat: *Theſſalos ac Rhodios λατάγην vocare cottabon ex poculis.* Nobis videbatur κότταβος *Clitarcho* in illâ Gloſſâ *ſtrepitus, ſonitus* dici. Cuius interpretationis auctores habeo Heſychium & Suidam. Heſychius enim, primum, Κότταβος interpretatur λάταξ: tum vero Λάταξ· ψόφος, κότταβος, ὁ ἀπὸ τῶν ποτηρίων. Similiter Suidas, in Κότταβος: - - ἐπὶ τῷ ψόφον ἀποτελέσαι, ὃς ἐκαλεῖτο κότταβος. Ipſa autem Clitarchi gloſſa eo valere videtur, ut doceat, pro eo quod Attici ἡ λάταξ, τὴν λάταγα dicebant, Theſſalos ac Rhodios ἡ λατάγη, τὴν λατάγην, dixiſſe. Nam ἡ λάταξ, τῆς λάταγος, & ſic porro, dixiſſe Atticos, (non ἡ λατάγη, τῆς λατάγης) cum ex Grammaticorum gloſſis intelligitur, tum ex ipſis Atticorum teſtimoniis, quae ſuperſunt. Sic in *Critiae* diſticho, paulo ante relato, temere quidem hîc λαταγῶν edebatur, recte vero I. 28. b. λατάγων (a ſing. ἡ λάταξ) ſcriptum erat. Sic in *Dicaearchi* verbis, (hac pag. lit. *b.*) pro eo quod vulgo hodie τὴν λατάγην ſcribitur, rectius videtur quod ex hoc Athenaei loco apud praedictum Ariſtophanis Scholiaſten legitur, τὴν λάταγα. Haud dubie vero λάταξ dixerunt *Achaeus* & *Sophocles* apud Noſtrum, pag. 668. a. & b. & αἱ λάταγες *Dionyſius* in Elegis, p. 668. f.

AD CAP. III.

Κότταβος δ' ἐκαλεῖτο καὶ τὸ τιθέμενον ἆθλον τοῖς νικῶσιν ἐν τῷ πότῳ. Particulam καὶ, quae poſt ἐκαλεῖτο deerat editis, (neſcio an & membranis *A.*) commode dedit ms. *Ep.* & Schol. Ariſtoph. Verba ἐν τῷ πότῳ ad τοῖς νικῶσιν cum Dalecampio referens IACOBS, cum videret non potuiſſe hoc loco ab Athenaeo *eum* dici *qui potando viciſſet*, iſta ἐν τῷ πότῳ auctori temere obtruſa cenſuit, adeoque e contextu eliminanda. At, quidni ἐν τῷ πότῳ ad τι-

c θέμενον referatur? ut idem ſit ac ſi dixiſſet, τὸ ἐν τῷ πότῳ τιθέμενον ἆθλον τοῖς νικῶσι, ut intelligeretur τοῖς νικῶσι τῇ παιδιᾷ, *qui illo ludicro viciſſent.* Valet autem ἐν τῷ πότῳ idem ac παρὰ πότον, X. 420. c. XIII. 584. a. c. & ſaepius alibi; id eſt, παρὰ τὸ συμπόσιον vel ἐν τῷ συμποσίῳ, *in convivio, inter pocula.* Nam ὁ πότος ſonat τὸ συμπόσιον, ut recte Suidas ait: Ποτὸς, τὸ πινόμενον. Πότος δὲ, τὸ συμπόσιον. Itaque pro vocabulo πότος, quod hic legitur, alibi in eodem argumento vocab. συμπόσιον poſitum videmus. τοιαύτη δὲ ἐγένετο σπουδὴ (ait Hegeſander Delphenſis apud Noſtrum, XI. 479. d.) περὶ τὸ ἐπιτήδευμα, ὥστε εἰς τὰ συμπόσια παρεισφέρειν ἆθλα κοττάβια καλούμενα. Eodemque pertinet quod παιδιᾶς εἶδος παροίνιον adpellatur cottabus apud Noſtrum, eâdem hac pag. 666. d. Quare nos quidem non illa verba ἐν τῷ πότῳ hic turbarunt, quam illud ipſum, primum, quod κότταβον ait auctor noſter *etiam nominatum eſſe praemium victoribus in hoc ludicro propoſitum;* cum alii omnes propoſitum in cottabi ludo praemium κοττάβιον, κοττάβειον vel κοτταβεῖον, non κότταβον, nominent; tum vero, quod ad probandum hunc uſum, quem dicit, vocabuli κότταβος teſtimonio utatur *EURIPIDIS*, quo id, quod vult Grammaticus noſter, minime evincitur. CASAUBONUS, prioris difficultatis nullam rationem habens, quo alteram levaret, ad iſta Euripidis verba,

— τὸν βάλλοντα δὲ στέφειν
ἐγὼ τετάγμην, ἆθλα κοττάβων διδοὺς:

haec monuit: »Scribe ἆθλα κότταβον διδοὺς, cum Da» lecampio. Hoc enim agit, ut probet κότταβον etiam ad» pellari *praemium* τῶν κοτταβιζόντων: id eſt, *eorum qui* » (ut loquitur Plinius) *elidebant in pavimento ſonum ex vini* » *reliquiis.*« — Nempe commode quidem ad id, quod videri poterat in animo habuiſſe Athenaeus, interpretatus erat Dalecampius, *Cottabum praemium:* at, quod editum eſt, ἆθλα κοττάβων, i. e. *cottaborum praemium*, id uterque noſter codex mſtus tuetur: quam ſcripturam, cum fidenter ἆθλα κότταβον in Euripidis Fragm. edidiſſet *Barneſius*, Euripidi rurſus vindicavit *Musgravius.* PALMERIUS quoque (Exercit. pag. 530.) non dubitare ſe profitetur, ἆθλα κοττάβων, ſcripſiſſe Euripidem: ſed ex Athenaei verbis utique colligi, ipſum in ſuo Euripidis codice κότταβον legiſſe; videri autem ab aliquo ex emenda-

tiore codice κοττάβων deinde in Athenaei libris corre- c
ctum. De quo, ut cuique viſum fuerit, ita ſtatuant viri docti. Nobis, niſi prorſus miſero modo nugatum eſſe Athenaeum velimus, ſtatuendum videtur, κότταβον (non κοττάβων) legiſſe illum apud Euripidem: planeque nobis probabile fit, ita etiam ſcripſiſſe ipſum poëtam. Cum quo conſentit uſus vocabulorum κοττάβιον, κοττάβειον vel κοτταβεῖον, de quibus paulo ante diximus: quae vocabula, verum ſi quaeris, nihil aliud eſſe videntur niſi *diminutivae formae vocabuli* κότταβος: (quare etiam pro eo quod eſt κόττα βος κατακτὸς apud Ariſtoph. Pac. 1243. & apud Noſtrum hac pag. 666. e. deinde τὸ καλούμενον κατακτὸν κοττάβιον dicitur, pag. 667. d. pariterque apud Polluc. VI. 110. τοῦτο δὲ κοτταβεῖον, κατακτὸν Ἀριστοφάνης καλεῖ κόττα βον:) ac, quemadmodum κόττα βος & de *praemio* dicitur victori propoſito, ut ex Euripide hîc docet Athenaeus, & de *vaſe* in quod iactatur latax, ut continuo deinde ſubiicit; ſic etiam diminutiva illa vocabula & *vascula* ſignificant ad hunc ludum adhibita, & *praemium* victori cedens. Cuius duplicis ſignificationis haec cauſſa fuerit, quod initio maxime ipſa *vascula* fuiſſent *praemium* victori propoſitum: quod haud obſcure ex illis Noſtri verbis intelligi videtur, p. 667. e. ἐπινεῖ τε ἐπ' αὐτῆς ὀξύβαφα κενὰ, ἐφ' ἃ βάλλοντες τὰς λατάγας ἐκ καρχησίων ἐπειρῶντο καταδύειν· ἀνῃρεῖτο δὲ τὰ κοττάβια ὁ πλείω καταδύσας. Similiter Pollux, VI. 11. ὁ δὲ ὑγρᾷ τῇ χειρὶ (*molli manu*, non *humidâ*, ut interpres habet) τὸν κόττα βον ἀφεὶς καὶ τούτων (τῶν ὀξυβάφων) τινὸς τύχὼν εὐδοκιμεῖ. ὁ δὲ πλεῖστα καταδύσας τῶν ἐπιπολαζόντων, τὰ κοτταβεῖα (ſive, τὰ κοττάβια) ἆθλον ἐλάμβανεν. Eodemque, ni fallor, pertinet quod Athenaeus noſter paulo poſt, hac eâdem pag. 666. d. cottabum dicat eſſe παιδιᾶς εἶδος ἐν ᾗ ἐξίσταντο τῶν σκευαρίων οἱ δυσκυβοῦντες. Duravit autem (quod in multis vocabulis uſu venit) idem uſus nominis κοττάβια vel κοτταβεῖα etiam deinde, poſtquam *alia* ſubinde *praemia* victori propoſita ſunt. Quare ait Athenaeus, pag. 668. c. ἦν δέ τι καὶ ἄλλο κοτταβίων εἶδος προτιθέμενον ἐν ταῖς παννυχίσι, nempe πεμμάτια τινά. Caeterum vocabulum κοτταβεῖον, ſic penultimâ circumflexâ ſcriptum pronunciatumque, poſſit illud ex ipſius formationis ratione videri proprie ſignificare *instrumentum quod cottabi ludicro inſervit:* qui qui-

dem ſignificatus cum eo quem diximus amice conſentit. Sed redeamus ad *Euripideum* teſtimonium, unde digreſſi ſumus: notemusque, recte *verſu* 1. Βακχίου τοξεύμασι editum eſſe, cum in ms. *A.* perperam Βακχείου legatur; quemadmodum etiam libro XI. in ea parte quae ex Epitomâ ſuppleta eſt, (cap. 17. noſtrae edit. lit. e.) in ms. *Ep.* βακχείου pro βακχίου ſcribebatur. Βάκχιος, *Bacchus*, pro *vino*, hîc ut ibi: ubi vide not. & conf. Valck. ad Phoen. pag. 11. Iam, quid ſit quod Βακχίου τοξεύματα dixerit poëta, facile intelligitur: quae quum *fragmenta calicis* interpretaretur Fiorillo ad Herodem Attic. p. 164. aliud animo egiſſe videtur. κάρα γέροντος, *Manes* eſt: de quo deinde, & lib. XI. c. 75. ubi χάλκειον (ſive χάλκεον) κάρα vocatur. Denique monuit MUSGRAVIUS (in Eurip. Fragm. p. 576.) loqui videri in hac eclogâ famulum Oenei. κάρα ultimam producit, ut in Sophocl. Elect. 52.

d Ἐκαλεῖτο δὲ κότταβος καὶ τὸ ἄγγος (corrupte ἄνος ms. *Ep.*) εἰς ὃ ἔβαλλον τὰς λατάγας, ὡς Κρατῖνος ἐν Νεμέσει δείκνυσι. De vocab. ἡ λάταξ vel ἡ λατάγη paulo ante dictum eſt. Hoc loco ſcripturam penacutam λατάγας, a ſing. ἡ λατάγη, cum editis tenet codex *Epit.* atque etiam (ni fallor) ms. *A.* ſed τὰς λάταγας (a ſing. λάταξ) habet Scholiaſtes Ariſtophanis, ad Pac. 1243. CRATINI teſtimonium ex *Nemeſi*, miſere utique corruptum, habes infra, pag. 667. f. Poſt iſta verba, ἐν Νεμέσει δείκνυσι, idem Comici interpres ibidem, δείκνυσιν ſcribens, haec inſerit: Ὅτι δὲ καὶ χαλκοῦν ἦν, (nempe, τὸ ἄγγος) Εὔπολις ἐν Βάπταις λέγει· »Χαλκῷ περὶ κοττάβῳ. « Id eſt: *Eſſe vero etiam aeneum* illud vas, *Eupolis declarat in Baptis*, (ſive, *Tinctoribus*) dicens: » *Aeneo ſuper cottabo.* « Quae verba prorſus eum colorem habent, ut recte iudicaſſe IACOBSIUS videatur, reſtituenda illa Athenaeo eſſe; utpote quae in aliis quidem codicibus deſiderentur, ſed in vetuſtiore & integriore codice reperta fuiſſent, quo uſus ille Interpres erat.

Πλάτων δ' ἐν Διὶ κακουμένῳ παιδιᾶς εἶδος παροίνιον τὸν κότταβον εἶναι ἀποδίδωσιν, ἐν ᾧ ἐξίσταντο καὶ τῶν σκευαρίων οἱ δυσκυβοῦντες. »Id eſt: *Plato in Iove cruciato luſus* »*eſſe genus tradit* [adiici debebat *in conviviis* vel *inter pocula uſitati*] » *in quo vasculis ſuis* vincenti *cedebant qui infeliciter iaciebant.* Significat philologus, etiam propoſito »praemio certaſſe veteres cottabiſmo: ſed praemio tenui

» & non magnae rei: atque illa praemia vocat σκευά- d
» ρια, paucis verbis more ſuo mentem nobis exprimens
» inſequentium Platonis verſuum. Quid igitur ſunt σκευά-
» ρια? *crepidae*, puta, & *cotylus*, quorum in ſubiectis ver-
» ſiculis fit mentio. Haec ſunt quae proprie vocabant *cot-*
» *tabia*, ut mox dicetur. In ſcholiis Ariſtophaneis, ubi
» laudatur hic locus, male ſcriptum, Διὶ καλουμένῳ: quod
» alii multi loci arguunt: & διακυβεύοντες, pro δυσκυ-
» βοῦντες, id quoque male; nam δυσκυβεῖν probum ver-
» bum eſt, etiam Polluce teſte. « CASAUBONUS. — Pro
corrupto οἶνος, quod in ms. *A.* eſt, recte εἶδος poſue-
runt editores, quod etiam Ariſtophanis interpres ad Pac.
1243. habet. In *Epit.* deſunt iſta verba, cum ſubiectâ
Platonis eclogâ. Quod παιδιᾶς εἶδος παροίνιον ait Athe-
naeus, de eo paulo ante dictum. Quod vero ait, ἐν ᾗ
(παιδιᾷ) ἐξίσταντο καὶ τῶν σκευαρίων οἱ δυσκυβοῦν-
τες, adiectus articulus τῶν σκευαρίων indicare videtur,
non quaelibet *vascula* vel *ſupellectilia* intelligi, ſed *ea ipſa*
vascula quae cottabiſmi ludo inſerviebant: nempe vel *pocula*
e quibus iactabant latagam, vel *acetabula* quae in aquâ
mergebant. Et de acetabulis quidem, quae victori cede-
bant, deinde loquitur auctor, nos vero etiam paulo an-
te de eisdem diximus: & colligere fortaſſe ex hoc loco
poſſis, acetabula illa ab unoquoque colluſore in commu-
ne fuiſſe collata, ut ſua dein amiſerit is qui parum felici-
ter iaculatus eſſet. Sed hoc loco, de alio cottabiſmi ge-
nere agi videtur, cui non adhibebantur acetabula: τὸ
σκευάριον autem hîc intelligitur *poculum*, *e quo latax ia-*
ctabatur. Id poculum alibi generali nomine, τὸ ποτήριον
aut ἡ κύλιξ nominatur, ut pag. 667. c. 668. c. hîc ſigilla-
tim ὁ κότυλος, quo de nomine conf. XI. 478. b. c. alibi
καρχήσιον, ut pag. 667. e. alibi κοτταβὶς, ut XI. 479. c. d.
item ἀγκύλη, ex nonnullorum quidem Grammaticorum
interpretatione, lib. XI. cap. 22. & XV. 667. c.

» Multa in PLATONIS eclogâ corrupta. Ita autem in-
» cipit:

» Πρὸς κότταβον παίζειν, ἕως ἂν σφῶν ἐγὼ
» τὸ δεῖπνον ἑσκευάσω, πάνυ βούλομαι.

» Scribo, τὸ δεῖπνον ὧδε σκευάσω: & deeſſe verbum
» explendae ſententiae videtur. Coquus loquitur, qui, ut
» tempus habeat parandae coenae, optat convivas cottabo
» interea ludere. « CASAUBONUS. — Verbum ἑσκευάσω

d utique quovis modo corruptelam profitetur. ἔξω σκευάσω corrigit IACOBS, Muſ. Attic. III. 3. pag. 489. Poteras & ἐντὸς σκ. coniectare: ſed nihil certi. De perſonis, quae hic colloquuntur, haud multo ſum certior. In fabula, quae *Iupiter adflictus* vel *male adfectus* inſcribitur, quo pacto *coquum* loquentem induxerit poëta, neſcio: illud perſpicuum videtur, ſextum verſum, ab eâdem perſonâ pronunciatum, non tam *coquo* convenire, quam *hero*: quare pro ἐσκευάσω deſiderabam equidem verbum, quod ſignificaret *donec vobis coena parata fuerit.* Sed, cur explendae ſententiae in *verſ.* 2. aliud deeſſe verbum exiſtimaverit Caſaubonus, non video. Iam quos adloquitur is, cuius primae ſunt loquendi partes, quos ille hortatur ut interim dum coena paretur cottabi ludicro tempus terant, nonniſi *duas* eſſe perſonas, dualis numerus σφῶν indicat. Et earum quidem alteram *Herculem* eſſe, ex pag. ſeq. lit. *b.* intelligitur: altera perſona mulier eſt, neſcio quae; cuius quidem in hac eclogâ nullae videntur eſſe loquendi partes: niſi forte huius verba ſint, quae *verſ.* 3. & 4. leguntur.

» *Tertius verſus* prope conclamatus:

» Ἀλλ' ἄνεμος ἑστάλκεις θυΐαν παῖς θεόν.

» Cum adoleſcentes ad cottabiſmum hortatus eſſet coeus, » illi expediri proferrique omnia ad eam rem neceſſaria » iubent. Inter alia requirebatur vas aliquod grandiuscu- » lum aquae capax: cuius uſum & Athenaeus mox, & » Pollux libro ſexto nos docent. Scribitur libro XI. ha- » buiſſe veteres vaſa quaedam ad hunc tantum luſum fa- » bricata. Quod etſi verum eſt, nihil tamen vetat, etiam » alia formae non diſſimilis, cum ad manum propria non » erant, cottabiſmo inſerviſſe. Nos quidem non dubita- » mus, θυΐαν, id eſt *mortarium*, in iſto verſu locum *pelvis* » tenere, in quam ſolita ad cottabos aqua coniici, ut mo- » do dicebamus. Hoc igitur ratum eſto: praeſertim cum » *aquae* ſtatim mentio fiat. Verba ſic aptaveris huic ſen- » tentiae:

» Ἀλλ' ἄγε, μόνον (vel ὕδωρ) στάζ' εἰς θυείαν παιδίον.

» *Age igitur, o puer, aquam infunde in pilam.*« CASAUBONUS. — Deſperato verſui medicinam adferre haud paulo probabiliore ratione alii viri docti tentarunt. Modeſte, ut ſolet, quaerit in *Notis msstis* doctiſſimus CORAY: » An le- » gendum,

» ἀλλ' ἄγε ὃς ἐστάλης ἐπὶ (vel εἰς) θυίαν παῖς, d
(f. παῖ,) θέων
» φέρε τὴν θυΐαν &c.

» *At age puer, qui miſſus es ut apportares mortarium, currens* » (θέων) *affer mortarium.* coll. Ariſtoph. Pac. 259. « — Sane, quum θεὸν in ed. Caſ. legeretur, perquam probabile erat, θέων ſcriptum oportuiſſe: tum vero lenis utique mutatio, ἄγε ὃς ἐστάλης, pro ἀλλ' ἄνεμος ἐστάλεις: ſed ſententia languidior, nec ſatis idonea videtur: θυίαν vero an duabus ſyllabis pronunciare liceat, aut tribus ſyllabis penultimâ brevi, etiam atque etiam dubito. Immo, licet ſcripturam θυΐαν (*verſ.* 3. & 4.) cum editione Caſaub. tueantur veteres noſtrae membranae, perſuaſum tamen habeo mendoſam eſſe hanc ſcripturam, & θυείαν ſcribi debuiſſe. (conf. ad IV. 169. b. notata, & vide Ariſtophanis loca in Indice Brunckiano citata.) Vocabulum ἄνεμος, quod hîc vulgo legitur, tenens FIORILLO, locum ſic ſcribendum cenſuit: (Obſervat. in Athen. pag. 59.)

» ἀλλ' ἄνεμος ὣς σταλεὶς θυΐσον, (θυΐδιον, puto, voluerat) παῖ, θέων,
» φέρε τὴν θυείαν. —

» *Sed venti inſtar currens adporta* &c. « — HUSCHKIUS in Analectis Crit. pag. 148. neſcio quo modo latere hîc illam dictionem ἀνέμου παιδίον ſuſpicatus erat, de qua videndus Suidas in Ἀνέμου πεδίον, ibique Küſterus, & Toup in Curis Noviſſ. pag. 171. ed. Lipſ. Equidem, ſi in partes eundum ſit, prae caeteris IACOBSII rationem probaverim, cum per ſe commodiſſimam, tum haud ita longe, ut primâ ſpecie videri poſſit, a veteris ſcripturae veſtigiis discedentem. Sic igitur ille, in Muſeo Attic. III. 3. pag. 488.

» Ἀλλ' ἄγε, δὸς ὡς τάχος θυείαν, παῖ, θέων.
» φέρε τὴν θυείαν. —

Sed loco duorum verborum παῖ & θέων (quoniam παῖς τεὸν cum ed. Ven. & Baſ. habent veteres membr. non παῖς θεὸν, quemadmodum Caſaubonus edidit) probabilior emendatio fuerit παιστικὴν, de qua idem Vir doctus in Animadv. ad Euripid. Trag. pag. 186. cogitaverat. Ita prodibit prior verſus huiusmodi:

Ἀλλ' ἄγε, δὸς ὡς τάχος θυείαν παιστικήν.

Iſtam vero emendationem, quamlibet probabilem, non auſus ſum & poëtae & lectori obtrudere, ſatis eſſe ratus

ſi ſub contextu adponerem, notatâ in contextu corruptelâ vulgatae ſcripturae. An vero ex membranarum ſcripturâ ἑστάλλεις aliud quidpiam probabiliter exſculpi poſſit, videant qui doctrinâ & ingenio valent. In *Epit.* deeſſe totam eclogam ſupra iam diximus. Tres verſus (tertium, quartum, & quintum) perſonae *B.* tribuit *Iacobs*: nobis tertius & quartus cum quinti initio, eidem perſonae *A.* tribuendi videbantur, cuius primae loquendi partes erant; niſi placeat, eſſe haec *mulieris* illius verba, cuius *crepidae* deinde memorantur.

e *Verſu* 5. pro παράθετε, quo ſervaretur ſingularis numerus, παραθές τε corrigit idem IACOBSIUS. At nobis nihil magnopere incommodi habere ilie transitus a ſingulari numero ad pluralem videbatur. In promtu eſt, ut cogitemus plures famulos praeſto fuiſſe. Ad reliquam eiusdem verſus partem CASAUBONI eſt Animadverſio haec: »Interdum ſcite cottabiſſantibus praemii loco concedi ſo»litum, ut praeſentium foeminarum oſcularentur quam »vellent. Ideo ait *PLATO verſu quinto*: Παίζωμεν δὲ περὶ »φιλημάτων. Callippus:

»Ὁ δ' ἀργυπνήσας τὸν πυραμοῦντα λήψεται
»τὰ κοτταβεῖα, [κοττάβια,] καὶ τῶν παρουσῶν ἣν ἂν θέλῃ
»φιλήσει.« —

Vide pag. 668. c. d. & conf. XI. 487. d.

Sextus verſus, imperfectus, in hunc modum ſcriptus erat,

Ἀγεννῶς οὐκ ἐῶ, †

Ubi recte monuit IACOBS, exitum potius ſenarii, quam initium, verbis his contineri: quae verba & ipſa corrigere & quae deſunt ſupplere idem Vir doctus tentavit, in hunc modum:

Φιλημάτων ἔγωγ' ἀγῶνας οὐκ ἐῶ
παίζειν. —

Nos conſultum duximus, tamquam exitum ſenarii adponere verba quae hodie ſuperſunt, (quae fortaſſe etiam, omiſſis aliis, ſola ipſe Athenaeus hîc adpoſuerat) caeterum intacta relinquere. Lubens accepiſſem ἀγεννὲς, ſi dediſſent membranae; hoc ſenſu, ἀγεννὲς τοῦτο ἐστίν· οὐκ ἐῶ. Nunc videtur utique cum IACOBSIO delendum eſſe comma poſt ἐῶ, ut iuncta intelligantur verba, ἀγεννῶς οὐκ ἐῶ παίζειν: deinde vero *verſu* 7. cum eodem legendum, παίζειν. τίθεμαι δὲ κοτταβ. Ad eumdem *verſ.* 7. quum reclamante duobus in locis metro ſic editus eſſet,

παίζειν τίθεμαι κοττάβια σφῶν ἐγὼ, e

haec adnotavit CASAUBONUS: »*Septimo* ſcribe:

»παίζειν δὲ τίθεμαι κοτταβεῖα σφῶν ἐγώ:

»id eſt: *Ego vero cottabiſmi praemia haec vobis ſtatuo: cre-*
»*pidas* nempe, quae ſequenti verſu nominantur, & *co-*
»*tylum*. Haec praemia κυρίως vocabantur κοτταβεῖα, vel
»κοττάβια, auctore Athenaeo libro XI. & Polluce libro
»ſexto. Ariſtotelis locus eſt, paucis recte intellectus,
»ubi horum praemiorum fit mentio; quem ὁδοῦ πάρεργον
»attingemus. Rhetoricorum libro ſecundo, [immo lib.
I. cap. 12. ſect. 45. edit. Schrad. Opp. ed. Bipont. Tom.
IV. pag. 137.] »enumerans philoſophus eos qui oppor-
»tuni ſunt iniuriae & εὐαδίκητοι, inter caetera ſcribit:
»καὶ τοὺς ὑπ' ἄλλων μέλλοντας, ἂν μὴ αὐτοὶ, ὡς οὐκέτι
»ἐνδεχόμενον βουλεύσασθαι. ὥσπερ λέγεται Αἰνησίδημος
»Γέλωνι πέμψαι κοττάβια ἀνδραποδισαμένῳ, [adici-
»tur in libris, ὅτι ἔφθασεν,] ὡς καὶ αὐτὸς μέλλων. Hoc
»eſt: *Facile eos laedimus, qui inibi ſunt, ut, ſi tu non oc-*
»*cupes, alius ſit ipſis nociturus: iam enim videtur integrum*
»*non eſſe de eo deliberare. Sicut dicitur Aeneſidemus Geloni*
»*miſiſſe cottabia, poſteaquam Gelo quosdam ſubegiſſet, quibus*
»*& ipſe imminebat.* Nihil hac interpretatione manifeſtius.
»Non illepide hoc pacto ſignificavit Gelo Aeneſidemo,
[*immo*, Geloni Aeneſidemus,] »victum ſe ab eo diligen-
»tiâ & feſtinatione, cum alioquin idem & ipſe meditare-
»tur. ἂν μὴ αὐτοὶ conciſe poſitum ab Ariſtotele, pro ἂν
»μὴ αὐτοὶ φθάσωσι, vel κἂν μὴ αὐτοὶ ἀδικῶσι. Ante vo-
»cem ἀνδραποδισαμένῳ deeſt populi a Gelone oppreſſi
»nomen: aut ſcribendum, τινὰς ἀνδραποδισ. Viri eru-
»diti, qui eos libros ſunt interpretati, philoſophi men-
»tem non ſunt aſſecuti.« — Per ſe utique probum erat
κοττάβια, quod apud Athenaeum in *Platonis* verſu edi-
tum erat; ſed metro non erat aptum. Et κοττάβεια
(ſic antepenacute ſcriptum) dedere membranae noſtrae.
De cuius vocabuli variâ formâ & ſignificatione haud
multo ante copioſe diſputavimus.

Duo poſtremi verſus in editis libris ſic ſcripti erant:

καὶ τὸν κότυλον τὸν σὸν βαβαιὰξ οὗτοῖσι † (οὐ-
τοῖσι ed. Ven.)
μείζων ἀγωνιστὴς Ἰσθμιάδος ἐπέρχεται.

Ubi caetera tenens vetus noſter codex, pro οὗτοῖσι &
μείζων, monſtroſiora etiam haec habet, οὗτοι ἰμιζωνι. Per-

e ſpecte vero CASAUBONUS: »Revertamur ad *PLATONEM*; »cuius poſtremos duos verſus ita ſcribe:

»καὶ τὸν κότυλον τὸν σόν. βαβαιὰξ οὗτοσὶ
»μείζων ἀγὼν τῆς Ἰσθμιάδος ἐπέρχεται.

»*Maius certamen ſibi propoſitum* ait, *quam ſi agatur de pinu* »*Iſthmicâ*, ſive *ludorum Iſthmicorum praemio*. Pluris nempe »facit praemia hîc propoſita, quam coronam ludicri Iſth»mici. Ἰσθμιάδος intellige πίτυος: nam Iſthmionicae co»ronabantur πίτυϊ. « — Sic ille: percommode utique quod ad verborum ſpectat emendationem, & unice vere, ut nobis videbatur: nam ex corruptâ ſcripturâ vix aliud effingi poterat. Sed de interpretatione dubitare ſubiit: &, ad Ἰσθμιάδος ſubintelligere πίτυος, durum videtur. Nec vero alia nobis ratio, quae audiri poſſet, occurrebat. Memineram quidem, *Iſthmiadem* fuiſſe etiam Graecae cuiusdam *meretricis* nomen, memoratam Athenaeo noſtro, XIII. 593. f. ſed, quo pacto illa aut cum *Hercule* conveniret, aut in fabulâ Ζεὺς κακούμενος perſonam ageret, exputare non potui, niſi ludicram admodum fuiſſe fabulam illam ſtatueremus.

AD CAP. IV.

Ἐκάλουν δὲ καὶ κατακτούς τινας κοττάβους. ἔστι δὲ λυχνία ἀναγόμενα, πάλιν τε συμπίπτοντα. »Intellige ex »Polluce hunc locum. Τὸ κοτταβεῖον [inquit ille, VI. »109.] ἐκρέματο ἐκ τοῦ ὀρόφου ὕπτιόν τε καὶ τέλειον χαλ»κοῦν πεποιημένον, ὥσπερ λυχνίου τὸ ἐπίθεμα, ὃ τὸν λύ»χνον ἐπ' αὐτοῦ φέρει. Ita ſcribitur in vulgatis libris; »perperam; cum ſit legendum, ὕπτιόν τε καὶ λείου χαλ»κοῦ πεποιημένον. Id eſt: *Pendebat ex lacunari aeramentum* »*ſupinum ex aere levi* [*laevi*] *factum, ei ſimile quod lychnum* »*ſuſtinet*. Plura leges in Commentariis Graecis ad Ariſto»phanis Irenen, [vs. 1243.] & in ipſo Athenaeo, ali»quanto poſt [p. 667. d. e.] « CASAUBONUS. — Duo maxime commemorantur *cottabi* vel *cottabiſmi* genera. Unum, quo agebatur de mergendis iactatâ latage *acetabulis*, in vaſe aquâ repleto natantibus: quo de genere loquitur auctor noſter, pag. 667. e. f. Alterum, quo latax in *lancem* trutinae ea fine iactabatur, ut depreſſa lanx, feriens imagunculam aeneam (*manen*) infra in aereo aheno poſitam, ſonum excitaret. Hoc alterum genus neſcio an vulgo et-

iam κατακτὸς κότταβος fuerit nominatum, ab Ariſtophane certe ita nominatum eſt loco citato: quem ad locum pertinent Grammaticorum ſuper τῷ κατακτῷ κοττάβῳ obſervationes. Caeterum, quid ſit, quod τὸν κατακτὸν κόττταβον Grammaticus noſter dicat eſſe λυχνίον ἀναγόμενον πάλιν τε συμπίπτον, *candelabrum ſurſum tractum rurſusque decidens*, parum video. *Lanx librae* deprimitur, rurſusque in altum adſcendit: eam lancem in cottabi ludo Antiphanes, ad quem mox provocat Noſter, πλάστιγγα vocat, & a τῷ λυχνίῳ distinguit; ut videri poſſit λυχνίον dicere *aeneam pelvim*, in qua manes, a lance percuſſus, ſonum excitabat. Nec vero multo magis perſpicua eſt illa τοῦ κατακτοῦ κοττάβου expoſitio, quae pag. 667. d. e. ubi quidem tria haec adcurate diſtinguuntur: τὸ λυχνίον quod *manem* habet, tum ἡ πλάστιγξ quae deprimitur, denique ἡ λεκάνη, pelvis in quam decidit manes.

In *Eubuli* eclogâ loquitur *Bellerophon*, cum in eo eſſet ut ſuper Pegaſo per aëra ferretur. *In altum tollor*, inquit, *ſicut cottabeum:* ubi *cottabeum* poëta dicit *lancem* illam, quae poſtquam ab illiſâ latage depreſſa erat, excuſſâ rurſus latage ſubito in altum adſcendebat: ſive duae (veluti in librâ) lances fuere, depreſſâ unâ neceſſario ſurſum ferebatur altera. f

In *Antiphanis verſu* 1. ſic olim edito,

Τὸν δὴ λέγω, σὺ δ' οὐ συνῑεῖς, κότταβος

nihil mutavit Toupius, in Epiſt. Crit. pag. 47. ubi totam hanc eclogam emendatam exhibuit. Nos ex codicis *A.* praeſcripto (nam in *Epit.* primus verſus deeſt) minuta quaedam mutavimus. Τονδεὶ, quod ille habet, indicat Τονδὶ initio ſcriptum fuiſſe; quod commodius, quam Τὸν δή: nam τὸν, pro τοῦτον vel τόνδε, Ionicae magis dialecti eſt, quam Atticae. Tum, quod idem codex habet, συνιεὶς, id antiquam ſcripturam συνιεῖς, a themate συνιέω, declarabat. *Secundum verſum* reſpexit Ammonius, De Differ. Vocab. pag. 90. ubi ait: Λυχνίον ἐστὶν ἡ λυχνία, ὡς Ἀντιφάνης φησὶν ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς. Caeterum confer quae ad initium huius capitis notata ſunt.

Ad *tertium verſum*, qui mutilus ad nos pervenit, πέντε νικητήριον, haec adnotavit Casaubonus: »Poſſumus hîc »vetuſtati facere invidiam, &, quod ipſa ivit abolitum, »reſtituere in integrum. Nam paullo poſt Athenaeus, »[pag. 667. d.] *De praemiis*, ait, *cottabo ludentium ante di-*

f »ximus ex *Antiphane*: ὠὰ γάρ ἐστι, καὶ πεμμάτιά, καὶ »τραγήματα. Non eſt dubium, reſpici hunc locum. Qua»re neque illud dubium eſſe poteſt, ſcripſiſſe *Antiphanem*,

»— ὠὰ μὲν
»καὶ πέμμα καὶ τράγημα νικητήριον.

»Alibi dicit Athenaeus, *praemium fuiſſe pyramuntem pla»centam.* [pag. 668. c.] Artemidorus libro primo: [cap. »74.] ἦν γὰρ ὁ πυραμοῦς τοῖς παλαιοῖς ἐπινίκιος. Videſis »Plutarchum, Sympoſiac. libro nono, cap. 15.« — Adeo certa iſta ratio complendi verſus nobis viſa erat, ut eam in contextum recipere non dubitaverimus, licet editam olim ſcripturam uterque codex mstus tueatur. Eamdem Toupius & Iacobſius ſuo calculo probarunt. Sed verſum praecedentem cur in ὠὰ δὲ potius, quam in ὠὰ μέν exire voluerit Toupius, nullam idoneam cauſſam vidi.

Quartus in hunc modum editus erat:

περὶ τοῦ; γελοῖον κοτταβιεῖτε, τίνα τρόπον;

In quo nil mutat ms. *A.* niſi quod poſt περὶ τοῦ nullam agnoſcit diſtinctionis notam. Ad quem locum nil monuit Caſaub. Nos cum TOUPIO περὶ τοῦ γελοίου correximus. Nec tamen, ſic perſanatum eſſe verſum, auſim confirmare. Ad τίνα τρόπον coniunctivam particulam deſiderabam, τίνα δὲ τρόπον; ſed non fert metri ratio. In *Epit.* ſic ſcribitur: ὠὰ μὲν πέντε νικητήριον κοταβιῇ: τίνα τρόπον.

Proximos verſus ſic conceptos exhibebat editio Caſaub.

Ἐγὼ διδάξω, καθ' ὅσον ἂν τὸν κότταβον
ἀφεὶς ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποῖαν τοῦτο τοὐπικείμενον
ἄνω τὸ μικρὸν πινακίσκιον λέγεις;

Quorum medius in ed. Ven. & Baſ. in duos ſic tributus fuerat:

ἀφεὶς ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποῖαν
τοῦτο τοῦ πικείμενον.

Ad hunc locum monuit CASAUBONUS: »Sextum & ſe»ptimum verſum ita emenda:

»ἀφεὶς ἐπὶ τὴν πλάστιγγα· ποῖαν; τοῦτο τὸ
»ὑποκείμενον. τὸ μικρὸν πινακίσκιον λέγεις;

»Plura diximus ad librum XI.« — Nempe lib. XI. pag. 487. d. e. eadem *ANTIPHANIS* ecloga, inde a quinto verſu, exhibebatur: ubi vide notata. Ibi pro eo quod hîc Ἐγὼ διδάξω eſt, Ἐγὼ πιδείξω ſcribebatur: caetera utrobique eodem fere modo ſcripta. Hîc ab editione Caſaubonianâ nil discedit codex *A.* niſi quod ante πινακίσκιον

articulum τὸ repetat: ſic & ms. *Epit.* in quo praeterea, pro ἀφελὶς, ἀφῆς ſcribitur. Caeterum, non diſtinctos eſſe verſus in noſtris msstis, iam ſaepius monuimus. Nos, cum in praeſcriptis verbis manifeſte nonnulla deſiderarentur, ut ſuperiore loco, ſic & hìc, ea quae intercidiſſe nobis viſa erant, praeeunte TOUPIO, ex vetere Scholio ad Luciani Lexiph. cap. 3. p. 181. ed. Bip. ſupplevimus.

Verſ. 10. Cum in edd. legeretur, Πῶς δ' εἴσεταί τις a τοῦτό γ' ἂν &c. particulam γ' recte ignorant mssti. Qua omiſſà, τοῦτ' per apoſtrophum ſcripſimus, & dein ἐὰν τύχῃ.

Verſ. 14 *ſq.* »De modo recte cottabiſſandi recitantur »eiusdem Comici verſus plusculi, quorum primi ſunt hi:

»Ὦι δεῖ λαβὼν τὸ ποτήριον δεῖξον νόμῳ,
»αὐλητικῶς δὲ καρκινοῦν τοὺς δακτύλους.

»Legendum ſuſpicabar:

»Ὧδὶ λαβεῖν τὸ ποτήριον δεῖ σ' ἐννόμως.

»Nam vulgatam ſcripturam recte interpretari non queas. »Καρκινοῦν autem τοὺς δακτύλους dicitur *tibicen*, qui *tibiâ* »*canens* non ſolum *curvat digitos*, ſed etiam *torquet*, *flectit-* »*que in obliquum*; ſicut *cancer* pedes ſuos, cum ſe movet. »Graeci de *obliquis* hisce *motibus* verbum καρκινοῦσθαι »uſurpant. Obſervant veteres, [Harpocrat. in Καρκίνος, »Heſych. in Καρκινοῦται, Pollux VII. 150.] proprie dici »καρκινοῦσθαι radicum fibras & fibrillas, quae contortis »mutuisque nexibus invicem implicantur. Pherecrates, »Fugitivis: [apud Polluc. & Harpocr.] ἵνα τὰ λήϊα συγ- »καρκινωθῇ. Theophraſtus, Hiſtoriarum libro primo, de »differentiis radicum: μικρὰν ταύτην (ῥίζαν ἔχει) τὰς τε »ἄλλας μείζους, καὶ ὡς κεκαρκινωμένας. Idem, DE Cauſſis »libro tertio, χειμῶνες δ' ἐπιγινόμενοι παντα χοῦ χρήσι- »μοι· ῥιζοῦνται γὰρ καὶ καρκινοῦνται μᾶλλον. Quid ſit τὸ »καρκινοῦσθαι, explicatur ab eodem libro I. DE Cauſſis, »cap. XIII. Cognatae ſignificationis verbum apud eum phi- »loſophum τὸ ταῤῥοῦσθαι: quod alibi pluribus explicamus. »Affine etiam apud Hebraeos τὸ *ſabàch*, quo non ſemel »utitur auctor libri Iob. Legitur in Gloſſis: καρκῖνος χαλ- »κέως, *forfex*: recte: nam, teſte etiam Euſtathio, *for-* »*fices* appellarunt καρκῖνον, propter iugationem qua con- »nectuntur duae χηλαί.« CASAUBONUS. — Varias dictiones, quibus ſignificatur peculiaris ille motus dextrae manus, quo utebantur in iaculandâ latage, collegimus in

primâ adnotatione ad pag. 666. c. Ad duos praeſcriptos verſus adnotavit CORAY in *Notis msstis.* »Malim cum in-» terprete,

»Ὡι δεῖ λαβεῖν τὸ ποτήριον δεῖξω νόμῳ,
»αὐλητικῶς δεῖ καρκινοῦν &c. «

Nempe ita hunc locum interpretatus erat Dalecampius:

Qua lege capiendum ſit poculum oſtendam.
Tibicinum modo curvandi ſunt digiti.

At nihil magnopere urgere videtur, ut in priore iſtorum verſuum a vulgatâ ſcripturâ, quam veteres membr. *A.* tuentur, (nam in *Epit.* quidem deeſt ipſe ille verſus) diſcedamus: in quo naturalis ſtructura orationis commode in hunc modum concipi poteſt: Λαβὼν τὸ ποτήριον, δεῖξον ᾧ νόμῳ, nempe ᾧ νόμῳ δεῖ ἀφιέναι τὴν λάταγα, quae verba ex proxime praecedentibus, ab Athenaeo quidem praetermiſſis, facile intelligebantur. Eâ ratione (ſi quidem recte memini, nam liber ipſe non amplius penes me eſt) verſum illum accepit expoſuitque KOPPIERS in Obſervatis Philolog. pag. 32. ubi hanc *Antiphanis* eclogam tractavit. Altero verſu autem utique δεῖ pro δὲ cum *Corayo* & *Koppierſio* corrigendum fuit: in quo nobis etiam praeivit Epitomae auctor, poſteriorem hanc Antiphanis eclogam ab his ipſis verbis incipiens, Δεῖ καρκινοῦν τοὺς δακτύλους.

Reliqui verſus ſatis emendate ſcripti ad nos pervene-
b runt. *Verſu* 18. pro ὡς ὕψους σφόδρα maluerat CORAY ὡς ὑψοῦ (vel εἰς ὕψος) σφόδρα. Sed, ut adverbia ἄδην, ἅλις, & ſimilia, ſic & σφόδρα haud incommode cum *genitivo* caſu conſtrui poſſe videtur. *Verſu* 20. perperam in ed. Ven. & Baſ. rurſusque in ed. Caſ. 3. ſcribitur ἐφικοίμην αὐτὸς, pro eo quod recte in ed. Caſ. 1. & 2. poſitum ἐφικοίμην αὐτόσ'. Poſtrema vox plene ſcripta eſt in ms. *A.* αὐτόσε: perperam αὐτό γε in ms. *Ep.* In eiusdem verſus fine quum poſt μάνθανε minor diſtinctio poſita eſſet, ut ſequentia verba ἀγκυλοῦντα δεῖ &c. viderentur etiamnum Antiphanea eſſe, recte monuit CASAUBONUS: »Poſt μάνθανε ponenda fuit τελεία στιγμή. Nam fallun-» tur qui ſequentia, quae ſunt Athenaei, cum praeceden-» tibus Antiphaneis connectunt. « — Recte vero in msstis poſt μάνθανε maior diſtinctio ponitur.

AD CAP. V.

Ἀγκυλοῦνται γὰρ δεῖ σφόδρα τὴν χεῖρα εὐρύθμως πέμ- b
πειν τὸν κότταβον, ὡς Δικαίαρχος φησίν. »ἀγκυλοῦν τὴν
»χεῖρα quid ſit, docent clare pluribus relata eiusdem *Di-*
»*caearchi* verba lib. XI. in voce κοτταβίς. [cap. 58. no-
ſtrae edit.] « CASAUBONUS. — Particulam γὰρ oppor-
tune adiectam dederunt ambo codices mssti. In eisdem
recte χεῖρα plene ſcribitur; non χεῖρ', ut hîc perperam
editum erat.

καὶ Πλάτων δ' ἐν τῷ Διὶ τῷ κακουμένῳ &c. Pro eo quod
absque articulo aliâs ait, ἐν Διὶ κακουμένῳ, repetitum ar-
ticulum hîc cum editis agnoſcunt veteres membr. Ex eâ fa-
bulâ plusculi verſus paulo ante adpoſiti ſunt, p. 666. d. e.
Ii verſus, quos hîc ſpectat Deipnoſophiſta, non adpo-
nuntur; argumentum ſolum declaratur. *Hortatur aliquis*
Herculem, μὴ σκληρὰν ἔχειν τὴν χεῖρα μέλλοντα κοτταβί-
ζειν: *ne duram manum habeat, ſi cottabo ludere velit.* Eâdem
notione Pollux, VI. 111. ὑγρᾷ τῇ χειρὶ, dixit, τὸν κόττα-
βον ἀφεὶς, *molli manu:* ſic enim τῷ σκληρῷ opponitur τὸ
ὑγρόν. Similiter Dicaearchus apud Athenaeum, XI. 479. e.
(cap. 58.) ὑγρῶς ἀφεῖναι τὴν λάταγα.

Ἐκάλουν δ' ἀπ' ἀγκύλης τὴν τοῦ κοττάβου πρόεσιν, – –
οἱ δὲ ποτηρίου εἶδος τὴν ἀγκύλην φασί. »De *ancyle* pocu-
»lo habes in fragmento libri XI. capite quarto. « CASAU-
BONUS. — Vide libri XI. caput 22. noſtrae editionis. Ibi
in *BACCHYLIDIS* verbis, quae hîc repetuntur, magis con- c
ciſe ἵησι τοῖς νεανίαις ſcribitur: pro quo hîc τοῖς δὲ τοῖσι
νεανίαις edebatur, codex *A.* vero (nam in *Epit.* haec de-
ſunt) τοῖσδε τοῖς νεανίαις dedit. Ibidem ἐντείνασα legi-
tur, pro eo quod hîc habemus, ἀντείνασα: quod ἀνα-
τείνασα valere poſſit. *Poſt* ἵησι nunc *commate* distinxi ora-
tionem, ut dativus νεανίαις ad verbum ἐντείνασα vel ἀν-
τείνασα referatur: eodemque modo etiam ſuperiore loco
distinctam orationem velim. Verſus ſunt trochaici.

καὶ Αἰσχύλος δ' ἐν Ὀστολόγοις ἀγκυλητοὺς λέγει κοττά-
βους διὰ τούτων· Εὐρύμαχος &c. »Corrupta ſunt multa in
»*AESCHYLI* verſibus ex *Oſſilegis*. Primo deeſt ſyllaba: in
»ſecundo αἰνεσίους nihili vox eſt. Scribe vero:

»Εὐρύμαχος οὖν τις ἄλλος οὐδὲν ἧσσονας
»ὕβρις ὑβρισμοὺς, οὐκ ἀνεκτέους ἐμοί.

»*Ceu alter Eurymachus, non minore contumeliâ me affecit,*

c » *quam equidem ferre non queo.* De *Eurymachi* inſolentiâ viſe » Homeri Odyſſeam : eo enim reſpicit ὁ φιλόμπρος Tra- » gicus. *Tertio verſu* exponebatur magna illa contumelia, » de qua ſecundo dictum. Sed lectio eſt contaminatiſſima ; » ſic enim legitur :

» ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ κότταβος ἀεὶ τοῦ μὲν κ' ἄρα.

» Coniicimus, ſive mavis, divinamus, dicere hoc poë- » tam : *caput eius* qui loquitur a ſaevo & truculento tyran- » no *habitum loco ſcopi, in quem cotabiſſans vina iacularetur.* » Scriptura ita fortaſſe concinnanda :

» ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ κοτταβοῦντι μὲν κάρα.

» Caetera non capio. « CASAUBONUS. — Poſt illum in emendandâ illuſtrandâque hac eclogâ *Samuel* PETITUS in Miſcellan. lib. VII. cap. 13. ſe exercuit ; ab ingenio quidem, ut ſolet, multum, a Graeci ſermonis reique metricae notitiâ parum utique adiutus : qui tamen illud perſpecte (me iudice) vidit, pro mendoſo τοῦ μὲν κάρα, *verſ.* 3. τοὔμὸν κάρα ſcriptum opportuiſſe, quemadmodum nuper etiam *Iacobſius* correxit. Alia PETITI commenta omittens, non alienum ab hoc loco arbitror rationem commemorare, quo titulum & argumentum fabulae Aeſchyleae, e qua petita haec ecloga eſt, ille expoſuit. Nempe Ὀστολόγους ſive *Oſſilegos* ab Aeſchylo inductos intelligebat *Ulyſſem*, ſtipem apud procos mendicantem, & *Irum* pariter mendicum. Qui in hac eclogâ loquitur, ipſum *Ulyſſem* eſſe ait, de *Eurymachi* iniuriis conquerentem : ubi obſervandum monet, quod Athenaeus (lib. I. pag. 17. c. d.) ait, *Aeſchylum procos multo petulantiores induxiſſe quam fecerat Homerus.* In PAUWI ſuper hoc loco Notis (in Aeſchyli editione Batava, pag. 1103.) nihil reperi, quod hîc adponendum magnopere videatur ; niſi, quod, cum *verſui primo* ſyllaba haud dubie deſit, non neceſſe ſit cum Caſaubono eam ſyllabam in medio verſu ſupplere, & vim adferre vulgatae ſcripturae, quae fortaſſe proba ſit : ſatis eſſe, ſyllabae defectum initio verſus notare, nullo verbo mutato. In eodem verſu, quid ſit quod pro edito ἥσσονας, in membranis (neſcio quo accentu) ἧσσον ſcribatur, parum video : niſi per amanuenſis errorem omiſſam vocis terminationem ſtatuas. Caſauboni in eodem verſu emendationem ſuo calculo probavit adoptavitque IACOBS, in Attico Muſeo, T. III. Faſc. 3. pag. 491.

Verſu 2. pro corrupto αἰνεσίους, unice vera certaque

visa nobis erat emendatio ἐναισίους, quae communi consensu a tribus doctissimis viris, CORAYO, PORSONO, (in Notis Crit. ad novam Homeri editionem Oxoniensem) & IACOBSIO proposita est. — »Forsan ἐναισίους (inquit »CORAY, in *Notis msstis*) vel ἐναισίμους. Haec po»strema forma usitatior est: primam habet Sophocles »Oed. Col. 1482. ed. Br. (al. 1552.) Casauboni ἀνεκτέους »nimis recedit a vulgatâ lectione: nisi quis servato sensu »maluerit ἀνεξίμους, quae vox, ignota quidem Lexi»cographis, analogiae tamen minime repugnat.«

Tres postremos versus, sic vulgo scriptos:

ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ κότταβος ἀεὶ τοῦ μὲν κ' ἄρα
τοῦ δ' ἀγκυλητοῦ κόσσαβός ἐστι σκοπὸς d
†ἑκτεμὼν ἠβῶσα χεῖρ' ἐφίετο:

in hunc modum refingendos proposuit IACOBS:

»ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ κότταβος τοὐμὸν κάρα
»τοῖς δ' ἀγκυλητοῖς κοττάβοις ἡ 'πίσκοπος
»ἑκαστάτω γ' ἠβῶσα χεὶρ ἐφίετο.

De voce κότταβος monuit Vir doctus, perinde & κόσσαβος (coll. Hesych. in Κόσσαβος & in Κοσσάβους) & κόττα-βος dicere potuisse Aeschylum; se vero, quo sibi constaret scriptura, in utroque versu ττ posuisse. Nobis, quoniam *quarto versu* rariorem vocabuli formam κόσσαβος exhibent libri, statuendum videbatur, non casu illam irrepsisse, sed ex priscâ scripturâ & a poëtae manu esse: qua formâ etiam Euripidem usum esse ex pag. seq. lit. *b*. discimus. Sed, idem vocabulum in duobus deinceps versibus ita languide repeti, uti hîc in vulgatâ scripturâ factum videmus, omnino non placet: nec dubitamus, illam vocem κόττα-βος, quae *vers.* 3. vulgo legitur, ex scholio interlineari, quod ad alteram rariorem vocabuli formam spectabat, temere in illum versum, reclamante etiam metro, intrusam esse. Quare illam potius vocem eiiciendam censemus, quam vocem ἀεὶ, quae a *Iacobsio*, quo κόττα-βος servaretur, electa est. At *quarto versu* vocabulum ἐπί-σκοπος, ab eodem viro docto opportune oblatum, grati accipimus; sed ita, ut, cum aliâs *activâ & subiectivâ* (ut ita dicam) notione ἐπίσκοπος dicatur, *qui recte ad scopum collineat*, ὁ τυγχάνων τοῦ σκοποῦ, nunc (quod in permultis adiectivis nominibus usu venire novimus) *passivâ & obiectivâ notione* Aeschylus *caput* ἐπίσκοπον αὐτῷ dixerit, quod esset *opportunus alteri scopus, in quem ille iacula sua*

dirigeret. Quare in eum fere modum, quem ſub contextu diximus, refingendos iſtos verſus conjectavimus:

ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ τοῦτ' ἀεὶ τοὐμὸν κάρα
τοῖς (vel τοῖς τ') ἀγκυλήτοις κοσσάβοις ἐπίσκοπον,
οὗ ἐκτενῶς ἠβῶσα χεὶρ ἐφίετο.

Haec autem Aeſchyli verba reſpiciens fortaſſe Ariſtophanes in fabulâ Gerytade, iſta poſuit, Τότε μὲν σοῦ κατεκοττάβιζον, νυνὶ δὲ κατεμοῦσι &c. quae ex Polluc. VI. 111. ſupra adpoſuimus, ad p. 665. e. Iſtam Aeſchyli eclogam, ſuâ iam aetate corruptam, praetermiſit Epitomator cum reliquis omnibus quae hac pag. & initio proximae paginae leguntur.

προείρηκε μὲν καὶ ὁ Ἀντιφάνης· ὠὰ γάρ ἐστι &c. Vide pag. 666. f. ibique notata.

Τὸ δὲ καλούμενον κατακτὸν κοττάβιον &c. Vide p. 666. e. e ibique not. *Mox*, ἐφ' ὃν ſcripſi cum ms. *A.* In *Epit.* haec deſunt. ἐφ' οὗ quidem, ut hîc editum erat, legitur etiam apud Ariſtophanis interpretem. *Paulo poſt*, ubi legitur, μνημονεύει δὲ τοῦ Μάνου Νικοχάρης, non dubito ſcripturum fuiſſe Athenaeum καὶ Νικοχάρης: nam & alii cum tragici, tum comici poëtae *Manis* mentionem fecerunt: in his nominatim Antiphanes in eâ eclogâ, quae initio huius paginae adpoſita eſt; & Hermippus, pag. 668. a. Sed videntur iſta eſſe alterius cuiusdam veteris Grammatici verba, quae hîc verbotenus deſcripſit Athenaeus.

AD CAP. VI.

ἐπινεῖ τε ἐπ' αὐτῆς. Cum olim legeretur ἐπινεῖταί τε ἐπ' αὐτῆς, monuit CASAUBONUS: »Scribe cum Euſta»thio, [ad Iliad. τ'. pag. 1232. l. 47.] ἐπινεῖ τε ἐπ' αὐ»τῆς.« — Nempe eodem modo & in *Epit.* ſcribitur, & in ms. *A.* Falſus erat Euſtathius, cum l. c. ſcriberet, τὴν λάταγα vel λατάγην *poculum* quoddam dici: nec in Athenaei opere pleniore, nec in *Epit.* id legitur. Sed, quod continuo deinde ait Athenaeus, βάλλοντες τὰς λατάγας (ſive λάταγας) ἐκ καρχησίων, meminerit lector καρχήσιον nominari aliquod *genus poculorum*; de quo ibidem recte idem Euſtathius. Vide ſupra lib. XI. cap. 49.

ἀνῃρεῖτο δὲ τὰ κοττάβια (ſive, ut eſt in ms. *A.* τὰ κοττάβεια) ὁ πλείω καταδύσας. Vide notata ad pag. 666. c.

Ἀμειψίας Ἀποκοτταβίζουσιν ἢ Μανίᾳ. Ut libro XI. p. 473. d. ſic & hîc ſcripturam ἢ Μανίᾳ (omiſſo quidem iota in fine ſubſcribendo aut ad latus ponendo) cum editis tenet vetus codex *A*. Quare mutare eam non ſum auſus; cum praeſertim haud abſurde ſtatuere liceat, comicum poëtam cum reſpectu quidem ad *manen*, qui in cottabi ludo dicebatur, conſulto tamen titulum fabulae feciſſe Μανίαν, *furorem* fortaſſe illum ſignificans, quo in hoc ludicri genus ferebantur iuvenes. Conf. XI. 479. d. e. De MEURSII emendatione dixi ad XI. 473. d. In *AMEIPSIAE* verſiculo poſteriore, pro ποδονιπτῆρα, quod erat editum, ποδανιπτῆρα dedit ms. *A*. quod ita recepimus, ut ultimam vocalem elideremus. f

CRATINI teſtimonium ex *Nemeſi* ita corruptum ad nos pervenit, ut nulla, non modo certa, ſed ne probabilis quidem ſatis ratio, qua perſanari poſſet, nobis occurreret. Caſaubonus intactum reliquit, tale in contextu reddidiſſe ſatis habens, quale in ed. Baſ. exhibebatur: τῷ Διὶ κοττάβῳ προθέντας ἐν πατρικοῖσιν νόμοις Τὸ [ſic, Τὸ, maiusculâ literâ initiali, quaſi ibi novi verſus eſſet initium] κενέου ὀξύβαφον βάλλειν μὲν τῷ † πόντῳ δὲ βάλλοντι νέμω πλεῖστα τύχης. Tum, interpoſito puncto, ſequebantur iſta: τὸ δ' ἆθλον Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν, &c. DALECAMPII verſio haec erat:

> *Patrio more Iovi cottabum proponere:*
> *acetabulumque vacuum ferire:*
> *ei qui iactu demerſerit, ampliſſima ob eventum felicem praemia tribuo.*

Quam ad ſententiam PURSANUS Graeca in hunc modum refinxit: Τῷ Διὶ κόττα βον προθέντας ἐν πατρικοῖσιν νόμοις, τὸ κενὸν ὀξύβαφον βάλλειν μέν· τῷ καταποντίσαντι δὲ νέμω πλεῖστα τύχης τάδ' ἆθλα. IACOBSIUS (Muſ. Att. III. 3. pag. 493.) quinque his verſiculis comprehenſa fuiſſe poëtae verba coniectavit:

> Τῷ Διὶ κοττάβῳ προθέντας
> ἐν πατρικοῖσι νόμοις [ἀγῶνα]
> τὸ κενὸν ὀξύβαφον
> βάπτειν μὲν τῷ πόντῳ,
> τῷ δὲ βάλλοντι νέμω πλεῖστα τύχης, τὸ δ' ἆθλον.

Quorum duos priores eſſe ait dactylicos logaoedicos; duos ſequentes, dactylicos; poſtremum choriambicum. Aliam haud dubie emendandi priorum verborum rationem initurus

ferat Vir doctus, si cognitum habuisset, *Iovem* illum *cottabum*, quem nobis exhibebat edita scriptura, editoris Basileensis esse inventum; qui suo arbitratu τῷ δι῀ κοττάβῳ posuit, pro eo quod editio Veneta dabat, τῷ δὶ κοττάβῳ, nempe iunioris alicuius amanuensis aut operarum typographicarum errore, pro τῷ δὲ κοττάβῳ, quod habent veteres nostrae membranae. Ac, ne potuisse quidem esse hîc locum Δι῀ κοττάβῳ, intelligi videtur ex eo quod pag. 666. d. dixit Athenaeus, *Cratinum in Nemesi* (nempe in eis ipsis verbis, quae ibi omissa hîc adponuntur) *cottabum dixisse vas, in quod iactaretur latax.* Porro, τὸ κινέου ὀξύβαφον, quod dabant editi, utique ex τὸ κενὸν ὀξύβαφον corruptum videri debebat: sed, quid de τὸ κεινέου ὀξυβάφοις faciendum sit, quae est veterum membranarum scriptura, videant eruditi. Nobis ea scriptura, quamlibet corrupta, in contextu reponenda visa erat: commodae vero emendationis, ut iam professi sumus, nihil nobis (nunc maxime nec corpore nec animo recte valentibus) occurrebat. Denique verba ista, τὸ δ' ἆθλον, utique videntur non cum sequentibus Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν iungenda: sed ad *Cratini* testimonium cum viris doctis referenda: ita quidem, ut in his ipsis verbis abrupta sit oratio; nisi fortasse pro πλεῖστα legendum fuerit πλείστου, ut in haec fere verba exierit ecloga:

τῷ δὲ πλείω (vel πλέω) βάλλοντι νέμω πλεῖστον τύχης
τόδ' ἆθλον. —

Nam de metri genere videndum, ne sit senarium iambicum. In τῷ πόντῳ suspicatus olim eram latere τῷ ποτῷ, *liquore, vino;* nempe *latage*. Latinam versionem hariolando ac veluti micando subieci.

ARISTOPHANIS verba ex Δαιταλεῦσι, cum ita, ut a nobis exhibentur, scripta digestaque essent in editis,

Ἔγνωκ' ἐγὼ δὲ χάλκιον,
τοῦτ' ἔστι (ἐστὶ edd.) κοττάβειον ἱστάναι καὶ μυρρίνας.

eodem modo scripsit digessitque *Brunckius*, in Aristophanis Fragm. pag. 238. nisi quod ista, Ἔγνωκ' – – χάλκιον, in fine versus locaverit. At sane quam probabile est, quod etiam IACOBSIO cum GRODDECKIO visum erat, ista τοῦτ' ἔστι κοττάβειον non Comici verba esse, sed aut ex scholio temere in contextum invecta, aut ab Athenaeo interpretationis caussa adiecta. Videndum igitur, ne ipsa Comici verba nonnisi haec fuerint:

— Ἔγνωκ' ἐγὼ δὲ χαλκίον ἱστάναι,
καὶ μυρρίνας. —

Nisi cum eodem IACOBSIO ita constitui poëtae verba placeat:

— — Ἔγνωκ' ἐγὼ δὲ χαλκίον,
τὸ κοτταβεῖον, ἱστάναι καὶ μυρρίνας.

τὸ χαλκίον est *ahenum* illud, cui aquâ repleto innatabant acetabula: idem *vas maius*, de quo ad p. 666. c. diximus, quod λουτήριον & λουτὴρ apud Hesychium vocatur, θύεια apud Platonem comicum, pag. 666. d. λεκάνη paulo ante apud Athenaeum nostrum, ποδανιπτὴρ modo apud Ameipsiam, χαλκεῖον apud Polluc. VI. 110. *Ramorum myrti* (τῶν μυρρίνων) ad cottabi ludicrum adhibitorum, (nescio an ut victoris praemium) Pollux meminit, VI. 110. In circuitu pelvis poni solitos esse illos ramulos tradit unus e Graecis interpretibus Aristoph. ad Pac. 1243.

Ἑρμιππος, Μοιραις· Χλανίδες δ' οὖλαι &c. »In testimonio a »ex *HERMIPPI Moeris*, pro χλανίδες δοῦλαι, lego, χλα»νίδες δ' οὖλαι: hoc est, *molles & delicatae.* Describebatur »*belli apparatus, omissis rebus voluptariis*, & omni luxus in»strumento, ut sunt *molles vestes, blautae* soleaeque convi»vantium, & universum *cottaborum* choragium. Ait, βλαύ»της δ' οὐδεὶς ἑτέρως λεύκης. Mentem istorum iam exposui»mus: in verbis haeremus. Quid si ita? βλαύτης δ' οὐδεὶς »ἑταίροισι λόγος. *Chlanides* & *blautae* eorumdem sunt & ho»minum & morum: saepeque apud scriptores coniungun»tur.« CASAUB. — Elegantium *HERMIPPI* versiculorum maior pars, inde a quinto, iam supra lib. XI. p. 487. adposita fuit: ubi vide notata. Anapaestici sunt dimetri, satis emendate plerique vulgo etiam scripti: quo magis mireris, nec hîc, nec superiori loco, de distinguendis versiculis ex metri lege cogitasse editores. *Vers.* 1. δ' οὖλαι, quod suâ de coniecturâ Casaubonus merito commendavit, etiam membranae nostrae recte cum apostropho scriptum dedere. Verba, quibus *secundus & tertius* versus continentur, consentiente codice msto cum editis, sic leguntur: θώρακα δ' ἅπας ἐμπερονᾶται, κνημίδες δὲ περὶ σφυρὸν ἀρθροῦνται. Versiculos ipsos in hunc modum digessit IACOBS, p. 494.

»θώρακ' ἅπας δ' ἐμπερονᾶται, κνη»μῖδες δὲ περὶ σφυρὸν ἀρθροῦνται.«

Nobis in priore versiculo nihil mutandum videbatur. θώρακα penultimam producit: unde perfectus dimeter erat,

a δώρακα δ' ἅπας ἐμπερονᾶται.

Deinde vocab. κνημίδες recte *acuto* accentu notatum erat: licet enim plerumque penultimam producat, tamen etiam corripere eamdem potest: & brevi eâ syllabâ hîc usus est *Hermippus*, quemadmodum Alcaeus apud Nostrum, XIV. 627. b. Sed terminationem ες non admittebat metri ratio. Nec vero opus erat nominativo plurali: verbum ἀρθροῦνται intelligi debet in medio genere positum, activâ vel reciprocâ notione, regens accusativum κνημίδα, in singulari numero positum, quemadmodum etiam σφυρὸν in sing. num. ponitur. Inde prodibat *tertius versiculus* huiusmodi:

κνημίδα δὲ περὶ σφυρὸν ἀρθροῦνται.

Ubi verbum ἀρθροῦνται fortasse in singulari positum malles: at, licet *vers.* 2. ἐμπερονᾶται in singulari dixerit poëta, nihil vetabat quo minus variandae orationis caussâ alterum verbum in plurali numero poneret.

Quarto versu, pro οὐδεὶς ἕτερως, οὐδεὶς ἕτ' ἔρως scriptum oportuisse, communi consensu CORAYUS in *Notis mss.* & IACOBS l. c. perspecte monuerunt. In *vers.* 5. & 6. nihil mutatu opus fuit. Admodum quidem corrupta, in editis praesertim libris, erant verba, quae *septimum versiculum* efficiunt, cum sic legerentur, μανῆς δ' οὐδὲ λαταγῶν' ἤ. Sed, pro οὐδὲ, ex XI. 487. e. facile οὐδὲν corrigebatur: pro mendoso ἤ vero haud obscura vestigia verae scripturae ἀΐει, quae IACOBSII ingenio debetur, in literis αει supererant, quas hoc loco vetus codex noster habet, qui libro XI. propius etiam ad verum accedit, αἰεὶ exhibens. Similem emendationem iam DALECAMPIUS in animo habuerat, versiculum illum ita convertens, *Manes nullâ resonat latage.* Quae latina PURSANUS graece sic reddidit, Μάνης δ' οὐδὲν λατάγων ἀΰει. Denique voculae δὲ & ἂν, *versu* 8. hîc olim omissae, ex eodem loco superiore facile suppleri potuerunt: & particulam δὲ hîc etiam membranae nostrae dederunt.

» Sequuntur *ACHAEI* versus e *Lino*:

» Ῥιπτοῦντες, ἐκβάλλοντες, ἀγνύντες τί μου
» λέγοντες ὦ κάλλιστον Ἡρακλεῖ λάταξ.

» In priore malim, ἀγνύντες τὰ μά: *res meas male perden-*
» *tes.* De petulantiâ comessantium loqui videtur. Posterio-
» re versu significat, compotores istos pocula invergen-
» tes, ut Lyaei laticem cottabis illiderent, *Herculem invo-*

» *caſſe*, ut ſolebant in conviviis ſcorta, quod ait Plautus. a
» Moris enim fuit, & cum biberent, & cum cottabos vi-
» brarent, τοὺς ἐρωμένους ſive τὰς ἐρωμένας appellare: ut
» verſum hunc explicans docet Athenaeus, & repetit ex
» ipſo Comici interpres. [ad Pac. 1243.] Inde intelligimus,
» pronunciata haec ab iis fuiſſe qui Herculem peribant.
» Non igitur κάλλιστον ſcribi debet, ſed καλλίστῳ, aut cer-
» te καλλίστη.« CASAUBONUS. — Nobis, cum *Iacobſio*, probabilior viſa erat TOUPII ratio, in Epiſt. Crit. p. 45. ſic ſcribi iubentis:

» Ῥιπτοῦντες, ἐκβάλλοντες, ἀγνύντες, τίν' οὖ
» λέγοντες. ὦ κάλλιστος, Ἡράκλεις, λάταξ.«

Si quis tamen pro τίν' οὖ commodius quid protulerit, lubens accipiam. Commodum videri poterat ϑ' ὁμοῦ, a FIORILLO propoſitum ad Herodem Attic. pag. 163. niſi a ſcripturae veſtigiis nimis recederet: quod quidem ſi cui placuerit, vix tamen iſtud ϑ' ὁμοῦ ad λέγοντες referri potuerit, hac ſententiâ quam voluerat ille, *ſimulque clamantes, o feſtivus mehercule latax:* quae ſententia etiam omnino non convenit cum interpretatione verbi λέγοντες, quam continuo ſubiicit ipſe Athenaeus. Porro, cum ἦ λάταξ, non ὁ λάταξ, dixerint Graeci, καλλίστη ſcribendum erat, non κάλλιστος. De more invocandi amaſiorum nomen in cottabi ludo, conf. lib. XI. cap. 22. lit. e. & lib. X. p. 427. d. e. & utrobique notata. Caeterum iſta ῥιπτοῦντες, ἐκβάλλοντες, ἀγνύντες haud incommode idem *Fiorillo* cum Choerili verſibus contulit, qui lib. XI. pag. 464. b. leguntur.

Τοῦτο δὲ λέγοντες &c. »Explicatio huius moris ab Athe- b
» naeo ſubiecta, ita habet: Τοῦτο δὲ λέγοντες παρ' ὅσον τῶν
» ἐρωμένων ἐμέμνηντο, ἀφιέντες ἐπ' αὐτοῖς [perperam ἐπ'
» αὐτοὺς ſcribitur in Schol. Ariſtoph. l. c.] » τοὺς λεγομένους
» κοσσάβους. Vox λέγοντες *Achaei* eſt, quam interpreta-
» tur Athenaeus. Poteſt ſcribi, Τοῦτο δ' ἔλεγον, παρ' ὅσον. [Sed nil neceſſe eſt, ſolicitare vulgatum, quod membranae etiam tuentur.] » Videtur autem ſeparare *coſſabos* a *cotta-*
» *bis;* quum tamen inter eas voces nihil intereſſe & teſten-
» tur Grammatici & evincat analogia. In Heſychio ſcribi-
» tur κόσσαβος.« CASAUBONUS. — Mirum utique videri poteſt, Grammaticum noſtrum nunc ſubito vocabulo κόσσαβος uti, cum adhuc conſtanter alterâ vocabuli formâ κότταβος uſus eſſet, certe quando ipſe ſuo nomine locu-

b tus eſt: nam in *Aeſchyli* quidem teſtimonio pag. 667. d. eamdem vocabuli formam iam obſervavimus. Nempe videntur ipſa etiam illa verba, τοῦτο δὲ λέγοντες - - - κοσσάβους, non ipſius Athenaei eſſe, ſed alterius cuiusdam veteris Grammatici. Exſpectaſſes vero utique, de alterâ hac vocabuli formâ diſerte etiam moniturum fuiſſe ipſum Athenaeum. Et in Epitoma revera tale quidpiam legitur: nam, omiſſis quidem iis omnibus, quae in pleniore opere pag. 667. f. & pag. 668. a. leguntur, poſt verba ὁ πλείω καταδύσας, quae ſunt pag. 667. e. ſic pergit Breviator: Λέγονται δὲ καὶ κόσσαβοι. Εὐριπίδης· πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμός. Sed, quonam potiſſimum loco in opere pleniore commode inſeri potuerint iſta verba, Λέγονται δὲ καὶ κόσσαβοι, haud adparet: nam *Euripidis* quidem teſtimonium non eo conſilio ab Athenaeo citatur, quo probet uſum vocabuli κόσσαβος; ſed quoniam de *cottabi* ludicro loquens poëta, *Veneris* facit mentionem. Poſt iſta quidem verba ſuperiora, τοὺς λεγομένους κοσσάβους, commode interſerere talia quaedam potuerat Deipnoſophiſta noſter, λέγονται δὲ (vel λέγονται γὰρ) καὶ κόσσαβοι καὶ κότταβοι: at, ſi haec ibi collocaſſet, non continuo ſic pergere potuiſſet, διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ: quoniam in Sophoclis teſtimonio vox κόσσαβος vel κότταβος ne comparet quidem. Supereſt, ut, ſi tale quid ſcripſit Athenaeus, ſtatuamus poſt Euripidis teſtimonium poſitum illud fuiſſe. Sed videtur ſuo arbitratu verba iſta adieciſſe Epitomae auctor.

Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ - - Ξανθὴ δ' Ἀφροδισία λάταξ παισὶν ἐπεισκύπτει δόμοις. Corruptum *SOPHOCLIS* Fragmentum intactum reliquimus, quale a Caſaub. editum eſt: in quo nil mutant membr. niſi quod magis etiam mendoſe ἐπεκύπτει ſcriptum habent. *Brunckius* in Sophoclis Fragm. ad verbum & ad literam TOUPIUM ſecutus eſt, in Epiſt. Crit. pag. 46. edit. Lipſ. ſic emendantem:

— — Ξένη δὲ κἀφροδισία
λάταξ ἅπασι νῦν ἐπεισκύπτει δόμοις.

Nec nobis quidquam vel certius vel commodius ſuppetit, niſi verbum ἐπισκήπτει, pro ſuſpecto ἐπεισκύπτει, a praeſtantiſſimo CORAYO in *Notis mſstis* opportune oblatum.

Εὐριπίδης ἐν Πλεισθένει· Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς Κύπριδος προσῳδὸν ἄχει μέλος ἐν δόμοισιν. Pro antepena-

cuto πρόσῳδον (quod tenuit Toup, Ep. Crit. p. 47.) προσῳδὸν ſcripſi cum Barneſ. & Musgr. in Euripidis Fragm. Prior fragmenti pars ſpeciem habebat ſenarii, quemadmodum etiam accepit *Barneſius*:

Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς Κύπριδος:

ſed ei initio non reſpondet pars poſterior. Rectèque monuit Toupius, e choro petitum eſſe hoc fragmentum: quod vel dorica forma verbi ἀχεῖ indicabat. Musgravius, T. III. pag. 583. verba ſic digeſſit:

Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς
Κύπριδος προσῳδὸν
ἀχεῖ μέλος ἐν δόμοις.

καὶ Καλλίμαχος &c. »In hanc rem recitantur inter cae»tera *Callimachi* haec:

»Πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἦκαν ἔραζε,
»οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας. c

»Editum eſt Σικελᾶς: perperam: non enim ſecundus ca»ſus eſt, ſed quartus. Male in ſcholiis Ariſtophanis, οἰνο»πόταισι κενάς. Vocem ἀκόντιον interpretatur Critiae ver»ſus de cottabo, [pag. 666. b.] ὃν σκοπὸν ἐς λαταγῶν τό»ξα καθιστάμεθα.« Casaubonus. — Σικελὰς acute ſcriptum rectè dedere membr. *A.* quae ſuperiori verſu corrupte ἔργαζε habent. In *Epit.* deſunt iſta. Ἀκόντιον nomen proprium eſſe iuvenis, ex Ovidii Epiſtolis monuit Bentley in Callimachi Fragmentis, num. CII. quem conſulat ſtudioſus lector. Pro λατάγας, quod ſic penacute vulgo ſcriptum, λάταγας ſcripſit *Bentley*: quod rectius videtur.

AD CAP. VII.

Ἦν δέ τι καὶ ἄλλο κοτταβίων εἶδος προτιθέμενον ἐν ταῖς παννυχίσιν. Poſtquam κοττάβια (ut ad pag. 666. e. obſervavimus) dicta ſunt *praemia victori in cottabismo propoſita*, etiam *alia praemia*, victoribus in aliis ludicris propoſita, eodem nomine adpellari coeperunt. Quin & in re ſeriâ eodem nomine uſum eſſe Ariſtotelem ſupra vidimus, in verbis a Caſaub. ad pag. 666. e. prolatis.

Κάλλιππος ἐν Παννυχίδι. »*Callippus* comicus is eſt, ut »arbitror, qui dicitur Polluci *Calliſtus*, libro ſecundo. [ſect. »112.] Itaque alteruter emendandus.« Casaubonus. — Apud Noſtrum, ſcripturam Κάλλιππος tuentur veteres

membranae: apud Pollucem nihil in Κάλλιστος variant libri. Quare, donec aliunde de alterutro certius quidpiam conſtiterit, utrique ſuum relinquendum. De *pyramunte* placenta, cuius mentio fit in *primo* CALLIPPI *verſu*, conf. XIV. 647. b. c. & ibi not. *Verſ.* 2. Recte κοττάβια edd. nam ſcripturam κοττάβεια, quam habent membranae, non admittit metri ratio. Sed pro θέλῃ, quod editum erat, recte θέλει dedere eaedem membr. *Oſculorum* (*verſ.* 3.) ut praemii victoribus in cottabismo propoſiti, mentio facta a Platone comico, pag. 666. e.

καὶ διωνομάζετο τὰ πεμμάτια τότε χαρίσιοι. ταῦτα vel τάδε, pro τότε, utique malebam: & ſic ms. *Epit.* διωνομάζετο δὲ ταῦτα χαρίσια: ſed & τότε interpretationem admittit haud incommodam. Ex eâdem *Epit.* χαρίσια & hîc receptum in edd. & eamdem ſcripturam Euſtathius habet: ſed quod eſt in ms. *A.* χαρίσιαι, oſtendit χαρίσιοι ſcribi debuiſſe, quemadmodum ſupra, XIV. 646. b. ubi vide notata, & confer Heſychii Interpretes.

d In *EUBULI* verſiculo priore, (qui deeſt *Epit.*) pro edito πέπτει, Atticam verbi formam πέττει dedit ms. *A.* Sic & πέττουσα in altero verſu codex uterque: & ibidem, pro ἄρτι ὡς, quod editum erat, recte ἀρτίως ſcribitur in cod. *A.* Pro εἶθ' ἑξῆς, quod initio ſcribitur, eſt εἶτ' εὐθὺς in *Epit.* Idem poſterior verſus iam pag. 646. b. adpoſitus erat minus emendate ſcriptus, ubi ex hoc loco correctum dedimus.

In ſequente *EUBULI* eclogâ *verſ.* 2. ἐν τῇ δεκάτῃ τοῦ παιδίου. *Decimum diem* dicit *ex quo natus eſt infans*: quo die natalitia infantis celebrabantur ſacrificio, & epulo cognatis exhibito. Vide quos laudarunt Heſychii Interpretes ad voc. Δεκάτῃ (vel Δεκάτην) θύομεν: praeſertim vero Suidam in Δεκατεύειν, & in Δεκάτην ἑστιάσαι.

»Addit: Ὅτι δὲ ἐσπούδαστο παρὰ τοῖς Σικελιώταις ὁ e »κότταβος, δῆλον ἐκ τοῦ καὶ οἰ βήματα ἐπιτήδεια τῇ »παιδιᾷ κατασκευάζεσθαι, ὡς ἱστορεῖ Δικαίαρχος ἐν τῷ πε»ρὶ Ἀλκμᾶνος. Contaminata ſcriptura adegit interpre»tes, de *ſubſelliis* hîc neſcio quid comminiſci plane abſur»dum. Sed emendandum erat, ἐκ τοῦ καὶ οἰκήματα »ἑπιτηδ. *Triclinia* intelligit *ſic de induſtriâ exſtructa, quo»modo futura erant ad cottabismum quam commodiſſima.* Libro »XI. [pag. 479. e.] vocabat οἴκους. Pro περὶ Ἀλκμᾶνος, »ex aliis ſimilibus locis ſcribendum περὶ Ἀλκαίου.« Ca-

SAUBONUS. — Utramque docti Animadverſoris emendationem adcuratiſſime firmant veteres membr. *A*. Easdem ſecutus, mox deinde ὁ Καλλίμαχος – – προσηγόρευσεν ſcripſi, cum προσηγόρευε editum eſſet.

ὁ Χαλκοῦς καλούμενος Διονύσιος. Recte Χαλκοῦς edd. cum *Epit.* Conf. pag. 669. d. & X. 443. d. Initium eclogae ex *Dionysii Elegis*, prorſus obſcurum nobis, ſic vulgo ſcribitur:

Κότταβον ἔνθαδέ σοι τρίτον ἑστάναι (vel ἱστάναι) οἱ δυσέρωτες
ἡμεῖς προστίθεμεν γυμνασίῳ Βρομίου
κώρυκον. —

Pro ἱστάναι, quod ex ed. Baſ. in editionem Caſ. receptum, ἑστάναι ſcribitur in ed. Ven. εσταναι absque ſpiritu enotatum ex ms. *A*. In *Epit.* omiſſi omnes Dionyſii verſus: ſolummodo hìc adponuntur ex pag. 669. d. haecce: Ὅτι Διονύσιος ὁ ῥήτωρ καὶ ποιητὴς Χαλκοῦς ἐκλήθη διὰ τὸ συμβουλεῦσαι Ἀθηναίοις χαλκῷ νομίσματι χρήσασθαι. *Verſu* 1. ἱστάναι, *activâ* notione, quo pacto commode intelligi poſſet non exputavi: in praeterito, quod *paſſivum* ſignificatum habet, intelligi utcumque poteſt: *Exercitationi Bacchicae hoc tertium adiicimus, ut tibi ſtatuatur cottabus, qui ſit pro pilâ, loco ludi pilae.* Κώρυκος enim eſt *pilae quoddam genus*: de quo vide Animadv. ad VI. 246. f. & quem ibi laudavimus *Hieron.* MERCURIALEM, DE Arte Gymnaſt. II. 5. nonnulla etiam habes apud Foeſium in Oecon. Hippocr. pag. 349. Caeterum ſatis ſana reliqua verba minime praeſtare auſim. *Verſ.* 4. Haud dubie mendoſa erat vulgata ſcriptura, καὶ πρὶν ἐκεῖνον ἰδεῖν. Periſpecte vero DALECAMPIUS: *& priusquam cottabum eiiciatis*: unde in Graeco ἰεῖν correxit PURSANUS, quod merito placuit Gallico Interpreti, & Fiorillo in Notis ad Herod. Attic. p. 162.

Sextus verſus, ſic vulgo ſcriptus,

εἰς ὅσον αἱ λάταγες χωρίον ἐκτέταται.

mendam manifeſte profitebatur; quum pluralis αἱ λάταγες cum ſingulari ἐκτέταται nullo modo conſtrui poſſit. Sane quam ſpecioſam, & veriſſimam fortaſſe emendationem ἡ λάταγος, id eſt, *vis latagis*, ſive ſuo Marte procuſam, ſive ab ADAMO acceptam, in medium propoſuit VILLEBRUNIUS, in Gallicâ Athenaei verſione T. V. pag. 363. poſt quem eamdem commendavit FIORILLO, ad

Herod. Attic. l. c. Nec vero ſpernenda PURSANI coniectura ſic corrigentis,

εἰς ὅσσον γε λάταξ χωρίον ἐκπέταται.

Nam etiam ſic commode curatum prius hemiſtichium; & in altero, pro eo quod parum commode vulgo legitur ἐκτέταται, inſignem veri ſpeciem habet ἐκπέταται, reſpondens verſioni DALECAMPII, quae ita habet:

Oculis metimini aërem, deſcendens
ut in quantum ſpatium latax evolaverit, ſciatis.

Penultimo verſu, ubi ſcribitur αἰθέρα τὸν κατακλινῆ, ſatis commodum per ſe epitheton erat κατακλινῆ, *devexum*, ad αἰθέρα relatum, ſi revera de *aethere* aut de *coelo* ageretur. Sed quoniam agitur de *aëre* ſive *ſpatio proxime nos ambiente*; adiectivum nomen, quod ibi ponitur, ad ſubſtantivum λάταξ referens Dalecampius, *deſcendens latax* interpretatus eſt. Cuius interpretationem Graece reddens idem PURSANUS, pro τὸν κατακλινῆ, ἢ κατακλινὴς poſuit.

AD CAP. VIII.

a Eiusdem *DIONYSII* diſticha, quae initio huius Capitis recitantem Ulpianum facit Athenaeus, non magis perſpicua ſunt nobis quam ea quae ſuperiori capite recitata ſunt. Ea ſic edita legebantur:

Ὕμνους οἰνοχοεῖν ἐπιδέξια σοί τε καὶ ἡμῖν.
τόνδε σὸν ἀρχαῖον τηλεδαπόν τε φίλον
εἰρεσίῃ γλώσσης ἀποπέμψομεν εἰς μέγαν αἶνον,
τοῦ δ' ἐπὶ ξυμποσίου δεξιότης τε λόγου,
Φαίακος Μουσῶν ἐρέτας ἐπὶ σέλματα πέμπει.

Quae ſic latine convertit DALECAMPIUS:

Laudatorios verſus ingenioſe tibi mihique affundere,
antiqui eſt inſtituti, & vel alienigenis gratum.
Linguae remigio in magnam te laudem provehemus,
hoc in convivio dexteritate orationis.
Phaeacus in tranſtra mittit remiges Muſarum.

Vides, in *quarto verſiculo*, pro δεξιότης τε, δεξιότητι correxiſſe interpretem. Ad *quintum verſum* idem haec adnotavit: »*Phaeacus*: convivator. Alludit ad *Phaeaca*, qui re»xit navis Theſei proram.« Tum, *in tranſtra mittit remiges Muſarum*: »Suâ magnificentiâ & liberalitate poëtas invitat »ad canendum.« — CASAUBONI ad totam iſtam eclogam

nonnisi brevis haec Animadversio exstat: »Ex ipso Athe- a
»naeo emendandus venit *Dionysii Chalci* versus hic:

»Φαίακος Μουσῶν ἑρέτας ἐπὶ σέλματα πέμπει.

»Ita nempe: Φαίακας κυλίκων ἑρέτας.« — Respexerat vir doctus eiusdem poëtae distichon, lib. X. pag. 443. d. adpositum, ubi ait:

κἄν τινες οἶνον ἄγοντες ἐν εἰρεσίᾳ Διονύσου,
συμποσίου ναῦται, καὶ κυλίκων ἑρέται.

Vides, mire placuisse huic poëtae metaphoras a *remigio* desumtas. Sed ex eo, quod superiori loco κυλίκων ἑρέτας dixerat, multum abest ut tuto colligas, eodem modo hîc scriptum oportuisse: ne dicam, haud satis apparere quid illâ emendatione lucraturi admodum essemus. Porro, quod de Homericis *Phaeacibus* cogitavit Animadversor, habet id utique rationem: *illis* enim, ut ait Poëta, in Odyss. στ'. 271. *curae erant*

— ἵστοὶ καὶ ἐρετμὰ νεῶν, καὶ νῆες ἐΐσαι.

Sed nec praeter rationem Dalecampius de illo *Phaeace* cogitaverat, quo rectore navis in prorâ usum fuisse Theseum tradidere veterum nonnulli, teste Plutarcho in Theseo, pag. 7. e. In totâ eclogâ veteres membranae nil mutant, nisi quod *vs.* 2. mendosum vocab. τηλεπαδὸν cum ed. Ven. & Bas. habent, pro quo recte Casaubonus τηλεδαπὸν posuit: tum quod *vers.* 4. συμποσίου dederunt, pro ξυμποσίου, quod invito metro editum erat. Neque nos in verbis quidquam aliud mutare praesumsimus: ad distinctionem orationis quod spectat, deletis post αἶνον (*vers.* 3.) & post λόγου (*vers.* 4.) commatibus, post συμποσίου distinctionis notam posuimus. Sane, si vera scriptura δεξιότης τε, constructio verborum in hunc modum concipienda videtur: δεξιότης τε λόγου πέμπει ἑρέτας Μουσῶν ἐπὶ σέλματα Φαίακος. Sed in loco, in quo nos prorsus caecutire profitemur, expositis Dalecampii & Casauboni rationibus, commemoremus etiam, pro nostro instituto, quid nuperus Gallicus interpres in his tenebris sibi visus sit vidisse. Is igitur praescriptam eclogam vernaculo sermone in hunc modum reddere conatus est: »*Verse du vin ou* »*plutot des hymnes dans nos vases, en partant de la droite,* »*tant pour ton avantage que pour le nôtre; & nous menerons* »*au terme de la gloire, en ramant de nos langues, cet homme* »*que tu chéris, quoiqu' étranger parmi nous. L'esprit & les gra-* »*ces de ses discours nous feront partir sur les bancs comme au-*

a »*tant de Phéaciens, mais pour n'être que les rameurs des Mu-*
»*ſes.*« — Nec vero relinquere hunc locum poſſum, quin, ad ſententiam quidem quod ſpectat, unius ſaltem coniecturae aleam iaciam. Videndum quippe exiſtimo, ne *vetus ille peregrinusque amicus*, cuius laudes canere inſtituit poëta, nullus plane ſit alius niſi *vetuſtum peregrinumque vinum*. Ea ſi ſententia eſt, facilius etiam intelligitur cur nunc maxime recitantem iſtos verſus Ulpianum Athenaeus faciat, cum ille *maiori poculo* bibere popoſciſſet.

Κατὰ γὰρ τὸν νεώτερον Κρατῖνον, ὃς ἐν Ὀμφάλῃ φησί· Πίνειν μένοντα &c. »Iulius Pollux libro ſeptimo, cap. XIII. »ἐν τῇ τοῦ νεωτέρου Κρατίνου Ὀμφάλῃ εἴρηται. In *verſu* »CRATINI,

»Πίνειν μένοντα τὸν καλῶς εὐδαίμονα
»κρεῖττον: —

»cenſeo ſcribendum, Πίνειν γελῶντα: *iucundam & hila-*
»*rem vitam agentem.* Opponit ſequente verſu huic vitae »μάχας & πόνους.« CASAUBONUS. — Orationis ſtructura illa, κατὰ γὰρ τὸν νεωτ. Κρατῖνον, ὃς – – φησὶ, ſi cui mira videtur, adeat Animadv. ad X. 445. f. ubi plura eiusdem generis loca ex his Deipnoſophiſtae libris collegimus. In CRATINI *verſ.* 1. cum μὲν ὄντα in ed. Ven. & Baſ. ſcriberetur, tenens eamdem ſcripturam GROTIUS (Excerpt. p. 907.) in Latina etiam verſione his verbis expreſſit:

Potare eum beatus qui vere sit
ſatiu 'ſt: labores alios & pugnae iuvent.

Nobis ſatis placuit μένοντα, quod Caſaubonus in contextu poſuit, quod etiam membranae noſtrae eodem modo ſcriptum exhibent. Nempe μένοντα eſt, *domi manentem, intus ſedentem otioſum.* In *Epit.* deſunt hi verſus, cum aliis multis quae hîc leguntur.

b *Alterum verſum*, qualis in eisdem editionibus Ven. & Baſ. ſcribitur, talem eaedem exhibent membranae:

κρεῖττον· μάχαι δ' ἄλλοισι καὶ πόνοι μέλοι.

Eamdemque ſcripturam Grotius etiam tenuit. Mira vero & prorſus inuſitata conſtructio: quam merito mutaſſe videtur Caſaubonus, licet tacite id facere non debuerit. Dicunt Graeci μέλει μοι τούτου: item τοῦτό μοι μέλει: ſed cum nominibus pluralis numeri, μάχαι καὶ πόνοι, quo pacto conſtrui verbum μέλοι in ſingulari potuerit, haud adparet. Cum vero μάχας δ' ἄλλοισι καὶ πόνου poſuiſſet Caſaubonus, recte ARNALDUS monuit, Anim-

adv. Crit. pag. 20. doricae formae μάχας non fuiſſe hîc b
locum, ſed μάχης ſcriptum oportuiſſe.

τίς οὗτος ὁ τῶν Συρβηναίων χορός; Vide infra, p. 697. e. f.

ὡς ἐκ τῶν ἀποθέτων τοῖς Ὁμηρίδαις μόνος ἀναστάσας τὰ κοττάβια. Particulam ὡς, cum deeſſet ſuperioribus editionibus, ex mſstis adpoſuit Caſaubonus: eamdem agnoſcunt veteres noſtrae membranae. Scripturam τὰ κοττάβια cum editis tenet *Epit.* quae ex hoc loco haec excerpta habet: Ἐκ τῶν ἀποθέτων τοῖς Ὁμηρίδαις ἀναστάσας φησὶ (nempe, *ait Athenaeus*) τὰ κοττάβια. *Homeridae* olim nominabantur rhapſodi illi, quos *Homeriſtas* ſupra apud Noſtrum, XIV. 620. b. dictos vidimus. Hoc loco nec quid τὰ ἀπόθετα τοῖς Ὁμηρίδαις dixerit Grammaticus noſter, nec quo ſenſu ἀναστάσας dicat τὰ κοττάβια vel κοττάβεια, ſatis exploratum habeo.

Ἀγγελίας ἀγαθῆς δεῦρ' ἴτε πευσόμενοι. »*Adeſte huc,* »*nuncium bonum audituri.* Male πεσσόμενοι vel πεπτόμενοι »vulgo & interpretes. « CASAUBONUS. — Nempe perperam πεσσόμενοι ed. Ven. & Baſ. Recte vero πευσόμενοι membr. *A.* cum ed. Caſ.

εἰπόντος τοῦ Κυρηναίου &c. »Subiiciuntur *CALLIMACHI* c »iſta:

»— τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα d
»τῶν † δένδρων ἀπὸ στεφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.

»Ita vulgo editur. Nos aliam lectionem invenimus: — »τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντος δένδρου ἀπὸ στεφ. Ne hoc »quidem placet. Legam potius, Τ' ἀνδρὸς ἀπὸ στεφ. »vel Τῷδε ἀπὸ στεφ. « CASAUBONUS. — φυλλοβολεῦντος δένδρου non erat lectio e mſro aliquo codice ducta: ſed coniectura parum felix neſcio cuius docti viri. Exſtat hodieque Epigramma integrum, num. XLV. in ed. Bentl. & Erneſt. ubi recte τῶνδρὸς ſcribitur, quod ipſum etiam exhibent veteres noſtrae membr. *A.* Pro ἀπὸ στομάτων vero, quod ibi legitur, rectius hic στεφάνων: nec opus videtur, ut κροτάφων cum Dorvillio corrigamus.

τὴν χιλιετῆ μου ταύτην ζήτησιν ἀπολύσασθαι. »Ἀπο»λύσασθαι τὴν ζήτησιν, parum eſt uſitatum: ſed ἐπιλύσα»σθαι. Quare ita ſcribam, τὴν χιλιετῆ μου ταύτην ζήτησιν »ἐπιλύσασθαι. Non tamen nego, etiam ἀπολύσασθαι »legi interdum. « CASAUBONUS. — Quod ait τὴν χιλιετῆ ζήτησιν, i. e. *quaeſtionem iam inde a mille annis agitatam,* reſpicit id quod modo dixerat, ſe iam tum, cum adhuc

puer eſſet, in eius rei cauſſam inquiſiviſſe; dictio autem χιλιετὴς ζήτησις ex antiquo neſcio quo ſcriptore petita videtur.

AD CAP. IX.

μνημονεύσω τῶν τοῦ Χαλκοῦ ποιητοῦ. Iſtum τῶν articulum adiectum dedit ms. *A*. *Mox:* quod ait, Καλλίμαχος ἐν τῇ τῶν Ῥητορικῶν Ἀπογραφῇ: vide *CALLIMACHI* Fragmenta a *Bentleio* collecta, pag. 472. ed. Erneſt. Quemadmodum modo dixerat Athenaeus, τὸν λόγον τοῦτον ἀνέγραψε: ſic & ἐν τῇ τῶν Ῥητορικῶν Ἀναγραφῇ dicere potuerat, quod in editis legitur. Sed cur deſereretur vetus ſcriptura Ἀπογραφῇ, quam exhibent veteſtiſſimae noſtrae membranae, nulla cauſſa erat. Ἀπογραφὴ idem valet ac Πίναξ: qui fuit proprius titulus librorum, quos de Re Literaria *Callimachus* edidit, *Tabulae, deſcriptio, recenſus.*

σὺ δὲ, ὦ Θεόδωρε, τοῦτο γὰρ σὸν τὸ κύριον ὄνομα. Conf. IV. 160. d. & Animadv. ad I. 1. d. Vol. I. Animadv. pag. 15. Vide vero etiam quae paulo poſt ad *Dionyſii* tertium verſiculum notamus.

δέχου τήνδε προπινομένην &c. »Primi verſus, quos ex »*DIONYSIO Chalco* refert Democritus, & mutili ſunt & »perverſe ſcripti:

»Τήνδε προπινομένην τὴν ἀπ' ἐμοῦ ποίησιν
». . . . . ἐγὼ δ' ἐπιδέξια πέμπω
»σοι πρώτῳ Χαρίτων ἐγκεράσας χάριτας.

»Vocem ποίησιν non admittit verſus. Sine omni dubio »legendum πρόποσιν: etſi intelligit poëta ποίησιν, id eſt, »*carmen ſuum, quod amico propinat*, ſive *dono mittit:* ideo »munus ſuum vocat πρόποσιν. Sic & mox loquitur, ἀοι»δὰς ἀντιπρόπιθι. Idem loquendi genus Athenaeo uſur»patum non ſemel, ut diximus libri quarti initio, aliis»que locis. Sed unde vox ποίησις? an ex gloſſemate, quia »revera πρόποσις hîc aliud nihil niſi ποίησις? an ex ſe»quentis verſus initio? hoc puto verum; atque ita la»cunam expleo:

»τήνδε ἐμὴν ποίησιν ἔγωγ' ἐπιδέξια πέμπω.«

CASAUBONUS. — Miro errore *Ezech.* SPANHEMIUS iſtos *Dionyſii* verſus, ex *Caſauboni* praeſcripto digeſtos ſuppletosque, *Callimacho* auctori tribuit, in eiusque Fragmen-

tis num. IX. (pag. 390. ed. Ern.) exhibuit. At in ver- e
ſuum ipſorum conſtitutione miro modo ipſe etiam Caſaubonus (neſcio quo fato) praecipitem ſe dederat. Quod verſus illos, quales ab ipſo editi erant, *& mutilos* eſſe *& perverſe ſcriptos* ait: *perverſe* utique *ſcripti* illi erant, ſed ipſius Editoris errore; & ex eodem errore factum eſt, ut *mutili* viderentur, cum nihil eis (in medio quidem) deeſſet. In ed. Ven. & Baſ. nullum lacunae ſignum comparet: verſus quidem nonniſi duo poſteriores diſtincti ſunt: praecedentia poëtae verba, ut perſaepe aliâs, ſic & hîc, veluti proſa oratio Athenaei verbis continuo tenore ſubiecta erant; ita quidem, ut inter iſta, τὸ κύριον ὄνομα, & illa, δέχου τήνδε προτινομένην, nulla diſtinctionis nota interponeretur. Inde Caſaubonus, verbum δέχου ad illa Democriti, τοῦτο γὰρ σὸν τὸ κύριον ὄνομα referens, ab iſtis Τήνδε προτινομένην initium pentametri fecit. Errorem cum Caſauboni, tum Spanhemii, notavit VALCKENARIUS ad Callimachi Fragm. pag. 264 ſqq. Iſtis verbis τήνδε ἐμὴν ποίησιν, quibus explere ſuam lacunam vir doctus voluerat, quam parum conſtet metrica ratio, nil attinet monere.

Verſu 3. CASAUBONUS, in praeſcriptâ Animadverſione, vocem Χαρίτων unciali literâ initiali ſcribens, pro *proprio nomine* amici illius, quem adlocutus eſſet poëta, habuiſſe videtur, in quo ſuffragatus ei eſt *Valckenarius* l. c. DALECAMPIUS, χαρίτων pro genitivo plurali accipiens, adnotaverat: »Elegans haec duplicatio vocabuli (χαρίτων »χάριτας) *multam venuſtatem ac gratiam* ſignificat.« Cuius rationem ſecutus Gallicus interpres, verſum illum ſic convertit: »*J'envoie ces vers en mêlant les graces avec les graces.*« — Nobis quoque vocabulum χαρίτων non proprium nomen, ſed commune & appellativum, quod aiunt Grammatici, eſſe videtur. At χάριτας non eâ notione dixit poëta, qua hi, quos proxime nominavi, Interpretes acceperunt, *venuſtatem, gratias, leporem* intelligentes. χάριτας *munera* vel *dona* dicit, nempe *quibus gratiam* ab iis, in quos conferuntur, *inimus*: quare pro eodem vocabulo *verſu ſeq.* tamquam illius ſynonymum, vocab. δῶρον ponit. χάριτας autem χαρίτων ſimili quadam notione dixiſſe poëta videtur, qua Sophocles in Oed. Col. 779. ait, χάρις χάριν φέρει: & in Aiac. 522.

χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί.

& Euripides, Helen. 1250. χάρις ἀντὶ χάριτος ἐλθέτω: ſcilicet, ut χαρίτων ἐγκεράσας χάριτας ſonet, *infudi, propinavi tibi munus alio munere compenſandum, munus quo mutuum abs te munus provocem.* Niſi fortaſſe Χαρίτων χάριτας intelligi placeat *donum Gratiarum*, carmen a Gratiis mihi dictatum quod tibi munus mittam. Nec vero in eâdem hac Dionyſii eclogâ deeſſe cenſeo *proprium nomen amici*, quem adlocutus eſt poëta. Nempe *Theodorus* ei nomen fuit: eamque ob cauſſam *Cynulcum*, cum quo colloquentem Democritum Athenaeus facit, his ipſis verſiculis adloquitur Democritus, quoniam idem nomen, *Theodorus*, proprium & genuinum ipſius *Cynulci* nomen (ut quidem fingit Athenaeus) fuerat. Igitur primus verſiculus ex his, qui hîc recitantur, in *Dionyſii* carmine in hunc modum conceptus fuiſſe videtur:

Ὦ Θεόδωρε δέχου τήνδε προπινομένην.

Verſu 4. Cum poſt λαβὼν non inciſa eſſet oratio, pro καὶ σὺ λαβὼν τότε δῶρον SPANHEMIUS l. c. καὶ σὺ λαβὼν τόδε δῶρον ſcripſit: quod ſpeciem quidem habebat, ſed a vero erat alienum. Orationis conſecutionem ſi curatius expendas, intelliges, non ſolicitandum eſſe illud τότε, quod cum editis vetères membranae tuentur. Conſtructio orationis haec eſt: καὶ σὺ λαβὼν, ſcil. τάσδε τὰς χάριτας, τότε ἀντιπρόπιθι δῶρον ἀοιδάς. Et tu, *quum acceperis hoc munus, tunc viciſſim mihi donum carmina propina.*

f Πότερον, ὅτι ὁ ἔρως τοῦ τῶν ἐρώτων ἤθους περιαιρεῖται τὸν κόσμον, διὰ τοῦτο τὴν τοῦ ἐπιφανοῦς κόσμου περιαίρεσιν, φρυκτόν τινα (φησὶ Κλέαρχος, ἐν πρώτῳ Ἐρωτικῶν) καὶ σημεῖον νομίζουσι τοῦ καὶ τὸν τοῦ ἤθους κόσμον περιῤῥῆσθαι τοὺς τοιούτους; Mirum eſt dictu quantopere *Clearchi* ſcripta adamaverit bonus noſter Athenaeus: qui, ut aliâs frequenter illis uſus eſt, ſic hîc non aliâ de cauſſâ Cynulcum ſuum induxerat, leviculam illam quaeſtionem, *Cur amare dicantur coronati, ſi corona illorum ſolvatur & folia defluant?* moventem, niſi ut viam ſibi pararet miſeri illius philoſophaſtri frigidam & inſulſam diſputationem ſuper hac quaeſtione, quam ille ad imitationem Problematum Ariſtotelicorum graviter tractaverat, lectoribus ſuis propinandi. In praeſcriptis verbis quum olim legeretur διὰ τὸ πρὸς τὴν ἐπιφανοῦς κόσμου περιαίρεσιν, haec adnotavit CASAUBONUS: »Deeſt aliquid »implendae ſententiae. Poſſumus ita acceptum vulnus diſ-

» ſimulare, διὸ οὐκ ἀτόπως τὴν ἐπιφανῆ κόσμου περιαιρ. « — Fieri poteſt, ut poſt διὰ τὸ πρὸς aliquid interciderit, omiſſum a vetere librario; fieri etiam poteſt, ut non πρὸς, ſed οὐκ ἀτόπως hîc ſcripſerit Clearchus: at ex orationis connexione intelligi nobis videbatur, non διὸ, ſed διὰ τοῦτο, illum ſcripſiſſe. Epitomae auctor, totam reliquam disputationem ad verbum perſequens, in ipſo initio brevior fuit, nonniſi haec adponens: Ὅτι τῶν ἐρωμένων ἐὰν ἐλύθη ὁ στέφανος, ἐρᾶν ἐλέγετο (ſic, pro ἐλέγοντο, vel ἐρᾶν αὐτοὺς ἐλέγετο·) καὶ ἦν σημεῖον τοῦ καὶ τὸν τοῦ ἤθους κόσμον περιῃρῆσθαι τοὺς τοιούτους. Uſus erat Clearchus opportunitate ambiguitatis quae vocabulo κόσμος ineſt: quod non modo *ornatum*, *ornamentum*, verum etiam, ubi de moribus agitur, *modeſtiam morum* ſignificat. τὴν τοῦ ἐπιφανοῦς κοσμ. περιαιρ. recte dedit ms. *A.* cum male abeſſet τοῦ articulus. Dein alienum ab hoc loco & nullius prorſus frugis erat quod ſequebatur, φρικτόν τινα: unice verum φρυκτόν τινα, quod eaedem membr. dedere, cohaerens cum iſtis, καὶ σημεῖον νομίζουσι. Pro ſynonymis fere ponit φρυκτὸν καὶ σημεῖον. Eſt enim φρυκτὸς, *ignis e ſpeculâ ſublatus, quo ſignum datur:* quare probabile eſt quod KÜHNIUS cenſuerat, apud Heſychium in interpretatione vocabuli φρυκτὸς, pro vulgato σύμβουλος, σύμβολον ſcribi debuiſſe. Mox περιῃρῆσθαι recte dederunt ambo codices mssti.

τοῦτο δ' ἔστιν ὅταν &c. Sic ſcribendum eſſe recte monuit CORAY in *Notis mssstis:* & id ipſum tenent ed. Ven. & Baſ. cum mssstis. *Mox*, ubi edidimus τοῦ ἔτι ἐν τῷ διαγωνίζεσθαι, duas voces ἐν τῷ, quae deerant editis, dedere ambo mssti. a

τῶν μὲν τὸν στέφανον περιαιρεῖται. Etiam de hoc perſpecte CORAYUS monuerat: cuius emendationem firmavit ms. *A.* Perperam τῷ μὲν ms. *Ep.* Mox dein, πᾶν τὸ δεδεμένον, recte codex ms. uterque. Corrupte vero paulo poſt ambo, τὴν τοῦ στεφάνου δήλωσιν: pro quo quum δὴ λύσιν poſuerint editores, verum fortaſſe fuerat διάλυσιν. b

» Notent tirones locutionem οὐκ ἀσχημάτιστον, cum » ait (Athenaeus) ex *Clearcho*, ἢ διὰ τὸ πολλάκις τοὺς » ἐρῶντας διὰ τὴν ποίησιν, ὡς ἔοικε, στεφανουμένους πε- » ριῤῥεῖν αὐτῶν τὸν στέφανον, ἀντιστρέφομεν τῇ ὑπονοίᾳ τὸ » πάθος. Turbavit interpretes ἢ ἀλλόκοτος ſyntaxis: nam c

» & verborum traiectione, & mutatione casus, oratio fa» cta est obscurior. Ita autem capienda haec ut si esset » scriptum, ἢ διὰ τὸ πολλάκις τοῖς ἐρῶσι στεφανουμένοις, » περιῤῥεῖν διὰ τὴν πτοίησιν, ὡς ἔοικεν, αὐτῶν τὸν στέφανον. » Hoc modo planissima sunt omnia. « CASAUBONUS. — Non ego notari a tironibus *Clearchea* velim, nisi hactenus potissimum, quo moneantur, quam sint ieiunae pleraeque huius scriptoris sententiae, quamque salebrosa saepe oratio, utque ea vitia fugere discant. At hoc quidem loco non tam Clearchus admodum in culpâ esse videtur, quam Athenaei amanuenses. Vix enim persuadere mihi possum, ita hunc locum, ut vulgo legitur, vel a Clearcho vel ab Athenaeo scriptum relictum esse. Accusativus τοὺς ἐρῶντας necessario requirebat verbum in infinitivo positum, ad quod ille referretur: verbum autem illud non potest esse, τὸ περιῤῥεῖν, quod ad τὸν στέφανον pertinet. Quare fere non dubito, περιῤῥέοντα περιορᾶν hîc olim scriptum fuisse: nisi suspicari fortasse liceat, verbum περιορᾶν, quod alii quidem probati auctores omnes (quod sciam) cum *participio* construunt, cum *infinitivo* construxisse Clearchum: sic enim magis etiam probabile fuerit, scripsisse illum hîc περιορᾶν περιῤῥεῖν αὐτῶν τὸν στέφανον. Quod ait ἀντιστρέφομεν τῇ ὑπονοίᾳ τὸ πάθος, verbum ἀντιστρέφειν eâ notione, qua hîc ponitur, e Dialecticorum scholis petitum est: sed mira & contorta utique verborum constructio, cum proprie dicere debuisset, ἀντιστρέφοντες τὸν λόγον, ὑπονοοῦμεν τὸ πάθος. Paullo aliter quidem haec accipiens Epitomae auctor, suo iudicio ita scripsit, ἀντιστρέφει ὁμοίως τῇ ἐπινοίᾳ τὸ πάθος.

d Quod dein commode legitur, ἐπὶ μεγάλῳ καὶ θείῳ στεφάνῳ, id eodem modo scriptum exhibent membr. *A*. Quid sit vero quod ἐπὶ γλώσσει καὶ θείῳ scribatur in *Epit.* aut quid sub illo monstro lateat, non potui exputare. In verbis τὸν τυχόντα θεῖναι finem huic disputationi imposuit Breviator. Quod in opere pleniore subiicitur, Στεφανοῦσι δὲ τὰς τῶν ἐρωμένων θύρας, id sic scriptum dedit vetus codex *A*. cum editis, nescions καὶ particulam, quam post δὲ tacite Casaubonus inseruit. Sed perincommode hoc loco in eâdem verborum complexione bis idem verbum στεφανοῦσι ponitur: cuius importunitatis culpam rursus equidem non *Clearcho* tribuam: sed

aut aliud quidpiam in hac regione peccaſſe librarios putem, aut certe in fine, pro στεφανοῦσιν αὐτῶν, στεφανοῦντες αὐτῶν ſcribere debuiſſe. Paulo poſt, ubi legitur τὴν οἴκησιν στεφανοῦσι τὰ &c. in ms. *A.* abſurde ſcribitur, τὴν οἴκησιν τε στεφάνου τα &c. ex quo colligere licet aliud quidpiam, quidquid fuerit, olim hîc ſcriptum fuiſſe. At verbum στεφανοῦσι quidem recte utique curatum ab editoribus videtur: ſed ante illud vix dubitari poteſt aliquid intercidiſſe, nempe participium νομίζοντες: ſive οἰόμενοι malueris, quod a praecedente voce οἴκησιν, ab eisdem elementis incipiente, facilius intercipi potuit.

Sequebantur in editis haec, ſic ſcripta: ἢ μάλλον ὑφ' ὧν οἴονται, καὶ πρὸς ἀλήθειαν τὸν τῆς ψυχῆς κόσμον ἐσκυ- e λεῦθαι, τούτοις καὶ τὸν τοῦ σώματος κόσμον – – – ἀνατιθέασι. Ubi codex *A.* ἐσκύλευνται dedit, recte: nempe conſtructio ſic concipienda, ὑφ' ὧν οἴονται ἐσκυλεῦθαι, (ſive ἐσκυλεῦσθαι) καὶ ὑφ' ὧν πρὸς ἀλήθειαν ἐσκύλευνται τὸν τῆς ψυχῆς κόσμον. Sed, quod poſt ἐσκύλευνται in eodem cod. ſic pergitur, καὶ τούτον καὶ τὸν τοῦ σώματος, pro eo recte editum putavi τούτοις καὶ τὸν τοῦ σώματος.

πᾶς δ' ὁ ἐρῶν τοῦτο δρᾷ μὲν παρόντος· μὴ παρόντος δὲ τοῦ ἐρωμένου, τότε ἐμποδὼν ποιεῖται τὴν ἀνάθεσιν. Cum *deeſſet* vulgo παρόντος poſt δρᾷ μὲν, & dein τοῦτο ἐμποδὼν ſcriberetur, nullus prorſus ſenſus inerat iſtis verbis. Caſaubonus in Animadverſſ. ſilentio praetereriens hunc locum, honorem ſaltem habere DALECAMPIO debuerat, perſpecte ex coniecturâ emendanti interpretantique in hunc modum: *Hoc coram faciunt* (ſcil. ut in Notâ ait: »*ſeſe de-*» *dicant, offerunt, & veluti conſecrant*«) *amatores omnes, illo praesente quem amant; abſente vero, in propatulo coronas offerunt.* Vides, δρᾷ μὲν παρόντος illum legiſſe; repetitum pronomen τοῦτο autem, ut ab hoc loco alienum, non expreſſiſſe: quod nos ex τότε corruptum eſſe iudicavimus. Pro ἐμποδὼν in ms. *A.* eſt ἐμποδῶν, minus recte: perſpecte vero Dalec. *in propatulo* reddidit: nempe *in viâ publicâ, ante fores.* Exemplum huius uſus vocabuli ἐμποδὼν H. Stephanus Theſ. III. 515. poſt Budaeum in Comment. Ling. Graec. pag. 770 ſq. citavit ex quinto Ethicorum Ariſtotelis: διὸ καὶ Χαρίτων ἱερὸν ἐμποδὼν ποιοῦνται. Leguntur autem ea verba quarto libro Eudemiorum,

e cap. 3. pag. 233. ed. Duval, ubi recte interpres: *Itaque & Gratiarum templum in propatulo urbis loco conſtituitur.*

Ὅθεν Λυκοφρονίδης τὸν ἐρῶντα ἐκεῖνον αἰπόλον &c. LYCOPHRONIDEM, nemini praeter Clearchum memoratum, ab eodem iam ſupra lib. XIII. pag. 564. a. laudatum vidimus. Verſiculos illius, qui hîc recitantur, ita digeſtos dedimus, ut praeivit FIORILLO, Obſerv. in Athen. p. 101. Ad vulgatam ſcripturam, καλὸν νόημα ſpectat CASAUBONI Animadverſio haec: »Neſcio quid ſit νόημα in iſtis »*Lycophronis*, [*Lycophronidis* ſcribere voluerat] Τόδε ἀνα»τίθημί σοι ῥόδον καλὸν νόημα, καὶ πέδιλα. Fortaſſe ſcri»bendum, καλὸν ἄνθημα: vel τὸ ῥόδον καλὸν τόδ', ἐμά »τε πέδιλα. Si cui placet καλὸν νόημα interpretari, *o pul»cra & ingenioſa amica*, liberum eſto per me. Similes lo»cutiones exponebamus libro primo, capite nono. Alio »ſenſu Anaxagoras olim Νοῦς dictus.« — LENNEP, in Notis ad Phalarid. Epiſt. pag. 167. ῥόδων καλὸν στέμμα tentavit: IACOBS, in Animadv. ad Auct. vet. pag. 316 ſq. ῥόδον, καλὸν εἶμα: FIORILLO l. c. καλὸν φόρημα. Optet eruditus lector, aut certius quid expromat: nobis non liquet. Illud unum monemus, poſtremae ex coniecturis a Caſaubono propoſitis nullum hîc eſſe locum: nam, ut alia omittam, non *puellae* conſecrantur iſtae res, ſed *puero*, cui valedicit caprarius, cum nunc *alio amore ſe uri* dicat, nempe *pulcrae puellae*. Sicut τὰν φίλαν dorico idiomate, quo uti amant Lyrici, dixit poëta: ſic & κυνέαν dedit vetus cod. *A*. item ἄλλαι, quod ἄλλᾳ valebat; pro quo cum corrupte ἀλλὸ in ed. Ven. & Baſ. ſcriptum eſſet, ἀλλῇ dein poſitum eſt in ed. Caſ. & hoc per operarum errorem, pro ἄλλῃ. Pro Τόδε & λογχίδα, plene ſcriptis, Τόδ' & λογχίδ' per apoſtrophum ſcripſimus cum Fiorillo; & cum eodem Χάρισιν, pro Χάρισι.

AD CAP. X.

f Πλάτων ἐν ἑβδόμῳ Νόμων &c. »Proponitur ex PLATO»NE problema συμποσιακόν: quod neque eſt per ſe ob»ſcurum, & planiſſime ab auctore explicatur. Quaedam »tamen corrupta, quae incautos interpretes in errorem »perpulerunt. Platonis problema eſt: *Numeros malorum aut »coronarum invenire, qui aeque in plures ac pauciores convi»vas dividi poſſint aequis partibus.* Probat Democritus, ta-

» lem esse numerum *sexaginta*, si in *sex* tribuatur. Sunto, f
» inquit, LX. coronae in manu convivatoris; eaeque pri-
» mo convivae, qui in coenationem fuerit ingressus, den-
» tur omnes. Hic dabit secundo partem dimidiam: uterque
» eorum habebit tricenas, ambo autem LX. Accedat deinde
» tertius, & dantor huic ab utroque priorum denae, ut
» habeant singuli coronas vicenas: ter viginti faciunt LX.
» Hanc partitionem inter convivas tres, ita exprimit Athe-
» naeus: καὶ τρίτῳ ἐπεισελθόντι ἐξ εἴκοσι συνδιαιρού-
» μενοι, τοὺς πάντας ἑξήκοντα ἔχουσι. Dalecampius
» corrigit συνδιαιρούμενος: contra perspicuam auctoris men-
» tem. Nam Athenaeus coronas facit dividi semper com-
» muni operâ ab iis omnibus qui priores advenerant:
» ideo ait numero plurali συνδιαιρούμενοι, & statim κοινω-
» νήσαντες. Praepositio ἐξ pro ἀνὰ ponitur, particulâ dis-
» tributivâ, quare etiam in Excerptis est ἀνὰ εἴκοσι: sed
» ita statim, ἐκ δεκαπέντε. Inquit enim, τετάρτῳ πάλιν
» ὁμοίως κοινωνήσαντες ἐκ δεκαπέντε † γίνονται. Epitomae
» auctor nullam hîc lacunam agnoscit. Nos putamus legi
» debere, καὶ ἐκ δεκαπέντε ἴσοι γίνονται: aut potius, quod
» omnino verum arbitramur, τὰ πάντα ξ' γίνονται. *Post-*
» *quam convivae quatuor coronas inter se communicaverint, di-*
» *viserintque in quindenas, universae erunt* LX. Quindecim ni-
» mirum quater sumta, LX. reddunt; qui est numerus ini-
» tio propositus. Posteriores syllabae vocis δεκαπέντε,
» absorpserunt sequentes dictiones τὰ πάντα: librariorum
» antiquorum solenne flagitium, ut saepe diximus, & ex-
» emplis multis demonstravimus. μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γε-
» νέσθω. Aelianus libro IV. Ποικίλης Ἱστορίας, cap. 17. ἔλε-
» γεν (Πυθαγόρας) ὅτι πάντων σοφώτατός ἐστιν ὁ ἀριθμὸς
» δεύτερος, ὃ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα θέμενος. Doctissimi
» viri qui eum politissimum scriptorem interpretati sunt, sic
» ista verterunt, *Dicebat binarium numerum omnium esse sa-*
» *pientissimum, eo quod nomina rebus imponeret.* Etsi absurda
» & falsa est sententia, interpretibus tamen succensere par
» non est; qui, quod erat in Graeco textu, fideliter ex-
» presserunt. Sed omnino ridiculus fuit Pythagoras cum suâ
» matheſi, si verum est quod haec lectio significat. Non clam
» me sunt quae de dyade philosophati sunt mystici vete-
» res: quorum sententias breviter relatas legere est in Ex-
» cerptis Photii ex Nicomachi Geraseni Theologumenis
» Arithmeticis. Sed neque de illis subtilissimis afaniis co-

»gitavit Aelianus: neque eo conceſſo, propterea minus »abſurda futura eſt huius ſcripturae mens. Quid? ſinemus »perſuaderi nobis, numerum ſecundum, ſive τὴν δυάδα, »nomina rebus impoſuiſſe? Apage has ineptiſſimas ine»ptias. Enimvero nobile hîc exemplum habemus eius ge»neris mendarum, de quo modo dicebamus. Scribendum: »Ἔλεγεν ὅτι ὁ πάντων σοφώτατος ὁ ἀριθμοὺς εὑρών. δεύ»τερος, ὁ τοῖς πρ. *Dicebat Pythagoras, omnium ſapientiſſi»mum fuiſſe eum, qui numeros invenit: proximum huic eum, qui »nomina rebus impoſuit.* Quia affinitas aliqua eſt ſoni & »ſcripturae inter voces εὑρὼν & δεύτερος, aliud agens li»brarius, alteram harum omiſit. Plane inſignis reſtitutio, »ſi per oſores harum literarum verum licet dicere. Redeo »ad Deipnoſophiſtas: qui poſtremo addunt, πέμπτῳ δὲ »ἐκ δώδεκα, καὶ τῷ ἕκτῳ ἐκ δέκα: id eſt, *quinto commu»nicantur coronae* diviſae *in duodenas; ſexto item* diviſae *in »denas.* « CASAUBONUS. — προβάλλει cum editis tenet ms. *Epit.* Quum codex *A.* προβάλλω habeat, videndum ne initio olim ſic ſcriptum fuerit, Ἀλλὰ μὴν καὶ ὡς ὁ ἱερωτ. Πλατ. aut aliquid tale.

PLATONIS brevia verba, quibus problematis illius fit mentio, leguntur haud procul a fine *libri ſeptimi Legum.* In cuius verbis, cum Μήλων δέ τινων hîc legeretur, delevi alienam ab hoc loco particulam cum *Epit.* Si ipſiſſima Philoſophi verba adpoſita velles, Μήλων τε oportebat. Paulo poſt, recte βούλεται, & mox ὧ ἕως, ms. *Ep.* cum edd. Sed & in ipſâ hac regione, ubi iſta verba leguntur, ᾧ ἕως τοῦ τελευταίου &c. vix video, quo pacto integra cenſeri oratio poſſit: perquam ſane obſcura eſt, &, niſi ſubiiceretur enucleatior explicatio, vix ac ne vix quidem intelligenda.

a φημὶ οὖν. φημὴ οὖν ed. Caſ. 3. operarum errore.

Ibid. ἐλέγομεν μὴ συνδειπνεῖν τῶν πέντε γε πλείους. Vide I. 4. e. *Mox*, ὅτι δ' ἡμεῖς recte ms. *A.* non ὅτι δέ γε ἡμεῖς.

ὁ οὖν ἑξήκοντα ἀριθμὸς εἰς ἓξ τοὺς συμπότας πληρωθέντος τοῦ συμποσίου ἄρξεται οὕτως. Poſt πληρωθέντος τοῦ συμποσίου ſubintelligendum aut (quod malim) adiiciendum verbum διανεμόμενος, aut aliquod in eam ſententiam. *Numerus ſexaginta diſtribuendus in convivas, qui numero ſex erunt poſtquam omnes convenerint, hoc modo dividi incipietur.* πληρωθέντος τοῦ συμποσίου, *quum comple-*

tum eſt convivium, cum unà ſunt convivae omnes. In verbo πληρωθέντος, item in ſuperioribus εἰς ἓξ τοὺς συμπότας, per ſe nihil deſideraveris. Sed vocab. συμπότας, quod ignorat h. l. uterque codex mstus, nil opus erat repetere, cum paulo ante ſit adpoſitum. Ac fortaſſe nil aliud hîc ſcripſerat Athenaeus, niſi id quod *Epitoma* habet, εἰς ἓξ, συμπληρωθέντος τοῦ συμποσίου. Ex cod. *A.* adfertur ſcriptura (ſi recte percepi) huiusmodi, εἰς ἓξ τοὺς συμπληρωθέντας τοῦ συμποσίου: ex qua ſive iunior aliquis librarius ſive primus editor illam exſculpſit, quam & nos tenuimus. Si articulum τοὺς (de quo haud ſatis certus ſum) agnoſcit vetus codex, ſuſpicor transpoſitis vocibus ἓξ & τοὺς ſic ſcriptum oportuiſſe, εἰς τοὺς ἓξ, συμπληρωθέντος τοῦ συμπ. Quum iam modo dixerit Deipnoſophiſta εἰς ἓξ συμπότας, percommode nunc εἰς τοὺς ἓξ dicere potuit, *in illos ſex*, ſcil. *quos modo dicebam.*

Quod dein ſic edebatur, καὶ τρίτῳ ἐπεισελθόντι ἐξ εἴκοσι συνδιαιρούμενοι τοὺς πάντας ἑξήκοντα ἔχουσι: illud ἐξ εἴκοσι poſt ἐπεισελθόντι neuter codicum mſſtorum agnoſcit; in fine autem, ἑξήκοντα ἔχουσι tenet quidem codex *A.* cum editis, ſed ἀνὰ εἴκοσι ἔχουσι habet ms. *Ep.* qui tamen deinde in ἑκ δεκαπέντε, ἑκ δώδεκα, ἑκ δέκα, cum editis & msto *A.* conſentit: denique inter πάντας & ἀνὰ εἴκοσι diſtinctionis notam ponit idem ms. *Ep.* hoc modo, συνδιαιρούμενοι τοὺς πάντας, ἀνὰ εἴκοσι ἔχουσι. Quibus inter ſe collatis, intelligi par eſt, *primum*, verba ἐξ εἴκοσι eo loco, ubi in editis legebantur, temere a iunioribus inſerta eſſe: *alterum*, quod etiam Caſaubonus obſervavit, ἀνὰ εἴκοσι ex interpretatione poſitum eſſe ab Epitomae auctore, pro ἐξ εἴκοσι; quâ formulâ uſum eſſe Athenaeum colligitur ex ſimillimis dictionibus ἑκ δεκαπέντε, &c. *tertium*, vocabulum ἑξήκοντα, quod vetus cod. *A.* cum editis eo loco habet ubi in *Epit.* ἀνὰ εἴκοσι ſcribitur, ex ἐξ εἴκοσι eſſe corruptum: adeoque eum in modum hîc ſcripſiſſe Athenaeum, quo nos edidimus, καὶ τρίτῳ ἐπεισελθόντι συνδιαιρούμενοι τοὺς πάντας, ἐξ εἴκοσιν ἔχουσι: id eſt, *& poſtquam coronas omnes cum tertio ingreſſo partiti ſunt, habet quisque viginti.* Iſta ἐξ εἴκοσι, ἑκ δεκαπέντε &c. pro ἀνὰ εἴκοσι, ἀνὰ δεκαπεντε, tali quodam modo dicta ſunt, quemadmodum ἐξ ἴσου, ἐξ ὁμοίου, ἐκ παραλλήλου & ſimilia dicuntur. b

Porro, quum ſic edidiſſet Caſaubonus, τετάρτῳ πάλιν

b ὁμοίως κοινωνήσαντες ἐκ δεκαπέντε, † γίνονται: mireris ab eodem in Animadverſ. de librorum ſcripturâ nil aliud commemorari, niſi »Epitomae auctorem nullam hîc *lacu-*»*nam* agnoſcere.« Atqui non modo nullam lacunam ille agnoſcit, ſed ita ſcribit, & ita diſtinguit orationem, ut adpareat nullam fuiſſe rationem, cur *lacuna* hîc ſtatueretur: τετάρτῳ πάλιν ὁμοίως κοινωνήσασιν, ἐκ τ̃ι γίνεται. Ubi minus quidem commode γίνεται in ſingulari; pro quo rectius γίνονται *ms. A.* cum editis. Sed nec veteres editiones Ven. & Baſ. *lacunam* hîc agnoverant, & recte in illis diſtinguebatur oratio, iunctis inter ſe verbis ἐκ δεκαπέντε γίνονται, & a praecedentibus interpoſito commate ſeparatis. Illud vero minus commode in eisdem edd. factum videri poterat, (in quo tamen ipſo conſentientem, quod ſciam, habent veterem codicem *A.*) quod κοινωνήσαντες in nominativo ponunt, quaſi, dein ſequeretur ἐκ δεκαπέντε ἔχουσι: nunc, quoniam ſequitur ἐκ δεκάπεντε γίνονται, rectius in *Epit.* praecedit dativus κοινωνήσασιν. Sed a talibus ἀνακολουθίαις, in conſtructione participiorum praeſertim, non abhorruiſſe Athenaei ſtilum iam aliâs frequenter obſervavimus: quare non eſt incredibile, ita hîc ſcriptum reliquiſſe auctorem, ut nos cum ed. Ven. & Baſ. & cod. *A.* edidimus: ſed coniectare etiam licet, verbum γίνονται non eſſe ab ipſius manu, & *nude* ἐκ δεκαπέντε ab ipſo *ſcriptum fuiſſe*, quemadmodum deinde ἐκ δώδεκα & ἐκ δέκα, ſubintellecto verbo ἔχουσι, quod modo praecedebat.

AD CAP. XI.

Οἵῳ μ' ὁ δαίμων &c. »THEOGNETI locus, Οἵῳ μ' ὁ »δαίμων &c. pluribus deſcribitur libro tertio, ubi vide.« CASAUBONUS. — Vide III. 104. c. συνώκισεν, adiectâ ν literâ, quae deerat editis, dedere membr. *A.* Eaedem rurſus κωμῳδιοποιοῦ, ut conſtanter alibi, non κωμωδοπ.

c Commode eaedem *verſ.* 3. βιβλία, non βυβλία. πεφιλοσόφικας vero *verſ.* 4. pro πεφιλοσόφηκας, nonniſi in ed. Caſ. 3. ſcribitur, operarum errore. *Ibid.* γῇ τε καὶ οὐρανῷ plene ſcribitur in cod. *A.*

Πόθεν γάρ σοι ὁ τῶν Συρβηναίων ἐπῆλθεν χορός; Vide ſupra, pag. 669. b. & infra, pag. 697. e. Mox dein βιβλίων codex ms. uterque, non βυβλίων. Nihil ex toto hoc ca-

pite excerpſit Breviator, niſi haec ipſa verba: Οὐκ ἐγὼ τὰς ἐκ τῶν βιβλίων ἀκάνθας ὥσπερ σὺ ἀναγινώσκων ἐκλέγω· ἀλλὰ τὰ χρησιμώτατα καὶ ἀκοῆς ἄξια.

τὰ ἐξ Ὑπονοίας Ἀλέξιδος. Non poteſt non ſuſpectus d eſſe iſte titulus fabulae: nec Ὑπόνοια ALEXIDIS usquam alibi, niſi hoc loco, commemoratur. Cum continuo dein moneat Athenaeus, eosdem verſus etiam in *Antiphanis* Ὕπνῳ legi, probabile fit, utrumque poëtam eodem titulo fabulam edidiſſe ſimilis argumenti. Et citatur etiam Alexidis Ὕπνος apud Noſtrum, X. 449. d. item Ἄλεξις ἢ Ἀντιφάνης ἐν Ὕπνῳ XIII. 572. b. c. Caeterum notandus hic locus, in quo verſamur, ad Bibliothecam Graecam, cum Fabricianam, tum Harleſianam; ubi nominatur quidem in *Alexidis fabulis* Ὑπόνοια, ſed absque auctoris nomine qui huius fabulae meminiſſet. Nempe in Indice Auctorum, editioni Athenaei Caſ. 2. & 3. praefixo, non notatus erat hic locus. Adpoſitis ex illâ fabulâ verſibus, in ed. Ven. & Baſ. deerant undecim poſtrema verba, quae ex mſstis tacite adiecit Caſaubonus, conſentiente vetere noſtro codice.

τὰ αὐτὰ ἰαμβεῖα φέρεται. Recte φέρεται, non φαίνεται, ms. *A*. Meminerit lector alibi quoque apud Noſtrum permutata iſta verba.

ὁ παρὰ τῷ χαρίεντι Ἀνακρέοντι Ναυκρατίτης στέφανος. e De *Naucratitâ coronâ* infra disputatur, pag. 675 extr. & ſeq. ANACREONTIS verſiculos in poëtae Fragmentis num. 75. poſuit Barneſius, pag. 246. φησὶ γὰρ οὕτως, non οὗτος, dedere membranae noſtrae. Στεφάνους δ' ὁ ἀνὴρ, recte edd. Ferendum ſane non videtur quod habent membranae, ποιητὴς στεφάνου. ὁ δ' ἀνὴρ &c.

Μεγίσθης δ' ὁ φιλόφρων. Alterum hoc ANACREONTIS fragmentum, num. 76. poſuit Barneſius. Repetitur illud apud Noſtrum p. 673. d. Utrobique Μεγίσθης (ſic) ſcribitur, cum in membr. tum in edd. rurſusque p. 674. a. non Μεγιστῆς, quod Barneſius recepit ex Antipatri Epigrammate, num. 73. in Analectis Brunckii, Tom. II. pag. 26. Poterat Barneſius item ad Simonidis Epigr. 55. (Analect. T. I. pag. 136.) & ad Leonidae Epigr. 37. (T. I. p. 230.) provocare: ubi eâdem ratione ſcriptum idem nomen. *Verſ.* 2. Hic quidem ἐπείτε habent membr. ſed f loco inferiore in ἐπεὶ δὴ cum editis conſentiunt, quod & hic edebatur. *Verſ.* 4. τρύγα πίνει μελιήδεα: *vinum*

recens dulce, muſtum. Vide ad XIV. 649. b. Pro πίνουσι, quod hîc habent membranae, recte πίνει correxerunt editores ex pag. 673. d.

εἰπὲ οὖν ἡμῖν τι περὶ τούτων, ζητήσεως ἀξίων ὄντων, καὶ μὴ ὀνοματοθήρα, φιλότης. Commata, quibus verba iſta distinximus, deſunt vulgo. Ulpianum ſaepius ὀνοματοθήραν adpellatum apud Deipnoſophiſtam vidimus. Sic, ne longius abeam, lib. XIV. pag. 649. b. eumdem his verbis compellat, καλὲ ὀνοματοθήρα. Similiter & hîc accipere poſſes, ὀνοματοθήρα φιλότης, *amice, vocabulorum venator:* ſi modo per ea, quae proxime praecedunt, liceret. Nunc, ὀνοματοθήρα non poteſt pro vocativo caſu haberi, niſi poſt καὶ μὴ verba intercidiſſe nonnulla ſtatuas. Nec vero magis opportuna huic loco eſt membranarum ſcriptura, καὶ μὴ ὀνομάτων θήρα: nihil enim habet vocabulum θήρα, quo referri poſſit. Si eſſet ὀνομάτων θήρας, in hunc modum intelligi poſſet, περὶ τούτων ὄντων ἀξίων ζητήσεως, καὶ μὴ ὄντων θήρας ὀνομάτων: *de his quae ſunt digna quaeſitu, nec ſunt mera venatio nominum.* Sed in θήρα nil mutant membranae: & ὀνομάτων temere ſcripſiſſe videtur librarius, praecedentes genitivos ἀξίων & ὄντων ob oculos & in animo habens. Supererat, ut ὀνοματοθήρα pro imperativo verbi ὀνοματοθηράω, a Deipnoſophiſta noſtro ficti, acciperemus. Sed probabilius videtur, καὶ μὴ ὀνόματα θήρα ſcripſiſſe Athenaeum: *nec vocabula venare.*

AD CAP. XII.

a Τέναρος δὲ ἀγροίκων εἶναι λέγει &c. »Non poſſumus »lucem facere tenebrioni huic lucifugae: quem alibi no»minatum reperire non meminimus, niſi forte in antiquis »Pindari ſcholiis, quae haec literis mandanti ad manum »non erant. Grammaticus fuit obſcuri nominis. Gloſſo»graphi [Heſychius, & Suidas] τέναρος interpretantur »nobis, κακοῦργος, συκοφάντης.« CASAUBONUS. — Fortaſſe Ταίναρος ſcriptum oportuerat. Sic quidem idem Caſaubonus etiam in lemmate ſive argumento capitis quarti ſuarum Animadverſ. in hunc librum XV. Athenaei, unde iſta petita ſunt, ſcripſit: »*Tenarus* vel *Taenarus* Gramma»ticus.« — Caeterum nobis non magis, quam docto Animadverſori, quidquam de iſto homine compertum.

Ἐγὼ δ' ἐντυχὼν τῷ Μηνοδότου τοῦ Σαμίου συγγράμματι. Conf. pag. 673. d.

Θεασαμένην δὲ τὴν τῆς Ἥρας ἐπιφάνειαν. » *Conſpicatam ae-* » *dis Iunonis extimam faciem.* Vertit ita Dalecampius: vel- » lem bene. Sed non dubito alium fuiſſe ſenſum *Meno-* » *doti Samii*, qui eam rem narravit. Verte, *cum vidiſ-* » *ſet Iunonis ſpeciem.* Id eſt, *cum ſibi apparuiſſet Iunonis ſpe-* » *cies.* ἐπιφάνεια enim non ſolum eſt *exterior ſuperficies;* » ſed eſt etiam *ſpecies apparens alicuius rei, apparitio.* Sic » dicitur feſtum diei quo apparuit ſtella Sapientibus, *Epi-* » *phania.* « Palmerius.

Τυῤῥηνοὺς λῃστρικῷ τε βίῳ χρωμένους. » Veterum *Etru-* b » *ſcorum* ὁ λῃστρικὸς βίος ſatis notus ex Strabone & aliis. « Casaubonus. — Satis erat λῃστρικῷ βίῳ χρωμένους, *abs-* *que* τε particula: ac fortaſſe nil aliud ſcripſit Athenaeus. Nullus tamen ab editâ ſcripturâ diſſenſus notatus ex ms. *A.* In *Epit.* vero in brevius contracta iſta, in hunc modum: Ὅτι καὶ λύγοις ἐστεφανοῦντο οἱ ἀρχαῖοι. ἀγροίκων δ' ἔστι στεφάνωμα ὁ λύγος. ἔστι δ' ἐπ' αὐτῷ ἀπεραντολογία τις μυθική· ἣν οὐκ ἀναγκαῖον ἐκθεῖναι. πλὴν ὅτι Κᾶρες τούτῳ ἐστεφανώθησαν πρῶτοι. ἁρπασάντων γάρ ἐκ [rectius abeſſet ἐκ] Τυῤῥηνῶν εἴδωλον Ἥρας, καὶ περὶ τὴν ἠόνα καταγαγόντες, [καταγογόντων ſcriptum oportebat] καὶ διὰ δέος ἑασάντων ἐκεῖ, καὶ φυγόντων· οἱ περὶ Σάμον Κᾶρες, ἅτε βάρβαροι, ὑπονοήσαντες αὐτομάτως ἀποδεδρακέναι, πρός τι λύγου θωράκιον ἀπερεισάμενοι, καὶ τοὺς εὐμηκεστάτους κλάδους ἐπισπασάμενοι, περιείλησαν αὐτὸ πάντοθεν. διὸ παρεκελεύσατο αὐτοῖς Ἀπόλλων κατὰ τὸ παραπλήσιον ἔθος στεφανώματι χρῆσθαι τῇ λύγῳ, ἀτόπῳ καὶ εἰς πλέγματα ἐπιτηδείῳ δεσμῷ, καὶ καταδεῖν τὴν ἑαυτῶν κεφαλὴν τοῖς κλάδοις οἷς αὐτοὶ κατέλαβον τὴν θεόν· καταλύσαι δὲ καὶ τἆλλα γένη τῶν στεφάνων ἐπέταξε, χωρὶς τῆς δάφνης. ταύτῃ [ταύτην debuerat calligraphus] δὲ αὐτὸς ἔφη τοῖς τὴν Ἥραν θεραπεύουσι μόνοις ἀπονέμειν δῶρον, τοῖς τε χρησθεῖσιν ἐκ τῆς μαντείας. Iſtis in verbis ſubito terminatur haec narratio: dein continuo ſequuntur illa, Ὅτι Λακεδαιμόνιοι καλάμῳ στεφανοῦνται &c. quae leguntur pag. 674. a.

πεπεισμένους τοὺς Ἀργείους. » Abſolute ſic dixit, pro » πεπεισμένων τῶν Ἀργείων. « Casaubonus. — *Mox*, εἰς τὸν Ἡραϊτην ὅρμον: *in Iunonium portum.* Conf. Holſten. ad Steph. Byz. pag. 131. ubi quidem perperam εἰς τὴν Ἡρ.

ὁρμ. ex operarum errore, qui in ed. Caſ. 2. irrepſerat, indeque in ed. Caſ. 3. propagatus eſt.

d ὡς δ' ἂν βαρβάρους Κᾶρας, ὑπονοήσαντας αὐτόματον ἀποδεδρακέναι, πρός τι λύγου Θωράκιον ἀπερείσασθαι, &c. » Vertendum erat: *At Samios, ut qui erant barbari Cares,* » *ſuſpicatos ſponte ſua ſimulacrum aufugiſſe, in cavae ſalicis* » *gremio illud deſtituiſſe, & attractis utraque ex parte longiſſimis* » *ramis, undique colligaſſe.* Prima verba, male accepta ab » interpretibus, quaſi interpretans Breviator, ita extulit, » οἱ περὶ Σάμον Κᾶρες ἅτε βάρβαροι: recte omnino. Fidem » narrationi ſuae conciliare voluit, cum illa adiecit, ὡς δ' ἂν » βαρβάρους Κᾶρας. Nam mirum & ἄπιστον poterat videri, » eo dementiae quenquam deveniſſe, ut crederet, ſimula- » crum loco Dei a ſe cultum, invitum detineri usquam » poſſe: ſed hoc in hominibus barbaris mirandum negat. » *Cares* a Graecis habiti pro *barbaris*, cum moribus inſtitu- » tisque, tum linguâ: cuius gratia vatum principi dicun- » tur βαρβαρόφωνοι. Supereſt iam oſtendamus, antiquiſſi- » mos Sami incolas Cares fuiſſe. Non multum in eo labo- » rabimus. Scribit enim Strabo lib. XIV. [pag. 637. b. ed. » Caſ.] ἐκαλεῖτο δὲ Σάμος Παρθενίας πρότερον, οἰκούντων Κα- » ρῶν. Deinde, [pag. 640. b.] τὴν δὲ πόλιν ᾤκουν Κᾶρες τε » καὶ Λέλεγες. Interpretes non ſolum in horum verborum » interpretatione errant; ſed etiam paullo poſt, cum igna- » ri veteris hiſtoriae Etruſcos faciunt Cares: ut taceam alia » abſurda, quibus ſeſe impediunt. Λύγου Θωράκιον inter- » pretamur, *cavum ſalicis Amerinae* carioſae & ſemimortuae. » Videre eſt annoſas arbores, quarum ſupereſt tantum vel- » ut quaedam cruſta, exeſis caeteris omnibus. Haec cru- » ſta eleganter Θωράκιον, id eſt, *lorica* & *tegmen* appellatur » eius rei, quae cavo contineatur. Ita autem omnes libri » ſcripti editique. Dalecampio emendationis, quam excogi- » tavit, gratiam facimus: falſam enim ſcimus eſſe. « Casau- bonus. — Mire ſane Dalecampius interpretatus erat, *pe- ctore ad Amerinam ſalicem obfirmato longiſſimis ramis hinc illinc attractis undique circumvolviſſe.* At nihilo magis, de *cavo arboris*, quod nobis Caſaubonus narrat, cogitave- rat Graecus auctor. λύγου Θωράκιον, eſt *lorica, ſepes, ex vimine ſive ſalicto*: quemadmodum ante Caſaubonum recte interpretatus erat H. Stephanus, Theſ. T. I. coll. 1634 ſq. conf. Polyb. VIII. 6, 4. & Lexic. Polyb. in Θωράκιον. ἀπερείσασθαι vero τὸ βρέτας πρὸς Θωράκιον dicere videtur

hic auctor, *adplicare*, *adligare imaginem ad ſepem aliquam*, *ibique in tuto collocare*, *veluti loricâ munitam*. Simillimâ quidem ſententiâ eodem verbo Polybius utitur, non quidem cum πρὸς praepoſitione, ſed cum εἰς conſtructo. III. 66. 9. τὰς δυνάμεις εἰς ἀσφαλὲς ἀπηρεῖσθαι νομίζων, *copias ſuas ratus in tuto collocatas eſſe*: & III. 92, 9. βουλόμενος τὴν λείαν εἰς τοιοῦτον ἀπερείσασθαι τόπον, *cupiens praedam tali in loco deponere & in tuto collocare*. Cum πρὸς praepoſ. vero idem verbum conſtructum habes apud eumdem Polyb. III. 107. 8. πρὸς τοῦτον ἀπερείδεσθαι τὰς ἐλπίδας, *in hoc ſpem ſuam reponere, ex hoc ſpem firmam ſuſpenſam habere*; & XXXII. 10, 3. πρὸς ἐκεῖνον ἀπερείδομαι, *ad illum me adplico*.

»καλεῖσθαι Τονεάτην ἑορτὴν, ὅτι συντόνως συνέβη πε- e
»ριειληφθῆναι τὸ βρέτας. Scribe cum aliis libris, καὶ »καλεῖσθαι Τόνεα τὴν ἑορτήν. *Tonea*, ut Nemea. Porro »Τόνεα, ſive Τόναια, a voce τόνος, in memoriam vincti »ſimulacri.« CASAUBONUS. — Sic Τόνεα τὴν ἑορτ. ſcriptum in membr. *A*. In *Epit.* deeſt feſti nomen. Pro περιειληφθῆναι, quod editum erat, recte περιειληθῆναι eaedem membr. dedere; quemadmodum paullo ante, περιειλῆσαι dixerat auctor.

AD CAP. XIII.

εἰς Ὕβλαν. »Subiicitur, τῶν Καρῶν δεισιδαιμονίᾳ περι- »σχεθέντων, ἐπὶ τὸ μαντεῖον τοῦ θεοῦ παραγενομένων εἰς »Ὕβλαν. Caras, Sami incolas, qui Iunonis delubrum »[ſimulacrum] vinculis alligaverant, inceſſit poſtea reli- »gio & metus: *Samios*, inquam, non Tyrrhenos: [ad quos haec retulerat Dalec.] »itaque metuentes ſibi ab ira »Iunonis, Apollinem conſulunt, miſſis Hyblam ad ora- »culorum ſedem theoris. Sic quidem librorum quantum »eſt. Nos *Hyblaeum* Apollinem nusquam legimus: minus, »fuiſſe unquam oraculorum ſedem in oppido *Hybla*. *Abas* »fortean intellexit auctor: ubi olim ſortes conſulentibus »edi ſolitae. Pauſanias in Phocicis: [lib. X. c. 35.] Ἀπόλ- »λωνος δὲ ἱερὰς νενομίκασιν εἶναι τὰς Ἄβας ἐκ παλαιοῦ· καὶ »χρηστήριον αὐτόθι ἦν Ἀπόλλωνος.« CASAUBONUS. — Vir doctus, neſcio quis, in Miſcell. Obſerv. Crit. Vol. II. T. I. pag. 251 ſq. poſtquam adnotavit, εἰς Ἄβαν corrigere Pinedum ad Steph. Byz. cum Caſaubono, miratur cur hi non εἰς Ὕλαν maluerint; cum ſit Ὕλη apud Stephanum Byz.

urbs Cypri, in qua Apollo Ὑλάτης colebatur. »Verum, »nihil muto, inquit. Eodem Stephano auctore, Ὕβλα fuit »πόλις Σικελίας, cuius πολῖται dicti Γαλεῶται, qui se»cundum quosdam fuerunt μάντεων εἶδος Σικελῶν.« — Recte. Vide Stephanum Byz. in Γαλεῶται, & Hesychium in Γαλεοὶ, & quos utrobique auctores laudarunt Interpretes. Ὕλαν tamen probavit Gallicus interpres.

ἣν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις ἀφώρισεν ὁ Ζεὺς τῷ Προμηθεῖ χάριν τῆς κλοπῆς τοῦ πυρὸς, &c. »Quod sequitur de »*impositâ Prometheo poenâ*, vitio librorum obscurum est: »& desunt opinor nonnulla.« Casaubonus. — Obscurum utique & male sanum locum tractans Heynius (in Notis ad locum non minus obscurum Apollodori, II. 5, 11. pag. 425 sq.) felicissime, si quid iudicare valeo, hactenus sanavit, quod ἀπ' ἐκείνου (sc. τοῦ χρόνου) pro οὔτ' ἐκείνου corrigendum censuit. Auctoris verba isto modo correcta, haec sunt: ὅθεν ἀπ' ἐκείνου τὸν δεδηλωμένον στέφανον τῷ Προμηθεῖ περιγενέσθαι, καὶ μετ' οὐ πολὺ τοῖς εὐεργετηθεῖσιν ἀνθρώποις ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν τοῦ πυρὸς δωρεάν. Quae verba ob oculos habens Heynius: »Videtur igi»tur, inquit, in fabulis (forte apud Aeschylum in Pro»metheo soluto) hoc fuisse, *Prometheum vinculis solutum*, »ut aliqua ex parte satisfaceret, *coronam ex viminibus sali»cum gestasse.*« — Verbum δεδηλωμένον videtur Vir praestantissimus accepisse pro eo quod aliàs est προειρημένον, *praedictam coronam*, nempe ex *vimine*. Dalecampius δεδεμένον legendum censuerat. Pursanus, λελυμένῳ τῷ Προμηθεῖ στέφανον. Adamus, teste Villebrunio, & ἀπ' ἐκείνου, ut Heynius, pro οὔτ' ἐκείνου, correxerat; & pro δεδηλωμένον, in eamdem cum illo sententiam, λελυγωμένον, id est, *e vitice textum*. At nobis non videbatur hoc dicere voluisse *Menodotus*, cuius ista narratio est. Nam quod continuo subiicit, καὶ μετ' οὐ πολὺ τοῖς εὐεργετηθεῖσιν ἀνθρώποις ὑπ' αὐτοῦ, nempe τὸν στέφανον περιγενέσθαι, *haud multo post etiam vulgo ab hominibus similiter coronam gestari coeptam esse*, id sane de *coronâ viminea* intelligi non potest; cuius gestatio singulare aliquod institutum Samiorum fuisse traditur. Nempe quum Iovi recepisset Prometheus, si vinculis liberaretur, leviorem aliquam poenam ultro se subiturum; hanc ei imposuit Deus, ut in monumentum vinculorum, quibus suo merito olim obstrictus, & insperato tunc solutus esset, *coronâ* sive *serto*, *quasi vinculo*, ge-

put cingeret: atque inde (ἀπ' ἐκείνου) *ad alios etiam homines, qui beneficiis Promethei obſtricti erant, manavit mos ſerto ſive coronâ caput cingendi.* Conf. pag. 672. d. Ea autem corona, a quam Prometheus geſtavit, (quod ex Apollodoro l. c. colligi videtur) non *viminea*, ſed *oleaginea* fuerat. His poſitis, equidem ἀπ' ἐκείνου τὸν δεδηλωμένον στέφανον intelligendum exiſtimaveram *coronam tunc primum declaratam*, i. e. *cuius uſus tunc primum innotuit.* Sed denuo excutienti hunc locum rectius factum videbatur, *tolli comma poſt* περιγενέσθαι, ut verbum hoc ad ſequentia referretur, dativus autem τῷ Προμηθεῖ a verbo δεδηλωμένον regeretur, eâ fere ſententiâ quam in Latinâ verſione expreſſimus. Iſtud ἀπ' ἐκείνου poſſis perinde & *ab illo tempore*, & *ab illo* ſcil. *Prometheo*, intelligere: ac probabilior videtur haec poſterior interpretatio; nam *ab illo tempore*, non tam ἀπ' ἐκείνου, quam ἐξ ἐκείνου, Graece dici ſolet; vulgatam autem ſcripturam αὖτ' veroſimilius eſt ex ἀπ', quam ex ἐξ, eſſe corruptam.

κατέλαβον τὴν θεόν. Sic recte uterque codex ms. quemadmodum mox dein editi etiam libri cum ms. *A.* ubi quidem τὴν Ἥραν θεραπ. pro τὴν θεὸν θερ. ſcripſit Breviator. b

AD CAP. XIV.

Νικαίνετος ὁ ἐποποιὸς ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασιν, ποιητὴς ὑπάρχων ἐπιχώριος. Qui *Samius* hic fuiſſe perhibetur *NICAENETUS poëta*, eumdem dubie *Samium* aut *Abderitam* adpellaverat Athenaeus noſter, XIII. 590. b. Quae autem hic leguntur, non ipſius Athenaei verba ſunt, ſed *Menodoti Samii*; cuius ſunt omnia inde a pag. 672. *a.* usque ad mediam hanc pag. 673. d. Inde factum, ut quos *Anacreontis* verſiculos iam pag. 671. e. f. ſuo nomine adpoſuerat Athenaeus, iidem nunc hac pag. (lit. *d.*) iterum adponantur.

NICAENETI Epigramma ex Athenaeo in Appendicem Anthologiae pag. 523. retulit H. Stephanus, & Brunck in Analect. T. I. pag. 416. Quod *verſ.* 1. ubique editum legebatur, ἀλλ' ἐπ' ἀρούρης, id nemini ſuſpectum fuerat. Intelleximus tamen ex vetuſtis noſtris membranis, παραδιορθώσει docti neſcio cuius viri ortum debere illam ſcripturam. Quod ex membranis adfertur, ἀλλὰ παρ' Ἥρῃ, id a iunioribus ſcribis ita (puto) corruptum fuerat, ut in eum modum, quo deinde editum eſt, corrigen-

dum videri potuerit. Ne nos quidem omni ex parte ſanam iſtam codicis noſtri ſcripturam putamus; ſed Ἥρης aut ſcribi debuiſſe, aut fortaſſe etiam ſcribere voluiſſe ipſum calligraphum, qui hunc codicem deſcripſit, ſuſpicati ſumus. Nempe ἥρηι, quod in illo ſcribitur, perinde & ἥρῃ & ἥρης valere poteſt: cum perſimiles eſſe ſoleant (in fine praeſertim vocum) literae ι & ς; de quo iam ſaepius monuimus. Ergo παρ' Ἥρης, ſcil. ἱερῷ, *apud Iunonis templum:* quod nimirum extra urbem fuiſſe colligitur ex hiſtoriâ paullo ante narratâ de ſimulacro Deae a piratis ablato. *Verſ.* 3. recte κοίτῃ edd. Sane ſub ſcripturâ αιτη, quae ex membr. enotata eſt, non video quid aliud latere poſſit. πλευροῖσι vero ex eisdem membr. adſcivi; nec enim cauſſa fuerat, cur in πλευρῇσι mutaretur. χαμμεύνα, geminâ μ literâ, perperam ſcribitur in membr.

c *Verſ.* 4. προμάλου. »Legebatur ante nuperam edi»tionem,

»ἐγγὺς γὰρ προμόλου δέμνιον ἐνδαπίης:

»quae lectio fruſtra viros doctos habuit exercitos. Nam »rectum eſt προμάλου: *prope adeſt cubile viticis indigenae.* « CASAUBONUS. — προμάλου recte Ms. Eſt autem πρόμαλος non tam *vitex*, quam *myrica*, ſive *tamaris*. Vide not. ad IV. 183. b. *Verſ.* 7. recte εὐκλεᾶ ultimâ circumflexâ dedere membr.

d τῷ δὲ λέγειν. Sic edd. parum commode inſertâ δὲ particulâ: quae ſatis utique opportuna foret, ſi paulo ante ſcriptum fuiſſet ἀμφιβόλως μὲν εἴρηκεν.

ὁ γοῦν Ἀνακρέων &c. *ANACREONTIS* verſiculos p. 671. e. f. ſuo nomine iam adpoſuerat Athenaeus: nunc eosdem *Menodoti Samii* verbis repetit, ut paullo ante monuimus. Nihil autem ab editis libris hîc discedunt membranae. Verſiculi nec in edd. nec in msto diſtincti erant: nos ſic diſtinximus, ut *Barneſius* praeivit.

AD CAP. XV.

e Ἡφαιστίων ἐξιδιοποιήσατο τὴν λύσιν. Diverſum hunc *Hephaeſtionem* facit Fabricius (Bibl. Gr. T. VII. pag. 18.) ab Alexandrino illo Grammatico, cuius ſupereſt Ἐγχειρίδιον περὶ Μέτρων, de quo egit ille ibid. pag. 16 ſq. Nec tamen vel patria huius qui de Metris ſcripſit, vel profeſſio, vel aetas magnopere obſtare videtur, quo minus idem

haberi possit, cui iuvenis Athenaeus repertum a se Menodoti libellum monstrasset. καὶ σύγγραμμα, non καὶ ξυγγρ. scribitur in membr. nostris.

ὅπερ νῦν ἐν τῇ Ῥώμῃ εὕρομεν παρὰ τῷ ἀντικοττύρᾳ Δημητρίῳ. »Demetrius *Antimottyras*, apud quem vidisse ait »Athenaeus Hephaestionis librum sibi prius non visum, bi»bliopola aliquis videtur fuisse: quales erant Romae tem»poribus illis quamplurimi, qui libros undique conquisitos »a familiâ servorum, quos in eam rem alebant, descri»bendos curabant. Non ausim contra librorum consensum »sollicitare hîc vulgatam lectionem, παρὰ τῷ Ἀντιμοττύ»ρᾳ Δημητρίῳ.« Casaubonus. — Dalecampius, contra id quod ed. Ven. & Bas. dabant, *apud Demetrium honoratissimum virum*, in versione posuerat. Superior interpres Natalis Comes suspectum vocabulum prorsus omisit. Nec vero consentiunt (quod Casaubonus existimaverat) Graeci libri: nam in *Epit.* quidem omnia ista desunt; vetus vero cod. *A.* non ἀντιμοττύρᾳ, sed ἀντικοττύρᾳ habet: quam vocem coniicere licuerit ex ἀντικουαρίῳ (i. e. *antiquario*) detortam esse; quo nomine Romani ipsos illos librarios, quos Casaubonus dixit, qui veteres libros describi curabant venumque dabant, adpellarunt. Fuit etiam quum ἀντιχοθήρᾳ coniectarem, quasi dixisset *antiquitatis venatorem*: sed non placet hibridum eiusmodi vocabulum.

τοιοῦτος δέ τις καὶ ὁ Ἡφαιστίων συγγραφεὺς καὶ περὶ τὸν καλὸν ἡμῶν Ἄνδραντον ἐγένετο. »Dele »illa verba, ὁ Ἡφαιστίων συγγραφεὺς καί. Sunt enim in»utilia, ut quae ex libri margine in contextum irrepse»rint. Quis autem iste *Andrantus*? Graecis, quod »equidem sciam, usitatum id nomen viri non fuit: neque »inter Aristotelis interpretes (talem hunc facit Athenaeus) »*Andrantum* reperies usquam nominatum. *Adrastum* Peri»pateticum, interpretem librorum Aristotelis, multi no»minant. Atque hic Athenaeo amicus, vel etiam fortasse »praeceptor, esse potuit: vixit enim sub Antoninis, iu»vene adhuc Athenaeo; ut non sine caussâ eius viri no»men hoc loco restituendum esse videatur. Quod tamen »non ponimus, sed tantum proponimus.« Casaubonus. — Suspecta verba, quae utique e margine temere in contextum recepta videntur, uncis inclusimus. Porro de *Adrasto*, (de quo conf. Fabricii Bibl. Graec. T. II. p. 272.) sane quam probabilis viri docti coniectura. Nam profecto

Graecum non eſt *Andrantus*, ac multo minus Latinum. Quod ſi *Adraſtus* minus probetur, ſaltem *Adrantus* malebam: quo nomine adpellatum hunc ſcriptorem in eiusdem Fabricii Bibl. Graec. T. I. pag. 667. (ubi de *Antiphonte* tragico agitur) video, neſcio quidem caſu-ne ita ibi ſcriptum, an conſilio.

ἐκδόντος γὰρ τούτου πέντε μὲν βιβλία (ſic membr. non βυβλία) περὶ τῶν παρὰ Θεοφράστῳ ἐν τοῖς περὶ Ἠθῶν καθ' ἱστορίαν καὶ λέξιν ζητουμένων. Suâ de coniecturâ Dalecampius in verſione, *libris de Plantis*, poſuit. Quem imprudens ſecutus Fabricius, Bibliothec. Gr. T. XIII. p. 57. ait: »*Andranti* libros περὶ τῶν παρὰ Θεοφράστῳ ἐν τοῖς περὶ Φυτῶν καθ' ἱστορίαν καὶ λέξιν ζητουμένων memorat Athenaeus XV. pag. 673.« Non meminerat vir doctiſſimus, recte a ſe obſervatum T. II. eiusdem operis, p. 248. »male hîc interpretem libros *De Plantis* ingeſſiſſe, pro libris »*De Moribus*.« THEOPHRASTI libros περὶ Ἠθῶν, in recenſu librorum huius Philoſophi non memoravit quidem Diogenes Laërtius; niſi fortaſſe verum eſt, quod Meurſius ſuſpicatus erat, apud Laërt. V. 43. ubi περὶ Εἰδῶν vulgo ſcribitur, περὶ Ἠθῶν debuiſſe librarios. Sed alios auctores, qui eosdem Theophraſti libros laudarunt, nominavit Menagius ad Laërt. & Fabricius l. c.

Sequebantur haec, vulgo ſic ſcripta: ἕκτον δὲ περὶ τῶν
f ἐν τοῖς Ἠθικοῖς Νικομαχίοις Ἀριστοτέλους ἐννοίας ἀμφιλαφῶς παραθεμένου, καὶ περὶ τοῦ παρὰ Ἀντιφῶντι τῷ τραγῳδιοποιῷ (ſic Ms. ut aliâs) Πληξίππου· καὶ πλεῖστα ὅσα καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀντιφῶντος εἰπόντος. Corruptum haud dubie locum ſilentio praeteriit Caſaubonus. Nullus profecto ſenſus ineſt illis verbis, ἕκτον δὲ περὶ τῶν - - - ἐννοίας ἀμφιλαφῶς παραθεμένου. Itaque DALECAMPIUS ex ingenio ita interpretatus eſt: *quae in libris Ariſtotelis De Moribus ad Nicomachum perplexa, & ancipiti ſenſu, ſed ſolerter disputantur:* quam in ſententiam FABRICIUS Bibl. Gr. T. II. pag. 153. graecum titulum libri ANDRANTI ſic conceptum ſtatuit: περὶ τῆς ἐν τοῖς Ἠθικοῖς Νικομαχείοις Ἀριστοτέλους ἀμφιβόλως παρατιθεμένων ἐννοίας: id eſt, *De eorum, quae in Ariſtotelis Ethicis Nicomachiis ambigue dicta ſunt, verâ ſententiâ.* At, ut taceam vim pluribus verbis iſtâ ratione illatam, ne ſic quidem tolerabilis prodit totius loci ſententia; cum minime adpareat, quid Commentarii illi Ariſtotelici cum *Antiphonte* commune habeant, de quo

nunc maxime loqui voluiſſe Athenaeum intelligitur ex his quae proxime ſubiiciuntur. Accedit quod particula καὶ poſt παραθεμένου nonniſi ex Editorum aut recentiorum librariorum ingenio adiecta eſt, quam ignorant veteres membranae, verba iſta παραθεμένου περὶ τοῦ παρὰ Ἀντιφ. nullâ interpoſitâ diſtinctione iungentes. Quid multa, unius vocis levi mutatione (pro ἐννοίας, ἐν οἷς reponendo) ita perſpicua & inter ſe apta reddita ſunt omnia, ut coniecturâ, quae certa nobis videbatur, in contextum receptâ non dubitarem ſuum reſtitutum eſſe auctori. *Plexippum*, qui deinde memoratur, Fabricius in Bibl. Graec. T. I. pag. 666. cum Ionſio titulum eſſe exiſtimaverat *fabulae Antiphontis*. Recte vero *Petrus* VAN SPAAN, in Diſſertatione DE Antiphonte Oratore Attico, (in Reiskii Orator. Graec. Vol. VII. pag. 828.) praeeunte praeceptore RUHNKENIO docuit, eſſe *Plexippum* perſonam ab *Antiphonte* in fabulâ *Meleagro* inductam. Vide Ariſtotelis Rhetor. II. 2, 39. ed. Schrad. (lib. II. cap. 2. p. 173 ſq. ed. Bipont.) coll. cum II. 23. 72. (lib. II. c. 23. pag. 283. ed. Bipont.)

ἐπέγραψέ τι βιβλίον (ſic membr.) περὶ τοῦ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασιν Ἀντιφῶντος. » *Antiphon-* » *tem* ſophiſtam memorat *Xenophon*, *Commentariorum* libro » primo, [cap. 6.] & Socratis cum eo colloquium. Iſte » eſt, de quo Athenaeus hoc loco. « CASAUBONUS. — Mox quum corrupte προσεξευροῦν legeretur, monuit IDEM: » Scribe, οὐδὲν ἴδιον προσεξευρών. « — Sic vero recte in membran. ſcriptum.

ὅτι ὁ Μεγίσθης τῇ λύγῳ ἐστεφανοῦτο. Vide pag. a 671. e. & pag. 673. d. Nihil magnopere incommodi habebat ſcriptura στεφανοῦται. Sed, quod eſt in vetuſtis membranis, τη λυγως στεφανοῦτο, id veterem ſcripturam τῇ λύγῳ ἐστεφανοῦτο prodebat. Nam ex terminatione verbi intelligitur, illam ς literam in fine vocis λυγως nunc non valere vocalem iota ad ω adiiciendam vel ſubſcribendam; (quam vocalem ſaepe calligraphus noſter omittit, quemadmodum etiam τη hîc, non τηι vel τῃ ſcripſit;) ſed ex ε literâ ortum cepiſſe. Vide ad XIII. 598. a. Animadv. Vol. VII. pag. 236.

ὡς παρακειμένης ἐκ τοῦ δαφιλοῦς ἐν ᾧ εὐωχεῖτο τόπῳ &c. Ad hunc locum ne ullum quidem verbulum adnotatum reperias in Caſauboni Animadverſionibus. Atqui hoc ipſo

a loco in editione Aldinâ Venetâ pag. 291. & in ed. Baſ. p. 334. eſt *ingens* illa *lacuna*, de qua in Praefatione, Tomo primo Athenaei noſtri praemiſſâ, p. XXVIII. & p. XXXVIII. diximus: cuius lacunae complementum in editione Caſaub. ab hoc loco usque ad pag. 696. a. excurrit. Nempe in ed. Ven. & Baſ. poſt verba τῇ λύγῳ στεφανοῦται ὡς παρακειμένης ſubito abrupta eſt oratio, & interpoſito verbo ΛΕΙΠΕΙ de lacunâ monetur lector, deinde ſic pergitur: Ἐκ τοῦ δαφιλοῦς πάντες γόνυ πεπτηκότες ἐμὸν κυνέουτι δεσπόταν &c. In *Natalis Comitis* latinâ Athenaei verſione nullum lacunae illius veſtigium comparet: recte ibi verba ἐκ τοῦ δαφιλοῦς ſuperioribus iuncta, & ex integriore codice Graeco manuſcripto, quo uſus erat ille interpres, in eam ſententiam continuatur oratio, quae in Graecis a Caſaubono deinde editis continetur. *Dalecampius* hoc loco in orâ ſuae Verſionis haec adnotavit: »Lacuna hîc fuit ex» emplaris typis editi. Quae ſequuntur fere omnia, e co» dice Vaticano manuſcripto reſtituta & inſerta ſunt.« — Unde vero Graeca acceperit, e quibus reliqua latine convertit, omiſit interpres docere lectorem. *Caſaubonus* in editionis Baſileenſis Athenaei exemplo, quod ipſius olim fuerat, ſuâ manu ad oram hoc loco haec adſcripſit: »*Quae* »*hîc deſunt, habet* CANTERUS *Novar. Lection. lib. III. cap.* »*XXXI. Extat in ſcripto codice Farneſianae Bibliothecae Ro*» *mae.*« — Reliqua huc ſpectantia cognoſcent Lectores noſtri ex Praefatione noſtra pag. XXXVIII. & ibi nota *p.* Illud non alienum fuerit hîc monuiſſe, caput iſtud *Novarum Lectionum Guilielmi* CANTERI, in quo primum publici iuris facta ſunt Graeca Athenaei quae hîc deſiderabantur, quod eſſe *caput XXXI. libri III.* ſcriptum a Caſaubono modo vidimus, in poſterioribus editionibus eiusdem *Canteri* operis loco fuiſſe motum, & *libro Nono Novarum Lectionum repoſitum;* quo loco etiam poſitum legitur in Iani Gruteri Theſauro Critico T. III. pag. 691 ſqq. ubi idem Canteri opus recuſum exhibetur. Sed & ipſam CANTERI brevem Praefationem, huic Supplemento praemiſſam, hîc adpoſuiſſe iuvabit. Sic igitur ille: »Poſtremo hoc libelli huius »loco, doctiſſimum pariter & amoeniſſimum *Athenaei* Di» pnoſophiſtae ἀποσπασμάτιον quoddam collocabimus; eo» que *lacunam inſignem*, quae in hoc ſcriptore *libro poſtre*» *mo*, quo loco λείπει ſcriptum eſt, magno cum omnium »dolore hactenus inhaeſit, ſupplebimus. Iſtud autem frag-

» mentum ex Italiae bibliothecis, primum ad nos dela- a
» tum, cum *Ioſepho* SCALIGERO, viro doctiſſimo deinde
» communicavimus, ab eoque multorum locorum emen-
» dationes, quibus ad marginem literam *S.* affiximus, vi-
» ciſſim accepimus: ipſi in reliquis, quoad eius a nobis
» fieri potuit, corruptiora quaedam reſtituere conati, ut
» margines indicabunt. Tractat hoc fragmentum de *Coro-*
» *nis*, *Unguentis*, & *Scoliis veterum*: quae disputatio, prae-
» ter inſignem voluptatem, non parum erit, credo, lecto-
» ribus utilis.« — Idem Supplementum in noſtris membr. *A.* recte ſuo loco inſertum legi, non eſt quod moneamus.

ἐν τῇ τῶν Προμαχίων ἑορτῇ. »*Lacedaemonii*, inquit, *cala-*
» *mo coronantur* ἐν τῇ τῶν Προμαχίων ἑορτῇ. Sunt co-
» dices in quibus ſcribitur Προμυχίων: ſed omnes meliores
» & Epitome Προμαχίων. Exiſtimo cultam apud Lacedae-
» monios (quorum Dii omnes fuere armati) *Minervam* Πρό-
» μαχον: inde dicta Προμάχια, ſacrum illi Deae diem. Sic
» in aliis Peloponneſi locis *Promachormam* eandem cogno-
» minatam legimus; ut apud Corinthios, teſte Pauſania.«
CASAUBONUS. — Pauſaniam vide lib. II. cap. 34. p. 192. Προμαχίων tuetur & noſter cod. *Epit.* & vetus cod. *A.* Neque aliud, puto, in ſuis msstis Natalis Comes repererat, qui quidem *feſtum Anteſignanorum* interpretatus eſt.

» De hoc ſolenni verba ſunt Athenaei: [immo *Sosi-* b
bii, apud Athenaeum:] »Ἐν ταύτῃ συμβαίνει τοὺς μὲν ἀπὸ
» τῆς χώρας καλάμῳ στεφανοῦσθαι, ἢ στελεγγίδι,
» τοὺς δ' ἐκ τῆς ἀγωγῆς παῖδας ἀστεφανώτους ἀκολουθεῖν.
» Appellat τοὺς ἀπὸ τῆς χώρας, iuvenes Spartanos *ruſti-*
» *cos*, *aut ex aliis locis ditionis Spartanorum*, *non* autem *ex*
» *urbe*. At οἱ ἐκ τῆς ἀγωγῆς, iuvenes ſunt Lacedaemonii
» *urbani*, quorum maior quam caeterorum cura. Horum
» *diſciplina* proprie ἀγωγὴ dicta. Plutarchus in Ageſilao:
» ἦχθη τὴν λεγομένην ἀγωγὴν ἐν Λακεδαίμονι, σκληρὰν μὲν
» οὖσαν τῇ διαίτῃ καὶ πολύπονον, παιδεύουσαν δὲ τοὺς
» νέους ἄρχεσθαι. Vocem στελεγγίδι qui vexant interpre-
» tes, quam inconſulti! στελεγγὶς idem ac στλεγγίς. Ea
» dictio, praeter notiſſimam *ſtrigilis* ſignificationem, etiam
» *coronamenti genus quoddam* deſignabat. *Laminas* nimirum fa-
» bricabant, quibus *pro coronis* utebantur; στλεγγίδας,
» propter aliquam veterum *ſtrigilium* ſimilitudinem, nun-
» cupantes. Antiqui Grammatici [Suidas in Στλεγγὶς, cum
vetere Ariſtophanis Interpr. ad Equit. 577.] »ἔλασμα χρυ-

b »σοῦν interpretantur. Probo quod dicunt fuisse ἔλασμα, »*laminam*: nam & *balnearis strigil* lamina erat incurva cum »manubrio, ut scimus ex antiquis marmoribus: non probo »quod addunt χρυσοῦν, quasi *ex auro* solum fierent strigiles »ad ornatum: nam, ex vili materiâ fuisse quasdam facti»tatas, testis hic locus: item alius initio libri quarti, [IV. »128. c.] ubi ait, προεστεφανώθη δὲ ἕκαστος, πρὶν εἰσελ»θεῖν, στλεγγίδι χρυσῇ. Nam, si erant omnes aureae, »cur addit τὸ χρυσῇ? Placet quod scribit Pollux, [VII. »179.] στλεγγίδα fuisse *pellem deauratam, capiti solitam* »*aptari*. ἔστι δὲ, inquit, καὶ ἕτερόν τι στλεγγὶς δέρμα κε»χρυσωμένον, ὃ περὶ τὴν κεφαλὴν φοροῦσι. Erotianus quo»que ταινίδιον interpretatur.« CASAUBONUS. — Apud Athenaeum scripturam στελεγγίδι, varie tentans Dalecampius, nihilque sani extundens, *Stelide* absurde satis in versione posuit. Scriptura στελεγγ. quam defendit Casaubonus, utique & alibi passim reperitur, veluti olim apud Pollucem loco citato; sed ex librariorum imperitiâ. Optimae quidem membranae nostrae hîc rectius στλεγγίδι scriptum exhibuerunt. Apud Pollucem miror, ni δέσμα, non δέρμα, scriptum oportuit. Quaenam enim, quaeso, fuerit *pellis aurata qua caput redimitur?* δέσμα, est *vinculum*, *taenia*: & sigillatim de *capitis redimiculo* usus erat Homerus, Iliad. χ'. 468. Caeterum vide notata ad IV. 128. c. & ad XIII. 605. b. Paullo ante, in eodem *Sosibii* testimonio, pro καλάμῳ στεφανοῦσθαι, quod editum erat, καλάμοις στεφ. dedere membr. nostrae: eamdemque scripturam in suis codd. repererat Natalis, unde *calamis coronari* scripsit. In *Epit.* non adposita sunt Sosibii verba.

AD CAP. XVI.

Ἀριστοτέλης δ' ἐν δευτέρῳ Ἐρωτικῶν. Vide Casaub. & Menag. ad Laërt. V. 22. *Ibid.* Ἀρίστων, – – Κῖος δὲ τὸ γένος, ἐν δευτέρῳ Ἐρωτικῶν Ὁμοίων. »Constat ex variis »operis huius locis, editum ab *Aristone Ceo* fuisse librum »hoc indice, Ἐρωτικὰ ὅμοια. Quare etsi non damno scri»pturam in istis, Ἀριστ. δ' ἐν δευτ. Ἐρωτ. καὶ Ἀρίστων ὁ »Περιπατητικὸς, Κῖος δὲ τὸ γένος, ἐν δευτέρῳ Ἐρωτικῶν »ὁμοίως φασίν: suspicor tamen excidisse vocem unam, »& scribendum ἐν δευτ. Ἐρωτικῶν ὁμοίων, ὁμοίως φα-

»σὶ, aut ſine dictione ὁμοίως.« CASAUBONUS. — Adverbio ὁμοίως numquam in aliis ſimilibus citationibus iſto modo utitur Athenaeus, & facillime carere eo poſſumus: quare, licet illud hîc etiam veteres membr. agnoſcant, tamen haud cunctanter in Ὁμοίων mutandum cenſui. Vide X. 419. c. & XIII. 563. f. Κῖος cum editis recte tenent membr. valetque id idem ac Κεῖος, quod in Animadv. tacite poſuit Caſaub. Vide not. ad II. 39. f. & ad XIII. 563. f.

διὰ τοὺς περὶ τὸν οἶνον πόνους τῶν κεφαλαλγιῶν. Sic cod. *A.* & *Epit.* non τόνους κεφαλαλγ. Neque aliam ſcripturam ob oculos habuiſſe Natalis videtur, cum in verſione poneret, *ob dolores capitis quibus propter vinum vexabantur.* *Mox*, προσέβαλον in Aoriſto dedere iidem ambo noſtri mssti. Dein, τῇ παρὰ τὸν οἶνον διαγωγῇ cum editis tenet ms. *A.* ubi ms. *Epit.* περὶ τὸν οἶνον habet, ut paullo ante. Valet autem παρὰ τὸν οἶνον, *inter vinum*, *inter pocula*; ut παρὰ τὴν δίαιταν, παρὰ τὸ δεῖπνον, *in coenâ*, *inter coenandum.* Eâdem fere notione paullo poſt πρὸς τὸν οἶνον dixit. In his quae ſubiiciuntur, βέλτιον δὲ, διὰ τὸ πάσας &c. nihil prorſus ab editis discedunt mssti noſtri. Videntur autem iſta etiamnum *Ariſtotelis* & *Ariſtonis* verba eſſe: quorum quidem haud ſatis perſpicua vis & ſententia. c

In *ANACREONTIS* fragmento, pro Ἐπεὶ δ', quod conſentiente msto *A.* editum erat, recte Ἐπὶ in orâ correxit CANTERUS: & ſic ſcribitur in *Epit.* indeque apud Euſtath. ad Od. φ'. pag. 759. l. 6. Recte item Θάλειαν ms. *Ep.* cum edd. ubi Θαλίαν ms. *A.* Ambo vero codices dein Διονύσσῳ dedere, non Διονύσσῳ. Verſiculorum genus expediant artis magiſtri, ſi modo certi quidpiam in minutis praeſertim talibus conſtitui poteſt. BARNESIUS, num. 81. p. 250. in hunc modulum digeſſit:

Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων
στεφανίσκους θέμενοι νῦν
Θάλειαν ἑορτὴν
ἀγάγωμεν Διονύσῳ.

FIORILLO, Obſerv. in Athenaeum pag. 26. inepte haec ab Anacreontis editoribus tractata contendens, ſic distinguenda cenſuit:

»— — — Ἐπὶ δ' ὀφρύσι
»σελίνων στεφανίσκους θέμενοι νῦν Θάλειαν
»ἑορτὴν ἀγάγωμεν Διονύσσῳ.«

Ad hunc locum CASAUBONI exſtat Animadverſio huius-

c modi: »Obſervat philologus, ſolitos veteres frontem ſi-
»bi coronare, adfertque in eam rem *ANACREONTIS* hoc
»teſtimonium, Ἐπὶ δ' ὀφρύσι σελίνων στεφανίσκους θέμε-
»νοι, θάλειαν ἑορτὴν ἀγάγωμεν Διονύσῳ. Extant hodie-
»que in Odario quodam eius poëtae verba haec:

»Στεφάνους δ' ὅπως πυκάζω,
»τὰ μέτωπά μου πικαίει. [Vide Od. XXI.]

»Venit etiam in manus meas oda quaedam Anacreontica
»poëtae veteris neſcio cuius, ubi moris huius fit mentio.
»Ipſum carmen ſubiiciam; quia adhuc publici iuris, quod
»ſciam, factum non eſt. Ecce illud tibi:

»Ἀνακρέων ἰδών με
»ὁ Τήϊος μελῳδὸς,
»ὅναρ λέγων προσεῖπεν·
»κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτὸν
»περιπλάκην φιλήσας.
»Γέρων μὲν ἦν, καλὸς δέ.
»καλός γε καὶ φίλευνος
»τὸ χεῖλος ὤζεν οἴνου·
»τρέμοντα δ' αὐτὸν ἤδη
»Ἔρως ἐχειραγώγει.
»ὁ δ' ἐξελὼν καρήνου
»ἐμοὶ στέφος δίδωσι,
»τὸ δ' ὤζ' Ἀνακρέοντος·
»ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
»ἐδησάμην μετώπῳ.
»καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
»ἔρωτος οὐ πέπαυμαι.«

Vide Barneſii edit. Anacreontis, Od. 63. & Brunckii Odas Anacreonticas, num. 1. qui iſtam in membranis *Baſilio*, neſcio cui, adſcribi docuit.

Ἐστεφανοῦντο δὲ καὶ τὰ στήθη. »*Pectus etiam coronaſſe ſi-*
»*bi* veteres, *unguentisque illeviſſe*, deinceps Athenaeus ob-
»ſervat: cauſſam ſimul adiiciens, *quod in ea parte ſedes ſit*
»*cordis.* Ἐστεφανοῦντο δὲ, inquit, καὶ τὰ στήθη, καὶ ἐμύ-
»ρουν ταῦτα, ἐπεὶ αὐτόθι ἡ καρδία. Clemens Alexandrinus
»aliam rationem affert, Paedagogi libro II. cap. 8. [pag.
»211. ed. Pott.] Οἱ ἰατροὶ ψυχρὸν εἶναι φυσιολογοῦντες τὸν
»ἐγκέφαλον, μύρῳ χρίεσθαι ἀξιοῦσι τὰ στήθη. Teſtis huius
»moris eſt Alcaeus, [apud Plutarch. Sympoſ. III. 1. T. II.
Opp. 647. e.] »iubens καταχέαι τὸ μῦρον αὐτοῦ κατὰ τᾶς
»πολλὰ παθοίσας κεφαλᾶς, καὶ τῶ πολιῶ στήθεος. Sed

» omnium primus dixerat Archilochus, [apud Noſtrum, » pag. 688. c.]

» — ἐσμυρισμένας κόμας
» καὶ στῆθος, ὡς ἂν καὶ γέρων ἠράσσατο.

» Has coronas vocabant ὑποθυμιάδας vel ὑποθυμίδας, ut » auctor eſt Athenaeus, qui etiam nominis cauſſam ape- » rit. Meminit & Plutarchus in Sympoſiacis: [loco cit.] » item Heſychius.« CASAUBONUS. — In ὑποθυμιάδας hîc conſentiunt ambo noſtri mssti cum editis: ſed conf. pag. 678. d. & Luciani Interpretes, ad Nigrin. cap. 32.

ALCAEI fragmentum ſic vulgo ſcriptum legebatur, Ἀλ- d λὰ ἀννήτωμεν περὶ ταῖς δέραις περθέτω πλέκτας ὑπο- θυμιάδας τις. Ubi monuit CASAUBONUS: » *Alcaei* verba » ita ſcribe, Ἀλλ' ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέραις παρθέ- » τω ὑποθυμιάδας τις. Doricum ἀνήτω, pro ἀνήτου. Lau- » dant haec Alcaei Pollux [VI. 107.] & Theocriti Scho- » liaſtes. [ad Idyll. VII. 63.] Cur autem veteres *anetho co-* » *ronati* cibum ſumerent, cauſſam explicat Galenus, libro » VI. DE Facultatibus ſimplicium Medic. Ὑγρότερον καὶ ἧτ- » τον θερμόν ἐστι τὸ χλωρὸν ἔτι καὶ ἔγχυμον, ὥστε πεπτι- » κώτερον μὲν καὶ ὑπνοποιὸν ἔσται μᾶλλον τοῦ ξηροῦ, δια- » φορητικὸν δ' ἧττον. διὰ τοῦτό μοι δοκοῦσι καὶ οἱ παλαιοὶ » ἐξ αὐτοῦ στεφάνοις χρῆσθαι παρὰ τὰ συμπόσια.« — Iſtud *Alcaei* fragm. (itemque proximum Sapphûs) omiſit Breviator. Codex *A.* ab editâ olim ſcripturâ nihil quid- quam discedit. ἀνήτῳ μὲν in orâ correxerat Canterus. KOE- NIUS Alcaei fragmentum adponens in Notis ad Gregorium DE Dial. pag. 283. ſic ſcripſit, nihil fere mutans: Ἀλλ' ἀν- νήτω μὲν περὶ ταῖς δέραις παρθέτω πλέκτας ὑποθυμιάδας. IACOBSIUS, Animadv. ad Anthol. Vol. I. Part. 2. pag. 48. » Sapphicos Alcaei verſus ſic ſcribendos« ait:

» Ἀλλ' ἀνήτῳ μὲν περὶ ταῖς δέραισιν
» παρθέτω πλεκτὰς ὑποθυμιάδας.«

Nos ἀννήτω geminatâ ν literâ, & hîc, & paullo poſt (lit. *e.*) in poſteriori Sapphûs eclogâ, tenuimus. Amare enim Aeoles (quorum dialecto uſus Alcaeus eſt) gemina- tas conſonantes, diſerte docent Grammatici. Vide Corinth. pag. 275. ſect. 11. & p. 286. ſect. 34. & Etymologum plu- ribus locis, quae ad Corinthum citavit KOENIUS; qui eo- dem etiam loco haec ipſa Alcaei & Sapphûs teſtimonia re- tulit, pag. 287. Apud Pollucem & Scholiaſten Theocriti, quos Caſaubonus nominavit, nil aliud huc ſpectans mo-

d netur, nisi *Alcaeum & Sapphonem coronas memorare ex aneth o plexas:* & apud Polluc. quidem ibi simplici ν, sed geminatâ τ literâ scribitur id nomen: quod alioquin ἄνηθον scribi efferrique solet. Neque in πλέκτας apud *Alcaeum*, aut deinde in πλέκταις apud *Sapphonem*, mutare accentum ausus sum. Licet enim Ionicus aut Atticus poëta haud dubie πλεκτὰς (acutâ voce) dicturus fuisset; tamen, cum βαρυντικοὺς fuisse Aeoles acceperimus, id est, qui βαρυτόνως efferre consuessent multa, quae aliis Graecis ὀξύτονα erant, (Etymol. M. pag. 752, 13. & pag. 575, 54.) nihil impediebat quo minus recte in illis vocibus acutum in penultima signatum (in quo consentiunt membranae cum editis) putaremus. Sed in *Anacreontis* proximo fragmento, cum pariter πλέκτας (nescio an consentiente ms. *A.*) penacute editum esset, πλεκτὰς cum cod. *Ep.* scribendum iudicavi.

καὶ πολλαῖς ὑποθυμιάδαις &c. »Depravata nobis »exhibent omnes codices & proxima verba *Sapphûs*: »καὶ πολλαῖς ὑποθυμιάδες πλέκταις ἄντια παλαι»δέραι. Scribe, καὶ πολλαί θ' ὑποθυμιάδες πλεκταὶ, »κ' ἄνθεα περιδέραια. Postremorum duorum ver»borum emendatio est *Guilielmi* Canteri: [in orâ Novar. »Lection.] sed & priora emendationis indigebant. Bis au»tem idem dixit ἦ καλὴ Sappho: nam *hypothymiades* & *flo»res de collo pendentes* ταυτόν.« Casaubonus. — At non tam Sappho bis idem dixit, quam bis idem dicentem poëtriam Casaubonus fecit, coniecturam a Cantero dubitanter propositam (ἴσως, ἄνθεα περιδέραια) adoptans. Felicior haud dubie vates Koenius fuit, in Notis ad Gregor. p. 283. b. sic corrigens: »καὶ πολλαῖς ὑποθυμιάδαις »πλέκταις ἀνήτω ἀπαλαὶ δέραι, ut verbum (puta »ἐχόντων) absit.« Et ὑποθυμιάδαις quidem etiam ipsae membranae nostrae exhibent, in caeteris verbis nil ab editâ scripturâ discedentes. Sunt autem πολλαῖς ὑποθ. πλέκταις accusativi Aeolici, pro πολλὰς ὑποθυμιάδας πλέκτας. Porro in corruptâ librorum scripturâ manifesto insunt duae voces ἀπαλαὶ δέραι: (nam, quod in ed. Cas. 3. ἄντι, non ἄντια, scribitur, is proprius illius editionis error est:) sed has equidem non tam pro nominativis pluralibus accipiendas putem, quam pro dativis singularibus cum iota (ex more membranarum nostrarum) ad latus posito, ut valeant ἀπαλᾷ δέρᾳ: qui dativi intelligi

debebunt pependiſſe a verbo πάρθες vel πάρθεο, quo paul- d lo poſt in alio fragm. uſam eamdem poëtriam videmus, aut a παρθέτω τις, quod modo dicentem Alcaeum vidimus, cuius verba hîc imitata Sappho eſt. Iam quod ante iſta poſtrema vocabulum ἀνήτω reſtituendum poëtriae ſtatuit Koenius, rationem quidem haud improbabilem habet, quod non modo Alcaeus eodem vocab. uſus eſt, ſed etiam ipſa Sappho in proximo fragmento. Sed videndum, ne nullâ mutatâ literâ ſervari librorum ſcriptura poſſit, ἀντί' ἀπαλᾷ δέρᾳ, *ante tenerum collum*, i. e. *ex collo ſuſpenſas*. Nam ἀντία, ut ἄντα & ἄντην, valet Latinorum *ante*, & non modo Ionibus in uſu fuit, ſed & Doribus, ut Theocr. VII. 48. XVII. 20. adeoque & Aeolibus, quorum e ſermone potiſſimum Latinorum ſermo propagatus eſt. Quod ſi cum dativo caſu parum commode conſtrui praepoſitionem illam ſtatuas, (cum quo Herodotus quidem ſubinde conſtruxit, ut V. 18. ἀντία ἵζοντο τοῖσι Πέρσῃσι: & VII. 226. ἦν ἰωσιν ἀντία Πέρσῃσι ἐς μάχην) in promtu eſt, ut ἀντί' ἀπαλᾶς δέρας legamus nullâ magnopere vi illatâ ſcripturae membranarum, in quibus (quod iam ſaepenumero obſervavimus) αι in fine vocum modo ipſam diphthongum αι, modo ᾳ, modo ας valet. Quod ſi ἀντί' minus probetur, fortaſſe & ἀνὰ ἀπαλᾷ δέρᾳ coniectare licuerit.

καὶ Ἀνακρέων· Πλεκτὰς &c. Habet Barneſius in *ANACREONTIS* Fragm. num. 82. De ſcripturâ vocabuli πλεκτὰς paullo ante diximus. στήθεσι cum editis habet ms. *Ep.* Neſcio an praeſtet στήθεσσιν, quod eſt in ms. *A.*

Αἰσχύλος δ' ἐν τῷ Λυομένῳ Προμηθεῖ &c. Conf. p. 672. e. f. & ibi notata. Ad editum olim ἐπί τε τιμῇ, ex ms. *A.* quidem nihil adnotatum: ſed quum nihil habeat τε particula quo referatur, probavi *Epitomae* ſcripturam ἐπὶ τιμῇ. De corrupto ἀντίποια monuit CASAUBONUS, ἀντίποινα corrigi iubens: quod »Aeſchyleum, inquit, ver»bum eſt.« Et veram ſcripturam tenent ambo noſtri mſſri.

AESCHYLI ex fabulâ *Sphinge* fragmentum, nullâ verbis interpoſitâ diſtinctionis notâ ſic vulgo ſcribitur:

Τῷ δὲ ξένῳ γε στέφανον ἀρχαῖον στέφος
δεσμῶν ἄριστος ἐκ Προμηθέως λόγου.

Deeſt Epitomae. Codex *A.* nil mutat, niſi quod Προμηθέος pro Προμηθέως ſcribit, quod in Attico poëta non fe-

rendum. Dalecampii verſionem, nimium quantum a librorum ſcripturâ recedentem, nil opus eſt commemorare. GROTIUS, fragmentum iſtud in Excerptis ſuis pag. 49. exhibens, στέφανος pro στέφανον ſcripſit, hac adiectâ interpretatione:

Corona, ſertum datur antiquum hoſpiti,
referens Promethei vinculorum imaginem.

Nos in verbis nihil mutare auſi, poſt στέφος puncto minore distinximus orationem: & iſta, δεσμῶν ἄριστος, ita accepimus quaſi dixiſſet poëta, οὗτός ἐστι δεσμῶν ἄριστος. Referebatur hoc fortaſſe ad aenigma propoſitum huiusmodi: *Quodnam eſſet vinculorum optimum?* Nempe, *illud ex Promethei ratione:* ſcilicet *corona* ſive *ſertum*, quo is caput ſibi redimivit in vinculorum, quibus conſtrictus fuerat, memoriam: ut diximus ad pag. 672. e. f. Nam, quod HEYNIO Viro doctiſſimo placuerat, (in Notis ad Apollodor. p. 426.) ἐκ Προμηθέως λύγου corrigi, quam in coniecturam etiam Gallicus interpres incidit, ea quidem emendatio minus neceſſaria nobis videbatur. Totum iſtud Aeſchyli fragmentum varie atque varie tentans CORN. A PAUW, in Notis ad Aeſchyl. pag. 1106. magno hiatu (ſi quid ego iudicare valeo) nihil prorſus profecit.

Σαπφὼ δ' ἁπλούστερον τὴν αἰτίαν ἀποδίδωσι τοῦ στεφανοῦσθαι ἡμᾶς, λέγουσα τάδε· Σὺ δὲ στεφάνοις &c. » Adeamus ad ſtabulum ipſum Augiae: ſic appellarim iure » verba *SAPPHÛS*, quae ſtatim recitantur, hoc modo ſcripta: Σὺ δὲ στεφάνοις ὄδικα παρθέσθ' ἐραταῖς φόβαισι ὄρπακας ἀννήτω συνερβαὶς ἀπαλλαγείσῃ χερσίν. εὐάνθεα γὰρ πέλεται καὶ χάρις τε μάκαιρα μᾶλλον προτέρηνα στεφάνωτοισι δαπυστρέφονται. Omnia inquinata, ſani nihil. » Sed bene conſuluit nobis Athenaeus, qui lepidiſſimae poëtriae mentem ſuis verbis nobis indicavit. Subiicit enim: » ὃς εὐανθέστερον γὰρ καὶ κεχαρισμένον μᾶλλον τοῖς θεοῖς, » παραγγέλλει στεφανοῦσθαι τοὺς θύοντας. Lege igitur: » Σὺ δὲ στεφάνους Δωρίκα πάρθεό γ' ἐραταῖς φόβαισιν, ὄρπακας ἀνήτω δρέψαισ' ἀπαλαῖσι χερσίν. εὐάνθεα γὰρ πέλεται, κεχαρισμένα τε μάκαρσι μᾶλλον τά γ' ἱερεῖα· » ἀστεφανώτους δ' ἀποστρέφονται. Adiuti ſumus a doctiſſimis Viris *Scaligero* & *Cantero* in reſtitutione huius plane conclamati loci. *Doricae* nomen, loco vocis inutilis » ὄδικα, ſubſtituimus ex libro XIII. « CASAUBONUS. — Ad voc. συνερβαὶς CANTERUS in orâ notaverat: » ἴσως,

» συνεργοῖς. « Ad καὶ χάρις τε μάκαιρα, idem: » κεχάρι- e
» σται μάκαρσι. « Denique duo poſtrema verba SCALIGER correxerat: » ἀστεφανώτους δ' ἀποστρέφονται. « — In *Ep.* deeſt tota ecloga. *Codex A.* nil mutat, niſi quod ἀπαλλαγίσιι habeat pro ἀπαλλαγείσιι, & χάριτες, pro χάρις τε: eodemque modo ſcriptum erat in eo cod. msto, quo *Natalis Comes* uſus eſt; qui interpres, cum quo pacto latine converteret hunc locum neſciret, ipſa Graeca verba mediae Latinae verſioni interpoſuit, [p. 277.] notans in orâ: » Haec appoſui, ut me doctiores, ſenſum aliquem » ſi elicere poſſint, experirentur, quia non ſunt impreſſa. « — Quae in contextu poſuit *Natalis*, huiusmodi ſunt: » *Simpliciorem vero cauſam tradidit Sappho quare nos corone-* » *mur, cum ita dicat:* coronis ὤδικα παρθεθρα [ſic] ταῖς » φόβαισι ὄρπακας ἀννήτω συναίῤῥαϊς ἀπαλλαγίσιι χερσὶν » ἔνανθεα γὰρ πέλεται. καὶ χάριτες μάκαιρα μᾶλλον προ- » τέρνα στεφανώτοισι διαπιστρέφονται. « Iam, quod στε- φάνοις in στεφάνους mutatum Caſaubonus voluit, id quidem non neceſſe fuiſſe KOENIUS ad Gregor. pag. 293. monuit, docens στεφάνοις & ἀστεφανώταις Aeolicos accuſativos eſſe, idem valentes ac στεφάνους & ἀστεφανώτους. De Δωρίκα, quam pro ὤδικα reſtituendam poëtriae Caſaubonus cenſuit, vide XIII. 596. b. FIORILLO, Obſerv. in Athen. p. 64. ὦ Δίρκα coniectavit. ᾠδικὰ legebat Gallicus interpres, convertens » *toi qui a une voix* » *ſi charmante.* « παρθέσθ' poſſit eſſe, pro παρθέσθε, plurali Aor. 2. medii: ſed ob praecedens σὺ praeſtabit utique ſingularis πάρθες, πάρθεσο vel πάρθεο. Dein recte Caſaub. pro ἀπαλλαγείσιι (vel ἀπαλλαγίσιι, quod eſt in msstis) ἀπαλαῖσι correxiſſe videtur. συνερράϊς vero equidem non cum eodem ex δρέψαις' ortum ſtatuam: ſed συνέῤῥαισ' ſcriptum oportuiſſe exiſtimo, valens συνείρασα: foem. part. Aor. primi verbi συνείρω, *conſero, necto.* Nam ſicut φθέῤῥω dixere Aeoles pro φθείρω, & ἐγέῤῥω pro ἐγείρω, & κτέννω pro κτένω: (Gregor. DE Dialect. pag. 275 ſq.) ſic conſentaneum eſt, & συνέῤῥω pro συνείρω dixiſſe: tum vocali α, in participiis praeſertim Aoriſti primi, ſatis notum eſt iota adieciſſe Dores & Aeoles. (Gregor. pag. 93 ſq. ſect. 22. ibique Koen: & pag. 281 ſq. ſect. 24.) Sequentium ſententia, εὐάνθεα - - προτέρνα, ex ipſius Athenaei interpretatione ſatis intelligitur: ipſis verbis certa aut ſatis probabilis medicina non-

dum nobis occurrebat. Verbum ἀπυστρέφονται defendit KOEN ad Gregor. pag. 275. formam Aeolicam esse docens, quae idem valeat ac communis, ἀποστρεφ. Totum fragmentum FIORILLO, Observ. in Athen. p. 64. per octo versiculos anapaesticos trimetros hypercatalecticos digessit: quos quidem, nimium quantum a librorum scriptura discedentes, huc transcribere supersedemus.

f *Homerici versus*, citati ab *ARISTOTELE* in *Symposio*, leguntur alter in Iliad. α'. num. 470. & saepius alibi; alter est ex Odyss. θ'. 170.

a ἔοικεν οὖν ὁ στέφανος τοῦτο ποιεῖν βούλεσθαι. *Videtur autem corona intelligi hoc facere.* De illo usu verbi βούλομαι, vide ad VII. 308. c. Animadv. T. IV. p. 297. Sic idem, cuius ista verba sunt, Aristoteles saepius alibi: veluti Politic. lib. II. cap. 1 extr. βούλεταί γ' ἤδη τότε εἶναι πόλις, *tunc demum intelligitur esse civitas, quum* &c. & Polit. V. cap. 10. βούλεται δ' ὁ βασιλεὺς εἶναι φύλαξ, *intelligitur rex esse custos.* Simillimâ ratione eodem verbo apud Nostrum usus est *Philonides* medicus hac ipsâ pag. lit. *d.* si vera est (ut esse videtur) scriptura quam ibi Epitoma exhibet.

ὁμοιοπαθείᾳ γὰρ τοῦ κεκμηκότος, κολοβοῦμεν ἡμᾶς. Non ferendum putavi ὁμοιοπαθεῖς, quod cum editis agnoscunt membranae. Adiectivo illo si velles hîc esse locum, adiici debuerat participium ὄντες: praeterea idem adiectivum non cum secundo casu, sed cum tertio construitur. Quare haud dubie praestabat *substantivum*, quod dedit ms. *Epit.* Tam substantivo hoc nomine, quam adiectivo, alibi passim in libris superstitibus utitur idem Aristoteles, velut Magnorum Moral. lib. II. cap. XI. pag. 190. ed. Duval. τοῦ κεκμηκότος interpretantur *qui affligitur*: at adparet de *dolore* agi quem *ex morte* percipimus eorum qui cari nobis fuerunt; & τοῦ τεθνηκότος fortasse desideraverit aliquis. Nempe non meminerant interpretes, ipsum vocabulum οἱ κεκμηκότες nonnumquam a probatissimis auctoribus pro οἱ τεθνηκότες vel οἱ νεκροὶ poni. Sic Thucyd. III. 59. de quo diserte Pollux monuit, III. 106. Sic item Plato, cuius testimonia duo Iungermannus ad Pollux. l. c. adposuit. Eademque dictione etiam Aristotelem Ethic. lib. I. usum esse, adnotavit H. Stephanus, Thes. T. II. p. 48. f. Quibus omnibus Homerus praeiverat, Iliad. γ'. 278. & ψ'. 72. alibique.

AD CAP. XVII.

Φιλωνίδης δ' ὁ ἰατρὸς ἐν τῷ περὶ Μύρων καὶ Στεφάνων. Conf. pag. 691. f. ibique not. Tenuimus deinde editum a Cantero & Casaubono, οἱ μὲν αὐτῶν. Probaturus eram Epitomae scripturam προσφερομένων αὐτὸν, οἱ μὲν μαν. si praecessisset πρὸς ἄμετρον οἴνου ἀπόλαυσιν. Mendosum παρέπεσον tenet quidem ms. *A.* sed παρέπαιον (quod b reponendum monuere *Canterus* & *Casaubonus*) recte dedit ms. *Epit.*

ἐπ' ἀκτῆς δέ τινων πινόντων, ἐπιπεσὼν ὄμβρος &c. *Vini temperandi diluendique rationem* primum Amphictyonem, regem Athenienssium, docuisse homines, a Baccho ipso edoctum, tradiderunt nonnulli. Vide Athenaeum nostrum, lib. II. cap. 7. & cap. 8. Quod autem PHILONIDES *Medicus* hic narrat de occasione, qua temperandi vini usus primum fuerit repertus, eamdem narrationem secutus videtur Diodorus Siculus, cum libro IV. cap. 3. ait: τοῦ δ' (ἀκράτου οἴνου) ἀπὸ Διὸς ὄμβρου μιγέντος, τὴν μὲν τέρψιν καὶ τὴν ἡδονὴν μένειν, τὸ δὲ τῆς μανίας καὶ παραλύσεως βλάπτον διορθοῦσθαι. *Mox*, εἰς τὸν αὐτὸν ὑποστρέψαντες τόπον recepimus ex ms. *Epit.*

διὰ τοῦθ' οἱ Ἕλληνες τῷ μὲν παρὰ δεῖπνον ἀκράτῳ προσδιδομένῳ τὸν Ἀγαθὸν ἐπιφωνοῦσι Δαίμονα, τιμῶντες τὸν εὑρόντα δαίμονα. ἦν δ' οὗτος ὁ Διόνυσος. (Brevius *Ep.* τιμῶντες τὸν εὑρόντα Διόννσον.) τῷ δὲ μετὰ δεῖπνον κεκραμένῳ πρώτῳ προσδιδομένῳ ποτηρίῳ Δία Σωτῆρα ἐπιλέγουσι. »Pugnat secum infra pag. 692. & 693. ubi plures an»tiquos poëtas in testimonium vocat, ut probet, pocu»lum quod *post coenam* exhibetur, vocatum fuisse Ἀγαθοῦ »δαίμονος, & Dionysii tyranni historiam narrat, quae id »necessario evincit. Ergo hoc loco praepositiones παρὰ »& μετὰ locum mutarunt, quod etiam evincit vox πρώ»τῳ. Sed & tertius etiam calix Iovi Servatori propina»batur, de quo vide Erasmum. « PALMERIUS, *Exercitat.* pag. 531. Similia etiam adnotaverat idem Palmerius, pag. 99. ad Diodorum Sicul. IV. 3. qui cum his quae Athenaeus habet consentiens scribit: Φασὶν, ἐπὶ τῶν δείπνων, ὅταν ἄκρατος οἶνος δίδοται (rectius fortasse mssti nonnulli, ἐπιδίδοται, sive potius ἐπιδιδῶται) πᾶσιν, ἐπιλέγειν ἀγαθοῦ δαίμονος. ὅταν δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον δίδοται [immo διδῶται] κεκραμένος ὕδατι, Διὸς Σωτῆρος

b ἐπιφωνεῖν. Quod παρὰ δεῖπνον ſcribitur apud Noſtrum, (nam περὶ quidem minus recte Epit. habet, ſed παρὰ ms. *A.* cum edd.) idem valet ac ἐπὶ τῶν δείπνων, *inter coenandum*, *in coenis*. Nec vero ſolicitanda iſta fuiſſe, pluribus oſtendit IENSIUS, in Epiſtolâ ad Graevium Lectionibus Lucianeis ſubiectâ, pag. 399 ſqq. & WESSELINGIUS ad Diodor. l. c. Nempe initio coenae aut parum omnino vini bibiſſe videntur, (quo ſpectare videtur, quod Philochorus apud Noſtrum II. 38. d. & XV. 693. c. ait, *post cibum captum* dari ſolitum *Boni Dei calicem:*) aut certe vinum variâ ratione (prout cuique videretur) dilutum: *ſub finem coenae*, priusquam menſae removerentur, *meracum vinum* (ἀκρατον) infundebatur cuique, (parum id quidem,) quod bibentes *bonum Deum* invocabant, quem *Bacchum* eſſe intelligebant. Nec vero idcirco ceſſabat compotatio: ſed dein rurſus *dilutum* ſive *temperatum vinum* bibebant, & huius *primum poculum*, ut hîc ait Philonides, *Iovi Soteri* nuncupabant. Caeterum ridiculus ſit, qui conſtantem omnino uſum iſtum apud omnes Graecos fuiſſe ſibi perſuadeat. Nam & *metaniptron*, id eſt, calicem qui poſt coenam & poſt malluvium praebebatur, ab Atticis poëtis Antiphane & Diphilo apud Noſtrum XI. 486. f. & 487. a. *poculum* ἀγαθοῦ δαίμονος nominatum vidimus; & ἀγαθὸν δαίμονα Diphilus non *Bacchum*, ſed ipſum Δία Σωτῆρα ſtatuit: qua ratione etiam τὸ Ἀγαθοῦ δαίμονος πόμα, τὴν τελευταίαν πόσιν interpretatur Moeris, p. 72. Item pro eo, quod Philonides hîc ait, *primum poculum diluti vini* Iovi Servatori *nuncupari* ſolitum eſſe, alii videntur ſignificare ipſum *poſtremum calicem* Iovi Servatori fuiſſe nuncupatum. Φασὶ γὰρ, ait Scholiaſtes Ariſtoph. ad Pac. 299. ὅτι δειπνήσαντες μὲν (ὁπότε μέλλοι ἡ τράπεζα αἴρεσθαι: ſchol. ad Veſp. 523.) ἐπερρόφουν ἀγαθοῦ δαίμονος· ἀπαλλάττεσθαι δὲ μέλλοντες, ἔπινον Διὸς Σωτῆρος. Conf. Erasmi Adagium, *Servatori tertium.*

c ἦν δὲ δεσμὸς ἐξ αὐτῶν προχειρότατος. »Sequitur in ſer»mone, quo explicatur coronarum inventio: Ἔδέησεν οὖν »βοηθημάτων τοῖς ἐν τῷ πότῳ τὴν κεφαλὴν ἐπιθλιβεῖσιν. »ἦν δὲ δεσμὸς ἐξ αὐτῶν προχειρότατος. Canterus, ἐξ »ἀνθῶν. Nos probamus ἐξ αὐτῶν, nempe τῶν βοηθημά»των: *ex omnibus cephalalgiae remediis paratiſſimum erat vin»culum capitis:* nam & hoc inter remedia, ut ſubiicit auctor, »& probat quotidiana experientia. Cornelius Celſus: *Qui-*

» *dam caput dolens devinciunt: alii cervicalibus veſtimentisque* » *onerant.* « CASAUBONUS. — Tenendum utique ἐξ αὐτῶν: at non ἐξ αὐτῶν τῶν βοηθημάτων, ſed *ipſi ex ſe*, vel *a ſe*, *in promtu habebant auxilium*, non alienâ ope indigentes, verum *ipſâ naturâ* (ut continuo ſubiicitur) *duce.*

Τούτῳ οὖν βοηθήματι πρὸς τοὺς πότους χρώμενοι, τοῖς παραπίπτουσι τὴν κεφαλὴν ἐδέσμευον. Articulum τοὺς, qui deerat vulgo, recte adiectum dedit ms. *Ep.* & ex ſuo cod. *Ep.* iam olim commendaverat *Hoeſchelius.* Eumdem ſuâ ex coniecturâ etiam adiecit TOUPIUS, locum hunc citans in Addendis ad Theocr. pag. 407. ed. Wartoni: ubi quod ANDREAE medico haec verba tribuit vir doctus, in eo falli mihi viſus erat. Nam *Andreae* verba, a *Philonide* obiter citata, niſi ipſe admodum fallor, finiuntur in vocabulo φάρμακον: quae dein ſequuntur, τούτῳ οὖν βοηθήματι &c. rurſus *Philonidae* ſunt. Quod mox in *Epit.* ſcribitur, τοῖς παραπίνουσι, ſpecioſum fortaſſe non- d nullis videatur: viderique poterat id ipſum ob oculos aut certe in animo habuiſſe DALECAMPIUS, cum in verſione poneret, *eorum qui nimium bibiſſent caput revinciebant.* At verbo παραπίνειν, nusquam alibi occurrenti, idoneam auctoritatem vix conciliare haec Athenaei Epitoma potuerit. Fuit autem cum in eamdem ſententiam, quam Dalecampius expreſſit, ipſum verbum παραπίπτουσι accipiendum exiſtimarem. Nec enim ab huiusmodi notione abhorrebat huius verbi uſus; quippe quod *a rectâ viâ aberrare*, & *modum excedere* ſignificare poteſt, & omnino idem interdum valet ac παραπαίειν, quod de eisdem hominibus haud multo ante (hac pag. lit. *b.*) uſurpatum vidimus. Confer Lexicon noſtrum Polybianum, in Παραπίπτειν, pag. 440. & in Παράπτωσις, pag. 441. Sed, quae proxime ſubiiciuntur, *de hederâ*, quam *quovis in loco ſponte & magnâ copiâ naſci* ait, ſatis declarant, τοῖς παραπίπτουσι hîc non de *hominibus* dici, ſed de *re* ſive *materiâ*, *e qua conficerentur coronae*; & τὰ παραπίπτοντα eodem modo dici, quo πᾶν τὸ παραπίπτον Polybius dixit, III. 51, 5. & XI. 5, 5. *quidquid obvium eſſet.* Idem hîc dixit Philonides quod Ariſtotelis & Ariſtonis verbis pag. 674. b. ita expreſſum vidimus, οἱ ἀρχαῖοι διὰ τοὺς περὶ τὸν οἶνον πόνους τῶν κεφαλαλγιῶν δεσμοὺς εὕρισκον τοὺς τυχόντας.

καὶ ταύτῃ μοι δοκεῖ Διονύσῳ ὁ βίος ἀνεῖναι τὸ στέφος. » Ὁ βίος quum dicunt Graeci, ſaepe non *vitam*, id eſt,

d »actum animae in corpus, intelligunt: neque etiam *victum* »& τὰ ἐπιτήδεια, quae est altera vocis *βίος* nota vulgo »significatio: sed *ipsos viventes* sive *mortales*, & *genus homi-*»*num*. Ita accipe in his Athenaei, καὶ ταύτῃ μοι δοκεῖ »Διονύσῳ ὁ βίος ἀνεῖναι τὸ στέφος. *Propterea videntur mihi* »*mortales coronam hederaceam Baccho sacrasse*. Paullo post, [pag. 692. a. ubi idem, qui hîc, *Philonides* medicus loquitur] »προστίθησιν ὁ βίος ἀεί τι τοῖς χρειώδεσι τῶν εἰς »ἀπόλαυσιν καὶ τρυφὴν ἀγόντων. Libro XII. [pag. 522. d.] »ἐφόρουν πάντα οἷς νῦν ὁ τῶν γυναικῶν ἁβρύνεται βίος: hoc »est, αἱ γυναῖκες.« [Vicinâ, sed tamen nonnihil diversâ notione habes idem vocab. XII. 515. f.] »Dionysius Halicar-»nasseus, in Methodo Nuptialium Orationum: [Art. Rhetor. cap. 2. sect. 2. Opp. T. V. pag. 235. ed. Reisk.] »ἀπὸ τούτων τῶν θεῶν (Iovem intelligit & Iunonem) καὶ »ὁ τῶν λοιπῶν θεῶν χορὸς παρῆλθεν εἰς τὸν βίον, τῶν ἐπιφη-»μισθέντων τοῖς γάμοις. Et statim, παρῆλθον εἰς ἀνθρώπους, »eodem sensu. Sic idem alibi. Dioscorides libro sexto: ἐν »τῷ βίῳ καθωμίληται: *notum est vulgo*. Aelianus »[apud Suidam, in Τιτανῶδες] »de doctrinâ Epicuri: ἣν ὁ Γαρ-»γήττιος, ὥσπερουν τὰ ἐκ Τιτανικῶν σπερμάτων φύντα, »τῷ βίῳ προσετρίφατο: id est, *quae mortalibus impegit Epicu-*»*rus*. Lucianus Icaromenippo, [c. 32.] de Epicureis item: »ἣν ἅπαξ οὗτοι πεῖσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, οὐ μετρίως πεινη-»σετε. *Esurietis*, ait, *o Dii, plus satis, si semel hominibus* »*sua dogmata isti approbaverint*.« [Idem, in Timone, cap. 25. χρῆμα πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, *res quae iam pridem inter homines defecit*.] »Extat vetus dictum paga-»norum apud Chrysostomum in Commentario Epistolae »Pauli Apostoli ad Philemonem: ἐπὶ ἀνατροπῇ τῶν πάν-»των ὁ χριστιανισμὸς εἰς τὸν βίον εἰσενήνεκται. Idem [Item] »Clemens [Alexandr. Stromat. lib. I. p. 326.] Οἱ δὲ πρὸς »κακοῦ ἂν τὴν φιλοσοφίαν εἰσδεδυκέναι τὸν βίον νομίζουσι. »Vetus scriptor apud Suidam, [in Πολύευκτος] de Polyeu-»cto quodam: θεοστυγὴς, βαρυόργητος, Κωκυτοῦ καὶ Στυ-»γὸς δεινὸν καὶ ὀλέθριον τῷ βίῳ ἐκλόχευμα. Epiphanius, de »Ario: μέγα κακὸν φοιτῆσαν τῷ βίῳ. *Magnum malum quod* »*inter mortales versatum est*: sive, *pestis quae inter homines* »*grassata est*. Et mox: καὶ αὐτὸς δεινόν τι ἐπειργάσατο τῷ »βίῳ: & ita saepe. Apollonius Grammaticus, libro pri-»mo: καθάπερ ἐν τῷ βίῳ φαμέν: id est, *quemadmodum vul-*»*go dicimus*. (In ed. 2. & 3. »Leo Constitutione quadrage-

» ſimâ primâ : πρὸς τὴν νῦν κατασχοῦσαν τὸν βίον ἔνδειαν d
» τῆς ἀρετῆς.) Suidas de Antiphonte Rhamnuſio, nobili
» oratore : ὃν πολλοὶ μιμήσασθαι θέλοντες, παροιμίαν ἔλι-
» πον τῷ βίῳ, ὥστε τοὺς καλοὺς ῥάμνους καλεῖν. Locus
» Suidae eſt in Ῥάμνος : ſed corruptus, itaque reſtituen-
» dus : Ῥαμνούσιος, ἐπὶ τῶν σοφῶν καὶ ἐλλογίμων. Ῥάμνους
» γὰρ, δῆμος Ἀττικῆς, &c. & in fine, Ῥαμνουσίους κα-
» λεῖν. Atque ex hoc loco diſcimus unde ortum ſit quod
» claros in literis viros *Rhamnuſios* παροιμιακῶς vocarunt:
» quod explicare magnus vir Eraſmus non potuit. Ait
» igitur, παροιμίαν ἔλιπε τῷ βίῳ. Affine eſt apud Senecam :
» *inſtruenda vita eſt exemplis illuſtribus.*« [quod tamen haud
incommode ad *vitae actionem* referas.] » Neque aliter Pli-
» nii illud capiendum, initio libri XXV. *vitae profuit.* Idem
» in Praefatione : *adiectis rebus plurimis, quae aut ignorave-*
» *rant priores, aut poſtea invenerat vita.* Sic apud Marcum
» Tullium, *communis vita.* De Divinit. libro primo : *Neque*
» *ante philoſophiam patefactam, quae nuper inventa eſt, hac de*
» *re communis vita dubitavit.* Et libro ſecundo : *Sed hoc quidem*
» *genus divinationis vita iam communis exploſit.*« CASAUB.

Quod ſubiicitur, τὸν εὑρετὴν τοῦ πώματος (ſive πόματος cum *Epit.* malueris) καὶ τῶν δι' αὐτὸ ἐλασσω-
μάτων ἀλεξητήρα βουλόμενος εἶναι : perperam qui-
dem εὑρέτην penacute vulgo ſcriptum erat; ſed ἀλεξητῆρα
recte ſcriptum in membranis. Nunc ſic correcta ſcriptura
nihil per ſe habebat, quod ſuſpectam reddere poſſet. Ve-
rumtamen dubitationem iniicere haud immerito poſſit Epi-
tomae ſcriptura, Διονύσῳ - - - τῷ εὑρετῇ τοῦ πώμα-
τος καὶ - - ἀλεξητῆρι βουλομένῳ εἶναι, quae ver-
bum βούλομαι eâdem prorſus ratione poſitum exhibet, de
qua ad initium huius paginae diximus; ut ſententia ſit:
quippe cum inventor huius potionis intelligeretur idem etiam pro-
pulſator debere eſſe incommodorum ex illa naſcentium.

Sequebatur turbata & mutila oratio huiusmodi : τὸ μὲν
εἰς συμφέρον καὶ τοῖς ἐκ μέθης παραβοηθῶν ἐλαττώ- e
ματος ὁ στέφανος, τοῦ πρὸς ὄψιν ἢ πρὸς ὀσμὴν ἐπι-
τερποῦς ἐφρόντισαν. Quam in ſcripturam conſentit ms. *A.*
cum editis. CANTERUS pro εἰς συμφέρον, in orâ coniecta-
vit εἰς πότον : deinde pro ἐλαττώματος &c. adnotavit,
ἴσως, ἐλαττώμασιν περιεφρόνουν, τοῦ δὲ πρός. CASAU-
BONI ad hunc locum Animadverſio huiusmodi eſt : » Scri-
» bimus : Ἐντεῦθεν δ' εἰς ἡδονὴν τραπέντες, τὸ μὲν εἰς συμ-

e »φέρον τεῖνον, καὶ τοῖς ἐκ μέθης παραβοηθοῦν ἐλατ-
»τώμασι, περιεφρόνουν. τοῦ δὲ πρὸς ὄψιν &c. Id
»est: *Postea cum ad voluptatem animos convertissent homines,*
»*utilitatem quae ex coronis percipiebatur, atque auxilium quod*
»*illae adferebant ebrietatis incommodis, neglexerunt: translatâ*
»*curâ ad eam suavitatem, quam oculis vel naribus coronae*
»*pariunt.* Ita hunc locum Canterus constituit: recte, si
»quid iudico, & acute: nisi quod pro εἰς συμφέρον debe-
»re legi censebat ille, εἰς πότον: cuius sententiae ratio-
»nem video nullam: quare adiectâ voce necessariâ quae
»excidit, emendavimus τὸ μὲν εἰς συμπέρον τεῖνον. Non
»dubitamus hanc esse Athenaei sententiam: de verbis
»non idem affirmaverim. Epitome sic: τὸ μὲν τοῖς ἐκ μέ-
»θης παραβοηθοῦν ἐλαττώμασι ἀφῆκαν. « — Nos, voculam
εἰς ante συμφέρον a dormitante amanuensi ex praecedente
dictione εἰς ἡδονὴν temere repetitam esse coniectantes, in
sequentibus verbis premenda vestigia putavimus, quae
codex *Epit.* praeivit. Nomen ὁ στέφανος, prorsus alienum
esse ab hoc loco adparet: quod quidem quonam ex alio
detortum sit, aut quo casu huc irrepserit, exputare non
potui. Pro ἀφήκαντες, quod indicabat Epitoma, fortasse
ἐλάττονος ποιησάμενοι scripserat Athenaeus: & vocabulum
ἐλαττώματος, quod hîc habent membr. *A.* cum editis, ex
ipsâ voce ἐλάττονος forsitan ortum ceperat: nam satis et-
iam erat τοῖς ἐκ μέθης, scil. γενομένοις, *eis quae ex ebrie-*
tate exsistunt, effectibus ebrietatis.

πρὸς δὲ τοῖς δάφνινον. πρὸς δὲ τούτοις malueram: sed
τοῖς cum editis tenent ambo codices mssti.

λευκόϊον δὲ, κιννητικὸν ὄντα κεφαλῆς. DALECAMPIUS ad
pag. 680. e. ubi rursus λευκόϊον in florum coronariorum
numero commemoratur, interpretatur in orâ: »*Albam*
»*violam bulbosam*, notam herbariis omnibus. Est autem
»autumnalis, picta Clusio & Dodoneo. « — Iam *leucoii*
bulbosi nomine apud Bodaeum ad Theophr. pag. 696. de-
pictum video florem illum, qui mense Februario aut ini-
tio Martii apud nos florere solet, & apud nostrates Alsa-
tas ab ipso Februario nomen invenit, quasi *Februarii flos*,
Gallorum vero sermone, atque etiam apud Germanos,
a *nive*, ex qua saepe ille emergit, (*perce-neige; Schnee-*
Kloecklein) denominari solet: cui flori, apud nos quidem,
nullus fere odor inest. Quare recte PALMERIUS (Exer-
cit. pag. 531.) ad hunc locum, in quo versamur, mo-

nuisse videtur: »Ex hoc loco patet, *Leucoium* nihil minus e »esse, quam *violam albam*, ut volunt quidam botanistae. »Nam is flos minime omnium capitis gravedinem affert.« — Quis autem fuerit flos, quem Λευκοΐου nomine insigniverint veteres, non declaratum ivit vir doctus. Oh! si mihi, in huiusmodi quaestionibus haerenti, *Iohannis* HERMANNI mei, desideratissimi viri, manes invocare liceret! Quot ille nos difficultatibus in molestissimo huius operis edendi labore levasset! Quot non minus utiles quam iucundas observationes ad Naturae cognitionem spectantes per illius cum immensam doctrinam, tum singularem in nos benevolentiam, cum lectoribus nostris communicare nobis licuisset! — Λευκόϊον VILLEBRUNIUS *giroflée* interpretatur: SCHREBERUS apud Harlesium ad Theocriti Idyll. VII. 64. speciem esse *Cheiranthi & Hesperidis* Linn. monuit. Istam quidem Bodaei violam albam vel eâ caussâ hîc intelligi non posse putem, quod flos ille ob teneram & labilem naturam ad coronas plectendas minime idoneus esse videatur. Caeterum λευκόϊον hîc non, ut pag. 680. e. substantivum nomen esse adparet, sed adiective accipiendum, τὸν λευκόϊον στέφανον. Quare videndum, ne fortasse λευκόϊνον scriptum oporruerit: sed editam quidem scripturam uterque noster codex ms. tuetur.

περιστατέον. »In Epitomâ παραιτητέον scriptum pro »περιστατέον, ubi dicitur, ἅπαντας τοὺς καροῦν δυναμέ»νους ἢ βαρύνειν ἄλλως κεφαλὴν, περιστατέον: id est, *fu»giendum & reiiciendum est.* Quia usitatius verbum est παρ»αιτεῖσθαι quam περιΐστασθαι, propterea ille Gramma»ticus obscurius verbum, more suo, mutavit notiore. »Sed & περιΐστασθαι interdum significat *fugere aliquid*, & »*declinando vitare.* Ita accipe in his Iamblichi DE Vita Py»thagorae, cap. XXXI. τὸν Διονύσιον τὸν τύραννόν φασιν, »ὡς πάντα ποιῶν οὐδενὸς αὐτῶν ἐπετύγχανε τῆς φιλίας, »φυλαττομένων καὶ περιϊσταμένων τὸ μοναρχικὸν αὐτοῦ καὶ »παράνομον: *caventibus illis ac refugientibus ingenium Diony»sii tyrannicum & iniquum.* Nihil aliud hîc significat, quam »φυλάττεσθαι. Beatus Paulus duobus locis accipit pro »παραιτεῖσθαι: quod pulcre Syrus expressit servatâ vo»cis graecae analogiâ, verbo *eschtêl:* [a rad. *schaâl: schin, »aleph, lamed:*] sed haec alibi curatius expendenda pro»pitio numine.« CASAUBONUS. — Usum illum verbi περιΐστασθαι iam notaverat H. Stephanus, in Thes. Tom. I.

pag. 1784. d. Plura exempla collegit Graevius ad Luciani Soloeciſt. cap. 5. Opp. Tom. IX. ed. Bip. pag. 470 ſq. & Wetſten. ad Epiſt. II. ad Timoth. cap. 2, 16.

Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ Μύρων καὶ Στεφάνων. Conf. p. 688. e. & ibi notanda.

AD CAP. XVIII.

f Περὶ δὲ τοῦ Ναυκρατίτου στεφάνου, τίς ἐστι τὴν ἄνθην. » Scio ἄνθην Graecam eſſe dictionem, legique etiam » apud Theophraſtum. Non poſſum tamen mihi perſua- » dere, ullo modo convenire id verbum iſti loco. ἄνθη » enim, ſive ἄνθησις, *ipſa* eſt *florum eruptio*: quod alieniſ- » ſimum eſt a loci huius ſententiâ. Lego, τίς ἐστι τὴν » ἀρχήν: *qualis omnino ſit.* Ita enim loquuntur Graeci. « CASAUBONUS. — Pulcre nos quidem uſum illum dictionis τὴν ἀρχὴν, quem Caſaubonus dixit, novimus: quam ſi hîc darent libri, ſententia foret eiusmodi quam Gallice his verbis recte exprimeres, *ce que c'eſt proprement, ce que c'eſt au fond, que la couronne de Naucratis.* Cuius uſus non recordatus videtur ABRESCHIUS, cum in Notis ad Phalaridis Epiſt. pag. 85. probavit quidem Caſauboni emendationem, ſed ita ut τὴν ἀρχὴν cum ſequentibus iuncta voluerit, τὴν ἀρχὴν πολλὰ ἀναζητήσας, *poſtquam initio multum inquiſivi.* At equidem, ut dicam quod ſentio, nullam cauſſam vidi, cur neceſſe eſſet a vulgatâ ſcripturâ, quam eamdem veteres membranae tuentur, discedere. Gratis enim ſumſit doctus Animadverſor, τὴν ἄνθην nil aliud denotare, niſi *ipſam florum eruptionem.* Quidni enim (quod etiam H. Stephanus Theſ. T. I. pag. 446. e. ex Nicandri Scholiaſte adnotavit) ἡ ἄνθη etiam pro τὸ ἄνθος, ſaltem per metonymiam ſatis obviam, accipi poſſit? Et, cum ἡ ἄνθη (perinde ac ἡ ἄνθησις, quas voces ſynonymas eſſe docent veteres Grammatici) ſit nomen *abſtractum*, ſignificans *modum* vel *rationem qua floret planta quaepiam*; nunc idem, ubi pro *concreto* ponitur, *collectivam* quamdam habuerit notionem, ut τὴν ἄνθην idem valeat ac ſi diceres, *quod ad genus florum adtinet, e quo plexa ſit illa corona.* Videtur Caſaubonus in cogitationem de mutandâ vulgatâ ſcripturâ incidiſſe, cum in Epitoma eo ipſo loco, ubi de Naucratitâ coronâ loqui incipit Breviator, dictionem τὴν ἀρχὴν poſitam videret. Sed, quam parum illa Epi-

tomae ſcriptura valeat ad id quod ille voluit, facile intelliget Lector, ſi ipſa Epitomae verba adpoſuerimus. Nempe ibi & introitus huius capitis, & tota narratio, quam ex Polycharmo Athenaeus refert, in haec verba contracta eſt: Ὅτι Ναυκρατίτης στέφανος ἐκ μυρρίνης, ἐκ μύθου σχὼν τὴν ἀρχήν. οἱ γὰρ πρῶτον τοῦτον στεφανωσάμενοι, ἐκ μυρρίνης αὐτὸν περιέθεντο, ἐκ ξηρᾶς ἀναθηλησάσης καινῶς ἐν Ναυκράτει πόλει, Ἀφροδίτης τάχα βουλῇ· προσφιλὴς δὲ αὕτη τοῖς Ναυκρατίταις. Caeterum de *Naucratitâ coronâ* iam ſupra quaeri coeptum erat, pag. 671. e. Meminere autem eiusdem & Pollux, VI. 107. & Heſychius.

ἐπεὶ χειμὼν αἰφνίδιον ἐπέπεσε. Non ſperno editum a olim αἰφνίδιος: ſed membranarum repraeſentavi ſcripturam, a qua nil opus erat discedere. *Ibid.* ἤδη ἀπειρηκόσι τοῖς ἐμπλέουσι τὴν σωτηρίαν διὰ τὴν πολλὴν ναυτίαν. γενομένου δὲ ἐμέτου &c. Forſan ſic ſcribi distinguique debuit, τὴν σωτηρίαν. διὰ δὲ τὴν πολλὴν ναυτίαν γενομένου ἐμέτου &c. Sed nil mutant membr. b

θύσας τε τῇ θεῷ. Quo pacto ferri potuerit editum θυσίας τε, non vidi. Quo magis miratus ſum mentionem nullam feciſſe Caſaubonum emendationis, quam in orâ commendaverat CANTERUS, θύσας τε, quae unice vera atque certa nobis viſa erat.

οὐκ ἄλλον τινὰ εἶναι Ναυκρατίτην στέφανον. Notaſſe iuvabit errorem ms. *A.* hoc loco admiſſum; unde hi qui nullum uſum codicum msstorum habent, intelligant ſimilium errorum originem. εἶναι κρατίτην in membranis ſcribitur, primâ ſyllabâ vocis Ναυκρατίτην per librarii hallucinationem abſorptâ (quod dicere conſuevimus) aut interceptâ a poſtremâ ſyllabâ ſimili vocis praecedentis. c

τῷ καὶ μετὰ τῶν ῥόδων ὑπὸ τοῦ Ἀνακρέοντος φορεῖσθαι. »Male iſta vulgo capiuntur. Auctor hoc vult: *Probari ſi-*
»*bi, coronam Naucratitam non aliam eſſe quam myrteam, hoc*
»*etiam argumento, quia Anacreon eam geſtari dicat cum ro-*
»*ſis, ſive coronâ e roſis.* Reſpicit deſcripta ſuperius Ana-
»creontis verba: [pag. 671. e.]

»Στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος εἶχεν,
»τοὺς μὲν ῥοδίνους, τὸν δὲ Ναυκρατίτην.

»*Roſa* & *myrtus* belle inter ſe conveniunt, & ſolent co-
»pulari. In hoc vis eſt omnis huius argumenti. Non prae-

» ſtabo integritatem horum verborum: ſententiam non » aliam eſſe, hoc vero praeſtabo.« CASAUBONUS.

καὶ ὁ Φιλωνίδης δὲ εἰρηκεν &c. Vide pag. 675. e.

d ἐκ τῆς βίβλου τῆς στεφανωτρίδος. » *Ridiculos* » pronunciat philologus eos, *qui dicerent Naucratitem co-* » *ronam eſſe eam quae conſtaret e biblo coronariâ.* Perſtringit, » ut ſaepe, Grammaticorum vulgus quibus ita viſum. He- » ſychius: Ναυκρατίτης στέφανος, ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Ναυ- » κράτεως, ὁ βύβλινος, ἢ ὁ ἐκ φιλύρας, ἢ ὁ σαμψύχινος. » Poſtrema interpretatio ſola Polluci placuit, libro VI. » cap. XVIII. Erit qui malit, στεφανωτίδος, quam » στεφανωτρίδος: ſic tamen etiam in Excerptis.« CASAU-BONUS. — Citat H. Stephanus στεφανωτίδας μυρρίνας ex Theophr. Hiſt. Plant. libr. V. Sed στεφανωτρίδος cum ρ literâ tuetur hîc uterque noſter cod. mstus: moxque rur-ſus in *THEOPOMPI* verbis (quae in *Epit.* quidem omiſſa) τὴν στεφανωτρίδα cum editis agnoſcit codex *A.* Pariter-que apud Plutarchum in Ageſilao T. I. pag. 617. τῇ στε-φανωτρίδι βίβλῳ: quo loco apud eumdem Plutarchum pro Θεόφραστος ex hoc Athenaei teſtimonio Θεόπομπος corri-rigendum eſſe perſpecte nuper monuit BOETTIGER, in erudito libello, Germanico ſermone conſcripto, cui *Sa-bina* titulus, pag. 195. Sicut vero apud Plutarchum βί-βλῳ per ι editur, ſic & apud Athenaeum noſtrum τῇ βί-βλου & τὴν στεφ. βίβλον edd. & mssti: ſed mox de-inde, τὸ βύβλῳ στεφανοῦσθαι ms. *A.* quod quidem per ſe perinde erat. Eodemque poſtremo loco etiam in ms. *Ep.* per υ ſcribitur, ſed inſuper β perperam in κ muta-to, κύκλῳ: cuiusmodi confuſionem duarum illarum lite-rarum, frequentem errorum fontem, ſubinde in his libris obſervavimus.

τὸν ἐκ τῆς σαμψύχου στέφανον. De *ſampſucho* conf. in-e fra, pag. 681. b. *Mox*, poſt iſta, πολὺ δὲ ἄνθος τοῦτο κατὰ τὴν Αἴγυπτον: videri poterat intercidiſſe nonnulla, quibus rationem expoſuiſſet Athenaeus, cur non probet iſtorum ſententiam, qui ex *ſampſucho* plexam *coronam Nau-cratitam* cenſuerunt. At iſtam in tractandis quaeſtionibus ſubtilem diligentiam, & aptum omnibus partibus ordinem, fruſtra apud Deipnoſophiſtam quaeras. Immo, verum ſi quaeris, ſententiam iſtam, quae *myrteam* ſtatuebat *coro-nam Naucratitam*, nonniſi animi cauſſa defendiſſe Athe-naeus noſter, Naucratita ipſe, videtur, ſimulans fidem ſe

adhibere miraculo, quod civi cuidam olim ſuo contigiſſe e perhibebatur.

διάφορος δὲ γίνεται κατὰ τὴν ὀδμὴν ἡ ἐν Αἰγύπτῳ μυρρίνη – – ὡς καὶ Θεόφραστος ἱστορεῖ. Exſtat *Theophraſti* locus, Hiſtoriae Plantar. lib. VI. cap. 7. ſub fin.

AD CAP. XIX.

κατὰ τὸν Χαιρήμονος Κένταυρον. Sic recte editiones omnes, exceptâ ed. Caſ. 3. in qua temere omiſſus articulus. De illâ CHAEREMONIS fabulâ vide XIII. 608. e. In poſteriore verſu recte προυβάλοντο editur: nam προυβάλλοντο, quod eſt in membranis, non ferebat metri ratio. Pro εὐχαὶ, Dalec. εὐχαῖς legebat, ſic vertens: *quas veluti praecones precibus Deorum, bonae ſcaevae gratiâ, praemittunt.* Sed εὐχαὶ cum editis tenet ms. *A.* In *Epit.* nonniſi tertius verſus adponitur, ex fabulâ *Dionyſo* depromtus. Recte ὁ αὐτὸς ποιητὴς dedit ms. *A.* εὐφημίας κήρυξ vel f ἄγγελος, proprie *praeco favere linguis iubens* circumſtantes.

ἐκ τῶν ἐπιγραφομένων Αἰλίου Ἀσκληπιάδου Στεφάνων. Quis fuerit iſte *AELIUS ASCLEPIADES*, neſcio: qualis fuerit illius liber, Στέφανοι ſive περὶ Στεφάνων inſcriptus, mox declarare videtur Athenaeus, (pag. ſeq. *a.*) nempe quod nil niſi *vulgaria & trita* in illo legerentur.

δεῖξαι γὰρ οὐκ ἔχεις, ὅτι διαλελυμένως τις εἴρηκε ῥόδων στέφανον, καὶ ἰων στέφανον· τὸ γὰρ παρὰ Κρατίνῳ κατὰ παιδιὰν εἰρηται »ναρκισσίνους ἁλίσβους.« »Negat dixiſſe veteres ῥόδων στέφανον, aut ἰων στέφανον: ſed »ἴα, ῥόδα, aut στέφανον ſimpliciter; vel certe, στέφανον »ῥόδινον. Videtur haec Athenaei mens eſſe. Quamobrem »*Cratini* verba [vulgo ſic ſcripta, ναρκισσίνους ὁλίσκους] »ita ſcribenda iudicamus, ναρκίσσου στεφανίσκους: non ut »editum eſt; neque ut placitum *Dalecampio*, ναρκισσίνους »τροχίσκους. [κυκλίσκους *Purſanus* coniecerat.] Sed inge»nue fateor, de hac Dipnoſophiſtae obſervatiunculâ »nondum mihi liquere. Nam ſi negare voluit, ſic locu»tos veteres ut dicerent *roſae coronam* aut *violae*, ſed *ro»ſaceam* aut *violaceam*; in promptu exempla ſunt quae »falſi ipſum arguant. Nam apud poëtas στέφανος κιττοῦ, »vel σελίνου, aut λευκοΐων, paſſim legere eſt. Etiam apud »Platonem in Sympoſio leges ῥόδων στέφανον καὶ ἰων. Fal-

» ſum igitur hoc τηρησείδιον. An ergo fidem codicum vo-
» cabimus in dubium, quaſi auctor contrarium voluerit?
» veteres ῥόδων στεφάνους dixiſſe, non autem ῥοδίνους aut
» ῥοδόεντας: neque ναρκίσσου, ſed ναρκισσίνους? Iſtud ve-
» ro falſiſſimum. Theocritus: [VII. 63 ſq.]

» — ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα,
» ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ πρατὶ φυλάσσων.

» Excipiat fortaſſe aliquis, loqui Athenaeum de vocibus
» ῥόδον & ἴον tantum: negareque duorum iſtorum nomi-
» num τὰ κτητικὰ fuiſſe vetteribus uſurpata. Equidem facile
» conceſſerim de poſteriore: non enim temere invenias
» qui ἴινον στέφανον dixerit. At ῥόδινον leges apud antiquiſ-
» ſimos. Anacreon, στεφάνους μὲν προτάφοισι ῥοδίνους συναρ-
» μόσαντες. Idem, ῥοδίνοισι στεφανίσκοις πεπυκασμένος χο-
» ρεύσω.« CASAUBONUS. — In *Epit.* iſta deſunt. In priori
ῥήσει nil mutat ms. *A.* nec nobis, quid velit auctor, ma-
gis quam Caſaubono liquet. In poſteriori ῥήσει fidenter
ὀλίσβους correximus: quod quid ſit qui ex Ariſtopha-
ne non meminit, eum Suidas & proximum quodque Grae-
cum Lexicon docebit. Apud Pollucem VII. 96. eodem er-
rore, qui hîc admiſſus eſt, ὀλίσκους vulgo editur pro
ὀλίσβους, quod ibi optimus codex mstus dabat. Uſum au-
tem eſſe *Cratinum* hoc vocabulo diſcimus ex Suida in Μι-
σήτην. Caeterum *narciſſus* in floribus coronariis infra no-
minatur, p. 679. f. & 680. e. Item apud Clementem Alex.
Paedag. lib. II. pag. 213. ed. Pott. ubi ait: ὁ γοῦν Σοφο-
κλῆς τὸν νάρκισσον, ἀρχαῖον μεγάλων θεῶν στεφάνωμα προσ-
είπε, τῶν χθονίων λέγων. Quo fortaſſe, neſcio qua laſci-
viâ, reſpexerat comicus poëta.

a τὸ παρὰ μὲν ἡμῖν στέφος. »SEMUS *Delius* ait, τὸ
» παρὰ μὲν ἡμῖν στέφανος, παρὰ δέ τισι στέμμα προσ-
» αγορευόμενον. CANTERUS [in orâ] emendat τὸ παρὰ μ.
» ἡ. στέφος: & ſtatim, κέκληται δὲ στέφος ἀπὸ τοῦ
» στεφάνου. [ubi edebatur κέκλιται δὲ στέφανος
ἀπὸ τοῦ στεφάνου.] »Melior quidem haec lectio quam
» vulgaris, quae ineptiſſima eſt. Sed ſive ita corrigamus,
» ſive ut placebat nobis, κέκλιται (aut κέκληται) δὲ στέ-
» φανος ἀπὸ τοῦ στεφανοῦν: nunquam efficiemus quin
» grammaticum acumen eius qui haec ſcripſit liceat mi-
» rari: quamquam hoc minus mirabitur *qui in antiquorum*
» ſapientum ſcriptis ſerio fuerit verſatus.« CASAUBONUS.
— Vulgatum iſtud, πρῶτος ἐν τοῖς Ἕλλησι στέφανος

ὠνομάσθη, --- τὸ παρὰ μὲν ἡμῖν στέφανος, παρὰ δέ a τισι στέμμα προσαγορευόμενον, eisdem verbis exhibent cum editis ambo noſtri mssti. Cuius ſcripturae ſicut in oculos incurrit abſurditas, ſic certa emendatio nobis ea viſa eſt, quam *Canterus* propoſuerat, στέφος: quod vocabulum magis generalem ſignificatum, quam στέφανος, haber, & *quodvis genus coronamenti* (στεφανώματος) vel *velamenti capitis* ſignificat. Itaque Aeſchylus apud Noſtrum, pag. 674. d. ἀρχαῖον στέφος dixit: & Nicaenetus, pag. 673. c. λύγος, ἀρχαῖαν Καρῶν στέφος. Eſt autem analogiae conſentaneum, ut vocabulum in fine productum στέφανος a breviori στέφος derivetur. Valebant autem idem fere τὸ στέφος & τὸ στέμμα. Itaque στέμμα quidem Heſychius (cum brevibus ad Iliad. α'. 14. & 28. ſcholiis) στεφάνωμα interpretatur: στέφη vero, στέμματα. Στέμμα vero ſigillatim olim *infula*, *vitta*, *faſcia* intelligebatur: quod antiquiſſimum fuerat coronamenti genus. Vide Homeri Interpp. ad Iliad. ll. cc. Significatque *Semus*, ſuâ etiam aetate in uſu fuiſſe, ut qui *laureâ* caput cingerent, hi *faſciâ* primum redimirent caput, tum faſciae demum *coronam* imponerent. Quod dein in editis libris ſubiiciebatur, κέκλιται δὲ στέφανος ἀπὸ τοῦ στεφάνου, deſunt haec Epitomae: in *ms. A.* vero recte κέκληται ſcribitur, ſed abſurdum ἀπὸ τοῦ στεφάνου tenet idem vetus codex. Ubi Caſaubono adſentior, mendam non tam in voce στέφανος eſſe commiſſam, pro qua iterum στέφος ſcribendum *Canterus* cenſuerat. Nam quum περὶ στεφάνων potiſſimum quaeſtio haec omnis inſtituatur, videtur utique veriverbium non tam vocabuli στέφος, quam ipſius vocabuli στέφανος declarare voluiſſe Athenaeus. Taceo, nimis utique abſurdum videri debere ſi quis στέφανος a στέφος derivare vellet. Sed & illud perinde abſurdum, nomen στέφανος a verbo στεφανόω derivare: quod verbum nimis manifeſto ab ipſo nomine ductum eſt. Quare omnino ἀπὸ τοῦ στέφειν corrigendum iudicavi: quod & analogiae ratio ſuadebat, & Etymologi auctoritas, pag. 726. l. 37. στέφειν autem valere τὸ σκέπειν, *tegere*, *velare*, idem auctor monuit, ead. pag. l. 19.

Σὺ δὲ οἴει με ἔφη, Θεττα λὲ ποικιλόμυθε. »Haec verba »ſunt Ulpiani: nam *Theſſalus* ποικιλόμυθος eſt *Myrtilus*. »Alibi nominantur Theſſali ποικιλόδιφροι, propter ſingulare »artificium ſellarum Theſſalicarum, de quibus libro primo:

a »[ad I. 28. b. & XIII. 568. d.] eo alluſum hac voce.« CASAUBONUS.

τῆς ὑπογλωττίδος μνησθήσομαι, ἧς Πλάτων ἐμνήσθη &c. »PLATONIS comici locus, quem recitat, valet ad loqua»citatis & γλωσσαλγίας exprobrationem. Platonis ſunt »verba:

»Καί τοι φορεῖτε γλῶσσαν ἐν ὑποδήμασι,
»στεφάνους δ' ὑπὸ γλώττῃσιν, ὅτε πίνητε ποῦ,
»καὶ καλλιερῆτε γλῶτταν ἀγαθὴν πέμπετε.

»Ita eſtis lingulatae, inquit, ut *etiam in calceis linguas ge»ſtetis.* Obſtrigilia calceamentorum appellat γλῶτταν, *lin»guam*, ſive *ligulam.* [Vide Heſych. in Γλώσσας: & Pol»luc. II. 109. & VII. 80.] »*Secundo verſu* ait, *coronas etiam* »*cum linguis geſtatis in compotationibus veſtris.* ὑπὸ ſaepe ſi»gnificat σὺν, ut & hoc loco. Ita autem περιφράζει *coro»nas hypoglottidas*, de quibus loquitur: ſic *dictas a nexus* »*genere*: fortaſſe quod propendentem aliquam ligulam ha»berent, aut etiam plures. Sic explicamus quod hîc ſcri»ptum invenimus in omnibus codicibus. Iure tamen ex »ipſis Athenaei verbis ſuſpicemur, ſcripſiſſe comicum »στεφάνοις δ' ὑπογλωττίσι. Quae lectio qua ra»tione ſic concinnari queat, ut commodam ſententiam ali»quam habeat, viderint acutiores. In *tertio* ſcribe, κἂν »καλλιερῆτε.« CASAUBONUS. — Utique κἂν καλλιερῆτε (*verſ.* 3.) invitis licet membranis ſcriptum oportuit: ſed & *verſu* 2. ὅταν, pro vulgato ὅτε, quod nec metrica nec grammatica ratio ferebat. Quod πείνητε ſcribitur in ms. *A.* (nam in *Epit.* tota ecloga deeſt) id turbare neminem debet: nihil in illo codice frequentius, quam diphthongus *ει* temere pro vocali *iota*, praeſertim ubi illa producitur, poſita. Sed de priori hemiſtichio ſecundi verſus paullo difficilior quaeſtio. Quod ſi membranas cum editis in ſcripturam ὑπὸ γλώττῃσιν conſentientes deprehendiſſem, nihil auſus eſſem in illâ ſcripturâ mutare, quae haud aegre eam interpretationem, quam Caſaubonus expoſuit, admittere videtur. Et, quoniam in ambiguitate vocabuli γλῶττα ludere poëta voluerat, nihil incommodi habebat, ut eum loco ipſius nominis ὑπογλωττὶς periphraſi iſtâ uſum eſſe ſtatueremus. Nunc, quum perſpicue ὑπογλωττίσιν ſcriptum exhibeant noſtrae membranae, non modo *cum vocali ι* in medio, (non *η*: quae varietas me commotura per ſe non erat:) verum etiam cum *acuto accentu*

in penultimâ; aliam ineundam rationem conſtituendi huius loci putavi. Nec vero de voce στεφάνους cum Caſaub. in στεφάνοις mutanda cogitavi: quo impediebatur magis, quam promovebatur, loci emendatio. Sed primum quidem cum Dalecampio & Purſano στεφάνους δ' ὑπογλωττίδας correcturus eram: quod etiam *Weſtono* in Hermeſianacte pag. 54. placuit. At quum hoc etiam ipſum durius videretur, terminationem ισιν in ιδας mutare, erroris ſedem in primâ voce reperiſſe mihi viſus ſum, certumque malo remedium adlatum fore mihi perſuaſi, ſi ſic ſcriberetur,

στεφανοῦσθε δ' ὑπογλωττίσιν, ὅταν πίνητέ που.

Sic in quoque trium verſuum, ut conſentaneum erat, ponitur *verbum ſecundae perſonae pluralis numeri*, φορεῖτε, στεφανοῦσθε, πέμπετε. De *hypoglottide* quod hîc ex *Theodoro* Grammatico adfertur, eſſe *genus quoddam nexûs coronarum*, id eſt, rationem quamdam nectendi coronas: id repetitur pag. 678. d. ubi monetur, ex aliorum interpretatione *hypoglottidem* dici *coronae quoddam genus*: puta coronam ex hypogloſſo vel hypogloſſa; qua de planta vide Plinium lib. XXVII. cap. xi. ſect. 67. & lib. XV. cap. xxx. ſect. 39. & quos utrobique auctores Harduinus laudavit. b

Λάβε οὖν παρ' ἐμοῦ. Quid ſit quod dicat, *Accipe igitur a me*, aut quonam haec verba potiſſimum referantur, haud ſatis liquet. Suſpicatus eram, cohaerere fortaſſe cum ſequente vocabulo Ἰσθμιακόν: ut dicat Ulpianus, *Accipe igitur a me varia coronarum genera;* & in his, primum, id quod de *Iſthmiaco* ſive *Iſthmiâ coronâ* habeo dicere. Sic iſta, κατὰ γὰρ τὸν Εὐριπίδην &c. intelligenda fuerint in parentheſi poſita. Sed ne ſic quidem ſatis perſpicua & expedita fuerit orationis connexio. Nempe non adeo anxie ſubtiliterque aptam in disputando conſecutionem curat Athenaeus; dummodo occaſionem ſibi quovis modo paret veteris poëtae verſiculos quosdam, quos cum maxime in promtu habet, lectoribus adponendi.

κατὰ γὰρ τὸν Εὐριπίδην &c. »EURIPIDES, cum diceret,

»Ἐκ παντὸς ἂν τις πράγματος δισσῶν λόγων
»ἀγῶνα θεῖτ' ἂν, εἰ λέγειν εἴη σοφός:

»hoc voluit: *facile eſſe diſerto & facundo viro de quacunque* »*re orationem inſtituere, aut aiendo, aut negando.* κατάφασιν »& ἀπόφασιν vocat δισσοὺς λόγους.« CASAUBONUS. — Ex *Antiopâ* Euripidis ductam eſſe eclogam, diſcimus ex

b Stobaei Serm. LXXX. Grotii verſionem ſubiecimus, ex Excerpt. pag. 372.

AD CAP. XX.

Ἰσθμιακόν. &c. »Totus locus de coronâ quae ἴσθμιον »dicebatur, valde corruptus eſt: quare etiam Epitomae »auctor nihil inde excerpſit. ἰσθμὸς enim *collum* ſignificat, »venuſtâ translatione ab eo qui proprie *iſthmus* dicitur »geographis: niſi tamen antiquior eſt vocis illius acceptio »pro corporis noſtri parte, notione eâ quam habet apud »Geographos. Inde eſt ἴσθμιον, *colli ornamentum*, ſive *co»rona* ſit, ſive *torques*. Caetera de hac voce Heſychius, »[in Ἴσθμιον] & Euſtathius.« CASAUBONUS. — Euſtathium vide ad Odyſſ. σ'. verſ. 299. p. 670. l. 41 ſqq. Vocabulum Ἰσθμιακὸν, quod initio huius capitis pro lemmate ponitur, videri poterat (ut paulo ante diximus) ad ſuperiora illa verba Λάβε οὖν παρ' ἐμοῦ referendum, & pro accuſativo caſu accipiendum, nempe Ἰσθμιακὸν στέφανον. Poterasque hîc de coronâ Iſthmicâ cogitare, qua Iſthmionicae coronabantur, quae pinea erat, ut Caſaubonus ſupra ad pag. 666. e. notavit; conf. Plutarch. Sympoſ. lib. V. quaeſt. 3. At, ἰσθμιακὸν hîc pro ſubſtantivo neutrius generis eſſe accipiendum, ex ſubiecto *ARISTOPHANIS* teſtimonio intelligitur: in quo vocabulum ἰσθμιακὰ (ex Athenaei certe interpretatione) pro eo poſuit Comicus quod aliâs τὸ ἴσθμιον, τὰ ἴσθμια, eâ notione dicebatur, quae nihil cum Iſthmicis ludis commune habebat. Sic quidem alii Grammatici neutrius generis vocabulum τὸ ἴσθμιον, τὰ ἴσθμια, ſtatuunt, Heſychius, Pollux, V. 98. Etymologus, p. 477. l. 31. Suidas, Moeris, Euſtathius, l. c. Unus ex Grammaticis, quorum ſuperſunt libri, Apollonius, in Lexico Homerico, masculinum facit, niſi amanuenſis erravit: Ἴσθμιος· κόσμος περιτραχήλιος. τῶν ἅπαξ λεγομένων. Spectat ad Od. σ'. 299.

c Σιληνὸς δ' ἐν ταῖς Γλώσσαις &c. Quid ſit potiſſimum, quod in vetuſtioribus Grammaticis Athenaeus repererit, aut quid ex illis cum lectoribus ſuis communicare voluerit, difficile dictu eſt; cum & conciſa admodum ſint, & variis modis corrupta atque etiam mutilata ad nos pervenerint, quae hîc leguntur; ita quidem ut vix verbum de verbo in Latinum ſermonem transferre auſi ſimus. Φιλίτας con-

ſtanter, ut aliàs, pro Φιλήτας ſcribitur in ms. *A*. Quid ſit c καὶ τοῦ πρώτου κόσμου, hariolari prorſus non potui. λέγω δὲ τὸ ἐπὶ, non (ut editum erat) τοῦ ἐπὶ, dedit idem noſter codex; caeteroquin nil mutans. Iſta ſic interpretatus eſt DALECAMPIUS: *Silenus in Linguis, Isthmiam coronam vocat: Philetas Isthmiacam. Eſt autem huius utriusque vocabuli duplex & anceps notio, tanquam ornamentum ſit & capitis & cervicis. Etenim quae frontis pars inter ſupercilia ad naſum iacet,* (in orâ: »Polluci μεσόφρυον & μεσώ»πιον«) *iſthmum etiam voco.* Gallicus interpres, beatus ille vir, cui nihil obſcurum, omnia plana & expedita ſunt, eumdem locum his verbis perſecutus eſt: *Silène dans ſes Gloſes adit couronne isthmienne. Philétas écrit couronne . . . . Mais les différens ſens de ce mot, qui eſt le même pour déſigner pluſieurs choſes, le font appliquer d'une manière équivoque. Car on dit l'isthme de la tête, l'iſthme de l'anus, l'iſthme des mammelles.* (Hìc in ſubiectâ Notâ ait: »*Je lie le ſens badin du texte,* καὶ τοῦ πρώκτου, καὶ τοῦ κόλ»που. *Caſaubon n'a rien compris ici, non plus que les autres.* »*Enſuite,* λέγω δὲ τὸ ἐπὶ, &c.«) *J'ajoute même que l'on appelle iſthme la margelle d'un puit, en ce qu'elle forme l'entrée à la partie ſupérieure; & l'iſthme d'un poignard, c'eſt-à-dire, la poignée, ou ce que la main empoigne entre la lame & le pommeau.* — Vocab. ἰσθμὸς proprie *collum* olim ſignificaſſe, indeque ἴσθμιον dictum, *collare*, ac deinde latius, *collum amphorae*, & *marginem putei*, monuerunt quos ſupra nominavi Grammatici: ſed ἐγχειριδίου ἴσθμιον quid dixerint veteres, aut qua ratione *manubrium gladii* ita nominari potuerit, nec percepi, nec apud quemquam praeter Noſtrum dictionem iſtam adnotatam reperi; nec fere dubito mendam in vocab. ἐγχειριδίου ineſſe.

Τιμαχίδας δὲ καὶ Σιμμίας οἱ Ῥόδιοι ἀποδιδόασιν ἓν ἀνθ' ἑνὸς, ἴσθμιον στέφανον. Quum iam ſupra ex *Sileno Grammatico* iſta verba ἴσθμιον στέφανον retulerit Athenaeus, neſcio cur nunc iterum eadem ſeorſim ex *Timachida & Simmia* adponat, niſi apud hos paullo aliter accipi debuerint. Ac videtur discrimen, quod inter horum & inter illius interpretationem interceſſit, verbis ἓν ἀνθ' ἑνὸς ſignificari: nempe *Silenus*, puto, coniunctim dixerat ἴσθμιον στέφανον, ut ἴσθμιον adiectivum eſſe intelligeretur, στέφανον vero ſubſtantivum. *Timachidas* vero & *Simmias* alterum pro altero accipiunt, id eſt, vocabulum ἴσθμιον, tamquam ſub-

ſtantivum nomen, interpretantur στέφανον. Quare *interſertâ distinctionis notâ* hîc ſcribendum exiſtimavi: ἴσθμιον, στέφανον: vel ἴσθμιον· στέφανον. Aliud quidem rurſus Dalecampio placuiſſe video, ſic vertenti: *Timachidas & Simmias Rhodii uno velut ore Iſthmiam coronam dixerunt.* Quem ſecutus eſt Villebrunius: *Timachidas & Simmias – – ont dit l'un et l'autre.* Quae interpretatio ſpeciem ſaltem haberet aliquam, ſi legeretur εἷς ἀνθ' ἑνός: ſed ἓν ἀνθ' ἑνὸς quo pacto ſignificare poſſit *uno ore, communi conſenſu*, non capio equidem.

Καλλίξεινος ὁ Ῥόδιος καὶ αὐτὸς γένος. Καλλίξεινος, non Καλλίξενος, dedit vetus codex, qui & alibi eamdem tenet ſcripturam. Porro commodum foret Καλλιξ. ὁ Ῥόδιος, interſerto articulo; niſi adiecta eſſent verba, καὶ αὐτὸς γένος: ſed his adiectis, ni prorſus fallor, omnino *delendus articulus.* Niſi fortaſſe iſta quidem, Καλλίξεινος ὁ Ῥόδιος, cum aliis praecedentibus ſequentibusque ſint *Timachidae & Simmiae* verba; illa autem, καὶ αὐτὸς γένος, Athenaei.

d ἐν τοῖς περὶ Ἀλεξανδρείας, γράφων οὕτως· * * * Cum deeſſet vulgo lacunae nota, recte monuit CASAUBONUS: »Obſervandum eſt, deſiderari hodie in noſtris libris *Cal-*»*lixeni* veteris ſcriptoris verba, quae deſcripta fuerant ſu-»per mentione *iſthmiae coronae.* Quare labes codicum in-»dicanda fuerat poſt illa verba, γράφει οὕτως. Quae enim »ſequuntur de *corona Antinoëa* & *lotina*, omnino Athenaei »ea ſunt, non *Callixeni*: quem virum ego non dubito »Adriano fuiſſe antiquiorem, cuius tempore nomen *An-»tinoëae* coronae primum eſt cognitum. Sane in re tam »recente quid opus fuerit Deipnoſophiſtae auctorum te-»ſtimoniis non video.« CASAUBONUS. — Nos *defectum*, quo haud dubie laborat hic locus, adpoſitis *aſteriſcis* nonnullis indicavimus.

AD CAP. XXI.

στέφανον Ἀντινόειον. »De *Antinoo*, Adriani deliciis, »quem ille amiſſum in Aegypto conſecravit, & coli pro »Deo inſtituit, nota res ex Spartiano & ſanctis patribus, »Iuſtino, Tertulliano, Hieronymo, aliis.« CASAUBONUS.

γινόμενον (ſic commode ambo mssti, non γενόμενον) ἐκ τοῦ αὐτόθι καλουμένου λωτοῦ &c. Totam hanc narrationem tractavit SALMASIUS, in Exercit. Plin. p. 685 ſq.

ex quo quae ad *duo loti genera* ſpectant excerpſit (tacito, d ut ſolet, auctoris nomine) BODAEUS ad Theophr. p. 440. ſcilicet, *lotum* quem *flore roſeo* dicit Athenaeus, eſſe *fabam Aegyptiacam*, de qua initio libri tertii dictum, ubi vide notata; alterum lotum, quem commemorat Deipnoſophiſta, eſſe *nymphaeam albam*: quare pro eo quod mox vulgo conſentientibus msstis legitur κυανέαν ἔχων τὴν χροιὰν, corrigendum illi χιονέαν cenſuerunt; id eſt, *niveam, albam*: qua de emendatione nos quidem in neutram partem pronunciare praeſumimus. Conf. MAHUDEL in Commentar. Acad. Inſcript. T. III. pag. 181 ſqq. Ex Athenaei Epitomâ eamdem hiſtoriam repetiit Euſtathius, ad. Od. ι'. pag. 337 ſub fin.

Παγκράτης – – – ὃν καὶ ἡμεῖς ἔγνωμεν, Ἀδριανῷ τῷ αὐτοκράτορι ἐπιδημήσαντι τῇ Ἀλεξανδρείᾳ &c. Vides *Athenaei* noſtri iuventutem in *Adriani imperatoris* tempora incidiſſe: nam haec talia, licet ab alio quodam convivarum dicta fingat auctor noſter, tamen vix dubitari poteſt quin ad ſe ipſum relata ille voluerit. Similiter etiam de Ariſtomene loquens, Adriani liberto, III. 115. b. ait, ἔγνωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς τὸν ἄνδρα τοῦτον νεώτεροι πρεσβύτερον. Confer BAYLII dictionar. art. *Athénée*, not. *AA*.

ἐπὶ τῇ τῆς ἐννοίας εὑρέσει καὶ καινότητι, &c. »Se- e »quitur, ἤσθεὶς οὖν ἐπὶ τῇ τῆς ἐννοίας εὑρέσει καὶ νεότη»τι, τὴν ἐν Μουσῶν αὐτῷ σίτησιν ἔχειν ἐχαρίσατο. Ni»ſi eſt mendum librariorum, figurate dixit ἐννοίας εὑρέσει »καὶ νεότητι, pro ἐνν. εὑρ. αὐτοῦ νέου ὄντος: ut, *paterâ li»bamus & auro*. (In ed. Caſ. 2. & 3. adiicitur: »Sed legam »potius εὑρέσει καὶ καινότητι: hoc eſt, εὑρεσιλογίᾳ »καινῇ.) ἐν Μουσῶν nove dictum, ut ἐν ᾄδου; pro *in aede »Muſarum*, hoc eſt, in *Muſeo*, quod fuit Alexandriae. »Sed puto verius ἐν Μουσείῳ. Huic autem [haec adiecta in ed. 2. & 3.] »ſubtilis hominis commento ſuper *co»ronâ Antinoëâ* ſimillimum eſt illud, ut puto, eiusdem *Pan»cratis*, quo perſuaſit Hadriano, de Antinoi animâ novum »in coelis ſidus factum eſſe, quod tum primum eſſet vi»ſum. Auctor Dio apud Xiphilinum. Locum vide & cum »iſto confer.« CASAUBONUS. — Fabulam, quam dicit Caſaubonus, habes apud Dionem lib. LXIX. cap. 11. ed. Reimari: ſed nulla ibi *Pancratis* mentio. De Adriano loquens Dio vel Xiphilinus, ait: ἀστέρα τινὰ αὐτός τε ὁρᾷν ὡς τοῦ Ἀντινόου ὄντα ἔλεγε, καὶ τῶν συνόντων αὐτῷ μυθολογούντων

e ἡδέως ἤκουεν &c. Apud Athenaeum vulgatam olim ſcripturam νεότητι eâdem notione, qua καινότητι ſe malle profeſſus Caſaubonus erat, defendit *Salmaſius* l. c. p. 685. Sed ipſum vocab. καινότητι communi conſenſu nobis exhibuerunt ambo codd. mssti, & ex Epitomâ habet etiam Euſtathius l. c. Puto in eo codice, e quo ſupplementum hoc libri XV. primum editum eſt, per librarii errorem, pro καὶ καινότητι, nude καινότητι ſcriptum fuiſſe: indeque *Canterum* καὶ νεότητι e ſuâ coniecturâ correxiſſe. Caſauboni emendationem ἐν Μουσείῳ adoptavit Salmaſius l. c. Praeter rem. Commode quidem ad hunc locum PALMERIUS (Exercit. pag. 531.) monuit: »Sic Romani olim, *ad* »*Pacis*, *ad Veſtae*, *ad Concordiae*. Ideo nihil puto mutan»dum eſſe: nec mirum, ſi, cum Romae eſſent Sophiſtae, »aliquando Romanorum more loquebantur.« — Sic vero etiam Graeci non modo εἰς ᾅδου dicebant: ſed & cum ἐν praepoſitione, ἐν φαρμακοπώλου, ἐν τινὸς τῶν γραφέων, ſc. δόμῳ, & alia ſimilia. Quidquid ſit, ſcripturam ἐν Μουσῶν tenent ambo noſtri mssti, & ex Epitomâ Euſtathius, ad Od. ι'. pag. 337. l. 49. ubi diſerte etiam monet: καὶ ὅρα τὸ ἐν Μουσῶν, ἐσχηματισμένον κατ' ἔλλειψιν ἀττικῶς· ὡς εἰ περ ἦν ἐν πρυτανείῳ Μουσῶν. δοκεῖ γὰρ τοιοῦτόν τι καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ εἶναι ὁποῖον καὶ ἐν Ἀθήναις. De *Alexandrino Muſeo* vide omnino Caſaubonum ad Suetonii Claudium, cap. 42. Pro σίτησιν, apud Euſtathium σίτισιν ſcribitur: non male id quidem: ſed probum eſt σίτησιν, quod cum edd. tenet uterque mstus.

f στεφάνωμα. »*Cratinus*, inquit auctor, totum appella»vit στεφάνωμα, διὰ τὸ πάντα τὰ φυλλώδη ὑπὸ τῶν Ἀθη»ναίων στεφανώματα λέγεσθαι. Heſychius addit, καὶ ποώ»δη, in voce Στεφανωμάτων: qui locus hinc eſt illuſtran»dus.« CASAUBONUS.

In *PANCRATIS verſ.* 1. Pro Οὐλὴν, quod editum erat, recte Οὔλην penacute ſcriptum dedit ms. *Epit.* Οὐλόν θ' ἕρπυλλον correxit PURSANUS, in neutro genere; praeter neceſſitatem: nam & ἡ ἕρπυλλος & τὸ ἕρπυλλον Graece dictum. *Verſ.* 2. Incommode utique ſcriptum videri debet, λευκοῦ δὲ χελιδονίοιο πέτηλα: cum quia ambo *chelidonii* genera, quae novimus, non *albo*, ſed *luteo* flore florent; tum quod conſentaneum eſt, variegare epithera voluiſſe poëtam, nec duobus continuis verſibus idem adiectivum repetere. At nimis ſane violentum eſt, ξανθοῦ pro

λευκοῦ corrigere cum PURSANO, Dalecampium ſecuto, qui *flavi chelidonii folia* in verſione poſuit. Proximum erat, de γλαυκοῦ cogitare: ſi modo adpareret ratio, qua *chelidonio* convenire poſſet hoc adiectivum. Nec deeſt ratio: nam *folia* quidem herboſa *chelidonii maioris*, ὑπόγλαυκα τὴν χρόαν dicit Dioſcorides, lib. II. cap. τστθ'. (aliis CLXXII.) atque ipſam plantam a nonnullis etiam γλαύκιον ait nominari.

AD CAP. XXII.

Πυλέων. Οὕτως καλεῖται ὁ στέφανος, ὃν τῇ Ἥρᾳ περιτιθέασιν οἱ Λάκωνες. »Πυλέων vocabulum in cenſu coro-a »narum ponitur, quaſi is eſſet rectus caſus. Heſychius »ſic: Πυλέων· στεφάνων: ceu eſſet obliquus. Sed ſcripſe»rat opinor Heſychius, στέφανος. vide infra cap. VIII.« [ſcil. ad pag. 681. a.] CASAUBONUS. — Apud eumdem Heſychium habes etiam paulo poſt: Πυλών· στέφανος: unde priori loco rectius Iungermannus (ad Polluc. V. 96.) iudicaſſe videtur ſic ſcriptum oportuiſſe, Πυλεώνων· στεφάνων. Nam πυλεὼν (gen. πυλεῶνος) idem valet ac πυλὼν, πυλῶνος. Parique ratione τοὺς πυλεῶνας Pollux l. c. in nominibus τῶν γυναικείων κόσμων retulit. Quare etiam hîc apud Athenaeum, ubi eſt nominativus ſingularis, acute Πυλεὼν ſcribendum videri poterat: quemadmodum WINCKELMANNUS ſcripſit, hunc locum citans in Monument. Ined. T. II. pag. 22. Sed in ſcripturam *penacutam* πυλέων apud Noſtrum cum editione Canteri & ed. Caſ. 1. (nam in ed. Caſ. 2. & 3. cum uncialibus literis expreſſum vocabulum ſit, accentus non adpoſitus eſt) conſentiunt ambo noſtri codices mssti. Caeterum ſuper hoc loco praeſertim conſulendus eſt idem quem modo laudavi, *Winckelmannus:* cui illud quidem imprudenti excidit, quod *Pamphilum* Alexandrinum Grammaticum, quem hîc nominavit Athenaeus, haud ſecus atque Alcmanem, cuius teſtimonium pag. 681. adponitur, pro *vetuſtiſſimo poëtâ* habuit.

Φιλήτας δ' οὕτως γράφει· Ἰάκχα, ἐν τῇ Σικυωνίᾳ στεφάνωμα εὐώδης. Eadem gloſſa apud Heſychium in Ἰάκχα legitur.

Ἔστηκ', ἀμφὶ κόμας εὐώδεας, ἀγχόθι πατρός. »In priore verſuum *Philetae*, Ἔστηκ' ἀμφίκομα εὐώ-

a »δεος ἀγχόθι πατρὸς, malim, ἀμφὶ κόμαις: nisi est »nomen proprium.« CASAUBONUS. — Si nomen proprium velis esse, scripturam Ἀμφίκομα non ferebat metri ratio: sed Ἀμφίκομις corrigi oportebat, quod *Canterus* in orâ proposuerat. Casauboni emendationem adoptans BRUNCKIUS, Analector. T. II. pag. 524. num. 9. ipsi *PHILETAE* auctori cum eodem Casaub. distichon illud tribuit. Nobis non placuit ista iungi, εὐώδεος ἀγχόθι πατρός. Si verum iudicares ἀμφὶ κόμαις, quod haud incommode a Casaub. propositum erat, non dubitari debuit quin simul εὐώδεσιν esset corrigendum: quod perspecte FIORILLO proposuit in Notis ad Herodem Attic. pag. 89 sq. & in Observat. in Athen. pag. 103. Sed quum εὐώδεας, non εὐώδεος, dederint membr. *A.* (nam in *Epit.* quidem totum distichon deest) in promtu fuit ut ἀμφὶ κόμας εὐώδεας corrigeremus: nam perinde & ἀμφὶ κόμας & ἀμφὶ κόμαις dicere licuerat. Caeterum de eodem districho recte monuit idem *Fiorillo*, non videri illud auctorem habere *Philetam*, sed incertum quemdam veterem poëtam, cuius testimonium Philetas in Ἀτάκτοις, ubi vocab. Ἰάκχα interpretatus est, adposuisset. Conf. mox hac pag. lit. *d.*

Ἑλλωτίδα καλεῖσθαί φησι τὸν ἐκ μυρρίνης πλεκόμενον στέφανον &c. »Ἑλλωτὶς corona, ἑλλώτης est Hesychio. »Ἑλλώτης, ait, Εὐρώπης στέφανος πλεκόμενος (deest opi»nor ἐκ μυρρίνης) πηχῶν εἴκοσι. De *Ellotiorum* autem fe»sto scribit idem: Ἑλλώτια, ἑορτὴ Εὐρώπης ἐν Κρήτῃ. A »Cretensibus igitur acceperunt Lacedaemonii, ut reliquo»rum suorum institutorum magnam partem.« CASAUBONUS. — »Metuo, ne lapsus memoriâ *Lacedaemonios* posue»rit Casaubonus. Nam *Ellotia Corinthi* celebrabantur, te»ste ipso Athenaeo infra paucis lineis, & Pindari Scholia»sta ad Olymp. XIII. [vs. 56.] Sed forte aliunde habet »vir ille summus; nam plura scivit, quae nos ignorare »non erubescimus: tum multa a Cretensibus acceperant »Lacones.« PALMERIUS, Exercit. pag. 532. — Nemo puto veterum ad Lacedaemonios retulit *Ellotiorum* festum: Γίνεται οὖν ἑορτὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Κορίνθῳ, ait Pindari interpres l. c. Item pluribus verbis Etymologus, quem vide in Ἑλλωτία & in Ἑλλωτίς. Caeterum, ut apud Etymologum & apud Pindarum l. c. τὰ Ἑλλώτια cum *spiritu aspero* scribitur, sic & apud Athenaeum in fine huius pericopae in ms. *A.* scriptum; quum antea ter *leni spiritu* Ἑλλωτ. scri-

batur, quemadmodum & in ms. *Ep.* & apud Heſychium. Pro φησὶ δ' ἐν αὐτῷ, quod editum erat, φασὶ dedit b ms. *A.* In *Epit.* poſterior huius pericopae pars, poſt πηχῶν εἴκοσι, ſic contracta legitur: πομπεύειν τε ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν ἑλλωτίων Κορινθίοι ἐπὶ Εὐρώπῃ, ἣν ἐκάλουν Ἑλλωτίδα.

Θυρεατικοί. Οὕτω καλοῦνται στέφανοί τινες παρὰ Λακεδαιμονίοις. »*Thyreaticas coronas* etiam Heſychius *La-*»*cedaemoniis* aſſignat.« CASAUBONUS.

ψιλίνους αὐτοὺς φάσκων νῦν ὀνομάζεσθαι, ὄντας ἐκ φοινίκων. »Notanda vox ψίλινος: nam qui alibi quaerat, fru-»ſtra quaeret. Hinc lux Heſychio: Ψιλός· στέφανος πτε-»ρινός: ubi confundit Grammaticus voces ψιλὸς & ψίλι-»νος: quod mirum.« TOUP, Epiſt. Crit. pag. 76 ſq. ed. Lipſ. — Eruditus Heſychii editor ad loc. cit. nil mutandum monet, provocans ad Lamb. *Boſii* Animadv. p. 138. quo in libro (cum non ad manus ſit) an reperiatur quidpiam quod ad illuſtrandum hunc Athenaei locum valeat, non habeo compertum: illud notari velim, coronam Heſychio memoratam videri ex *filice* eſſe; (coll. Nicand. vs. 55. p. 684. b.) quum haec, de qua Soſibius apud Noſtrum, e *palmâ* ſit. Idem Heſychius: ψιλίον· πτερόν· - - - ἢ εἶδος ἄνθους.

ὑπόμνημα τῆς ἐν Θυρέᾳ γενομένης νίκης. Recte Θυρέᾳ ed. Ven. Baſ. & Caſ. 1. cum msstis. Vide Herodot. I. 82. & Steph. Byzant. in Θυρέα. Quod adiicit ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ, *in hoc feſto*, mirum id videri poſſit, quum mentio feſti non ſit ante facta. Sed intelligi debet, feſti illius in ſuperioribus verba feciſſe Soſibium Grammaticum; e quo nonnulla quidem, ſed non omnia huc facientia excerpſit Athenaeus. Poſſis tamen e proxime praecedentibus verbis intelligere *feſtum illud quod in memoriam partae ad Thyream victoriae celebrabatur.*

ὅτε καὶ τὰς Γυμνοπαιδιὰς ἐπιτελοῦσι. »*Gymnopaediae*, »numero multitudinis, feſti nomen apud Spartanos. Etſi »autem longe differunt παιδιὰ & παιδεία, in hac tamen »voce promiſcue ſcripturam utramque reperias, γυμνο-»παίδειαι & γυμνοπαιδιαί.« CASAUBONUS. — In ſcriptura nil mutat cod. *A.* In *Epit.* vero poſt iſta verba, τῆς ἐν Θυρ. γεν. νίκης, reliqua ad hoc argumentum ſpectantia deſunt. Caeterum vide Meurſii Orcheſtram, voc. Γυμνοπαιδιὰ, Erneſtum ad Xenoph. Memorab. I. 2, 61. & Ruhnkenium ad Timaei Lexic. Plat. p. 73 ſq.

c χοροὶ δ' εἰσὶ &c. »Ait, χοροὶ δ' εἰσὶ τὸ μὲν πρόσω »παίδων, τὸ δ' ἐξ ἀρίστου ἀνδρῶν γυμνῶν ὀρχουμένων, »καὶ ᾀδόντων Θαλήτου καὶ Ἀλκμᾶνος ᾄσματα. CAN»TERUS corrigebat, τὸ δ' ἐξ ἀριστεροῦ, ἀνδρῶν &c. »Sed cum duorum tantum chororum fiat mentio, & vo»cetur eorum alter ὁ πρόσω, non male iudicio meo scri»bas, τὸ δ' ἐξῆς, ἀρίστων ἀνδρῶν. Poëta cuius hîc fit »mentio, non *Thales* dictus est, sed *Thaletas*, patriâ Cre»tensis. Multa de eo Plutarchus, in libro De Musicâ. « CASAUBONUS. — Vulgatam scripturam tenent membranae: in qua quidem primum illud me aliquantisper turbaverat, quod τὸ μὲν, τὸ δὲ scribitur; non ὁ μὲν, nempe χορὸς, & ὁ δέ. Sed videtur hactenus teneri vulgatum posse, ut τὸ μὲν & τὸ δὲ adverbialiter accipiantur; *partim, partim; hinc, illinc.* Deinde vero non modo in voce ἀρίστου, sed & in πρόσω errorem inesse, recte vidisse TOUPIUS mihi visus erat: (Epist. Crit. p. 77.) cuius rationem secutus, εὐπροσώπων & ἀρίστων correxi. De *Thaletâ* Cretensi poëtâ, qui passim etiam *Thales* nominatus reperitur, vide Perizonium ad Aelian. Var. Hist. XII. 50. & Fabricii Bibl. Graec. T. I. pag. 235 sq. cum Harlesii auctario, eumdemque Fabricium ad Sextum Empir. p. 393.

Μελιλωτίνων δὲ στεφάνων. Sic cum Dalec. pro corrupto μελεωτίνων scribendum esse monuit Casaubonus: de quo iam ante hos *Canterus* in orâ monuerat. Veram autem scripturam nostrae dedere membranae. Caeterum de *melilotinis coronis* conf. III. 73. a. b. & ibi notata. Fabulae titulum *ALEXIDIS* ἐν Κρατεύᾳ correximus, ut alibi: quamquam, si res integra esset, dubios nos reddere debebat veterum membranarum constantia, quae, cum frequens apud Athenaeum mentio fiat huius dramatis, tantum non semper ἐν Κρατίᾳ exhibent. Vide ad III. 95. a. VI. 254. a. XI. 473. d.

Ἐπιθυμίδες. Σέλευκός φησι, τὰ πάντα στεφανώματα. »De *melilotinis coronis* affertur *ALEXIDIS* testimonium,

»Στεφάνους τε πολλοὺς κρεμαμένους μελιλωτίνους ἐπιθυμεῖς.

»Nihil erat causae cur mendam in his verbis suspectare»mus, nisi sequeretur absurdum magnum. Nam subiici»tur in continenti, Σέλευκός φησι τὰ πάντα στεφανώμα»τα: quod aliter nequeas exponere, quam ut dicamus »omnia coronamenta fuisse appellata μελιλωτίνους στεφά-

» νους. Hoc vero quis credat? Ego, falsissimum esse, non c
» opinor, sed scio; & meo periculo credi postulo. Quod
» postquam semel animadvertissemus, non difficile nobis
» fuit veram lectionem divinare, quae est huiusmodi:
» Στεφάνους τε πολλοὺς κρεμαμένους μελιλωτίνους.
» Ἐπιθυμίδες. Σέλευκός φησιν, &c. Prima verba sunt
» *Alexidis*: deinde solito more proponit vocem explican-
» dam: quo modo fecit in historiâ piscium, [libro VII.]
» poculorum, [libro XI.] & nunc quoque in *coronarum*
» recensu. Ait igitur, Ἐπιθυμίδας fuisse dictas *omnes coro-*
» *nas in universum*: ὑποθυμίδας vero, *eas quae collo appli-*
» *cantur*. Vere Athenaeus: vere etiam nos. Hesychius:
» Ἐπιθυμίδες τὰ παντοδαπὰ στεφανώματα. Ita liberamus
» scriptorem hunc antiquissimâ mendâ, quae etiam Bre-
» viatorem in erroris casses induit.« CASAUBONUS. —
Breviator quidem non erravit, quippe qui ex toto hoc loco nonnisi haec excerpsit: Μελιλωτίνων δὲ στεφάνων μνημονεύει Ἄλεξις. Φιλήτας δὲ φησὶ, ὑποθυμίδας Λεσβίους καλεῖν μυρσίνης κλῶνα, &c. Sed ἐπιθυμεῖς cum editis tenet ms. *A*. idemque verbum in suis etiam codicibus msstis repererat vetus interpres Natalis Comes. Ac video a duobus praestantissimis in universo hoc literarum genere viris, PORSONO (Praef. ad Euripid. Hecub. ed. 2. p. XL.) & HERMANNO (DE Metris p. 176.) versum istum *ALEXIDIS* citra dubitationis significationem ita citatum, ut in ipsum illud verbum ἐπιθυμεῖς exeat, sitque tetrameter iambicus ex eorum genere, qui, contra quod Hephaestio praeceperat, septimum pedem anapaestum haberent. Nobis primum hoc certo persuasum erat, recte a Casaubono observatum esse, *intercidisse* hoc loco *vocabulum* Ἐπιθυμίδες, aut, si mavis Ἐπιθυμίς in sing. num. quemadmodum Ὑποθυμὶς in sing. vulgo scribitur; quamquam & ibi & hîc, cum continuo subiiciantur alia nomina pluralia, commodior *pluralis* videri debet, Ἐπιθυμίδες & Ὑποθυμίδες. Deinde, si commodum sensum efficeret adiectum versui verbum ἐπιθυμεῖς, in promtu quidem foret, ut vocab. istud ab hoc ipso verbo expulsum interceptumque statueremus. At parum utique commode *unus* quidam homo *multas* dicitur *pendentes* (e pariete puto *suspensas*) *melilotinas coronas cupide desiderasse*. Quare non dubitandum mihi videbatur, verbum ἐπιθυμεῖς, quod e vetustis nostris membranis in alios codices propagatum est, ex ipso vocabulo

Ἐπιθυμίδες vel Ἐπιθυμὶς ortum cepiſſe. Caeterum de eis
d coronis, quae ὑποθυμιάδες vel ὑποθυμίδες nominabantur, ſupra dictum eſt, pag. 674. d. ubi adpoſita ſunt *Alcaei* & *Anacreontis* teſtimonia, ad quae hîc provocatur.

ἃ τὰς γυναῖκας φορεῖν. »Notemus locutionem qua »uſus auctor: Τιμαχίδας δέ φησι τὰ παντοδαπὰ στεφα»νώματα, ἃ τὰς γυναῖκας φορεῖν, οὕτως καλεῖσθαι. Poſt »verbum φορεῖν deeſt nomen ἔθος: ſive ab ipſo Athenaeo »praetermiſſum, ſive ab exſcriptore.« CASAUBONUS. — Equidem nomen ἔθος non deſiderabam: ſed infinitivum φορεῖν a verbo φησὶ regi exiſtimo, quod hîc ſubintelligendum eſt, quaſi repetitum eſſet hoc modo, ἃς τὰς γυναῖκας φησὶ φορεῖν.

Φιλήτας (Φιλίτας conſtantiſſime ms. *A.*) δ', ἐν τοῖς Ἀτάκτοις, ὑποθυμίδας Λεσβίους φησὶ &c. Iſtud ὑποθυμίδας hoc loco (non, quod editum erat, ὑποθυμιάδας) dedere ambo noſtri mſsti.

καὶ ὑπογλωττὶς δὲ στεφάνου ἐστὶν εἶδος &c. »Quae »de *hypoglottide coronâ* ſequuntur, ſine cauſſâ eo loci po»ſita ſunt: cum paullo ante eadem ex iisdem ſcriptoribus »deſcripſiſſet.« CASAUBONUS. — Vide pag. 677. *a.* & *b.* ubi Theodori quidem interpretatio referebatur, eſſe πλοκῆς γένος στεφάνων: at hîc alia interpretatio adiicitur, eſſe στεφάνου εἶδος, quae *Philetae* eſſe videtur, qui proxime nominatus eſt.

AD CAP. XXIII.

e κυλιστόν τινα καλούμενον στέφανον, &c. »Docuimus »ad librum ſecundum, cap. X. [ad II. 49. f.] κυλιστὸν στέ»φανον ſive ἐκκύλιστον, eam coronam fuiſſe appellatam, »quaſi *rotatilem* dicas, quae ſolidiorem & firmiorem com»pagem haberet. Talem oportet eſſe, ut rotari queat: »alioquin orbis non durabit, neque puncto inſiſtere po»terit, ſed fatiſcente mole ac corruente vitiabitur. Non »aliunde eſſe nominatum κυλιστὸν στέφανον, EUBULI lo»cus declarat, [paullo poſt, lit. *f.*]

»— περιφοραῖς κυκλούμενος,
»ὥσπερ κυλιστὸς στέφανος. —

»Neque aliud voluerunt qui expoſuerunt ἁδρὸν, *firme ac* »*ſolide compactum.* [vide infra, lit. *f.*] In Heſychii Gloſſis

» mecum mirentur viri docti haec: [in voc. Ἐκκοιλιστοί:] e
» Ἐκκοίλιστοι στέφανοι, μεγάλοι, ἁδροί. Nam & antece-
» dentia & consequentia suadent, κοι non κυ ipsum scri-
» psisse. Apud Pollucem [VII. 199.] sic scriptum est: Στε-
» φάνων δ' εἶδη, ἐκκύλιστος· ὥσπερ Ἀρχίππῳ εἴρηται ἐν
» Ἥρων, ἀπέρχεται στέφανον ἔχων ἐκ τῶν κηλίστων. Li-
» brarii culpa manifesta: emendabis igitur ex Athenaei hoc
» loco. *Archippi* verba ita concipe, minus recte vulgo
» scripta in libris Athenaicis:

» Ἀθῶος ἀποδοὺς ἱματίον ἀπέρχεται
» στέφανον ἔχων τῶν ἐκκυλίστων οἰκαδε. « Casaub. In *Epit.* desunt pleraque de κυλιστῷ στεφάνῳ testimonia. In ms. *A.* τῶν ἐκκυλίστων scribitur, ut voluit Casaub. Videtur potius ἐκ τῶν κυλιστῶν corrigendum, praeeunte Polluce. ἀποδοὺς ἱματίον ante Casaub. correxerat Canterus in orâ. Nos Toupium probavimus, ἀποδὺς corrigentem, in Curis Noviss. p. 177. Caeterum quodnam fuerit coronae genus, quod κυλιστὸν vel ἐκκύλιστον veteres dixerint, haud compertum sibi esse paullo post satis aperte profitetur ipse Athenaeus, ubi ait, καὶ τὸ εἶδος ὁποῖον, ζητῶ. Illud unum se nosse significat, τοὺς κυλιστοὺς vel ἐκκυλίστους στεφάνους veteres Grammaticos interpretari τοὺς ἁδροὺς, id est, *magnas & validas*; praeterea ex *Nicandri* verbis intelligi, *nexas fuisse cum ex aliis floribus, tum maxime ex rosis*: sed, cur κυλιστοὶ dictae fuerint, ignorare se ostendit. Eustathii ea coniectura erat, quam Casaubonus adoptavit, *rotatiles* dictas esse, quia ita firmae erant, ut rotari possent. Εἶεν δ' ἂν ἴσως οὗτοι (ait Eustath. ad Od. ε'. pag. 228. l. 29 sq.) οἱ διὰ μέγεθος καὶ ἁδρότητα οἷοί τε ὄντες κυλίεσθαι στρεφόμενοι. *Henr.* Stephano, Thes. T. II. pag. 493. e. visum erat, κυλιστὸν στέφανον exponendum esse *corollam tortilem, in orbem convolutam*; sicut dicitur τόρνῳ κυλίεσθαι. Albertus ad Hesych. voc. Ἐκκοιλιστοὶ ait: »Recte explicat ἁδροί: saepius enim *com-*
» *plicata* & *convoluta* quae sunt, *crassa* redduntur. « — Adeo incertum cum sit qua notione accipi debeat vocab. κυλιστὸς, ubi de *corona* dicitur, consultissime fecerunt interpretes, cum Natalis, tum Dalecampius, atque etiam Gallicus interpres, quod graecum tenuerint nomen: quorum rationem nos quoque secuti sumus.

Ἄλεξις δ' ἐν μὲν Ἀγώνιδι ἢ Ἱππίσκῳ. Canterus in orâ ἐν Ἀγῶνι notaverat: scilicet editum ita erat lib. VIII.

pag. 339. d. At ibi, ſicut hîc, Ἀγώνιδι, non Ἀγῶνι, dedere veteres membranae.

Μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ἀντιφάνης ἐν Ἑαυτοῦ ἐρῶντι. »Eundem locum innuens Pollux, [l. c.] καὶ κυλιστὸν δὲ, »inquit, εἴρηκεν Ἀντιφάνης.« CASAUBONUS. — Eamdem ANTIPHANIS fabulam citans Noſter, X. 455. f. ἐν Αὐτοῦ ἐρῶντι dixit: quod perinde eſt.

f Εὔβουλος δ' ἐν Οἰνομάῳ. Sic recte Canterus ediderat: & puto eodem modo ſcribi in membranis; licet ex eis ad mendoſum Οἰνομαίῳ, quod in ed. Caſ. eſt, nihil adnotatum.

οἶδα γὰρ τὸν Θυατειρ. Νίκανδρ. Iſtam γὰρ particulam commode dedit ms. *A.* *Max*, quod editum erat ἐκκυλίστιοι στέφανοι, id nec idoneam ullam rationem, nec auctoritatem, qua ſe tueretur, habebat. Suâ de coniecturâ *encyliſtiae* ſcripſit DALECAMPIUS: quemadmodum fere etiam ſupra, in *Archippi* teſtimonio, *encyliſton coronam* poſuerat. In promtu fuerat cogitare, ἐκκύλιστοι hoc loco ſcribi debuiſſe, quemadmodum in Archippi teſtimonio τῶν ἐκκυλίστων ſcribitur: aut ἐκκυλιστοὶ acutâ voce, (ut Henr. Stephanus cenſuit in Indice Theſ. pag. 828. f.) quo conveniret cum eo quod eſt apud Heſychium, ubi ſcilicet ἐκκυλιστοὶ pro ἐκκοιλιστοὶ legendum. Sed in re incerta non diſcedere debuimus a veterum librorum ſcripturâ: quare ἐκκυλίσιοι tenuimus, quod dedere & membr. *A.* & Epitoma. Nam in noſtro quidem cod. *Ep.* ἐκκιλίσιοι (ſic) ſcriptum: Euſtathius vero (ad Od. ε'. p. 228. l. 29.) ſuo e codice ita habet: Νίκανδρος δὲ ἐκκυλίσιοι φησὶ στέφανοι, καὶ μάλιστα οἱ ἐκ ῥόδων. Ac videtur hoc ipſum turbaſſe incertumque reddidiſſe Athenaeum, quod apud Nicandrum, ſecus atque apud alios, ἐκκυλίσιοι vocarentur hae coronae.

καὶ μή μοι εἴπῃς, ὅτι δεῖ τοὺς ἄνδρους ἀκοῦειν. Significat (ut paullo ante diximus) pulcre quidem ſe noſſe, τοὺς κυλίστους vel ἐκκυλίστους στεφάνους vulgo a Grammaticis exponi τοὺς ἄνδρούς: ſed interpretationis huius rationem, & denominationis ipſius cauſſam ſubtilius atque planius ſibi explicari cupit. Paullo aliter quidem Epitomator accepit, pro illis καὶ μή μοι &c. breviter ita ſcribens, εἴη δ' ἂν οἱ ἄνδροί. Iam quod adiicit Athenaei Ulpianus, σὺ γὰρ εἶ ὁ τὰ ἐν τοῖς βιβλίοις οὐ μόνον ἀπόῤῥητα ἐκλέγων, ἀλλὰ καὶ διορύττων: malles mutatâ verborum ſerie, ἀπόῤῥητα οὐ μόνον ἐκλέγων, ἀλλὰ καὶ διορύττων: ſed edi-

tam ſcripturam tenent ambo mssti. Ἀπόῤῥητα nunc dicit f pro eo quod ἀκάνθας ſupra dixerat, pag. 671. c.

καθάπερ οἱ παρὰ Βάτωνι τῷ κωμῳδιοποιῷ ἐν Συνεξαπατῶντι. »*Catonem* Graecum comicum produnt nobis edi» tiones, quae ſcribunt καθάπερ οἱ παρὰ Κάτωνι τῷ κωμ. » ἐν Συνεξ. Sed non temere eruditiſſimus CANTERUS emen» dabat παρὰ Πλάτωνι. Nam libro III. [pag. 103. b.] » & lib. VII. [p. 279. a.] *Platonis Synexapatontes* laudati » ſunt: [immo, Συνεξαπατῶν, ſingulari numero:] neque » dubium erit locum hunc cum ſuperioribus conferenti, » de eâdem fabulâ & hîc & ibi auctorem loqui. Nihilomi» nus tamen de veritate eius emendationis dubitamus nos; » quia ſcimus *Battonem* comicum ſcripſiſſe eodem titulo » fabulam: cuius rei teſtis eſt Suidas, qui ex Athenaeo » fere habet nomina fabularum, quas in Comicorum vi» tis commemorat. Quare exiſtimamus, eius poëtae no» men & hîc reſtituendum eſſe, & libris tertio ac ſexto » [ac ſeptimo *ſcribere voluerat*] ubi editum Πλάτωνος. *Bat*» *tonis* poëtae & aliis locis meminit Deipnoſophiſta, & » Stobaeus etiam Sermone ſexto.« CASAUBONUS. — At, *Platonem* etiam docuiſſe fabulam Ἐξαπατῶντα, idem Suidas adnotavit, T. II. ed. Küſt. pag. 124. quare nil opus eſt, ea loca Athenaei ſolicitare, ubi haec fabula illi tribuitur. Sed *Batonis*, cuius nomen Βάττων apud Suidam ſcribitur, fabulam exſtitiſſe eodem titulo, (adeoque ſimili, ut conſentaneum eſt, argumento: conf. quae ad III. 103. b. notavimus:) utique idem Suidas obſervavit. Frequentiſſime autem in Athenaei libris β & κ literas, per amanuenſium errorem, inter ſe permutatas vidimus: qui error hîc a recentioribus ſcribis commiſſus eſt. Nam Natalis quidem etiam in ſuis msstis, quemadmodum e Farneſiano editum erat, Κάτωνι ſcriptum repererat; at veteres noſtrae membranae *A.* perſpicue παρὰ Βάτωνι exhibent: quae ſcriptura a nobis reſtituta eſt auctori.

Σοφοκλῆς Συνδείπνοις. Idem videtur *SOPHOCLIS* drama Σύνδειπνοι, quod alibi Σύνδειπνον & Ἀχαιῶν Σύνδειπνον inſcriptum reperitur: de quo vide not. ad I. 17. d. & Animadv. T. IV. pag. 31 ſq. denique Brunckium, in Sophoclis Fragm. tit. Ἀχαιῶν σύλλογος ἢ Σύνδειπνον, ἢ Σύνδειπνοι. Ac vulgo quidem titulum illius circumferri ſolitum eſſe Σύνδειπνοι, in plurali masculino; alios vero Σύνδειπνον in neutr. ſingul. inſcribendum cenſuiſſe, intelligitur

ex his quae leguntur apud Noſtrum, VIII. 365. b. Sed & a CASAUBONO h. l. adnotata haec video: »*Fabula So-*»*phoclea* hîc laudata, ea eſt quam alibi vocant Ἀχαιῶν »σύνδειπνον. Itaque Συνδείπνῳ potius legendum videatur, »niſi obſtent ſimiles loci, ubi laudatur *Sophocles* Συνδεί-»πνοις cum hoc libro, tum alibi.« — Alibi quidem, praeter hunc locum & pag. 685. f. nusquam diſerte apud Noſtrum Σύνδειπνοι legitur fabulae huius titulus.

a »In *primo verſu* ex illâ fabulâ allato,

»Οὔ τοι γένειον ὧδε χρὴ διηλειφὲς,

»ſcribendum διηλιφές: *perunctum*: ita dictum, ut ἀνη-»λιφὴς, *inunctus*.« CASAUBONUS. — Illa vocalium ι & ει confuſio, ex membranarum noſtrarum contagio in alios libros pervaſerat. Sed terminationem neutrius generis ες recte tenent eaedem membr. quae & illud commode habent, quod accentum in antepenultimâ figunt. Unde διήλιφες correximus. Verſionem latinam ſubiecimus GROTII, ex illius Excerptis, pag. 124.

Ἐπειδὴ οὖν καὶ σὺ ἐμπεπλήρωσαι οὐ μόνον τῶν τοῦ γλαύκου κρανίων. Sub membranarum ſcripturâ καὶ συμπεπλη ρ. haud obſcure latere nobis viſum eſt id quod edidimus, καὶ σὺ ἐμπεπλήρωσαι. In eisdem membr. recte dein κρανίων ſcriptum: ſed perperam mox ἀϊζώου, pro ἀειζώου. Graecum κρανίον non modo *cranium* vel *calvariam* ſignificat, ſed & totum *caput*. Laudatiſſima autem in *glauco piſce* pars, ipſum *caput* erat: vide VII. 295. *c. e.* & *f.* Videtur autem in Sophoclis fabulâ Συνδείπνοις mentio facta fuiſſe *glauci piſcis*; unde eiusdem nunc mentionem facientem Ulpianum inducit Athenaeus. Et *glaucus piſcis* in memoriam ei revocat *Glaucum Deum marinum*: cuius fabulam idem auctor noſter lib. VII. cap. 47 ſq. poſtquam de glauco piſce egerat, fuſe perſecutus eſt: quem locum, ibique notata, cum hoc in quo verſamur conferant qui illius fabulae non recordantur. Quid ſit vero quod ſub monſtroſâ illâ ſcripturâ lateat, πάλιν ἤ τις, quam membranae cum editis tenent, doceant nos ingenioſiores. CASAUBONUS nihil tentavit, ſatis habens hoc adnotaſſe: »In iſtis ἀθάνατος πάλιν ἤ τις γέγονε, menda ma-»nifeſta. CANTERUS emendabat ἀθ. κολυμβητὴς γέγο-»νε.« — At nimium quantum a veteris ſcripturae veſtigiis hoc diſtare adparet. Acute & erudite ADAMUS (Villebrunio teſte) ἁλιγηχὴς correxerat: id eſt, *in mari*

natans. Nescio an paulo etiam pressius insistendo vestigiis scripturae ἀλινητὴς dici potuerit, a verbo νέω, *no*, *nato*: ut a ποιέω, ποιητής. Proximum foret πλανητὴς, *vagus*, *qui maria pererrat*, *& modo hîc modo illic conspicitur*. Caeterum quodcumque sit vocab. quod hîc posuerit Athenaeus, ex poëtâ quodam desumtum illud fuisse videtur.

ὑπολάβωμεν. »Mirâ traiectione usus auctor cum »scriberet, λέγε ἡμῖν περὶ τοῦ προκειμένου, ἵνα μὴ κα»τὰ τὸν θεῖον Πλάτωνα ἀπολάβωμέν σε ἀποθανόντα μετα»μορφωθῆναι ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. Nam rectum erat, κατὰ »τ. θ. Πλ. ἐν τῷ π. ψ. Scribendum etiam ὑπολάβωμεν. « CASAUBONUS. — Eiusmodi traiectionibus nescio quam elegantiam adfectasse Philologum nostrum, iam frequenter observavimus: alioquin in promtu foret, ut verba ἐν τῷ περὶ ψυχῆς pro *adsumento* haberemus, quod ex orâ in contextum irrepsisset, & parum commode ibi fuisset positum. τὸν Περὶ Ψυχῆς, nempe λόγον vel διάλογον, notum est esse titulum illius dialogi qui *Phaedon* vulgo inscribitur. Verbum ὑπολάβωμεν recte scriptum dedit cod. *A*. In *Epit*. omnia talia praetermissa esse, iam pridem monuimus. PLATONIS verba habes, cap. 31. p. 219. ed. Forst.

AD CAP. XXIV.

Ὦ μάκαρ ἤ τις ἔχουσ' ἐν δωματίῳ &c. »In EURIPIDIS te- b
»stimonio super *struthio* corona, pro ὦ μακρή τις, pla»citum CANTERO ὦ μακαρῖτις. Non caret vitio vocabu»lum εὐτριχάρισσος. Forte εὔτριχα, ἄριστος ὤπ. Sed pa»rum mihi satisfacio. « CASAUBONUS. — Mendosum ὦ μάκρη τις (nam sic edebatur) ex ὦ μάκαρ ἤ τις corruptum nobis visum erat, cum hoc ipsum ex ms. *A*. enotatum deprehendimus. In *Epit*. deest eclogae initium: tota pericopa de struthio his verbis comprehensa: Ὅτι ὁ Ἀσκληπιάδης στέφανόν τινα στρούθιον φησὶν ἀεροφόρητον λεπτότατον, ἀπὸ τοῦ στρουθίου ἄνθους, ὃ τῇ μὲν ὄψει ἐστὶ καλὸν, ὄσμον δέ. Pro corrupto εὐτριχάρισσος, idem noster cod. *A*. εὔτριχα κισσὸς dedit, ut κισσὸς ad sequentem vocem ὅπως referatur, *veluti hedera*; εὔτριχα vero ad praecedentem νυμφίον, si modo (ut quidem videtur) περινύμφιον, quod mstus cum editis tenet, in duas voces περὶ νυμφίον dividi debuit. Sed ante eam-

b dem vocem περινύμφιον, idem codex quinque verba, quae deerant editis, περὶ σῶμα συνιλλεσται τε ἠδυπότατον adiecta dedit: in reliquis vero nil mutat. In loco ſic nunc vetuſti libri ope utcumque correcto, facile iam fortaſſe ingenioſiores, qui & doctrinâ & otio abundant, caetera quae adhuc corrupta ſunt emendabunt, ut commoda prodeat ſententia; de qua extundenda nos quidem ita deſperavimus, ut latinam verſionem Graecis verbis ſubiicere omnino non auderemus. Verſuum etiam genus, quod anapaeſticum eſſe videtur, facile expedient artis magiſtri. Pro ἀεροφόρητον DALECAMPIUS ἀκροφόριον corrigens, *ſtruthium in ſummo caule floreſcens* interpretatus eſt. Gallicus interpres, vulgatum tenens, *auris agitatum* intellexit: *agité au grê de l'air.* περινύμφιον, Dalec. *ſponſis carum:* & in orâ: »Quoniam illis fiunt ex eo coronae.« — Similiter VILLEBRUNIUS, *tres-propre aux nouveaux époux.* Tum εὐτριχάρισσον Dalecampius, *ter quaterque gratioſum:* & in illa voce finem ſtatuit verborum *Eubuli*, reliqua veluti proſaica Athenaei aut Aſclepiadis Grammatici adpoſuit; quem hactenus ſecutus eſt Villebrunius, ut in voce περινύμφιον poëtae verba finiens, reliqua pro proſaicis haberet, quae tamen manifeſto non minus quam praecedentia, eidem poëtae tribuenda erant. Graeca, inde a vulgato εὐτριχάρισσος, cum ſic vulgo legerentur, ὅπως καλάμῳ περιφύεται αὐξόμενος ἔαρος ὀλολυγόνος ἔρωτι καταστηκώς, idem *Villebrunius*, praeeunte haud dubie ADAMO ita corrigi iuſſit: εὐτριχες, χάριεν ὄψει, ὡς κάλαμος περιφύεται, αὐξόμενον ἔαρος, ὀλολυγόνος ἔρωτι καταστετηκότος: quae verba Gallice in hunc modum reddidit: *Cette plante agréable à la vue croit çà & là en s'élevant au printems comme un roſeau ſur une tige fort velue, lorsque la hulotte sèche d'amour.* Ubi illud omnino verum videtur, αὐξόμενον ἔαρος, *naſcens, creſcens vere;* item ὀλολυγόνος ἔρωτι καταστετηκότος, *cum ololygon amore liqueſcit.* Sed ὀλολυγόνα *ululam* hîc intelligi nolim. Quis enim *vernum tempus* hoc modo ſignatum umquam exaudivit, aut quis ferat ſive poëtam ſive proſaicum ſcriptorem, *vernum tempus* ita deſcribentem, *cum ulula amore tabeſcit?* Novimus Ciceronem ὀλολυγόνα in Arati illo verſu ex Διοσημείαις, num. 216.

ἢ τρύζει ὀρθριὸν ἐρημαίη ὀλολυγών,

acredulam interpretatum eſſe: DE Divin. I. 8. ſed latinum

hoc non magis, quam Graecum iſtud, proprium avis b cuiusdam nomen eſt, verum ab *acri* vel *acuto ſono* effectum; quemadmodum Graecum vocabulum (a verbo ὀλολύζειν) nil aliud niſi *ululantem*, *lamentabilem*, *querulam* quamdam animantem ſignificat, ideoque etiam de ranarum quodam genere uſurpatur, in paludibus ululantium. Sed ſit ſane, ut plerisque eruditis placere video, Ciceronis *acredula*, & ὀλολυγὼν Arati & Theophraſti, a quo ſua illa Aratus mutuatus eſt, (Theophr. pag. 438. ed. Heinſ.) quemadmodum ab Arato rurſus accepit compilator Geoponicorum: (lib. I. cap. 3.) ſit, inquam, ὀλολυγὼν apud illos auctores, quamquam etiamnum dubitari poſſe videtur, *ulula* avis ſolitaria; (vide Daviſ. ad Cic. l. c. Salmaſ. Exercit. Plin. pag. 942. & Voſſii Etymol. voce *Acredula:*) nemini idcirco perſuadebitur, Theocritum, Idyll. VII. 139. ſic canentem,

Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἃ δ' ὀλολυγὼν
τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρυζέσκεν ἀκάνθαις·
ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών:

ululam ex noctuarum genere dixiſſe τὴν ὀλολυγόνα. Quin potius *querula* illa *avis*, quam ait poëta *in ſpiſſis dumetis acuto cantu ſtridentem*, *luscinia* fuerit; de qua etiam veteres interpretes cogitarunt. Neque aliam *querulam avem*, *verno tempore amore liqueſcentem*, in verſiculis qui nos exercent dixiſſe EUBULUM conſentaneum eſt, niſi eam quae

— *dulces variat philomela querelas:*

ἣ στονόεσσα, ut Sophocles ait, (Electr. vs. 147 ſqq.) ἴ Ἴτυν αἰὲν, Ἴτυν, ὀλοφύρεται ὄρνις ἀτυζομένη. Iam in illis poëtae verbis, quae e vetere noſtro codice adiecimus, quid valeat ἡδυπότατον quaerant aut nos doceant eruditi: varia equidem tentans, nihil certi conſtituere potui. In vacillante ſcripturâ συνιλλεσται τε nil aliud niſi συνίλλεται latere videtur; ut & σται & τε ſint terminationes eiusdem verbi perinde corruptae, cum ται ſcriptum oportuiſſet. Compoſitum verbum συνίλλεσθαι in Lexicis non reperitur: ſimplex ἴλλεσθαι ſatis notum, idem fere ac εἰλεῖσθαι ſignificans.

πλέκεται δ' οὗτος ἐκ τοῦ στρουθίου καλουμένου ἄνθους, c οὗ μνημονεύει Θεόφραστος &c. THEOPHRASTI teſtimonium exſtat in *Hiſtor. Plantar. lib.* VI. cap. 7. ubi pro eo quod hîc ſcribitur ἄοσμον δὲ, vulgo legitur εὔοσμον δὲ μετοπώρου. Sed ibi a Iul. Caeſ. Scaligero monitum, corri-

gendum apud philoſophum videri, ἄοσμον δέ. μετοπώρου δὲ τὸ λείριον &c. Certe apud Plinium, (XIX. 3, 18.) qui ſua Theophraſto debet, in eamdem ſententiam, quam Athenaei codices exhibent, legitur, *floret aeſtate, grata aſpectu; verum ſine odore.* Addit ibidem Plinius, *ſpinoſa, & caule lanuginoſo.* Caeterum planta olim in vulgus nota, a fullonibus maxime ad lavandas lanas adhiberi ſolita, quam *ſtruthion* Graeci, Romani *lanariam herbam & radiculam* vocabant: de qua veterum teſtimonia a Bodaeo Stapelio ad Theophr. pag. 720 ſq. collecta videas. Quae ſi quaenam ſit ex eis quae hodie cognitae ſunt, ſatis conſtaret; fortaſſe certiori quadam ratione in *Eubuli* verſibus reſtitui nonnulla poſſent. At » quum tractu temporis exole» verit iſte *ſtruthii* uſus, ipſius quoque plantae notitia (ut ait MATTHIOLUS ad Dioſcorid. lib. II. cap. 157. al. 152.) » ſimul abolita videtur. Quo fit, ut arduum ſit nobis » nunc diiudicare, quaenam planta Italis *ſtruthion* iure di» ci poſſit. «

Γαλήνη δ' ἡ Σμυρναῖα στρύθιον αὐτὸν ὀνομάζει. *GALENAM* illam *Smyrnenſem*, quae poëtria fuiſſe videtur, a nemine, praeter Athenaeum, neque in veterum ſcriptis, neque in recentiorum, memoratam reperire nobis contigit.

Θεόφρ. ἐν τῷ στ'. τῶν Φυτικῶν. Ut in editis, ſic & in cod. *A.* hic *nota numeralis* ponitur, ſed praepoſito τῷ articulo, qui deerat editis. *THEOPHRASTI* verba de *potho* exſtant in eodem cap. 7. *libri ſexti*, paulo ante iſta de *ſtru*d *thio.* Recte deinde ἄχρως mssti cum edd. pro eo quod ἄχρους vulgo editur apud Theophr. Nam & alibi apud eumdem Theophraſtum εὔχρως ſcribitur, non εὔχρους: &, fuiſſe hanc Atticam formam adiectivorum ex χροῦς vel χρὼς compoſitorum, monuere Grammatici. Vide Moerin, in Λευκόχρως, ibique Pierſonum: & Valckenar. ad Phoen. vs. 140. Etiam ἔκλευκος, quod mssti noſtri cum editis tenent, reſtituendum Theophraſto videtur. Credibilius eſt enim, e compoſito vocabulo ad ſimplex aberraſſe amanuenſes, quam vice verſâ: & vocabulum ἔκλευκος, quo ſignificari videtur color *in album vergens*, neſcio quidem an alibi apud Theophraſtum occurrat, ſed uſus eo eſt Ariſtoteles Hiſt. Anim. VIII. 3. haud longe ab initio, & lib. IX. cap. 19. Plinius, Theophraſtum ob oculos habens, XXI. XI, 39. vertit, *alterum genus candidius.* Quo loco Harduinus *pothon* florem eſſe cenſet,

quem *Conſtantinopolitanum*, Gallice *croix de Ieruſalem* vo- d
cant: Villebrunius *tuberoſam*, quae vulgo vocatur, intelligit; neſcio quam vel rationem vel auctoritatem ſecutus. conf. Bodaeum ad Theophr. p. 717 ſq. Pro eo quod κήρινθον apud Theophraſtum vulgo ſcribitur, ſicut hîc apud Athenaeum τὸ κρίνον editur conſentientibus msstis, ſic rurſus pag. 680. f. ubi eadem verba repetuntur. Mendoſos hîc Athenaei codices eſſe BODAEUS iudicavit, ad Theophr. pag. 516. At Plinius tamen in ſuo etiam Theophraſti codice κρίνον eo loco, ubi hodie κήρινθον vulgatur, legiſſe videtur: nam reliqua huius loci ad verbum latine reddens, (loco modo cit.) illud ipſum vocabulum, de quo quaerimus, *alterum genus lilii* interpretatur: eſſe autem id alterum genus lilii *rubens*, & a Graecis *crinon* vocari, ſupra dixerat, eiusdem libri capite v. ſect. 11.

ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. De *floribus quibus ſpargere ſepulcra veteres Graeci conſueverant* conſulendus R. M. van Goens, in Diatribe DE Cenotaphiis, pag. 72 ſqq.

Αἰγίδιον, σὺ δὲ τόνδε &c. »Scribitur, Καταλέγει δ' Εὔ»βουλος καὶ ἄλλους στεφάνους. Αἰγίδιον σὺ δὲ τόνδε φορήσεις »στέφανον πολυποίκιλον, ἀνθέων γριπότατον, χαριέστα»τον ᾧ Ζεῦ. τί γὰρ [immo τίς γὰρ] αὐτὸν ἔχουσα φι»λήσει. Ex praecedentium lectione patet, petitum hoc »*EUBULI* teſtimonium eſſe ex ipſius *Stephanopolide*: [immo, *Stephanopolidibus:*] »ut non obſcurus ſit eorum er»ror, qui pro Αἰγίδιον ſcribunt Αὐγή: quia meminerant »citari alibi comici illius *Augen.* [Sic Dalec. *Eubulus in Auge:* ἐν Αὐγῇ.] »Sed non recte ex eo colligas, ita ſcri»bendum eſſe etiam hîc. *Aegium* ſive *Aegidium* ſcorti no»men eſt, ut ſcimus ex libro XIII. [neſcio ubi.] Pro γρυ»πότατον, quod nihil ſignificat, lego γριπότατον: *florum* »*rapaciſſimum*, id eſt, ἐπαγωγότατον, *illecebroſiſſimum.* Vel »hoc verbum firmaverit ſatis vocem Αἰγίδιον adverſus »quorundam emendationem: nam haec ſunt verba mu»lieris coronariae, merces ſuas venditantis, & meretricem »plurimas capturas iubentis ſperare, ſi hoc flore ſe or»net: hunc enim maximam habere vim illiciendis ama»toribus. Ita interpretamur vocem γριπότατον: ac for»taſſe verius ſcribatur γριπιστότατον. γριπίζειν idem ſi»gnificat cum ἀγρεύειν, *capere.* Inde δυσγρίπιστος, in re»centioribus Graecorum ſcriptis, *avarus, ſordidus, e quo* »*nihil capias commodi.* Libanius in epiſtolâ ad magnum Ba-

d » filium, πᾶς ἐπίσκοπος πρᾶγμα δυσγρίπιστον. Non me-
» mini legere id verbum apud auctorem Libanio anti-
» quiorem: immo, ut arbitror, ante id saeculum inco-
» gnitum id vocabulum fuit eâ certe notione. Itaque Ba-
» silio legenti epistolam Libanii facessit illa vox negotium,
» ut ipse fatetur, ita scribens: Εἰ τὸ κερδαίνειν τοῦτο γρι-
» πίζειν λέγεται, καὶ ταύτην ἔχει τὴν σημασίαν ἡ λέξις,
» ἣν ἐκ τῶν Πλάτωνος ἀδύτων ἡ σοφιστική σου ἡμῖν προε-
» χειρίσατο, σκόπησον, ὦ θαυμάσιε, τίς μᾶλλον ἐστὶ δυσ-
» γρίπιστος. At sequens aetas probavit & retinuit. Ni-
» cetas Choniates de Iohanne Puzeno, κίμβιξ δὲ ἦν εἰς
» ἄκρον, καὶ γνίφων, καὶ δυσγρίπιστος: id est, *tenax*, & *a*
» *quo nihil extorquerent egeni*, ut postea dicit: locus est libro
» primo. « CASAUBONUS. Istis autem, ad *Eubulum*, vete-
rem poëtam Atticum, parum spectantibus, adiiciuntur et-
iam in *ed. Cas.* 2. & 3. haecce: »Γρυπότατον per υ,
» esset a verbo γρυποῦν, quod significat *aduncum reddere:*
» unde est in libris Medicorum, ὀνύχων γρύπωσις. Aure-
» lianus vertit *unguium uncatio.* Sed omnino per ι scriben-
» dum. In libris Graecorum de machinâ scriptis legas γρι-
» πίζεσθαι, pro *complecti* & *continere;* sicut circulus dolii
» ligna continet. Mauritius eo verbo utitur libro VIII.
» Tacticorum: Δεῖ μὴ μόνον ἁπλῶς τὰς σκούλτας κατὰ
» τὸν αὐτὸν τόπον ποιεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ δυπλασίας, ἵνα
» τῆς μιᾶς ὡς εἰκὸς γριπιζομένης, τὴν μετ' αὐτὴν οὖσαν οὐ
» διαλάθῃ. « — Haec ille: ad quae PALMERIUS Exercit.
pag. 532. monuit: si γριπότατον legas, & *rapacissimum* in-
terpreteris, non adparere qualis sit positivus illius su-
perlativi gradus: cum γρίπος non significet *rapax*, sed
rete, γριπεὺς autem sit *piscator;* substantiva autem non
recipiant gradus comparationis. Quare ipse *Palmerius* τρι-
πόθητον legendum proponit: » non magnâ (inquit) mu-
» tatione, & optimo sensu. « — Nobis placuit ea sen-
tentia, quam Casaubonus poëtae verbis inesse censuerat.
Ac possit Palmerio regeri, non deesse Graeco sermoni
superlativos a positivis substantivis formatos, velut ἐλέγ-
χιστος a τὸ ἔλεγχος, μήκιστος a τὸ μῆκος, & similia. Sed
videtur in eamdem sententiam, commodiore etiam ratio-
ne, teneri vulgata scriptura posse. γρυπὸς enim non mo-
do significat eum qui *adunco naso*, sed generatim quid-
quid *aduncum* est: quod ex usu verborum γρυπόω & γρυ-
παίνω, quae ab illo adiectivo derivantur, & ex usu sub-

ſtantivi γρύπωσις ſatis adparet. conf. Harpocrationem in d Γρυπάνιον, & Foeſii Oecon. Hippocr. in Γρυποῦσθαι. Poſſisque etiam ſuperlativum γρυπότατος a poſitivo γρυπὸς derivare, ſubſtantivo illo quidem nomine, ſed quod perinde etiam adiective accipiebatur, de *re* quavis *aduncа*, nempe ſicut gryphi ungues aut aduncum roſtrum: quare etiam *ancorae* (Heſychio teſte) γρύφες nominatae ſunt. Iam *aduncum* haud incommode dicere poëta potuerit pro eo quod *vim habeat attrahendi, vehementer adliciendi & ad ſe quaſi rapiendi.* Sed genitivum ἀνθέων perincommode Caſaubonus cum iſto ſuperlativo iungendum cenſuerat; cum multo ſane expeditius atque adeo unice verum eſſet, iuncta intelligere duo verba πολυποίκιλον ἀνθέων: quo ſenſu Dalec. acceperat, *variam e floribus coronam*; commodius dicturus erat, *variis* (vel *multifariis*) *e floribus coronam.*

Ad firmandam iſtam interpretationem ſingulariter valet id quod continuo ſubiicitur, ſi modo librorum errorem recte corrigas. Cum enim vulgo ita ſcribatur, τίς γὰρ αὐτὸν ἔχουσα φιλήσει; adnotavit quidem Casaubonus: »Non invitus ſcribam cum Dalecampio, τίς ἄρα »τὴν αὐτὸν ἔχουσαν φιλήσει; « — Nempe ſic Dalecampius:

B. *Summe Iupiter, illam habentem quis oſculabitur?*

Quae ratio & conſtituendi & interpretandi iſtius loci, ne per ſe quidem probabilem quamdam ſententiam efficere videtur, multo minus talem quae praecedentibus verbis congruat. Fiorillo Obſerv. in Athen. pag. 37. locum a ſe ita *recte reſtitutum* exiſtimavit:

»Αἰγίδιον, σὺ δὲ τόνδε φορήσεις
»στέφανον πολυποίκιλον ἀνθέων,
»γρυπότατον, χαριέστατον, ὦ Ζεῦ,
»τί γὰρ αὐτὸν ἔχουσα φιλήσεαι;

»Primus (inquit) & tertius verſus conſtant e dactylicis »tetrametris catalecticis, ſecundus vero & quartus ex »anapaeſticis ternariis cum iambo. Corruit ergo Caſau»boni coniectura, τίς ἄρα τὸν (τὴν ſcripſerat Caſ.) αὐ»τὸν ἔχουσαν φιλ. « — Cum interpretationis nihil adiecerit vir ingenioſus, non liquet nobis, quamnam ſententiam quarto illi a ſe conſtituto verſiculo ineſſe voluerit. Nobis unice vera videbatur ea ſententia quam Gallici interpretes his verbis expreſſerunt: *Et comment n'embraſſera-on pas celle qui la porte?* In Graecis autem verbis, non

tam τὴν ἔχουσαν corrigendum putavi, quam tenendum αὐτὸν, ſcilicet τὸν στέφανον: cum ad ἔχουσαν percommode pronomen perſonale σὲ intelligi poſſit. De verſuum genere, quos non diſtinxerunt editores, non diſputo. Nobis iſti *Eubuli* verſus, haud ſecus atque ii qui mox ex eâdem fabulâ ſubiiciuntur, *iambici ſenarii* eſſe videbantur, qui tamen correctione indigeant. Nam ſi ita ſcribas:

Αἰγίδιον, σὺ τόνδε φορήσεις στέφανον,
πολυποίκιλον ἀνθέων, γρυπότατον, χαριέστατον,
ὦ Ζεῦ· τίς γὰρ αὐτὸν ἔχουσαν οὐ φιλήσειε;

curtus erit *primus*, qui fortaſſe adiectâ in fine δή particulâ fulciri poſſit: longior vero erit *tertius*, iuſtam habiturus menſuram ſi aut ὦ, aut γὰρ particulam exemeris. In Αἰγίδιον ſyllaba γι producta. ἀνθέων ut diſſyllabum pronunciatur. γρυπότατον primam longam habet. In φιλήσειε, diphthongus ει ob ſequentem vocalem corripitur.

e In alterâ *Eubuli* eclogâ, *verſiculus ſecundus* ita ſcribebatur, nullo librorum diſſenſu:

ἢ μυρτίνους ἢ τῶν δινηθημένων.

Ibi Casaubonus: »Non placet quod legitur, ἢ τῶν δινη»θημένων. Lego δινηθισμένων: & στεφάνους δινηθισ»μένους ita arbitror dici, ut veſtimenta δινηθισμένα, va»riis coloribus picturata. Ergo & *coronae* δινηθισμέναι ſunt, »*quae ex variis diverſorum colorum floribus nectuntur.* His op»ponuntur *myrteae*, *ſerpyllinae*, & quaecumque unius ge»neris flore [aut fronde] conſtant.« — Hermannus, De Metris pag. 162. ἢ τῶν τινα δινηθισμένων corrigebat. At *plurali* numero opus erat: pluralem τινὰς autem non ferebat utique metri ratio. Fiorillo, Obſerv. in Athen. p. 37. ἢ τούσδε τῶν ἠνθισμένων corrigebat, paulo longius quam neceſſe erat a librorum ſcripturâ recedens. Satis erat τῶνδε τῶν corrigi, ſubintellecto accuſativo τινάς. Propius etiam ad librorum ſcripturam erat acceſſurum τωνδὶ τῶν, ſi productam ſyllabam δὶ eo loci ferret metrica ratio. Tenendum vero vulgatum ἠνθημένων, hac ipſâ notione, *floribus conſtantium*, e *floribus nexarum*. Nam *ſerpyllum*, *myrtus*, & ſimilia, *tantum folio coronant*; ut dicere amat Plinius, XXI. x. 33. cum aliae coronae magis e *floribus* nectantur.

Tertium verſum, Hermannus ſic explendum cenſuit, ut in fine ſcriberetur ἀλλὰ σὺ, tum initio quarti, τἄ γ' ἄλλα πώλει: quod magis placet, quam Fiorilli ra-

tio, poſt βουλόμεθα (*verſ.* 3.) *interpungentis* orationem, & verſum ſic ſupplentis, τούτων ἀνθέων, quae verba cum ſequentibus σύ τ' ἄλλα πώλει πάντα cohaererent. In iſto perſonae *B.* reſponſo laſcivam quamdam ambiguitatem, ad partes genitales mulieris adludentem, reperiſſe ſibi viſus erat Gallicus interpres.

AD CAP. XXV.

In *XENARCHI* fabulâ, cui *Miles* titulus, memoratur puer ἐκ φιλύρας ἄφυλλον στέφανον geſtans, i. e. *tiliaceam coronam ſine foliis:* quod quale ſit, vix intelligi poteſt. Percommode ſane DALECAMPIUS: *E tilia foliosam coronam.* Et in promtu foret εὔφυλλον corrigere, ſi per metri legem liceret. ἔμφυλλον correxit PURSANUS, quod an ferri poſſit, videant docti: nec enim ſatis ſcio, an apud Comicum Atticum liqueſcere μ ante φ & ſyllabam ancipitem facere potuerit.

τριέλικας. »De *helictis* ſive *tortilibus coronis* recitantur f »verba *CHAEREMONIS tragici:*

»Κισσῷ τε ναρκίσσῳ τε τριέλικας κύκλῳ
»στεφάνων ἑλικτῶν. —

»quorum imperfecta ſententia eſt, & obſcura. *Canterus* »maluit τριέλικτος. Omnes antiqui, etiam Epitome, ſtant »ab editâ lectione.« CASAUBONUS. — Etiam noſtri ambo codices τριέλικας agnoſcunt. τριέλικι κύκλῳ malles, ſi metrica ratio ferret; quod PURSANUS propoſuit, Dalecampium (ut ſolet) ſecutus, qui *ter circumvoluto circulo* interpretatus erat. Nunc τριέλικας intelligendum fuerit ſubſtantivum eſſe nomen. Pro στεφάνων ἑλικτῶν, (*verſ.* 2.) temere στεφάνων ἑλικτοῦ ſcriptum in ed. Caſ. 2. & 3. ubi στεφάνους ἑλικτοὺς corrigendum cenſuerunt Gallici interpretes. Caeterum ἑλικτοὶ στέφανοι videri poſſunt iidem dici, qui κυλιστοὶ dicebantur pag. 678. e. f.

Τίνδιον. DALECAMP. in orâ notaverat: »Fortaſſis *Ta»nium;* unde Taniticum oſtium. « — Quo refertur CASAUBONI Animadverſio: »*HELLANICI* verba ſunt *in Ae»gyptiacis:* Πόλις ἐπιποταμία, Τίνδιον ὄνομα. Non opus »hîc emendatione. Ea eſt urbs, cuius meminit Stephanus »περὶ Πόλεων: neque obeſt quod ille *Libyae* urbem vocat. »Cauſſam vel initiati ſolum Geographiae ſtudiis norunt.«

αὕτη θεῶν ὁμήγυρις. Ad vulgatam olim ſcripturam monuit CASAUBONUS: »Perperam editum αὐτὴ θεῶν »ὁμήγυρις. Legendum ἐν αὐτῇ. « — Nos ſatis fortaſſe fore putavimus ſi αὕτη corrigeremus. Quod vero ait θεῶν ὁμήγυρις, Dalecampius interpretatus erat, *ubi conventus fiunt ad ſpectaculorum celebritatem.* Sed ob fabulam proxime ſubiectam, rectius Gallici interpretes *conventum Deorum* intellexiſſe videntur. Quid ſit quod deinde dicatur ἁγνὸν ἱερὸν, utrum generatim *praecipuâ religione cultum templum*, an ſigillatim *luſtrationibus & expiationibus deſtinatum*, non habeo compertum. Quaenam item θύρετρα λίθινα dixerit Hellanicus, velim doceri.

ἄκανθαι πεφύκασι λευκαὶ καὶ μέλαιναι. Conf. Theophraſt. Hiſt. Plant. lib. IV. cap. 3. ibique Bodaeum, & Salmaſium Exercit. Plin. pag. 375. *Hellanici* iſtud teſtimonium & proximum *Demetrii* deeſt *Epit.* Ad id quod a in editis libris ſequebatur, ἐπ' αὐτοῖς δ' οἱ στέφανοι, nihil nec e ms. *A.* adnotatum, nec a Caſaub. animadverſum. Manifeſtum tamen videtur, ἐπ' αὐταῖς ſcribi debuiſſe, quemadmodum & PURSANUS correxit, & SALMASIUS locum iſtum citans in Exercit. pag. 377. Particulam vero δὲ ignorat ms. *A.* recte. Sic quidem & proxime praecedentia verba ἔσω τοῦ ἱεροῦ &c. ἀσυνδέτως adpoſita ſunt: & ſic rurſus paulo poſt, τοὺς στεφάνους ἀπέθεντο, absque coniunctione. *Mox*, perperam ῥοιῆς ἄνθος vulgo ſcriptum eſſe, pro ῥοιῆς ἄνθους, monuit CASAUB. & ἄνθους etiam in orâ correxerat CANTERUS, ſuffragante *Salmaſio* l. c. Ad genitivos autem iſtos, τῆς ἀκάνθου τοῦ ἄνθους &c. ſubintelligenda praepoſitio ἐκ vel ἀπὸ, quas adiectas vidimus pag. 679. c. Opportune vero deinde καὶ οὗτοι ἀεὶ dedere membr. *A.* pro eo quod incommode editum erat καὶ οὕτως.

πυθόμενοι βασιλεύειν τὸν Βάβυν, ὅς ἐστι Τυφῶν. Conſule omnino IABLONSKII Pantheon Aegyptiac. lib. V. cap. 2. ſect. 7. & ſect. 23.

περὶ Ἄβυδον πόλιν. Qui cum hoc loco contulerit quae de *Abydo*, Aegypti ſuperioris celebri olim urbe, *Memnonis* regiâ, Strabo tradit, lib. XVII. pag. 813. ed. Caſ. is non dubitabit, Ἄβυδον hîc pro vulgato Ἄβυλον corrigi debuiſſe. Conf. Berkelium ad Steph. Byz. in Ἄβυδοι, & Weſſeling. ad Antonini Itinerar. p. 159. Nam qui ab eodem Stephano Byz. memorantur Ἄβυλλοι, Troglodytica

gens, ii aut alii ſunt, aut illorum nomen ex corrupto codice depromtum.

τὸ ἄνθος καλλιφεγγές. » Non iſta concoquo, ἀν- b
» θεῖ δ' οὗτος ὅταν ὥρα ᾖ, καὶ ἐστὶ τῷ χρώματι τὸ ἄνθος
» καὶ ἀφεγγές. Deeſt, puto, aliquid. Adi ad Theo-
» phraſtum. « CASAUBONUS. — Aut defectam aut alio modo corruptam eſſe vulgatam ſcripturam, dubitari ſane non poteſt. Apud Theophr. IV. 3. legitur τὸ δὲ ἄνθος ὄψει καλὸν, ὥστε καὶ στεφάνους ποιεῖν ἐξ αὐτοῦ. Inde DALECAMPIUS in verſione ita poſuit: *Vere flos exit, nitidus.* Quod Graece PURSANUS εὐφεγγὲς reddidit: commode id quidem: ſed quum praecedat καὶ particula, cui nulla hîc vis ineſt, probabilior nobis viſa erat SALMASII ratio, καλλιφεγγὲς corrigentis, Exercit. pag. 377. Heſychius: Καλλιφεγγεῖς· λαμπροί. Vide Eurip. Hippol. 455. & Troad. 860. quae loca ibi ab editore citata ſunt.

οἱ Αἰθίοπες στελλόμενοι εἰς Τροίαν ὑπὸ τοῦ Τιθωνοῦ, ἐπεὶ ἤκουσαν τὸν Μέμνονα τετελευτηκέναι. » *Memnonis* caedem,
» & ſuper eo luctum multorum, canit Q. Smyrnaeus li-
» bro ſecundo. « CASAUBONUS. — De *Memnone, Tithoni* filio, quem Troianis auxilio miſſum fingunt, vide Heynium ad Apollodor. III. 12, 4. pag. 755 ſqq. & quos ille laudavit, praeſertim vero Iablonskium, in Syntagm. I. de Memnone, cap. 4. ſect. 3. pag. 26 ſq.

Ὁ δὲ προειρημένος Ἑλλάνικος καὶ Ἄμασιν Αἰγύπτου βασιλεῦσαι. Novimus frequenter verbum φησὶ ab ipſo auctore noſtro, non amanuenſium incuriâ, omiſſum. Sed hoc loco *poſt* Ἄμασιν perquam probabile eſt φησὶν *intercidiſſe.* Paulo inferius, περικαλλεστάτων, ad ἀνθέων relatum, com- c
mode dedit ms. *A.* Similiter περικαλλῶν ms. *Ep.*

Παταρμιδὶ τῷ τῆς Αἰγύπτου τότε βασιλεύοντι. — — — ὑφ' ὧν (ſic recte ed. Cant.) διὰ τὸ τοῦ Παταρμιδος μῖσος ἀποφανθῆναι βασιλέα. Cum Παρτάμιδι & Παρτάμιδος vulgo ſcriberetur, haec adnotavit PALMERIUS: (Exercit. pag. 532.) » Fuit igitur *Partamis* ille, qui He-
» rodoto eſt *Apries*, Scripturae vero *Hophrah* vocant;
» utrumque nomen longe a *Partamide.* Sed aliquid profe-
» cto deeſt; & ille *Partamis* is eſt, qui Herodoto Πατάρ-
» βημις: ob cuius lanienam ab Aprie factam *irati Aegyptii*
» *defecerunt ad Amaſin* omnes. Si vero nihil deeſt, intelli-
» gendum eſt Παρτάμιδος μῖσος, ob odium quod propter

c » Partamidis iniuriam habebant, contra Apriem ſcilicet. » Sed, dum haec ſcribo, ſuggerit mihi memoria veram & » genuinam lectionem. Lego igitur confidenter *διὰ τὸ Παρ-* » *τάμιδος μῦσος*, *ob ſcelus in Partamide commiſſum.* « — Haec ille. Et novimus quidem nos, haud raro ab amanuenſibus (quod nemo miretur) temere permutata vocabula *μῖσος* & *μῦσος*: at hîc quidem nihil mutatu opus eſſe iudicavi, cum praeſertim eâ mutatione quae eſt a Palmerio propoſita, non modo nihil lucraturi eſſemus, verum etiam magis impedita redderetur iſta *Hellanici* narratio: qui quum *Partamidem* ipſum *regem ſtatuiſſet Aegypti*, cuius *dux copiarum* fuiſſet *Amaſis*, non potuit idem continuo deinde dicere *διὰ τὸ Παρτάμιδος μῦσος*, *ob ſcelus in Partamide commissum regem renunciatum eſſe Amaſin.* Quare nihil aliud ſupereſt, niſi ut intelligamus, eumdem regem, qui apud Herodotum & Diodorum aliosque *Apries* vocatur, ab Hellanico *Partamidem*, ſive potius (ut habent ambo noſtri mssti) *Patarmidem*, fuiſſe nominatum; nempe eodem fere nomine quo apud Herodotum inſignitur aulicus ille qui ab *Aprie* ad revocandum *Amaſin* fuit miſſus. Herodotum vide libro II. cap. 161 ſq. & Diodor. I. 68. *Amaſin* regem origine *plebeium* fuiſſe, *nec inſigni familiâ ortum*, cum Hellanico conſentit Herodotus, II. 172.

AD CAP. XXVI.

Συνθηματιαῖοι στέφανοι· ἠργολαβημένοι, καὶ ἐκδόσιμοι. Poſtrema duo vocabula ſunt interpretationes illius quod inito poſitum eſt. Eamdem interpretationem habes in Scholiis ad *Aristophanis Thesmophor.* 465. (vs. 458. ed. Brunck.) Similiter Pollux, VII. 200. Συνθηματιαίους δὲ στεφάνους εἴρηκεν Ἀριστοφάνης, τοὺς ἠργολαβημένους, οὓς οἱ νῦν ἐκδοσίμους λέγουσι. In noſtro cod. *Epit.* neſcio utrum Breviatoris conſilio, an amanuenſis errore, ita ſcribitur: Συνθηματιαίων δὲ στεφάνων, ἠργολαβ. καὶ ἐκδοσιμαίων μέμνηται Ἀριστοφάνης. Casauboni ad h. l. Animadverſio eſt: » Συντίθεσθαι Graecis eſt *paciſci*. Homerus: » σὺ δὲ σύνθεο καί μοι ὅμοσσον. Iidem *κυρίως* appellarunt » συνθήματα, *pacta cum ergolabis & mancipibus de opere facien-* » *do*. Iureconſulti vocant hoc genus pacti, *Do ut facias*.

»Inde opus συνθηματιαῖαν dicitur, quod Gallis *beſongne* »*faite de commande.* Ita dixit, συνθηματιαίους στεφάνους *Ari*»*ſtophanes:* quos interpretatur Athenaeus ἠργολαβημένους »καὶ ἐκδοσίμους. « — Συνθηματιαῖοι recte cum editis ſcribitur in cod. *Ep.* Perperam συνθηματαῖοι in ms. *A.*

Χορωνόν. In *Epit.* deeſt hoc lemma. Codex *A.* vero d nil mutat: Casaubonus autem Χορωνάς legebat; cuius eſt ad hunc locum Animadverſio haec: »Romanorum »vocabulum *corona* Graecum eſſe origine, pridem ſu»mus moniti ab eruditiſſimis viris. Nemo, cui cor rite »ſaliat, in dubium hoc vocaverit. At derivatio vocis an»ceps. Nam equidem a Graeco κορώνη *coronam* dedu»cam. Antiquiſſimis Gloſſographis κορώνη exponitur εἶδος »στεφάνου. [Heſych. in Κορώνη, & in Κορωνίδες: Suidas in Κορωνίς: Etymol. pag. 530. l. 40.] »Inde ſunt dictae »in brachii ἀνατομῇ *coronae* ſive *corona*, apophyſes cavae »duae literam c referentes. Galenus, De Partibus libro »ſecundo: Ἐστραμμένων δ' εἰς ἀλλήλας τῶν ἐν αὐταῖς κοι»λοτήτων, μία μεγάλη γίνεται κοιλότης ἐξ ἀμφοῖν, ἐοικυῖα »τῷ σίγμα γράμματι. ἀτὰρ καὶ ὀνομάζουσι τὰς ἀποφύ»σεις ταύτας κοινῇ ἀμφοτέρας κορώνας καὶ κορωνὰ, διότι »περιφερεῖς εἰσι. [conf. Foeſii Oecon. Hippocr. in Κορώνη.] »Et κορωνίδες apud Steſichorum ſunt *corollae.* Sic »enim ille in *Helenâ* carmine: [apud Athen. III. 81. d.] »Πολλὰ μὲν κυδώνια μᾶλα ποτερρίπτουν ποτὶ δίφρον ἄνα»κτι, πολλὰ δὲ μύρρινα φύλλα, καὶ ῥοδίνους στεφάνους, »ἴων τε κορωνίδας οὔλας. Hoc nobis videtur: aliis aliud. »Scribit enim hoc loco Athenaeus: Χορωνός. Ἀτίων ἐν »τῷ περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου φησὶ, τὸν στέφανον πάλαι »χορωνὸν καλούμενον, ἀπὸ τοῦ τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς θεά»τροις αὐτῷ χρῆσθαι, αὐτούς τε περικειμένους καὶ ἐπὶ »τὸν στέφανον ἀγωνιζομένους. Scribendum αὐτοὺς »περικειμ. κεφαλῇ τὸν στέφανον ἀγωνιζ. « — Χορωνὸς, masculinâ terminatione, ſuo iudicio hîc ſcripſit Animadverſor: nusquam alibi, quod ſciam, reperitur id vocab. Caeterum conſer Vossii Etymologicon, voce *Corona.* Nec vero praetereundum hoc loco, apud Heſychium vocem Χορὸς exponi, κύκλος, στέφανος. Quid vero de vulgatâ apud Noſtrum ſcripturâ ſtatuerem, αὐτούς τε περικειμένους καὶ ἐπὶ τὸν στέφανον ἀγωνιζομένους, decernere mecum non potui. In promtu quidem erat, cum Caſaubono abiicere incommodantes voculas τε & καὶ

d ἐπί: sed haec emendatio ex earum genere est, quibus si uti licet, nullus fere fuerit veteris scriptoris locus tam obscurus, aut tam corruptus, quin nullo negotio explanari persanarive possit. Vetus liber *A.* nil mutat: in *Epit.* vero, a verbis ἐν τοῖς θεάτροις αὐτῷ χρῆσθαι, statim ad ista ex Theophrasto, quae lit. *e.* leguntur, transitur. Natalis Comes in latinâ versione posuit, *ac ob coronam certabant*; quasi καὶ ἐπὶ τῷ στεφάνῳ legisset. Similiter DACAMPIUS: *quoniam in theatris eâ saltatores choreutae uterentur impositâ capiti, et illam ut mererentur enixe contenderent.* Casauboni rationem secutus est Gallicus interpres.

καθὼς ἐν τοῖς Σιμωνίδου Ἐπιγράμμασιν ἰδεῖν ἐστιν οὕτως καλούμενον· Φοῖβος ἐσαγεῖται &c. »Laudatur in hanc »rem SIMONIDES: sed eius testimonium, pessime acce»ptum, animadversionis nostrae indiget. καθὼς ἐν τοῖς Σι»μωνίδου ἐπιγράμμασιν ἰδεῖν ἐστιν οὕτω καλουμένου. »Φοῖβος ἐσάγειται Τυνδαρίδῃσιν ἀοίδησαν ἄμετροι τέτ»τιγες ἐπέμψαντο χορωνῷ. Meminisse nos oportet, »sumtam esse hanc χρείαν de *Simonidis Epigrammatis*. Hoc »posito, nihil cunctabimur ita locum & digerere & con»stituere:

»Φοῖβος ἐσαγεῖται τοῖς Τυνδαρίδῃσιν ἀοιδὰν,
»τὰν ἄμετροι τέττιγες ἐπεστέψαντο χορωνῷ.

»Id est: *Phoebus docuit Tyndaridas canendi artem: quam ci»cadae modorum nesciae coronarunt coronâ.* Hoc vult: Ca»stores musicam didicisse ipso Apolline magistro: multas»que reportasse coronas ex certaminibus cum imperitis »cantoribus. τέττιγες sunt *mali poëtae aut cantores*: me»diam autem in hac voce producunt poëtae. ἐπεστέψαν»το, pro ἐπέμψαντο, suadente metro & sententiâ, θαρ»ροῦντες restituimus. Prior versus pentameter est: sed, »quod in fine positum vides vocabulum, id fine dubio »ad proxime praecedentem pertinuit. Athenaeus vero, »more suo, non versui, sed sententiae consulens, vo»cem necessariam alterius loco posuit, in qua momenti »nihil erat. Nam ita erat apud poëtam:

»— — — — ἀοιδὴν
»Φοῖβος ἐσαγεῖται Τυνδαρίδῃσι καλὴν
»τὰν ἄμετροι &c.

»Hesiodus: καλὴν ἐδίδαξεν ἀοιδήν. « CASAUBONUS. — In *SIMONIDIS* verbis (quae desunt *Epit.*) mendosum

ἀοίδησαν tenent membr. *A.* quod valebat ἀοιδῆς, ἀγ. d
Sed partim Dorica dialectus, partim metrica ratio, pentametrum ita conceptum desiderare videtur:

Φοίβος ἐσαγεῖται Τυνδαρίδης ὠδάς.

Pro ἐπέμψαντο recte eaedem membr. ἐπεστέψαντο dedere. In praecedentibus Athenaei verbis, οὕτως, pro οὕτω, suo fere more dedit idem ms. *A.* sed in καλουμένου, quod sciam, nil mutat. Nec tamen, quo pacto intelligi genitivus ille posset adparebat: quem in accusativum καλούμενον, scil. χορωνὸν ἰδεῖν ἐστι, mutare non dubitavi; quod etiam a PURSANO factum video.

Ἀκίνιοι &c. »In sermone de *Acinniâ coronâ* scribe »cum doctis, οἱ ἐκ τῆς ἀκίνου τοῦ φυτοῦ, non ἀκί»δος. Hesychius: ἄκινος, πόα τις. Ergo & Ἀκίνιος, »uno ν. « CASAUBONUS. — *Aciniam coronam, ex acino plantâ*, interpretatus erat DALECAMPIUS: recte. *Acinus*, herba odorata, ocimo (id est, basilico) similis: quam & *coronarum* caussâ & ciborum seri ab Aegyptiis ait Plinius XXI. XXVII. 101. Etiam Dioscorides lib. III. c. 5. στεφανωματικὴν plantam adpellat. Esse autem nomen foeminini generis, ex Plinio intelligitur. De medicato herbae usu idem Plinius ibidem monuit: itaque ad *medici Andronis* (sive *Andreae*) testimonium hîc provocatur, de quo vide quae collegit Fabricius, Bibl. Graec. T. XIII. pag. 57 sq. & pag. 61 sq. De PARTHENIO, *Dionysii* discipulo cf. not. ad XI. 467. c.

AD CAP. XXVII.

Στεφανωματικὰ δ' ἄνθη καταλέγει Θεόφραστος τάδε· Ἴον, e
– – ἡμεροκαλλές. »*Florum coronariorum* catalogum, ex »THEOPHRASTO hîc subiectum ab Athenaeo, ex ipsius li»bris emendare, non est arduus labor, praesertim etiam »post Dalecampium. Ipsum igitur Theophrastum studio»si consulant. « CASAUB. — Ubi editur Θεόφραστος τάδε, nihil aliud habet cod. *A.* sed in *Epit.* scribitur, ἄλλα τε καὶ δὴ τάδε. Nempe non omnium florum nomina, quae dein ab Athenaeo commemorantur, adposuit Breviator. *Theophrastum* vide libro VI. cap. 6 extr. & cap. 7. & Plinium, lib. XXI. c. X. & XI. Nec vero solum ex Theophrasteis libris libri Athenaei fuerint corrigendi; sed nonnulla etiam Theophrasto ex Athenaeo nostro restituere licuerit.

e Pro ἴον, quod hîc ſcribitur, apud Theophr. VI. 6. ἰωνία editur, quod apud illum idem ac ἴον (*viola*) valet. ἡμεροκαλὲς geminatâ λλ literâ ſcriptum dedere ambo mssti, quemadmodum etiam editum erat p. 681. e. & 685. c. Apud Plinium quoque *hemerocalles*. Vide viros doctos ad Polluc. VI. 106. Valde corruptum aut decurtatum id vocab. fuiſſe oportet in Natalis Comitis codice: itaque interpres ille cum praecedenti φλόγα iungens, *flammam Herculis* reddidit.

πρῶτον δὲ τῶν ἀνθέων ἐκφαίνεσθαί φησι τὸ λευκόϊον, ἅμα δ' αὐτῷ καὶ τὸ φλόγινον καλούμενον τὸ ἄγριον. Haec ſunt ex Theophr. VI. cap. 7. medio, ubi pro ἅμα δ' αὐτῷ, ἅμα δὲ τῷ ἴῳ ſcribitur eâdem ſententiâ: nam τῷ ἴῳ ibi valet τῷ λευκοΐῳ: quem locum Plinius quidem aliter acceperat, l. c. ſect. 38. contra Theophraſti mentem; quod rectè Salmaſius obſervavit, Exercit. pag. 863. Quod deinde editum erat, φλόγα, id nullâ veterum librorum auctoritate nitebatur: nam in *Epit.* deſunt ipſa illa verba, ἅμα δ' αὐτῷ - - ἄγριον: in ms. *A.* vero φλόνον ſcribitur, manifeſtâ quidem corruptelâ. Inde Natalis *verbaſcum* exſculpſit, quod Graecis φλόμον. At (ut taceam, *verbaſcum* non *vere*, ſed *mediâ* ac fere labente *aeſtate* florere) aliud hîc ſcriptum olim fuiſſe, ex Theophraſto & Plinio intelligitur. Apud Theophr. eodem loco, unde haec decerpſit Athenaeus, φλόγινον vulgo legitur: eamdemque ſcripturam ob oculos habuiſſe Plinius etiam videtur, qui ex eodem loco haec habet: (ſect. 38.) *Proxime flammea, quae & phlox vocatur, ſilveſtris duntaxat.* Nempe φλόγινον ἴον, *flammeam violam* intelligebat, vocabulum illud adiective accipiens. At, cum paullo poſt apud eumdem Theophr. ſubiiciatur, καὶ ἔτι μᾶλλον τὸ φλόγιον, eadem ſcriptura hîc quoque & Theophraſto & Athenaeo reſtituenda videtur: quod SALMASIO placuit l. c. & Bodaeo ad Theophr. pag. 699. quae pagina falſo 499. ſignata eſt. Conf. eumdem p. 701. (falſo 501.) Nempe φλόγιον ſubſtantivum eſt, quaſi *flammula*, diminutivum vocabuli φλόξ. Pro τὸ ἄγριον, perperam τὸν ἄγριον ſcribitur in ms. *A.*

ἔπειτα νάρκισσον, καὶ λείριον· καὶ τῶν ὀρείων, ἀνεμώνης γένος τὸ καλούμενον ὄρειον, καὶ τὸ τοῦ βολβοῦ κώδυον. Quae poſt ἔπειτα νάρκισσον ſequuntur, ad ea usque verba καὶ ξίφιον καὶ ὑάκινθος, omnia praetermiſit

Breviator. Ita fit, ut, quae interiecta ſunt, ex unius codicis *A.* pendeant auctoritate. In his fidenter ſtatim λεῖριον (de quo etiam *Canterus* monuerat) auctori fuit reſtituendum. λίριον ſuo more ſcripſerat vetus librarius, quod deinde in αἴριον corruptum eſt, & ſic iterum p. 681. e. Proxima verba, in editis ita ſcripta, (καὶ τῶν κατὰ τριῶν ἀνεμόνης γένος τὸ καλούμενον ὄριον) iam ante Caſaubonum primus huius Supplementi editor CANTERUS uncis incluſerat, notans in orâ: »Uncis incluſa deſunt in Theophr.« — Eademque prorſus abiecit Dalecampius. At non tam eripienda haec Athenaeo erant, quam corrigenda, & correcta dein ipſi eriam Theophraſto reſtituenda: de quo perſpecte SALMASIUS, loco iam ſaepius citato, Exercit. pag. 863. monuit, ſic corrigenda cenſens: καὶ ἐκ τῶν τριῶν ἀνεμόνης γενῶν τὸ καλούμενον ὄρειον: *& ex tribus anemones generibus id quod ſilveſtre & montanum vocatur.* Acuteque idem vir doctiſſimus obſervavit, eadem Theophraſti verba, iſto loco olim poſita, Plinio l. c. *anemonem* ſuggeſſiſſe *ſylveſtris generis & bulboſi.* Salmaſium ſuo more ſecutus eſt Bodaeus ad Theophr. pag. 701. Veteres noſtrae membr. importunam κατὰ voculam ignorant, ſed nec vocem τριῶν agnoſcunt, talem exhibentes ſcripturam: καὶ τῶν οριων μανεμωνην ης γένος τὸ καλούμενον ὄριον. Similemque ſcripturam ob oculos habens Natalis, ſic latine reddidit: *ac ex montanis anemones genus id quod montanum vocatur.* Percommode vero: nam, ut in fine pro ὄριον ſive ὅριον, quod vulgo legebatur, ὄρειον haud dubie corrigendum fuit, ſic & illud τῶν οριων nihil aliud niſi ὀρείων valet; nempe τῶν ὀρείων ἀνθέων, *ex floribus montanis.* Iſtud τριῶν temere & ex παραδιορθώσει in hunc locum invaſerat: nec usquam, quod ſciam, *tria genera anemones* distinxit Theophraſtus; a *montanâ* autem *anemone* quae hîc memoratur, paullo poſt distinguit τὴν λειμωνίαν (*pratenſem*) καλουμένην. Verbis τῶν ὀρείων apud eumdem Theophraſtum, cui haec reſtituenda diximus, reſpondent mox deinde iſta, καὶ τῶν ἀγρίων, ὅ τε ἐλίχρυσος &c. quae eadem Athenaeus habet. In corrupto μανεμωνην ης, quod habent membranae, ſatis adparet abundare primam literam; tum pro mendoſâ terminatione ην adiecta eſt vera ης, quae deletâ iſtâ ſola poni debuerat. Pro nihili voce βολκοῦ, βολβοῦ ſcriptum oportuiſſe, *Canterus* etiam adnotavit: quod, niſi per ſe pateret, ex Theophraſto etiam

e perſpicuum erat. Formas literarum β & κ perſimiles eſſe in membranarum noſtrarum ſcripturâ, iam ſaepenumero obſervavimus. Plinii errorem, anemonae genus montanum & βολβοῦ κώδιον pro uno flore accipientis, notavit Salmaſius l. c. Verba Plinii haec ſunt: *Anemone: eſt autem ſilveſtrium bulborum flos.* Inde, puto, Natalis accepit quod hîc in Athenaei verſione poſuit, *tum bulbi florem.* Quid autem ſit hoc, quod vulgo hîc apud Athenaeum, ut apud Theophraſtum, edebatur βολβοῦ κώδιον, quaerens idem SALMASIUS, cum κώδιον proprie *vellus lanatum* denotari meminiſſet, βολβοῦ κώδιον illud *bulborum* genus hîc dici cenſuit, quos ἐριοφόρους (*bulbos lanatos*) idem Theophr. lib. VII. cap. 13. nominat. Sic & Bodaeus pag. 702. At H. STEPHANUS, in Indice Theſ. pag. 1334. d. profeſſus erat, ſe iſtud κώδιον τοῦ βολβοῦ non poſſe non ſuſpectum habere. Ac ſane, non κώδιον, ſed κώδυον ſcriptum dedere membranae noſtrae: quod videant eruditi ne verum ſit, aut vero proximum: nos quidem, donec certius quid reperiatur, reſtituendum auctori noſtro putavimus, interpretantes *bulbi caput.* Quemadmodum papaveris & fabae Aegyptiacae caput ἡ κωδύα vocatur: (ita enim, non κωδία, apud Noſtrum III. 72. c. habent mssti & Euſtath. atque ita ibi editum velim:) ſic & τὸ κώδυον de *capite plantae*, & de *flore qui procero cauli inſidet*, uſurpari potuerit. Atque etiam ſi κώδιον per ι vocalem ſcribi placeat, in eumdem ſenſum accipiendum vocabulum videtur. Idem ſignificat ἡ κώδεια: unde κώδεια σκορόδοιο, *caput allii*, apud Nicandr. Alexiph. 432. ubi Schol. κώδεια, ἡ κεφαλή. καὶ τῆς ἀνεμώνης ἡ λειμωνία. Sic corrigendum iam notaverat *Canterus* in orâ, ut eſt apud Theophr. Et ad veram ſcripturam proxime accedit ms. *A.* Literam κ non modo pro β, (ut paullo ante) ſed & pro η a ſequioris aetatis ſcribis temere poſitam iam alibi ſubinde obſervavimus.

f τὰ δὲ ξερινὰ μᾶλλον &c. Haec iam ſupra adpoſita ſunt, p. 679. d.

Ἐάν τις τοῦ ἐλιχρύσου τῷ ἄνθει στεφανῶται. Cum στεφανοῦνται editum eſſet, monuit CASAUBONUS: »Scribe, Ἐάν τις τοῦ ἐλιχρύσου τῷ ἄνθει στεφανοῦται: »& confer cum *THEOPHRASTO, libri noni* cap. XXI.« — Et στεφανοῦται quidem ibi vulgo apud Theophr. editur: ſed coniunctivum verbi modum, quem deſiderabat ἐὰν

particula, recte apud Athenaeum dedit ms. *A.* in quo quidem (alio pravo more) ται terminatio in τε mutata est, στεφανῶτε. Vocab. ἐλίχρυσος, quod apud Theophr. & apud alios passim *leni spiritu* effertur, constanter *aspero* notatur apud Nostrum; non male. Vide H. Stephani Indicem Thes. in Ἐλειόχρυσος. In neutro genere, ἐλίχρυσον, effert *Epit.* in qua quidem de hoc vocab. nil aliud legitur, nisi istud ex pag. 681. a. b. Ὅτι ἐλίχρυσον τὸ ἄνθος ἀπὸ a τῆς πρώτης δρεψαμένης Ἐλιχρύσης νύμφης ἔσχε τὸ ὄνομα. Recte deinde ῥαίνων edd. Nam, mendosum esse ῥαίων, quod habent membranae, dubitari non potest.

Καί τιν εὔχομαι &c. »ALCMANIS verba sunt depravata non uno modo: Καί τιν' εὔχομαι φέροισων τόνδε »ἐλιχρύσῳ πύλεω ἀκηράτων κυπέρῳ. Lego: Καί τιν »εὔχομαι φέροισα τόνδ' ἐλυχρύσω πυλέωνα καὶ »ἀκηράτω κυπέρω. Dorici casus sunt, ut supra, ἀνήτω »στέφανος: [vide pag. 674. *d.* & *e.*] & τὶν, pro τοί. Iu»nonem alloquitur sacram ei coronam dicans, quae Spar»tano vocabulo dicitur a poëta πυλέων. [cf. p. 678. *a.* & »ibi not.] Aitque hanc esse factam *ex helichryso & illibato* »*cypero.*« CASAUBONUS. — φέροισα, pro mendoso φέροισαν dedit etiam ms. *A.* in reliquis quidem nil mutans. Sed verae ac certae nobis visae erant reliquae etiam omnes Casauboni emendationes: quas ita adoptavimus, ut totam ῥῆσιν in tres versiculos distribueremus, & κἀκηράτω uno verbo scriberemus.

Etiam *IBYCI* eclogam per tres versiculos utcumque digessimus: quos si quis aptius digerendos nos docuerit, habebimus gratias. Ibi quum in fine καὶ τέρινα δάφνα consentiente ms. *A.* (nam *Epit.* haec ignorat) legeretur, CASAUBONO obsecuti sumus, monenti: »Scribe cum eru»ditissimo CANTERO, καὶ τέρεινα δάφνα.« — Non sum nescius equidem, TOUPIUM in novâ editione Epistolae Crit. (T. II. pag. 508. in notâ) πτερινὰ δάφνα corrigi iussisse: quod me (ut plurima alia) docuit eruditissimus amicissimusque *Boissonadus*, cum novam Toupii editionem mihi nondum contigerit oculis usurpare. Provocat doctus Britannus ad πτέρινον στέφανον Polybio memoratum, VI. 23, 12. at ibi de *plumeo apice* agitur quo ornabatur militis Romani galea; qui quid huc faciat non admodum video.

Κρατῖνος δ' ἐν Μαλθακοῖς φησίν· Ἐρπύλλῳ &c. Longio-

rem eclogam, cuius haec pars eſt, habes pag. 685. b. c.
b τὰ δὲ κρίνα φησὶν ὁ Θεοφρ. εἶναι καὶ πορφυρανθῆ. Vide *THEOPHRASTI* Hiſt. Plant. VI. 6. Recte κρίνα & dein κρίνον (non κρῖνα, κρῖνον) ſcribitur in ms. *Ep.*

Φιλῖνος δὲ &c. *Philinus* orator citatus eſt ab Athenaeo, X. 425. b. Qui hîc nominatur, rurſusque infra, lit. *f.* & p. 682. a. is medicus eſt: de quo Fabricius, Bibl. Graec. Tom. XIII. p. 365.

Κορίνθιοι δ' αὐτὸ καὶ ἀμβροσίαν καλοῦσιν, ὥς φησι Νίκανδρος ἐν Γλώσσαις. »*Lilium*, inquit, *Corinthii vo-*»*cant ἀμβροσίαν.* Et Heſychius: Ἀμβροσίη, Κορίνθιοι τὸ κρί-»νον.« CASAUBONUS. — Conf. p. 683. d. & 684. e. Γλώσσαις, non Γλώτταις ſcribitur in membr.

Ἀμάρακον, φησὶν, ὃν σάμψυχον τινὲς καλοῦσι. Acutâ voce ἀμαράκον h. l. edebatur, neſcio an conſentiente ms. *A.* Nos ἀμάρακον antepenacute ſcripſimus cum ms. *Ep.* quemadmodum conſentientibus libris ſcribitur p. 680. f. & 679. d. Sicut autem ibi ἀμάρακος (in masc. gen.) non ἀμάρακον in neutro ſcribitur: ſic & hîc recte ὃν, non ὁ, dedere membr. *A.* Brevius Epitoma: ἀμάρακον δέ τινες τὸν σάμψυχον καλοῦσιν. Non damno ſcripturam σάμψουχον, quam hoc loco habet ms. *A.* pro quo etiam σαμψοῦχον cum circumflexo in penultimâ, ut apud Heſychium, ſcribi poterat. Sed probum fuit σάμψυχον, quod conſentiente *Epit.* hîc editum erat: quam eamdem ſcripturam ambo mssti cum editis tenent pag. 676. d. ubi vide not. Sic rurſus pag. 684. b. penultimâ nihilo minus longâ, ut ibi verſus docet. Conf. Heſychii Interpp. ad voc. Σαμψοῦχος. CASAUBONI ad h. l. Animadverſio eſt: »*Amara-*»*cum*, ait auctor ex *Diocle*, σάμψυχόν τινες καλοῦσι. Suc-»currunt verba Servii [ad Aeneid. I. 697.] non aliena »huic loco: *Amaracus puer regius unguentarius fuit, qui caſu* »*lapſus dum ferret unguenta, maiorem ex confuſione odorem* »*creavit. Unde optima unguenta amaracina dicuntur. Hic poſt-*»*ea in herbam ſampſuchum dicitur verſus, quam nunc amara-*»*cum dixit.* Sed coronam amaracinam a ſampſuchinâ di-»verſam facit etiam Artemidorus, lib. I. cap. 79.« — Vide Dioſcorid. & Plinium; quorum verba etiam H. Stephanus in Indice Theſauri ſub voce Ἀμάρακος adpoſuit; & conſule, ſi vis, Bodaeum ad Theophr. p. 546. & 588.

AD CAP. XXVIII.

Κοσμοσανδάλων δὲ μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς &c. Vide pag. 685. a. & b. ibique not. Tria *CRATINI* verba, κεφαλὴν ἀνθέμοις ἐρέπτομαι, quae deerant hoc loco editis, adiecta dedere membr. *A.* Pro κοσμοσανδάλοις vero, in fine posterioris versus, perperam κοσμοσανδάλλος scribitur in eisdem membr. In *Epit.* desunt haec & quae dein ex Clearcho & Antiphane adponuntur. Notavit ad hunc locum DALECAMPIUS: » *Cosmosandalum* sive *Cosmosandatum* » herbarii quidam esse putant irin Illyricam; quidam tuli» pam purpuream.« — Quinam illi sint herbarii, quave ratione aut qua auctoritate nitantur, nec scio equidem, nec nunc inquirere vacat. Apud Pollucem, VI. 106. qui ex *Cratino* vocabulum hoc citavit, pro vulgato κοσμοσανδίλου optimus codex Falckenb. κοσμοσανδάλου exhibet, cum Athenaei codicibus consentiens. *CLEARCHI* vero *cosmosandalum* quid sit, quod a *Lacedaemoniis inventum* ille ait, nec capio, nec quid dixerit frigidus ille scriptor admodum curo. Verba illius ista ex Athenaeo adponens Meursius in Miscellan. Lacon. II. 17. nihil prorsus adnotationis adiecit. NATALIS in versione: *Lacedaemonios cosmosandalum in coronas nectentes*; quasi ἀνείροντας aut scriptum in suo codice reperisset, aut legendum censuisset: quod verum videtur. Τοὺς στεφάνους ἀνείρετε dixit Aristophanes, Acharn. 1006. Pro το�ὺς κοσμοτάνδαλον, quod temere hîc editum erat, τοὺς τὸ κοσμοσάνδαλον dedere membr. *A.* & κοσμοσανδ. per σ literam recte etiam in ed. Cas. 2. & 3. scriptum. c

Ἀντιφάνης ἐν Κιθαριστῇ· Οὐκ ἐφύσων &c. » Postquam di» xisset ex Clearcho, *Lacedaemonios* τὸν παλαιότατον τῆς πο» λιτικῆς κόσμον συμπατήσαντας ἐκτραχηλισθῆναι: addit, » recte de illis dictum esse ab *ANTIPHANE* in *Citharistâ*:

» Οὐκ ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοι. πότε;
» νῦν δ' Ὀμπρείους ἔχοντες πορφυροῦς κεκρυφάλους.

» Haec sunt deformatissima. Lego:

» Οὐκ ἔφυσαν οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοι. πόθεν;
» οἱ νῦν γ' Ὀμπρείους ἔχοντες πορφυροῦς
» κεκρυφάλους.

» *Non sunt*, inquit, *naturâ inexpugnabiles Lacedaemonii: non:* » *qui quidem luxui iam se, ut caeteri mortales, dedant.* Itaque » cum pristina instituta deserant, vinci facile posse sunt

c »existimandi. Omnino ἔφυσαν verum est, non ἐφύσων: »quod modulum versus corrumpit: neque πότε rectum: »sed πόθεν; quod Atticis scriptoribus cum interrogatio»ne enunciatum, negationis vim habet. Dionysius Hali»carnassaeus libro quarto: ἆρά γε τὴν ἡγεμονίαν παρέλα»βεν ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενόμενοι βασιλεῖς; πόθεν; πολλοῦ γε »καὶ δεῖ. Arrianus Dissertationum Epicteti libro II. cap. »XXI. Οὐ γὰρ ὡς ἀποθησόμενοι, ἢ ἐπανορθώσοντες, ἢ ἄλλα »ἀντ' αὐτῶν λαμβάνοντες ἔρχεσθε. πόθεν; οὐδ' ἐγγύς. Latini »sunt imitati. Plinius Epistolarum libro IV. *Quae nos refu»gimus, non quia superiores: unde enim? sed quia timidiores »sumus.* Quid appellet Ὀμπρείους κεκρυφάλους, non satis »scio: & subesse mendam suspicor. Mens tamen ea est »quam diximus: nam in argumentum luxuriae proferun»tur *reticula purpurea:* qualia erant corpore merentium »foeminarum; ut in Epigrammate:

»Ἥδε φιλοπλέκτοιο κόμας σφιγκτῆρα Φίλαινις
»βαπτὸν ἁλὸς πολίης ἄνθεσι κεκρύφαλον.«

Haec sic scripserat CASAUBONUS in ed. 1. Deinde vero ex eiusdem schedis in ed. 2. & 3. nonnulla his adiecta sunt, uncis inclusa. Scilicet, primum, statim initio post adpositam vulgatam scripturam duorum *Antiphanis* versuum haec adiecta: »Erit fortasse qui hanc lectionem probet; quam »tamen olim suspectam habuimus. Si nihil mutes, sensus »erit imperfectus huiusmodi: *Nonne aliquando Lacedaemo»nii sufflabant*, id est, *superbiebant, tanquam inexpugnabiles, »qui tamen nunc purpureis se ornant reticulis.* Nobis aliquando »visum est ita scribendum: Οὐκ ἔφυσαν &c.« — Tum in fine adiiciuntur haec: »Si vocem κεκρυφάλους liceat ex»ponere de *subligaribus* vel *fasciis cruralibus*, pro Ὀμπρείους »legam μηριαίους: id enim est *crurales*. Olim apud Roma»nos fascias crurales gestare elegantiores, aut coloris in»signioris, specimen habitum morum. Notum quam su»spicionem de Pompeio commoverint fasciae albae. Si »tale quid fuit in moribus antiquis Lacedaemoniorum, »nulla hic fuerit difficultas.« — Haec ille.

De *ANTIPHANIS* Κιθαριστῇ *vel* Κιθαρῳδῷ vide quae ad VIII. 342. d. notavimus. Poëtae nomen cum ms. *A.* & Natali recte tenent ed. Cant. & Cas. 1. & 2. Cum vero temere in Dalecampii versione *Aristophanes* pro *Antiphane* esset nominatus, pravo consilio denique is qui editionem Cas. 3. curavit, etiam in Graeco contextu Ἀριστοφάνης

posuit. Quare recte a BRUNCKIO in Comici Fragmentis c p. 214. monitum est, Κιθαριστὴν e recensu fabularum Aristophanis expungendam esse. Rariora olim fuisse videntur illius fabulae exempla, neque ad Athenaei aetatem perveniisse. Testimonium quod ex illâ a Nostro libro VIII. pag. 342. citatur, ex vetustiore Grammatico desumtum videtur; qui, quoniam rara erant fabulae exempla, ipsum initium illius adnotaverat. Quae verba ex eâdem Etymologus pag. 683. habet, pariter e vetustiore Grammatico, ut fere omnia quae ille habet, depromta sunt. Duo versus, qui hîc ab Athenaeo adponuntur, a *Clearcho* adpositi erant, a quo illos Athenaeus accepit. De *prioris versus* interpretatione melior utique fuit posterior docti Animadversoris cogitatio: probum enim haud dubie ac verum est verbum ἐφύσων, quod (ut apud Lucian. Necyomant. c. 12. & apud alios) subintellecto nomine γνάθους, significat *buccas inflabant, superbiebant, altos sibi spiritus sumebant.* At in fine prioris versus, ut vulgo factum, particula πότε non separanda a superioribus verbis, sed totus versus sic scribendus erat:

Οὐκ ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοί ποτε;

Quod recte vidit WESTONUS, Hermesian. pag. 55 sq. latine sic reddens: *Nonne olim magna spirabant Lacedaemonii tamquam invicti?* Sed iam ante percommode DALECAMPIUS reddiderat, interrogationem cum negatione in adfirmativam orationem convertens: *Tumebant olim Spartani, ut inexpugnabiles.* — »De sensu (ait idem WESTONUS) & de »metro *secundi versus* non constat. Legendum forsan, pro »ὁμηρείους, μὴ ἀρείους. *Antiphanem* ad *Homerum* respe»xisse vix credo.« — Nempe, cum sic vulgo scriberetur ille versus,

νῦν δ' ὁμηρείους ἔχοντες πορφυροῦς κεκρυφάλους.

metro quidem recte constabat ratio; est enim, quemadmodum prior versus, sic & hic, perfectissimus tetrameter trochaicus ex eo genere quos catalecticos vocant: sed vocab. ὁμηρείους suspectum utique esse potuit. Nam gratis quidem prorsus sumtum erat, quod DALECAMPIUS commentus est, latine sic reddens: *nunc autem purpureo reticulo caput iis vincitur, ut obsidibus.* Cui versioni has adnotationes ille adiecerat. »*Purpureum reticulum*, coronam »vocat e cosmosandalis purpureis.« Tum ad verba, *ut obsidibus:* »Hinc licet cognoscere, obsidibus capitis ope-

c »rimentum fuiſſe olim purpureum, ut ab aliis discerne»rentur, &, hac notâ illos prodente, minus fugam ten»tarent.« — Iam quod a Weſtono propoſitum eſt, μὴ ἀρείους, id ad ſententiam quidem percommodum, ſed metro minime aptum eſſe adparet. Quidni vero ἀναρείους legeretur eâdem notione, *non Martiales, imbelles?* Metro ſane id aptum foret: &, licet apud nullum Grammaticum aut Lexicographum adnotatum id vocabulum reperiatur, tamen nihil expeditius erat, nihil analogiae Graeci ſermonis convenientius, quam ut a ſimplici adiectivo ἄρειος, *Martius, Martialis*, compoſitum ἀνάρειος formaretur. Iamque reſtituturus *Antiphani* id vocabulum eram, (quod vel ſic ei reſtitui fortaſſe debuerat) quum advertit me partim ſcriptura membranarum, ὁμηρέους, partim vocabulum ἀνήρεος, eâdem terminatione ab Etymologo pag. 108. l. 45. adnotatum. Licet enim minime huc quadret expoſitio apud illum Grammaticum vulgo adiecta, οὐ κατάρατος, οὐδὲ ἠρμοσμένος: tamen cogitabam, corruptum fortaſſe eſſe prius horum vocabulorum, & οὐκ ἄρειος ſcriptum oportuiſſe. Cum quo convenit vicinum vocab. ἀνήρης, a Suida adnotatum: Ἀνήρεις, ἀνάνδρους: id eſt, *ignavos, imbelles*, ut ibi in latinâ verſione ponitur. At, ne quid diſſimulem, illud ipſum Ἀνήρεις, ἀνάνδρους, ab eodem Etymologo (ead. pag. l. 6.) non de viris *ignavis & imbellibus*, ſed de *viduis & virginibus* exponitur, quae marito non iunctae ſunt: tum vero & illud turbare nos poterat, quod vocab. ἀνήρης cum apud Heſychium, tum rurſus apud Etymologum, ἀνδρώδης exponitur; niſi fortaſſe apud utrumque horum Grammaticorum οὐκ ἀνδρώδης ſcriptum oportuerat. Denique, quod apud Etymologum (ut dixi) ſcribitur, Ἀνήρεος· οὐ κατάρατος, οὐδὲ ἠρμοσμένος, probabilius videri poterat, iſtud οὐ κατάρατος ex οὐκ ἀραρὼς corruptum eſſe. Quae cum ita ſint, veriſſima fortaſſe medicina adfecto Antiphanis loco adhibenda haec fuerit, de qua prius cogitaveram, ut νῦν δ' ἀναρείους ſcribatur. Iam, ſi ſcripturam ἔχοντες teneas, iſtud ἀναρείους ad κεκρυφάλους fuerit referendum: quod nullo quidem magno incommodo fieri poſſe intelligo: ſed commodius tamen videri debebat, ſi ad *Spartanos* referri poſſet. Quare videndum, ne totus verſus ſic corrigi debeat:

νῦν δ' ἀναρείους ἔχοντας πορφυροῦς κεκρυφάλους.

Utcumque legas, ſuſpenſa & abrupta utique manebit ora-

tio, quae in poëtae carmine pendebat ex verbo quod in ſequente verſu, qui hîc non adiectus eſt, poſitum erat. — Sed cur per tot tantasque ambages anquirimus quod ante pedes poſitum videtur? Nam, quum τῶν κεκρυφάλων (id eſt, *redimiculorum* ſive *reticulorum*, *quibus crines coërcent mulieres*) ipſe etiam pater *Homerus* meminerit, Iliad. χ'. 469. quidni Ὁμήρειους κεκρυφάλους (*Homerica redimicula*) dicere potuerit *Antiphanes?* Denique, quidquid ſit quod hîc ſcripſerit poëta, in animo habuiſſe videtur illud in Mileſios olim vulgo dictum,

Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

Pro πορφυροῦς, in membr. noſtris πορφυροὺς ſcribitur, male: ſed & alibi in eodem vocab. ſimiliter peccatum in eodem codice obſervavimus.

τὸ δὲ μέλαν. Intellige ἴον, quod in praecedente voce λευκόϊον continebatur. τὸ μέλαν ἴον, *violam nigram*, unâ voce μελάνιον pag. praec. *e.* dictam vidimus. *Ibid.* τὴν μὲν αὐτὴν θεωρίαν ἔχει. Commode Dalecampius: *De violâ nigrâ idem cenſendum.* Proprie, *eamdem habet cognitionem:* id eſt, eaedem qualitates ac vires in illa cognoſcuntur, reperiuntur, compertae ſunt.

Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῷ περὶ Θηρίων φησί· Χαμαίπιτυν. οἱ δὲ, ὀλόκυρον· οἱ δ' Ἀθήνησιν, Ἰωνίαν. »Quod ſe» quitur Ἀπολλ. ἐν τῷ περὶ Θηρίων, dubitationem aliquam » habet: nam paullo poſt [pag. 682. c.] in eodem argu» mento laudatur hic ſcriptor ἐν δ'. Παρθικῶν. Quare vi» dendum, num ſit alterutro loco menda: quod literarum » ſimilitudo aliqua ſuadet. Viſe & confer locum utrum» que. *Chamaepitys* etiam *pinus* Latinis dicitur. Virgilius IV. » Georg. [vs. 112.]

» *Ipſe thymum pinosque ferens de montibus altis.* «

Casaubonus. — De titulo libri *Apollodori* nullum fuiſſe dubitandi locum poſt Galeum docuit Heynius in Apollodori Fragm. pag. 1168 ſq. & 1177. *Apollodori* certe (ſive is Athenienſis Grammaticus fuerit, ſive alius) liber *de Beſtiis* (*venenatis*) Plinio paſſim, Aeliano Hiſt. Anim. VIII. 7. & Nicandri Scholiaſtae haud ſemel commemoratur. *Apollodori* (Artemiteni, vel Adramytteni) *Parthica* ſaepius a Strabone laudantur. De *pinis* Virgilio l. c. memoratis diſſentiunt interpretes: quos vide. Tria verba, οἱ δὲ ὀλόκυρον, quae deerant editis, exhibuit nobis vetus cod. *A.* (In *Epit.* totum deeſt Apollodori teſtimonium.)

Eadem vero verba in ſuis codicibus repererat Natalis, & ex codice Mediceo reſtituenda Athenaeo commendavit GRONOVIUS ad Aeliani Hiſt. Anim. l. c. Eadem apud Dioscoridem legas, lib. III. cap. ult. ac paullo quidem auctiora, ubi ἣν οἱ ἐν Πόντῳ (ſic enim pro mendoſo ἣν ἔνιοι Πόντῳ legendum) ὀλόκυρον καλοῦσιν. Vocabulum ἰωνία, quo Athenis *chamaepityn* nominari ait hîc Apollodorus, apud Theophraſtum tamen idem atque ἴον valere, & *violam* ſignificare, haud multo ante monuimus.

τὰ δ' ἕπη ὀλίγον (temere ὀλίγων ed. Caſ. 2. & 3.) ὕστερον παραθήσομαι. Vide p. 683. a.

τὸν δὲ νάρκισσον ἐν τῷ στ'. περὶ Φυτ. Ἱστ. ὁ Θεοφρ. καe λεῖσθαί φησι καὶ λείριον. *THEOPHRASTI* teſtimonium exſtat, *Hiſt. Plant. libro VI.* cap. 6. *Mox:* εἶθ' ὑποβὰς &c. Vide lib. VI. cap. 7. Ipſa verba paullo ante apud Deipnoſophiſtam adpoſita habes, p. 680. e.

Εὔμαχος δ' ὁ Κερκυραῖος. Tenuimus hoc, recte ſic editum. Non enim Κόρκυρα, ſed Κέρκυρα, olim nomen illius inſulae erat. *Ibid.* ἀκακαλλίδα φησὶ καλεῖσθαι τὸν νάρκισσον. »Ἀκακαλλὶς, pro *narciſſo*, Creticum vocabulum fuit, »ut obſervat Heſychius: qui tamen eo verbo non nar»ciſſum, ſed narciſſi florem ſignificari ſcribit.« CASAUBONUS. — Nil aliud apud Heſychium, niſi: Ἀκακαλλίς· ἄνθος νάρκισσου. Κρῆτες. Vide vero ibi Interpp.

Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς &c. Vide pag. 685. c.

Τῆς δ' ἑρπύλλου, φησὶ Θεόφραστος, τὴν ἀγριον κομίζοντες fἐκ τῶν ἀγρῶν. »Lege ex *Theophraſto* ἐκ τῶν ὀρῶν, non, »ut hîc editum, ἐκ τῶν ἀγρῶν.« CASAUBONUS. — Vide Hiſt. Plant. lib. VI. cap. 7. haud longe ab initio. Apud Athenaeum vulgatam ſcripturam tuetur vetus cod. *A.* Ipſa illa tria verba ἐκ τῶν ἀγρῶν praetermiſit Breviator.

Ἡ δ' ἶρις, φησὶ Θεόφραστος, ἀνθεῖ τοῦ ϑέρους. Verba *THEOPHRASTI* habes eodem cap. poſt medium. Ibi ἴρις penacute ſcribitur, quemadmodum & hîc edebatur: nos cum ms. *Ep.* ἶρις circumflexâ penult. ſcripſimus. Quod ſubiicitur, μόνη τε τῶν Εὐρωπαίων ἀνθέων εὔοσμός ἐστιν, &c. id ductum ex eiusdem Hiſt. Plant. lib. IX. cap. 7. quod DALECAMPIUS etiam adnotaverat: ſed, quae dixerat philoſophus, ea in alieniorem ſenſum detorſit philologus noſter: cuius indiligentiae ſuccurſurus Dalecampius, Athenaei Graeca paullo magis ex Theophraſti mente ſic latine

convertit: *Eandem* (iridem) *ex omnibus quae in Europâ iucundius olent, unguentis & odoribus solam immisceri.* Nempe de *aromatibus* ibi loquitur Theophrastus: nec de *flore iridis*, sed de *radice*. Mox ἐν Ἰλλυριοῖς cum accentu in a ult. recte edd. cum ms. *Ep.* Minus commode Ἰλλυρίοις ms. *A.* Dein scripturam τοῖς ἀνῳκισμένοις τῆς θαλάσσης cum editis tuetur uterque codex mstus. οἱ ἀνῳκισμένοι idem valet ac id quod hodie apud Theophr. legitur, οἱ ἀνακεχωρηκότες, *qui a mari remoti sunt*: nescio vero an in eodem verbo simul includatur notio *altitudinis; a mare remoti & altiora loca tenentes.* Suidas: Ἀνῳκισμένος· ἐν τοῖς ἀνωτάτω γενηθεὶς, ἢ ἄνω ὤν. Hesychius: Ἀνῳκισμένος· ἄνω οἰκῶν. Conf. H. Stephani Thes. T. II. pag. 1228. a. ubi quidem quae partim ex Thucydide, partim ex Budaeo citantur, ea nec apud Thucyd. nec apud Budaeum reperire mihi contigit.

Φιλῖνος δέ φησι, τὰ ἄνθη τῆς ἴριδος λέγεσθαι λύκους, διὰ τὸ ἐμφερῆ εἶναι λύκου χείλεσι. »*Flores iridis* λύκους esse di»ctos ex *Philino* observatur. Hesychii scripturam emenda»bis, Λύκος, τὸ τοῦ ἱερέως ἄνθος: immo vero, τῆς ἴριδος, »nisi scripserat ἴρεως.« Casaubonus. — Nempe, sicut in nostro ms. *A.* ἴερις & ἰέριδος pro ἶρις & ἴριδος scribitur, sic Hesychius alicubi genitivum casum ἱέρεως formatum reperisse videtur, unde alii dein ἱερέως effecerunt. Conf. Hesychii Interpp. l. c. & Bodaeum ad Theophr. pag. 866 extr. & sq. Inde etiam latinum *iridis* nomen, *consecratricis*, ortum cepisse haud absurde coniectaverat Marcellus Vergilius in Comment. ad Dioscorid. lib. I. cap. 1.

ὅμοια ταῖς καλουμέναις κάλχαις. »Recte κάλχαις scri»bitur in omnibus codicibus: neque audiendi qui mutant. »Hesychius: Κάλχη, βοτάνιον ἀνθοφόρον.« Casaubonus. — Non mutatum voluerat Dalecampius, sed notaverat, apud Dioscoridem in capite de Chrysanthemo & de Buphthalmo *chlacam* vocari. At in eâ quidem, qua utor, Dioscoridis editione (Colon. 1529.) lib. IV. cap. 56. sic scribitur, Χρυσάνθεμον, ἢ χαλκάς. Ex Graeco κάλχα Latinos *caltham* fecisse monuit Salmasius, Exercit. p. 817. quem vide. Apud Nicandrum infra, p. 684. c. χάλκη vel χάλκα vocatur.

In *Alcmanis* verbis, pro ῥαδινὰν πετάλοισι κάλχαν, quod erat editum, genitivos plurales Doricos ῥαδινᾶν & καλχᾶν posui. Sic Dalecampius, *ex floribus*

b *elegantium calcharum.* De *Epicharmi* fabulâ, cui Ἀγρωστῖνος titulus, vide Casaub. ad III. 120. d.

AD CAP. XXIX.

Τῶν δὲ ῥόδων, φησὶ Θεόφραστος ἐν τῷ στ'. &c. Articulum τῷ dedit cod. *A.* *Theophrasti* verba habes *libri sexti* capite sexto. ἐκεῖ γὰρ γίγνεται, & ἡ γὰρ ἔκφυσις, ut apud Theophrastum legitur, sic & apud Athenaeum rectè dederunt mssti.

τὰ δὲ πεντάφυλλα εὐώδη μᾶλλον, ὧν τραχὺ τὸ κάτω. Sic ms. *A.* cum edd. Similiter *Epit.* εὐώδη δὲ μᾶλλον τὰ πεντάφυλλα, omissis posterioribus verbis. Apud Theophrastum (quod etiam *Canterus* in orâ notaverat) vulgo scribitur, ἐν δὲ τοῖς μεγάλοις εὐώδη μᾶλλον, ὧν &c. Utrum rectius, haud satis scio. Bodaeus p. 648. legitimam iudicavit eam scripturam quae apud Theophr. vulgatur. Ac videtur illam ob oculos habuisse Plinius, cum lib. XXI. cap. IV. sect. 10. ipsum hunc Graeci philosophi locum, paullo quidem liberius, sic latine convertit: *Non autem talis* (scil. quae ex Pangaeo monte transplantata) *odoratissima est, nec cui latissimum maximumque folium. Breviterque indicium est odoris, scabritia corticis.*

c καὶ τῶν ἴων δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀνθέων ἀκρατοι μάλιστα (nempe ἐν τῇ Κυρήνῃ) καὶ θεῖαι αἱ ὀσμαί· διαφέροντος δ' ἡ τοῦ κρόκου. Sic mstus codex uterque cum editis. Et hîc quidem haud dubie lectioni apud Theophrastum vulgatae multis modis praestat ea, quam Athenaeus nobis conservavit. Nam in Theophrasteis libris nullo sensu vulgo sic scribitur: ἁπλῶς δὲ καὶ τῶν ἴων καὶ τῶν ἄλλων ἀνθῶν ἄκρατοι. μάλιστα δ' ἐκείνου αἱ ὀσμαὶ διαφέροντος δ' ἡ τοῦ χρόνου· πλεῖστον γὰρ οὗτος δοκεῖ παραλλάττειν. Haud dubie verum est, quod apud Deipnosophistam legitur, διαφερόντως δ' ἡ τοῦ κρόκου. Quod nisi per se satis pateret, possemus ipsius Theophrasti testimonium invocare, lib. VI. De Causis Plantar. cap. 27. sic scribentis: τὰ περὶ Κυρήνην — εὔοσμα· τά τ' ἄλλα, καὶ μάλιστα τὸ ῥόδον καὶ ὁ κρόκος. Quae vero apud Athenaeum hîc consentientibus libris leguntur, ea prorsus in contrarium sensum vertit Dalecampius: *reliquorum florum odor ibi eximius ac divinus, praeterquam croci, diversa eius a reliquis natura.* Porro in superiore illo Theophrasti loco manifestum est tollendam esse distinctionis notam an-

te μάλιστα, & δὲ particulam ante ἐκείνου. Illud unum rectius ſcriptum in Theophraſti libris videtur, ἐκείνου: id eſt, *illic*, ſcil. *in Cyrenaicâ*: quae vox apud Deipnoſophiſtam noſtrum in duas iſtas καὶ ἐεῖαι mutata eſt.

Τιμαχίδας δ' ἐν τοῖς Δείπνοις. Conf. p. 684. f. & I. 5. a. & Animadv. ad III. 82. e. *Ibid.* τὸ ῥόδον φησὶ τοὺς Ἀρκάδας καλεῖν εὐόμφαλον, ἀντὶ τοῦ εὔοσμον. »Vulgo Graecis ὄμφη, eſt *vox*, *dictio*: at dialecto Dorum ὄμφα eſt »ὀσμή: inde ὄμφαλος, & εὐόμφαλος, *ſuave olens*. Heſychius: Ὄμφα, ὀσμή.« CASAUBONUS.

Ἀπολλόδωρος δ' ἐν δ'. Παρθικῶν. Vide ad p. 681. d. notata. Quae ex hoc auctore de frutice ſive arbusculâ, cui *philadelphon* nomen, adferuntur, ea nec ſatis emendata ſunt, nec caeteroquin usquequaque nobis perſpicua. Nil aliud hîc monuit CASAUBONUS, niſi: »Scribe cum CANTERO, »ἐν ταὐτῷ μένουσιν ἠνωμέναι.« — Ex ms. *A.* nullus ad vulgatâ olim ſcripturâ adnotatus diſſenſus: niſi quod κατασκευάζουσι habeat, pro παρασκευάζουσι: & καὶ διαπλεξ. pro διαπλέξαντές τε. Epitoma definit in verbo ζωοφυτοῦσι: in prioribus vero verbis, pro κραδαὶ acute ſcripto habet κράδαι, quo accentu apud Grammaticos & Lexicographos conſtanter notatum reperitur hoc vocabulum: ſed apud eumdem noſtrum Deipnoſophiſtam lib. III. pag. 76. c. conſentientibus vetuſtis membranis etiam κραδαῖς ſcriptum vidimus. Sic vero etiam apud Theophraſtum DE Cauſſis Plant. lib. V. cap. 1. (pag. 322 ſub fin. ed. Heinſii) κραδὴ & κραδαὶ ſcriptum video. Porro pro eo quod vulgo ſic edebatur, ἐμψύχων περιπλοκὴν ἐν τῷ μένουσιν ἠνωμέναι, in Epitomâ ita ſcribitur, ἐμψύχων περιπλοκῇ μένουσιν ἠνωμέναι. Inde περιπλοκῇ in contextum recepimus; ac fortaſſe ἐμψύχῳ corrigere debueramus, quemadmodum Dalecampius in verſione poſuit, *animato complexu*. Caeterum integram DALECAMPII verſionem, nullo verbo mutato, Graecis ſubiecimus. Pro δυσπάροδον (id eſt, *difficile transitu*) quod commode editum conſentientibus membranis, praeter neceſſitatem δυσπρόσοδον in orâ notaverat *Canterus*, quod *Dalecampius* expreſſit, *inacceſſum* in verſione ponens.

AD CAP. XXX.

Ἀνθῶν δὲ στεφανωτικῶν μεμν. ὁ μὲν τὰ Κύπρια ἔπη

πεποιηκὼς, Ἡγησίας, &c. Locum hunc citans Casaubonus in Animadv. ad VIII. 334. b. στεφανωματικῶν scripsit, pro στεφανωτικῶν. Sic & Salmasius, Exercit. pag. 599. Sed nil mutatu opus: eamdem breviorem vocabuli formam, quam cum editis tenent membr. *A.* habes apud Nostrum, pag. 683. a. & 685. a. & III. 73. a. In *Epit.* praetermissa sunt omnia, quae de *Cypriis carminibus* hîc disputantur, aut ex illis adferuntur. ὁ μὲν τὰ Κυπρ. dedere membr. *A.* ubi quidem haud satis commode posita μὲν particula videri poterat: sed in loco praesertim alioquin difficili auctoritatem vetustissimi libri sequi debuimus. »De *auctore* Κυπρίων »ἐπῶν (ait h. l. CASAUBONUS) vide libro octavo cap. 3. [Animadv. ad VIII. 334. b.] »ubi tractavimus proxime »sequentem locum.« — Nempe quum sic h. l. vulgo scriberetur, Ἡγησίας ἢ Στασῖνος. Δημοδάμας γὰρ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἢ Μιλήσιος ἐν τῷ περὶ Ἁλικαρνασσοῦ, Κύπρια· Ἁλικαρνασσέως δ' αὐτὰ εἶναί φησι ποιήματα: CASAUBONUS scribendum censuerat, Δημοδάμας δ' ὁ Ἁλικ. ἢ Μιλ. ἐν τῷ περὶ Ἁλικαρνασσοῦ, Κυπρία, τοῦ μὴ Κυπρίου γενομένου, Ἁλικαρνασσέως δὲ, &c. SALMASIUS l. c. caetera tenens, satis esse iudicavit, si legeretur, Κυπρία μὲν, Ἁλικαρνασσέως δὲ &c. Denique HEMSTERHUSIUS ad Pollux. pag. 1255. sic corrigendum statuit: Ἡγησίας, ἢ Στασῖνος ὁ Κύπριος. Δημοδάμας γὰρ — — — ἐν τῷ περὶ Ἁλικαρνασσοῦ, οὐ Κυπρίου, Ἁλικαρνασσέως δὲ &c.

Vers. 1. Εἵματα μὲν χροίας τότε αἱ Χάριτες τε καὶ Ὧραι.

»In *primo versu* ἵματα, pro εἵματα vel ἱμάτια, tuentur »omnia exemplaria: quorum auctoritas insuper habenda »non est, cum adstipuletur & Hesychius: ex quo patet »dictum fuisse utrumque.« CASAUBONUS. — ἵματα (non ἵματα) ediderat Canterus, ad oram vero εἵματα notaverat. Et habet quidem hanc glossam Hesychius: Ἵματα· ἱμάτια: quae potest ducta esse ex mendoso quodam codice, ubi ἵματα perperam pro εἵματα scriptum erat: fieri etiam potest, ut poëta aliquis ἵματα pro εἵματα dixerit, cum fortasse brevem initio syllabam desideraret metrum. Sed vocabulum εἵματα legitur apud *Cypriorum* poëtam versu septimo: primo autem versu non ἵματα, sed ἱμάτια habent veteres nostrae membranae. Eamdemque scripturam in vetere Athenaei codice repererat etiam auctor scholii Graeci ad Luciani libellum de Saltatione cap.

5. (T. V. ed. Bipont. pag. 125.) ubi quatuor priores *Cy-* e
priorum verſus ex Athenaeo adpoſiti ſunt. Ipſum autem hoc vocab. ἱμάτια quum per metri rationem hîc non habeat locum, haud dubie ex interpretamento in contextum irrepſit, cum Εἵματα ſcripſiſſet Athenaeus. Pro χροῖας, quod pravo accentu editum erat, aut χροιᾶς oportuerat, aut χροίας, quemadmodum in Lucianeo ſcholio ſcribitur. In fine verſus, pro edito αὖραι, Ὧραι ſcripſimus, earumdem noſtrarum membranarum & eiusdem ſcholii auctoritate. Neque aliud in ſuo codice repererat *Natalis Comes*, qui ſic vertit:

Veſtibus hinc Horae & Charites fecere colores.

Poterat quidem parum commode factum videri quod iterum vs. 3. ὧραι memorantur: ſed ibi ὧραι ſunt *anni viciſſitudines & varia tempora:* hîc *Horae* ſunt numina, quae frequentiſſime cum *Gratiis* nominari ſolent. *Veſtibus* in dativo caſu poſuit *Natalis*, quaſi Εἵμασι legiſſet: quod commodum foret: ſed accuſativum, ut dixi, tenent Graeci libri. Itaque εἵματα χροίας, *veſtes coloris* dixerit vetus ille poëta, pro eo quod aliàs *veſtes coloratae:* qua figurâ orationis in aliis Orientis linguis nihil frequentius.

Quintus cum *ſexto verſu* ſic editi erant:

ἠδὲϊ νεκταρέῳ, ἐν τ' ἀμβροσίαις καλίκεσσιν
ἄνθεσι ναρκίσσου καλλιῤῥόου, δίοια ἀφροδίτη. f

Ibi cum CANTERO monuit CASAUBONUS: »Scribe καλύκεσσιν, & οἷ᾽ Ἀφροδίτη.« — Et καλύκεσσιν recte ſcriptum dedere membranae: ſequenti verſu vero pro οἷα vel οἷ᾽, quod unice verum, enotata eſt ſcriptura huiusmodi, δ᾽οια: ubi quid ſit, unde huc irrepſerit illa δ᾽ litera, vel δὲ particula, quarum neutri hîc erat locus, videant eruditi. Nobis quidem, quum non adpareret quo pacto ferri poſſet id quod praecedit, ναρκίσσου καλλιῤῥόου, *narciſſi pulcre fluentis*, viſum erat in illa δ literâ, olim inter lineas poſitâ, & temere in contextum receptâ, ſupereſſe veſtigium diverſae lectionis aut emendationis, quae ad corruptum vocab. καλλιῤῥόου ſpectaſſet, indicaſſetque καλλιδρόσου ſcriptum oportuiſſe. *Narciſſus* καλλίδροσος dici potuerit, *ſuavem rorem* (i. e. *vaporem, odorem*) *exhalans.* DALECAMPIUS aliam coniecturam ſecutus, *narciſſi eleganti colore formoſi* ſcripſerat; id Graece erat καλλίχρους, quod PURSANUS hîc adnotavit. Sed & primum eiusdem verſus vocabulum, ἄνθεσι, vix ſanum haberi poteſt. Nam cum

κάλυξ & *de aliis floribus nondum prorsus apertis*, (velut de *lilio*, mox pag. 683. in Nicandri vs. 25.) sed sigillatim de *rosâ nondum expansâ* dicatur, possis quidem ἔν τ' ἀμβροσίαις καλύκεσσιν de *rosis* accipere: at (ut taceam satis iam de rosa dixisse poëtam, & tria epitheta in illam cumulasse, καλῷ, ἠδεῖ, νεκταρέῳ) cum omnibus praecedentibus nominibus in ablativo casu positis praeposuerit & ἐν praepositionem & τε copulam, ἔν τε κρόκῳ, ἔν θ' ὑακίνθῳ, ἔν τ' ἴῳ, &c. minime credibile est nunc postremo nude ἄνθεσι ναρκίσσου, absque praepositione & coniunctione dicturum fuisse poëtam. Quare ἄνθους pro ἄνθεσι legendum videtur cum Dalec. *ambrosiis calicibus floris narcissi.*

AD CAP. XXXI.

a Νίκανδρος δ' ἐν δευτέρῳ Γεωργικῶν &c. »Obscurissima »est *NICANDRI* ῥῆσις tota *e libro secundo Georgicorum*, quae »septuaginta ipsis versibus *florum coronariorum* historiam »complectitur. Iam olim, cum adhuc librariis antiquis »constaret fides, poëtam hunc φιλαρχαῖον & πολυμαθῆ »(ut eum iure appellat Noster libro III.) [pag. 126. d.] »posse recte interpretari, magnum videbatur & arduum. »Quid nunc? cum ad priores difficultates perfidia exscri»ptorum accessit, quae omnes doctissimi vatis reliquias mi»re depravatas foedeque inquinatas ad nos transmisit. Hu»mani ingenii modum excedat longe oportet, qui se spe»ret coniecturis & divinationibus suis pulcherrimum qui»dem, sed deformatissimum fragmentum istud posse redivi»vum praestare. Omnino dux hic & auctor opus est: fi»delis nempe codex aliquis; cuiusmodi an ullus exstet ho»die, nescio. *Dalecampium* hic, ut saepe alibi, mirari quam »imitari sapientes malint. Et profecto vir eruditissimus »tam longe ab eo afuit, ut desperantia ulcera sanaret, ut »quaedam leviter affecta, & de facili ἀκεστὰ, pessime ac»ceperit: quin etiam multis locis, cum Graeca verba *Ni»candri* respicies, quid ille sit secutus in versione sua, non »facile divinaveris. Acuti & maturi iudicii lectores feli»cius in hac palaestra se exercebunt. Nos ista raptim & »solum ἀφοσιώσεως ἕνεκα animadvertebamus. « CASAUBONUS. — Ex longo *NICANDRI* fragmento auctor Epitomae nonnisi haec pauca excerpsit: Νίκανδρος ἀκανθοβόλον που τὸ ῥόδον φησί. τὸ δὲ σισύμβριον, ὀσμαρόν· τὰς δ'

ἀνεμωνίδας, τηλόθεν ἀστραπτούσας ὀξυτέρῃσιν ἐφελκομένας a
χροιῇσι. χωρίζει δὲ καὶ τὸ χελιδόνιον τῆς ἀνεμώνης, οἰομένων τινῶν ταὐτὰ εἶναι. *Graeca Nicandri* ante *Canterum* iam ediderat *Natalis Comes*, mediae latinae verſioni Athenaei fragmentum hoc, cum latine vertere non poſſet, Graece ex msto codice interſerens, ſed multo etiam magis depravatum, quam a Cantero deinde editum eſt. Nobis paſſim nonnulla, optimi noſtri codicis *A.* beneficio, corrigere licuit: caetera, quantum fieri poterit, ex doctorum virorum coniecturis & obſervationibus, noſtro adhibito qualicumque iudicio, vel emendare vel illuſtrare conabimur. Caeterum, qui ex profeſſo fragmentum hoc tractaverit, neminem novi praeter WESTONUM, qui id egit in libello, quem Hermeſianactem inſcripſit, pag. 58 & ſqq.

Quinque priores verſus vulgo ſic ſcribebantur:

Ἀλλὰ τὰ μὲν σπείροις τε καὶ ὥραῖα φυτεύοις
ἄνθη, Ἰαονιηθεγένη γεμενιασιδίσσα,
ὠχρόν τε, χρυσῷ τε φυὴν εἰ σ' ὦ πατρὸς εἴδε-
σεναι· Ἰωνιάδες νύμφαι στέφος ἀγνὸν Ἴωνι
Πισαίοις ποθέσασαι ἑνὶ κλήροισιν ἄρεξαν.

Quo ſpectat CASAUBONI Animadverſio: »*Octo* primis *verſibus* de *violis* agit poëta. Graeci enim florem ἴον appellant: *Nicander* ἰάδα, licentiâ poëticâ: & appellationis huius originem ex antiquâ fabulâ affert iſtam: *Ionidas* »ſive *Iadas nymphas Ioni primo coronam ex iſto flore dediſſe* »*cum ipſis dormituro poſt occiſum aprum, qui agrum Piſanum,* »*qua fluit Alpheus, infeſtabat vivus.* Scribe ſic *primos duos* »*verſus*:

»Ἀλλὰ τὰ μὲν σπείροιο τε καὶ ὥραῖα φυτεύοις
»ἄνθη Ἰαονίηθε· γένη γὲ μὲν ἰάσι δίσσά.

»Poëtica *violarum* periphraſis eſt, ἄνθη Ἰαονίηθε, id eſt ἴα. »Alluſio eſt ad nomen eius floris obſcurior: nam alioquin »ἄνθη Ἰαονίηθεν omnes *flores* dicantur *ex Ionide afferri ſoliti:* »ſicut οἶνος Λεσβόθεν, & apud Varronem *vinum Lesbo.* Ita »autem recte & vere, nullâ fere mutatione, editam ſcri»pturam, quae perverſiſſima eſt, *Ioſephus* SCALIGER cor»rexit. In *tertio* ſcribit CANTERUS,

»ὠχρόν τε, χρυσῷ τε φυὴν εἰς ὦπα ἐοικός.

[Ἴσως, id eſt, *fortaſſe*, ſic legendum notaverat Canterus in orâ.] »Propius ad veſtigia depravatae lectionis acceſ»ſeris, ſi ſcribas εἰς ὦπα ἰδέσθαι. Obſervemus, ſe»parari hoc verſu ὠχρὸν & χρυσοειδῆ colorem; niſi de-

a »eſt aliquid poſt iſtum verſum. Nam mirum ſane eſt, cum »ſint violae quaedam *luteae*, (κροκίας iſtas vocant Grae»ci) quaedam *albae*, Nicandrum in *luteas* & *auro ſimiles* »eas distinguere: nihil enim aut parum discriminis eſt in»ter ὠχρότητα & *auri colorem*. Taceo, quod purpurea»rum violarum nullam facit mentionem: cuius omiſſionis »cauſſam adferemus aliquam ad verſum 59. In *quarto*, »σεύατο quid ſit neſcio. Forte,

»ὅσσα γ' Ἰωνιάδες νύμφαι &c.

»In *quinto*, ποθέσασθαι quam ποθέσασαι mavult Scali»ger. At, pro ἑνὶ κλήροισι, Dalecampius ἔνι κήποισι: ſine »cauſſa.«

Verſ. 1. σπείροις τε recte tenet ms. *A*. Quum vero ad metrum deſit in editis ſyllaba in medio verſu, commode idem codex καὶ ὥς ὥραῖα dedit. *Verſ.* 2. recte idem Ms. Ἰαονίηθε dedit, ſicut corrigendum monuere docti viri. *Verſ.* 3 *ſq.* ſic ſcribitur in Msto: εἰ σ' ὦ πατρὸς εἰδεσασσά τ' Ἰωνιάδες &c. Unde prodibat initium *quarti* fere tale quale Caſaubonus voluerat; ſcilicet

ἅσσα τ' Ἰωνιάδες νύμφαι &c.

Tertio verſu, ad ſententiam perſpecte Canterus εἰς ὅπα ἐοικὸς coniecerat: nec video, cur ἰδέσθαι pro ἐοικὸς maluerit Caſaub. cum praeſertim, ſi ἰδέσθαι legas, dativus caſus χρυσῷ nihil habiturus ſit unde pendeat. Quod ſi rationem habere volueris poſterioris partis corrupti vocabuli πατρὸς, pro ἐοικὸς probabilius videbitur προσεικὸς; idem valens ac προσεοικὸς, ut apud Sophoclem, Electr. vs. 618. Sed ex noſtrarum membranarum ſcripturâ naſcitur aliud vocabulum eamdem notionem habens, προσειδές: quod, quamquam nulli (quod ſciam) Lexicographo memoratum, tamen analogiae ſermonis prorſus videtur conſentaneum: προσειδὴς, ut εὐειδὴς, μονοειδὴς, ἑτεροειδὴς, & ſimilia: quare non dubitavi quin in contextum reciperem. De vocab. ὠχρὸς miratus ſum dubitationem Caſaubono obortam: nam ὠχρὸν non tam *luteum* ſignificat, quam *pallidum*; quare etiam pro *albeſcente* vel *albo* poni a poëtâ nullo magno incommodo potuit. *Verſu* 5. cur ποθέσασθαι quam ποθέσασαι Scaliger maluerit, exputare non potui. Ut πόθος ſaepe de *vehemente amore* dicitur, ſic ποθέσασαι valet *amore captae*, quod Gallicus interpres expreſſit. κλήροισιν recte defendit Caſaub. Nam generatim quidem κλῆρος dicitur *quaecumque pars, quae ſorte aut haere-*

ditate alicui obtigit; sed sigillatim *portio terrae*, quae vel a agrorum publicâ distributione vel haereditate alicui obtigit: denique, rursus magis generatim, *portio terrae quaelibet*. Inde, de *praedio* sive *fundo* interdum accipi, adnotavit H. Stephanus, Thes. T. II. pag. 240 extr. & seq. Et apud Suidam habes interpretationes huiusmodi: non modo eas, quae in Küsteriana editione leguntur: Κλῆρος· κτῆμα, οὐσία, ἢ λαχμός. — — Κλῆρος· μέτρον γῆς. &c. verum etiam in omnibus editionibus quae Küsterianam praecesserunt, primo loco sic legitur: Κλῆρος· τόπος, κτῆμα. Tum demum: Κλῆρος· οὐσία, λαχμός. Sic quidem non modo in Aemilii Porti editione, sed & in duabus principibus editionibus, Mediolanensi & Venetâ. Quarum interpretationum quod prima illa, τόπος, silentio praetermissa est a Küstero, ne notâ quidem infra contextum adiectâ, est unum e multis speciminibus incuriae, qua administrata illa editio, quae caeteroquin merito praestantissima habetur. Denique, ut hîc, sic paullo post rursus (*vers.* 12.) ἐν κλήροισιν eâdem notione dixit idem *Nicander*.

Sextus versus in edd. & in membr. sic deformatus erat:

ἤνυσε γὰρ χλοῦν, ἤτε δὲ μετεσσύμενος σκυλάκεσσιν.

Ibi perspecte CASAUBONUS: »*Sextum* ita emendamus:

»ἤνυσε γὰρ χλούνην γε μετεσσύμενος σκυλάκεσσιν.

»*Aprum*, inquit, *confecerat, persecutus cum canibus*. Potes »etiam sic, & fortasse verius,

»σῦν ἄγριον χλούνην δὲ μετεσσύμενος σκυλάκεσσιν:

»ut semper apud Homerum.« — Nos probum & aptum huic loco verbum ἤνυσε veriti sumus mutare. Novimus quidem, vocab. χλούνης proprie adiectivum esse, significans *in herbis cubantem*: sed quum eo & Pater poëtarum, Iliad. ι'. 535. & dein alii poëtae (in his Callimachus, Hymn. in Dian. vs. 150.) pro *epitheto apri* usi sint; non est incredibile, eodem vocabulo nunc etiam per se posito *aprum* denotare voluisse Nicandrum. Sed quum post χλούνην nec δὲ particula ferri posset, nec γε hîc admodum placeret, τε posuimus. τε ad praecedens γὰρ relatum, valet καὶ γὰρ, simulque connectit duo verba, καὶ ἤνυσε, καὶ ἐπλύνατο. Simplex verbum νυχεύσων, (*vers.* 8.) intelligendum pro composito συννυχεύσων. Pro Ἀλφειῷ, suo more perperam Ἀλφιῷ habet ms. *A*.

Versus 9 & 10. sic editi legebantur:

αὐτὰρ ἀκαγθοβόλοιο ῥόδου κατετέμνετο βλαστὰς,

b τάφροις τ' ἐμπήξειας, ὁδὸν δι παλαίστατε λέσχων.

Ibi CASAUBONUS: »Nonus & decimus *roſarii* inſtituendi »rationem aperiunt. Eos ita concipimus cum SCALIGERO »& CANTERO:

»Αὐτὰρ ἀκανθοβόλοιο κατατέμνεο βλαστὰς
»τάφροις τ' ἐμπήξειας, ὁδὸν δι πάλαιστα τελέσσων.

»*Foſſam* vult cavari, *in qua roſeae virgae defigantur.* Nam »pueriliter labuntur, qui τάφροις vertunt [cum Dalecam»pio] *terrae tumulis.* Poſteriore hemiſtichio dicere vide»tur, *vacuum locum ad viam ſecundum foſſam, ubi roſas plan»taveris, palmorum duorum eſſe relinquendum.* « — Nos ὁδὸν cum Gallico interprete, de *intervallo* accepimus inter *duos quosque roſarum ſurculos relinquendo.* Commodiſſime vero δι πάλαιστα τελέσσων correxere docti viri. δι πάλαιστα, neutrum plurale, adverbialiter intelligendum. In membr. noſtris, & in Natalis codice paulo etiam mendoſius, quam in ed. Cant. & Caſ. legebatur, δι παλέστατε λέσχων. *Nono* verſu κατατέμνετο dabat codex Nat. Recte vero κατατέμνεο noſter cod. *A.* Vocab. βλάστας penacute ſcripſimus.

Verſ. 11–13. »Proximis tribus verſibus indicabatur a »poëtâ *locus, ubi roſae* omnium praeſtantiſſimae, & qui»dem *ſexagenis foliis inſignes.* Circa Philippos & Pangaeum »montem fuiſſe etiam centifolias auctor eſt Theophraſtus. [vide paulo ſuperius, pag. 682. a.] »An de eo tractu ſen»ſerit Nicander, viderint eruditi. Nos de *undecimo verſu* »nihil habemus dicere: corruptiſſimus namque eſt, etiamſi »pro Ὠδονίης ſcribamus cum *Cantero* Ὠλενίης. *Duodecimus* »ita habet:

»Λείπωμεν κλήροισιν ἀνέστρεφε νηματίοισιν.

»*Canterus* emendabat, Λείπων ἐν κλ. non multo melius. »Audax fortean videbitur, at non tamen inepta coniectu»ra, cuius nobis nunc primum venit in mentem:

»Πηλέῳ ἐν κλήροισιν ἀνετρέφετ' Ἡμαθίοισιν:

»vel, ἀνατρέφετ' Ἡμαθίοισι. *Theſſalicas* roſas etiam alii com»mendant. λείπωμεν traiectione literarum corruptum vo»cabulum eſt, pro Πελέῳ ἐν. Aliter medicinam facere huic »loco nequimus. Quod ſi hîc rem acu tetigimus, Θέτιδος »ſcribam in ſuperiore verſu, non Θέμιδος. « Haec CASAUBONUS. — Quem ridens WESTONUS l. c. ait: »Infelix »operis ſumma, quia ponere totum neſciit. Ἡμαθίοισιν eſt

» vera lectio, quamvis nihil habeat cum Πιλέω commune. b
» *Emathia* erat vetus nomen *Macedoniae*. Plinius lib. IV.
» cap. X. [ſect. 17.] « — Ipſe dein doctus Britannus acu
rem tetigiſſe ſibi viſus eſt, ſic reſtituendum locum cenſens:

» Πρῶτα Μακεδονίης Θέρμης, ἅπερ Ἄξιος ἄρδει,
» λειμὼν ἐν κλήροισιν ἀνέτρεφεν Ἠμαθίοισιν
» αἰὲν ἐς ἑξήκοντα πέριξ κομάοντα πετήλοις.

» *Pratum Thermes Macedonicae primas & praeſtantiſſimas ro-*
» *ſas, quas Axius irrigat, in hortis Emathiae foliis ſexage-*
» *nis virentibus ſemper aluit. Therme* eſt oppidum, a quo ſi-
» nus Thermaeus; prius Thermae, poſtea Theſſalonica:
» – – ſita ante *Axium* fluvium. « *&c.* — Haec ſpecioſa po-
terant videri, ſi modo ab iſtis verbis, Πρῶτα Μακεδονίης, initium fieri hexametri poſſet. Sed etiamſi illi malo medicina fuerit quaeſita, vereor tamen ne vel ſic merum in fumum fulgor ille ſit abiturus. Neſcio quo fato fit, ut in emendandis veterum auctorum locis, vetuſtate corruptis, ut quisque fere eſt doctiſſimus & a multifariâ lectione inſtructiſſimus, ita longiſſime quaeſitum eat quae in proximo & ante pedes ſita erant. Satis erat, *verſu* 12. λείπων ἐν pro mendoſo λείπωμεν correxiſſe, & ἀνέτρεφεν Ἠμαθίοισιν: *undecimo verſu* ſana erant omnia, unâ aut duabus literis exceptis. Ex vetuſtis noſtris membranis notatum eſt, nihil eas in verſuum 11 & 12. ſcripturâ ab editis discedere, niſi quod, ubi Θέμιδος editur, (*verſ.* 11.) vox illa in membranis in δης, non in δος, terminetur. Quae ſcriptura quum nomen Μίδης proderet, monebat ſyllabam θε cum ſuperiori voce iungendam eſſe, ut eſſet Ὠδονίηθε, ubi ς litera in medio aut vocalem iota valebat ſubſcribendam, Ὠδονίηθε, aut (quoniam illius formationis nomina absque iota ſcribi ſolent, ut Ἀθήνηθεν, Θήβηθεν, de quo diſerte Etymologus monuit, p. 25. l. 17. quemadmodum etiam in eodem hoc Nicandri fragm. vs. 2. Ἰαονίηθε ſcribitur) temere illa litera huc invecta erat. Inde prodibat duorum verſuum ſcriptura qualis a nobis edita eſt:

πρῶτα μὲν Ὠδονίηθε Μίδης, ἅπερ Ἀσίδος ἀρχὴν
λείπων, ἐν κλήροισιν ἀνέτρεφεν Ἠμαθίοισιν.

Id eſt: *Primas quidem* & praeſtantiſſimas roſas *ex Odonia Midas, relicto quippe Aſiae regno, in regionibus alebat Emathiis. Verſ.* 13. pro edito κομάοντα, (pro quo κομῶντα ediderat Natalis) recte κομόωντα dedere membr. *A*. De *Midae hortis*, in quibus *roſae* colebantur *ſexaginta foliis in-*

b *ſignes*, vide Herodotum, lib. VIII. cap. 138. & quos auctores ibi laudarunt Weſſeling. & Valcken. Illi horti fuere *in eis* Macedoniae *partibus* (ἐκ κλήροισι, ut ſupra, vs. 5.) quibus nomen erat *Emathia*. *Midam*, Gordii filium, tradunt nonnulli in Macedoniâ ſive Thraciâ ſedes fixiſſe priusquam Brigum coloniam in Aſiam duxiſſet: Nicander aliam traditionem ſequitur, (hactenus probabiliorem, quod *Gordius* pater *Midae*, iam *Phrygiae* rex fuerat) *relicto Aſiae regno Midam in Emathiâ habitaſſe*. Ἀσὶς, vetus nomen illius praeſertim *Aſiae* partis, in qua Lydia & Phrygia fuere: &, cum vocabulum Ἀσία primam corripiat, in illo vetere nomine Ἀσὶς producitur prima ſyllaba. Vide Apollon. Rhod. II. 779. ibique ſcholia, & conf. Heynium ad Iliad. β'. 461. Porro, *roſas* illas, ait, translatas fuiſſe Ὠδονίηθε, ex *Odoniâ*. Erant autem *Odones* (Ὄδονες) Thraciae populus, Maedis finitimus, ut docet Stephanus Byzantinus; qua parte Thraciae mons ille *Pangaeus* erat, e quo translatas transplantatasque etiam centifolias roſas Deipnoſophiſta noſter haud multo ante (pag. 682. b.) ex Theophraſto docuerat. *Odones* illi iidem videntur fuiſſe, qui deinde magis vulgato nomine *Edones*, (Ἤδωνες) dicti ſunt; quorum in regione erat urbs *Philippi*, circa quam olim coli ſolitas eſſe roſas illas e Pangaeo translatas idem Theophraſtus ait. *Decimum tertium* verſum citans Valckenarius ad Herodot. l. c. αἰὲν ἑν ἑξήκοντα legit, conſilio neſcio, an caſu. Nobis in vulgatâ ſcripturâ ἐς ἑξήκοντα, *ad ſexaginta folia*, nihil deſiderandum videbatur.

Verſus 14-16. in hunc modum editi legebantur:

δεύτερα Νισέης Μεγαρήϊδος. οὐδὲ φάσηλις
c οὐδ' αὐτὴ λεύκοφρυν ἀγασσαμένης ἐπιμεμφὴς
λιθαίου Μάγνητος ἐφ' ὕδασιν εὐθαλέουσα.

Ibi ad oram notaverat Canterus, νισσαίης, & λεύκοφρυς ἀγασσαμένοις. Inde Casaubonus: »Scribe (ait) & »distingue cum doctis:

»δεύτερα Νισσαίης Μεγαρήϊδος· οὐδὲ Φασηλὶς
»οὐδ' αὐτὴ Λεύκοφρυς ἀγασσαμένοις ἐπιμεμφής.

»*Secundae exiſtimationis roſae ſunt, quas fert Megaris Ni-*
»*ſaea. Sed neque Phaſelis neque Leucophrys eo nomine fuerint*
»*contemtu dignae, verum admiratione potius.* Λιθαίου Μάγνη-
»τος ὕδατα (*verſ.* 16.) periphraſis eſt fluvii ad Leuco-
»phryn ſe exonerantis. Haec geographia [geographicâ,
»*puto, ſcribere voluerat*] alibi nobis expendenda: nam in

» libro XII. Strabonis aliquanto aliter. « — Sic ille: ubi c quemnam potiſſimum Strabonis locum ex lib. XII. ſpectaverit vir doctus, haud ſatis ſcio: niſi forte illum ex pag. 554. c. (ed. Caſ.) ubi obiter memoratur *Lethaeus fluvius, Magneſiam praeterfluens, & in Maeandrum ſe exonerans.* Ex profeſſo vero de *Lethaeo* illo *fluvio*, *Magneſiam* (quae *ad Maeandrum* cognominatur) *praeterfluente*, loquitur Geographus lib. XIV. pag. 647. a. Cum vero ſint alii fluvii *Lethaei* dicti, quos ibidem commemorat Geographus, apud Nicandrum hoc loco iſtum intelligendum eſſe qui *Magneſiae* ditionem perfluit, ex adiecto vocabulo Μάγνητος ſatis fit perſpicuum. Iam cum Λεύκοφρυς, quae hîc commemoratur, a viris doctis perinde ac *Niſaea Megarica* (de qua vide notata ad Athen. XIV. 659. c.) & *Phaſelis* (ubi laudatiſſimum olim fuit *roſaceum unguentum*: cf. p. 688. e. & Plin. XIII. c. 1. ſ. 2.) pro *regione* quadam fuerint accepta, *ubi praeſtantiores roſae naſcantur*; videntur illi de *Tenedo* inſulâ cogitaſſe, cui olim (teſte Strabone, lib. XIII. pag. 604. a.) nomen *Leucophrys* fuerat: cui interpretationi parum utique convenit, quod hîc de *Lethaeo Magneſiae fluvio* adiicitur. De *Leucophry* longe diverſam rationem iniens PALMERIUS, Exercit. pag. 533. ait: »Vellem legi »Λεύκοφρυν ἀγασσαμέναις: & per *Leucophryn* in»telligo *Dianam*, quae *Leucophrys* cognomine dicebatur; & »ἀγασσαμέναις refero ad *Magneſias mulieres*, quae eam »Deam colebant: nam ἀγάσσασθαι eſt σέβεσθαι, teſte He»ſychio.« — Ac peropportune profecto vir doctus *Leucophryn*, *Nicandro* commemoratam, a Tenedo inſulâ in *Lethaei Magneſiae fluminis* viciniam, in qua illam poëta locavit, transtulit; *Leucophryn* non regionem aut oppidum aut inſulam, ſed *Dianam* Λεύκοφρυν intelligens. Et de hac ipſâ, non aliâ, revera cogitaſſe poëta noſter videtur; quae aliâs Λευκοφρύνη Ἄρτεμις vocabatur, (Strab. XIV. 647. c. Pauſan. lib. I. pag. 62. & lib. III. pag. 255.) eamdem Λεύκοφρυν ſuo arbitratu nominans. Nam *Magneſiae, ad Maeandrum* quidem, ſed propius etiam *ad Lethaeum fluvium* ſitae, praecipuum quoddam templum Deae illius fuiſſe idem Strabo l. c. docet. At, ſi cum eodem *Palmerio* ἀγασσαμέναις in dativo caſu ad Magneſias mulieres relato legamus, quodnam quaeſo erit ſubſtantivum nomen, quo referantur adiectiva ἐπιμεμφὴς & εὐθαλέουσα. Si *roſae* nomen Graecum generis eſſet foeminei, poſſemus *roſam* intel-

c ligere: quod quum nullo pacto fieri poſſit, adiectiva iſta ad nominativum Φασηλὶς forent referenda. Cur vero *Phaſelidem* hoc nomine *Magneſiis* praeſertim mulieribus in pretio fuiſſe diceret poëta? &, quod multo maius eſt, quo pacto *Phaſelis*, Lyciae aut Pamphyliae oppidum maritimum, dici poſſit *ad Lethaei Magnetis undas florere?* Si ἀγασσαμένη nobiscum in nominativo caſu legas, levata omnis difficultas fuerit. Sententia poëtae haec erit: *Nec vero Phaſelis, nec Magneſia, roſarum nomine ſpernendae*, verum etiam praecipuo quodam loco habendae ſunt. Cum vero plures fuerint *Magneſiae*, iſtam quae ad *Maeandrum* cognominabatur, non ſolum commemorato *Lethaeo fluvio*, ad quem illa ſita eſt, inſignem facit poëta, verum etiam eo quod ait, *illa* (civitas) *quae Leucophryn Deam colit.* Φασηλὶς *acute* ſcripſimus, quemadmodum conſtanter aliâs effertur id nomen. Nullius vero momenti habendum, quod Natalis φάσηλος edidit: veteres noſtrae membr. ſcripturam Canteri & Caſauboni tuentur. Una nobis ſuper vulgatâ ſcripturâ ſupereſt dubitatio. Si (*verſ.* 15.) οὐδ' αὐτὴ Λεύκοφρυν ἀγασσαμένη teneas, non tam commode haec, quam expoſuimus, ſententia verbis iſtis ſignificabitur: ſed, pro Graeci ſermonis genio, verba iſta οὐδ' αὐτὴ ad ſuperiora verba, οὐδὲ Φασηλὶς, potius fuerint referenda: οὐδὲ Φασηλὶς οὐδ' αὐτὴ, *immo ne ipſa quidem Phaſelis*: quod quidem bene haberet, ſi compertum alioquin eſſet, vetus nomen illius *Magneſiae* fuiſſe *Phaſelidem*. De quo quum minime conſtet, immo quum taceant auctores quotquot ſuperſunt omnes, omnino mihi videtur verſus ille in hunc modum reſtituendus:

οὐδ' αὖ ἣ Λεύκοφρυν ἀγασσαμένη ἐπιμεμφής.

οὐδ' αὖ, *neque rurſus, neque vero.*

Verſ. 17–24. Adhuc ſatis commode, opinor, curare nobis contigit male adfectos *Nicandri* verſus. Nunc oboriuntur tenebrae, quibus diſcutiendis prorſus impares nos ſentimus: vix aliquas, nec eas ſatis certas, lucis ſcintillas, doctorum virorum beneficio, monſtrare Lectoribus noſtris poſſumus. In totâ hac pericopâ, qua de *hederâ* agitur, a ſcripturâ ante nos editâ non auſi ſumus discedere, duobus locis exceptis (*verſ.* 23. & 24.) ubi veteres membranae praeiverunt, quae in aliis omnibus cum editâ ſcripturâ adcurate conſentiunt: nec *latinam interpretationem* noſtro Marte tentare conati ſumus; ſed, cum certius ni-

hil haberemus, DALECAMPII *verſionem* Graecis verſibus c ſubiecimus.

Ad *verſ.* 17. haec notavit CASAUBONUS:

»Κισσοῦ δ' ἄλλοτε κλῶνες ἐϋῤῥίζου καπέτοισι.
»Lego κλῶνας, & σκαπέτοισι. Dalecampius recte,
»*ſcrobibus*. Heſychius, σκάπετος, τάφρος. Ridiculum eſt
»quod ſequens verſus videtur dicere: *interdum coronam*
»*ipſam hederaceam cum ſuis racemis eſſe plantandam.* Sed ne
»dubita aliter Nicandrum ſcripſiſſe.« — Et ἐϋῤῥίζου utique, diductâ diphthongo deſiderabat metri ratio: & accuſativum κλῶνας ſtructura orationis requirere videtur. Sed καπέτοισι non erat ſolicitandum: nam κάπετος, pro σκάπετος, apud Patrem etiam poëtarum plus ſemel legitur, (Iliad. ο'. 356. σ'. 564. ω'. 797.) & ab eodem Heſychio, ad quem provocavit Caſaubonus, aliisque Grammaticis adnotatum id nomen.

»*Verſum* XIX. (ait idem CASAUB.) ita concinnant docti:

»δάσκιον, ἀργοπόδην, ἠδὲ κλαδέσσι κομήτην.«

δάσκιον βαρινὸν ἠὲ ex *Scaligeri* coniecturâ in orâ *Canteri* notatum erat. Emendationem ἀργοπόδην ex *Dalecampii*, puto, verſione depromſit Caſaubonus, in qua ille *lente ſerpentem* poſuerat. ἀργωπόνην ſcribitur in membr. *A.* per ω in ſecundâ ſyllabâ. Porro monuit CASAUBONUS: »XX.
»Scaliger & Canterus,

»βλάστα δρέπου δ' ἐν τοῖσι, καὶ εἰς μίαν ὄρεο κόρσην.«

Nempe in orâ Canteri primum ex SCALIGERI coniecturâ notatum eſt: »βλάστα δρέπου ἐκ τοῖς.« ubi ἐκ τοῖς temere poſitum videtur, cum ἐκ τοῖο voluiſſet Scaliger. Deinde ibidem »ὄρεο κόρσην« ex ipſius CANTERI coniecturâ. *Verſ.* 22. pro ἐπιζυγέοντε κορύμβοις, perquam probabiliter idem CANTERUS (referente etiam Caſaubono) ἐπιζυγέοντε κόρυμβοι in orâ correxit. Denique ad *verſ.* 23. & 24. cum συνορίζωσιν & ἐπηρεφέας legeretur, d monuit CASAUBONUS: »Scribe cauſſâ metri συνουρίζω»σιν: & ἐπηρεφέες, recto caſu.« — Et ἐπηρεφέες recte ſcriptum in membr. Nec vero συνουρίζωσιν in eisdem ſcribitur, ſed συνωρίζωσιν, & ſic quoque in cod. Natalis, recte: *iugentur;* a vocab. συνωρὶς, *bigae, iugum, par.* Conf. DORVILLIUM ad Charit. pag. 287 ſq. qui eodem modo corrigendum cenſuerat. Denique ad *verſum* 22. DALECAMPIUS, cum in verſione poſuiſſet, *ſic corymbi &c.* in orâ adnotavit: »Rami, ſurculi, croceis corymbis onu-

d » ſti, quales ſunt hederae χρυσοκάρπου. « — Et ad *verſ.* 23. ubi Graeca ὑπερφίαλοιο μετώπου latine *erecto ſuperne vertice* reddiderat, monuit in orâ: » Ad verbum, *elatâ fronte.* «

Verſ. 25-30. Haud paulo clarior lux nobis adfulſit in his, quae de *lilio* ſcripſit poëta: ubi tamen in editâ ſcripturâ, quam eamdem membranae noſtrae tuentur, rurſus nihil auſi ſumus in ipſo contextu mutare. CASAUBONI Animadverſiones ad iſtam pericopam hae ſunt: » Nec » *verſus XXV.* mendâ caret:

» Σπερματίνην κάλυκες κεφαλήγονοι ἀντελέουσι.

» Poſtrema non aſſequor: priorem partem ita ſcribam, » Σπερματικὴν κάλυκες κεφαλήν. Appellat Nicander » σπερματικὴν κεφαλὴν, quam Phanias Peripatericus in Hi- » ſtoriâ Plantarum, σπερματικὴν κορύνωσιν: qua de re di- » ctum eſt in ſuperioribus libris. [ad II. 61. f.] *Verſ. XXVI.* » ἀργήεις πετάλοισιν. Scribo, [cum SCALIGERO] ἀρ- » γυρέοις. *Verſ. XXIX.* ἤρισε γὰρ χροιῇ. Dalecamp. ἤρε- » σε. « — Pudet referre, quo pacto conceptos priores verſus obtrudere nobis WESTONUS l. c. pag. 62. conatus ſit:

» σπερματικῇ κάλυκες κεφαλῇ μόνοι ἀντέλλουσι
» ἀργυρέοις πετάλοισι κρόκῳ μέσα χροϊσθείσῃ
» ἃ κρίνα, &c.

Id eſt ex ipſius viri docti interpretatione: » *Calyces unici*, » i. e. *corollae unicae, caput ſeminis in medio floris includen-* » *tes generant crina, niveos folios* [ſic] *habentia, quae alii lilia* » *vocant.* « In quibus alia ut taceam, illud unum monebo, κάλυξ apud Graecos non *masculini* generis eſſe, ſed *foeminini*: ſic enim non modo Nicander κάλυκες χροϊσθεῖσαι dixit, rurſusque ἠμύουσαι κάλυκες, vs. 35. ſed & Cypriorum auctor apud Noſtrum, pag. praec. e. ἀμβροσίαις καλύκεσσιν. Felicius FIORILLO, Obſ. in Athen. pag. 98.

» σπερματικαὶ κάλυκες κεφαλήγονοι ἀντέλλουσι
» ἀργεννοῖς πετάλοισι, κρόκῳ μέγα χροϊσθεῖσαι.

Ubi quidem nil opus fuerat μέσα in μέγα mutare. μέσα, adverbialiter, *in medio*; quod de *albi lilii* flore, *croceis intus antheris* conſpicuo, perapte dictum. ἀντελέουσι, quod habent libri, fortaſſe pro ἀντέλλουσι (i. e. ἀνατέλλουσι) dixit poëta: ſed tamen rectius videtur ἀντέλλουσι, quod etiam *Bodaeus* probavit in Notis ad Theophraſt. pag. 654 ſq. caeteroquin Caſauboni emendationes ſecutus. κάλυκες κεφαλήγονοι, ſunt *flores in ſummo caulium capite nati.* Eâdem notione idem Nicander, Ale-

xiph. vs. 406. λειριόεν κάρη ait, (i. e. *liliaceum caput,*) *lilii* d *florem* dicens. σπερματικαὶ κάλυκες, ſunt *flores largis partibus genitalibus inſtructi;* quales ſunt albi lilii flores. Conf. not. ad II. 61. f. & Schneideri Animadv. ad Nicandri Alexiph. vs. 409. Poſſis dein perinde & ἀργυρέοις & ἀργεννοῖς πετάλοισι legere: ſed commodior fuerit *nominativus foeminini generis* ad κάλυκες relatus, quemadmodum dein etiam χροιϊσθεῖσαι ait, nempe κάλυκες. Et ipſa librorum ſcriptura ἀργήεις rectum caſum videtur indicare, parum quidem regulariter formatum. Nam ab Homerico vocabulo ἀργὴς (qualia amat Nicander) nominativus pluralis ἀργῆτες erat formandus: quare aut ἀργῆτες hîc ſcripſiſſe videtur poëta, aut ἀργήεις pro ἀργῆτες poſuiſſe; quod tamen quâ analogiâ ita formari potuerit haud facile dicas.

Dein, quum ſcribatur, *lilium a multis* nominari χάρμ' Ἀφροδίτης, ἤρισε γὰρ χροιῇ, iurares certiſſimam eſſe DALECAMPII emendationem ἤρεσε, quam & *Caſaubonus* videtur probaſſe, & *Bodaeus* l. c. & Gallicus adoptavit interpres. Nempe ſic Dalec. *multi Veneris oblectamentum* (nuncupant), *quoniam Divae color is placet.* At haud dubie verum eſt ἤρισε: *contendit enim cum Divâ de colore.* Teſtis idem ipſe Nicander, Alexiph. vs. 406 ſq. ita ſcribens:

— λειριόεν τε κάρη, τό τ' ἀπέστυγεν Ἀφρὼ,
οὕνεκ' ἐριδμαίνεσκε χροῆς ὕπερ. —

id eſt: *lilii caput,* (vel *florem*) *cui irata eſt Venus, quoniam de colore* (de pulcritudine) *cum illa contendere auſum erat lilium.* Ex quo ſimul intelligi par eſt, vocabulum χάρμα hoc loco, in quo verſamur, non tam de *oblectamento* dixiſſe poëtam; ſed, praeter id quod exſpectaſſes, in eam notionem detorſiſſe, qua vocabulo χάρμη Homerus uti conſuevit, *pugnam, certamen,* dicens. Nam ſi χάρμα hîc conſueto ſenſu accipias, minime congruet id quod proxime ſubiicitur; niſi ſtatuas, hoc voluiſſe Nicandrum, *per antiphraſin* lilium a nonnullis nominatum eſſe χάρμα Ἀφροδίτης, pro μῖσος Ἀφροδίτης. Ad eamdem ſententiam pertinent quae ſequentur:

— — τὸ δέ που ἐπὶ μέσσον ὄνειδος
ὅπλον βρωμητάο διεκτέλλον πεφάτισται. e

Id eſt: *Quapropter* (τὸ, pro διὰ τοῦτο, vel δι' ὃ, nempe *ob Veneris iram*) *etiam dicitur in medio flore res turpis aſſurgere, armamentum rudentis animalis,* i. e. *aſini membrum.* Nam,

e quod rectè hîc DALECAMPIUS monuit: » Eam veluti *cla-*
» *vam, in medio luteorum apicum lilii albi assurgentem,* [*pi-*
» *stillum*, quod hodie vocant Botanici] utcumque similem
» *asino pudendo* innuit. « His simillima & prorsus gemina le-
gas apud eumdem Nicandrum, Alexiph. vs. 407 sqq. ubi
confer Scholia, pag. 58. ed. Schneid. & ipsius SCHNEIDERI
Animadverss. pag. 208 sq.

Vers. 31–35. Sequuntur de *iride* versus quinque, mul-
tis quidem modis rursus corrupti vulgo, sed ita tamen, ut
virorum doctorum operâ adiutus de illis emendandis non
desperarem. In editis sic scripti legebantur:

ἶρις δ' ἐν ῥίζῃσιν ἀγαλλιάσῃ δ' ὑακίνθῳ
αἰαστῇ προσέοικε, χελιδονίοισι δὲ τίλλει
ἄνθεσιν, ἰσοδρομεῦσα χελιδόσιν, αἰτανακόλπῳ
φυλλάδαν ἠλείην ἐκχεύετον, ἀρτίγονον δὲ
εἶδον τε τ' ἠμνοῦσαι ἀεὶ κάλυκες στομίοισι.

Quibus in omnibus nihil mutant nostrae membranae, nisi
quod *vers.* 35. ἠμύουσαι pro ἠμνοῦσαι exhibeant. CA-
SAUBONUS haec adnotavit: » *Versum* XXXI. ita CANTE-
» RUS concipiebat:

» Ἶρις δ' ἐν ῥίζῃσιν ἀγάλλεται· ἢ ὑακίνθῳ
» Αἰαστῇ προσέοικεν. — & in extremo versu, τέλλει:
» non τίλλει. Deinde lege cum SCALIGERO,
» — αἴ τ' ἀνὰ κόλπῳ
» φυλλάδα μηλείην ἐκχεύετον. —
» *Vers.* XXXV. εἶδόν τ' ἠμνοῦσαι. Lego, εἰδοντ' ἠμύου-
» σαι: [SCALIGER, in orâ Canteri, nescio quo sensu,
εἴδονται μύκοαι, correxerat.] » & in fine praecedentis ver-
» sus malim ἀρτίγονοι δὲ, non enim placet Dalecampiana
» distinctio. « — Nempe maiorem distinctionem in fine
illius versus posuerat interpres: sed, quum distinctionis
Dalecampianae meminerit Casaubonus, videamus etiam,
age, quem in modum a viro ingenioso Latine redditi sunt
praescripti quinque versus. Sic igitur ille:

Iris radicibus lasciviens, hyacintho
e cruore Aiacis nato similis, simul cum chelidonii flore ex-
oritur,
pari veluti cum adventante hirundine cursu: ac prodeunte
cochleâ,
frondem virentem effundit, sed novellam.
Musarum lepido semper ore canitur
colore lychnis rubescens, &c.

Hunc in prioribus verſibus ſecutus Gallicus interpres, mirum eſt quam in partem poſtremos verſus acceperit. » Elle » (l'Iris) s'éleve avec une fleur ſemblable à celle de la » chelidoine, & qui concourt avec le retour des *hirondelles*, » *qui repandent de leur eſtomac dans leurs nids les feuilles de* » *cette plante. Ces petits* [*Ses petits* videtur ſcribere voluiſſe.] » *ont toujours le bec ouvert comme le calice des plantes.* « — Nos, *verſ.* 31. primum, pro penacutâ voce ἶρις, circumflexo accentu Ἶρις ſcripſimus, ut ratio & uſus deſiderabat. Dein, pro ἀγαλλιάσῃ δ' ὑακίνθῳ unice probavimus emendationem ἀγαλλίδι ἢ δ' ὑακ. a SOPINGIO ad Heſychium propoſitam, ubi vocem Ἀγαλλὶς doctus Lexicographus interpretatur ὑάκινθος. Literis δ & ι pro α & σ reſtitutis totâ emendatio conſtat: quae quam parum violenta mutatio ſit intelliget qui meminerit quam facile in vetuſtiſſimis quibuslibet libris Δ & Α literae inter ſe fuerint permutatae, quamque frequenter in noſtris praeſertim membranis σ literam pro ι, aut viciſſim ι pro σ poſitam obſervarimus. ὑακίνθῳ Αἰαστῇ recte *Dalec.* vertit, *hyacintho e cruore Aiacis nato:* fuit enim haec una e fabulis, quas de *hyacinthi* floris origine finxere vetereș. Vide Schol. ad Theocr. Idyll. x. 28. & Plinium XXI. x. 38. aliosque Harduino ad Plin. & Bodaeo ad Theophr. memoratos. Quinam potiſſimum flos ſit, quem veteres poëtae *hyacinthi* nomine indigitarint, dubitatur. BODAEUS p. 712 ſq. (quae perperam 512 & 513. notatae ſunt) eum eſſe ſtatuit, quem *xyrin* & *ſpatulam foetidam* ſua aetate Botanici vocabant. Aliorum ſententias SCHREBERUS retulit in Harleſii Notis ad Theocr. l. c. &, quem ille laudavit, HEYNIUS ad Virgil. Ecl. II. 18. Quidquid ſit, ex *iridum* fuit familia, hisque non modo *radice*, ut hîc docet Nicander, *ſimilis* fuit, ſed & *foliis*, ut paulo poſt indicat. Mox τέλλει, quod etiam Dalec. in animo habuerat, pro mendoſo τίλλει, haud dubie verum iudicavi. Sed quod ait, χελιδονίοισι δὲ τέλλει ἄνθεσι, falſi ſunt, me iudice, interpretes, qui iſta verba ad *chelidonium* herbam retulerunt, cuius nec flos, nec folia, nec radix cum iride quidquam prae aliis plantis maxime commune habet: ac ne verborum quidem conſtructio patitur, ut de planta, quae *chelidonium* vocatur, hîc cogitemus. χελιδονίοις adiectivum nomen eſt, ad ſubſtantivum ἄνθεσι relatum, & *colorem* ſignificat. *Iris* illa, quam dicit Nicander, *oritur, emicat, floret, floribus chelidoniis;*

e quasi *hirundinariis* dicas, id est, *ex rufo nigricantibus*, sive *e nigro rubescentibus*. Vide XIV. 652. f. & ibi not. Sequitur (*vers.* 33 *sq.*) αἵ τ' ἀνὰ κόλπῳ φυλλάδα νηλείην ἐκχεύετον: ubi dualis numerus (ἐκχεύετον) ostendit, ad utramque plantam, *iridem* & *hyacinthum*, haec spectare. Iam quid sit, quod voluerunt viri docti, ex vulgato φυλλάδαν ἠλείην, φυλλάδα μηλείην facientes, exputare non potui. Nullâ litterâ mutatâ, modo recte distribuantur elementa scripturae, φυλλάδα νηλείην habemus, i. e. *folia crudelia, saeva: νηλείην*, Ionice & poëtice, pro *νηλέην*, a mascul. *νήλεος*: quae vocabuli forma nusquam quidem alibi hodie (quod sciam) occurrit, nec vero ab analogiâ grammaticâ ullo modo abhorret. Alioqui, nisi foedus exsisteret hiatus, *νηλειῆ* malueram, ab usitato vocab. *νηλεὴς*, pro quo productâ penultimâ syllabâ *νηλειὴς* dici potuerit. *Folia* autem plantarum ex *iridum* familia, *saeva*, *crudelia*, vocat poëta, ad Homericum *νηλέα χαλκὸν* adludens, ob *gladii* vel *ensis* speciem, quam illa folia referunt: unde etiam tota illa familia Germanorum sermone *Schwerdt-Lilien* nominatur, quasi *ensiformia lilia* dicas. Ab eadem similitudine alia planta Romanis *gladiolus*, Graecis ξίφιον nominata est. φυλλὰς, est nomen collectivum, significans *folia*. Sic apud eumdem Nicandr. Alexiph. 412. φυλλάδα δ' ἰσχνὴν πηγάνου, *folia tenuia rutae*. Sic & apud Aeschylum, Agam. 976. φυλλὰς ὠκιὰν ὑπερτείνασα, de *virentibus arborum foliis*. Inde etiam fortasse manavit usus eiusdem vocabuli in arte coquinaria, ubi *herbulas* vel *intritum ex variis herbis* significat, apud Nostrum IV. 133. f. IX. 403. Paulo post quidem in eodem Nicandri fragm. vs. 45. idem nomen etiam in plurali numero positum videtur. Pro ἀνὰ κόλπῳ (*vers.* 33.) CANTERUS ἀνὰ κόλπον adnotaverat. Dalecampium vides καὶ ἅμα κόχλῳ coniectasse. In fine *vers.* 34. adoptavimus ἀρτίγονοι, quod Casaub. proposuit, ad κάλυκες relatum. κάλυκας autem poëta non modo *flores nondum prorsus apertos* dicit: sed latiore quadam notione *flores* etiam *quoslibet* κάλυκας dicere videtur. (cf. vs. 25. & p. 682. e.) ἠμύουσαι, pro mendoso ἠμνοῦσαι, membranas nostras dedisse, supra iam memoravi. εἶδον τε τ' ex eisdem membr. in editos libros derivatum est. Est autem illud a vacillante calligraphi manu, (cuius generis iam plurima exempla observavimus) qui nihil aliud nisi εἴδοντ' (id est, εἴδονται) debuerat.

Vers. 36–39. Ad primum illum ex his versibus,

Σὺν καὶ περ τοξία χροιῇ λυχνὶς, οὐδὲ θρυαλλὶς, e nihil nec a Cantero, nec a Scaligero adnotatum. CASAUBONI vero animadverſio haec eſt: » XXXVI. Σὺν καὶ περ » τοξία χροιῇ λυχνίς. Scribam, Σὺν καὶ πορφυρέα λυχνίς. » *Cum his cenſeatur & porphyrea lychnis.* Dioscorides tamen » ſic: Λυχνὶς στεφανωματικὴ. ἄνθος ἐστὶν ὅμοιον λευκοΐῳ, » ἐμπόρφυρον δέ. Non tribuit *purpureum* lychnidi colorem, » ſed *purpureo adfinem.* « — *Dalecampii* verſionem ſecutus erat Animadverſor, in qua quidem primora verſus huius verba ad praecedentem verſum hoc modo relata erant:

Muſarum lepido ſemper ore canitur
colore lychnis rubeſcens.

Inde verba, de quibus quaerimus, Graece ſic conceperat PURSANUS: Ἐξερυθρὴ λυχνὶς τῇ χροιῇ. Quarum coniecturarum utraque nimis longe a librorum ſcriptura (in quam cum editis conſentiunt membranae) recedit, quam ut ſatis probabilis, nedum certa, haberi poſſit. Feliciora ingenia facile fortaſſe certius quidpiam repererint: nobis nihil occurrebat. De *lychnide* veterum vide Bodaeum ad Theophraſt. pag. 716. Illud obſervari velim, tale quidpiam hîc quaerendum eſſe, cui conveniat id quod continuo ſequitur, οὐδὲ θρυαλλὶς: nam, licet hoc nomen θρυαλλὶς negativam particulam praepoſitam habeat, non idcirco exiſtimandum eſt eximi hunc florem e numero coronariorum; in quo diſerte etiam apud Polluc. VI. 106. cum ea quae proxime nominatur *anthemide* refertur. Quam obſervationem non neglexerat DALECAMPIUS, verba iſta οὐδὲ θρυαλλὶς ad ſequentia referens hoc modo:

— *nec thryallidis*
nec anthemidum caduca unquam ſeneſcet gloria.

At in hanc ſententiam non θρυαλλὶς ſcriptum oportebat, ſed θρυαλλίδος in genitivo caſu, quem nec libri hîc agnoſcunt, nec metri admittebat ratio. Verumtamen quum etiam *vs.* 38 & 39. vocabula βοάνθεμα & φλὸξ in nominativo caſu poſita ſint nullo adiecto *verbo* ad quod referantur, fortaſſe ex ipſâ ſententiâ, quae *verſui* 37. ineſt, ad tres iſtos nominativos tale quoddam verbum ſubintellectum voluit poëta, *neque hi flores negligendi aut ſpernendi ſunt.* Caeterum *thryallidem* quod *pimpinellam* intellexerit Gallicus interpres, id ille ex Harduini Notâ ad Plin. XXI. XVII. 61. depromſit: quo iure, ipſe viderit. Rectius, puto, DALECAMPIUS *lychnitidem* intellexerat, ver-

e baſci ſpeciem, flore aureo, formoſo. Conf. Plin. XXV. x. 74. *Verſu* 37. ſpecioſa videri poterat DALECAMPII interpretatio, *ſenescet gloria*; id eſt, γηράσεται vel Ionicâ formâ γηρήσεται. Sed quum non minus commodum ſenſum admitteret videretur librorum ſcriptura γηρύσεται, nil novandum putavi.

Verſus 38. in hunc modum miſerrime deformatus edebatur:

οὐδὲ βοὰν ϑεμάκεινα τά τε πύτανον κάρυ ὑφοῦ.

Ibi haec monuit CASAUBONUS: »Scribe,

»οὐδὲ βοάνθεμα κεῖν' ἃ γ' ἐπηέτανον κάρα ὑφοῖ.

»Quam rhizotomi *buphthalmon* indigetant, poëta *boanthe-*»*mon* dixit, poëticâ voce: & florem hunc anthemidi ſub-»iunxit, cui multum eſt ſimilis, ut etiam Dioscorides in-»dicat. Sic & Dalecampius accipit. Si quem moveat quod »in vs. LVIII. *buphthalmi* poëta meminit, ſcribere poteſt, »οὐδέ γε ἄνθεμα κεῖν'. — Nemo facile, qui aliquem metri ſenſum habet, hanc poſtremam ſequetur rationem: neque, quod incertum ſit quem florem *boanthemum* Nicander dixerit, id ſatis cauſſae videri debet, cur a librorum discedamus ſcripturâ. Librorum dico ſcripturam: nam quamvis imperite partim disiuncta, partim rurſus iuncta vulgo fuerint ſcripturae elementa, nimis tamen perſpicuum erat, iſtud βοὰν ϑεμάκεινα valere βοάνθεμα κεῖνα: de quo etiam CANTERUS in orâ monuerat. Deinde vero τά τε nil opus erat in ἃ γε mutare: cum praeſertim in Ionicâ dialecto, qua utitur poëta, conſtanter τὰ pro ἃ uſurpetur, & ei pronomini pleonaſtica vocula τε eodem modo ſoleat adiungi. Sed ὑφοῖ pro mendoſo ὑφοῦ, perſpecte Caſaubonus correxit, praeeunte Dalecampio, *quod altiſſime caput ſurrigit.* Commode etiam κάρα idem Caſaub. Ferendum tamen κάρη putavi, quod & a Natali ex cod. ms. editum erat, & in mendoſo κόρη, quod noſtrae membranae habent, haud obſcure latebat. Ultima vocalis η ob vocalem initio proximae vocis ſequentem corripi potuit. Pro corrupto πύτανον, & membranae noſtrae, & codex quo Natalis uſus eſt, πύτατον dabant: qua ex ſcripturâ (quum ne per ſe quidem placeret ἐπηέτανον, quod a Caſaub. propoſitum eſt) ſatis adparebat, in τά τε πύτατον nil aliud contineri niſi id ipſum quod edidimus, τά τ' αἰπύτατον: quod & *Dalecampius* in animo habuerat, & ex ipſius mente reſtituendum Nicandro adnotaverat PURSANUS. Nam

idem *Antonius* PURSANUS, (qui quisnam fuerit, aut cuiâs, e fruſtra ad hunc diem quaeſivi) vir haud vulgariter doctus, qui *Athenaei Graeca*, quae in editione Baſileenſi exhibentur, ex *Dalecampii Latinis* reſtituenda ſusceperat, in hac libri decimi quinti parte, quae deeſt veruſtioribus Athenaei editionibus, *Supplemento* uſus eſt a *Guil. Cantero* edito, cuius in oris ſuas conſignavit emendationes: & exemplum huius Supplementi iſto modo a ſe correcti ad calcem ſui exempli editionis Baſileenſis compingi curavit: quo exemplo nobis licuit uti, ex Bibliotheca Pariſienſi, olim Regia, nunc Imperiali, nobiscum communicato.

Verſus 39. ſic editus erat, nullo membranarum diſſenſu,

φλὸξ δ' ἐ θεοῦ αὐγῇσιν ἀνερχομένης ἄουσα.

Qui quoniam cum ſequente verſu, ab aliâ orationis ſtructurâ incipiente, nullo modo cohaeret, ſed ad ſuperiores eſt conferendus; non video quo pacto particulae δ' ἐ commodus hîc ſit locus, ſed φλόξ τε utique ſcriptum oportuiſſe exiſtimo. De reliquâ ſcripturâ adnotavit CASAUBONUS: »Scribit *Scaliger:*

»φλὸξ δ' ἐ θεοῦ αὐγῇσιν ἀνερχομένης ἀνιοῦσα.

»Notum floris nomen ex ſcriptis veterum.« — Non Scaligeri, ſed CANTERI iſta emendatio eſt, ἀνιοῦσα: quam nos quidem pro certâ accepimus. *Phloga* florem, eumdemque ſive diminutivo nomine, ſive e duobus φλὸξ & ἴον compoſito, *phlogion* dictum, ex Theophraſto memoratum Noſtro pag. 680. *e.* vidimus. Latine *flammam*, *flammulam*, & *flammeam violam* interpretantur. Eam *primo vere* ſimul cum violâ albâ *florere* aiebat ibidem Theophraſtus: & in eamdem ſententiam accipienda poëtae verba putem, θεοῦ αὐγῇσιν ἀνερχομένης ἀνιοῦσα, *redeunte ſolis ſplendore*, nempe, poſt triſtem pluvioſamque hiemem; i. e. *redeunte vere*, *primo vere*. Longe quidem aliter DALECAMPIUS: *quae redeuntem Dei ſplendorem ſequitur:* adiectâ notâ: »Ad exortum »ſolis aperitur, illoque abeunte comprimitur; ideoque »vocata *ſolſequium.*« Iſtud Dalecampii, *ſequitur*, Graece συνιοῦσα reddidit Purſanus.

Verſ. 40-42. »Tres ſequuntur de *ſerpyllo* verſus: f »quos palam vitium profitentes ita refingimus:

»Ἕρπυλλον δ' ἐφύδροισιν ἐνὶ βώλοισι φυτεύσεις,
»ὄφρα κλάδοις μακροῖσιν ἐφερπύζων διάηται,
»καί κε καταπρεμάσαιτο ἐφιμείρων ποτὰ νυμφέων.« CASAUBONUS.

f — *Verſ.* 40. cum monſtroſe in edd. & msstis legeretur,

Ἐρπυλλον δὲ φριαλεύσο τ' ἐν βώλοισι φυτεύσεις:

in orâ Canteri notata erat emendatio SCALIGERI Ἐρία, quae, ad literarum ductus ſpecioſa erat; ſed, quo pacto vel ſententiae vel reliquis verbis & verſus modulo aptaretur, haud adparebat. Contra, ut ad metrum, ſic & ad ſententiam commoda Caſauboni emendatio; nam *aquae* viciniam amare *ſerpyllum* mox ipſe poëta indicat, idemque in Theriacis etiam (verba refert Bodaeus ad Theophr. pag. 692.) *humidam terram*, νοτερὴν αἶαν, *paſci ſerpyllum* dixit: ſed cum longius a vulgatae ſcripturae ductibus recedat, nonniſi *uncis incluſam*, utpote haud ſatis certam, in contextu ponendam iudicavi. Caeterum de *culturâ ſerpylli* conferenda veterum loca, a Bodaeo pag. cit. & ſeq. collecta. Pro nihili verbo διάκταικε, in quod *verſus* 41. exibat, CANTERUS in orâ διάπται καὶ notaverat: & ipſum verbum διαπται, ſed absque accentu, habet noſter cod. *A*. Si accentum cum Cantero in antepenultimâ figas, ὅφρα διάπται ſonabit, *ut perfletur*, a διάω perflo: nobis circumflectenda viſa erat penultima, ut eſſet a verbo διΐημι, ſignificaretque *diffundatur*, vel (ut Dalecampius reddidit) *ſeſe propaget*. Poſt διαπται perſpicue recteque ἢ ἐ, *aut*, ſcribitur in membr. noſtris; quam particulam etiam Natalis ſuo e codice exhibebat, unde DALECAMPIUS accepit: qui proximum verſum, miſere rurſus vulgo corruptum,

κατακρεμάσιτ ἐφ' μίρων ποτὰ νυμφέων:

recte ſic convertit: *aut pendeat, nympharum potum expetens.* Ad verba *nympharum potum* in orâ adnotavit idem Interpres: »*Aquam.* Sic ad aquam ſubiectam pendulum ſolet »ſerpyllum ſe demittere. Theophr.« — Iam apud Theophraſtum quidem locum, quo haec ad verbum legantur, fruſtra quaeras. Spectaverat, puto, vir doctus ea quae in Hiſt. Plant. VI. 7. leguntur: Τοῦ δὲ ἑρπύλλου ἴδιος ἡ αὔξησις ἡ τῶν βλαστῶν. δύναται γὰρ ἐφ' ἁσονοῦν προϊέναι κατὰ μῆκος, χάρακα λαβὼν, ἢ πρὸς αἱμασιὰν φυτευθεὶς, ἢ κάτω καθιέμενος, εὐεξέταστος δὲ (εὐαυξέστατος δὲ ex Dioscor. corrigit Bodaeus) εἰς φρέαρ. Ubi poſtrema verba, cum per ſe & obſcura ſint, & vix ſatis ſana, Dalecampius cum hoc Nicandri loco collata in eam quam expoſui ſententiam haud improbabiliter interpretatus eſt. In *Nicandri* verſu, de quo quaerimus, SCALIGERI emendationem ἐφ' μείρων adnotaverat Canterus. Initio voculam ἢὲ praefi-

gendam, ut modo dicebam, dedere mssti. Corruptum κα- f
ταχρεμάσισι cum editis tenet cod. Natalis: quod non tam in καταχρεμάσαιτο cum Casaubono mutaturus eram, quam in καταχρεμάσηται, coniunctivo modo, qui respondeat superiori verbo διαῆται vel διάηται. Sed advertere nos debuit terminatio σι, in Ionicâ dialecto tertiis personis singularis numeri coniunctivi modi solita adnecti. Itaque, si verbo καταχρεμάω in activâ formâ notio passiva vel neutralis (*pendere*, *propendere*) tribui posset, rectum foret καταχρεμάσησι vel καταχρεμάσῃσι, leviſſimâ mutatione vocali η vel ῃ in locum τοῦ *iota* substitutâ. Atque adeo ipsam terminationem ησι sic scriptam opportune nobis exhibebant nostrae membranae: at neutralem notionem in activâ huius verbi formâ vereor ne non agnoscat Graeci sermonis usus: nec καταχρεμάσησι exhibent membr. sed καταχρεμαησι (sic) absque σ literâ ante η: quam scripturam hactenus tenendam putavi, ut vocalem η circumflexo accentu notarem, & iota subscriberem, (quod quidem etiam abesse poterat,) statueremque esse aoristum secundum passivum coniunctivi modi: in quo si erravi, meliora certioraque ab his, qui norunt, velim doceri. De *serpyllo*, *aquarum viciniam amante*, confer Suidam in Ἕρπυλλος, sic enim pro Ἕρπυλος ibi legendum recte Küsterus monuit: ubi priora verba (quod Küsteri observationem effugit) ex vetere Aristophanis Interprete ad Pac. 167. desumta sunt; apud quem quidem μάλιστα παρὰ τοῖς ὕδασι ἁλλεῖ scribitur, paullo commodius quam quod est apud Suidam, ἐν τοῖς ὕδασι.

Vers. 43-51. Quae de *papavere* his versibus praecipit poëta, ea non modo singulis quibusdam in verbis, sed & quod ad rem ipsam spectat, quae hîc tradi videtur, multis premuntur difficultatibus. Casauboni Animadversiones hae sunt: »*Versum* XLV. Scaliger emendat,

»φύλλα σίνει γὰρ πάντα. ἀνοιγομένοισι δ' ἐφίζει
»ἑρπετά. —

»Et statim (*vers.* 48 *sq.*) — ἄλλοτε ῥιπῇς
»ἦξαν σαρκοτύπησι. —

»Item (*vers.* 50.) οὔτε τί πω βρ. Et in sequente, ἐνι-
»χρίμπτα. Quaecumque autem *de papaveris culturâ* »docentur hîc a Nicandro, non temere alibi legas: quo »etiam nomine δυσνοητότερα sunt nobis.« — Nec nos, quid sit potissimum, quamve vim habeat id quod hîc

f docere poëta voluit, perceptum habemus. Ad verba quod ſpectat, nonnihil monebimus. Pro edito Καὶ δ' αὐτῆς, omnino Καὶ δ' αὖ τῆς diviſa voce ſcribendum putavimus. πλαταγώνια dicuntur *latiora folia florum papaveris & anemones:* cuius denominationis rationem, cum πλαταγώνιον proprie *parvum crepitaculum* ſonet, Suidas docet & vetus Theocriti Interpres ad Idyll. XI. vs. 57. Quod κωδίαν *verſ.* 44. & 47. ſcribitur in membr. noſtris & apud Natalem, fuerint fortaſſe qui revocandam eam ſcripturam cenſeant: nam utroque modo κωδία & κώδεια, quin & κώδυα ſcriptum id nomen reperitur. Vide ad III. 72. c. & Heſychii Interpretes ad voc. Κωδία. At per ſimplicem vocalem ι ſcriptum hoc vocab. penultimam videtur corripere, quae hîc produci debet: quare tenendam iudicavi editam ſcripturam κώδειαν, quam eamdem & Homerus habet Iliad. Ξ'. 499. & idem noſter Nicander Alexiph. vs. 432. & alibi. Iam *verſus* 45. cum ſic monſtroſe editus eſſet,

φυλάσσινη γὰρ πάντα διοιγομένοισιν ἐφίζει
ἑρπετὰ, —

ſpeciem utique habebat quod ex SCALIGERI coniecturâ Canterus adnotaverat, φύλλα σίνει γάρ: cui coniecturae ſuam adiecit idem CANTERUS, πάντα δ' ἀνοιγομένοισι. Sed, alia ut taceam, verbo σίνει, quod penultimam producit, nullo modo hîc locus eſſe poterat per metri rationem. Quare, quod in promtu erat, poſui:

φύλλοισιν γὰρ πάντα διοιγομένοισιν ἐφίζει.

Sed vereor, ne vel ſic a poëtae manu aberraverim. Haud immerito enim advertere nos debet διοιγομέναισιν foemininum, quod & membranae noſtrae habent, & Natalis etiam ſuo e codice edidit. Itaque haud cunctanter, leviſſimâ utique mutatione, ſcripturus eram,

φύλλαισιν ἢ γὰρ πάντα διοιγομέναισιν ἐφίζει:

niſi vocabulum φυλλὰς (*folia*) cum alibi, tum paullo ante, (*verſ.* 34.) ut *collectivum*, quod iſtâ notione aegre *pluralem numerum* admittat, a Nicandro uſurpari vidiſſem. Praeterea dubitare ſubierat, an particulam ἢ iſto modo mediae orationi interſerturus fuiſſet poëta: quam ſi tenere lubet, fuerint Platonico more in parentheſi ponendae voculae ἢ γάρ; cum interrogandi ſigno, ut valeant *nonne ita eſt?* quae tamen ratio minus convenire poëtae ſtylo videtur. Paullo poſt quidem, vs. 55. habemus ἢ γὰρ, adfirmative, absque interrogatione, in verſus initio poſitum: & ſic

ſaepe in Alexipharm. Quid ſit vero deinde, quod *papaveris capita rori ſimilia* eſſe dicat, prorſus non percepi: nec commoda ulla vel interpretatio vel emendatio occurrebat: nam, quod *rore madida* interpretatus eſt Dalecampius, quod Graece ὑγραινομένην *Purſanus* reddidit; id quidem, etiamſi ad ſententiam commodum eſſet, tamen nimium quantum a librorum ſcripturâ ἐϊσκομένην recedit.

Verſu 48. cum θρίων διοιχομένων conſentientibus msstis a editum eſſet, *Canterus* in orâ δ' εἰγομένων notavit, neſcio quid ſpectans, niſi fortaſſe δ' οἰγομένων ſcribere voluerat. At ſatis manifeſtum erat, δ' οἰχομένων ſcriptum oportuiſſe: quod reſpondet ei quod paullo ante dictum eſt, μήκωνος ἄπο πλαταγώνια βάλλοις. In fine eiusdem verſus pro edito ῥ ε ί π η (quod tenent membr. *A.*) ſatis probabile erat ῥ ι π ῆ ς, quod a SCALIGERO propoſitum eſt, ad σαρκοτύπησι relatum; ſi modo cum de integritate, tum de vi ipſius huius vocabuli σαρκοτύπησι ſatis conſtaret. PURSANUS, *Dalecampii* coniecturas ſecutus, χειροτύπησι correxerat. In πλῆξαν nihil novare auſim. Pro ἄ λ λ ο τ ε videndum, ne ἄ λ λ ο σ ε praeſtet, quod Dalec. in verſione voce *aliò* expreſſit. Si ἄλλοτε teneas, valebit idem ac ἐνίοτε, *interdum, ſubinde.* Sed merito mireris quid ſit omnino quod de *flammis* hîc narrat poëta. φλόες equidem pro φλόγες tentaveram: ſed nihil promovi. Idem vocab. aut vicinum φλοιὸς in animo habuerat Dalec. ſic vertens: *detracto vero flore, facile a cortice capitis aliò tu reiicies* (ἄλλοσ' ἐρείπης videtur cogitaſſe) *manu percuſſum ſi excutias.* Gallici interpretis verſio totius de papavere loci haec eſt: *Ayez ſoin d'effeuiller les pavots, pour en garantir les têtes de devenir la proie des pucerons; car cette engeance les gâte tous; en ſe fixant ſur ceux qui ſont épanouis, ils devorent ces têtes qui ſont tendres comme la roſée, & remplies d'un fruit plus doux que le miel. Ainſi dès que les fleurs ſeront otées, des flammes les auront bientot chaſſés ailleurs en les frappant & brûlant leurs corps: car ils ne pourroient alors s'y établir ſolidement, ni prendre aucune nourriture. Souvent au contraire ils tombent en voulant grimper ſur les têtes liſſes & dures.* Haud longe ſe abeſſe a poëtae mente ſibi gratulatus erat hic interpres: cui de hac laude nihil detractum nos cupimus, qui Graecis verſibus verba quidem Latina ſubiecimus, caeterum ſententiam minus perceptam habere ultro profeſſi ſumus.

Iam mediis *Nicandri* verſibus interiicitur Athenaei ſu-

a per vocabulo θρῖον obſervatio; nempe, nunc non *ficûs folium* eo nomine vocari, ſed *papaveris*. Et, proprie quidem *ficûs folia* θρία vel θρῖα dici ſolita eſſe, uno ore monuere Grammatici omnes: & rationem nominis expoſuit vetus Theocriti interpres ad Id. XIII. 40. Sed & *vitis folia* eodem nomine adpellari Heſychius adnotavit. Et Theocritus promiſcue *omne genus herbarum florumque* θρία nominavit l. c. Sic & Nicander μνιώδεα θρῖα dixit, *algae folia*, Alexiph. 497. & alibi χαμαιπίτυα θρῖα: nec vero viridia ſolummodo & herboſa folia eo nomine inſignivit, verum etiam *florum petala*; verbi cauſſa *lilii albi*, Alexiph. 407. atque eodem modo hîc θρῖα dixit *papaveris*, quae paullo ante πλαταγώνια. θρία h. l. editum erat penacute, ut fere conſtanter cum apud Noſtrum, tum apud omnes fere Grammaticos editum video, quaſi penultima haud dubie brevis eſſet: & corripuit eam quidem Theocritus l. c. ſed conſtanter eamdem producit Nicander, & producunt Attici poëtae, ut Ariſtophanes, Eq. 954 ſq. & Menander apud Athen. IV. 172. b. (ubi θρῖον ſcriptum oportuiſſe metrica ratio docet.) Sic Alexis ap. Noſtr. IV. 170. b. item alii. Quare & hîc θρῖα circumflexo accentu ſcripſimus.

Verſ. 50. οὔτε τί παι tenent mssti cum editis. πῃ correcturus eram, cum retinuit H. STEPHANUS, monens in Indice Theſauri, (incertâ quidem auctoritate,) παῖ interdum pro πῇ ſcriptum reperiri. Caeterum etiam inter πῃ & πω dubius haerens, anticipare nolui lectoris iudicium.

Verſu 51. ſcripturam ἐνιχρίμφαντες ipſum metrum manifeſte damnabat; quo minus dubitavi quin ἐγχρίμφαντα corrigerem. Videndum tamen quid ſit quod ἐνιχρίμφαντε habent membr. *A*. Natalis quidem prorſus monſtroſe ἐν χρία φάντες ediderat. καρείοις, ſi vera ſcriptura, idem ac καρήνοις videtur valere: nusquam autem alibi, quod equidem noverim, vocabulum iſtud reperitur.

Verſ. 52–54. Proximum verſum penitus deſperavi, qui cum duobus ſequentibus ſic vulgo ſcribitur:

Ἀδρύνει δὲ βλάστα βαθεῖ ἐν τάχει καρπὸν
σαμφύχου λιβάνου τε νέας κλάδας. ἠδ' ὅσα κῆποι
ἀνδράσιν ἐργοπόνοις στεφάνους ἐπιπορσαίνουσιν.

CASAUBONUS haec pauca adnotavit: »Scribe in *verſ.* LII. »cum SCALIGERO, βαθεῖ ἐν πάχει, non τάχει. Lego »etiam νέους κλάδας: non, ut editum eſt, νέας: ne»que hoc nihil refert.« — Ubi, ut a proximo incipiam,

quid ſit quod νέους pro νέας legi voluerit doctus Anim- a
adverſor, aut quod magnopere referre cenſuerit ut ita corrigatur, non video. κλάδας eſt accuſ. plur. a recto caſu (parum quidem aliàs uſitato) κλὰς, gen. κλαδός: unde eſt dativus κλαδὶ, apud Noſtrum pag. 695. a. & apud Ariſtoph. Lyſiſt. 632. Atqui nomina tertiae declinationis in ας acutum deſinentia, & genitivum in άδος formantia, ſunt foeminini generis: ut λαμπὰς, φυλλὰς, λοπὰς, πελειὰς, & id genus alia. Videtur Caſaubonus gloſſam Heſychianam in animo habuiſſe, Κλάδαν, κλάδον: quaſi pro ὁ κλάδος etiam ὁ κλάδας vel κλάδης uſurpatum fuiſſet. At perquam probabile eſt quod monuerunt Heſychii Interpretes, Κλάδα, non Κλάδαν ibi ſcriptum oportuiſſe. Apud Nicandrum ſuperiori verſu, πάχει pro τάχει (ſatis quidem probabiliter) corrigi iubentes docti viri, vellem nos docuiſſent quam in ſententiam totum iſtum verſum acceperint, quove modo concipiendam orationis conſtructionem cenſuerint. Emendationem illorum neſcio an in animo habuerit Gallicus interpres, locum hunc ſic reddens: *Les jeunes plantes ſe fortifient dans un fond gras, & portent beaucoup de graine, telle que celle de marjolaine & de romarin; & toutes celles qui fourniſſent dans les jardins des couronnes aux cultivateurs aſſidus.* DALECAMPIUS quidem τεύχει in animo habuiſſe videtur, ſimul tamen & τάχει ſervans, cum incerto conatu praeſcriptos verſus ita verteret:

Sic etiam celeriter germina in profundo capitis vasculo ſemen amplificant.
Sampſuchum etiam tu ſere ac libanotidis novellos ramulos, &c.

τάχεϊ tenent membr. noſtrae & cod. Nat. & quidem εϊ diductâ diphthongo (ut metrum deſiderabat) ſcribitur in noſtris membr. Nos tamen in latinâ verſione πάχεϊ expreſſimus, caeterum verbum de verbo Graeca (quae quidem, in *verſ.* 52. maxime, corrupta eſſe non dubitamus) transferentes. Diuturno moleſtiſſimoque labore feſſi, & iam pridem propemodum ſuccumbentes, probabilem emendationem aut commodam vulgatae ſcripturae interpretationem a felicioribus ingeniis exſpectamus. Quod ſi SCHNEIDERUS aliquis, cum ab aliorum Graecorum & poëtarum & hiſtoriae naturalis ſcriptorum, tum a reliquorum *Nicandri* praeſertim poëmatum lectione bene inſtructus, adhibitis membrana-

a rum noſtrarum lectionibus, quas idcirco quam adcuratiſſime cum lectoribus communicamus, emaculando huic fragmento operam impendere nonnullam voluerit; non dubito fore, ut permulta, atque etiam pleraque, quae obſcura ſunt nobis, ad liquidum perducantur. Verbum ἀδρύνω proprie ac plerumque *activam* habet notionem, nonnumquam vero etiam *neutralem*: utri hîc locus ſit neſcio. Ad vocab. βλάστα, ſi probum eſt, referri poterit Heſychiana Gloſſa: Βλάστα· βλαστήματα, πλαταγώνια. Ubi quidem Abreſchius, quoniam *Siculos* ita uſurpare Heſychius monet, ſane quam probabiliter Βλάστα doricam formam pro βλάστη eſſe cenſuit, ſequentia ſic corrigens, βλάστημα, τὰ πλαταγώνια. At hoc certe loco apud Nicandrum vocab. βλάστα *pluralis numeri* eſt: nam, praeterquam quod Doricâ dialecto non utitur hic poëta, *ultimam ſyllabam* (quae in dorico βλάστα, pro βλάστη, producitur) hîc *brevem* metrica ratio declarat. βλαστεῖα dixit idem Nicander, Alexiph. vs. 622. Iam quod ait καρπὸν σαμψύχου, cum σάμψυχος ſit *amaracus*, mirum videri debet: quandoquidem amaracum nemo *feminis cauſſa* colit. Tentabam καρτοῦ σαμψύχου, *ſciſſilis amaraci*: ſed non ſatisfecit ea coniectura. Nam ne ſtructurae quidem verborum conſtabat ratio; quum ferri quidem per ſe poſſet τὰ βλάστα τοῦ καρτοῦ σαμψύχου ἀδρύνει, ſed huic ſtructurae minime congruat id quod ſequitur, λιβάνου τε νέας κλάδας. Vocabulum λιβάνου recte Dalecampius pro λιβανωτίδος accepit, de *rore marino*: nam de *thurifera arbore* cogitari utique hîc non potuerat.

b *Verſ.* 55 *& ſqq.* In proximis verſibus paullo benignius nobiscum & cum Nicandro agitur; partim viris doctis, partim vetuſtis membranis, ſymbolam conferentibus. *Verbum* tamen deſidero, ad quod referantur *nominativi* illi, λεπταὶ πτερίδες, παιδὸς ἔρωτες, &c. niſi forte in ἢ γὰρ vel ἥ γὰρ lateat verbum quod quaerimus: quod tamen ex his voculis (de quibus confer ad verſ. 45. notata) aegre exſculpas. Quum dein in ed. Cant. & Caſ. ſic legeretur:

— καὶ παιδὸς ἔρωτες
λευκὴ ἶσα μένοιεν, καὶ κρόκος εἴαρι μύων,

haec adnotavit CASAUBONUS: »In *verſ.* LV. παιδὸς ἔρωτες »dialyſi poëticâ, pro παιδέρωτες: quod plantae eſt no»men, Dioscoridi ακανθα dictae. *Verſu proximo*, λεύκην po»*pulum* Dalecampius interpretatur. Convenientius vide-

»tur, ut de eâ accipiamus, quam ἄκανθαν λευκὴν Graeci, »*ſpinam albam* Latini nominant. ἀνθὴ πορφυρᾶ ei tribuit »Dioscorides.« — DALECAMPII verſio haec erat:

Nam & exilis filix, & acanthus
haud minus quam populus vivaces ſunt.

De *filice* adnotaverat idem: »Hinc cognoſcas, *filicem* an»tiquis etiam fuiſſe *coronariam*.« — Coronae e *filice* neſcio an meminerit Heſychius not. ad pag. 678. b. in Ψιλόν. Conf. not. ad pag. 678. b. Quod hîc in verſione poſuit Dalecampius, *vivaces ſunt*; eam notionem in edito verbo μένοιεν ineſſe exiſtimaverat. Vocabulum παιδέρωτα de *unguento* quodam olim uſitato dictum vidimus apud Noſtrum, XII. 542. d. & XIII. 568. c. ubi conf. not. Παιδέρωτες, plurali numero, cum ſerpyllo & aliis, in *herbis coronariis* memorantur XIV. 622. d. Et haud dubie hîc παιδὸς ἔρωτες Nicander, ut monuit Caſaubonus, pro παιδέρωτες dixit. Quaenam vero ſit planta, quam hoc nomine intellexerint veteres, haud ſatis liquet. Dioscoridis ἄκανθαν, (lib. III. cap. XVII.) & Plinii *acanthum*, (XXI. XXII. 34.) quem Graece *paederota* a nonnullis vocari ipſe Plinius ait, eam vulgo interpretantur plantam quae *branca urſina* in officinis nominatur: ſed & *caerifolium* a Graecis *paederota* vocari idem Plinius ſcribit, XIX. VIII. 54. Nicandri hunc locum attigit BODAEUS ad Theophr. pag. 308. parum quidem aut nihil lucis ei adfundens. Monuit vero idem ibidem, eſſe & aliam herbam, ab acantho diverſam, παιδέρωτες nomine, cuius Pauſanias meminerit: de qua ipſe alibi ſe diſputaturum profiterur: cui promiſſo an ſteterit vir doctus, aut ubi de illo Pauſaniae paederote egerit, non habeo compertum. Quidquid ſit, illud ſatis ſcio, ſi vel Caſaubonus vel Bodaeus ea quae Pauſanias de *paederote*, Sicyone in Veneris ſepto naſcente, lib. II. cap. 10 ſub fin. ſcripſerat, (quae etiam H. STEPHANUS, Theſ. T. III. pag. 11. f. g. adpoſuit) cum vulgatâ huius loci quamvis corruptâ ſcripturâ diligentius contendiſſent, conſenſum Nicandri cum Pauſaniae deſcriptione non effugiturum fuiſſe illorum obſervationem. *Paederoti* illi Pauſanias ait eſſe *folia ab alterâ parte nigreſcentia, ab alterâ alba, ita ut ea quoad colorem cum foliis maxime populi arboris conferas*: φύλλοις ἂν λεύκης μάλιστα εἰκάζοις τὴν χροιάν. Inde quoque via ad emendationem corruptae apud Athenaeum ſcripturae λευκὴ ἴσα μένοιεν aperiebatur; quam viam etiam

b planiorem reddebat ſcriptura pridem a Natali Comite edita, cum membranarum noſtrarum ſcripturâ conſentiens, λευκὴ ἰσαιόμενοιεν: nec enim obſcurum eſſe poterat, ſic ſcriptum oportuiſſe, παιδὸς ἔρωτες λεύκῃ ἰσαιόμενοι, *paederotes populo arbori* (quoad folia) *ſimiles*. Eodem verbo alibi etiam uſus eſt Nicander: Alexiph. 399.

τὴν ἤτοι γευθμῷ ἰσαιομένην μάθε νάρδῳ.

Ubi Schol. ἰσαιομένην, ὁμοίαν. Prima in ἰσαιόμενοι corripitur; itemque poſtrema vocabuli λεύκῃ, ob vocalem ante vocalem. De corruptâ ſcripturâ μένοιεν ſuperſunt in fine literae εν, quae ad ſequentia relatae hanc offerebant lectionem, ἐν δὲ καὶ κρόκος &c. quae per ſe quidem ferenda utcumque poterat videri; ſed ad metrum minus apta erat, quoniam in ἰσαιόμενοι poſtrema ſyllaba ob vocalem ante vocalem corripiebatur, quae hîc produci debet: & omnino σὺν deſiderabatur, quemadmodum & alibi σὺν δὲ ait, verſ. 60. & 62. & σὺν καὶ verſ. 36. Quod μυίων per diphthongum ſcribitur, id ſolummodo indicare fortaſſe debuit produci hîc penultimam, quae per ſe anceps erat: caeterum, ſicut aliâs nudâ vocali υ ſcribitur id verbum, ſic & editam ſcripturam μύων tenendam putavi. κρόκος εἰαρι μύων, ait: id eſt, ut bene Dalec. vertit, *crocus vere abditus, verno tempore ſeſe abscondens.* Nempe »*Crocus* (ut ait Bodaeus ad Theophr. pag. 663.) »ante folia florem edit »autumno, poſt aequinoctium; cui ſtatim ſubſequuntur »folia, totâque hieme virent, aeſtate nullibi, magno na»turae miraculo, conſpiciuntur.«

Verſus 57 & 58. ita editi legebantur:

κύπρος τε σισύμβριον, ὅσσα τε χ' οἷα
ἄσπορα νεομένοισι πότοις ἀνεθρέψατο λειμών.

Ibi CASAUBONUS: »Septimus ſupra quinquageſimum ver»ſus claudit, principio mutilus. Sic enim editur,

» . . . Κύπρος τε, σισύμβριον, ὅσσα τε χ' οἷα.

»Explemus nos, & ſcribimus

»Κύπτειρος, κύπρος τε, σισυμβ.

»Sequitur,

»ἄσπορα νεομένοισι πότοις ἀνεθρέψατο λειμών.

»Legendum ναομένοισι, vel ναιομένοισι. Nam & »νάειν & ναίειν pro ῥέειν uſurparunt: & fortaſſe τόποις, »non πότοις: id eſt, *locis irriguis*, & *per quae aquae* »*fluunt.*« — κύπρος arbusculum, liguſtro fere ſimile, (unde Dalec. latine *liguſtrum* parum quidem adcurate reddidit)

in Aegypto, Palaeſtinâ & Cypro naſcens, flore & ſemi- b
ne odorato, e quo oleum vel unguentum conficitur, quod *cyprinum* vocatur. Conf. Bodaeum, pag. 277 ſq. κύπειρος, paluſtris planta, de gramineâ familiâ, quam *iuncum triangularem* nonnulli vocant, *radicis* cauſſâ olim quaerebatur; in *coronariis* herbis aut floribus a nemine, puto, memoratus eſt. Caeterum, ni aliud haberemus quod ſequeremur indicium, ſatis ſpecioſa erat Caſauboni coniectura, vocabulum κύπτειρον hîc ſupplentis, quod ante κύπρος facile excidere potuerat. In vetuſtis quidem noſtris membr. nullum hîc praeſidium invenimus, quae toto verſu cum editis conſentiunt, niſi quod in fine poſt ὅσσα τε χ' οἷα (ſive κ' οἷα, ut in illis ſcriptum) vocem οἷς temere adiectam habent, ex vacillante librarii ſcripturâ; quam eamdem Natalis etiam ſuo in codice repererat. Sed explendae lacunae copiam nobis, praeter opinionem, *Epitoma* fecit: in qua, licet ex toto hoc *Nicandri* fragmento (ut initio commemoravi) nonniſi perpauca verba excerpta ſint, tamen peropportune haec ipſa leguntur: τὸ δὲ σισύμβριον ὀσμαρὸν, nempe ὁ Νίκανδρος φησί. Sic quidem noſter codex *Epit.* Ubi quum merito ſuſpecta videri debuerit Dorica vocabuli formatio, ὀσμαρὸν, opportune rurſus ſuccurrebat Euſtathius, ſuo ex Epitomae codice ὀσμηρὸν promens. En eius verba ex Comment. in Od. δ'. p. 179. l. 47. Τῆς δὲ ὀσμῆς, inquit, παράγωγόν ἐστι τὸ ὀσμηρόν. Νίκανδρος· »σισύμβριον ὀσμηρόν.« — Inde id quod verſui deerat non dubitavimus in hunc modum explere:

κύπρος τ', ὀσμηρόν τε σισύμβριον, ὅσσα τε χ' οἷα.

Iam in ſequente verſu utramque emendationem a Caſaubono propoſitam fidenter adoptandam iudicavi:

ἄσπορα ναομένοισι τόποις ἀνεθρέψατο λειμών.

Editum quidem νεομένοισι ne metri quidem ratio admiſſurum erat. Pro quo ſi quis ναιομένοισι malit, cum vulgatum νεομ. facilius ex ναιομ. quam ex ναομ. oriri potuerit, nihil impedio: & id ipſum poſiturus eram, ſi modo apud ullum alium veterem auctorem ſive Grammaticum ναίω pro νάω uſurpatum reperiſſem. Nunc νάω, valens ῥέω, *fluo*, ex vetuſtioribus Grammaticis ab Etymologo p. 604. l. 3. & ab Euſtath. ad Od. δ'. p. 155. l. 13. & ad Od. ι'. p. 350. l. 21. adnotatum eſt. Et eodem modo fortaſſe ſcribi debuit apud eumdem Etymol. pag. 20. l. 32. ubi vulgo eſt: Ἀέναος. νάω, τὸ νέω, [immo, τὸ ῥέω,]

νάος· ἐν συνθέσει ἀέναος, ὁ ἀεὶ ῥέων. Nam a νάω, idem valente ac ῥέω, eſt ἀέναος vel ἀέννναος, *ſemper fluens*; item νᾶμα, *fluentum*, *aqua fluens*: & Ναΐδες, Ναϊάδες, Νηΐδες, *Nymphae ad aquam fluentem & ad fontes commorantes*: & id genus alia. Et licet ἀέναος apud Homerum Od. ν'. 109. & νάουσι Iliad. φ'. 197. ſyllabam να ob vocalem ante vocalem corripiant; tamen naturâ longam eſſe eamdem ſyllabam cum alia evincunt, tum vocabulum νᾶμα conſtanter eam producens, ut apud Eurip. Phoen. 102. 939. Ariſtoph. Concion. 14. &c. Iam πότοις, quod ſonat *compotationibus*, quam ſit ab hoc loco alienum adparet. Nec de ποτοῖς, quod *aquis* ſignificare poſſet, ut ſupra *vs.* 42. ſic hîc cogitare licebat. Tam frequenter autem per librariorum oſcitantiam confunduntur vocabula τόπος & πότος, ut dubitari non debeat ſimiliter ab illis hîc fuiſſe peccatum. τόποι ναόμενοι, ut recte Caſaub. monuit, ſunt *loca quae aquarum rivis perfluuntur*.

Verſ. 59. καὶ εὐῶδες Διὸς ἄνθος. »*Iovis florem* ex Theo» phraſto, Plinio, Heſychio, & botanicorum libris om» nes norunt. Dalecampio non aſſentior, qui dictionem » εὐῶδες cenſuit eſſe damnandam: contrarium enim poſuit » *inodorus*.« CASAUBONUS. — Plinium ſecutus erat Dalecampius, XXI. x. 33. & Theophraſtum, Hiſt. Plant. VI. 6. qui *colore tantum placere* Iovis florem, *odorem abeſſe*, ἄοσμον *eſſe*, dixerant. At, εὐῶδες (nihil aliud) ſcripſiſſe Nicandrum, ipſe modulus verſus oſtendit. Alium haud dubie florem poëta noſter, alium Theophraſtus hoc nomine inſignivit. Et omnino quam parum certum ſit, quis ſit flos, quem *Iovis florem* Theophraſtus dixit, ex eis adparet quae a Bodaeo pag. 667 ſq. disputata ſunt. Nicandri Διὸς ἄνθος fortaſſe ille fuerit, quem *dianthum* hodie latine, Gallice *oeillet* vocamus. Plinius vero l. c. *Iovis florem* diſerte in earum plantarum numero refert, quae tantum *folio* coronant.

c *Verſ.* 60. »Male ſcriptum χάλκας, pro κάλχας. Nam » κάλχην appellarunt Graeci parvulam quandam herbam, » cuius florem in ſerta & coronamenta legebant: auc» tores, Athenaeus, paullo ante, [vide p. 682. *a.* & ibi not.] » Heſychius, alii. Vulgatam lectionem χάλκας tueri poſ» ſumus per Ionicam tenuium & aſpiratarum transpoſitio» nem. Finem verſus ſcribo cum SCALIGERO, ἰωνιάδας τε χαμηλάς. *Violas* vocat ἰωνιάδας, ut ſupra » [*verſ.* 2.] ἰάδας, & ἄνθη Ἰαονίηθε. Loquitur autem poëta

» non in universum de *omnibus violis*, sed de iis solum, c
» quibus est color ὀρφνότερος, *magis fuscus*. Nam addit,
» ὀρφνοτέρας ἃς τεῦξε μετ' ἄνθεσι Περσεφόνεια.
» *Quas violas fecit Proserpina inter flores esse obscurioris colo-*
» *ris. Purpureas violas* intelligit, quarum facit distinctam
» speciem ab illis de quibus dixit initio. Nec male conve-
» nit *purpurearum* colori vox ὀρφνοτέρας. Nam errat Dale-
» campius, qui ὀρφνοτέρα emendavit, ut ad Proserpinam pos-
» set referri: sane perperam. Quid? nonne Dioscorides
» in purpureae violae descriptione voce μελάντερος usus
» est? [In ed. Cas. 2. & 3. adiiciuntur haec: » Theocritus:
» καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντί. Et Virgilius: *nigrae violae sunt.* «]
» Sed haec διαιτήσομεν alibi accuratius, si otia Deus fecerit. «
CASAUBONUS. — ἰωνίδας τε, ut correxit Scaliger, sic de-
dere membr. *A.* χαμηλὰς vero recte legebatur etiam in
Canteri editione. Quum τεῦξε scripsisset Casaubonus in
Animadversione, ea scriptura recepta est in ed. Cas. 2. &
3. praeter necessitatem: nam & τῦξε probum erat, quod
cum ed. Cant. & Cas. 1. agnoscunt membranae. Hesy-
chius: Τύκω· ἑτοιμάζω. Et, Τύξιν· τεῦξιν, παρασκευήν.

Vers. 62 *sq.*

σὺν δὲ καὶ ὑ⏑ήεντα πανόσμιον, ὅσσα τε τύμβοι
φάσγανα παρθενικαῖς νεόχου παισὶν ἀμφιχέονται.

» Ὑ⏑ήεντα πανόσμιον quid appellet Nicander non divino.
» Ex argumento huius eclogae, & ipso nomine coniicere
» licet, *florem aliquem coronarium* eâ appellatione fuisse ve-
» teribus cognitum, notabilis, inter alios generis eiusdem,
» altitudinis: cui, ab *odoris praestantiâ aut* pro tempore *va-*
» *rietate*, inditum nomen πανόσμιος. Sic Pausanias, in Mes-
» senicis, medicatae cuidam aquae tribuit εὐωδίαν πᾶσαν
» καὶ χρόαν καὶ ὀσμήν. Absurdum est πανόσμιος interpre-
» tari [ut a Dalecampio factum] *Panis arbor:* absurdum,
[cum eodem] » de *pinu* accipere: absurdissimum omnium
» existimare, posse pinum inter στεφανωματικὰ ἄνθη no-
» men suum profiteri. In extremo versu τύμβοι potest
» ferri: τύμβοις tamen malim. Porro, sequentibus ad
» finem usque hexametris *sepulcrales* quidam *flores* recen-
» sentur: quos ad mortuorum honorem solita vetustas ad-
» hibere. Caussa fortasse fuit, quod in sepulcretis flores
» huiusmodi suâ sponte nasci viderent. Caeterum ampla hic
» quoque mendarum seges. In *vs.* 63. scribebat CANTERUS,
» φάσγανα παρθενικᾶς νεόχου ποσὶν ἀμφιχέονται.

»Neque nos aliquid videmus quod potius amplectamur: »etsi durum verbum νεόχου, pro, *recens tumulatâ*, aut »*cui recens χοαὶ factae*; id est, νεόφθιτος κόρη, ut alii poë»tae loquuntur.« CASAUB. — παισὶν sane per ipsum metrum stare non potest. FIORILLO Observ. in Athen. p. 99. sic legit:

Σὺν δὲ καὶ ὑψήεντα πανόσμιον, ὅσσα τε τύμβοις
φάσγανα παρθενικῆς τε νεκροῦ ποσὶν ἀμφιχέονται.

At παρθενικῆς saltem, non παρθενικᾶς scripserit Nicander. Nihil in istis versibus mutant membranae, nisi quod πανόσμεον, non πανόσμιον, habent: quem florem Gallicus interpres, quo indicio *dentem leonis* intellexerit, (*la haute dent-de-lion*) aperire nobis non dignatus est. WESTONUS pro ὑψήεντα, ὀψ' ἀνθεῦντα vel ὀψ' ἀνθοῦν τε coniectaverat: *atque etiam tarde florentem panosmium.* φάσγανα DALECAMPIUS haud improbabiliter *gladiolorum genera* interpretatus est, adiectâ hac notâ: »*Gladiolos* in genere vocat »plantas omnes quarum *folia cultello similia* sunt.« — Et habes sane vocabulum istâ notione apud Theophrastum, Hist. Plant. VII. 12. τὸ φάσγανον, ὑπὸ τινῶν δὲ καλούμενον ξίφος, ξιφοειδές· ὅθεν ἔσχε καὶ τοὔνομα.

Vers. 64. Pro αὗται τ', quod editum erat, probavi αὐταί τ', quod dedit codex Nat. Nec aliter fortasse scripta vox in ms. *A.*

ἐν ἐνίοις δὲ γράφεται ἐφελκομέναι φιλοχροιαῖς. »ἐφελκο»μέναι valet *allicientes*, & *gratiam hominum sibi conciliantes.* »Varia lectio, quae annotatur, ex depravatâ glossâ est or»ta.« CASAUBONUS.

d *Vers.* 66. ἑλέγειον *leni spiritu* scriptum erat in ed. Cant. & Cas. 1. In ed. Cas. 2. & 3. non expressus est spiritus. Sed lenem habet Natal. Nos ἑλένειον *aspero spiritu* scripsimus: sic enim constanter veteres, cum Graeci, tum Latini: qui ab *Helena* etiam derivant nomen. Penultimam Theophrastus simplici vocali ἑλένιον effert: sed poëta, quo produceretur syllaba, diphthongo usus est. *Helenium* Plinius, XXI. x. 33. in earum plantarum numero ponit, quae tantum folio coronant. De ipsa planta vide ibi Harduin. & Bodaeum ad Theophr. p. 683.

Vers. 67. Mendosum παρακάμβαλε cum editione Canteri & Casauboni etiam Natalis habet: sed recte παρακάββαλε ms. *A.* quemadmodum corrigi iusserant CANTERUS & CASAUB.

Verſ. 69. d

πολλάκι ϑέλκια καλὰ, τό τε χρυσανθὲς ἀμέργων.

»Non intelligo illa, πολλάκι ϑέλκια καλά: & non dubito »eſſe mendoſa. «CASAUBONUS. — Nil mutant libri. ϑ' ἕλκια ex SCALIGERI coniecturâ adnotaverat Canterus: quo tamen quid promoveatur non video. Dalecampius ſuo ex ingenio: *elegantes alios multos avellens:* quod Purſanus graece ſic reddidit, πολλά τ' ἐφέλκων καλά. Gallicus interpres: *Souvent auſſi vous cueillerez des beaux holkia:* & in ſubiectâ Notâ: »le *ſcorpiure*, l'*orobanche.* « — Poterat, puto, eodem iure quorumlibet aliorum florum nomina adponere: ita gratis iſta ſumta. *Holcam* plantam memorat Plinius XXVII. x. 63. quae nihil habere videtur cur in *coronariis* herbis referatur. Quare feliciorem manum medicam adhuc exſpectat male adfectum vocabulum. Vide an ſatisfaciat ϑέλκτρια, idem valens ne ϑέλκτρα, *delinimenta*, ſcilicet *quibus placentur vel Dii vel manes defunctorum.* τό τε poteſt eſſe articulus ad χρυσανθὲς referendus cum coniunctione: poteras vero etiam τοτὲ coniectare, i. e. *interdum, ſubinde*, quod reſponderet praecedenti adverbio πολλάκι. χρυσανθὲς puto dixit poëta pro eo quod aliâs eſt χρυσάνθεμον. De verbo ἀμέργειν, *decerpendi* notione poſito, conf. notata ad XII. 554. b.

Verſ. 70. Corrupte λήριά τε legebatur in ed. Cant. & Caſ. & magis etiam corrupte λιρίας τε in ed. Natal. & ms. *A.* λείριά τε ſcriptum oportuiſſe monuerunt CANTERUS & CASAUB. Nec dubitare ſinebat participium neutrius generis ἐπιφθίνοντα, quod ad hoc ſubſtantivum refertur. καμόντων recte *mortuorum* interpretatus eſt Dalec. nec vero idcirco opus erat, ut ϑανόντων corrigeret Purſanus. Vide not. ad pag. 675. a.

Verſ. 71 *ſq.* »Poſtremi verſus ita ſcribuntur:

»Καὶ γεραὸν πώγωνα, καὶ εὐτραπέας κυκλαμίνου

»σαύρην τ' ἢ χθόνιον πέφαται στέφος Ἡγεσιλίου.

»Poëticâ dialyſi γεραὸν πώγωνα appellat herbam dictam »rhizotomis γεροντοπώγωνα: quae vel *tragopogoni* ſimilis »eſt, vel etiam fortaſſe eadem. Sed *gerontopogonis* nomen »in veterum medicorum aut philoſophorum libris legere »non meminimus. Quare aliquando ſcribebamus, καί γε »τράγου πώγωνα. Deinde ſcribe εὐτραπέας vel εὐ»τρεπέας κυκλαμίνους: & ſequente verſu, Ἀγε-

d »σιλάου. Herbam quandam ſepulcralem vocat *terrenam* »*coronam Ageſilai:* id eſt, *Orci* ima terrarum habentis. Poë»tae Orcum nominant *Ageſilaum:* quod cum diſerte nos do»cuerit Athenaeus libro tertio, [pag. 99. b.] prorſus excu»ſatione carent interpretes, qui nugas nugaciſſimas hîc de »Lacedaemonio Ageſilao effutierunt. Nec meliore iudicio »utuntur iidem, cum principio huius verſus, pro σαύρην »τε, fecerunt κάρδαμον. Quid enim vetat omnia γίνεσθαι »ἔναλλα, ut ille ait, ſi temerariis huiusmodi coniecturis »locum damus? *Sauram* tamen in plantarum cenſu ne nos »quidem usquam reperimus. Emendemus igitur, ſi placet: »ſed probabiliore & commodiore aliquâ viâ. Exiſtimamus »autem, reiecto initiali ſibilo in finem vocis praecedentis, »unde manifeſto excidit, veram lectionem eſſe hanc,

»αἴρην δ', ἣ χθονίου πέφαται στέφος Ἀγεσιλάου.

»Quam probabilis coniectura, αἴρην, pro αὔρην vel σαύ»ρην? Neque aliena vero, ut arbitror, ſententia. Viden»tur enim veteres e *lolio* mortuis ſerta & coronas texere »ſoliti. Non ſemel apud Virgilium legas *Infelix lolium*, »quod ad morem hunc referri poteſt. Paullo aliter in ve»teris legis carmine *arbor infelix.*« CASAUBONUS.

Ad haec plura ſunt quae moneri debent. Primum: quod γεραὸν πώγωνα (id eſt, ad verbum, *ſenilem barbam*, ut Dalec. vertit: γεραὸν, poëtice, pro γεραιὸν) conſentientibus membranis ſcribitur, id utique videri debebat pro eo a poëtâ poſitum, quod aliâs γεροντοπώγωνα (quod ab eodem DALECAMPIO in orâ notatum eſt) a botanicis nominatur. Qua de plantâ in GORRAEI Definitionib. Medicis haec traduntur: »Γεροντοπώγων, herba eſt quae inter »ſaxa gignitur, longâ barbâ, foliis inſtar capillorum prae»longis, flore luteo, qui in volucres barbulas evaneſcit, »quas pueri *barbas Dei* nuncupant. Lacte manat, & radice »amarâ eſt, eoque a *tragopogone* differt.« — Non vacat nunc nobis inquirere, quo auctore iſta tradiderit Gorraeus, & quis aut quinam ſint potiſſimum qui ante illum nomine iſto γεροντοπώγων uſi ſint. Illud cum Caſaubono miratus ſum, apud neminem e veteribus Botanicis vel Medicis aut omnino Hiſtoriae naturalis Scriptoribus vel leviſſimum reperiri nominis illius veſtigium. Τραγοπώγων utique a Theophraſto, Plinio & Dioscoride commemoratur, quorum teſtimonia Bodaeus pag. 815. collegit, *gerontopogonis* nullam mentionem faciens: & *tragopogoni* qui-

dem radix tribuitur dulcis, (Plin. XXVII. XIII. 117.) cum à *gerontopogonis* radix (ut Gorraeus ait) amara sit, quo ipso a tragopogone differre ait gerontopogonem. Quae cum ita sint, speciosa quidem videri poterat *Casauboni* emendatio, καί γε τράγου πώγωνα, sive cum SALMASIO (Exercit. Plin. p. 863.) καὶ τράγιον πώγωνα malueris: sed nos in vetere scripturâ καὶ γεραὸν πώγωνα nihil mutare debuimus. In fine eiusdem versus quin κυκλαμίνους corrigeremus (de quo ante Casaubonum CANTERUS etiam monuerat) non debuimus dubitare. Nec vero magis ferendum nobis εὐτραπέας visum erat, quod ne Graecum quidem vocabulum est. Nec satis erat, vulgatum in εὐτρεπέας mutari, cui vocabulo non erat hîc locus: frigidum quippe & otiosum epitheton erat *paratas cyclaminos*; nec vero aliud sonat εὐτρεπὴς, nisi *paratus*. Quodsi cum Dalecampio *speciosum* intelligeres *cyclaminum*, εὐπρεπέας oportebat. Et satis venustus quidem flos cyclamini est, nec herbae forma inelegans: sed cum sit humilis planta, & flos exiguus, nec specie admodum insignis; non video cur potissimum *speciosas cyclaminos* dicturus fuisset poëta. Itaque εὐστραφέας corrigendum putavi, i. e. *tortiles*, vel *pulcre tortas*: quo epitheto spectasse videtur poëta proprietatem illam cyclaminorum, de qua me HAMMERUS, dilectissimus noster collega, dignus *Hermanni* olim nostri gener & successor, admonuit; quod florum pedunculi statim post ἄνθησιν *in spirae formam* miro quodam modo soleant *contorqueri*. Quam proprietatem etiam Gallicus spectavit interpres, de corrigendo quidem vocabulo nil monens; sed Graeca Nicandri sic convertens, *qui aime à se tortiller*. Iam quod, *postremo versu*, σαύρην in αἶρην mutatum, & *lolium* hîc nobis obtrusum voluit Casaubonus, id parum feliciter a viro docto excogitatum. Nec vero, quod ille ait, Dalecampius pro σαύρην τε fecit κάρδαμον, sed ipsum graecum σαύρην latine *nasturtium* interpretatus est, non praeter rationem utique. Quamvis enim σαύρη vel σαύρα nusquam alibi, hoc Nicandri loco excepto, in plantarum numero relata reperiatur, tamen σαύριον & σαυρίδιον reperiuntur; quae sunt ipsius illius vocabuli formae diminutivae. Et σαυρίδιον quidem *nasturtium* aut *herbam nasturtio similem* (καρδαμίδα aut κάρδαμον) interpretatur Galenus in Glossis, itemque Erotianus in Lexic. Hippocr. Apud Hesychium σαυρίγγη vocatur,

ſi vera ibi ſcriptura; σαύριον vero apud eumdem habes in Θλάσπις, ubi ait, *thlaspin a nonnullis σαύριον vocari.* (Et eamdem herbam *thlaspin* vel *thlaspi* ſuâ etiam aetate cum *naſturtio* conferri & quodammodo confundi ſolitam eſſe Gorraeus oſtendit, in Definitionib. Med. ita ſcribens: »Θλάσπι ἢ Θλασπίδιον: herbula eſt ſemine naſturtii, acri, »quod manſum ſinapis modo linguam & os vellicat. – – »Herbarii vocant *naſturtium tectorum.*«) Quare vulgatam huius loci ſcripturam σαύρην contra Caſaubonum merito defenderunt SALMASIUS, Exercit. p. 863. & BODAEUS ad Theophr. pag. 765. Pro edito olim χθόνιον, χθονίου corrigendum eſſe recte Animadverſor monuit: idque ipſum ita ſcriptum membranae noſtrae dederunt. In poſtremo corrupto vocab. Ἡγεσιλίου ſatis eſſe putavi, ſi cum SALMASIO terminatio corrigeretur, vocali α pro ι ſubſtitutâ: initio vocis, apud poëtam Ionicâ dialecto utentem, nihil mutatu opus viſum eſt. De illo *Plutonis* cognomine vide notata ad III. 99. b. & Callimachi Interpp. ad Hymn. in Lav. Pallad. vs. 130. Similia eiusdem cognomina ſunt πολυδέκτης, πολυδέγμων, πανδοκεὺς, & πολύαρχος: de quibus vide Ruhnken. ad Hymn. in Cer. vs. 9.

AD CAP. XXXII.

e Quid ſit quod dicat Deipnoſophiſta, *ex iſtis Nicandri verſibus manifeſtum fieri, differre chelidonium ab anemone*, haud ſatis liquet nobis, cum *chelidonii* herbae in praeſcriptis verſibus ne mentio quidem facta ſit: nam quod *verſ.* 32. legitur, χελιδονίοισι δὲ τέλλει ἄνθεσιν, id non ad florem aut herbam cui *chelidonium* nomen, ſed ad colorem iridis floris pertinere vidimus. Sed eo fortaſſe ſpectavit Athenaeus, quod *vs.* 64. & *ſeq. anemonae* tribuantur *fulgentes ſplendidiſſimique colores:* quibus nempe non inſtructum eſſe chelidonium norunt omnes. Quod vero adiicit, *eſſe nonnullos qui idem ſtatuant eſſe chelidonium & anemonem*, id inepte ab Athenaeo dictum eſſe contendit SALMASIUS, De Homonym. Hyl. Iatr. c. 26. pag. 26. »Nemo ſane tam abſur»dus, (ait) qui *chelidonium idem eſſe cum anemone* affirma»rit. Sed ἀνεμώνην quidam appellarunt χελιδόνιον, quod »*cum hirundinibus flos eius exiret:* quae ratio nomen etiam »dedit illi herbae, quae ſibi illud proprium vindicavit.« — At eo ipſo, quod anemone a nonnullis χελιδόνιον ad-

pellata eſt, fieri potuerat, ut alii falſo duas iſtas plantas e confunderent, & de earum alterâ dictum ſubinde intelligerent id quod ad alteram ſpectaſſet.

Quae ſequuntur, in hunc modum edita legebantur: Θεόφραστος δέ φησι, τὰς διανθήσεις λαμβάνειν δεῖ συνακολουθοῦντα τοῖς ἄστροις &c. Ubi commode τὰς διανθήσεις tuetur *Epit.* pro eo quod δ' ἀνθήσεις in ms. *A.* ſcribitur. Verbum δεῖ vero, perincommode hîc inſertum, ignorat *Epitoma:* puto quod mendoſum illud iudicaſſet Breviator. Nos vero anquirentes, unde huc irrepſiſſet id verbum, coniectavimus atque etiam perſuaſimus nobis, ita ſcripſiſſe Athenaeum, διασυνακολουθοῦντα τοῖς ἄστροις, id eſt, (quam vim ſaepe in compoſitione verborum διὰ praepoſitio habet) *flores constanter ſequentes aſtra:* quod Plinius, II. XLI. 41. his verbis expreſſit, *heliotropium abeuntem ſolem intueri ſemper, omnibusque horis cum eo verti.* Apud Theophraſtum quidem, Hiſt. Plant. VII. 14. e quo haec deſumta ſunt, nec verbum illud ita compoſitum, nec nomen διανθήσεις legitur: nempe ſententiam philoſophi ſuis verbis Deipnoſophiſta expreſſit. Sed illud apud Theophr. haud dubie mendoſum, ἀκολουθοῦντα τοῖς ἀγρίοις: pro quo ex Athenaeo τοῖς ἄστροις corrigendum eſſe, recte BODAEUS monuit, pag. 889. Iam in verbis ab Athenaeo adpoſitis illud mirum videri poterat, quo pacto *chelidonium* dicatur *aſtra ſequi, eo quod ſimul cum hirundinis adventu floreat.* Quae dubitatio oborta eſſe auctori Epitomae videtur; quare ille Athenaei orationem in hunc modum mutavit, ut ſcriberet: Θεόφραστος δέ φησι τὸ ἡλιοτρόπιον διανθήσεις λαμβάνειν συνακολουθοῦν τοῖς ἄστροις, τὸ χελιδόνιον δὲ ἅμα τῇ χελιδόνι ἀνθεῖν. Apud ipſum Theophraſtum, inter haec quae de *heliotropio* hîc leguntur, & ea quae de *chelidonio*, interiicitur de *ſcolymo*, quem florere ait ταῖς τροπαῖς, i. e. *ſolſtitio*, nempe aeſtivo: itaque, quod *chelidonium* florere ait *redeunte hirundine*, id idem valet ac ſi dixiſſet, *aequinoctio verno:* quae omnia ad *ſolis* vel *aſtrorum* curſum referuntur.

Καὶ ἀμβροσίαν δὲ ἄνθος &c. Vide Nicandri verſum 28. pag. 683. d. & conf. pag. 681. b. Adnotavit h. l. DALECAMPIUS: »Neſciviſſe Athenaeus videtur, *Ambroſiam* eſſe »plantam ſui generis, diverſam a lilio.« — Reſpexerat Dalecampius Plinii verba haec, ex XXVII. IV. 11. *Ambroſia vagi nominis eſt, & circa alias herbas fluctuati: unam*

habet certam, &c. Adde Salmaſ. Homonym. Hyl. Iatr. cap. 62. pag. 80. *Mox*, Νίκανδρός φησιν *absque articulo* ſcribitur in membr. *A*. In *Epit.* iſta non exſtant.

f καὶ Θήσειόν τι ἀναγράφει καλούμενον ἄνθος. »Heſychius: »Θήσειον· φυτόν τι ποιόν. « CASAUBONUS.

In *TIMACHIDAE verſ.* 1. Θήσειόν δ', non Θήσειόν δ' dedere membr. *Verſ.* 2. Λευκερώης cum ed. Cant. habet ed. Caſ. 1. ſed in exemplis nonnullis huius editionis litera ω cum nonnihil praefracta ſit, ſpeciem praebet literae α: unde factum, ut in ed. Caſ. 2. & 3. Λευκεράης temere ſcriberetur. Ad illud vocab. Λευκερώης ſpectat CASAUBONI Animadverſio haec: »Prima dictio eſt corrupta. Dale»campius ſcribit Λέξατο. [nempe, *Legebat*, in verſione poſuerat.] »Non aſſentior: nam proprium foeminae nomen »puto hîc latere. Fortaſſe Λευκοθέας. Deinde ſcribe ob me»trum, ὅπερ ῥα μαλ. Immo totum verſum ita concipe:

»Λευκορόης ἱερὸν περικαλλέος, ὅῤῥα μάλιστα
»φίλατο. « —

Sic ille. Membranae noſtrae Λευκερέης (ita ſcriptum) dedere; in περικαλλὲς vero & in ὅν ῥα nil mutant: nec nos in obſcuro loco, cui nihil certae lucis adfulgebat, quidquam mutare debuimus. MEURSIUS quidem, in Theſeo, cap. 14. p. 47 ſq. vulgatum περικαλλὲς tenens, duas alias Caſauboni emendationes, Λευκοθέας & ὅπερ ῥα fidenter adoptavit.

ἀπὸ τούτου δέ φησι τοῦ ἄνθους καὶ τὸν τῆς Ἀριάδνης καλούμενον στέφανον πεπλέχθαι. »De *Ariadnae coronâ* lege »Photii Excerpta e libro quinto Ptolemaei Hephaeſtionis »filii, ubi explicatur hic verſus,

»καὶ Πρακλέους ἵπποι χλωρὰν ψαλάκανθαν ἔδουσιν:
»qui verſus non eſt Crinagorae, ſed Eubuli comici. « CASAUBONUS. — Vide Photii Biblioth. pag. 249. ed. Hoeſch. & Meurſii Theſeum, l. c. Pro δέ φασι, quod hîc editum erat, δέ φησι ſcripſi cum ms. *A*. Eamdem ſcripturam exhibuiſſe etiam eum codicem, quo Epitomae auctor uſus erat, ex eâdem Epitomâ intelligitur, licet in ea omiſſum ſit ipſum illud verbum. Sic enim ibi ſcribitur: Καὶ Θήσειον δέ τι ἄνθος Τιμαχίδας ἀναγράφει, ἀφ' οὗ καὶ τὸν Ἀριάδνης καλούμενον στέφανον πεπλῆχθαι. intellige γράφει, vel φησί.

a Ὦ μαλάχας μὲν ἐξερῶν &c. *PHERECRATIS* verſiculos iſtos, cum continuo tenore veluti ſoluta oratio ſcripti fuiſſent

in editis, nihil equidem in verbis mutans ita digeſſi ut commodiſſime cum euphoniâ quadam recitari poſſe videbantur. Ad artis leges eosdem exegit HERMANNUS, DE Metris, pag. 374 ſqq. duos quosque minores verſiculos in unum longiorem iungens. Similis ludicri argumenti verſiculos aliorum poëtarum alibi iam vidimus: Nicomachi, lib. XI. cap. 17. pag. 782. f. Eupolidis, XIV. 630. a. & 646. f. Quibus adde XV. 691. c. a

Ad *verſ.* 1. & 2. adnotavit CASAUBONUS: »Ὦ μαλάχας μὲν ἐξερῶν. Dalecampius, ἐξορῶν: quod ſane melius videtur, etſi dubitatione non caret. Omnino autem, ἀναπνέων δ' ὑάκινθον. « — Nempe Dalecampius: *Age tu qui malvam intueris.* Quem bonâ fide ſecutus eſt Gallicus interpres, *O! toi qui contemples ces mauves:* nempe in totius eclogae interpretatione toto coelo ab auctoris mente aberrans. Nulla profecto cauſſa erat, cur ſolicitaretur vulgata ſcriptura. Pro mendoſo διὰ ὑακ. vero, recte δ' ὑάκινθον dedere ambo noſtri codd. mssti.

Verſ. 6. προσκινῶν δὲ σέλινα. Pluralem σέλινα, pro edito σέλινον, rurſus dedere ambo mssti. Pro edito προσκινῶν, quod tenent cum editis iidem mssti, προσκυνῶν bis *Hermannus* ſcripſit, l. c. p. 375. & p. 376. conſilio, an caſu, neſcio; certe praeter rem. Ad vulgatam ſcripturam commode CORAY monuit in *Notis mssstis.* »Haec accipienda »ſunt de προσκινήσει venereâ: quia & σέλινον ſonat aliquid »obſcoenum, ſecundum Heſychium. « — Equidem, an ambiguitatem illam vocabuli σέλινον ſpectaverit poëta, quam Heſychius adnotavit, Σέλινον interpretans τὸ γυναικεῖον, dubitari poſſe arbitror: ſed προσκινεῖν (activum verbum, pro reciproco vel paſſivo προσκινεῖσθαι) de *concubitu* intelligendum eſſe non eſt quod dubitemus. Vide not. ad XIII. 569. d. Poſt iſta verba, προσκινῶν δὲ σέλινα, HERMANNUS ex ipſa metri ratione perſpecte viderat intercidiſſe nonnulla: & habet hoc loco uterque codex mstus tria verba, γελῶν δ' ἱπποσέλινα, quae deerant editis. Sed corrupta iſta eſſe, cum incommoda & aliena ab hoc loco ſententia, tum laeſum duobus modis metrum declarat; nam prima ſyllaba longa eſſe debebat, & in fine ad iuſtum verſiculi modulum deeſt ſyllaba. Quid ſub corruptâ librorum lateat ſcripturâ, (ſuſpicor eſſe obſcoenum quiddam) quaerat cui lubet & vacat. Nos ad finem longi laboris properamus: nec tamen inobſervatam praetermittemus He-

a ſychianam gloſſam, Τέλλαι· τῖλαι: quae nobis viſa erat veteris ſcripturae veſtigia indicare.

Verſ. 8. Quid ſit quod dicat hic poëta, κοσμοσάνδαλα βαίνων, non adſequor. κοσμοσάνδαλον *floris* alicuius nomen eſſe docuerat Athenaeus pag. 681. b. ac ſane Cratinus, in verbis paulo poſt adiectis, medio in *florum coronariorum* recenſu *coſmoſandala* ponit: rurſusque paulo poſt iunguntur *ſiſymbria & coſmoſandala*. Iam quid ſit hoc, *coſmoſandala incedis*, id ipſum mirum videri debet. Nec enim hoc ita intelligi poteſt, quemadmodum iſtud in proximâ ex Metallicis eclogâ ἀσπαλάθους πατῶντες (ſive πατοῦντες) κύπειρόν τε δροσώδη: nam ibi ſunt *calcantes aſpalathos*, i. e. *incedentes ſuper aſpalathis & cyperis;* at hîc ipſe *inceſſus*, ipſe *greſſus* perhibetur *ſimilis eſſe coſmoſandalo*. Quam in ſententiam percommodum quidem erat id quod Eupolis dixit apud Noſtrum, XIV. 630. a. & 646. f. καλλαβίδας βαίνει, *incedit callabidas*, id eſt, *inceſſus eius ſimilis eſt callabidibus;* cum *callabides* ſint genus artificioſae cuiusdam & elegantis ſaltationis. Nunc quod ait Pherecrates, *incedis coſmoſandala*, ſi ſunt coſmoſandala *florum* genus quoddam, vix aliâ ratione hoc intelligi poteſt, niſi eâ quam DALECAMPIUS iniit, ad verba *coſmoſandalum incedis*, quae in verſione poſuit, haec in orâ adnotans: »Tam concinne, quam bel»lus eſt coſmoſandali flos.« — At ea comparatio quam ſit claudicans & frigida, ſatis adparet.

Verſ. 9 *ſq.* Ad mendoſam ſcripturam κἀπιβοάτριτον παιὼν, monuit CASAUBONUS: »Scribe κἀπιβόα τρίτον π. duce »CANTERO.« — Mireris de vocab. παιὼν nihil ab eisdem doctis viris animadverſum; pro quo non minus male παίων in ms. *Epit.* ſcribitur, cum παιῶν' oportuiſſet. Vocem τρίτον omiſit Breviator, ſed tenet cod. *A*. Reſpicitur puto *paean* ille, qui canebatur cum *tertium* poſt coenam *poculum* biberent. Pro παιὼν prorſus imperite παρὼν ſcribitur in ed. Caſ. 2. & 3.

Ὑπ' ἀναδενδράδων ἁπαλὰς ἀσπαλάθους πατῶντες &c. Etiam hanc eclogam in minores verſiculos, facili modulo cadentes, distribuere placuit. Binis quibusque verſiculis iunctis tres longiores exhibet HERMANNUS DE Metris, pag. 375. & pag. 376. & SALMASIUS, Exercit. p. 734. ἀναδενδράδες ſunt *vites maritatae ulmis*, de quibus dictum ad I. 31. d. Locis ibi citatis adde Schol. ad Theocrit. Idyll. VII. 65. Pro ἁπαλὰς ἀσπαλάθους, DALECAMPIUS in ver-

ſione pônens *molles plantarum aſparagos*, adnotavit in orâ: a
» Noſter codex [*i. e.* ed. Cant.] *aſpalathos*. *Molle* epitheton »*ſpinoſae ac ſenticoſae* omnino *plantae* non convenit. « — *Aſparagos* autem *plantarum* vertens, meminerat Dalecampius, ἀσπάραγον Graece non modo eam plantam dici, quam proprie *aſparagum* vocamus, verum etiam generatim quoslibet ſurculos plantarum recens e terra eminentes. Inde *Purſanus* ἁπαλοὺς ἀσπαράγους corrigebat. At ἁπαλὰς ἀσπαλάθους cum editis tenent membr. *A*. (Nam *Epit.* quidem hanc eclogam cum reliquis huius cap. & plerisque capitis ſequentis ignorat.) At poterat Dalecampio reſponderi, ſi ἀσπάλαθος eſt *ſpinoſa planta*, adiectum nomen ἁπαλὰς *iuvenes* ac *novellas* plantas indicat, quae nondum adeo ſpinis fuiſſent horridae. Verumtamen manet adhuc dubium, ut *aſpalathus* vix videatur umquam *mollis* dici poſſe, cum ſit grandis frutex, ita ſpinoſus, ut *eius ſpinis laeſos mori cervos* dicat vetus Theocriti interpres ad Idyll. IV. 57. utque Plato libro X. de Republ. (referente Bodaeo ad Theophr. p. 1026.) *tyrannos* ſcribat *apud inferos aſpalathi ſpinis laniari*. Quare videndum ne diverſae fuerint eiusdem generis nominisque ſpecies, quarum una hîc intelligi poſſit. De *geniſtae* ſpecie quadam accepit Gallicus interpres. Conf. *Schreberi* notata ad Theocrit. IV. 57. in ed. Harleſii. Pro πατῶντες, πατοῦντες fortaſſe malles: ſed, utramque verbi formam olim in uſu fuiſſe, ex Heſychianâ gloſſâ, Πατῶσας, διατριβούσας, probabile fecerunt viri docti: qui ſi meminiſſent horum Pherecratis verſiculorum, in ſubſidium adhibituri erant hunc locum, quo veterem formam verbi πατάω ſtabilirent.

Duo poſtremi verſiculi ita ſcripti in editis erant: κ' ἀν- b
θρίσκου μαλακῶν τ' ἴων λίμακα καὶ τριφύλλου. Ubi ſcriptura ἀνθρίσκου per ſe quidem percommoda erat: ſic enim paſſim cum apud Graecos ſcriptores, tum apud Latinos per vocalem *i* ſcriptum nomen occurrit. Nos vero, ex membranarum noſtrarum praeſcripto ἀνθρύσκου per υ edere debuimus: quam ſcripturam illae cum hîc, tum mox iterum in Cratini teſtimonio dedere. Ex eâdem ſcripturâ fluxit gloſſa apud Suidam: Ἀνθροισκα· τὰ ἄγρια λάχανα, παραπλήσια ἀνήθοις: ubi ſolenni librariorum imperitorum errore οι pro υ ponitur. Idem vocab. etiam per ε initio vocis, pro α, effertur: qua ſub formâ pariter cum υ in medio ſcriptum vidimus apud Noſtrum, VII. 316. c.

b in eiusdem *Pherecratis* teſtimonio, cui hi tribuuntur verſiculi: pariterque apud Heſych. Ἔνθρυσκον, λάχανον &c. ubi vocalis ε quidem, initio vocis, ex recentiorum fortaſſe Graecorum uſu irrepſit; ſed υ certe ex veterum uſu eſt. Nam ex eodem fonte fluxit etiam alia apud eumdem Heſychium gloſſa, corrupta quidem & ipſa, ſed aliâ parte: Ἀνερύσκος, (Ἄνθρυσκος haud dubie ſcriptum oportuerat) ἄνθους εἶδος. Denique, quod apud Theophr. Hiſt. Plant. VII. 7. itidem corrupte vulgo legitur ἐνθουσικὸν, id ex ἔνθρυσκον vel ἄνθρυσκον potius, per υ, quam ex ἄνθρισκον, detortum videri debet. De edito vocab. λίμακα cum Cantero monuit Casaubonus: »Scribendum λείμακα. »Poëtis λείμαξ & λειμὰς idem ſignificant ac λειμών.« — Quam emendationem, cum λίμακα per ſe nihil quod huic loco aptum eſſet ſignificaret, eo minus dubitavi quin reciperem, quo frequentius in membranis noſtris, e quibus vulgata ſcriptura in alios libros manavit, ει diphthongum cum nudâ vocali ι temere permutatam vidimus. Nec turbare nos debuit, quod apud Galenum in Lexico Hippocrat. λιμακώδης pariter per nudum ι ſcribitur: nam apud ipſum Hippocratem (ut a Foeſio, in Oecon. Hippocrat. pag. 386. monitum eſt) recte λειμακώδης per ει ſcribitur. Conf. Corayi Notas ad Hippocratis libellum De Aëre, Aquâ & Locis, pag. 272 ſq. Iam videri quidem poſſit minus commode hîc poſitum nomen λείμακα, quum paulo ante eiusdem notionis vocabulum poſitum ſit, ἐν λειμῶνι λωτοφόρῳ: at non prorſus idem valent λειμὼν & λείμαξ. Nam λείμαξ Heſychio eſt χωρίον ἐν ᾧ λειμών: & Suidae, Λείμαξ, ὁ σύμφυτος τόπος, ὁ κῆπος. Salmasius quidem, *ſmilacem* vel *milacem* hîc quaerens, μίλακα ſuum poëtae obtrudere non potuit quin mutatâ ſimul reliquorum omnium vocabulorum formâ ita ſcriberet:

κ' ἄνθρισκον, μαλακόν τ' ἴον, μίλακα, καὶ τρίφυλλον.

ζητῶ τί τὸ τρίφυλλον. Nempe τρίφυλλον veteribus non tam ſubſtantivum & proprium nomen plantae cuiuspiam, quam adiectivum erat, pluribus plantis commune: v. c. ὁ λωτὸς τρίφυλλος. Quod vero proprie τρίφυλλον (*trifolium*) vocabant, is frutex erat cubito maior, ut ait Dioscorides lib. III. cap. CXIV. Conf. Bodaeum ad Theophr. p. 456. Sed hanc quaeſtionem eo potiſſimum conſilio movit Athenaeus, quo occaſionem haberet commemorandi *poë-*

matii ita inſcripti, *quod Demaretae* (viro - ne, neſcio, b an mulieri poëtriae) *tribui* ait.

Pherecratis vel Strattidis teſtimonium, inde a verbo Λουσάμενοι, continuo tenore ita ſcriptum erat, quaſi in haec verba exiret, οἱ δ' ἐν τῷ μύρῳ λαλεῖται περὶ σισυμβρίων κοσμοσανδάλων τε. Ad verbum λαλεῖται Canterus in orâ λαλεῖ δὲ adnotaverat. Casaubonus hoc amplius: » Pone στιγμὴν τελείαν poſt μύρῳ: & ſcribe cum » Cantero, λαλεῖ δὲ περὶ σισ. « — Recte: atque etiam Dalecampius viderat, in vocabulo μύρῳ finiri poëtae verba; ſequentia vero Athenaei eſſe. λαμπρὰς acute ſcribebatur in editis omnibus libris: nos λαμπρᾶς correximus. Poëtae verba quo pacto ad iuſtum metrum revocari poſſint, niſi multa mutes, non video. De fab. Ἀγαθοὶ vide Animadv. ad VII. 327. e. T. IV. pag. 454. & locis quae ibi citavimus, adde X. 415. c.

Cratini verſus ex fabulâ Μαλθακοῖς rurſus per hemiſtichia distinguere placuit: quoniam, ut in ſuperioribus, ſic & in his, prius quodque hemiſtichium, ſive impares quique verſiculi, primus, tertius, quintus &c. in ſyllabam remanentem, pro noſtro ſenſu, deſinere videbatur. Et hîc quidem etiam poſterius quodque hemiſtichium in ſyllabam remanentem deſinit: ſed ita, ut in his (qui ſunt puri puti verſiculi trochaici dimetri) ſemper pes trochaeus praecedat, cum in prioribus hemiſtichiis ſive imparibus verſiculis, quos dixi, praecedat dactylus. Longiores verſus, ad Eupolideum genus polyſchematiſtum relatos, habes apud Hermannum, de Metris pag. 380. Ad prima verba, Παντοίοις γε μὴν κεφαλὴν, placet quod Corayus monuit: » Lego Παντοίοις γ' ἐμὴν κεφαλήν. « — Verba nonnulla ex *verſ.* 2–5. iam ſupra adpoſita vidimus, pag. 681. b. ubi ῥόδοις & κρίνοισι ſcribebatur: quod in abrupto illo fragmento ferri poterat. Hîc, ubi plures continui adponuntur verſus, cum & ῥόδοις & κρίνοις vulgo ſcriberetur, metrica ratio (quoniam κρίνον penultimam corripit) oſtendebat ῥόδοισι κρίνοις ſcriptum oportuiſſe: quemadmodum etiam Hermannus correxit. Neminem morari debet operarum error ex ed. Caſ. 1. in ed. 2. & 3. propagatus, κρινοῖς, pro κρίνοις.

Verſ. 6. Cum in ed. Cant. corrupte κάλυξ τ' ex men- c doſo codice msto expreſſum eſſet, monuerat Canterus in orâ, κάλυξί τ' corrigendum. At idem tamen error per

c tres editiones Caſaubonianas, nullâ ne notâ quidem adiectâ, imperite propagatus eſt. Recte κάλυξί τ' ſcribitur in noſtris membr. Pro ἠριναῖς, quod ſubiicitur, ἰρίναις in orâ corrigebat idem *Canterus*, minus feliciter: nam, ſi κάλυξί τ' ἰρίναις (i. e. *iridis calycibus* vel *floribus*) dixiſſet poëta, genitivus ἀνεμώνων non habiturus erat unde penderet: nunc ἀνεμώνων κάλυξί τ' ἠριναῖς commode ſignificat *anemonarum vernis calycibus*, ut recte vertit Dalecampius.

Verſus 7. & 8. ſupra (pag. 681. a.) iam adpoſiti erant.

Verſ. 9 *ſq.* οἰνάνθῃσιν ἡμεροκαλλεῖ τε τῷ φιλουμένῳ. Iſta verba ſi per ſe ſpectes, nihil habent cur ſuſpecta videri poſſint. Solicitavit ea tamen, atque etiam ſatis violenter mutanda cenſuit SALMASIUS, Exercit. pag. 734. adſcitis duobus ſequentibus verbis verſum ita ſcribens:

οἰνάνθῃς, ἡμεροκάλλει, τῇ μίλῳ, ἄνθρίσκου φοβῇ,

aut τῇ μίλου κ' ἀνθρίσκου φοβῇ. (φόβῃ puto ſcribere voluerat, non φοβῇ.) Ubi illud quidem me non movit, quod vulgatam ſcripturam »contra metrum« eſſe ait: ſed hoc aliquantisper conturbaverat, quod ab eodem monitum eſt, diſerte docere Pollucem, (lib. VI. 106.) in iſtis *Cratini* verſibus cum aliis herbis aut floribus coronariis etiam μίλου fieri mentionem, eſſe autem μίλον, τῆς μίλακος ἄνθος, *milacis* vel *ſmilacis florem*. Quae nimirum cauſſa fuit, cur τῆς μίλου nomen ſub iſtis verbis τῷ φιλουμένῳ latere Salmaſius iudicaverat. At, alia ut omittam, brevi rem praecîdit ipſe Athenaeus, eadem Cratini verba prorſus qualia hîc leguntur alibi adponens. Sic enim p. 681. e. dicebat: τοῦ δ' ἡμεροκαλλοῦς καλουμένου ἄνθους - - - μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς, λέγων οὕτως· »ἡμεροκαλλεῖ τε τῷ φιλουμένῳ.« Supereſt ut ſtatuamus, μίλου mentionem, cuius nullum veſtigium in Athenaei libris comparet, in proximo verſu fortaſſe factam a Cratino fuiſſe, ubi in libris noſtris (neſcio utrum ipſius Athenaei voluntate, an per librariorum incuriam) verba nonnulla omiſſa ſunt. Nam ſive minores nobiscum verſiculos ſtatuas, ſive maiores cum Hermanno duobus hemiſtichiis conſtantes, ex ipſâ metri ratione manifeſtum videtur, poſt verba ἀνθρύσκου φόβῃ deeſſe finem illius hemiſtichii, cum toto hemiſtichio ſequente: ubi etiam ante nos lacunae ſignum Hermannus poſuit. Sed fieri poteſt, ut, quae deſunt verba, ea inter ipſa illa duo, ἀνθρύσκου & φόβῃ, media interiecta fuiſſent. Et unius e verbis omiſſis veſtigium in membranarum no-

ſtrarum ſcripturâ ſupereſſe videtur: nam cum in his non, c
ut editum erat, ἀνθρισκίσκου, ſed ἀνθρυσκισσου (neſcio quo accentu) ſcribatur; poſſis ſuſpicari, prius quidem hemiſtichium ab ἀνθρύσκου incepiſſe, poſterius autem in verba κισσοῦ φόβῃ exiiſſe: nam iſta in priori hemiſtichio coniungere, ἀνθρύσκου κισσοῦ [τε] φόβῃ, non placet; quia ἄνθρυσκον, cum ſit *oleris* genus quoddam, parum commode cum *hederâ* iunctum foret. Caeterum, cum mendoſe ἀνθρισκίσκου φοβῆτω τ' ἀεὶ φρούρῳ ſcriptum eſſet, monuit CASAUBONUS: »Scribe cum CANTERO, ἀνθρισκίσκου φό»βῃ, τῷ τ' ἀειφρούρῳ μελιλώτῳ, ex ipſo Athenaeo.« Conf. mox lit. *f.* Nos ἀνθρύσκου per υ ſcripſimus, praeeuntibus membranis cum hîc, tum paulo ante.

Verſ. 14. κάρα πυκάζομαι. Sic Anacr. Od. IV. v. & XXI. Euripid. Alceſt. 796. & Rheſ. 90. & 713. quae loca collegit d'Arnauld, Animadv. Crit. c. 3. pag. 14. Alia H. Stephanus dabit in Theſ. *Verſ.* 15. Cum nude legeretur καὶ κύτισος αὐτόματος, ad metrum deerat ſyllaba: quare HERMANNUS l. c. καὶ γὰρ κυτ. ſcripſit; nobis καὶ ὁ κυτ. placuit. *Verſ.* 16. Cum παρὰ μέδοντος duabus vocibus vulgo ſcriberetur; nihil nec a Cantero aut Caſaub. adnotatum, nec a Salmaſio aut Hermanno mutatum video. Nec tamen ullam rationem reperio, quâ ſcriptura illa exponi cum aliquâ veri ſpecie poſſit. Gallicus interpres, cum ſatis feſtive expoſuiſſet: *Le cytiſe quitte ſon maitre pour venir de lui-méme à moi:* ad extremum profeſſus eſt, valde ſuſpectam ſibi hoc loco vocem μέδοντος eſſe. Dalecampius, quaſi eſſet πρὸς μειδιῶντα, *ridentem ad me* in verſione poſuit. Nos iunctis duabus vocibus confectam rem fore putavimus: παραμέδοντος ſc. ἐμοῦ, i. e. παραφροντίζοντος ἐμοῦ, *me non curante, nullâ meâ curâ.*

AD CAP. XXXIII.

In *NICOSTRATI vs.* 2. τράπεζαν εὐτρεπῆ ποίει. Sic pro d
vulgato εὔπρεπῆ correxi, monente HEMSTERHUSIO & CORAYO. Vide ad XIV. 661. d. Si quis tamen, hoc praeſertim loco, vulgatum εὐπρεπῆ (i. e. *elegantem*) tenere maluerit, nihil repugno.

In *PHILOXENI* eclogâ, ubi in editis ſic ſcribitur, εἶτ' ἔφερε στεφανολεπτὰς ἀπὸ μυρτίδων εὐγνήτων κλάδων δισύν-

d ἁπτον, nil mutant membranae noſtrae. CANTERUS, in orâ, εὔγνητον κλάδον correxerat. CASAUBONUS, alia ſilentio praetermittens, ait: »Melius εὐάγητον κλάδον.« — Nos cum GROTEFENDIO (in Notis mſstis olim nobiscum communicatis) & cum FIORILLO (Obſerv. in Athen. p. 89.) στέφανον λεπτᾶς ἀπὸ μυρτίδος correximus. In εὐγνήτων κλάδων nihil mutavimus. Conſtructio naturalis eſt, στέφανον ἀπὸ εὐγνήτων κλάδων λεπτᾶς μυρτίδος. Pro εὐγνήτων, εὐγνάμπτων corrigebant ambo, quos dixi, eruditi iuvenes Viri. Nos mutandi vulgati nullam cauſſam vidimus: εὔγνητος, vocabulum Lexicographis quidem non obſervatum, ſed eâdem analogiâ formatum, qua Διόγνητος, κασίγνητος, & ſimilia, idem valet ac εὐγενής: proprie, *bene natus*; inde, *nobilis*; &, de *ramo* arboris dictum, notionem *pulcrae & elegantis formae* habere poteſt. δισύναπτον quid dixerit poëta, & ſit-ne omnino probum id vocabulum, haud ſatis ſcio. Si recte ſcriptum eſt, fuerit pro geminatâ literâ ſibilante ſimplex poſita, metri cauſſâ. *Dalecampius* δυσσύναπτον legerat, immo plurali numero, στεφάνους - - δυσσυνάπτους, *coronas magno labore contextas*. Ad metrum quod ſpectat, anapaeſticos verſus hoc modo conſtituendos GROTEFENDIUS cenſuit:

Κατὰ χειρὸς δ' ἤλυθ' ὕδωρ·
ἄπαλὸς παιδίσκος ἐν ἀργυρέᾳ προχόῳ φέρων
ἐπέχευεν. ἔπειτ' ἔφερε
στέφανον λεπτᾶς ἀπὸ μυρτίδος εὐγνάμπτων κλάδων,
δισύναπτον.

FIORILLO hanc iniit rationem:

Κατὰ χειρὸς δ' ἤλυθ' ὕδωρ ἄπαλὸς
παιδίσκος ἐν ἀργυρέᾳ προχόῳ φέρων
ἐπεχεύεμεν· εἶτ' ἔφερε στέφανον,
λεπτᾶς ἀπὸ μυρτίδος εὐγνάμπτων κλάδων,
δισύναπτον. —

e Qui ſequuntur *Eubuli verſus* ex Τιτθαῖς, ab hoc incipientes, Ὡς γὰρ εἰσῆλθε τὰ γερόντια τότε εἰς δόμους, in eis nil mutant membranae: neque quidquam a viris doctis ad illos adnotatum reperi. Sunt autem ita ſalebroſi omnes, ut, niſi librariorum aliqua culpa eſt, de eis expoliendis parum ſolicitus fuiſſe poëta videatur. Primus vero etiam nullo modo ferendus, niſi & initio vocula quaedam ſtatuatur intercidiſſe, & deinde ἐσῆλθε pro εἰσῆλθε ſcribatur. De titulo fabulae vide not. ad III. 106. a.

Verſ. 3. ἤρετο τράπεζα. *Iota* ſub ἡ ſubſcripſimus. ἤρετο hîc idem valet ac εἰσήρετο apud Ariſtoph. Nub. 518. (al. 521.) ubi notavit Scholiaſtes, ἡ τράπεζ' εἰσήρετο pro εἰσεφέρετο dici. Aliâs αἴρειν τὴν τράπεζαν ſonat *removere menſam.* Sed & ſimplex αἴρειν, pro *capere & adferre* poſitum vidimus, XV. 666. c. φέρε τὴν θύειαν, αἶρ' ὕδωρ. Vide Suidam in Αἴρειν, & quem is citat Ariſtoph. Pac. vs. 1. & 1226. ibique Schol. Ex toto *Eubuli* teſtimonio nonniſi duo poſtrema verba excerpſit Epitomae auctor, hoc modo: Μάζαν χαριτοβλέφαρον Εὔβουλός που φησίν. e

Τοῦτο δ' ἦν ἔθος. Sic commode membr. *A.* Eaedem ſequentia verba hac ſerie ſcripta dedere, Αἰγύπτιον γὰρ ὑποστησάμενος τὸν τοκιστήν.

Nicostrati teſtimonium ex *Foeneratore*, neglecto metro vulgo adpoſitum, in ſenariorum modum distinximus. Cum καὶ δι' ἑτέρους eſſet editum, monuit Canterus in orâ, καὶ δύ' ἑτέρους eſſe corrigendum. Quam emendationem quum ſuo ſuffragio comprobare voluiſſet Casaubonus, nolente illo in Animadverſionibus ſic editum eſt: »Me» lius ſtatim, καὶ δύ' ἑτέρως, non δι' ἑτ. « — Inde aliena ab hoc loco ſcriptura καὶ δύ' ἑτέρως in orâ ed. Caſ. 2. & 3. notata eſt. Nos vocem δύο absque apoſtropho ſcripſimus, metri cauſſâ. καὶ στέφανον recte dedere membr. *A.* f

In *Epit.* tota ecloga deeſt.

ἡμῖν εἰπὲ, διὰ τί Κρατῖνος εἴρηκε τὸν μελίλωτον, τῷ τ' ἀειφρούρῳ μελιλώτῳ. Vide ſupra, lit. c. Ut vero ibi, ſic & hîc, disiunctis vocibus ἀεὶ φρούρῳ perperam ſcribebatur: cum aut ἀεὶ φρουρῷ oportuiſſet, aut, quod rectius nobis videbatur, unâ voce ἀειφρούρῳ. *Melilotum* autem ἀείφρουρον eo dici cenſuit *Hieron.* Mercurialis, Variar. Lect. III. 9. quod ea herba inſignem *poteſtatem* habeat *ab ebrietate cuſtodiendi.* Contulitque ille in eam rem cum hoc loco ea quae apud Athen. III. 73. a. leguntur: ubi *melilotinae coronae admodum refrigerantes* eſſe perhibentur. At ibi quidem non de eâ plantâ agitur, quam Graeci *melilotum* vocabant, apud ipſos indigenam; ſed de loto Aegyptiaco, quem *melilotum* a Naucratitis vocari ait Athenaeus. At *vulgari* etiam *meliloto* Dioscorides, lib. IV. cap. xliii. vim tribuit *omnes inflammationes molliendi:* eamdemque herbam etiam *adverſus capitis dolores* adhiberi tradit. Caeterum Athenaeus, quaeſtionem iſtam movens quidem, nec vero ſolvens, ſignificare voluit, ſibi non exploratam eſſe cauſſam, cur

f ἀείφρουρον *melilotum* Cratinus dixerit. ἢ μῖν εἰπὲ, non εἰπὲ ἡμῖν, dedere membranae noſtrae.

Ἐπεὶ δέ σε ὁρῶ ἔξοινον ἤδη γεγενημένον· οὕτως δ' εἴρηκε τὸν μεθύσην Ἄλεξις ἐν Εἰσοικιζομένῳ. » Scio eſſe qui »in iſtis verbis corrigant μέθυσον: immemores nempe »ſic quoque Graecorum nonnullos eam vocem extuliſſe.« CASAUBONUS. — Nempe, praeter hunc Athenaei locum nusquam quidem (quod noverim) vocabulum μεθύσης hodie legitur, niſi in Dialogo *Soloeciſta* inſcripto, qui Luciano auctori tribui ſolet: ubi cap. 5. (Tom. IX. ed. Bipont. pag. 222.) ridetur aliquis, ut parum commode locutus hoc ipſo, quod iſto vocabulo uſus eſſet; cum μεθύσης ex Atticorum uſu non ſit nominativus ſingularis masculini generis, ſed genitivus foeminini generis, a recto caſu ἡ μεθύση, qua de nominis formâ diximus ad XIII. 587. b. Sed ex eodem Luciani (ſive Pſeudo-Luciani) loco ſatis intelligitur, vulgo etiam nonnullos, ac fortaſſe multos, in masculino genere ὁ μεθύσης uſurpare ſolitos. Et pari modo, ex vulgari uſu, conſulto hîc eodem vocabulo ὁ μεθύσης utitur Athenaeus, cum ait: οὕτως δὲ (ſcilicet ἔξοινον) εἴρηκε τὸν μεθύσην Ἄλεξις: id eſt, *quem hodie vulgo μεθύσην vocamus, eumdem Alexis ἔξοινον dixit.* Nam minus diligenter hunc Athenaei locum inſpexerat GRAEVIUS, cum ad Luciani locum citatum ſcriberet, *Alexidem in fragmento apud Athenaeum τὸν μεθύσην dixiſſe.* Niſi ſatis perſpicua per ſe hoc loco eſſet Athenaei oratio, omnem dubitationem eximere poterat alius Noſtri locus, XIV. 613. c. ubi ipſa ALEXIDIS verba, quae hîc reſpexit Deipnoſophiſta, adponuntur: »Ἔξοινος ἐποίει ταῦτ': « i. e. *Ebrius, vino captus, iſta patravit.* Nam ἔξοινος non tam *ebrioſus, vino deditus,* ſonat; quam *ebrius, vino captus,* qui aliâs Graece μεθύων dicebatur: (conf. Animadv. ad X. 444. d.) eâdemque notione in vulgari ſermone, Athenaei quidem aetate, uſurpatum fuiſſe vocab. ὁ μεθύσης, ex ipſo hoc loco, in quo verſamur, collato cum iſto Lucianeo, intelligi par eſt. Si *ebrioſum, vino deditum,* dicere Athenaeus voluiſſet, τὸν μέθυσον dicturus erat: quod vocabulum quidem, ut Atticis minus uſitatum (qui μεθυστικὸν dicebant) improbatur a Grammaticis; ſed tamen eo uſus eſt Menander apud Noſtrum, X. 442. d. & ipſe Athenaeus ſuo nomine ibidem, & Lucianus in Timone cap. 55. & plures alii, quorum teſtimonia collegit Wetſtenius ad 1. Corinth. cap. 5. vs. 11.

De discrimine illo inter vocabula ὁ μέθυσος & ὁ μεθύσης fortaſſe alibi diſertius monuerat ipſe Athenaeus; nempe in eâ operis ſui parte hodie deperditâ, qua de quaeſtione illa, quae Grammaticos olim valde exercuiſſe videtur, εἰ ὁ μέθυσος περὶ ἀνδρός; (id eſt, *An, cum de muliere* ἡ μεθύση *dixerint Attici, etiam de viro* ὁ μέθυσος *recte dicatur?*) ex profeſſo a Deipnoſophiſtâ noſtro diſputatum eſſe Suidas docet, voc. Δειπνοσοφισταὶ & Κειτούκειτος. Conf. ad Athen. I. 1. e. Animadv. T. I. pag. 17.

παύσομαί σε ἐρεσχελῶν. Tenuimus ſcripturam bene editam. Satis obvium verbum ἐρεσχελεῖν, & optimis quibusque auctoribus uſitatum. ἐρεσχηλῶν, quod ex membr. *A.* adnotatum, nusquam alibi reperitur. Videndum vero, ne ἐρισχηλῶν debuerit librarius. Apud Etymologum quidem pag. 374. ſub fin. reperitur ἐρισχηλεῖν, τὸ εἰς ἔριν προκαλεῖσθαι: & ἐρίσχηλος, ὁ λοίδορος. Sed videntur haec ex ſequioris aetatis uſu eſſe.

Sophoclis verſiculos, absque interpretatione, exhibuit Brunck in poëtae fragmentis, pag. 10. num. 4. ubi pro eo quod *verſ.* 2. parum recte vulgo legebatur, a

κρητῆρα. ὁ δ' ἀνὴρ οὐ πρὶν ἂν φάγῃ καλῶς

ſic edidit:

κρητῆρ'· ἀνὴρ δ' οὐδεὶς πρὶν ἂν &c.

Nobis paullo minore molitione confici rem poſſe viſum erat, ὅδ' ὦ'νὴρ ſcribendo. ὦ'νὴρ, pro ὁ ἀνὴρ, ſaepe habes apud Sophocl. Vide eiusdem Brunckii Indicem ſub litera ω. Item frequenter apud eumdem poëtam, ὅδε ὁ ἀνὴρ, τοῦδε τἀνδρὸς, &c. quod valet ἐγὼ, ἐμοῦ. Loca vide rurſus in Brunckii Indice ad voc. ἀνὴρ indicata. Et ὅδ', hoc loco (ſic) cum accentu acuto recte ſcribitur in ms. *Epit.* Prima verba (*verſ.* 1.) Φορεῖτε, μασσέτω τις, ſic convertit Dalec. *Afferte menſam, abstergat aliquis.* Cui ſuffragatus eſt Gallicus interpres. Nobis, ob id quod mox diſerte ſubiicitur, πρὶν ἂν φάγῃ, *priusquam comederit*, verbum μασσέτω ad *cibum* referendum videbatur: μασσέτω ſcil. μάζαν: *mazam, cibum paret.* Conf. XIV. 663. b. Poſteriorem illam eclogae partem ſic vulgo ſcriptam,

— ὁ δ' ἀνὴρ οὐ πρὶν ἂν φάγῃ καλῶς
ὅμοια καὶ βοῦς ἐργάτης ἐργάζεται.

mirum in modum torſit Dalecampius, ita vertens: *Qui multum, priusquam bibat, comeſt, id ipſum facit quod bos operarius.* Quibus e latinis haec Graeca procudit Pursanus:

a — ὅ γ' ἀνὴρ πρὶν τοῦ πιεῖν φαγὼν καλῶς
ὅμοια βουσὶν ἐργάταις ἐργάζεται.

Dalecampium ad verbum ſecutus eſt Gallicus interpres: *car celui qui mange beaucoup avant de boire, agit comme un boeuf qui laboure:* ſubiectâ hac Notâ: »*Dalechamp ſuit ici* »*Purſan. Je ne vois pas mieux. Le texte eſt trop corrompu.*« — At non *Dalecampius Purſanum*, ſed *Purſanus* (ut conſtanter aliâs) *Dalecampium* ſecutus eſt. Nec vero in interpretando hoc loco felicior CASAUBONUS fuit, cuius eſt ad verba, ὅμοια καὶ βοῦς, haec Animadverſio: »Legendum »videtur,

» πρὶν ὅμοια καὶ βοῦς ἐργάτης ἐργάζεται.«

Atqui ſana erant omnia, & ſatis plana ſententia: modo recte concipienda erat naturalis verborum conſtructio. Scilicet, ὅδ' ὁ ἀνὴρ οὐ καλῶς ἐργάζεται, πρὶν ἂν φάγῃ, ὅμοια καὶ βοῦς ἐργάτης. *Hic homo, perinde ac bos operarius, opus commode facere non poteſt priusquam cibum ceperit.*

Ad *ARISTIAE* duo verſus haec adnotavit CASAUBONUS: »Σύνδειπνος ἢ ἐπίκωπος ἢ μαζαγρέτας. Hoc eſt: *Con-* »*viva huic adeſt, vel remigum aliquis, vel egenus e raptis ma-* »*zis ſolitus victitare.* Non dubito recte legi ἐπίκωπος. *Nautae,* »*remiges*, & navicularii omnes, inter viliſſimos ſemper ha- »biti. At *mazagretae* appellatio duplicem habet vilitatis ſi- »gnificationem: nam & *mazam* edere, non panem, pau- »pertatis ſpecimen eſt: cogi vero *mazam* ἀγρεύειν ſive »ἀγείρειν, *furto aut mendicatione* (nam utroque modo ex- »poni poteſt) miſerrimum eſt. Scio Euſtathium ad Odyſſ. »ξ'. [p. 532. l. 28.] explicare μαζαγρέτης voce ἄκολος: »ſed ea interpretatio quam bene conveniat huic dictioni, »viderint alii: huic certe loco aptari non poteſt. Ferri »etiam nequit in proximo verſu Αἰδοῦ τραπεζεύς: quod »vertere docti, *pudeat menſarie.* [Sic Dalec.] Certum eſt »debere ſcribi ᾍδου τραπ. *Orci conviva.* Sic vocat homi- »nem μαζαγρέτην, famelicum, & vivam mortis imagi- »nem. Favet emendationi titulus fabulae, Κῆρες, *Parcae.*« — In edito titulo Κηρσὶν nil mutant membranae. Natalis vero *Cretenſibus* in verſione poſuit, quod Graece Κρησὶν erat futurum: & ſic hîc legendum coniectavit TOUPIUS, in Epiſt. Crit. pag. 51. ubi hunc locum tractavit. At, ſi *Cretenſes* velles, etiam τοῖς ἐπιγραφομένοις corrigendum foret: niſi rurſus non tam Κρησὶν, quam Κρήσσαις, corrigeres. Sed Natalis Comitis auctoritati tantum

tribui non debet, ut illius cauſſâ veterum membranarum a hîc ſolicitemus ſcripturam: cum praeſertim aliorum poëtarum fabulae exſtiterint ſimili titulo Μοῖραι inſcriptae. Vocab. ἐπίκωπος, *adiective* poſitum de nave *remis agitatâ* legitur apud Noſtrum V. 208. f. *Subſtantive* idem nomen de *remige* dicebatur. Euſtathius ad Od. β'. pag. 98 extr. Ἀττικοὶ τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι κωπηλάτας ἐπικώπους λέγοντες, ἐπιβάτας καλοῦσι τοὺς μαχητάς. Sic apud Ariſtoph. Acharn. 230. ἐπίκωπος vetus Scholiaſtes ναυτικὸς interpretatur. Vocabulum μαζαγρέτης cum ſimiliter compoſito κωλαγρέτης contulit Ruhnken. ad Timon. Lexic. Platon. pag. 171. ubi commode κωλαγρέται ſcribitur, pro eo quod apud alios Grammaticos & apud Ariſtophanem κωλακρέτης & κωλακρέται per κ in medio efferri ſolet. Τραπεζεὺς, auctore Heſychio, eſt παράσιτος ἄκλητος, *conviva non vocatus*. Hinc ᾄδου τραπεζῆα commode Toupius l. c. interpretatur *hominem qui captandae coenae cauſſâ ne ad inferos quidem*, ſi opus ſit, *deſcendere recuſet*. Cum dein ἀκρατάιαν νηδὺν ἔχων conſentientibus (ni fallor) membranis legeretur, ingenioſa utique ac ſpecioſa erat eiusdem Toupii coniectura, ἀκατιαίαν corrigentis, i. e. *amplum ventrem tamquam navis onerariae alvum*. coll. Pherecr. apud Athen. X. 415. c. Sed metri cauſſâ haud ſatis aptum id vocab. huic loco videtur. Quare, quum ἀκρατέα, quod ex coniecturâ propoſuerat Corayus in *Notis msstis*, codex etiam *Epit.* exhiberet, recipiendum hoc putavi. ἀκρατὴς νηδὺς, *incontinens venter*, id eſt, *inexplebilis*.

κατὰ τοὺς Ἀλέξιδος Διδύμους. Neſcio quî factum ſit, ut Dalecampius, omiſſis iſtis verbis, κωμῳδιοποιὸν eum, quem dicit Athenaeus, *Ariſtophanem* intellexerit. Inde vero factum, ut in Indice Auctorum, ubi *Alexidis* Δίδυμοι nominantur, hic locus non indicaretur. In adpoſito verſiculo huius poëtae recte τουτωνὶ editum eſt, quod metri ratio deſiderabat. In *Epit.* locus iſte his verbis comprehenditur: Ὅτι Ἄλεξις μέμνηται χυδαίων στεφάνων, ἤτοι χύδην πεπλεγμένων. b

Haud multo poſt, ſic vulgo ſcribebatur: κατὰ τὸν Ἀντιφάνους,

ἐνεγκεῖν δεῦρο τῶν χρηστῶν δύο,
καὶ δᾷδα χρηστὴν ἠμμένην χρηστῷ πυρί.

Ibi Casaubonus: »Verſus integer, inquit, ita habuit,
»Στεφάνους ἐνεγκεῖν &c.

b » Etſi autem non damno ſcribi in hoc verſu χρηστῶν, & in » ſequenti χρηστὴν ac χρηστῷ: dubitari tamen haud (opinor) » abſurde queat, num ubique potius per ι ſit ſcribendum. » Parat enim auctor transitum facere ad ſermonem de *Un-* » *guentis*: quorum varius & multiplex uſus per eam quam » diximus lectionem pulcre indicatur. στέφανοι χριστοὶ » ſunt *coronae delibutae unguento*: nam & coronas interdum » ἐδρόσιζον τοῖς μύροις, id eſt, *unguentis irrorabant*, ut lo- » quitur Athenaeus: [pag. 692. c. d.] & coronarum un- » guentis madidarum Plinius quoque meminit, libro XXI. » cap. III. δαὶς χριστὴ, *fax* erit *ex odorato ligno inſpicata*, » aut etiam *unguento illita*: quam etiam ob cauſſam χρι- » στὸν πῦρ non ineleganter, etſi ποιητικώτερον, appellave- » rit. Quod autem e facibus & nocturno lumine odoris » ſuavitatem captarint iam olim habrodiaeti, ex Homero » notum & Virgilio.« — Sic ille. Nobis, iſta χριστὰ huc invehi, nec neceſſarium videtur, nec omnino placet. Finem dicendi facturus *Ulpianus*, quum verbis bene ominatis concludere ſermonem ſuum vellet, utitur ANTIPHANIS verbis illis, in quibus ter deinceps vocabulum χρηστὸς occurrit. Illud miratus ſum a docto Animadverſore non obſervatum, non modo *primum vocabulum prioris verſus intercidiſſe*, verum etiam *titulum fabulae*, aut *perſonae nomen*, quae iſta apud *Antiphanem* in extremâ neſcio qua fabulâ dixerat. Nam ad iſta κατὰ τὸν Ἀντιφάνους manifeſtum eſt adiectum ab Athenaeo fuiſſe nomen ſubſtantivum, ad quod articulus τὸν referebatur: &, quid deceperit librarium, per cuius oſcitantiam illud nomen omiſſum eſt, in oculos incurrit. Nempe quum proxime ſequeretur vocabulum στεφάνους, in easdem duas ſyllabas deſinens, in quas deſinit vox Ἀντιφάνους; ab hoc ad illud aberrans ſcriba, continuo poſt Ἀντιφάνους ea poſuit, quae vocem στεφάνους ſequebantur. Vocabulum στεφάνους ante Caſaubonum iam ſuppleverat Dalecampius:

Coronas afferre duas huc probas.

Fuit tamen cum ſuſpicarer, fortaſſe non Στεφάνους, ſed φανοὺς hîc olim poſitum fuiſſe: ut *duas lucernas & unam facem* poſtulaſſet is qui ea loquens inducitur. Sic apud Iohannem Evangeliſtam cap. XVIII. 3. diſtinctim ſcribitur ἔρχεται ἐκεῖ μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων. Quod ſi ita ſcripſit Antiphanes, etiam eo conſilio verſus iſtos hîc adpoſuerit Athenaeus, ut (quod ſaepius alibi ab eo factum ob-

ſervavimus) e longinquo praepararet lectorem ad disputationem eam, quae deinde pag. 699. & ſeq. ſuper vocabulis φανὸς, δαΐς, λαμπὰς & id genus aliis inſtituitur. At monuere Grammatici, (quorum teſtimonia collegit Wetſtenius ad Iohannis locum modo citatum) & in his ipſe Athenaeus noſter, veteres Graecos, & Atticos praeſertim pŏëras, φανὸν non, ut ſequiores, *lucernam* intellexiſſe; ſed illo vocabulo prorſus pro ſynonymo uſos eſſe τῆς λαμπάδος, adeoque etiam τῆς δᾳδός. Quod ſi ita eſt, nulla cogitari cauſſa poſſet, cur *duos* φανοὺς & *unam* δᾷδα poſtulaſſet is quem haec dicentem Antiphanes induxerat. Quare vocabulum στεφάνους teneamus; quod ipſum reſpexiſſe etiam Athenaeus videtur, cum Ulpianum dicentem facit, ἐπὶ τῇ στεφανοφόρῳ ταύτῃ διαλέξει. Quod pro edito δύο, δύοι ſcribitur in membranis, id temere & caſu factum videtur: ſane nihil aliud exputare potui, quod ſub illâ ſcripturâ lateret.

ὥσπερ αὐτοῦ σιωπὴν καταμαντευσάμενος, ἀπέθανεν εὐ- c
τυχῶς. Percommode Dalecampius: *Sic locutus ille*, [nempe Ulpianus] *paucis poſt diebus, quaſi perpetuum ſibi vaticinatus ſilentium, mortem obiit felicem.* Diximus de memorabili hoc Athenaei loco in eis quae ad ipſius Prooemium adnotavimus, Animadverſion. T. I. pag. 19. Gallicus interpres ubi animum habuerit, cum ad *Cynulcum* haec referret, ipſe viderit. Neminem fore confido equidem, qui ſibi perſuaderi patiatur Athenaeum hîc id dicere voluiſſe quod ille his verbis expreſſit: *Le ſilence que Cynulque garda dans ce moment-là ſemble avoir eté le préſage de ſon ſilence éternel*, &c.

Verba iſta, οὐδένα καιρὸν νόσῳ παραδοὺς, ſic vertens DALECAMPIUS, *nullo relicto aegritudini ſpatio*, adnotavit in orâ: »Inexpectato & repentino caſu.« — Recte. Nam quamquam ex eisdem verbis, quae proprie ſonant, *nullum tempus morbo relinquens*, vel *tribuens*, oboriri ſuſpicio poſſit, voluntariâ morte e vitâ exceſſiſſe hunc *Athenaei Ulpianum*; quod in *celebrem Iuriſconſultum* non cadit, *a praetorianis interfectum*: tamen, quod modo dicebat idem auctor noſter, *quaſi ſibi ipſe ſilentium* (nempe *aeternum ſilentium*, ut commode Dalec. reddidit) *vaticinatus eſſet*, id ſane non ad *voluntariam* mortem, ſed eo pertinere videtur, ut intelligamus *repentino caſu* fuiſſe *oppreſſum*.

AD CAP. XXXIV.

ἐν ἀλαβάστροις. Vide Spanhem. ad Callim. Hymn. in Pallad. vs. 15. *Mox*, ubi ſcribitur τὸν Κύνουλκον ἠεσάμενός τις, intercidiſſe utique videtur participium, καθεύδοντα, νυστάζοντα, ὑπνωμένον, aut aliquod tale, quod Dalec. in verſione poſuit, *dormitantem Cynulcum intuitus.*

d οὐ σπογγιᾷ τίς μου παρελθὼν τὸ πρόσωπον ἐκκαθαρίσει; Cum poſt οὐ σπογγιᾷ; perperam in ed. Cant. & Caſ. 1. interrogatio ſignata eſſet, monuit CASAUBONUS: »Seque» re interpretem, [DALECAMPIUM recte interpretantem,] »& ſublatâ interrogatione iunge cum ſequentibus.«

Ξενοφῶντα ἐν τῷ Συμποσίῳ ποιοῦντα τὸν Σωκράτην &c. Sic ms. *A.* non Σωκράτη: quod alioqui perinde erat. In ms. *Ep.* terminatio nominis non expreſſa. *XENOPHONTIS* locus *in Sympoſio* exſtat pag. 691. editionis qua utor, Baſil. MDLXIX. Poſt παρέχεις neſcio ab ipſo-ne Athenaeo, an ab amanuenſibus, praetermiſſa ſint verba καὶ ὃς ἔφη, quae ibi apud Xenophontem inſerta legi monuit *Canterus* in orâ. Dein, ubi εὐωδίαν ἠστιώμεθα mendoſe edebatur, veram ſcripturam εὐωδίᾳ ἐστιώμεθα ex Xenoph. adnotaverat idem *Canterus*. CASAUBONI vero Animadverſio haec eſt: »ἵνα καὶ εὐωδίαν ἐστιώμεθα. Apud Xenoph. εὐω»δίᾳ. Utrumque rectum: nam utroque modo Graeci »loquuntur: & tertio quoque, εὐωδίας ἐστιᾷν, ut λόγων.« — At εὐωδίᾳ agnoſcunt membr. *A.* quemadmodum eſt apud Xenoph. In *Epit.* nonniſi media pars huius eclogae Xenophonteae adpoſita eſt, a verbo Μηδαμῶς, usque τύχωσιν οὖσαι.

e *Mox* ubi ὀσμὴ ἄλλη μὲν γυναικὶ, ἄλλη δὲ ἀνδρὶ πρ. edidimus, ſecuti ſumus utriusque noſtrorum codicum ſcripturam: quam eamdem etiam Natalis ſuo in codice repererat. *Dein*, ad editam olim ſcripturam, ἀνδρὸς μὲν δήπου ἕνεκεν οὐδεὶς μύρῳ χρίεται, nihil e ms. *A.* quidem adnoratum: ſed in ms. *Epit.* ante οὐδεὶς commode inſeritur vocab. ἀνδρῶν, quod recipere non dubitavi, cum praeſertim reſpondeat ei quod eſt apud Xenophontem, ἀνὴρ οὐδεὶς μύρῳ χρίεται.

ἄλλως τε ἂν καὶ νύμφαι τύχωσιν οὖσαι. »Uſitatius »erat ἄλλως τε καὶ ἂν νυμφ. Sed etiam apud Ariſtidem

» rhetorem, ἄλλως τε ἦν καὶ νυμφ. « CASAUBONUS. — e Apud Xenoph. vulgo ſcribitur ἄλλως τε καὶ ἦν ὅταν νυμφ. ubi aut ἦν aut ὅταν particula, ut abundans, delenda. Quod ἄλλος τε, pro ἄλλως τε, in ed. Caſ. 1. ſcribebatur, operarum id erratum erat, ei editioni proprium.

ὥσπερ ἡ Νικεράτου τε τούτου καὶ ἡ Κριτοβούλου. » Repete » νύμφη, *ſponſa*, aut *recens nupta*. Convivio Xenophonti de- » ſcripto interſunt *Niceratus* & *Critobulus* iuvenes, & id » adhuc aetatis agentes, ut faciant abſurde interpretes, » qui *filias nubiles* ipſis tribuant. Lege autem adiectâ inter- » rogationis notâ, μύρου μέν τι καὶ προσδέονται; ut mo- » nuit dudum *Henricus* STEPHANUS. Nam ſenſus is plane, » quem ait Ariſtides rhetor, παρὰ ἀνδρὸς μύρου οὐ προσ- » δέονται. Probat Socrates, *virum non decere unguenta: nam* » *propter virum*, ſive, ut ſit aliquis acceptior viro, *vir un-* » *guento non indiget. Uxoris vero cauſſâ ungere ſe maritus non* » *debet: mulieres enim, quae ſunt ipſae pro unguento ſuis ma-* » *ritis, quid amplius unguento alio opus habent?* De elegan- » tiâ, quae ineſt huic loco, Ariſtidem, ſi lubet, conſule » περὶ ἀφελοῦς λόγου. Ineptiſſimam lectionem, ναῦται » γὰρ τοῦτο ὄζουσι, muta in αὗται γὰρ τούτου ὄζουσι. « CASAUBONUS. — Verba iſta in *Epit.* non legi, paulo ante diximus. Vetus codex *A.* mendoſum μέ τι, quod hîc legebatur, tenet: pro quo quod μίστι (ſic) in orâ Canteri notatum eſt, id quid ſit non capio; niſi operarum errore ſic poſitum, cum μέν τι ex Xenophonte adnotare Canterus voluiſſet. Equidem Caſaubono obſequens & μέν τι ſcripſi, & *interrogandi ſignum* poſt προσδέονται poſui: nec tamen ſic ſatis ſanam atque integram orationem praeſtare auſim: ac fere non dubito, μή τι, non μέν τι, & Xenophontem & Athenaeum ſcripſiſſe. Deinde mendoſum ναῦται membr. tenent, unde in alios libros abſurda ſcriptura manavit: quam quidem, (neſcio quo ſenſu) MURETUS Variar. Lection. lib. XIX. c. 9. hactenus defendere conatus eſt, ut ναύταις γὰρ ταυτὸν ὄζουσι corrigi vellet; id eſt, *perinde olent ut nautae:* quam ſcripturam ille Xenophonti etiam reſtitutam voluit. At ſicut apud Xenoph. vulgo αὗται γὰρ τούτου ὄζουσιν ſcribitur: ſic & apud Athenaeum eaedem noſtrae membr. τούτου exhibent: pro αὗται vero, quod ex Xenophonte reſtitui Athenaeo Caſaubonus iuſſit, nos αὐταὶ hîc corrigendum putavimus, nec dubitavimus eodem modo apud Xenoph. ſcribi debuiſſe; quod

e ipſum etiam Xenophontis interpres recte expreſſerat, ſic vertens: *Nam ipſa emet unguentum redolent.*

Quod dein vulgo hîc legebatur: ἐλαίου δὲ τοῦ ἐν γυμνασίοις ὀσμὴ καὶ παρουσία ἀνδρῶν ἢ μύρου γυναιξὶν ἢ δίων, καὶ ἀπουσία ποθεινοτέρα: in eo nil mutant membranae. Nec vero dubium nobis videbatur, amanuenſium culpâ haec olim ita corrupta fuiſſe, cum eamdem ſcripturam, quae hodieque apud Xenophontem ſupereſt, exhibuiſſet Athenaeus: quam ſcripturam, a *Cantero* in orâ adnotatam, reſtitui Athenaeo CASAUBONUS iuſſit: »Scribe, καὶ παροῦσα ἢ δίων &c.« Cui obſequendum putavimus. Nam vulgata ſcriptura, cum prorſus ſine ſenſu ſit, ab Athenaeo certe proficiſci non potuit. Quam facile vero ab oſcitante librario, aut ab imperito illo quidem, ſed qui eruditus ſibi viſus eſſet, παροῦσα & ἀποῦσα in παρουσία & ἀπουσία mutari potuerint, adparet. Dein poſtquam pro ἢ δίων ἢ μύρου temere ἀνδρῶν ἢ μύρου ſcripſiſſet librarius, deinde idem veram ſcripturam ἢ δίων, ſero animadverſam, ſubiecit, nec tamen mendoſum vocabulum ἀνδρῶν corrigere voluit, ne ſcilicet (quod iam frequenter obſervavimus) liturâ librum a ſe ſcriptum deformaret. Haud ita incommodum quidem in hac oratione vocabulum ἀνδρῶν futurum erat, ſi proxime poſt ὀσμὴ poneretur, ἐλαίου δὲ τοῦ ἐν γυμνασίοις ὀσμὴ ἀνδρῶν. In
f fine eclogae tenui editum ἐλευθέριοι, quod Xenophonteum eſt: ἐλευθέριαι, quod habent membranae, imperito cuidam ſcribae debetur.

Χρύσιππος, τὴν ὀνομασίαν, φησὶ, λαβεῖν τὰ μύρα ἀπὸ τοῦ μετὰ πολλοῦ μόρου καὶ πόνου ματαίου γίνεσθαι. »Originem vocis μῦρον paullo poſt aperiemus: [ad pag. »688. c.] nam CHRYSIPPUS, quem ait auctor noſter de»rivaſſe eam dictionem ἀπὸ τοῦ μετὰ πολλοῦ μόρου καὶ πό»νου ματαίου γίγνεσθαι, tam malus Grammaticus, quam »bonus Stoicus fuit. Immo vero ludibrium plane debuit »Chryſippus, ſi tam fatuus fuit, ut μῦρον a μόρος dedu»ctum putaret: quod lectio haec ſignificat. Fortaſſe non »aliud voluit quam quod placet vulgo Grammaticorum, »μῦρον eſſe ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι, propter difficultatem con»ficiendorum unguentorum. Tum foret hîc ſcribendum, »τὴν ὀνομ. λαβεῖν τὰ μῦρα ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι, διὰ τὸ μετὰ »πολλοῦ μόρου &c.« CASAUBONUS. — Nota eſt cum aliorum Stoicorum, tum *Chryſippi* praeſertim, in explicandâ

vocabulorum origine ſubtilitas; vere puerilis illa magnam partem exiſtimanda, ſi vocabulis omnibus eam revera fuiſſe originem perſuaſum illi habuiſſent, aut aliis perſuadere voluiſſent, quam fingere ipſis libuerat. At intelligi par eſt, eo maxime conſilio huiusmodi luſibus ingenii indulſiſſe illos philoſophos, ut per eamdem occaſionem praecepta quaedam, ſive ad naturam rerum ſive ad informandos mores ſpectantia, animis auditorum infigerent. In his quae ex *Chryſippo* hîc ab Athenaeo adferuntur, & paullo poſt rurſus, miratus ſum τὰ μύρα in edd. atque etiam in Caſauboni Animadverſſ. conſtanter penultimâ circumflexâ ſcribi, cum poëtae omnes penultimam in eo vocab. conſtanter corripiant. Ex ms. *A.* de accentu nil adnotatum: ſed in ms. *Ep.* conſtanter μύρα & μύρον penacute, uti oportebat, ſcriptum video. Quo minus probabilis illorum ratio videtur, qui τὸ μύρον ab antiquo verbo μύρομαι derivant, in quo ſyllaba μυ conſtanter producitur. In *Chryſippi* ratione, vocab. μόρος ſignificat *moleſtiam, moleſtum laborem:* qua de rariore vocabuli illius notione Heſychius monuit: Μόροι· κόποι, πόνοι. Μόρος· θάνατος, φθόρος, πόνος. Μορόεντα· μετὰ πολλοῦ καμάτου πεπονημένα. Pro corrupto ποτοῦ, quod ſequebatur, quod temere prorſus in ed. Caſ. 2. & 3. in ποθοῦ mutatum eſt, recte πόνου ſcribitur in ms. *Ep.*

AD CAP. XXXV.

Κλέαρχος ἐν γ'. (i. e. ἐν τρίτῃ vel τρίτῳ) περὶ Βίων habet vetus cod. *A.* non ἐν δευτέρῳ, ut editum erat. Cum cod. *A.* conſentiebat codex quo Natalis uſus eſt. Superius, ubi eumdem *Clearchi* locum ob oculos habuerat Athenaeus, XII. 543. c. nude dixerat Κλέαρχος ἐν τοῖς Βίοις. *Mox*, ubi legitur, ὑμεῖς δ' οἴεσθε - - - ἔχειν τι τρυφερόν; probavimus CASAUBONUM, monentem: »Lego *cum interrogatione*, ὑμεῖς δ' οἴεσθε τὴν ἁβρότητα χωρὶς ἀρετῆς ἔχειν τι »τρυφερόν; *Vos autem putatis-ne ullas ſine virtute delicias eſſe delicatas?*« a

ἠδέσθη &c. »*SAPPHO*, inquit auctor, ἠδέσθη τὸ καλὸν »τῆς ἁβρότητος ἀφελεῖν. Scribendum ἠδέσθη: *erubuit honeſtum ſeparare a voluptate.* Amoeniſſimae poëtriae verba lege ex emendatione CANTERI: Ἐγὼ δὲ φίλημι ἁβροσύναν· »καί μοι τὸ λαμπρὸν ἔρος ἀελίῳ, καὶ τὸ καλὸν λέλογχε.

» Confirmat hanc emendationem, Athenaei paene ad ver-
» bum interpretatio. « CASAUBONUS. — ἠδέσθη recte ex-
hibent mssti ambo. In *Ep.* dein ipsa verba *Sapphûs* omissa
sunt: in ms. *A.* vero recte ἔρος, non ἔρις, scriptum. Con-
structio sic concipienda: ὁ ἔρος ἀελίω (dorice pro ἡλίου)
λέλογχέ μοι τὸ λαμπρὸν καὶ τὸ καλόν. Verba poëtriae in
tres versiculos distribuimus, quemadmodum a *Wolfio* fa-
ctum in Sapphûs Fragmentis, num. XLVII.

b Παῤῥάσιος &c. » Sequuntur mendarum portenta, adver-
» sus quae excitandae vires ingenii, si quae sunt in nobis.
» Παῤῥάσιος δ' ὁ ζωγράφος, inquit Athenaeus ex *Clearcho*,
» καί π[illegible]ρο παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ τέχνην τρυφήσας,
» καὶ τὸ λεγόμενον ἐλευθέριον ἐκραβδίων [distinctis ver-
bis ἐκ ῥαβδίων cod. *A.*] » ἐκτίνων [ἕκτινων, sic, vul-
go edd. & Ms.] » ποτηρίων ἑλκύσας. λόγῳ γὰρ οὖν
» ἀντελάβετο τῆς ἀρετῆς, ἐπιγραψάμενος τοῖς ἐν Λίνδῳ πᾶ-
» σιν αὐτοῦ ἔργοις, Ἀβροδίαιτος ἀνὴρ, ἀρετήν τε σέβων,
» τάδ' ἔγραψε Παῤῥάσιος. Reprehendit *Parrhasium* CLEAR-
» CHUS, tamquam παρὰ μέλος λαμπρυντὴν, ut diceret Ari-
» stoteles; quod, pictor cum esset, & manibus opus fa-
» ceret, tractans penicillum, cestrum, & viriculum, lau-
» dem ex eo studio sibi vindicaret, debitam ingenuis & li-
» beralibus artibus. Nisi fallor iudicii, hoc auctor voluit;
» oblique picturam ex albo liberalium artium eradens, con-
» tra multorum veterum sententiam. Porro, ut haec eli-
» ciatur sententia, scribendum, καὶ τὸ λεγόμενον ἐλευθέριον
» ἐκ ῥαβδίων τινῶν, ἔκ τε καυστηρίων ἑλκύσας:
» *qui* laudem *liberalis instituti ut vocant, ex viriculis quibus-*
» *dam & cauteriis traxit. Penicilli*, ῥάβδοι sive ῥαβδία, (un-
» de appellatus *Parrhasius* ῥαβδοδίαιτος) *cestra, viricula* si-
» ve *virucula*, [*verucula* puto scribere voluerat] & *caute-*
» *ria*, pictoris sunt supellex. καυστηρίων igitur scribo, non
» ποτηρίων, & refero ad genera *pingendi encausto*, de qui-
» bus Plinius libro XXXV. cap. XI. [vide ibi praesertim
» sect. 41.] Tertullianus adversus Hermogenem, haereti-
» cum ex pictore: *Praeterea pingit licite, nubit assidue: legem*
» *Dei in libidinem defendit, in artem contemnit: bis falsarius, &*
» *cauterio, & stylo.* Conferendus autem hic locus de Parrhasii
» iactantiâ cum iis, quae de eodem [ex eodem Clearchi lo-
co desumta] » scribuntur libro XII. [cap. 62. nostrae edit.]
» Interpres non id dicit quod Clearchus; sed verba Plinii
» sine caussâ nobis hîc pro Clearcheis obtrudit. Pessime

»vero idem ista cepit: ὦ κομψός τις, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ὑπερ- b
»αλγήσας ῥυπαίνοντι τὸ τῆς ἀρετῆς ἄβρὸν καὶ καλὸν, ἅτε
»φορτικῶς μετακαλεσαμένῳ τὴν εἰς τρυφὴν δοθεῖσαν ὑπὸ
»τῆς τύχης χορηγίαν, παρέγραψε τὸ Ῥαβδοδίαιτος ἀνήρ. Id
»est: *Cui inscriptioni aliquis eleganti vir ingenio, ut mihi quí-*
»*dem videtur, offensus vehementer quod magnificum & honestum*
»*virtutis* nomen *inquinaret* Parrhasius, *ut qui ἀρετὴν alieno*
»*nomine illam artem insulse appellasset, quam fortuna homini-*
»*bus largita est delitiarum instrumentum, adscripsit* Ῥαβδο-
»δίαιτος ἀνήρ. Haec est mens: cuius nullum reperias ve-
»stigium in interpretatione Dalecampii. Ex his autem di-
»scimus, quomodo Clearchus nomen ἀρετὴ interpretatus
»sit in *versu Parrhasii*, Ἁβροδίαιτος ἀνὴρ, ἀρετήν τε σέβων
»τάδ' ἔγραψε.« Haec CASAUBONUS: quae priusquam ex-
cutiamus, non alienum fuerit DALECAMPII versionem
huius loci adiicere; quae quidem, ut in aliis a Graeco-
rum verborum tenore & sententiâ, quae hîc apud Athe-
naeum leguntur, longius utique & mirum quantum dis-
cedit, sic in nonnullis propius, quam Casauboni interpre-
tatio, ad auctoris mentem videtur accedere. Sic igitur il-
le: *Parrhasius pictor, quamvis immodice supra conditionem ar-*
tis suae, & id quod ingenuo est homine dignum, delitiis emol-
litus, verbis tamen amore se virtutis teneri profitebatur. Itaque
laudem consecutus pictis quibusdam tenuibus lineis, [sic ἐκ ῥαβ-
δίων τινῶν interpretatus est, notans in orâ: »De Apelle
»& Protogene id narrat Plinius. (XXXV. x. sect. 36. num.
»11.) Quare malim legere, *pictis quibusdam tabulis.*«] *Her-*
culi [hoc ex Athen. XII. 543. f. & Plin. ibid. num. 5.]
qui est Lindi & aliis omnibus suis operibus subscripsit:

Pinxit haec Parrhasius, cui clara Ephesus patria est, [conf.
Athen. XII. 543. d.]
virtutis quidem cultor, vitâ mollis ac voluptuarius.

Quidam vero meâ sententiâ festivus homo gravissime ferens quod
virtutis pulchritudinem ac gratiam vitae mollitie foedaret, &
quam erat fortuna opulentiam largita, invidioso fastu fruendis
voluptatibus impenderet, Parrhasii versibus illis subscripsit:
»*Quia tamen venerari sese virtutem ait, hoc condonandum.*«
Hactenus Clearchus.

In his interpres, ῥαβδία *tenues lineas* intelligens, illum vi-
detur vocabuli ῥάβδος usum spectasse, qui ab Henr. Ste-
phano Thes. T. III. p. 661. b. c. expositus est: unde etiam

b ῥαβδωτὸν dicitur id quod eſt *lineis, virgis, ſtriis diſtinctum*, apud Athen. III. 88. b. & XI. 484. c. cui opponitur μονοχρώματος, *unicolor*, III. 90. d. Atque indidem diminutivum ῥαβδία haud ita abſurde *lineolae* intelligi poterant, ſi modo deinde quid huc faciant τὰ ποτήρια adpareret: quod vocabulum callide a Dalecampio praetermiſſum eſt. Iam *Caſauboni* coniectura de *viriculis* ſive *veruculis* (quae Plinius l. c. dixit) & de *cauteriis*, ut erudita ſane & ingenioſa eſt, ſic & ſpeciem erat habitura, ſi de *Parrhaſio* usquam legeretur, *encauſto pinxiſſe* hunc pictorem: at nec aliunde hoc compertum eſt; & Plinius, ubi de *encauſto* agit, multos nominans qui hoc genere uſi ſunt, Parrhaſium tacet; rurſusque, ubi de *Parrhaſio* & eius operibus ſatis copioſe agit, *encauſti* operis nullam prorſus facit mentionem. Nec vero ex hoc uno Clearchi loco, in quo ipſo & ſcriptura & ſententia controverſa eſt, effici profecto id quod Caſaubonus voluerat poteſt: cum ex eo demum, quod perſpicuum eſt & controverſiâ caret, illuſtrari aut ſtabiliri id, quod obſcurum, aut de quo dubitatur, debeat. Quare nihilo magis nobis ſatisfecit Fiorilli inventum, Obſerv. in Athen. pag. 95. pro vulgato ἐκ ῥαβδίων ἐκτίνων ποτηρίων ſic legendum coniicientis, ἐκ ῥαβδίων τινῶν διαπύρων. »Etenim (inquit) ῥαβδίον »διάπυρον eſt *virga candens*, quâ ſcilicet pictores ceram »inuſſerunt inductam, atque ita picturas encauſtas abſol»verunt. Plutarchus de ſera Num. Vind. p. 109. ed. Wyt»tenb. καί τι ῥαβδίον ὥσπερ οἱ ζωγράφοι διάπυρον »προσάγειν.« — Ego vero doceri velim, quonam alio loco ῥαβδίον διάπυρον iſtâ notione ab aliquo Graeco ſcriptore dictum reperiatur, aut quonam indicio vir doctus cognoverit, apud Plutarchum l. c. in eam, quam voluit, ſententiam eſſe accipiendum. Nobis quidem apud Plutarchum l. c. ῥαβδίον, *quo pictores utuntur*, nihil aliud dici viſum erat, niſi *bacillus*, quo pictor in opere aliquo ſuo, quod ſpectandum publice expoſuit, ſingulas picturae partes figurasque ſpectatoribus demonſtrat: quemadmodum ille apud Cebetem Thebanum ſenex in Saturni templo *ſublato baculo* (ἀναλαβὼν ῥάβδον τινὰ καὶ ἐκτείνας πρὸς τὴν γραφὴν) hoſpitibus figuras in allegoricâ picturâ effictas demonſtrat. Hoc Plutarchus dixit, ῥαβδίον ὥσπερ οἱ ζωγράφοι προσάγειν: qui quod adiicit διάπυρον, id cum *pictorum bacillo* nihil commune habet; ſed quoniam res quam

Plutarchus narrat, *apud inferos* geritur, ubi mirabilia ſunt b omnia, *ille bacillus igneus* eſt.

PERIZONIUS, locum hunc tractans in Notis ad Aeliani Var. Hiſt. lib. IX. cap. XI. pro corrupto ἐκ ῥαβδίων ἕκτινων ποτηρίων, leviſſimâ mutatione, ἐκ ῥαβδίων τινῶν καὶ ποτηρίων legens, priorem totius pericopae partem latine ſic convertit: *Parrhaſius pictor quamvis praeter decorum ſupra artem ſuam luxuriae indulgeret, & illud quod liberale dicitur ex virgulis quibusdam et poculis eliceret, verbo tamen virtutem viciſſim arripiebat, inſcribens omnibus ſuis in Lindo operibus,*

Liberalis vitae vîr, virtutemque colens, Parrhaſius, haec pinxit.

»Vides, (ſic pergit PERIZONIUS) τὸ Ἀβροδίαιτον exponi »ab ipſo Athenaeo [a *Clearcho* dicere voluerat] per Ἐλευ»θέριον, idque elici & collocari in *poculis*, & omni elegan»tiore ſupellectile, qua ſuperbiebat; ut ex eius ſcipio»ne, calceis, purpureâ veſte, coronâ, ab Athenaeo & »Aeliano memoratis, conſtat.« — *Pocula* igitur cenſuit Perizonius a Clearcho hîc nominata eſſe pro *omni genere pretioſorum ſupellectilium*, quae ex eodem Clearcho apud Athenaeum XII. 543. e. & f. & apud Aelian. l. c. memorata ſunt. Et ſatis quidem conſtat, magnam luxuriam & oſtentationem in multifario pretioſorum poculorum adparatu in abacis expoſitorum poſuiſſe veteres: (de quo conf. not. ad XI. 460. d.) at mirum tamen videri debet, pro reliquo omni pretioſorum ſupellectilium genere *pocula* ſigillatim nominari; cum eo ipſo loco ſuperiore, ad quem provocavit Perizonius, *poculorum* ne ulla quidem mentio facta ſit: niſi forte ſtatuas, a Clearcho quidem in ſuperioribus verbis nominata fuiſſe pocula, ſed ea ipſa verba ab Athenaeo l. c. eſſe praetermiſſa. *Virgulas* quasnam dixerit Clearchus, (ῥαβδία) quae cum *poculis* hîc nominantur, non declaratum ivit Perizonius; niſi quod in fine huius eclogae Clearcheae illud verbum Ῥαβδοδίαιτος ἀνὴρ interpretatur, *vir qui ex penicillo*, vel *cum penicillo, vitam agit.* At quum nusquam alibi, quod ſciam, ῥάβδος aut ῥαβδίον de *penicillo* dictum reperiatur; videndum ne ῥαβδίον (i. e. *bacillum*) Clearchus hîc dixerit eumdem *ſcipionem*, Athenaeo XII. 543. f. & Aeliano memoratum, quem geſtare ſolitus erat Parrhaſius, *aureis gyris* (ſive *capreolis circum repentibus*) *incruſtatum.* In ſequentibus verbis,

c ubi vulgo legebatur, μεταχαλεσαμένῳ τὴν εἰς τρυφὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς τύχης χορηγίαν, transpoſito τὴν articulo, ſic legebat idem PERIZONIUS, μεταχαλεσ. εἰς τρυφὴν τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς τυχ. χορ. & totam poſteriorem partem verborum Clearchi, (in cuius interpretatione ab auctoris mente miro modo aberraſſe Caſaubonum recte monet) latine ſic convertit; »*Qua* inſcriptione *maiorem in modum dolens facetus quispiam*, Parrhaſio *contaminanti* (per luxuriam vitae) *magnificum illud & honeſtum* »*Virtutis*, quam ille ſibi tribuebat, *quippe arroganter in luxuriam revocanti opes a Fortunâ ſibi datas, per paronomaſiam adſcripſit*, Ῥαβδ. ἀνὴρ, h. e. *Vir qui ex penicillo*, vel »*cum penicillo, vitam agit. At ferendum tamen, quod dicat* »*ſe aeſtimare virtutem.*«

Tota iſta *Clearchea* de *Parrhaſio* ecloga, quae iam nimis diu nos detinuit, deeſt *Epit.* Codex *A.* ſcripturam ἐκ ῥαβδίων ἔκτινων ποτηρίων tenet, ut neſcias, utrum ἐκ ῥαβδίων τινῶν καὶ ποτηρίων, an ἐκ ῥαβδίων καὶ ἐκ τινῶν (aut καί τινων, aut ἔκ τέ τινων) ποτηρίων debuerit. Pro edito olim λόγῳ γὰρ οὖν, quod intactum & Caſaubonus & Perizonius reliquerant, recte CORAYUS monuit, γε οὖν aut unâ voce γοῦν ſcriptum oportuiſſe: & γ' οὖν (ſic ſcriptum) dedit cod. *A.* Rurſus in illis, τὴν εἰς τρυφὴν, nil mutat codex; ubi idem doctiſſimus CORAY perſpecte adnotavit: »Forte elegantius, μεταχαλεσαμένῳ εἰς τρυφὴν »τὴν εἰς τροφὴν δοθεῖσαν &c.« — Quae ſcriptura nobis non modo elegantior, verum etiam *Clearchi* ſtylo, paronamaſias id genus in deliciis habentis, perquam conveniens videbatur. Sed videndum praeterea, ne fortaſſe non ὑπὸ τῆς τύχης, ſed ὑπὸ τῆς τέχνης ſcripſerit: inter quae duo vocabula fluctuantes codices msstos vidimus apud Noſtrum, VI. 252. e. Caeterum ἁβροδίαιτον cum ſe nominavit Parrhaſius, recte a Perizonio obſervatum eſt, non tam hoc eum dixiſſe, *mollem ſe* aut *delicatam vitam ſequi*, quam *liberalem, lautam, elegantem, ſplendidam, magnificam.* Sic v. c. Herodotus IV. 104. ἁβροτάτους dixit nonnullos, ut qui eſſent maxime χρυσοφόροι. Sic dein etiam τὸ τῆς ἀρετῆς ἄβρὸν, *virtutis ſplendorem & magnificentiam* dixit Clearchus. Et ipſum verbum τρυφήσας, quo utitur idem Clearchus, non tam intelligendum *mollitiei* aut *luxuriae indulſit*, quam *magnifice & ſplendide ſe geſſit, arrogans fuit, extulit ſe.* Conf. Aeſchinem contra Cteſiph. pag. 412. & ibi Reiskii

adnotationem. Nec tamen dissimulari debet, eumdem Clearchum, ubi initio huius eclogae aiebat, *colores etiam effoeminare hos qui eos tractant, pictores* dixisse & ipsum *Parrhasium* respexisse: sed parum constantem sibi hunc scriptorem, & cum in verbis, tum in sententiis mire ludentem, iam saepius deprehendimus. χορηγία dicitur *res familiaris, reditus, vitae commoditates, opes.* Vide Lexicon Polyb. pag. 663. In verbo παραγράφειν commode Perizonius praepositionem παρὰ eâ notione interpretatus est, quâ in verbo παρῳδεῖν & aliis similibus accipitur. Conf. Animadv. ad Athen. I. 19. d. & ad XIV. 621. d. Minus commode vero idem Perizonius verbum ἀντελάβετο *vicissim arripiebat* reddidit; cum *adsciuit sibi, vindicavit, tribuit sibi*, debuisset. Nempe idem valet ἀντιλαμβάνεσθαι, ac ἀντέχεσθαι, ἀντιποιεῖσθαι. Vide Lexic. Polyb. p. 52. c

Σοφοκλῆς δ' ὁ ποιητὴς, ἐν Κρίσει τῷ δράματι, τὴν μὲν Ἀφροδίτην &c. TYRWHITI BRUNCKIIque rationes secutus sum, pro vulgato ἐν Κρησὶ, titulum fabulae illius scribens ἐν Κρίσει. Ut alias rationes omittam, quae apud Brunckium legendae; (in Sophoclis Fragm. pag. 19.) si ἐν Κρησὶ scripsisset Athenaeus, non adiecturus fuisset verba τῷ δράματι: satis per se intellecturus erat lector, *titulum* illum esse *dramatis*. Neminem vero turbare debet, quod, quae e *Sophocle* hîc tradit Athenaeus, eadem in *Epit.* ad *Clearchum* auctorem referuntur. Sic quidem noster cod. *Ep.* Κλέαρχος δὲ Ἀφροδίτην ἡδονήν τινα οὖσαν δαίμονα, μύρῳ ἀλειφ. &c. eamdemque scripturam ex suo codice Epitomae adnotaverat Hoeschelius. Iam frequenter eumdem Breviatorem, doctum alioqui minimeque absurdum hominem, in permutandis auctorum nominibus ab Athenaeo citatorum turpiter sese dedisse observavimus. Post ἡδονήν τινα οὖσαν temere in edd. *commate* distinguebatur oratio, quod delevi praeeuntibus msstis; & Ἡδονὴν maiusculâ literâ initio vocis scripsi, quia *Voluptatem* veluti *Deam* inducit auctor. Vocabulum καὶ ante μύρῳ recte ignorant ambo mssti. Caeterum Sophocleam illam *Veneris & Minervae* contentionem in animo habuerat Callimachus, cum in Hymn. in Lav. Pallad. vs. 15. scriberet:

Μὴ μύρα, λωτροχόοι, τῇ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
(οὐ γὰρ Ἀθαναίᾳ χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
θίσετε, μηδὲ κάτοπτρον. —

AD CAP. XXXVI.

d Ὑγιείας μέρος &c. *ALEXIDIS* fragmentum paullo auctius habes supra, II. 46. a. utque ibi ὀσμὰς scribebatur, sic & hîc scribitur in utroque nostro codice.

καὶ ὁ ἀνδρειότατος δὲ, προσέτι δὲ καὶ πολεμικὸς ποιητὴς Ἀλκαῖος. Dalec. *poëta simul & fortissimus & pugnacissimus*: similiter Natalis, *bellicosissimus*: commode, quasi esset πολεμικώτατος. Nihil tamen in vulgato πολεμικὸς mutant membr. In *ALCAEI* fragm. καττῶ recte, pro κατὰ τῶ, idque dorice pro κατὰ τοῦ. In nostro ms. *Ep.* καδδεχεύατο scribitur, sicut sub contextu notavimus; non καδδεχεύσατο, ut ex amico (quem Ruhnkenium fuisse coniicio) intellexisse se ait Valcken. ad Theocr. Idyll. I. vs. 118. Cum isto fragmento conferendum id quod est apud Plutarch. Sympos. lib. III. cap. 1. sub fin. Ἀλκαῖος κελεύων καταχέαι τὸ μύρον αὐτοῦ κατὰ τᾶς πολλὰ παθοίσας κεφαλᾶς καὶ τῶ πολιῶ στήθεος.

e Ἀνακρέων λέγει που. Voculam που adiectam dedit ms. *A.* — »Subiiciuntur *Anacreontica* haec, Τί μὴν πέτεαι, συρίγγων κοιλότερα στήθεα χρισάμενος μύρῳ. Lego Τί μὴ πέτεαι; »cum interrogatione: *Cur non advolas, habens illitum unguento pectus, magis cavum quam fistula?* Hanc formam probarunt in suis deliciis veteres nequitiae magistri, ut eminentibus hinc inde mammis cavitas esset in medio: atque »hoc est, quod idem poëta μεταμάζιον vocat in picturâ »Bathylli: μεταμάζιον δὲ ποίει, διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ.« CASAUBONUS. — Τί μὴν defendit BARNES. in Anacr. fragm. 79. vertit autem, *Quid utique subsultas?* Nobis πέτεαι potius *avolas* intelligendum videbatur. Dubitari tamen potest, satis-ne sana ipsa illa verba sint, Τί μὴν πέτεαι. Non bene utique cum his cohaeret id quod continuo subiicit Deipnosophista, τὰ στήθη παρακελευόμενος &c. nisi forte pars verborum Anacreontis intercidit. Dalecampius, quo ista aptius convenirent, verba χρισάμενος στήθεα interpretatus est *mihi pectus ut oblinas*. At χρισάμενος non activam & transitivam, sed reciprocam & intransitivam notionem habet; quam recte Casaubonus expressit, *habens illitum unguento pectus*. Propemodum suspiceris, post Anacreontis verba rursus Alcaei nonnulla adposita olim hîc fuisse, similia eis quae ex Plutarchi Sympos. paulo ante adduximus; ad quae dein spectarint ista Athenaei, τὰ στήθη πα-

ραχελευόμενος &c. Sed fortaſſe conciliari iſta poſſunt, μὴ pro μὴν cum Caſaub. legendo, & verbum πέτεαι in eam quam ille praeivit, ſententiam accipiendo.

Καὶ Ὅμηρος δὲ φησὶν &c. »*Sedem animae in corde eſſe*, f »quae fuit veterum quorumdam medicorum ſententia, »probat Deipnoſophiſta argumento locutionum quarun- »dam, queis *Homerus* eſt uſus. Quod ſi in hac quaeſtio- »ne valeret argumenti hoc genus, poſſet haec ſententia »planiſſime ex ſacris literis conſtitui: ubi toties (quod »ait beatus Auguſtinus) ſedes animi monſtratur in cor- »de, etiam a Chriſto: qui, ut omnis boni, etiam omnis »ſapientiae fons eſt & auctor. Verum, ineptam eſſe hanc »totam rationem, etiam mediocriter literis tincti norunt. »Melius Damaſcenus: Ἡ ψυχὴ συνδέδεται τῷ σώματι ὅλη »ὅλῳ, καὶ οὐ μέρος μέρει· καὶ οὐ περιέχεται ὑπ' αὐτοῦ, »ἀλλὰ περιέχει αὐτὸ, ὥσπερ πῦρ σίδηρον. Olympiodorus »quoque [haec adiecta in ed. Caſ. 2. & 3.] in Platonis »Phaedonem praeclare: Τοσοῦτον, ait, προσῳκείωται ἡ κε- »φαλὴ τῇ ψυχῇ, ὅσον πρώτη δέχεται αὐτῆς τὴν γνωστι- »κὴν ἔλλαμψιν, ὡς ἡ καρδία τὴν ζωοποιόν. οἷον εἴ τις λέγοι »ἐν οὐρανῷ τὸν Θεόν· καί τι πανταχοῦ, ἢ οὐδαμοῦ.« Ca- SAUBONUS. — *Verſus Homerici* qui adponuntur, ſunt ex Odyſſ. υ'. 17. & 13. dein ex Iliad. η'. 216.

ὃ δὴ καὶ σημεῖον φέρουσι τοῦ τὸ κυριώτερον τῆς ψυχῆς ἐν- ταῦθα κεῖσθαι. »Quod alii τὸ ἡγεμονικὸν τῆς ψυχῆς, Stoi- »ci vocarunt τὸ κύριον vel τὸ κυριώτερον. Galenus, libro »ſecundo De Dogmatis Hippocr. & Platonis: Πρόκειταί »μοι δεικνύειν, ὅτι τὸ λογιζόμενον τῆς ψυχῆς, ὃ δὴ ἡγεμο- »νικόν τε καὶ διάνοιαν καὶ κύριον αὐτὸς ὁ Χρύσιππος ὀνο- »μάζει, κατὰ τὸν ἐγκέφαλόν ἐστι. Non ſolum autem ἡ »φράσις, ſed & ſententia Stoicorum ſectae conveniens eſt: »quam quidem magnâ contentione defenderat Chryſippus »libro primo De Animâ, uſus in hanc rem poëtarum teſti- »moniis infinitis. Habes magnam eius libri partem apud »eruditiſſimum Galenum, libro tertio operis modo nomi- »nati. Primus autem Zeno hoc conatus eſt demonſtrare »argumento illo, quod refert libro ſecundo idem Gale- »nus. Zenonem ſecutus eſt Diogenes Babylonius, ut le- »gitur ibidem.« Casaubonus. — Confer Diogenem Laërt. VII. 159. & ibi Menag.

Sequebantur haec verba: κατὰ γὰρ τὰς ἐν τοῖς Πύ- θοις γινομένας ἀγωνίας πάλλεσθαι τὴν καρδίαν ἐπιδηλό-

τατα συμβαίνει: qui locus cum a Cantero, tum a Casaubono absque animadversione praetermissus est. Dalecampius sic vertit: *Cum enim suffragia hominum anxiâ mente in litibus expectantur, planissime cor trepidare contingit.* Similiter Natalis: *in decertationibus quae fiunt in suffragiis.* Mirum vero, *suffragiorum* (τῶν ψήφων) praesertim mentionem hîc fieri: immo vulgatam scripturam, ἐν τοῖς ψήφοις, si nihil aliud suspectam redderet, ipse articulus τοῖς damnaturus erat, quum ταῖς ψήφοις saltem scriptum oportuisset. Unice vera erat emendatio a MURETO proposita, Variar. Lect. lib. XIX. cap. 9. (in Gruteri Thes. Crit. pag. 1231.) κατὰ γὰρ τὰς ἐν τοῖς φόβοις γινομένας ἀγωνίας: ad verbum, *in trepidationibus quae fiunt in timoribus*, id est, *quum timore aut terrore contremiscimus.* Nam ἀγωνία non tam ipsum certamen significat, quam *anxietatem, tremorem, trepidationem*, qualis ea est qua corripitur timidus homo cum in periculosum certamen descensurus est. Exemplorum copiam, cum alia Lexica, tum nostrum Lexic. Polyb. & Index Graecitatis Epicteteae, sub voce ἀγωνία & verbo ἀγωνιᾷν, suppeditant. In *Epit.* desunt verba, de quibus quaerimus. In ms. *A.* vero ἐν τοῖς ψόφοις scribitur, quod ex τοῖς φόβοις corruptum. Vicissim apud Plutarchum in Vitâ Alexandri cap. 31. ubi θόρυβος καὶ φόβος vulgo legitur, perquam probabilis est nuperrimi Editoris Vitarum Alexandri & Caesaris coniectura, θόρυβος καὶ ψόφος corrigentis.

a Αἰνῶς γὰρ Δαναῶν πέρι &c. Vide Iliad. κ'. 93 sqq.

καὶ ὁ Σοφοκλῆς δὲ &c. »Sequitur, Θυμῷ δ' οὔτι φαίδρα χορεύει θάρβους θυγάτηρ. SOPHOCLIS sunt verba, »sed depravata. Videtur appellare *cor*, id est καρδίαν, *fi*»*liam pavoris:* quia cordis palpitatio oritur ex pavore, ceu »generante causâ. Sic Aeschylus *gloriam*, *laboris filiam* »nuncupat:

»— Τῷ πονοῦντι δ' ἐκ θεῶν
»ὀφείλεται τέκνωμα τοῦ πόνου κλέος.

»Scripserit igitur Sophocles, Θυμῷ δ' οὔτι καρδία χορεύει »θαρβ. θυγ. Ut Sophocles καρδίαν χορεύειν, sic mox Ana»xandrides ὀρχεῖσθαι: Plautus in Capteivei *subsultare* di»xit: alio sensu satyricus, *cor tibi rite salit.* Haec emenda»tio eo minus probatur nobis, quia non *cor* ipsum, sed »*palpitatio* quae in eo fit, iure appelletur *filia pavoris.* »Quare satius nihil mutare, nisi accentum in voce φαι-

» δρὰ, & ita interpretari: *In animo meo iam, o Phaedra,* » *non amplius ſaltat pavoris filia;* id eſt trepidatio, ἡ πήδη» σις τῆς καρδίας, ut Plato aliique loquuntur. « CASAUBONUS. — Nos BRUNCKIUM ſecuti ſumus, ſic ſcribentem in Sophoclis Fragm. ex Incertis Tragoed. num. 46.

» Θυμῷ δ' οὐκ ἔτι φαιδρὰ χορεύει
» τάρβους θυγάτηρ. «

adiectâ interpretatione & adnotatione:

» *Non ultra animo leve ſubſultat*
» *nata Pavoris.*

» *Trepidationem*, τὴν πήδησιν τῆς καρδίας, *filiam Pavoris* » appellat. Eſt autem φαιδρὰ neutrum plurale adverbii vi» ce, ut in Oed. Col. 319. quod frequentiſſimum. « — At illud quidem utique non inſolens, φαιδρὰ pro φαιδρῶς poni: ſed ipſum hoc vocabulum, *laetitiam* ſignificans, minus aptum huic loco videri debebat. Quemadmodum vero φαιδρὸς apud Heſychium non modo per γεγηθὼς, ſed & per φανερὸς exponitur; ſic fortaſſe & φαιδρὰ hîc pro φανερῶς accipi potuerit: cum quo convenit quod pag. 687 extr. dictum eſt, κατὰ τὰς — — ἀγωνίας πάλλεσθαι τὴν καρδίαν ἐπιδηλότατα.

ὀρχῇ γὰρ εὐθὺς, ἣν ἴδῃς δεδοικότα. » In *ANAXANDRI-* b
» *DAE* verſu nemo dubitat recte CANTERUM ὀρχῇ pro » ἀρχὴ ſcripſiſſe. « CASAUBONUS. — Nos praeterea ἣν pro vulgato ἂν ſcripſimus, praeeunte MURETO, loco paulo ante citato, & *Grotio* in Excerpt. pag. 645. ἄν μ' ἴδῃς corrigebat TOUP, ad Longin. pag. 179.

Πλάτων δέ φησι &c. Vide *PLATONIS* Timaeum, Tom. IX. ed. Bipont. p. 388.

τοὺς στεφάνους τοὺς περικειμένους τῷ στήθει ὑποθυμιάδας οἱ ποιηταὶ κεκλήκασιν. Vide pag. 678. d.

AD CAP. XXXVII.

Τῷ δὲ τοῦ μύρου ὀνόματι πρῶτος Ἀρχίλοχος κέχρηται. c
Nomine μύρου primus Archilochus uſus eſt. Nempe Homerus (ut continuo dein ſubiicitur) *rem* quidem noverat, ſed *nomine* illo uſus non erat. *ARCHILOCHI* duo fragmenta Analectis Brunckii inſerta leguntur, Tom. I. p. 46. num. 34 ſq. Ad quae vide quae notavit IACOBS, Animadv. Vol. I. Part. I. pag. 172. De priore iſto, Οὐκ ἂν μύροισι &c. conf. Plutarch. in Pericle, Opp. Tom. I. ed. Francf. p. 167. e.

c Μύῤῥα γὰρ ἡ σμύρνα &c. »Posthaec vocis μῦρον, [sic »constanter Casaub. pro μύρον] quae *omne unguenti genus* »Graecis significat, originem explicat philologus: sane me»lius quam Grammatici vulgo faciunt, qui a *Myrrhâ*, »notâ ex fabulis poëtarum, ridicule id verbum derivant: [vide Etymol. pag. 595. l. 29. & Eustath. ad Iliad. τ'. pag. 1229. med. nempe ab eâdem quae Graecis aliâs Σμύρνα: de qua vide Apollod. III. 14, 4. & Hygin. fab. LVIII.] »vel παρὰ τὸ μύρεσθαι, *gemere;* ineptissime, ut capite su»periore dicebamus. [ad pag. 686. f.] Athenaei vero sen»tentiam non sunt interpretes assecuti, quia male ista »ceperunt, Μύῤῥα γὰρ ἡ σμύρνα παρ' Αἰολεῦσιν, ἐπειδὴ »τὰ πολλὰ τῶν μύρων διὰ σμύρνης ἐσκευάζετο. Athenaeus »hoc voluit: μῦρον *dictum, quasi* μύῤῥον, *ab Aeolica voce* »μύῤῥα, quae *myrrham* significat. *Nam quia*, inquit, *plera»que unguenta mixtâ myrrhâ componuntur, quaedam etiam so»lâ myrrhâ constant, ut stacte; usus obtinuit, ut ἀπὸ τῆς μύῤ»ῥας omnia unguenta μῦρα nominarentur.* Haec mens auctoris: »cui equidem assentior: neque dubito, μῦρον vocem, Ho»mero & primis Graecorum incognitam, tunc primum »Graeciae innotuisse, quando Asiaticorum unguentorum »primam notitiam habere coeperunt. μῦρον igitur est *mòr* »Hebraeorum, id est *myrrha*, ut recte censet Noster. Ad»iicit, καὶ ἥ γε στακτὴ καλουμένη διὰ μόνης ταύτης. Vi»detur haec esse ratio, cur Latini *myrrham* ab *unguentis* se»iungant. Varro: *magistratus myrrhâ, unguentisque ungetur.* »Theophrastus, in eruditissimo commentario De Odoribus: »[pag. 446. edit. Heinsi.] Ἐκ σμύρνης κοπτομένης ἔλαιον ῥεῖ· »στακτὴ δὲ καλεῖται, διὰ τὸ μικρὸν στάζειν. ὃ δὴ μόνον »τινὲς φασὶν ἁπλοῦν εἶναι καὶ ἀσύνθετον τῶν μύρων, τὰ δ' »ἄλλα πάντα συνθετά. Plinius: [lib. XIII. cap. 1. sub fin.] »*Myrrha & per se unguentum facit sine oleo, stacte duntaxat: »alioquin nimiam amaritudinem affert.* Sed scripserat idem »paullo ante: *Singuli quoque succi nobilia unguenta faciunt: »inprimis malobathrum, postea iris Illyrica, & Cyzicena ama»racus:* quae plane evertunt illud μόνον, & τὰ ἄλλα πάν»τα, in superioribus Theophrasti verbis.« Casaubonus. — Abrupta vero in ipso illo initio, μύῤῥα γὰρ &c. atque (ut equidem vereor) defecta est Athenaei oratio. Casauboni utique interpretationi, quae alioquin perquam probabilis nobis videtur, vix constat ratio, nisi in ipso initio, ante verba μύῤῥα γὰρ, intercidisse statuas verba quaedam

in hanc ſententiam, Ὠνόμασται δὲ τὸ μύρον ἀπὸ τῆς μύῤῥας: cum quibus cohaereant iſta, ἐπειδὴ τὰ πολλὰ &c. ita quidem ut haec (μύῤῥα γὰρ ἡ σμύρνα παρ' Αἰολεῦσι) in *parentheſi* poſita intelligantur. Nunc quum deſint praedicta verba, contrariâ plane ratione locum iſtum SALMASIUS interpretatus eſt, Exercit. Plin. p. 499. quaſi Aeolenſium vocabulum μύῤῥα a Graeco μύρον derivatum Athenaeus ſtatuiſſet. » Hinc & μύῤῥαν, inquit, Aeoles voca» runt quae ceteris Graecis σμύρνα, quia μύῤῥον geminata » literâ caninâ dicebant, quod Graeci μύρον. Eam literam » multum amarunt Aeoles. Quod igitur complura unguen» ta non ſine myrrhâ fierent, & ipſa per ſe pretioſum ei» ſet unguentum, propterea μύῤῥαν Aeoles vocarunt, quae » ceteris Graecis σμύρνα. Athenaeus: Μύῤῥα μὲν ἡ σμύρνα » παρ' Αἰολεῦσι &c « — Nobis, ut profeſſi ſumus, potior videtur Caſauboni interpretatio: ſed ita, ut nonnulla in eam, quam diximus, ſententiam ſuppleantur.

Ὁ δ' Ὅμηρος &c. » Plinius [initio libri XIII.] ſcribit: » *Quis primus invenerit unguenta, non traditur. Iliacis tempo*» *ribus non erant: nec thure ſupplicabatur.* Ab hac Plinii ſen» tentiâ discrepat Noſter: Ὁ δ' Ὅμηρος, ait, τὴν μὲν χρῖ» σιν οἶδε τῶν μύρων, ἔλαια δ' αὐτὰ καλεῖ μετ' ἐπιθέτων. & » *Unguenta*, inquit, *& Homerus novit: ſed μύρου nomen haud* » *novit, ἔλαια nominans cum epitheti adiectione.* « CASAUBONUS. — Iam ſupra, I. 18. e. dixerat Athenaeus, Ὅμηρος δὲ τὴν τοῦ μύρου φύσιν εἰδὼς, &c. Caeterum conſule Spanhemii Obſerv. in Callimachi Hymn. in Apoll. vs. 39. & in Pallad. vs. 15. & conf. Harduin. ad Plin. l. c. μετ' ἐπιθέτου, ſingulari numero, cum editis agnoſcunt ambo codd. mssti; non ἐπιθέτων, ut in Animadv. ſcripſit Caſaubonus.

Quae ſubiiciuntur verba, δροσόεντι δ' ἔχριεν ἐλαίῳ, ducta ſunt ex Iliad. Ψ'. 186. ubi tamen conſentientibus libris omnibus ῥοδόεντι ſcribitur; quam ſcripturam doctus Epitomae auctor inter lineas adnotavit: in noſtro quidem ms. *Ep.* ab eâdem manu quae caetera ſcripſit profectum eſt interlineare illud ſcholion. Atque, ita ipſum etiam Athenaeum hîc ſcripſiſſe, conſtare videtur ex eo quod paullo poſt, ubi idem hic locus reſpicitur, recte ῥοδόεντι ſcriptum exhibent libri.

καὶ ἀλλαχοῦ δὲ λέγει τι τεθυωμένον. »Si quis tol» lenda haec verba cenſuerit, non multum repugnavero: » nam ſtatim ſequitur de voce θύωμα, quo haec pertinent.«

d CASAUBONUS. — At ne hic quidem incommodus illis verbis locus: quorum haec vis eſt, ut ex epitheto τεθυωμένον, quod *oleo* cuidam Homerus tribuit, probet, non ſolum ſimplicia & inodora, verum etiam *odorata olea* (id vero eſt, *unguenta*) cognita poëtae fuiſſe. Reſpicitur Iliad. ξ'. 172. qui verſus mox deinde integer cum pluribus aliis adponitur. Nempe primum ſola epitheta, quibus poëta uſus eſt, nominat Deipnoſophiſta, ῥοδόεν ἔλαιον, & τεθυωμένον ἔλαιον: deinde paulo enucleatius exponit, qua occaſione illis uſus ſit. Itaque primum de *roſaceo oleo* ait, *Venerem illo apud poëtam inunxiſſe cadaver Hectoris.* καὶ ἡ Ἀφροδίτη δ' ἐ ſcripſi cum ms. *Epit.* nec enim commodum videbatur καὶ ἡ Ἀφροδίτη τε, quod habet (ni fallor) ms. *A.* cum editis. Parum commode item in eodem ms. *A.* particula δὲ dein verbo ἔχρισεν adiecta eſt, δ' ἔχρισεν: iam enim non ipſa Homeri verba adcuratiſſime repeti debebant, ſed ſuo nomine exponit Deipnoſophiſta quid ſit quod dixerit poëta: quare etiam nullo incommodo nunc ἔχρισεν in *aoriſto* (ut eſt in ms. *A.*) dicere potuit, licet apud poëtam imperfectum tempus (quod ipſum idem ms. *A.* cum editis ſupra poſuerat) ponatur. In *Epit.* quidem, vice verſâ, ſuperius ἔχρισεν, hîc vero ἔχριεν ſcribitur. Iam dein alterius epitheti ſupra nominati vim exponit Deipnoſophiſta; docetque, ex epitheto τεθυωμένῳ intelligi, cognita fuiſſe Homero *unguenta ex aromatibus confecta.* Quod in *ſecundo verſuum Homericorum* hîc legitur χρόα λευκὸν, id cum editis tenet ms. *A.* (In *Epit.* deſunt ii verſus.) Multo vero commodius videtur id quod apud Homerum Iliad. ξ. 171. nullâ codicum varietate vulgo legitur, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ. Quod vero *verſu ſeq.* pro eo quod ἅπαξ λεe γόμενον vulgo apud Homerum legitur ἐδανῷ, apud Noſtrum ἑανῷ ſcribitur, eam ſcripturam (quae & apud Heraclidem in Allegor. Homeric. pag. 460. ed. Galei, & in Homerico Hymn. in Venerem vs. 63. reperitur) reſtituendam eſſe Poëtae perquam probabile fecit HEYNIUS in Obſervatt. ad Iliad. ξ'. 172. Caeterum de eo vocab. conſulendi Interpretes Poëtae ad Iliad. γ'. 385.

AD CAP. XXXVIII.

Γίνεται δὲ μύρα κάλλιστα κατὰ τόπους, ὡς Ἀπολλώ-

νικὸς φησιν ὁ Ἡροφίλιος ἐν τῷ περὶ Μύρων. Deeſt in *Epit.* nomen auctoris cum titulo libri: codex *A.* vero nihil mutat. In promtu autem erat coniectare, eumdem fortaſſe hîc ab Athenaeo ſcriptorem dici, qui pag. 675. e. Ἀπολλόδωρος nominabatur, auctor libri περὶ Μύρων καὶ Στεφάνων. Cui coniecturae ſpecies ex eo accedebat, quod, cum apud Plinium initio libri XIII. paene ad verbum eadem tradantur, quae Athenaeus hîc tradit, tamen apud eumdem Plinium in ea parte libri primi, in qua recenſentur auctores e quibus ductae ſunt res libro XIII. comprehenſae, nulla *Apollonii* fiat mentio, ſed *Apollodorus* nominetur, *qui de Odoribus ſcripſit:* qui idem eodem modo etiam in Indice auctorum quibus in libro XII. uſus Plinius eſt, commemoratur. Itaque SALMASIUS in Homonym. Hyl. Iatr. cap. XXIX. hunc Athenaei locum tractans, & cum Plinii loco citato conferens, auctorem e quo haec ducta ſunt non dubitavit *Apollodorum Herophilium* nominare. Contra REINESIUS, Variar. Lect. lib. II. cap. 6. pag. 164 ſq. Plinianos libros erroris poſtulavit, cenſuitque non *Apollodorum* in Indice Pliniano lib. XII. & XIII. ſed *Apollonium* nominari debuiſſe, eumdem qui in Indice libri XXVIII. *Apollonius* nominatur *qui μύρωσιν ſcripſit;* eumdem denique *Herophilium* medicum, id eſt, Herophili diſcipulum, quem & hoc loco Athenaeus dixit, & cuius Strabo lib. XIV. p. 645. a. & Celſus lib. V. cap. 1. & Galenus DE DIFFER. PULſ. IV. 13. meminerunt. Conf. Fabricii Bibl. Graec. Tom. XIII. pag. 75. in *Apollonius Mys* vel *Mus.*

Ἶρις μὲν ἐν Ἠλιδι &c. »Fuerunt olim certis locis nobi»lia unguenta: quorum hiſtoriam ex *APOLLONIO* perſe»quitur Athenaeus. Ita autem orditur: Ἶρις μὲν ἐν Ἠλι»δι χρηστοτάτη καὶ ἐν Κυζίκῳ. ἶρις [recte ſic ms. *Ep.* non »ἴρις, ut edd.] pro *irino unguento;* ut mox οἰνάνθη, pro »*oenanthino.* Sic φοῖνιξ apud Theophraſtum, pro *unguen»to palmeo;* [ſic νάρδος,] & id genus alia. *Plinius* [initio »libri XIII.] ſermonem eundem ſimiliter ordiens, ex eo»dem (ut videtur) Apollonio, Herophili diſcipulo & ſe»ctatore: *Irinum,* ait, *Corinthi diu maxime placuit, poſtea Cyzi»ci.* Graeci interdum vocant Cyzicenum unguentum. Pau»ſanias Meſſenicis, ὕδωρ Κυζικηνῷ μύρῳ μάλιστα ἐμφερές. »Componamus inter ſe etiam in caeteris Apollonium & »Plinium. Ille ait, ῥόδινον δὲ κράτιστον ἐν Φασήλιδι, καὶ »τὸ ἐκ Νέας δὲ πόλεως καὶ Καπύης. Hic autem, *ſimili mo-*

» *do rhodinum Phaſeli: quam gloriam abstulere Neapolis, Ca-*
» *pua, Praeneſte.* Apollonius, κρόκινον δ' ἐν Σόλοις τῆς Κι-
» λικίας καὶ ἐν Ῥόδῳ. Plinius, *crocinum in Solis Ciliciae diu*
» *maxime laudatum, mox Rhodi.* Apollonius, νάρδινον δὲ τὸ
» ἐν Τάρσῳ. Plinius, cum caetera omnia verteret, haec
» praetermiſit: credo, quod ipſius aetate deſiiſſet nardi-
» num Tarſicum eſſe in pretio: cuius rei Athenaeus nul-
» lam habuit rationem, cui erat hoc unum propoſitum, te-
» ſtimonia veterum de quacumque re proferre. Inquit Grae-
» cus, οἰνάνθη δὲ Κυπρία [οἰνάνθη δὲ ἡ Κυπρία ms. *A.* οἰνάν-
θη δ' ἀρίστη ἡ Κυπρία ms. *Ep.*] » καὶ Ἀδραμυττήνη. [re-
ctius Ἀδραμυττηνή ms. *Epit.*] » At Plinius ſic, *oenanthinum*
f » *in Cypro, deinde in Aegypto praepoſitum.* Apollonius, ἁμα-
» ράκινον δὲ Κῷον [δὲ cum editis habet ms. *Epit.* ſed caret
ms. *A.*] » καὶ Μήλινον. Sonant haec verba, *amaracinum ma-*
» *xime laudari quod ex inſulâ Coo, aut Melo aliâ inſulâ, affer-*
» *retur.* Sed Plinius aliam ſuggerit interpretationem & le-
» ctionem. Vertit enim, *amaracinum in Coo, poſtea eodem*
» *loco praelatum eſt melinum.* Legit καὶ μήλινον parvo μ. Fie-
» bat autem *melinum* e cotoneis malis & ſtrutheis. [Recte
vero Plinius. Nam ſi de *Melo* inſulâ ageretur, Μήλιον aut
Μηλιακὸν oportebat.] » Apollonius, Κύπριον [immo κύ-
πρινον edd. & mssti, nempe *ex cypri fruticis ſemine*, de
quo Salmaſ. in Homonym. Hyl. Iatr. cap. 59. & Bodaeus
ad Theophr. pag. 177 ſq.] » δὲ προκέκριται τὸ ἐν Αἰγύπτῳ·
» δεύτερον δὲ ἐστὶ [δευτερεῦον δ' ἐστὶ dedit ms. *A.*
In *Epit.* deſunt haec, usque Ἀθήναις.] » τὸ Κυπριακὸν, καὶ
» τὸ ἐν Φοινίκῃ, καὶ ταύτης τὸ ἀπὸ Σιδῶνος. Plinius haec
» paullo aliter: *Cyprinum in Cypro, deinde in Aegypto, ubi*
» *Mendeſium & Metopium ſubito gratius factum eſt: mox haec*
» *abstulit Phoenice, & cyprini laudem Aegypto reliquit.* Pergit
» Graecus ſcriptor: τὸ δὲ Παναθηναϊκὸν λεγόμενον, ἐν Ἀθή-
» ναις. Et Plinius ſimiliter, *Panathenaicum ſuum Athenae per-*
» *ſeveranter obtinuere.* Subiungit ille, σκευάζεται δὲ τὸ μετώ-
» πιον ἐξ ἐλαίου τοῦ ἀπὸ τῶν πικρῶν καρύων. Plinius de *me-*
» *topio: oleum hoc eſt, amygdalis amaris expreſſum in Aegypto.*
» Sed de eius confectione plura ibi Plinius. Cauſſam appel-
» lationis explicat Dioscorides: Aegyptiacum enim eſt vo-
» cabulum. « CASAUBONUS. — Adde quae ad Plinium no-
tavit Harduinus; & confer Salmaſii Homonym. Hyl. Iatr.
cap. XXIX. *Panathenaicum* puto dixit *oleum* illud, quo do-
nabantur Panathenaeorum victores, ex oleis Minervae

facris, quae μορίαι dicebantur. Confer Meurſii Panathen. & Atticar. Lection. lib. IV. cap. 6. & Reitzii Notas ad Luciani Anacharſin ſ. De Gymnaſiis, cap. 9. Tom. VII. p. 478. ed. Bipont.

Οἱ δὲ χορηγοῦντες, φησὶ, καὶ ἡ ὕλη, καὶ οἱ τεχνῖται. Poſt verbum φησὶ in *Epit.* inſeritur vox Ἡρόφιλος: nempe mendoſe ſic ſcribitur (in noſtro quidem cod.) pro Ἡροφίλιος; idque ipſum nomen parum commode hîc poſuit Breviator, pro Ἀπολλώνιος Ἡροφίλιος, cuius auctoris nomen initio eclogae non adpoſuerat. Iam, qui ſint quos χορηγοῦντας dixerit Apollonius, haud ſatis ſcio: proprie id verbum ſonat *ſuppeditantes*, intelligunturque puto hi *qui vel vendunt unguenta* aut qui ſive honoris ſive officii cauſſâ *certos in uſus praebent:* nempe horum alii curant ut & recte parata & ſincera unguenta exhibeant; alii hanc curam inſuper habent, aut etiam conſulto & quaeſtus cauſſâ prava & adulterata pro bonis & genuinis venditant. Dalecampius verbum illud non ſigillatim expreſſit, pericopam iſtam ita convertens: *Verum unguentorum praeſtantia locis imputanda non eſt, ſed artificum peritiae, & materiae quae ſuppeditatur.*

καὶ μάλιστα ἐν τῷ Μεγαλλίῳ. Ad editam olim ſcripturam μεγαλείῳ haec adnotavit Casaubonus: »Με- a
»γάλειον, unguentum, ob ſingularem praeſtantiam, &, »ut Plinius loquitur, [XIII. 1. 2.] propter gloriam, ita eſſe »dictum quibusdam placebat: quos reprehendunt alii, ab »inventore *Megallo* ſic nominatum pertendentes, & ſcriben»dum eſſe μεγάλλιον. Antiquiſſimi tamen Athenaei codi»ces & hîc ἐν μεγαλείῳ conſtanter, & alibi quoque non ali»ter, ut extremo capite [ad p. 690. f.] dicemus. Galeno, »ut norunt qui ſunt in eius ſcriptis verſati, μῦρον [immo »μύρον] Αἰγύπτιον, Μενδήσιον, & μεγάλειον, differunt ni»hil. Quod ait, non permanſiſſe gloriam unguentorum »iisdem ſemper locis, neque hoc praetermiſſum Plinio, »cuius adſcribam verba: *Primum id ſcire convenit, mutatam »auctoritatem, & ſaepius transiiſſe gloriam.* « — μεγαλίῳ h. l. ſcribitur in ms. *Epit.* ſed μεγαλλίῳ in ms. *A.* quemadmodum in Eubuli teſtimonio apud Noſtrum, XII. 553. b. communi conſenſu cum editis exhibebat uterque mſtus codex. Apud Theophraſtum quidem in libello De Odoribus, ubi frequens huius unguenti mentio, conſtanter μεγάλειον editur. Caeterum confer ad pag. 690. f. notata. In

a ἐν τῷ μεγ. nihil mutant libri: ſed μάλιστα μὲν τῷ μεγ. utique malebam cum Purſano.

ἐγίνετο δὲ καὶ ἐν Κυρήνῃ ῥόδινον χρηστότατον, καθ' ὃν χρόνον ἔζη Βερενίκη ἡ μεγάλη. Deſunt haec *Ep.* Codex *A.* vero cum editis ἐν Κορύνῃ tenet. Nos ἐν Κυρήνῃ correximus, praeeuntibus CANTERO & *Dalecampio*, quibus ſuffragatus CASAUBONUS ait: »Recte docti ἐν Κυρήνῃ, non Κορήνῃ. « — » non Κορύνῃ « ſcribere voluerat: ſic enim editum erat. *Corynas* duas reperio, obſcura oppida, & vix nomine nota: alterum Peloponneſi, cuius ex Ptolemaeo Cellarius meminit Geogr. Antiq. T. I. p. 1187. alterum Ioniae: quorum neutri hîc locus eſt. Βερενίκη ἡ μεγάλη, quam dicit auctor, intelligenda puto illa Ptolemaei Evergetis uxor, cuius coma, Veneri olim conſecrata, inter ſidera fulgere perhibetur. Fuit ea *Magae*, Cyrenarum regis, Ptolemaei Philadelphi fratris, filia; a qua etiam Cyrenaicae oppidum, cui Heſperis olim nomen fuerat, Berenice nominatum eſt. Sed cur ἡ μεγάλη hîc illa mulier dicatur, quaſi hoc cognomine vulgo adpellata fuiſſet, (de quo alii omnes, quod ſciam, tacent auctores) id vero mirum utique videri debet: immo vix dubitandum videtur, quin Βερενίκη ἡ Μάγα ſcripſerit auctor, id eſt, *Berenice Magae filia;* quo cognomine hanc Berenicen ab illa distinguere voluiſſet, quae modo ſimul cum *Arſinoë* nominata eſt. Prior igitur illa *Berenice*, intelligenda fuerit Ptolemaei Soteris uxor, Philadelphi mater. *Arſinoën* vero intelligi Ptolemaei Philadelphi uxorem non eſt quod dubitemus.

ἐν δὲ Περγάμῳ &c. »Obſervatu digna eſt ſequens lo»cutio huius auctoris, ſi modo ita ſcripſit: Ἐν δὲ Περγάμῳ »πρότερον μὲν ἐξοχὴ, νῦν δ' οὔ. μυρεψοῦ τινος ἐκπονήσαντος »τὸ παρ' οὐδενί πω γεγονὸς, ἐσκευάσθη τὸ λιβανώτινον μύ»ρον. Breviter & duriuscule dictum, ἐν Περγάμῳ προτ. ἐξο»χὴ, pro, *fuit cum Pergamus unguentorum laude clareret:* eſt»que hîc ſuſpecta librorum fides: quemadmodum & proxi»ma nonnihil turbant; ac videtur deeſſe aliquid. Fortaſſe
b »ſcribendum ὁ οὗ μυρεψοῦ τινος &c. Nam his verbis ivit ex»poſitum, opinor, Athenaeus, cuius unguenti palma olim »penes Pergamenos fuerit. Dalecampius aliter accipit; & »quaedam adiicit, quaedam mutat. Non aſſentior. « CASAUBONUS. — Poſt νῦν δ' οὔ. novam periodum incipiens DALECAMPIUS, ſic ſcripſerat: *Nuper a quodam unguentario* &c. PURSANUS nil aliud, niſi Μυρεψοῦ δέ τινος cor-

rexit. At dubitari non debet, quod perſpecte Caſaubonus b obſervavit, poſterioribus verbis expoſuiſſe, *cuius unguenti laude praeſertim Pergamus olim claruerit*, adeoque connectenda haec eſſe cum ſuperioribus. Codex *A.* nil mutat, niſi quod exſerte νῦν δὲ οὔ, non νῦν δ' οὔ, ſcribat. Satis quidem placet Caſauboni ratio, poſt νῦν δ' οὔ, adverbium οὖ (*ubi*,) ſupplentis. Sed viſum erat nobis, nullâ aliâ niſi unius accentus mutatione connecti orationem poſſe, pro ἐξοχὴ, ἐξοχῇ ſcribendo, quod idem valeret ac ἔξοχα, ἐξόχως, κατ' ἐξοχὴν, *eminenter, ſingulariter, prae omnibus aliis.* Ita fortaſſe in ſuo codice legerat Epitomae auctor, qui brevitatis ſtudio omiſſâ illâ voce caetera tenuit, ſatis apte connexa, niſi quod (quemadmodum etiam in noſtrâ ratione) verba illa νῦν δ' οὔ in parentheſi poſita intelligi debeant. Sic igitur ille ſcripſit: Ἐν δὲ Περγάμῳ πάλαι μὲν, νῦν δ' οὔ, μυρεψοῦ τινος ἐκπονήσαντος ἐσκευάσθη τὸ παρ' οὐδενί πω γεγονὸς λιβανώτινον μύρον. Ubi ſimul obſervabis recte a Breviatore *omiſſum* eſſe τὸ articulum, qui *ante* λιβαν. μυρ. in edd. (neſcio an & in ms. *A.*) repetitus erat.

Μύρον δὲ χριστὸν &c. »Sequitur alia obſervatio: μῦρον »δὲ χριστὸν μύρῳ εὐτελεῖ ἐπιχεόμενον ἐπιπολῆς μένει. Un»guenti eadem quae olei ratio. Olei autem quod opti»mum eſt, in ſummo natat: quod deterrimum, in fundum »imum ſidit. Contrarium fit in melle. Cauſſas quaerit Plu»tarchus, Sympoſ. lib. VII. cap. 3. « CASAUBONUS. — Pro ἐπιπολῆς, perperam ἐπὶ πολὺ ſcribitur in ms. *Ep.*

AD CAP. XXXIX.

ACHAEI duo verſus ſic ſcripti erant:

Εἰς ἀργυροῦντες χεῖρα Κυπρίου λίθου
δώσουσι κόσμον, χριμάτων τ' Αἰγυπτίων.

Ibi CASAUBONUS: »Lege, inquit, cum *Cantero* Εἰσαργυ»ροῦντες, & χρισμάτων. « — At non χρισμάτων, ſed χριμάτων correxerat CANTERUS: quod verum erat, a ſing. τὸ χρῖμα, idem valente ac χρίσμα. Sic certe continuo deinde in Hiceſii teſtimonio χρίματα habet ms. *A.* cum editis: ubi quidem ſuo arbitratu χρίσματα cum σ literâ ſcripſit Breviator, qui *Achaei* verſus omiſit. Pariter vero χρίματα ſcribitur in Philoxeni teſtimonio apud Noſtrum, IX. 409. e. Et ex ſcriptura χριμάτων hoc loco ortum ceperat χριμμάτων, quod habent membr. *A.* cum editis. De eâ-

b dem vocabuli formâ diſerte etiam monuit Erymologus, p. 815. l. 24. & 25. ubi quidem minus recte χρίμα penacute ſcribitur, quum producatur penultima. Quid vero promoveatur, ſi pro εἰς ἀργυροῦντες uno verbo εἰσαργυροῦντες legas, difficile dictu. Vix quidem quisquam DALECAMPII probaverit verſionem, qui, coniecturam iſtam ſecutus, Graeca illa his Latinis reddere conatus eſt:

Argentatâ manu, e Cyprio lapide
unguenti praebebunt ornatum Aegyptii.

Ubi illud, *argentatâ manu*, intelligebat: »Tam albâ, pu»râ, nitidâ, ut ex argento videri poſſit.« *Cyprio lapide* vero: »Unguentario vaſe e Cyprio marmore exſculpto.« — Haud multo felicior Gallicus interpres verſionem procudit huiusmodi: *A celui qui a la main argentée, ils donneront de quoi ſe parer avec des parfums d'Egypte, qu'ils tireront d'un pot de marbre de Chypre.* Cui verſioni haec ſubiecta adnotatio: »*Liſez* εἰσαργυροῦντι χεῖρα: *c'eſt-à-dire, à celui qui paye bien & comptant. Par pierre de Chypre, entendez le marbre. Et liſez* γ' Αἰγυπτίων, *pour* τ' Αἰγυπτ.« — Nos *Adrianum* HERINGAM probavimus, Obſerv. cap. 31. pag. 276 ſq. ſic emendantem, ut edidimus,

Ἰσάργυρόν τ' ἐς χεῖρα Κυπρίου λίθου
δώσουσι κόσμον &c.

ἰσάργυρον κόσμον, *ornatum pretioſum, ingenti vi argenti pretio aequalem.* Idem vocabulum ab eodem viro docto iam alibi (VIII. 359. a.) auctori noſtro reſtitutum vidimus. Quod ex ms. *A.* enotatum eſt εἰς ἀργυροῦν τις, ex eo valde dubito an aliud quid ſani, praeter id quod edidimus, exſculpi poſſit. *Cyprius lapis*, quem poëta dicit, *ſmaragdus* puto eſt; de quo Theophr. DE Lapidibus, Opp. pag. 395. & Plinius, XXXVII. v. 17. *Aegyptii unguenti*, cum id genus aliis, meminit Antiphanes apud Noſtrum, pag. 553. d. & Anaxandrides ibid. lit. e. & mox XV. 690. a. Frequens eiusdem mentio apud Theophraſtum in libello DE Odoribus: qui quidem (p. 446.) parari illud ait ex cinnamomo & myrrha & aliis rebus. Confer paulo ante, pag. 688. f.

c Ἱκέσιος – – τῶν μύρων, φησὶν, ἃ μέν ἐστι χρίματα, ἃ δ' ἀλείμματα. »Proponitur deinde unguentorum distin»ctio in χρίσματα & ἀλείμματα. Nec dubium, eſſe inter »iſta discrimen ſtatuendum: etſi difficile eſt auctorem in»venire qui his vocibus non ſit uſus promiſcue. Ne teſti»monia procul arceſſam, ſcribit paulo poſt Athenaeus,

»[pag. 691. b.] μυρίσασθαι significare χρίσασθαι ἀλείμμα- c
»τι: ita enim ibi, non χρήσασθαι, omnes mssti, etiam
»Epitomae; nec multo aliter libro duodecimo ἀλείμμασιν
»ἐγχρίειν ἑαυτόν. Tamen, ut dixi, magna differentia eſt.
»Nam ἀλείφεσθαι, proprium voluptuariorum & mollium:
»χρίεσθαι etiam ſobriis interdum & ex virtute viventibus
»convenit. Clemens Alexandrinus, Paedagogi libro ſecun-
»do, [pag. 210. ed. Potr.] Διαφέρει δ' ὅλως τὸ μυραλοι-
»φεῖν τοῦ μύρῳ χρίεσθαι. τὸ μὲν γὰρ θηλυδριῶδες· τὸ δὲ
»χρίεσθαι τῷ μύρῳ καὶ λυσιτελεῖ ἔσθ' ὅτε. « CASAUBONUS.
— Contra SALMASIUS, Exercit. pag. 330. prolatis Plinii verbis ex XIII. III. 4. *Sed quosdam craſſitudo maxime delectat, ſpiſſum* (immo, *ſlypſin*) *appellantes: linique iam,* (i. e. χρίεσθαι,) *non ſolum perfundi* (ἀλείφεσθαι) *unguentis gaudent:* »Hinc, inquit, differentia explicanda unguentorum – –
»apud Athenaeum, quam vir doctiſſimus ignoravit. Spiſ-
»ſiora *linunt*, χρίουσι: liquida *perfundunt*, ἀλείφουσι. « — In *HICESII* verbis ab Athenaeo adpoſitis, ἃ μὲν, non τὰ μὲν, dedere ambo codices mssti. Tum χρίματα, (de quo vocab. paulo ante diximus) non χρίσματα habet ms. *A.* cum ed. Cant. & Caſ. 1. Praeter neceſſitatem χρίσματα ex Caſauboni Animadv. receptum eſt in ed. Caſ. 2. & 3. quamquam ſic ſcribitur in cod. *Epit.*

καὶ ῥόδινον μὲν πρὸς πότον ἐπιτήδειον. Verba iſta praetermiſit Breviator, puto quod corrupta in ſuo codice repererat; nam etiam veteres membr. *A.* vitioſam ſcripturam, quae vulgo edebatur, tenet, πρὸς τὸν ἐπιτήδειον: de qua recte CASAUBONUS monuit: »Emenda, monitu
»CANTERI, καὶ ῥόδινον μὲν πρὸς πότον ἐπιτήδειον, ſicut
»ſtatim ſequitur de aliis unguentis. « — Forte etiam πρὸς τὸν πότον hoc loco ſcripſerat auctor. *Mox*, τὸ δ' οἰνάνθινον commode dedit uterque cod. ms. adiectâ coniunctivâ particulâ.

τὸ σαμψύχινον. Sic edd. cum ms. *Ep.* Nec vero ſpernendum σαμψούχινον, quod habet ms. *A.* Vide not. ad pag. 681. b.

τὸ δὲ λευκόϊνον. Sic h. l. ambo mssti: & ſic rurſus d
paulo poſt, in Theophraſti teſtimonio, edd. cum mssts. Apud Theophraſtum tamen λευκόϊον editur, quemadmodum hîc apud Athenaeum edebatur: & ſic quoque apud Noſtrum pag. 675. e. λευκόϊον (ſcilicet στέφανον) conſentientibus libris ſcribitur, ubi λευκόϊνον deſideraſſes.

d Θεόφραστος δὲ, ἐν τῷ περὶ Ὀδμῶν &c. δὲ particulam, quae deerat editis, recte dedere ambo mssti. »THEOPHRA»STI locum confer cum archetypo ipso: nam extat ho»dieque ille liber.« CASAUBONUS.— Vide Theophr. pag. 446. ed. Heinf. ubi λευκόϊον scribi, pro eo quod hic edd. & mssti habent λευκόϊνον, modo monuimus. Quod ait σούσινον, καὶ γὰρ τοῦτο ἐκ τῶν κρίνων: conf. XII. 515. f. & ibi notata. Nec vero solis e liliis paratur *susinum unguentum*; de quo vide Plin. XIII. 1. 2. & Dioscoridem ibi ab Harduino laudatum. Sed a potiore habet denominationem, ut alia pleraque unguenta: inde etiam κρίνινον Graecis. Galenus (apud Brodaeum, Miscellan. lib. I. cap. 2. in Gruteri Thes. Crit. T. II. pag. 453.) ἄνθινον μύρον, ait, ὅπερ καὶ σούσινον καὶ κρίνινον. Adde Dioscorid. lib. I. cap. 53.

Dein cum ita vulgo legeretur, καὶ ἐρτύλλινον. ἐν δὲ Κύπρῳ καὶ τὸ κρίνον. βέλτιστον δ' ἐν Αἰγίνῃ καὶ Κιλικίᾳ: monuit CASAUBONUS: »Pro ἐν δὲ Κύπρῳ καὶ τὸ κρί»νον, corrige ex ipso auctore, [nempe Theophrasto] καὶ »ἡ κύπρος καὶ τὸ κρόκινον. Appellat κύπρον, cy»prinum unguentum; [de quo cf. not. ad pag. 688. e.] ut »irin, irinum; nardum, nardinum.« — Corrupta verba omisit Breviator. Codex *A.* nil mutat: & nos, quoniam ab ipso Athenaeo proficisci error potuerat, nihil in contextu mutaturi eramus, si vel sensus ullus per se tolerabilis inesse visus esset vulgatae scripturae. κρόκινον corrigi ante Casaubonum iam CANTERUS iusserat: &, sicut *optimum crocinum in Cilicia parari* Theophrastus ait, sic *Solos Ciliciae oppidum* eodem nomine ab Apollonio Herophilio pag. 688. e. laudatum vidimus. Nihil autem adtinet, quod Solis Ciliciae *Rhodum* iungit Apollonius, *Aeginam* vero Theophrastus: nec enim semper eidem loco eumdem honorem stetisse, cum per se credibile erat, tum paulo ante ab eodem Apollonio diserte observatum vidimus. Pro *cyprino* vero *unguento*, sicut breviter ἡ κύπρος scribitur apud Theophrastum, sic & *cyprus* apud Plinium, lib. XII. cap. XXIV. sect. 51.

Sequitur: ἀπὸ δὲ φύλλων, τὸ μυρρῖνον. De *foliis* agitur *myrti arboris*, quae Graecis μύρτος, μυρσίνη & μυρρίνη dicitur. Itaque aut μύρτινον oportebat, ut apud Theophr. aut μυρσίνινον, ut apud Dioscor. lib. I. cap. 39. aut certe μυρρίνινον. Reperitur tamen, sed rarius, etiam μύρρινος, pro μύρτινος: velut μύρρινος στέφανος, apud

Hesych. in Μύρρινος. Ac sane, quemadmodum μύρσινον di- d
xit Hicesius, (paulo ante lit. c.) sic & μύρρινον Athenaeo scribere licuerat. Μυρρίνης quidem οἶνος (apud Nostrum in Epit. lib. I. pag. 32. b.) unde nomen invenerit, haud constare video inter viros doctos. Vide ibi notata, & Salmas. Exercit. pag. 500. & Aeliani Interpp. ad Var. Hist. XII. 31. In μύρρινον h. l. consentiunt ambo mssti cum editis.

καὶ τὸ οἰνάνθινον· αὕτη δ' ἐν Κύπρῳ φύεται ὀρεινὴ καὶ πολύγονος· ἐν δὲ Ἑλλάδι οὐ γίνεται, διὰ τὸ ἄοσμον. » Pro πολύγονος, Theophrasti codices πολύοδμος, quod » magis ad rem facit. « Casaubonus. — In πολύγονος consentiunt nostri libri. αὕτη, ut apud Theophr. editur, sic apud Nostrum dedit ms. *Ep.* (nescio an & ms. *A.*) Refertur id pronomen ad vocab. οἰνάνθη, quod in οἰνάνθινον latet: (est enim μύρον ἀπὸ οἰνάνθης) & in parenthesi posita verba αὕτη δ' - - πολύγονος intelliguntur; ut ista dein, ἐν τῇ Ἑλλάδι δ' οὐ γίνεται, rursus ad τὸ οἰνάνθινον referantur. Multo quidem commodius apud Theophrastum legitur, ἀπὸ δὲ τῆς ἐν τῇ Ἑλλάδι; de qua scripturâ etiam *Casterus* in orâ monuit. Est autem οἰνάνθη, *labrusca* sive *vitis sylvestris*: de qua vide Plin. XII. XXVIII, 61. & ibi Harduin.

καὶ τὸ ἀμαράκινον ἐκ τοῦ κόστου. Ex his Dalecampius e duo fecit unguenta, Amaracinum & Costinum. At agitur de unguentis, quae *e radicibus* parantur: *amaraci* vero non radix, sed herba & flores ad unguenta adhibentur; ad *amaracinum* autem quod vocatur unguentum cum alia adhibentur, tum & *costus*; quae *radix* est, zingibris quaedam species. Etiamque ad *nardinum* unguentum non tam radix nardi, quam folia & flores sumuntur; sed adhibentur simul cum alia, tum eiusdem *costi* radix. Vide Plinium XII. XII, 26. & XIII. 1, 2. & Dioscor. I. 66. & 69. Itaque dicit καὶ τὸ νάρδινον καὶ τὸ ἀμαράκινον ἐκ τοῦ κόστου.

AD CAP. XL.

ἡ τῶν μύρων χρῆσις. Commode sic edd. & ms. *Epit.* Nec probatur nobis scriptura χρίσις, quam habet ms. *A.* ex pravo itacismi more. Conf. pag. 691. d.

Ἀντιφάνης ἐν Θορικίοις ἢ Διορύττοντι. Recte hic Θορικίοις edd. & ms. *A.* non Θορυκίοις, ut scribebatur XII. 553. d. Articulum vero τοῖς, quem hic insertum habebant editi

libri, non magis hîc, quam ſuperiore loco, agnoſcunt membr. *Thoricii* qui dicantur, expoſuit CASAUBONUS ad l. c. Alter titulus fabulae, Διορύττων, qui hîc adiicitur, fortaſſe de *Perfoſſore murorum*, (qui aliâs τοιχωρύχος) intelligendus; nempe de homine qui furtis magnas opes ſibi paravit. Porro idem CASAUBONUS hîc, praeeunte etiam CANTERO, monuit: »In *verſu primo ANTIPHANIS* ſcribe »ex libro XII. — λοῦται δ' ἀληθῶς· ἀλλὰ τί; «— Nos nunc retractantes hanc eclogam, verba Ἀλλὰ τί, *alii perſonae* tribuimus, diverſae ab illâ quae & loqui coepit, & deìn pergit. *Verſ.* 3. τὰ σκέλη h. l. cum editis & codex *A.* f & Epitoma agnoſcit. *Verſ.* 5. Ad ſcripturam σισυμβρίῳ, quae hîc edita erat, nihil quidem e ms. *A.* adnotatur: ſed idem codex ſuperiori loco recte σισυμβρίνῳ dedit, & hîc eamdem ſcripturam Epitoma exhibuit, in qua quidem tota ecloga his verbis comprehenſa eſt: Οὕτω δ' ἦν τοῖς πάλαι ἡ τῶν μύρων χρῆσις περισπούδαστος, ὡς ἐπίστασθαι, ποῖόν τι ἑκάστῳ τῶν μελῶν ἡμῶν ἐστιν ἐπιτήδειον· οἷον τὸ Αἰγύπτιον μὲν, κατ' Ἀντιφάνην, τοῖς ποσὶν ἡμῶν καὶ τοῖς σκέλεσι· φοινίκινον, γνάθοις καὶ τιτθίοις· σισύμβρινον, βραχίοσιν· ἀμαράκινον, ὀφρυσι καὶ κόμῃ. Ridiculus vero Athenaeus, ſi ſerio haec ab Antiphane dicta exiſtimavit. Intelligi par eſt, cum ipſo poëtâ iocantem haec adpoſuiſſe Deipnoſophiſtam. Scripturam τὸν ἕτερον βραχίονα hîc rurſus, ut ſupra, cum editis tenent membranae; ut paene ſuſpicari ſubeat intercidiſſe ſequentem verſum, in quo ludens poëta aliud nominaſſet unguenti genus, quod ad lavandum alterum brachium adhibitum fuiſſet. Dalecampius hîc, ut ſupra, *utrumque brachium* interpretatus eſt.

CEPHISODORI tres priores verſus ſupra adpoſiti erant, XII. 453. a. emendatius ibi ſcripti, quam hîc vulgo legebantur, cum in hunc modum deformati eſſent:

Ἔπειτ' ἀλείφεσθαι πριῶ τὸ σῶμά μοι
μύρον τ' ἴρινον καὶ ῥόδινον ἄγαμαι ξανθίου·
καὶ τοῖς ποσὶ πριοχωρίς μοι βακχαρίνῳ
λακκόπρωκτε βάκχαριν τοῖς σοῖς ποσὶν
ἐγὼ πρίωμαι λαικὰς ὁμαραβάκκαριν.

Eodemque modo ſcripta omnia in ms. *A.* niſi quod ille *verſu* 3. ποσὶν πριωχωρίσμοι habet. In *Epit.* totum deeſt teſtimonium. CANTERUS in orâ, ex ſuperiore loco, ad *verſ.* 2. notaverat ξανθία, ad *verſ.* 3. vero χωρὶς πριῶ, & βάκχαριν: reliqua non attigerat. Poſt eum CASAUBONUS haec

animadvertit: »In testimonio *CEPHISODORI* male μῦρόν f »τ' ἴρινον. Tolle copulam, ut libro XII. Et scribe Ξανθία, »non Ξανθίου. Deinde:

»καὶ τοῖς ποσὶν χωρὶς πριῶ μοι βάκκαριν.
»Ὦ λακκόπρωκτε βάκκαριν τοῖς σοῖς ποσίν.
»ἐγὼ πρίωμαι λακκόπρωκτε βάκκαριν.

»Nomen βάκκαρις modo per *geminum* κ, modo per κχ scri»bunt antiqua exemplaria & scriptoris huius & aliorum.« — De *baccari*, (ut hinc incipiam) unguento ex radice cognominis herbae parato, copiose mox Athenaeus noster: caeterum consule Plinium, XII. XII. 26. & XXI. VI. 16. aliosque quorum testimonia collegit Salmasius, Exercit. pag. 753. & Bodaeus ad Theophr. pag. 1022 & seq. Nos in vulgatâ nominis scripturâ, cum *vers.* 3. & 4. per κχ scriberetur, *vers.* 5. vero per κκ, nihil mutavimus.

Vers. 1. & 3. πρίω penacute scripsimus, ut XII. 553. a. ubi vide notata: seriem verborum, qualem hîc dabant libri, intactam reliquimus. *Versu* 2. non μῦρον, ut Casaub. in Animadv. scribit, sed μύρον penacute scribebatur in edd. & in membranis, recte: particula τ' vero, quae superiori loco recte aberat, metri caussâ utique hîc tollenda fuit, ob primam in ἴρινον productam; quae voci μύρον iuncta anapaestum pedem efficere debuit. *Tertii quartique versus* emendatio nullam vel difficultatem vel dubitationem habebat: nisi quod in fine *quarti* non cum Casaubono distinguenda erat oratio, sed verba ἐγὼ πρίωμαι cum *interrogatione* & *indignationis significatione* ad proxime praecedentia referri debuerunt. Supererant (*versu* 5.) portentosae voces, λαικὰς & ὁμαραβάκκαριν: de quibus perspecte doctissimus CORAY in *Notis msstis* monuit: »*Postremum* »*versum* ita distinguendum ac legendum equidem opinor:

»ἐγὼ πρίωμαι; λαικάσομ' ἄρα βάκχαριν;

»*Ego-ne* (baccharim tuis pedibus) *emerem? prostituam igi*»*tur baccharim?*« — Qua emendatione, ut nihil expeditius, sic nihil certius.

ANAXANDRIDAE testimonium de *Aegyptio unguento* deest in *Epit.* sed in membr. *A.* atque etiam in editis libris multo emendatius hîc servatum erat, quam supra, (XII. 553. d. e.) ubi iam adpositum. *Vers.* 1. Μύρον τε non δὲ, hîc dedere membr. *Ibidem*, cum ait poëta οὗπερ ἀπέδοτο, genitivus partitivus (quem vocant) est οὗπερ: *de quo*, vel *cuius partem ille* (*Peron unguentarius*) *heri vendidit Melanopo.*

a *Verſ.* 2. pro χθὲς, quod hîc ſcribebatur, metri cauſſa ἐχθὲς ſcribendum rectè monuerunt CANTERUS & CASAUB. Atque ita ſuperiore loco ſcriptum erat.

Verſ. 3. Quod ait, *quo nunc* (Melanopus) *inungit pedes Calliſtrati:* ſi conferas id quod lib. IV. p. 166. e. ex Theopompo retulit Deipnoſophiſta, *Calliſtratum, Callicratis filium*, celebrem illum *oratorem & demagogum*, quamvis in adminiſtrandâ republicâ diligentem & induſtrium, tamen *voluptatibus intemperanter indulſiſſe;* cogitare poſſis, *Melanopum* fuiſſe aliptam quemdam, & nihil aliud dixiſſe Anaxandridem, niſi id quod praeſcripta verba per ſe ſonant, nempe *Melanopum unguento Aegyptio, a Perone emto, pedes inungere Calliſtrati.* Sin memineris, fuiſſe *Calliſtrati* aetate *Melanopum*, & ipſum oratorem & demagogum, Calliſtrati in republicâ adverſarium; facile ſuſpiceris, aliam ſub illis verbis ſententiam latere: quae tamen qualis ſit, ex eis quae de illo Melanopo apud Xenophontem & Demoſthenem & Ariſtotelem (Rhetor. I. 14. al. 13.) denique apud Plutarchum (in Vita Demoſth. pag. 851 ſq.) leguntur, minime adparet. Diceres, Melanopum adulatum eſſe Calliſtrato, aut donis eum corrupiſſe: at Plutarchus contra refert, ſaepius a Calliſtrato pecuniâ datâ adductum eſſe Melanopum, ut a ſuâ ſententiâ, quae illi adverſa erat, discederet. An *Melanopus* fortaſſe in cauſſâ maxime fuit cur in *exilium ageretur Calliſtratus*, eoque alluſit poëta?

Θεόπομπος ἐν Ἀδμήτῳ, καὶ Ἡδυχάρει. In Dalecampii Indice Scriptorum ſcribitur titulus fabulae *THEOPOMPI*, Ἄδμητος ἢ Ἡδυχάρης, *Admetus ſive Hedychares*, citaturque hic ipſe Athenaei locus. At καὶ, non ἢ, cum editis libris habent veteres membranae: quae an etiam *interpoſito commate* duos titulos distinguant, quemadmodum in editis libris factum, neſcio; quae diſtinctio ſi rectè ibi poſita, certius etiam indicat *diverſas* eſſe *fabulas*. Et Ἡδυχάρης quidem *Theopompi* (ſive, ut nobis in recto caſu ſcribendum videtur, Ἡδύχαρις) alibi etiam cum apud Noſtrum, tum apud alios auctores, memoratur: (vide Animadv. ad VII. 308. a.) Ἄδμητος vero eiusdem comici, quod nobis quidem compertum ſit, nusquam praeter hunc Athenaei locum nominatur.

Ἀντιφάνης δ' ἐν Ἀντείᾳ. Meretricis nomen *Antea* eſt, ſaepius Athenaeo memoratae: videturque in teſtimonio ex eâ fabulâ hîc relato ancilla loqui, ad ipſam Anteam diri-

gens ſermonem. Verſiculi *ANTIPHANIS*, conſentientibus a membr. *A.* (nam in *Epit.* deſunt) mendoſe vulgo in hunc modum ſcribuntur:

> Πρὸς τῷ μυροπώλῃ γενόμενον κατελίμπανον
> αὐτὸν περὶ μύρον. μέλλει τε συνθεὶς σοι φέρειν
> τὰ κιννάμωμα ταῦτα καὶ τὰ νάρδινα.

Quae Graeca ſatis commode Dalecampius ſic latine reddidit:

> *Ad unguentarium Peronem acceſſerat:*
> *ibi reliqui: de pretio cum illo pactus, tibi allaturus eſt*
> *& haec Cinnamoma & Nardina.*

De *amatore* quodam *Anteae* loquitur puella, dicens ei, *emere illum & mox adlaturum eſſe cinnamomina & nardina ea unguenta, quae ipſa deſideraverat:* τὰ κιννάμωμα (ſive potius κιννα μώμινα, ut eſt apud Noſtrum, V. 195. d. & apud Dioscor. l. 65.) ταῦτα. Sed corruptum eſſe *ſecundum verſum*, adparebat. Adnotavit CASAUBONUS: »αὐτὸν Πέρωνι ſcribit CANTERUS, non αὐτὸν περὶ μύρον. Nihilo tamen minus claudit verſus.« — Nempe intellexerat Canterus, diſerte in illis verſibus nominari debuiſſe *Peronem unguentarium.* At nomen eius ſi loco verborum περὶ μύρον ſubſtituas, nihilo minus quam ante (quod recte Caſaub. monuit) claudicat verſus. Recte vero ſtabunt ſenarii, & omnia commode habebunt, ſi ita ſcripſiſſe ſtatuas poëtam:

> Πρὸς τῷ Πέρωνι γενόμενον κατελίμπανον
> περὶ τὸ μύρον. μέλλει τε συνθεὶς σοὶ φέρειν
> τὰ κιννα μώμινα ταῦτα, καὶ τὰ νάρδινα.

In *primo verſu*, gloſſa μυροπώλῃ locum *proprii nominis* occupaverat; in *ſecundo* etiam pronomen αὐτὸν, quo nil opus fuit, ex interpretatione irrepſerat: ibidem vero ad ſubſtantivum μύρον commode adiectus fuerit τὸ articulus.

AD CAP. XLI.

Παρὰ πολλοῖς δὲ τῶν κωμῳδ. ὀνομάζεταί τι μύρον βάκχαρις. A Cephiſodori teſtimonio, p. 689. f. adpoſito, ubi baccaris commemorabatur, occaſionem captat, plura Comicorum de eodem *unguento* teſtimonia colligendi: de quo conſule auctores ſupra laudatos.

Hipponactis teſtimonium ſic continuo tenore ſcriptum erat:

b Βακκάρει δὲ τὰς ῥῖνας ἤλειφον ἐσθ' οἵπτερ κρόκος.

Ubi (quod me *Boiſſonadus* meus docuit in Notis ex noviſſimâ Emendationum Toupii editione noſtram & Athenaei noſtri in gratiam excerptis) Toupius in novâ edit. Epiſtolae Criticae, Tomo II. Emendation. pag. 521. ſtatuebat, verba ἐσθ' οἵπτερ κρόκος nil aliud eſſe niſi *gloſſema*, nempe interpretatio τοῦ βακκάρει. At βάκκαριν nemo, quod ſciam, κρόκον interpretatus eſt. Deinde verba iſta ἐσθ' οἵπτερ (ſive, ut in *Epit.* ſcribitur, ἔστι δ' οἵπτερ) poëticam prorſus formam habent; neque ab ullo Grammaticorum aut Gloſſatorum in interpretandis vocabulis iſtam formulam uſurpatam novimus. Nobis mens poëtae haud dubie ea eſſe videbatur, quam poſt Dalecampium Bodaeus ad Theophr. p. 1023. his verbis expreſſit: *Baccari nares inunxi:* (ſive, *inunxerunt:*) *odore ſimilis ea croco eſt:* id eſt, *ſuavi, fragranti, delicato.* Ad verba quod adtinet, probavi Epitomae ſcripturam, ἔστι δ' οἵπτερ. Initio eclogae, Βακκάρει cum editis tenent mssti, quemadmodum etiam mox in *Achaei* teſtimonio ſcribitur, & deinde (lit. *c.*) in *Simonidis.* Hoc loco in ms. *Ep.* extremo vocabulo ſuperne ſuperſcripta litera *ι* ſcripturam βάκκαρι ſignificat; ne id quidem male: nam a recto caſu βάκκαρις in tertio caſu perinde & βακκάριδι dici potuit, (ut mox in *Magnetis* teſtimonio,) & βακκάρει, & βάκκαρι. Et hîc apud *Hipponactem* perinde & βακκάρει & βάκκαρι ad metri rationem aptum erat, prout aliud aut aliud quidpiam in eodem verſu apud poëtam praeceſſerat. Denique, ad ipſum metrum quod ſpectat, ita plane exiſtimo, verba βακκάρει (vel βάκκαρι) δὲ τὰς ῥῖνας fuiſſe finem verſus iambici ſenarii, reliqua autem verba confeciſſe ſenarium ſequentem, cui poſtremus pes deſit. Erant autem *ſcazontes*, quos vocant, vel χωλοὶ, *iambi* iſti, quemadmodum & illi eiusdem *Hipponactis*, qui apud Noſtrum III. 78. b. c. & IX. 370. b. leguntur: quod ipſum genus (in fine pro iambico pede ſpondeum vel trochaeum habens) ab eodem *Hipponacte* repertum ait Clemens Alexandr. Strom. lib. I. p. 365. ed. Pott. Conf. Hephaeſtionem, Enchirid. p. 16.

Sequitur *Achaei* teſtimonium, in *Epit.* quidem omiſſum, in membr. *A.* vero & in editis ita ſcriptum:

Βακκάρει χρισθέντα καὶ ψυκτηρίοις

πτεροῖς ἀναστήσαντα πρὸς θείαν τρίχα. b

Ubi CASAUBONUS: »*ACHAEI versus*, inquit, ſcribe ſic, »auctore eruditiſſimo CANTERO:

»— Βακκάρει χρισθέντα καὶ ψυκτηρίοις
»πτεροῖς ἀναστήσαντα προσθίαν τρίχα.

»Cultum molliorem neſcio cuius deſcribit qui haec loqui»tur. Ait, *baccari ſe ipſum inunxiſſe; & crines anteriores ere»xiſſe ſuſtuliſſeque in altum ope crinalis*: quod poëta vocat »*alas*; quia elata coma ab utrâque parte capitis ſpeciem »*alarum* non male exhibet: quod & cernimus hodieque in »crinium compoſitione nobilium foeminarum: quare et»iam *alas* vulgo cenſores noſtri appellitant. Etiam viros »olim θηλυδρίας capiti ſuo crinale aptaſſe, nullum dubium. »Ovidius libro quinto Metamorph. de Aty:

»— *Ornabant aurata monilia collum:*
»*& madidos myrrhâ curvum crinale capillos.*

»Qui locus non mediocriter Achaei verba illuſtrat. At »ψυκτηρίας vocat alas iſtas, quoniam ſuſcitati crines, ut »loquitur Tertullianus, flabellis ſimiles ſunt, quibus ven»tum facere & frigus captare ſoliti etiam veteres. Adde »quod hoc modo compoſita coma, ceu expanſum velum, »admiſſo vento caput poteſt refrigerare.« — In ed. 2. & 3. ex eiusdem CASAUBONI ſchedis haec adiecta: »Sed vi»derit acutus lector, num ſit melius & verius quod SCA»LIGERO placebat, ψακτηρίοις, per primam vocalem, non »per υ. Notum, quid ſit ψηκτὴρ vel ψήκτρα, a ψήχω, »*rado*. Mihi ea emendatio admodum probaretur, niſi quod »minus videtur id epithetum congruere voci πτεροῖς, »quam non abſurde, opinor, expoſuimus.« — WESTONUS, Hermeſian. pag. 64. in omnia alia discedens, tenendum vulgatum πρὸς θείαν τρίχα cenſuit, ψυκτηρίοις vero in μυκτηρίοις mutandum, verba poëtae in hunc ſenſum interpretans: *Bacchari inunctum, & per alas nasi odore ad capillum divinum* (id eſt, *in caput*) *recepto unguentum abſorbentem*. Cuius rationes exponentem ipſum conſulat cui lubet: nobis non tanti viſae erant, ut operae pretium videretur exponendis eis morari lectorem. Probavimus nos *Canteri* emendationem: ſed ψυκτήρια πτερὰ, id eſt, *pinnas refrigerantes* multo expeditiore ratione, quam quae Caſaubono placuerat, *flabella* intelleximus. Initio prioris verſus, cui una ſyllaba deerat, quum vix alia niſi

καὶ particula fingi poſſe videretur, hanc ex coniecturâ adiecimus.

Ἴων, Ὀμφάλῃ· Βάκχαριν δὲ &c. »In *primo verſu* IONIS »ſcribe βάκκαριν: in *ultimo*, τόπον potius quam τρόπον. CANTERI haec emendatio, cui adſtipulor: etſi de »voce τρόπον poteſt ambigi.« CASAUBONUS. — Etiam priorem emendationem, βάκκαριν, CANTERUS occupaverat; quam adoptavimus. Poteras vero etiam ſuſpicari, in ſcriptura βάκκαρις forſan accuſativum pluralem βακκάρεις latere; ſi modo usquam alibi in plurali numero poſitum hoc nomen reperiretur. Vulgatum membranae *A.* tenent. In *Epit.* omiſſa ſunt poëtae verba, Athenaei ſolum obſervatio adpoſita eſt, Ἴων δὲ Σαρδιανὸν κόσμον εἴρηκε &c. Cur τρόπον in τόπον mutaremus, nullam cauſſam vidimus: & vulgatum merito defendit TOUPIUS, in Notis ad novam edit. Epiſt. Crit. Opp. Tom. II. p. 534. *Peloponneſi mores:* intellige, *auſteros, rudes, duros.*

διαβόητοι ἐπὶ ἁδυπαθείᾳ οἱ Λυδοί· καὶ τὸ παρ' Ἀνακρέοντι »Λυδοπαθὴς« ἀκούουσιν ἀντὶ τοῦ ἁδυπαθής. »Aeſchy- »lus, Septem ad Thebas, [immo, in Perſis, vs. 41.] Ἄβροδιαίτων δ' ἕπεται Λυδῶν ὄχλος. Ad quem locum Scho- »liaſtes notat quae retuliſſe operae ſit pretium: Ἀβροδίαιτοι ὄντως οἱ Λυδοί. ὅθεν καὶ τὸ παρὰ Ἀνακρέοντι λυδο- »παθεῖς τινες, ἀντὶ τοῦ ἁδυπαθεῖς. καὶ τὸ περιφερόμενον, »Μηδέ μοι Λυδῶν καρύκας, μηδὲ μαστίγων φόφους. καὶ ὁ »Λυδοφοίτης δὲ μυροπώλης ταύτην τὴν τρυφὴν δηλοῖ. καὶ »τὴν βάκχαριν δὲ ἔνιοι μύρον Λυδῶν ἔφασαν. Id eſt: *Reve-* »*ra erant Lydi gens luxurioſa & mollis:* unde eſt apud Ana- »creontem Λυδοπαθεῖς τινες, pro ἁδυπαθεῖς, voluptuarii. »*Vulgo etiam dici ſolet:* neque Lydorum condimenta mihi »contingant, neque flagrorum crepitus. *Et eiusdem luxus* »*teſtis eſt* unguentarius, *qui dicitur poëtae cuidam* Λυδοφοί- »της, *tanquam* frequens in Lydiâ. *Praeterea* baccharim *non-* »*nulli appellarunt* unguentum Lydorum.« CASAUBONUS.

Μνημονεύει τῆς βακκάριδος καὶ Σοφοκλῆς. Μάγνης δ' ἐν Λυδοῖς &c. *SOPHOCLIS* fabulam, qua ille *baccaridis* mentionem fecerat, non nominavit Athenaeus. De *MAGNETE*, veteris Comoediae poëtâ, & eius fabula *Lydis* vide Fabricii Bibl. Graec. Tom. I. p. 767. cum Harleſii Additamentis, Tom. II. p. 453. quorum tamen diligentiſſimorum virorum obſervationem effugerat hic Athenaei locus, qui minime praeteriri debuerat. Nempe in Dalecampii Indice

Auctorum, e quo illi ſua ad Athenaeum ſpectantia maxime hauſerunt, in *Magnetis* fabulis non nominantur *Lydi*, quoniam hoc loco praeſcripta Athenaei verba *Dalecampius* parum felici coniecturâ ſic interpretatus erat: *Baccaridis ſic meminit & Sophocles Magneſius in Lydis.* c

Αἰσχύλος γὰρ ἐν Ἀμυμ. Recte γὰρ dedere membr. *A.* Cauſſalem utique coniunctionem manifeſte deſiderabat orationis connexio.

Sequitur *SIMONIDIS* iambus unus, cum initio ſequentis:

Κ' ἠλειφόμην μύροισι καὶ θυώμασι
καὶ βακκάρει. —

Poſterior ſenarius compleri ex Clemente Alexandrino poteſt, Paedag. lib. II. cap. 8. pag. 207. ed. Pott. nempe:

— καὶ γάρ τις ἔμπυρος παρῆν.

Quod pro θυώμασι, vulgo apud Clementem θυμιάμασι ſcribitur, id ex gloſſemate eſt. Apud eumdem βάκκαρι editur, qua de ſcripturâ paullo ante diximus: nec vero ei hîc locus erat, quia productam ultimam ſyllabam deſiderabat metrum: nec melius eſt quod codices nonnulli mssti Clementis habent, βάκκαριν. Apud Athenaeum in cod. *Epit.* nunc βακκάρι (ſic) ſcribitur: rectius βακκάρει ms. *A.* cum edd. Breviator hîc rurſus in eumdem errorem, quem ſaepe notavimus, incidit. Quae *Simonidis* verba erant, haec ille *Aeſchylo* tribuit.

Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις: nempe in *ſecundis Thesmophoriazuſis*, quae ad nos non pervenerunt. Vide Pierſonum ad Herodiani Philetaerum, pag. 437. & Hemſterh. ad Polluc. X. 137. *ARISTOPHANIS* verſus ſic ſcripti erant:

Ὦ ζεῦ πολυτίμητ' οἷον ἔπνευσ' ὁ μιαρὸς d
φάσκωλος εὐθὺς λουόμενός μοι τοῦ μύρου
καὶ βακκάριδος.

Nos cum BRUNCKIO (in Fragm. Ariſtoph. pag. 249.) πολυτίμητ' & ἔπνευσεν & λουόμενος correximus. Poſtremam emendationem DALECAMPIUS praeiverat, *ſoluta pera* interpretans. In ms. *A.* πολυτίμητε absque apoſtropho ſcribitur. In *Epit.* deeſt tota ecloga. Vocabulum φάσκωλος, *ſaccus*, *pera*, *marſupium*, gloſſographis omnibus obſervatum: quorum interpretationes nonnihil inter ſe diverſas, recenſuit *Sallier* ad Thomam Mag. p. 886. Conſuli etiam poſſunt Lexica Latina in *Paſceolus.*

AD CAP. XLII.

d Βρενθίου δὲ μύρου μνημονεύει Φερεκράτης. CANTERUS in orâ Βερενθίου notaverat. Quo ſpectat Animadverſio CASAUBONI: »Unguenti huius meminerunt Clemens Alexan»drinus, [Paedag. II. 8. p. 207. ed. Pott.] Heſychius, Eu»ſtathius, alii: nec cauſſa ulla, cur βερενθίου hîc legere »quidam malint.« — Canteri βερένθιον ex lectione olim apud Pollucem VI. 104. vulgatâ deſumtum erat: pro quo deinde melioribus ex codicibus βρένθιον editum. Sic & Heſychius: Βρένθιον, μύρον τι, ὡς βάκκαρις. οἱ δὲ ἀνθινὸν μύρον. Quod Euſtathius βρένθειον per diphthongum ſcribit, ad Iliad. ξ'. pag. 962. l. 31. id ex Athenaei Epitomâ eſt, ubi ita ſcribitur. Sic & apud Etymologum, pag. 212. l. 41. ubi tamen paulo poſt etiam altera laudatur ſcriptura, quam hîc cum editis tenent membr. *A*. Ac ſane penultimam ſyllabam *PHERECRATES* in adpoſito teſtimonio corripuit. Caeterum confer HEMSTERHUSII notata ad Luciani Dialog. Mort. X. ſect. 8. Tom. II. p. 449 ſq. ed. Bipont.

Βασιλείου δὲ μύρου μνημονεύει Κράτης. »Plinius: [XIII. »11. 2.] *Regale unguentum appellatum, quoniam Parthorum »regibus ita temperatur.*« CASAUBONUS. — Compoſitionem ibidem docet Plinius: ſed iam ante Parthorum tempora a Medorum puto Perſarumque regibus unguentum aliquod id nomen habuiſſe vetuſtiora teſtimonia ab Athenaeo citata evincunt. *CRATETIS* verba, cum ſic edita eſſent,

Γλυκύτατον δ' ὦ Ζεῦ βασιλείου μύρου:

nullo membranarum diſſenſu, niſi quod in eis δὲ ὦ Ζεῦ absque apoſtropho ſcribatur: metrum equidem nullo modo potui expedire, ac videtur ab ipſo Athenaeo neglectum fuiſſe; ſed pro ὦ Ζεῦ non dubitavi ὦ ζε corrigere, praeeunte PORSONO in Notis criticis ad novam Homeri editionem Oxonienſem, quae anno MDCCC. prodiit: quam editionem quidem oculis uſurpare nondum mihi contigit, praedictam emendationem nonniſi ex Novis Literariis cognovi. Quid ſit vero quod poſt ὦ Ζεῦ articulum τὸ inſerendum in orâ notaverit *Canterus*, exputare non potui.

e Σαπφὼ δ' ὁμοῦ μέμνηται τοῦ τε βασιλείου καὶ τοῦ βρενθείου. Sic edidi, cum hoc loco in ſcripturam βρενθείου uterque codex mſtus conſentiat. Tum in *SAPPHûS* etiam verbis, βρενθεΐῳ βασιληΐῳ, eosdem codices adcurate ſecutus ſum, in iſtam ſcripturam conſentientes hac unâ

differentiâ, quod in fine ſub utraque vocali ω codex *Epit.* e iota ſubſcriptum habet, codex *A.* vero nec ſubſcriptum nec ad latus ſcriptum.

ψάγδης. »ψάγδης unguentum in Hoeſchelii Excer»ptis σάγδα ſemper vocatur: & ita etiam Athenaeus ali»quanto poſt. [p. 691. b. c.] Accedit Heſychius: Σαγδὰς, »[Σάγδας] εἶδος μύρου, ἢ ψέγδας. Ita ſcriptum eo loco in »litera σίγμα. Alibi ſic: Ψάγδας, ψαγδῆς μύρου ποιόν. Sic »in Alexandrino Clemente, & Galeno.« CASAUBONUS. — Nempe Epitomae auctor, praetermiſſis quae hoc loco de ψάγδῃ leguntur, ſtatim ea attingit quae de *plangonio* & *megallio*, & alia nonnulla quae iſtis ſubiiciuntur: tum demum, ubi in opere pleniore (pag. 691. b.) iſta leguntur, Τῆς δὲ λεγομένης σάγδας &c. ſic ille ſcribit: Μύρον δὲ καὶ ἡ σάγδα. Εὔπολις· σάγδαν ἐρυγγάνοντα. εἴρηται δὲ ἐπὶ ἄγαν χλιδῶντος &c. Ac ſane negari non poteſt, perincommode in pleniore opere iſta ab his, quae hîc leguntur, diremta eſſe. Videtur Athenaeus, quae de unguentis his commemorat, ea fere omnia ad verbum e vetuſtioribus quibusdam Grammaticis deſcripſiſſe, & ex alio quidem haec, quae ſub nomine ψάγδης hic adpoſuit, ex alio vero iſta quae pag. ſeq. ſub nomine Σάγδας tradit. Et in nonnullis quidem veterum poëtarum teſtimoniis diverſas lectiones ſecuti erant hi Grammatici, quorum ſcrinia Philologus noſter compilavit. Scilicet dicebatur & ψάγδας & σάγδας, quemadmodum ψίττακος & σίττακος, σώχειν & ψώχειν. Vide Heſychii Interpp. ad voces Σάγδας, Σίττακος, & Ψαδάς. Quod autem hoc loco *poſt* ψάγδης in editis libris (neſcio an & in ms. *A.*) *interpungebatur* oratio, quaſi nominativus caſus ψάγδης eſſet, id perperam factum nobis viſum erat. Cum enim in poëtarum Atticorum teſtimoniis, qui de hoc vocabulo adferuntur, accuſativus caſus ψάγδαν formetur, nominativus caſus ἡ ψάγδα fuerit, genitivus τῆς ψάγδης. Itaque iungenda iſta iudicavi, ψάγδης Ἀριστοφάνης, ſcilicet μέμνηται vel μνημονεύει: ut paulo ante, Βρενθίου δὲ μύρου μνημονεύει &c. & mox pag. 691. a. Τοῦ Μεγαλλίου δὲ μύρου &c. & ibidem, Ναρδίνου δὲ μύρου μέμνηται &c.

In *ARISTOPHANIS* teſtimonio quum perperam φέρ' εἰδῶ ſcriberetur in editis, recte ἴδω dedere membr. *A.* quemadmodum ex coniect. correxit BRUNCK in Comici Fragm. pag. 238. num. 15.

e Εὔπολις δ' ἐν Μαρικᾷ· &c. »Ait, Εὔπολις δ' ἐν μάρε »καὶ ψάγδαν ἐρυγγάνοντα. Prope ſuperfluum eſt mone»re, ſcribendum ἐν Μαρικᾷ. Interpres qui meminiſſet, *Co»lacas* Eupolidis fabulam aliquoties laudatam fuiſſe in ſu»perioribus, hîc quoque id verbum putavit ſibi locan»dum, nullâ editae lectionis habitâ ratione. Atqui *Mari»cam* quoque docuerat *EUPOLIS* adverſus Hyperbolum, »ut Equites contra Cleonem Ariſtophanes. Quintilianus: »[I. X. 17.] *Apud Eupolim Maricas, qui eſt Hyperbolus, ni»hil ſe ex muſicis ſcire niſi literas confitetur.* Mitto ſciens & »prudens alia Graecorum teſtimonia, qui fabulae huius »meminerunt quam ſaepiſſime. Proprie *Maricas* ſervile no»men Aſiaticum. Vide Heſychium.« CASAUBONUS. — Heſychius: Μαρικᾶν· κίναιδον. οἱ δὲ, ὑποκόρισμα παιδίου ἄῤῥενος βαρβαρικοῦ. Vide ibi Interpp. & de *EUPOLIDIS* fabulâ conſule Fabricii Harleſiique Biblioth. Graec. in Comicorum deperditorum notitiâ. Mendoſam lectionem hîc tenet codex *A.* qui quidem pag. ſeq. lit. *c.* ubi idem *Eupolidis* teſtimonium repetitur, proxime ad veram ſcripturam acceſſit. Simillimas ioculares locutiones, qualis eſt iſta, ψάγδαν ἐρυγγάνοντα, ab eodem *Eupolide* in fabulâ Κόλαξι cumulatas vidimus lib. XIV. pag. 646. f. conf. XV. 685. a.

Εὔβουλος (temere Εὔβολος ed. Caſ. 3.) δ' ἐν Στεφανοπώλισιν &c. »Corruptus eſt *EUBULI* verſus,

»Αἰγυπτίῳ ψάδαν [immo recte ψάγδαν edd.] ἰτρὶς λε»λουμένῳ. [immo vero λελουμένη edd. cum Msto.]

»CANTERUS faciebat, ψάγδανι τρὶς λελ. Tamen ali»ter ſolent Graeci nomen hoc efferre, ut paullo ante mo»nebamus: ſed multum ſemper iidem in barbaris dictioni»bus ſibi permiſerunt. Quid ſi ita?

»Αἰγυπτίῳ ψάγδᾳ εἰς τρὶς λελουμ. vel, νίτρῳ λε»λουμένη.

»*Aegyptio pſagdâ uncta, & nitro lota.* νίτρου, [ſive λίτρου] »pro *manuum lavacro* habes libri initio, [pag. 665. b.] in »vulgari quidem lectione.« CASAUBONUS. — Si νίτρῳ placeret, poſſes in eam ſententiam quae Caſaubono placuit, νίτρῳ τε λελουμ. corrigere. Sed quam ſcripturam h. l. in orâ noraverat *Canterus*, ea non tam ex coniecturâ editoris erat, quam ex Farneſiani codicis (ut videtur) ſcripturâ. Sic quidem etiam in noſtris vetuſtis membranis ſcribitur, ψάγδανι τρὶς λελουμένη. Eamdemque ſcriptu-

ram in ſuo etiam codice repererat *Natalis Comes*, quam in latinâ verſione his verbis expreſſit:

Aegyptiâ pſagdane ter lota ut fuit.

Nil ſane mirum eſt, exoticum vocabulum variis modis, a poëtis praeſertim, qui metri praeſcriptum ſequi debuerunt, inflexum eſſe. Sed commodius tamen ψαγδᾶνι penultimâ circumflexâ hìc ſcriptum foret: certe in ψάγδανι etiam penultimâ productâ uſum eſſe poëtam metrica ratio docet.

παρὰ Ἠλείοις φησὶ μύρον τι πλαγγόνιον καλεῖσθαι, εὑρεθὲν ὑπό τινος Πλάγγονος. Edebatur μῦρόν τι, primâ circumflexâ, perperam, ut alibi. Huius unguenti mentionem faciunt Pollux VI. 104. Clemens Alex. Paedag. II. 8. & Heſychius; apud quem quum μύρον τι παρ' Ἀθηναίοις vulgo legatur, fortaſſe παρ' Ἠλείοις ſcriptum oportebat, ut apud Athenaeum. *Plangonem* autem *mulierem* fuiſſe *Eleam, quae illud unguentum invenit*, ex Helladii Chreſtomathia diſcimus, pag. 14. ed. Meurſ. Confer ibi Meurſii Notas, pag. 53.

ὡς καὶ τὸ μεγάλλιον· ὠνομάσθη γὰρ καὶ τοῦτο ἀπὸ f Μεγάλλου. »Claudam caput hoc unde coepit. Nam de »*megalio* unguento ſequuntur Athenaei verba, ὡς καὶ τὸ »μεγαλεῖον. ὠνομάσθη γὰρ καὶ τοῦτο ἀπὸ Μεγάλλου τοῦ »Σικελιώτου. οἱ δ' Ἀθηναῖον φασὶν εἶναι τὸν Μέγαλλον. Non »eſt dubitandum quin ita ſcripſerit Athenaeus, quod et- »iam Euſtathius probat. Heſychius tamen, eosdem laudans »ſcriptores, *Ariſtophanem* videlicet ac *Pherecratem*, *metal- »leum* hoc unguentum vocat. Μετάλλειον, inquit, μύρον. »Ἀριστοφάνης·

»Μεταπέμπου νῦν ταῦτα σπουδῇ, καὶ μύρον εὔρημα Με- τάλλου.

»Μέταλλος γάρ τις Σικελιώτης τὴν τοῦ Μεταλλείου μύρου »κατασκευὴν εὗρεν. μνημονεύει δὲ καὶ Φερεκράτης ἐν τῇ »Πετάλῃ. Sunt quidem adfines literae T & Γ: ſed Heſy- »chium non aliter ſcripſiſſe literarum ſeries arguit.« Casaubonus. — Apud Pollucem etiam, VI. 104. in optimo alioquin codice msto, non (ut vulgo editur) μεγαλήσιον ἀπὸ Μεγάλου Σικελιώτου, ſed μετάλλιον ἀπὸ μετάλλου Σικελιώτου ſcribitur. Sic & apud Clementem, μετάλλιον, l. c. Item apud Helladium l. c. Contra Plinius, Galenus, Dioscorides, Etymologici auctor, Suidas & Euſtathius cum Athenaeo in ſcripturam per *gamma* literam

f conſentiunt: quorum omnium teſtimonia collecta exhibuit Meurſius in Notis ad Helladium pag. 53 & ſeq. quibus adiici atque etiam primo loco nominari debuit Theophraſtus De Odorib. pag. 446 & ſeq. Et Athenaeus quidem non hoc uno loco literâ *gamma* nullo librorum diſſenſu uſus eſt, ſed & ſupra, pag. 689. a. & XII. 553. b. Et antiquiſſimam eſſe iſtam rationem, ipſum etiam vitium quod in huius vocabuli ſcripturam irrepſit, teſtatur; cum pro eo quod ab inventoris Μεγάλλου nomine *μεγάλλιον* vel *μεγάλλειον* ſcribi debuerit, ſubinde μεγαλεῖον fuerit ſcriptum: quae ſcriptura non modo hodie in Theophraſti libris, tum apud Etymologum & Suidam, itemque apud Athenaeum noſtrum nonnullis in locis obtinet, verum etiam Plinii aetate iam paſſim obtinuerat; unde *propter gloriam* (id eſt, a *virium magnitudine*, ἀπὸ τοῦ μεγάλου τῆς δυνάμεως) *megalium adpellatum* ipſe Plinius cenſuit, XIII. 1. 2. Quibus rationibus commotus Palmerius, Exercit. pag. 533. corrigendos eos auctores cenſuit, in quibus per τ literam ſcribitur id nomen. Iam apud Athenaeum hoc ipſo loco quod τὸ μεγαλεῖον vulgo edebatur, id quidem e vetuſtis membr. *A.* derivatum erat; ſed, τὸ μεγάλλιον debuiſſe ſcribam, dubitare nos non ſinit cum id quod continuo ſubiicitur ἀπὸ Μεγάλλου, tum quod & ſuperioribus duobus locis, & hîc in his quae mox ſubiiciuntur, τοῦ μεγαλλίου δὲ μύρου &c. ter deinceps conſtanter ſic cum duplici λ & ſimplici vocali ι in eisdem membranis, quemadmodum in editis libris, ſcribitur id nomen. Itaque etiam codex *Epit.* quamquam pag. 689. a. τῷ μεγαλίῳ dederat, hoc tamen loco recte τὸ μεγάλλιον exhibet; ubi quidem quod continuo in eodem codice ſubiicitur ἀπὸ Μεγάλου, calligraphi is error eſt, qui Μεγάλλου debuerat. Iam ad *accentum* vocabuli quod ſpectat, in noſtro codice *Epit.* ſuper hoc ipſo vocabulo inter lineas rubro ſcripta vox προπαροξυτόνως diſerte indicat, *antepenacute* (nempe μεγάλλιον, non μεγαλεῖον) ſcribi & efferri illud vocabulum: quae nota ab ipſo Epitomae auctore profecta videtur: eamdem certe etiam Euſtathius ſuo in codice *Epit.* repererat; quare de hoc vocabulo ſic ille praecepit in Comment. ad Iliad. ξ'. pag. 962. l. 32. καὶ τὸ ἢ μεγαλεῖον προπεριſπωμένως κατὰ τοὺς πολλοὺς, ἢ κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους μεγάλλιον προπαροξυτόνως, ἐν δυσὶ λλ', μετὰ παραλήγοντος ι'.

Ἀριστοφάνης ἐν Τελμισσεῦσι. Comici verba ab Athenaeo praetermissa, ex Hesychio supra a Casaubono adposita vidimus. Confer BRUNCKII Fragm. Aristoph. pag. 270. num. 3.

Φερεκράτης ἐν Πετάλῃ. De titulo fabulae vide Not. ad VIII. 343. c.

Στράττις τ' ἐν Μηδείᾳ. Copulam τ', quae deerat editis, commode nobis obtulit cod. *A*. In mendoso quidem Μήδᾳ, quod hîc edebatur, nil mutat idem codex: sed libro XI. pag. 467. e. consentiente eodem codice recte Μηδείᾳ edebatur titulus huius fabulae, de qua vide quae Casaubonus monuit ad VII. 327. e. Animadv. T. IV. p. 457. Grammatici, quos ibi ait Casaub. meminisse *Medeae* STRATTIDIS, sunt Harpocration & Suidas. Dalecampius cum *in Medâ* tenuisset, Gallicus interpres *Medicam mulierem* intellexit: *Strattis dans sa femme Mede.* At *Medicam mulierem* Strattis poëta Atticus non Μήδαν, sed Μήδην saltem, dicturus erat; ut taceam, gentile foemininum apud Stephanum Byz. non ἡ Μήδη formari, sed ἡ Μηδίς.

οὐδὲ Δινίας Αἰγύπτιος. *Diniam* quem dicat *Aegyptium* nescio. Posses unguentarium aliquem intelligere Aegyptium: sed quod addit, *nec vidit, nec possedit*, vel, *nec emit* aut *sibi comparavit;* non, *nec coxit* aut *confecit;* videtur significare delicatum aliquem hominem, qui pretiosis unguentis maxime studuisset. Caeterum Δεινίας utique scriptum malles nomen: certe *productam primam syllabam* versus declarat.

ἔπειτ' ἀλείφειν &c. »In *AMPHIDIS* versu, a

»ἔπειτ' ἀλείφειν τῷ μεγαλλίῳ μύρῳ,

»poëtarum more ἀλείφειν dictum, pro ἀλείφετε. [vel, pro ἀλείφειν δεῖ.] »Nam fallitur vir doctus, [Dalec.] qui ar»gumento eius vocis sequentem versum corrumpit, scri»bens θυμιᾷν, pro θυμιᾶτε. Atqui non ex isto fuit ille »emendandus, sed contra exponendus hic ex illo. *Mindax,* »cuius meminit Amphis, est θυμίαμα ποιὸν, ait Hesy»chius.« CASAUBONUS. — Et vocem & interpretationem ex ipso illo Amphidis versu accepisse Hesychius videtur.

ANAXANDRIDAE sunt verba, ex fabulâ *Terco:*

Ἀλλ' οἵα νύμφη βασιλὶς ὠνομασμένη &c.

Ubi quum νύμφη βασιλὶς intelligi possit *sponsa regia*, vel *recens nupta regina*, TOUPIUS ad Theocr. pag. 402. ex Hesychio in Ἀριστόδημος observavit, Βασιλίδα esse me-

retricis nomen: & νύμφην ὠνομασμένην interpretatus eſt *ſponſam genere & opibus claram.*

De *nardino unguento* adfertur *MENANDRI* teſtimonium, his verbis conceptum:

b Ἡδὺ τὸ μύρον, παιδίον, ἡδύ. πῶς γὰρ οὔ; νάρδινον.

Quae verba *CLERICUS* in Menandri Fragm. pag. 102. ſic digeſſit:

— A. Ἡδὺ τὸ
μύρον παιδίον. B. ἡδύ. πῶς γὰρ οὔ; νάρδινον.

Quaſi ſic metrica ulla ratio conſtaret verbis. Quem ad locum miratus ſum a Bentleio in Emendationibus nihil animadverſum. Si ſenarium iambicum velles, tali quodam modo concinnandus puto fuerit:

Ἡδὺ τὸ μύρον γ', ὦ παιδίον, ἡδύ. Πῶς γὰρ οὔ;
νάρδινον. —

AD CAP. XLIII.

ALCAEI verſus quum ſic editus eſſet,

Μυρίσας συγκατέκλεισεν ἀνθ' αὐτῆς λάθρα:

nihil varietatis e cod. *A.* adnotatum eſt, niſi quod αὐτῆς in illo, non αὐτῆς ſcribatur: quae ſcriptura an ad emendandum aut ad illuſtrandum breve hoc fragmentum aliquid poſſit conferre, neſcio equidem. In primo verbo μυρίσας mendum ineſſe, ipſe modulus ſenarii docebat; e quo manifeſtum eſſe nobis videbatur, Μυρίσασα ſcripſiſſe poëtam; quemadmodum etiam DALECAMPIUS ex coniecturâ legerat, in verſione ſic ſcribens:

» Μυρίσασα, *unguentis ſe cum illeviſſet, clanculum ſimul ſtatim ſe concluſam abdidit.* «

Activum μυρίσασα pro μυρισαμένη accepit hic interpres: quod dubito an Graeci ſermonis proprietas ita admittat, quemadmodum latine *lavit* dicimus, pro *lavit ſe*. Pro ἀνθ' αὐτῆς, idem αὐτίκα ἑαυτὴν legebat, quod verſui quidem nullâ ratione aptare poſſis. In *Epit.* deeſt hoc teſtimonium.

ARISTOPHANIS verſus ex *Concionatricibus* eſt num. 1117. ed. Br. ubi pro olim vulgato μεμύρωμαι BRUNCKIUS ex hoc Athenaei loco μεμύρισμαι poſuit.

c Τῆς δὲ λεγομένης σάγδας — — Ἐπίλυκος ἐν Κωραλίσκῳ. intellige μέμνηται. Conf. pag. praec. *e.* & ibi notata. Breviter *Epitoma*: Μύρον δὲ καὶ ἡ σάγδα. Εὔπολις· σάγδαν ἐρυγγάνοντα. Iam a recto caſu ἡ σάγδα, geniti-

vus τῆς σάγδης, non (ut hîc ſcribitur) σάγδας, formari debebat; ſicut pag. praec. τῆς ψάγδης. In recto quidem caſu etiam σάγδας dicebant, ut mox Epilycus; & Pollux, VI. 104. σάγδας δὲ Αἰγύπτιον ἦν μύρον. Sed hac ſub formâ videri poterat masculini generis eſſe nomen, cuius ſecundus caſus τοῦ σάγδου vel τοῦ σάγδα eſſet. At in exoticis nominibus (quod etiam paulo ante monebamus) variis atque variis inflexionibus uti licuerat Graecis hominibus: unde etiam in tertio caſu ψάγδανι dixiſſe Eubulum ſupra vidimus. Pro mendoſo Κωρακίσκῳ, recte Κωραλίσκῳ dedere membr. *A.* quam ſcripturam, a Caſaubono prorſus neglectam, in orâ etiam commendaverat CANTERUS. De illâ fabulâ conf. Animadv. ad IV. 133. b. c

καὶ ἐν Μαρικῇ Εὔπολις. »In iis quae repetuntur (ne»ſcio quare) de *ſagdâ*, iterum corruptus eſt titulus Eu»polideae fabulae: nam ſcribitur, καὶ ἐν Μαρίσκαι »Εὔπολις, σάγδαν ἐρυγγάνοντα. Interpres [in *Imaricâ*, »in verſione ponens] plane patientiâ noſtrâ abutitur: qui »adeo vicinis locis tam diverſa pronuntiet. Adeo verum »eſt, erroris multas eſſe vias, veritatis unicam.« CASAUBONUS. — Μαρικαὶ h. l. habet codex *A.* nonniſi in *accentu* peccans, qui pro acuto circumflexus eſſe debebat: nam αι in fine valet ᾳ. Vide ad p. 690. e.

AD CAP. XLIV.

Παμπόλλου δὲ &c. In edd. παμπολλοῦ ſcribebatur: accentum recte ſignatum dedere ambo noſtri mssti.

Ἱππαρχός φησιν ἐν Παννυχίδι. Παννυχίσι fortaſſe legendum conjectarunt viri docti ad Polluc. X. 108. Membranae noſtrae nil mutant.

In *ALEXIDIS* teſtimonio, ſi vera ſcriptura πᾶν τὸ Σαρδέων γένος, genitivus ille formatus fuerit tamquam a recto caſu ὁ Σαρδεὺς, *Sardenſis*: quae quidem forma nominis gentilis alioqui non eſt in uſu. Itaque Σάρδεων ſcribendum putavi, a nominativo αἱ Σάρδεις, quod eſt civitatis nomen. d

ἀνυπερβλήτου τιμῆς, ὡς προείρηται, τῶν μύρων ὑπαρχούσης. Dalecampius, *apud illos unguentum in ſummo honore fuit*: quem fideliter ſecutus eſt Gallicus interpres. At non de *honore* nunc agebatur, ſed de *immani pretio*, de quo modo dixerat Deipnoſophiſta. Mox, οὐκ ἀπείχοντο τῆς

χρήσεως. Hoc verum iudicavi. Intellige τῆς χρήσεως τῶν μύρων: quare paulo plenius Epitomator, οὐκ ἀπείχοντο τῆς τούτων χρήσεως: ſcilicet perſpicuitatis cauſſâ, ſuo iudicio, pronomen τούτων adiiciens. Ad idem vocab. χρήσεως referuntur deinde iſta, οὕτω πολυτίμων (nempe μύρων) καὶ καλλίστων ὑπαρχόντων. Sic pag. 692. b. ἐπὶ τὴν τῶν μύρων χρῆσιν ὥρμησε.

e Οὐ γὰρ ἐμυρίζετ' &c. »Lepidiſſimorum verſuum ALEXI»DIS principium *ita ſcribe:*

»Οὐ γὰρ ἐμυρίζετ' ἐξ ἀλαβάστρου, πρᾶγμά τι
»γιγνόμενον αἰεὶ Κρονικόν.

»Id eſt: *non enim ungebatur ex alabaſtro, quod vulgo fieri ſo»let, eſtque id inſtitutum Saturnium.*« CASAUBONUS. — πράγματι uno verbo ſcribebatur in ed. Cant. ſed in orâ correxerat editor, πρᾶγμά τι: recte. *Verſ.* 2. αἰεὶ cum Caſaub. ſcripſi, pro vulgato ἀεί. Κρονικὸς valet ἀρχαῖος, ut apud Ariſtoph. Plut. 581. Confer Athen. III. 113. a. & ibi not. ἐξ ἀλαβάστρου cum editis praefert ms. *Epit.* Nos ἀλαβάστου ſcripſimus praeeunte ms. *A.* Vide not. ad V. 206. c. & ibi cum operarum noſtrarum errore ſcribatur »temere ἀλάβραστρος edd.« corrige »temere ἀλάβαστρος edd.«

In eiusdem *Alexidis verſ.* 6. δαιμάτια, non δοιμάτια, ſcribitur in utroque noſtro msto. Et ſic rurſus paulo poſt ſcribit cod. *A.* in Deipnoſophiſtae verbis, quae Breviator omiſit. Vide Animadv. ad XIII. 590. f.

f *Verſ.* 7. μή μοι φθονήσητ'. Sic recte ms. *A.* non φθονήσατ'. Conf. Ariſtoph. Acharn. 497. In *Epit.* omiſſi ſunt duo poſtremi verſus. Totum autem iſtum verſum ab Euripide mutuatus eſt *Alexis.* Vide Schol. ad Ariſtoph. Acharn. v. 496. *Verſ.* 8. Pro vitioſo ἠρίνῳ, recte ἰρίνῳ adnotaverat CANTERUS in orâ: quod miratus ſum a Caſaub. non in contextum fuiſſe receptum.

AD CAP. XLV.

Foedè corrupta, in editis praeſertim libris, erant verba iſta, πρὸς θεῶν φιλοίπια ἡδονὴ μᾶλλον δ' οὖσα λακωνία, δοιμάτια μολύνεσθαι &c. Ibi perſpecte CANTERUS in orâ, primum, φίλοι ποία notaverat, deinde δ' οὖσα σαλακωνεία. Quarum emendationum priorem ad-

optans *Dalecampius*, neglectâ alterâ *Laconicum* neſcio quod f *vellus* imperite huc invexit; omniaque iſta verba, usque μάλιστα τὴν κεφαλὴν, partem ſtatuit eſſe eclogae Alexidis. Quo ſpectat CASAUBONI Animadverſio haec: »Deſinit teſtimonium *Alexidis* in hoc verſu,

» ἠλειφόμην ϑυόμενος ἰρίνῳ μύρῳ.

»Proxime ſequentia verba ſcribe cum doctiſſimo CANTERO: Πρὸς ϑεῶν, φίλοι, ποία ἥδονὴ, μᾶλλον δ' οὐ σαλακωνεία, ϑοιμάτια μολύνεσθαι; Dalecampius ſi ex Ariſtotele & Theophraſto curaſſet diſcere quodnam vitium »Graeci appellent σαλακωνείαν, abſurdae interpretationi »ſuae, & ridiculae ſcripturae quam commentus eſt, facile veritatem antepoſuiſſet. Eſt autem σαλακωνεία hoc »loco, ἀπειροκαλία quaedam, & *inepta opum oſtentatio.* »Philoſophus vocat ſoloeciſmum hominis divitis, in opum »ſuarum oſtentatione decorum non ſervantis: qualis omnino fuit iſte, qui dum magnificus novo genere vult »videri, ſuarum convivarum veſtes corrumpit, novum »hoc σαλακωνείας edens exemplum.« CASAUBONUS. — φίλοι ποία recte ſcribitur in ms. *A.* In *Epit.* deeſt totus hic locus. De σαλακωνείᾳ vel σαλακωνίᾳ, (nam utrumque recte dicitur) & eo qui Graece σαλάκων vocatur, vide Ariſtot. Magn. Moral. lib. II. cap. 3. & lib. III. cap. 6. & Heſychium in Σαλάκων, Σαλακωνία & Σαλακωνίσαι. Diligenter etiam & copioſe de his vocabulis egit H. Stephanus in Indice Theſ. Mendoſum οὖσα λακωνία tenet ms. *A.* qua quidem in ſcripturâ perſpicue vocab. σαλακωνία continetur. Quod autem μᾶλλον δ' οὐ σαλακ. ſcribi Caſaubonus iuſſit, haud ſatis placet *negativa particula:* quamquam ea ferri poteſt, interrogative cum Caſaub. ſcribendo, μᾶλλον δ' οὐ σαλακωνία; *annon vero potius inepta opulentiae oſtentatio?* Probavimus *Canteri* coniecturam, μᾶλλον δ' οὖν σαλακ. De ſcripturâ ϑαιμάτια, quam dedere membranae, paulo ante diximus.

Μυρωνίδης ἐν τῷ περὶ Μύρων καὶ Στεφάνων. Nusquam alibi *MYRONIDES* ſcriptor commemoratus reperitur. Itaque hoc nomine *Apollonium* illum *Herophilium*, quem περὶ Μύρων ſcripſiſſe aiebat Noſter pag. 688. e. (ubi vide not.) inſigniri non ſine ſpecie cenſuit HARDUINUS, in Indice Auctorum a Plinio citatorum, pag. 53. Sed poteras eâdem ratione, atque etiam maiori quadam cum ſpecie veri, vel de *Apollodoro* illo cogitare, pag. 675. e. memorato,

aut de *Philonide* pag. 675. a. & p. 676. c. nominato, quorum uterque librum edidiſſe traditur, non modo περὶ Μύρων, ſed περὶ Μύρων καὶ Στεφάνων inſcriptum: niſi prorſus cum REINESIO (Variar. Lection. III. 2. pag. 335.) ſtatuendum eſt, *Myronidem* hunc, qui hîc vulgo nominatur, nonniſi librarii alicuius oſcitantiae ortum debere, qui pro Φιλωνίδης temere Μυρωνίδης ſcripſiſſet. Atque de huius emendationis veritate, a perſpicaſſimo doctiſſimoque viro *Reineſio* propoſitâ, fere non dubitabit quisquis eam disputationem, quae hîc adponitur, cum ſimili disputatione PHILONIDAE, quae 675. adpoſita eſt, contulerit: quarum utraque, praeter reliquam ſimilitudinem, etiam in ipſa oratione hoc commune habet, ut dictio ὁ βίος utrobique rariore illâ notione ponatur, quae ad pag. 675. d. expoſita eſt. Verumtamen Μυρωνίδης cum editis tenent ambo noſtri codd. mssti.

a τοῖς αὐχμῶσι γὰρ τὰς κεφαλὰς &c. DALECAMPIUS iſtud τοῖς αὐχμῶσι interpretatus erat *ſqualliduis ſi caput ſit*: deinde pro πολύκενον legendum coniectaverat πολυκίνητον, cum ὁρμὴν iungendum. Quo refertur CASAUBONI Animadverſio haec: »Nimium ſatagunt, qui in ſubiectâ dispu»tatione de *cauſſâ cur in compotationibus caput madeſiat un»guentis*, haec verba, ἵνα μὴ πρὸς τὸ ξηρὸν, ταύτῃ δὲ καὶ »πολύκενον, mendi habent ſuſpecta, atque adeo corrigunt. »Appellat *rem ſiccam* ſqualleus caput & nullo unquam hu»more madens. αὐχμῶσαν κεφαλὴν modo dicebat. [quod ipſum hoc loco non tam *ſqualleus*, quam *ſiccum*, erat interpretandum.] »Addit autem, ταύτῃ δὲ καὶ πολύκενον: »id eſt, *quodque propterea multum vacui habet.* Recte, & ve»riſſime. Quis communi ſaltem ſenſu praeditus neſcit, »*cerebrum* (ut omnia σπογγειδῆ) *ſiccum* anguſtiore loco »capi quam humore plenum & madens? Senſus autem eſt: »*cerebri ſicci vacuitatem humores pravos ad ſe attrahere* ἐκ τῶν »λαμβανομένων, id eſt, *ex iis cibis quibus veſcimur.* Atque »hoc probat auctor argumento ἐπιβρεγμάτων, *quae capiti* »*imponuntur, quando febri corpus ardet:* nam *ideo caput ma*»*deſieri, ne, ſi reperiretur ſiccum, & ex ſiccitate multum ha*»*bens inanis, morbi vis eo faceret impetum.* Cum ait τὰ πα»ρακείμενα, intelligit *vicinas capiti partes*, quas morbi cauſ»ſa obſidet. Dalecampius, τὰ παρακαιόμενα: [*quae adu*»*runtur:*] non inepte. Illud ineptiſſimum, quod τὰ χρειώ»δη mox vertunt *illius:* [nempe idem Dalec. *ad pingues*

illos illius:] » & erat tamen digna ſententia, quam labo-
» rarent intelligere. Ait enim, προστιθεὶς δ' ὁ βίος ἀεὶ (me- b
» lius ἀ ε ί τ ι) τοῖς χρειώδεσι, καὶ τῶν εἰς ἀπόλαυσιν καὶ
» τρυφὴν ἀγόντων, ἐπὶ τὴν τῶν μύρων χρῆσιν ὥρμησε. *Ad-*
» *iiciens ſemper aliquid vita utilibus etiam eorum quae ad vo-*
» *luptatem & delicias ſpectant, unguentorum uſum inſtituit.* « —
Recte χρειώδεσι edd. ex quo corruptum eſt χριώδεσι, quod habet ms. *A.* ſuo more diphthongum ει cum nudâ vocali ι permutans. De uſu dictionis ὁ βίος, pro οἱ ἄνθρωποι, vide notata ad pag. 675. d. in eiusdem (ut nobis videtur) auctoris teſtimonio, qui ibi *Philonides*, hic perperam *Myronides* nominatur. Poſt ἀεὶ commode adiici pronomen τι poterat, quod Caſaubono placuit: ſed adiecto non opus fuit, cum ex familiari Graecis uſu loquendi ſubintelligeretur. Vide Polyb. I. 42, 9. & quae ibi Gronovius adnotavit. Pro ἐπεσπάσθησαν, Dalecampius ἐπείσθησαν legebat, *ſibi perſuaſerunt* vertens. At non ſolicitandum vulgatum. Vide Xenophontis Cyropaed. V. 5, 10.

Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Φυσικοῖς Προβλήμασι &c. » Addit,
» Ζητεῖ δ' ὁ πολυμαθέστατος Ἀριστοτ. ἐν τοῖς Φυσικοῖς Προ-
» βλήμασι, διὰ τί οἱ μυριζόμενοι πολιώτεροι. In eo qui ex-
» tat hodie *Problematum* libro, haec Quaeſtio non legitur.
» Adſcribemus autem Clementis Alexandrini locum ex eo-
» dem Philoſopho depromtum, ut claret ex eius compara-
» tione cum Athenaeo. Sic ille, Paedagogi libro: [lib. II. cap. 8. pag. 210. ed. Pott.] » Αἱ δὲ ἀφραίνουσαι γυναῖκες,
» βάπτουσαι μὲν τὰς πολιὰς, μυρίζουσι δὲ τὰς τρίχας, πο-
» λιώτεραι ἧττον γίνονται, διὰ τὰ ἀρώματα ξηραντικὰ ὄν-
» τα. διὸ καὶ αὐχμηρότεροι γίνονται οἱ μυριζόμενοι. ὁ δὲ
» αὐχμὸς πολιωτέρους ποιεῖ. εἴ τε γὰρ αὔανσις τριχὸς ἡ πο-
» λιὰ, εἴ τε ἔνδεια θερμοῦ, τῆς ξηρότητος τῆς τριχὸς ἐκπι-
» νούσης τροφὴν τὴν ὑγρὰν, καὶ πολιοὺς ἀποτελούσης. Duas
» affert ſententias ſuper *canitiei cauſſa:* alteram eorum quì
» dicebant, *ex ariditate* eam manare: alteram cauſſantium
» *defectum caloris naturalis:* quam eſſe veram canitiei cauſ-
» ſam probat Philoſophus, De Generatione Animal. libro
» V. cap. 4. Priorem opinionem refellit idem, Hiſtoriae
» Animalium libro III. cap. XI. ubi moneo ſcribendum, ἦ
» καὶ δῆλον ὅτι οὐχ αὐότης ἐστὶν ἡ πολιότης, ὥσπερ τινὲς
» φασίν. Vulgo editum, οὐ χαυνότης: nato errore ex pra-
» vâ librorum diſtinctione, & inſcitiâ eorum qui ignora-
» bant Atticos ſcribere οὐχ αὐότης, non ut caeteri οὐκ

» αὐότης. Atqui docent nos antiqui magiſtri, [vide Suidam in Αὐασμός, & Euſtath. ad Iliad. ψ'. pag. 1418. l. 21.] » proprium Atticis fuiſſe hunc πνευματισμόν: cuius rei cer- » tiſſimum argumentum in ἀφαυαντέον: ſic enim Attici, non » ἀπαυαντέον. « CASAUBONUS. — Nos, ubi edidimus διὰ καὶ αὐχμηροὶ οἱ μυριζόμενοι, codices noſtros ſecuti ſumus; quorum ſcripturam cum res ipſa confirmat, tum Clementis teſtimonium a Caſaubono prolatum. εἴτε γὰρ αὔανσις recte mssti, cum ed. Cant. & ed. Caſ. 1.

c διὸ καὶ τὰ πιλία ἧττον ποιεῖ πολιούς. *Crines pileo tegi ſolitos citius caneſcere* docet etiam Philoſophus, DE Generat. Anim. V. 5. & Hiſtor. Anim. l. c. Confer Herodot. III. 12.

AD CAP. XLVI.

εἰσίασί τινες μύρων Βαβυλωνίων ἔχοντες ἀσκίδια. Pro μύρῳ, quod perperam editum erat, μύρων corrigendum eſſe monuere CANTERUS & CASAUB. Sic vero recte ſcriptum in ms. *Epit.* Ambo autem codices εἰσίασι dedere,
d cum ἐσίασι in editis ſcriberetur. παραῤῥαίνοντες geminatâ in medio ρ literâ ſcripſi cum ms. *Epit.*

συμβαλοῦμαί τι μέλος ὑμῖν εἰς Ἔρωτα, κατὰ τὸν Κυθήριον ποιητήν. — » *Poëta Cytherius*, eſt Philoxenus dithyram- » bicus. « CASAUBONUS. — Locutionem iſtam, συμβαλοῦμαί τι μέλος εἰς Ἔρωτα, veluti proverbii loco (pro, *ſuperiori ſermoni auctarium quoddam adiiciam*) iam ſupra a Noſtro uſurpatam vidimus, VI. 271. b. Ad quem locum vide Caſauboni notata. Totus iſte locus, Ἐπεὶ δ' ἐνταῦθα τοῦ λόγου ἐσμὲν &c. usque ad finem huius capitis XLVI. ante Canterum e codice msto Mediceo iam ediderat *Petrus* VICTORIUS, Variar. Lect. libro XXXVI. cap. 16.

Δράκων ὁ Κερκυραῖος &c. » Super *Iano Patre* citatur *DRA-* » *CON Corcyraeus* ἐν τῷ περὶ Λίθων. Niſi cui placeat περὶ » Θεῶν, ex ipſâ re qua de agitur ductâ coniecturâ. « CASAUBONUS. — In titulo libri nil mutat vetus cod. *A.* nec cauſſae ſatis ſubeſt, cur illa ſcriptura ſolicitetur. Auctoris nomen cum editis & msto *A.* etiam codex *Epit.* agnoſcit, Δράκων ὁ Κερκυραῖος: quem quidem nemini alii, praeter Athenaeum noſtrum, memoratum reperio.

τὸν Ἰανὸν ποταμὸν, καὶ τὸ ὄρος Ἰανόν. De *Iano fluvio* tacent, quod ſciam, auctores alii omnes. *Montem Ianum* cre-

derem *Ianiculum* ab hoc auctore dici; nisi paulo post *Ianiculum* idem ab illo distinguere videretur.

πρῶτον δὲ καὶ στέφανον &c. Temere omissa est vocula e καὶ in ed. Cas. 2. & 3. Moxque dein monstrose scribitur πολλάδα πόλεις in unâ ed. Cas. 3. pro πολλὰς πόλεις.

γήμαντα Καμίσην, υἱὸν μὲν Αἴθηκα. Cum Καμίσινον Μεναίθηβα editum esset, quod etiam Victorius dederat, nisi quod Καμισήννον ille habebat, adnotavit post Canterum CASAUBONUS: »Placet CANTERI sententia, »scribentis, τοῦτον δὲ τὴν ἀδελφὴν γήμαντα Καμίσην, »υἱὸν μὲν Αἴθηβα, θυγατέρα δ' Ὀλιστήνην γεννῆσαι. »Fieri potest, ut in liberorum Iani nominibus sit mendum: »sed, quia neque Graeca, neque Latina historia Iani stemma »& prosapiam nobis descripsit, feramus quod mutare non »possumus, nisi temere. *Camisem* reperio in Catonis Ori»ginibus, sed *fratrem Iani;* non autem *Camisen, illius uxo»rem.* Catoni assentitur Hyginus ex Protarcho Tralliano, »auctore Macrobio lib. I. Saturnal. cap. VII. « — Desunt ista in *Epit.* Ex ms. *A.* haec scriptura enotata, Καμίσην υἱὸν μεναιθηκα. Postremam vocem in duas μὲν Αἴθηκα divisimus. Pro τοῦτον δὲ τὴν ἀδελφὴν, CANTERUS τούτου δὲ τὴν ἀδ. scribendum coniectaverat.

AD CAP. XLVII.

Τοσαῦτα καὶ περὶ μύρων ἐλέχθη. »Hactenus *de Coronis &* »*Unguentis:* deinceps *de Convivialibus Carminibus* tractatur. « CASAUBONUS.

Ἀντιφάνης μὲν γὰρ Ἀγροίκοισίν ἔφη. Vide Animadv. ad VII. 313. b. & ad VIII. 358. d. Ad *ANTIPHANIS vers.* 1. haec adnotavit CASAUBONUS: »Ἁρμόδιος ἐκαλεῖτο, παιὰν »ἤδετο. Aristophanes Acharnensibus: [vs. 980.]

»οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται
»συγκατακλινείς. —

»Solebant, ut observat ibi Scholiastes, in compotationi»bus & conviviis carmen canere, quod vocabant *Harmo»dii melos.* Eius principium fuit:

»Φίλτατε Ἁρμόδιε, οὔτι που τέθνηκας.

»Paullo post describit Athenaeus id scolion. « — Vide pag. 695. a. b. Sed quum claudicaret prior *Antiphanis* versus,

Ἁρμόδιος ἐκαλεῖτο, παιὰν ἤδετο:

perspecte KOPPIERS, Observat. Philol. pag. 31. & Tou-

PIUS, Adpendice ad Theocr. pag. 29. Ἀρμόδιος ἐπεκαλεῖτο ſcriptum oportuiſſe docuerunt. De *acato*, quaſi *ſcapham* diceres, *poculi* genere, navigii formâ, dictum eſt libro XI. cap. 23. noſtrae edit.

Ἄλεξις δ' ἐν Τοκιστῇ ἢ Καταψευδομένῳ. Eodem duplici titulo citatur haec fabula apud Noſtrum, X. 431. a. Simplici vero, Καταψευδομένῳ, VI. 258. e. & apud Suidam in Ἀνάριστος, ex pleniore opere Athenaei, ubi nimis conciſa eſt Epitoma, lib. II. pag. 47. e. quo loco ſupplementum iſtud a Suida oblatum obſervationem noſtram effugerat. *ALEXIDIS* verſiculi ſic vulgo ſcripti erant:

— Ἀλλ' ἔγχεον
a αὐτῷ Διός γε τήνδε Σωτῆρος. θεῶν
ἁπάντων χρησιμώτατον πολὺ
ὁ Ζεὺς ὁ σωτήρ. ἐὰν ἐγὼ διαῤῥαγῶ
οὐδὲν μόνης εἰ πείθει θαῤῥῶν.

Ubi ad poſtremum verſum CANTERUS adnotaverat μέλοι σοι· πῖθι. CASAUBONUS vero hoc amplius: »Scribo,

» — θεῶν
» ἁπάντων χρησιμώτατος πολὺ
» ὁ Ζεὺς, ὁ σωτήρ.

»potius, quam χρησιμώτατον. Nihil iſta ſignificant,

» οὐδὲν μόνης εἰ πείθει θαῤῥῶν.

» Acute eruditiſſimus *Canterus*,

» οὐδὲ μέλοι σοι. πῖθι θαῤῥῶν. «

In *Epit.* deſideratur id teſtimonium. Codex *A.* ab editâ ſcripturâ nil diſſentit: at χρησιμώτατος fidenter corrigere debuimus. Dein diſtinctionem orationis mutavimus. Si verba ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ (*verſ.* 4.) ad ſuperiora referas; deinde non nude Ἐὰν ἐγὼ, ſed Ἐὰν δ' ἐγὼ fuerit legendum. Sed ad θεῶν χρησιμώτατος facile e praecedentibus verbis intelligebatur Ζεὺς σωτήρ. Nunc altera perſona, non ſine emphaſi, eadem verba ſic repetit, ut dicat, Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ, ἐὰν ἐγὼ &c. *Poſtremo verſu* multo expeditior commodiorque nobis viſa erat emendatio, οὐδὲν μ' ὀνήσει, a PIERSONO primum commendata, ad Moerin p. 72. cui ſuffragatus eſt TOUP, in Epiſt. Crit. pag. 72. & CORAY in Notis msstis. Corrupte πείθει, pro πῖθι, iam alibi in membr. noſtris ſcriptum obſervavimus.

Νικόστρατος Πανδρόσῳ. Novimus *Pandroſon*, Cecropis filiam, ex Apollodori Biblioth. III. 14, 2. & 6. Pauſan. I. 2. pag. 7. & I. 27. pag. 64. Hygin. Fab. 166. cuius etiam

templum memoratur in Scolio apud Noſtrum, pag. 694. e. a quae quidem *Pandroſos* quo pacto *comoediae* argumentum praebuerit haud admodum video: nam *comicum* poëtam fuiſſe *NICOSTRATUM* iſtum, Ariſtophanis filium, ſatis conſtat. Commodior fabulae titulus, e qua ductae duae eclogae hîc adpoſitae, videri poterat ille, qui lib. XI. pag. 487. d. nominatur: ubi ex eiusdem *Nicoſtrati* Ἀντερώσῃ, id eſt *Redamante*, citatur unus ex eisdem verſibus qui hîc adponuntur. Quo accedit Suidae teſtimonium, qui in fabularum Nicoſtrati recenſu, quem ex Athenaeo depromtum ipſe ſignificat, Ἀντερῶσαν nominat, Πάνδροσον tacet. At rurſus nos turbat ipſe Athenaeus: apud quem, cum praeter praedictum locum nusquam alibi Ἀντερῶσα *Nicoſtrati* nominetur, Πάνδροσος tamen eiusdem fabula iterum citatur, XIII. 587. d. At ibi quidem ſatis adparet, *Pandroſon* Nicoſtrati non Cecropis filiam intelligi, ſed aliam neſcio quam perſonam.

Initium teſtimonii, hoc loco adpoſiti, ita ſcriptum erat:

— Κἀγὼ φιλτάτῃ
μεταπίπτρια δ' αὐτῷ τῆς ὑγιείας ἔγχεον.

& peius etiam μεταπίπρια ed. Cant. cum ms. *A*. In *Epit.* totum deeſt. Notaverat CANTERUS in orâ, ex lib. XI. corrigendum eſſe μεταπιπτρίδ' αὐτῷ: quod bene haberet, ſi ſequeretur verbum in primâ perſonâ, ἐνέχεον, aut ἐγχέω; quemadmodum Dalec. in verſione poſuit, *Ego quoque - - - miſceo.* At quum ſequatur imperativus ἔγχεον, *infunde;* poſt Κἀγὼ φιλτάτῃ interpungendam putavi orationem, ut verba illa ad neſcio quid, quod praeceſſiſſet, referrentur; deinde CASAUBONO obſecutus ſum, monenti: »Scribe μεταπιπτρίδα δ' αὐτῷ. α

Verſ. 3. λάβε τῆς ἠγείας, foedum mendum eſt, uni editioni Caſ. 3. proprium: aliae omnes recte λάβε τῆς ὑγιείας. In fine eiusdem *verſus*, pro τύχᾳ ἀγαθῇ, quod (ſic) ubique ſcriptum erat, τύχῃ ἀγαθῇ correxi. *Poſtremos* duos *verſus*, Τύχη τὰ θνητῶν πράγμ. &c. ſuis Excerptis inſeruit GROTIUS, pag. 665. cuius latinam verſionem Graecis ſubiecimus.

Ξέναρχος ἐν Διδύμοις. Poëtae nomen, recte nunc ſcriptum: alibi perperam in Ξενόχαρτος mutatum vidimus, X. 426. b. Primus verſuum *XENARCHI* cum ſic vulgo ſcriberetur, b

Ὡς εὖ ποτ' νυστάζειν γε καὐτὸς ἄρχομαι:

CASAUBONO monente, ὡς οὖν ποτε posui; nempe, quo aliquis saltem sensus inesset verbis, non quòd persuasum haberem sic scriptum reliquisse poëtam. Itaque non neglexi, quin scripturam olim editam, quam eamdem veteres membranae tenent, statim sub contextu adnotarem; quo viderent an certius quidpiam extundere possint qui doctrinâ & ingenio valent. Nam, quod Gallico interpreti placuit, Ὦ Ζεῦ, ποτινυστάζειν &c. (doricâ formatione, pro προσνυστάζειν) id paucis probatum iri confido. *Secundo*
c *versui*, si modo caetera sana, deesse posterius hemistichium, adparet: quod, quoniam ad rem nil faceret, nec ad reliquam sententiam esset necessarium, consulto omittere potuit ipse Deipnosophista. Ad *quintum versum* haec adnotavit CASAUBONUS: »Non est ἀρτίπους versus iste:

»ἀπώλεσεν αὐτὴν καὶ κατεπόντωσέ μ' ὁρᾷς.

»CANTERUS, ἀπώλεσε ναύτην. Finem versus ita scri»bo, καὶ κατεπόντωσ' ὥς μ' ὁρᾷς.« — Sic ille: cuius non improbo quidem rationem, sed satis tamen esse putavi, si postrema syllaba verbi κατεπόντωσε adiectâ literâ ν ἐφελκυστικῇ fulciretur. Vide Anaxandridis versum 4. p. 694. f.

ERIPHI testimonium ex *Meliboeâ* sic scriptum erat, manifeste corruptis primoribus verbis, nullâque metri habitâ ratione:

ἑκπεπίῃ δέκας,
πρὶν ἀγαθοῦ πρῶτον δαίμονος λαβεῖν, πρὶν Διὸς σωτῆρος.

Ibi pro mendoso δέκας, CANTERUS in orâ δέπας corrigebat. CASAUBONUS vero etiam »ἐκπίῃ δέπας« corrigi iussit: cui ita morem gessi, ut, si qua alia reperiatur commodior emendatio, ei lubens locum sim concessurus. Metri rationem Magistris artis expediendam reliqui. CANTERUS sub finem eclogae πρὶν τοῦ Διὸς σωτῆρος corrigens, videtur ab his verbis novi senarii initium faciendum statuisse: quod bene haberet, si modo praecedentia verba pariter ad senariorum modulum revocari possent. Equidem, nisi veritus essem audaciae notam incurrere, totam eclogam in minutos versiculos trochaicos, tres monometros hypercatalectos, quos vocant, postremum vero dimetrum brachycatalectum distributurus eram, hoc modo:

Ἐκπίῃ δέπας, (vel δέκα)
πρὶν Ἀγαθοῦ πρῶτον
δαίμονος λαβεῖν,
πρὶν Διὸς σωτῆρος.

AD CAP. XLVIII.

Quae ex *THEOPHRASTI* libro περὶ Μέθης hîc adponuntur, conferenda ea ſunt cum his quae p. 675. b. ex *Philonide* citata vidimus. Quae duo teſtimonia ſi non usquequaque inter ſe conſentiunt, non idcirco (quod PALMERIUS fecit ad pag. 675.) Athenaeus, quaſi ipſe ſecum pugnans, culpandus erat: ſed cogitandum, ut frequenter alibi, ſic & hîc, diverſa diverſorum auctorum teſtimonia ab illo in medium eſſe prolata. At fortaſſe non admodum inter ſe diſſentire duos illos auctores iudicabit, qui ea reputaverit quae ad ſuperiorem locum adnotavimus. Caeterum conſuluiſſe etiam ſuper hoc loco iuvabit quae a viris doctis ad Aeliani Var. Hiſt. I. 20. notata ſunt. In verbis *Theophraſti* nonnulla occurrunt, de quibus monere debemus lectorem. Ubi editum erat οἶνον τὸν ἐπὶ τῷ δείπνῳ διδόμενος, perſpicuum erat διδόμενον ſcriptum oportuiſſe: quod quum reponi Caſaubonus in Animadv. iuſſiſſet, tamen in ed. Caſ. 2. & 3. manifeſtum ſphalma in contextu ſervatum eſt. Veram ſcripturam uterque noſter codex ms. agnoſcit. Dein, ubi editur ὃν δὴ λέγουσιν Ἀγαθοῦ δαίμονος εἶναι πρόποσιν, ibi HOESCHELIUS ex Epitomâ poſt λέγουσιν inſeri vocem Ἀθηναῖοι iuſſerat. Et nomen quidem iſtud ibidem noſter etiam codex *Epit.* agnoſcit: ſed nimirum per errorem ſive ipſius Breviatoris, ſive (quod potius crediderim) ſcribae alicuius, nomen illud huc irrepſerat, vocabuli ἀγαθοῦ locum occupans, quod in eisdem codicibus perperam omiſſum eſt. Mox, ubi legitur τὴν τοῦ Θεοῦ δωρεὰν, ibi idem *Hoeſchelius* ex Epit. τὴν τοῦ Διονύσου commendaverat. At ſuo iudicio ita ſcripſit Epitomae auctor; memor ſcilicet, & lectoribus in memoriam revocaturus, *Bonum* illum *Deum* intelligi *Bacchum*. Porro, quum in editis vitioſe legeretur ὅπερ ἔλαχιστον, monuit CASAUBONUS, in Excerptis ὅπως ſcribi, non ὅπερ. Iſtam autem ſcripturam, unice veram, & codex noſter *Epit.* & vetus cod. *A.* agnoſcit. Denique, ubi μηθὲν ἀσχημονεῖν edidimus, earumdem membranar. *A.* ſecuti ſumus auctoritatem.

Φιλόχορος δ' ἐν δευτέρῳ Ἀτθίδος &c. Idem *PHILOCHORI* teſtimonium iam ſecundo libro adpoſuerat Athenaeus, & quidem auctius initio: vide Epitomam libri II. pag. 38. c. d.

Prior pars illius teſtimonii h. l. his verbis edita erat: καὶ
e δεσμὸς, φησὶν, ἑτέθη τότε προσφέρεσθαι μετὰ τὰ σιτία πᾶσιν ἀκρατούμενος, ὃν γεῦμα καὶ δεῖγμα τῆς δυνάμεως τοῦ ἀγαθοῦ δεοῦ. Ibi CANTERUS ad oram ex Epit. lib. II. pag. 39. d. adnotavit, δεσμὸν ἔθετο: deinde, ex eodem loco, ἄκρατον μόνον ὅσον γεύσασθαι, δεῖγμα. Item CASAUBONUS: »Et melius, ut libro ſecundo, inde corrige iſta, »& ſcribe, προσφέρεσθαι μετὰ τὰ σιτία, πᾶσιν ἀκράτου »μόνον ὅσον γεῦμα.« — Epitoma hoc loco ſic habet: Φιλόχορος δέ φησι καὶ δέσμιον τεθῆναι προσφέρεσθαι μετὰ τὰ σιτία πᾶσιν ἀκράτου μέρος· γεῦμα καὶ δεῖγμα &c. Meminerimus vero, cum ibi, tum hîc, (quemadmodum frequenter aliâs facere conſuevit) ſuo arbitrio mutaſſe nonnulla Epitomae auctorem. In membr. *A.* quidem καὶ δέσμιον ſcribitur; non, ut hîc edebatur, καὶ δεσμός: at reliqua omnia, ut in editis, φησὶν ἑτέθη - - - πᾶσιν ἀκρατούμενος ὃν γεῦμα &c. Atqui in his poſtremis verbis, ἀκρατούμενος ὃν, ſatis perſpicue nihil aliud continebatur niſi id quod edidimus, ἀκράτου μὲν ὅσον: & ad iſtam particulam μὲν refertur deinde δὲ, in his quae continuo ſubiiciuntur, τὸν δὲ λοιπὸν (ſcil. οἶνον) ἤδη κεκραμένον: quâ de ſcripturâ perſpecte monuerat VALCKENAER, in Diatrib. Euripid. pag. 279. Quod autem hîc ὅσον γεῦμα dicitur, id Theopompus apud Scholiaſten Ariſtoph. ad Veſp. vs. 523. verbo ἐπιῤῥοφεῖν ſignificavit. Mox dein, δι' ὃ duabus vocibus ſcripſi cum ms. *A.* διὸ ms. *Ep.* cum edd.

ἔδειξε διὰ τῆς αὐτοῦ ἀσεβείας ὁ Σικελιώτης Διονύσιος. Eamdem hiſtoriam narrat Aelianus, (Variar. I. 20.) & ante hunc Ariſtoteles, Cicero, (de Nat. Deor. III. 34.) & Valerius Maximus, quorum teſtimonia citavit Schefferus ad Aelian.

παρὰ δὲ τοῖς Ἕλλησιν οἱ θύοντες τῷ Ἡλίῳ. Sic correxi, pro eo quod perperam editum erat, ὡς θύοντες. In orâ CANTERI, cum pariter οἱ corrigere ille voluiſſet, temere
f ὃ poſitum eſt per operarum errorem. Mox δεῖν λέγοντες recte edd. cum ms. *Ep.* Corrupte δεῖνα λέγοντες ms. *A.*

AD CAP. XLIX.

Ἐμέμνηντο δὲ οἱ πολλοὶ καὶ τῶν Ἀττικῶν ἐκείνων Σκολιῶν. Latus locus hîc erat Commentatori Athenaei de vetuſtis Graecorum *Convivalibus cantilenis*, quae *Scolia*

vocabantur, disputandi; nisi otium feciſſent viri doctiſſi- f
mi, qui ex profeſſo inſignem iſtam Graecarum deliciarum partem illuſtrarunt. Quos inter eminent, primum *Paulus* LEOPARDUS, qui iam olim Emendationum libro XII. cap. 8. (in Gruteri Theſ. Crit. T. III. pag. 244 ſqq.) *Scoliorum & Convivalium carminum quorumdam* ab Athenaeo ſervatorum *Emendationem* edidit. Poſt hunc, longo quidem intervallo, eamdem ſpartam ornavit DE LA NAUZE, in Commentatione cui titulus, *Mémoire ſur les Chanſons de l'ancienne Grèce*, quae legitur Tomo IX. Commentationum Academiae Inſcript. & Elegantior. Literar. p. 320 ſqq. Recentiori memoriâ *Carolus David* ILGEN Ienae anno MDCCXCVIII. ſingularem libellum edidit hoc titulo: ΣΚΟΛΙΑ, hoc eſt, *Carmina Convivalia Graecorum, Metris ſuis reſtituta & Animadverſionibus illuſtrata, praemiſſâ disquiſitione de hoc genere Carminis.* Eodemque ipſo tempore *Fridericus* IACOBS, *Animadverſionum in Epigrammata Anthologiae Graecae* Vol. I. Part. 1. pag. 291 ſqq. eadem *Scolia*, a BRUNCKIO in Analect. T. I. p. 154 ſqq. collecta, eruditis ſuis Animadverſionibus illuſtravit. Taceo alios, ab his ipſis quos nominavi laudatos, quorum in ſingulis praeſertim nonnullis iſtorum Carminum aut emendandis aut illuſtrandis opera ſtudiumque eminuit. Unum tamen ex his non poſſum quin in hoc ipſo etiam introitu cum eâ qua decet honoris ſignificatione nominem, *Godofredum* HERMANNUM, qui paulo ante duos quos proxime laudavi doctiſſimos viros, in erudito opere *De Metris Poëtarum Graecorum & Romanorum*, Lipſiae anno MDCCXCVI. edito, libro III. c. 10. p. 413 ſqq. & metri rationem, quo continentur pleraque ex iſtis carminibus explicavit, & ex eiusdem maxime rationis praeſcripto corrupta nonnulla Scolia emendavit. In nonnullis vel emendandis Scoliis, vel ad metrum ſuum revocandis, *Raphaël* FIORILLO etiam elaboravit, *Obſervationum Criticarum in Athenaeum*, Goettingae MDCCCIII. editarum pag. 114 ſeqq. Eodem vero tempore, quo Fiorilli libellus in lucem prodiit, doctiſſimus Vir iuvenis, tam modeſto quam eleganti ingenio, G. F. GROTEFEND, quem, de aliis etiam nonnullis Graecis carminibus ab Athenaeo ſervatis optime meritum, iam ſubinde in his Animadverſionibus laudavimus, cuius maxime operâ atque ſtudio in multis perſpecte obſervatis uſum eſſe Fiorillum intelleximus, miſit ad nos, noſtraeque fidei in uſum Athenaei noſtri commiſit libellum ſuo Mar-

f te compoſitum, ſuâque manu ſcriptum, cui titulum fecit: »*Viginti quatuor* ΣΚΟΛΙΑ, ſeu *Carmina Convivalia*, »*ab Athenaeo ſervata, metris ſuis reſtituta a G. F. Grotefend.*« Qui quidem libellus quoniam nondum in lucem (quod nobis compertum ſit) emiſſus eſt; quidquid eo continetur, id ſi cum Lectoribus Athenaei noſtri, prout ad quodque Scolion acceſſerimus, bonâ fide communicarimus, gratiam ab illis nos inituros confidimus. In aliorum doctorum virorum, quorum libri in manibus hominum verſantur, recenſendis obſervatis aut emendationibus, brevitati quam maxime per rerum copiam fieri poterit ſtudebimus, unius CASAUBONI Animadverſiones, pro univerſâ inſtituti noſtri ratione, integras ad verbum adpoſituri.

De *origine* & propria *vi* nominis, quod huic carminum generi impoſuerunt veteres, cum Σκολιὰ adpellarent, praeter ea quae mox ipſe adfert Athenaeus, videndus ILGENIUS, Disquiſit. pag. 84 ſqq. & IACOBS, l. c. pag. 291 ſeq. De diverſo *accentu*, quo ſignatum idem nomen reperitur, aliis σκολιὸν, aliis σκόλιον, rurſus aliis σκολίον ſcribentibus, vide Ilgen. ib. & viros doctos ad Polluc. VI. 108. Apud Athenaeum, cum in ed. Cant. tum in ed. Caſ. conſtanter *acute*, σκολιὰ, σκολιὸν, ſcribitur: neque aliter puto in vetuſtis membr. *A.* e quibus nullus ab ed. Caſ. diſſenſus in eo vocab. adnotatus eſt. In *Epit.* contra, conſtanter σκόλια, σκόλιον: unde habet Euſtathius, non ſolum eodem modo ſcribens, (in Comment. ad Odyſſ. ν'. p. 276 extr. & ſeq.) verum etiam diſerte de illo accentu his verbis monens: Σκόλια δὲ - - λέγεται, τῷ μὲν τόνῳ, πρὸς διαστολὴν τοῦ κοινῶς σκολιοῦ ἢ πράγματος ἢ λόγου. Id eſt, Σκόλια *hoc accentu dicuntur, quo distinguantur ab eo quod vulgo* σκολιὸν *dicitur, v. c. ubi rem aut orationem* σκολιὰν *dicimus*, id eſt, *obliquam aut tortuoſam.* De quo tamen accentu ab aliis Grammaticis (Heſychio, Suida, & Etymologo) nihil monetur; ſed apud hos conſtanter (itemque apud Polluc. VI. 108. in probatiſſimo codice msto) σκολιὰ acute ſcribitur.

καὶ τῶν ἐπαινουμένων ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς ποιητικῆς, Ἀλκαίου τε &c. Reſtitui iſtam ſcripturam ex vetuſtis membr. *A.* ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ idem valet ac ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἰδέᾳ, quod Epitomae auctor ſuo arbitratu ſcribere potuit, perſpicuitati conſulturus.

a ὡς Ἀριστοφάνης παρίστησιν ἐν Δαιταλεῦσιν, λέγων οὕ-

τως. Duo poſtrema verba, quae deerant editis, obtulit a cod. *A.* ARISTOPHANIS qui adponitur verſus, anapaeſticus eſt tetrameter.

καὶ Πράξιλλα δ' ἡ Σικυωνία ἐθαυμάζετο ἐπὶ τῇ τῶν σκολιῶν ποιήσει. CASAUBONUS, poſtquam monuit, δ' ἡ, non δὴ Σικυωνία, ſcribendum eſſe, hanc Animadverſionem adiecit: »Huius foeminae *μέλη παροίνια* laudant veteres: ut »Comici interpres. [ad Veſp. vs. 1232.] Ea autem ſunt »*ſcolia*: nam vulgo Grammatici nomen *σκολιὰ* interpre»tantur *μέλη* vel *ᾠδὰς παροινίους.*« — Sic nempe communi conſenſu Heſychius, Pollux, Ariſtophanis vetus interpres, (l. c. & ad Ran. 1337.) Suidas, & alii vetuſtiores, e quibus illi ſua hauſerunt: in eamdemque ſententiam, & paulo etiam planius, Etymologici Magni auctor, Σκολιὰ, τὰ συμποτικὰ ἄσματα.

Σκολιὰ δὲ καλοῦνται, οὐ κατὰ τὸν τῆς μελοποιΐας τρόπον, ὅστις σκολιὸς ἦν· λέγουσι γὰρ τὰ ἐν ταῖς ἀνειμέναις εἶναι σκολιά. »Quae de *ſcoliis* hîc obſervantur, »conferri poſſunt cum Heſychii verbis indidem petitis.« CASAUBONUS. — Heſychii verba haec ſunt: Σκολιά. τὴν παροίνιον ᾠδὴν οὕτως ἔλεγον, οὐ διὰ τὸν τῆς μελοποιΐας τρόπον, ὅτι σκολιὸς ἦν· ἀλλ' ὅτι οὐχ ἅπαντες ἥδον αὐτὰ, ἀλλὰ μόνοι οἱ συνετοί. Quibus ex Heſychii verbis apud Athenaeum pro eo quod ſcribitur ὅστις σκολιὸς ἦν, omnino ὅτι σκολιὸς ἦν corrigendum videtur. Nam cum neget Athenaeus, τὰ σκολιὰ nomen inveniſſe διὰ τὸν τῆς μελοποιΐας τρόπον, ſimul negare videtur, fuiſſe illum *carminis* vel *modulationis modum* σκολιόν: ſed *ab illis hoc dici* ait, *qui indidem originem nominis derivant.* At, quod Heſychius cum Athenaeo ait, *non ob* τῆς μελοποιΐας τρόπον, *quaſi ille* σκολιὸς *eſſet*, σκολιὰ *nominata eſſe*; id ipſum quo pacto ſit intelligendum dubitari poteſt. Nam & quid dicant τὸν τῆς μελοποιΐας τρόπον, utrum *modulationem carminis*, an *argumenti genus*, aut *rationem qua illud tractatur*, haud ſatis adparet; & ipſum nomen σκολιὸς ambiguum eſt, quod varie interpretantur Grammatici, σκαμβὸς, οὐκ ὀρθὸς, ἄδικος, δυσχερὴς, ἐπικαμπὴς, ἄνισος, δύσκολος, denique πανοῦργος. Superiorum verborum ſententiam declaraturus erat Athenaeus ambiguitatemque levaturus proximis verbis: ſed ea ipſa ita ambigua ſunt, immo ita ſive mutilata ſive alioqui corrupta (ut videtur) ad nos pervenerunt, ut haud ſane multum lucis ſuperioribus adſpergant. Nam quid hoc ſigni-

a ficat, quod hic legitur? λέγουσι γὰρ τὰ ἐν ταῖς ἀνειμέναις εἶναι σκολιά. Dalecampius vertit: *Nam quod in pangendis carminibus ac cantionum modulationibus remiſſius eſt, σκολιὸν dicitur.* Is igitur ἀνειμέναις intellexit μελοποιΐαις: ac ſane non aliud praeceſſit ſubſtantivum nomen, ad quod participium illud referri poſſit. Quaeſivi quaenam eſſet aliorum doctorum virorum ſuper hoc loco ſententia, & vidi plerosque levi pede eum transſiliiſſe. Unus Gallicus interpres, (ADAMUS, puto, cuius partim verſione manuſcriptâ, partim notulis & emendationibus uſus eſt VILLEBRUNIUS) non diſſimulans huius loci difficultatem, ſic corrigendum ſtatuit, λέγουσι γὰρ τὰ ἐν ταῖς συνουσίαις ἀνειμέναις ᾀδόμενα μέλη, σκολιὰ εἶναι: id eſt, *dicunt enim, eas cantilenas, quae in liberioribus vel diſſolutioribus conviviis cantantur, σκολιὰ eſſe.* Et nos quoque (Graeca quidem verba, quae in vulgatâ ſcripturâ omiſſa videantur, minime praeſtare praeſumentes) aliquid in eamdem fere ſententiam hîc intercidiſſe ſuſpicati olim eramus: at nunc quidem in eam partem magis inclinat animus, ut, ſi modo ſana caeteroquin ſint verba, cum Dalecampio intelligamus τὰ ἐν ταῖς ἀνειμέναις μελοποιΐαις, nempe μέλη: *quae ſolutioribus modulis & liberioribus numeris compoſitae ſunt cantilenae.* Eodem quidem ſenſu Proclus, de *Scoliis* verba faciens apud Photium, pag. 524. ed. Hoeſch. (cuius verba etiam Ilgenius Disquiſ. pag. XC. adpoſuit) vocem ἀνειμένος accepiſſe videtur, ubi ait: ἀνειμένον δέ ἐστι (τὸ σκολιὸν) τῇ κατασκευῇ, καὶ ἁπλούστατον μάλιστα. Atque ex hac ipſâ vetuſtorum illorum carminum naturâ originem nominis τῶν Σκολιῶν (contra quidem quam Athenaeus cum Artemone voluerat) derivavit CLUDIUS, vir doctus, in Commentario *de Scoliis Graecorum*, (*in Bibliotheck der alten Literatur und Kunſt*, Faſcic. I. Goettingae 1786. p. 54 ſqq.) ſcil. quod liberioribus numeris nullo certo metro adſtrictis compoſita fuiſſent: nam, quae iuſto certoque metro modulata ſint, ea ὀρθὰ μέλη dici; quae liberioribus numeris contineantur, σκολιά. Euſtathius loco ſupra citato ita ſcribit: Σκόλια δὲ λέγεται τῷ μὲν τόνῳ, πρὸς διαστολὴν τοῦ κοινῶς σκολιοῦ ἢ πράγματος ἢ λόγου· τῇ δὲ ἐννοίᾳ, οὐχ ὅτι σκολιά εἰσι λόγῳ ᾠδόμενα, ἀλλὰ κατά τινα μελοποιΐας νόμον· ὃς, οἷα εἰκὸς, οὐ πρὸς εὐθὺ ἐμέλετο ἁπλοϊκώτερον, ἀλλὰ ποικίλως ἐσκολιοῦτο. Quibus poſtremis verbis, κατά τινα μελοποιΐας νόμον &c. expoſita ab Euſtathio

esse Athenaei illa, de quibus modo quaerebamus, ait Iacobs l. c. p. 291. At *Athenaei* verba, de quibus dubitabamus, exponere Eustathius non potuerat, quippe qui ea ne noverat quidem: non enim leguntur in Epitomâ, qua solâ ille usus est. Nempe post ea, quae de *Alcaeo* & *Anacreonte*, item de *Praxillâ Sicyoniâ*, paulo ante commemorabantur, statim ad ista perrexit Epitomae auctor: Τριῶν δὲ γενῶν ὄντων &c. omissis ipsis illis verbis, in quibus nos haerebamus. Et, verum si quaeris, cum Eustathius ait, Σκόλια *dici*, οὐχ ὅτι σκολιά εἰσι λόγῳ ψόγου, (id est, *non quod hactenus σκολιὰ sint, quatenus σκολιὸν dicitur aliquid quod sit reprehensibile*) id quidem cum Athenaei sententiâ satis congruere videtur: sed, quod idem continuo subiicit, ἀλλὰ κατά τινα μελοποιΐας νόμον &c. id vero a Deipnosophistae sententiâ prorsus dissentit, & vel ex ipsius Eustathii coniecturâ, vel ex aliis Grammaticis ductum est. a

Ἀρτέμων ὁ Κασσανδρεὺς ἐν δευτέρῳ Βιβλίων Χρήσεως. Cum vulgo legeretur ἐν δευτέρῳ βιβλίῳ χρήσεως, Canterus in orâ περὶ Χρήσεως corrigi iusserat: Casaubonus vero, haud sane immerito: »Suspectus nobis hic titulus: « ait. — *Fabricius* in Bibl. Graec. T. I. pag. 575. mentionem huius *Artemonis* faciens, adnotavit Meursium titulum operis de quo agitur hunc statuere, περὶ χρήσεως τῶν περὶ τὰς συνουσίας ᾀδομένων. Nempe illum titulum Meursius acceperat ex Dalecampii Indice auctorum, in quo eodem modo conceptus legebatur, cum Interpres hic suo ex ingenio pro eis quae apud Athenaeum continuo subiiciuntur, ἐν οἷς τὰ περὶ τὰς συνουσίας ἦν ᾀδόμενα, ὧν τὸ μὲν πρῶτον &c. sic corrigendum censuisset, τῶν περὶ τὰς συνουσίας ᾀδομένων, τὸ μὲν πρ. At vulgatam scripturam non modo vetus codex *A.* tuetur, verum etiam *Epitoma;* in qua, omisso solum titulo libri, reliqua eisdem verbis leguntur, Τριῶν δὲ γενῶν ὄντων, ὥς φησιν Ἀρτέμων, ἐν οἷς τὰ περὶ τὰς συνουσίας ἦν ᾀδόμενα: id est, *Cum tria genera sint, quibus ea continentur quae in Conviviis cantari solent.* Multo leniori, atque etiam certissimâ (ut nobis quidem visum erat) medicinâ locum male adfectum Ionsius sanavit, De Scriptorib. Hist. Philos. lib. IV. sect. 9. βιβλίων, pro βιβλίῳ legendum docens, ut fuerit titulus operis hîc laudati, περὶ Βιβλίων χρήσεως, sive (quod eodem redit) magis concise, Βιβλίων χρῆσις: id est, *de Usu librorum.* Nam nudus titulus Χρῆσις, aut περὶ Χρήσεως, nihil profecto erat signi-

ficaturus: &, ſi vel maxime ſtatuas nudo illo titulo inſcribi potuiſſe librum, non ἐν δευτέρῳ βιβλίῳ Χρήσεως ſcripturus erat Athenaeus, ſed nude ἐν δευτέρῳ Χρήσεως. Idem *Artemon Caſſandrenſis* aliud ſcriptum ediderat, περὶ Συναγωγῆς Βιβλίων, *De Collectione librorum*, citatum ab Athenaeo, XII. 515. e. Ibi Κασανδρεὺς ſcribitur, ſimplici ſibilante literâ: quod perinde eſt.

τριῶν γενῶν ὄντων, - - - ἐν οἷς τὰ περὶ τὰς συνουσίας ἦν ᾀδόμενα. (breviter dicere potuerat, τριῶν γενῶν ὄντων τῶν περὶ τὰς συνουσίας ᾀδομένων: ſed eâdem notione ait ἐν οἷς τὰ π. τ. σ. ἦν ᾀδόμενα, i. e. *quibus* tribus generibus *continentur ea quae in conviviis canebantur*) ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἦν, ὃ δὴ πάντας ᾄδειν νόμος ἦν· τὸ δὲ δεύτερον, (inepte vulgo interpungebatur, ᾄδειν νόμος. ἦν τὸ δὲ δευτ.) ὃ δὴ
b (ὃ δὴ καὶ αὐτὸ malebam) πάντες μὲν ἦδον, οὐ μὴν ἀλλὰ γε κατά τινα περίοδον ἐξ ὑποδοχῆς· τρίτον δὲ, καὶ τὴν ἐπὶ πᾶσι τάξιν ἔχον, οὗ μετεῖχον οὐκέτι πάντες, ἀλλ' οἱ συνετοὶ δοκοῦντες εἶναι μόνοι, καὶ κατὰ τόπον τινὰ εἰ τυχοιεν ὄντες. » ARTEMON haec erat mutuatus a *Dicaearcho*, » cuius ſunt verba in libro DE Agonibus Muſicis: Τρία γένη » ἦν ᾠδῶν· τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ᾀδόμενον καθ' ἕνα ἐξῆς· τὸ δὲ » ὑπὸ πάντων τῶν συνετωτάτων, ὡς ἔτυχε τῇ τάξει, ὃ δὴ » καλεῖται σκολιόν. Deeſt tertium membrum, quod apud » Athenaeum ex *Artemone* eſt ſecundum: inde poteſt Di» caearchi locus expleri. In deſcriptione *ſcolii* eſt cur le» ctorem advertat haec locutio, καὶ κατὰ τόπον τινὰ εἰ » τύχοιεν ὄντες: nam voluit dicere, καὶ καθ' ὃν τινα οὖν τό» πον τύχοιεν ὄντες. Tamen in Excerptis quoque eadem » lectio. « CASAUBONUS. — Quae ex *Dicaearcho* protulit Animadverſor, ea nobis ſervavit Ariſtophanis vetus Interpres ad Ran. vs. 1337. Eisdemque verbis legitur eadem obſervatio in Scholiis ad Platonis Gorgiam a Siebenkeeſio & Ruhnkenio publici iuris factis. (vide Siebenkeeſii Anecdota Graeca, Norimb. 1798. edita, pag. 30.) Idem ſcholion repetitur ab eodem interprete Comici ad Veſp. 1291. tribus verbis ſub finem auctius, ὃ δὴ καλεῖσθαι διὰ τὴν τάξιν σκολιόν. Inde deſcripſit Suidas, ſub voce Σκολιόν· ἡ παροίνιος ᾠδή: item Luciani Scholiaſtes ad libellum pro Lapſu inter Salutandum, cap. 6. qui quidem quoniam nonniſi *duo genera convivalium carminum* verbis illis expoſita viderat, pro Τρία γένη, conſulto Δύο γένη ἦν ᾠδῶν ſcripſit. Iam in his quidem, primum, pro διὰ τὴν τάξιν po-

tius διὰ τὴν ἀταξίαν, ut eſt apud Athenaeum, ſcri- b
ptum oportuiſſe facile conſentient puto docti omnes. Quod vero omiſſam unius de tribus generibus commemorationem ex *Artemonis* verbis ab Athenaeo relatis ſuppleri poſſe aiebat Caſaubonus; veriſſime id quidem ab illo obſervatum eſt, nec tamen diſſimulari debet, apud ipſum Athenaeum tria illa genera non ſatis diſerte curateque inter ſe distingui; quamquam, quid voluerit *Artemon*, vel ſic ex Athenaei verbis haud admodum aegre intelligatur. Cuius ſententia quo planius adpareat, SIEBENKEESIUS l. c. apud Athenaeum ſic corrigenda *Artemonis* verba cenſuit: τὸ δὲ δεύτερον, ὃ δὴ πάντες μὲν ἥδον, οὐχ ὁμοῦ ἀλλά γε κατά τινα περίοδον &c. Equidem iam in primo ſtatim membro *adiectam particulam* ὁμοῦ *vel* ἅμα malueram: ὃ δὴ ὁμοῦ πάντας (vel ὃ δὴ πάντας ἅμα) ᾄδειν νόμος ἦν: quarum particularum alterutra *ſubintelligi* certe ibi debet. Deinde vero, in eamdem cum viro docto, quem modo nominavi, ſententiam, paulo expeditior fore emendatio nobis viſa erat, ſi pro οὐ μὴν ἀλλά γε ſic legeretur, οὐ μὴν ἅμα, ἀλλά γε, ſive potius, οὐ μὴν ἅμα γε, ἀλλὰ κατά τινα &c. Particulae ἅμα & ἀλλὰ quemadmodum perperam ſubinde inter ſe permutantur a librariis, (cuius erroris exempla vide in Lexico noſtro Polybiano p. 26. citata) ſic nil mirum eſt, ſi in utriusque particulae concurſu per eorumdem hominum oſcitantiam vel imperitiam alterutra earum fuerit praetermiſſa. Re vera autem poſitam fuiſſe in hac regione ab Athenaeo particulam ἅμα, perquam probabile fit ex his quae mox ſubiiciuntur, ubi ea reſpiciens quae hîc dixerat, ait τὸ μήθ' ἅμα, μήθ' ἑξῆς. Iam, quo pacto ſuppleri debeat mancum illud ſcholion, de quo ſupra diximus, facile adparet; ſcilicet tali quodam modo qualis ab eodem SIEBENKEESIO (ſuffragante doctiſſimo Viro *CHARDON-LA-ROCHETTE*, in *Notice des Scholies Grecques ſur Platon*, Paris 1801. pag. 19.) propoſitus eſt: τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ᾀδόμενον, τὸ δὲ ὑπὸ πάντων μὲν, οὐ δ' ὁμοῦ, ἀλλὰ καθ' ἕνα &c. Porro apud Athenaeum noſtrum mira utique eſt illa locutio, καὶ κατὰ τόπον τινὰ εἰ τύχοιεν ὄντες: nec vero mira ſolum, ſed, ut nobis quidem videtur, oppido corrupta. Nam, quid eſſet quod lucraremur ſi cum ILGENIO (Diſquiſit. pag. 87.) orationem tali modo distingueremus, καὶ κατὰ τόπον τινὰ, εἰ τύχοιεν, ὄντες, nullo modo exputare potui. Om-

b nino duo verba τύχοιεν ὄντες ſeparari non debent; praecedentia vero tali quodam modo fuerint refingenda, καὶ κατὰ τόπον ὅν τινα οὖν (vel ὅν τινα δὴ) τύχοιεν ὄντες. Nempe κατὰ τόπον ὅν τινα dixerat Artemon, pro eo quod uſitatius erat, καθ' ὅν τινα τόπον.

διόπερ, ὡς ἀταξίαν τινὰ &c. Particula διόπερ (ſive cum ms. *A.* duabus vocibus δι' ὅπερ ſcribere malueris) ſimul quidem *cauſſalem* quemdam *ſignificatum*, ut aliâs, habet; *itaque, quamobrem:* ſimul vero, quemadmodum Latinorum *igitur*, inſervit transitioni ad apodoſin longioris periodi, quae ab illis verbis, Ἀλλὰ τριῶν γενῶν ὄντων, initium ceperat. Vide Lexicon Polyb. ſub vocibus Διὸ & Διόπερ.

τὸ μήθ' ἅμα, μήθ' ἑξῆς γινόμενον, ἀλλ' ὅπου ἔτυχεν εἶναι. Recte γινόμενον ambo codices mssti; non γινόμενος, quod abſurde per omnes editiones propagatum erat. ᾀδόμενον tamen cum CLUDIO (loco cit. pag. 57.) quam γινόμενον, malles. ὅπου ἔτυχεν εἶναι: *ubicumque forte eſſet, quocumque loco contingeret:* i. e. quod modo hic, modo illic canebat aliquis, prout ſcilicet alio atque alio loco adcumbebat aliquis eorum, qui intelligentior videretur, & prae caeteris tale quidpiam canere noſſet. Quam in ſententiam idem, quem modo laudavi, CLUDIUS ὅπου ἔτυχέ τις εἶναι legendum ſuſpicatus erat: in eamdemque fortaſſe ſententiam ſuo arbitratu Epitomae auctor ὅπη ἔτυχον εἶναι ſcripſerat. Dein, ubi ſcripturam σκολιὸν tenuimus, ibi rurſus antepenacute σκόλιον ſcribitur in *Epit.* Tum mox ὅτε, ubi ὁπότε ms. *A.* cum edd. Sed pro ταῦτα γὰρ ἤδη, quod idem ms. *A.* cum editis tenet, neceſſario aut μετὰ ταῦτα fuit corrigendum, aut τότε, quod CANTERUS ſuaſerat, aut τὴν ἱκαῦτα, quod & noſter ms. *Ep.* dedit, & ex Hoeſchelianâ Epitomâ CASAUBONUS commendavit. Pro προσφέρειν fortaſſe προφέρειν malis cum CORAYO. Sed & apud Polyb. legimus προσφέρειν ψήφισμα, & alia ſimilia, *in medium proponere:* & apud Athen. I. 14. c. pro προφέρειν, eâdem notione, προσφέρειν corrigendum ex msstis. Vide ibi notata, & Animadv. T. I. p. 493.

c καλὴν δὲ ταύτην (nempe τὴν ᾠδὴν) ἐνόμιζον, τὴν παραίνεσίν τέ τινα καὶ γνώμην ἔχειν δοκοῦσαν, χρησίμην τε εἰς τὸν βίον. Sic ms. *A.* (quod quidem ſciam) cum editis: nec ita male, ut per copulam τε connectatur adiectivum χρησίμην cum participio δοκοῦσαν. Poſſis vero etiam cum

Epitomae auctore, omissâ illâ copulâ, adiectivum χρηαί- c
μην ad substantivum γνώμην relatum intelligere.

AD CAP. L.

Σχολιὸν α'. Παλλὰς Τριτογένει' &c. »Post haec reci-
»tantur antiquissima *SCOLIA* quaedam, prorsus (ut di-
»cebat modo auctor) διὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ ἀφέλειαν
»τῶν ποιησάντων dignissima quae non aboleret vetustas. In
»*primo*, *oratur Minerva, ut praestet civitatem & cives* ἄτερ
»ἄλγεων καὶ στάσεων, καὶ θανάτων ἀώρων: *immunem a ca-*
»*lamitatibus, seditionibus, & funeribus intempestivis. Mortes*
»ἄωροι sunt, *cum moriuntur homines ante naturalem fatorum*
»*conditionem*, ut loquitur Iustinus: ut, quos publica lues
»absorbet, aut hostilis gladius interimit, aut qui iuvenes
»diem ultimum obeunt. Observant prisci Grammatici,
»πρὸ μοίρας quidem mori dici eum, qui non defungitur suâ
»morte: πρὸ ὥρας vero, qui iuvenis obit: inde ἄωροι θά-
»νατοι. [Discrimen istud statuit Ammonius De Differentiâ
Vocab. p. 120. quod alii quidem ignorant: apud Suidam cer-
te, Προμοίροις (i. e. πρὸ τῆς μοίρας) θανάτοις exponitur ἀώ-
ροις: & apud eumdem Ἄωρον exponitur ἄκαιρον, i. e. *in-*
tempestivum.] »Sed in optimis Hoeschelii Excerptis legitur
»ἐνώρων: *mortibus quae circa anni tempestates eveniunt.* Mu-
»tationes tempestatum periculosae sunt, & saepe morbo-
»rum mortisque caussa, ut docet divinus Hippocrates.
»Vel accipe ἐνώρων, *quae diebus canicularibus contingere so-*
»*lent.* ὥραν ἔτους id tempus vocant Graeci, auctore Gale-
»no in Hippocraticis Commentariis, & alibi non semel.
»Ego non recedam ab editâ lectione. ἄωροι θάνατοι, ali-
»ter appellabantur ὀμφακίαι νεκροὶ, ut Latinis *acerba fu-*
»*nera*; vel *immatura.* Nam, ut ait Iulianus Archiepisco-
»pus Toletanus, libro primo, *Tria sunt genera mortis, acer-*
»*ba, immatura, naturalis. Acerba infantum, immatura iuve-*
»*num, naturalis senum.* Ἀώρους igitur mortes iure depre-
»catur poëta, & Minervae supplicat ut eas avertat: cen-
»sebantur enim οὐκ ἀθεσὶ huiusmodi casus contingere, sed
»alicuius Deûm irâ. Quamobrem etiam LXX. Interpretes
»librorum sacrorum vocem Hebraeam *chamàs*, quae
»*peccati poenam* significat, & ex Aeschylo ἁμάρτιον verti
»eleganter potest, interpretati sunt πένθος ἄωρον, ut in
»Proverbiorum Salomonis capite X. [vers. 6.]« CASAU-

c BONUS. — Potuerat eorumdem Interpretum luculentius teſtimonium adponere ex Proverb. XI. 30. Ἐκ καρποῦ δικαιοσύνης φύεται δένδρον ζωῆς· ἁφαιροῦνται δὲ ἄωροι ψυχαὶ παρανόμων. Sed non tam prolixâ opus fuerat disputatione. HOESCHELIUS in eo libello, de quo in Praefatione primo volumini Athenaei noſtri praemiſſâ p. XXXIX. dixi, ex ſuo *codice Epitomae* (eodem illo, quem deinde ad Caſaubonum miſit, quae *Hoeſchelii Excerpta* nominare Caſaubonus conſuevit) non ſcripturam θανάτων ἐνώρων citavit, ſed εὐώρων: quam eamdem ſcripturam etiam noſter codex *Epit.* exhibet; ſcil. ex ἀώρων corruptam, non Breviatoris errore, ſed calligraphi imperitiâ, quem deceperat ſimilitudo compendioſi illius nexus, quo diphthongus ευ exprimi ſolet, cum figurâ literae α: qua ex ſimilitudine item acciderat, ut in eodem noſtro codice, in Epitomâ lib. I. pag. 17. c. perperam ἀπορεῖν ſcriberetur, ubi alius codex veram ſcripturam εὐπορεῖν ſervavit. In verbis huius Scolii nihil ab editâ olim ſcripturâ diſceſſimus, niſi quod voculam τε *poſt* ἄλγεων, quae metro adverſabatur, *delevimus* cum HERMANNO, ILGENIO, & GROTEFENDIO; tum quod cum eisdem aliisque viris doctis Τριτογένει' & ἄνασσ' per apoſtrophum ſcripſimus: ubi plenam quidem ſcripturam, ut plerumque alibi, ſic & hîc in utràque voce tenet noſter cod. *A.* ſed ἄνασσ' in ms. *Epit.* etiam cum apoſtropho ſcribitur. Iam hoc idem ſcolion & pleraque alia huic ſubiecta, (num. 2-6. tum rurſus num. 10-15. porro num. 22. & 24.) ita in edd. & in mſstis Athenaei codicibus adpoſita erant, ut metro ſoluta crederes: nos cuncta, quoad licuit, iuſtos in verſiculos diſtribuimus. Qua in diſtributione, ut paulo ante profeſſi ſumus, GROTEFENDII maxime rationes ſumus ſecuti; ita quidem, ut in aliorum doctorum Virorum rationibus, quorum de his Scoliis metro ſuo reſtituendis merita ſupra praedicavimus, nihil quidquam noſtro nomine reprehendere praeſumamus.

GROTEFENDIUS igitur omnia quae ab Athenaeo ſervata ſunt *Scolia*, *pro diverſâ metri ratione*, quo continentur, in certa quaedam genera partitus eſt.

» *Primum metrum*, adeoque primum Scoliorum genus, » quinque verſiculorum choriambicorum, quorum duo prio- » res ſunt hendecaſyllabi. « Quo pertinent ea Scolia, quae apud Athenaeum pro ratione ordinis, quo ab illo ſingu-

la relata ſunt, hisce numeris distinximus: I. II. III. IV. c V. VI. VII. X. XI. XII. XIII. XXII.

» *Alterum metrum* (inquit) Choriambici Sapphici conſti» tuunt, ex tribus choriambis cum diſyllabâ baſi atque ca» tacliſi conſtantes. « — Quo pertinent Scolia apud Athenaeum num. XIV. XVII. XVIII. XIX. XX. XXIII. duobus quodque longioribus verſibus conſtantia.

» *Tertium metrum* ex Choriambis & dipodiis iambicis in» ter ſe alternantibus conſtat. « — Quo de genere ſunt Scolia, num. XV. & XVI. utrumque quatuor verſuum.

» *Quartum metrum*, Elegiacum. « — Quo de genere unum eſt Scolion, num. XXI.

» *Quintum*, Alcaicum. « — Quo refert Grotefendius Scolion illud, quod num. VIII. legitur.

» *Sextum metrum*, Ionicum. « — Cuius generis ſunt duo: alterum brevius & ſimplicius, num. IX. Alterum longius, & explicatu difficilius, num. XXIV.

Sed audiamus ipſum, ſuper nonnullis ex his generibus mentem ſuam uberius explicantem; & ſtatim quidem ſuper *primo*, quod diximus, *Scoliorum genere*: de quo ille hunc in modum praecipere inſtituit:

» Si quis, inquit, accuratius cognoſcere cupiat, cuius» modi *veterum Lyricorum Scolia* fuerint, & quid prae» terea de iis tenendum ſit; illum ad ipſum Athenaei » opus & ad Ilgenii de Scoliorum Poëſi Disquiſitionem » reiicio. Mihi *de Metris* tantum pauca monere eſt in » animo: eandemque ob cauſam illa ſecundum metra, » quae diverſiſſima ſunt, in ordinem mihi redigenda putavi.

» *Praecipuum Scoliorum metrum* eſt id, quo *Harmodii*, ut » vocant, *carmen* conſcriptum eſt: quod, ne nominibus » technicis gratiâ omni deſtitutis aures laedam, proſodicis » ſignis transſcribam:

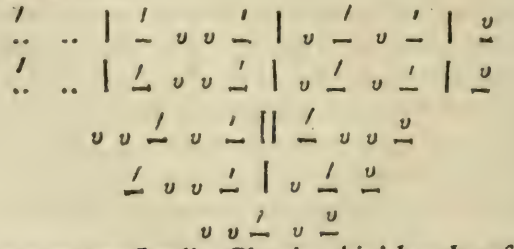

» Duo primores verſiculi, Choriambici hendecaſyllabi Pha» laecei, ſive Choriambici dimetri cum baſi & cataclisi; » tertius, choriambicus dimeter, mutatis initio numeris;

c »quartus, choriambicus dimeter catalecticus; quintus, »choriambus mutatis numeris.

»Hocce metrum *Hermannus Ilgeniusque* (Herm. de Me»tris Poëtar. Gr. & Lat. pag. 413 ſqq. & Ilgen. in Scolior. »edit.) eodem modo deſcripſiſſe videri poſſunt; revera »quidem numeros eius prorſus deſtruxerunt. Primum enim »Hermannus discrimen illud haud exiguum, quod inter »maiorem, maiori lineolâ a me distinctam, & minorem, »minori lineolâ ſignatam, arſin intercedit, haud ſatis in»tellexit; quamvis Muſici noſtri meliora eum docere po»tuiſſent. Nam ſi metrum proſodicum cum eo compara»mus, quod muſicis *Tact* [Gallice, *la meſure*] vocatur, »maior minorque arſis ſeu vocis elevatio eâdem ratione »differunt, quâ iſta quae a Muſicis theſis arſisque pedis »vel manus (*Aufſchlag und Niederſchlag*) [Gallice, *le levé & le frappé*] »appellantur: quae differentia recitando at»que declamando (*ſcandere* enim quod dicunt, pueri tan»tum rudesque ſolent) quam maxime apparet. Deinde ne»mo fere vidit, quantopere numeri verſuum variâ me»trorum distributione varientur, quamque proinde diver»ſi ſint verſus, ſi eos vel logaoedicos (⏑ ⏑ \| ⏑ ⏑ ⏑) »vel choriambicos cum iambicâ cataclſi (⏑ ⏑ ⏑ \| »⏑ ⏑ ⏑) eſſe putes: quamquam Muſici docent, aliud »eſſe, ut ita dicam 3/4 *Tact*, [*meſure de trois quarts*] »aliud 2/4 *Tact*, [*meſure de deux quarts*] &c. Omnino in »toto fere choriamborum genere erravit Hermannus, »cum non ad trochaicos (⏑ ⏑, ⏑ ⏑) ſed dactylicos »(⏑ ⏑⏑, ⏑) numeros eos retulerit: quum tamen Muſice »doceat, aliud eſſe , aliud .

»Quam peccet praeterea Hermannus in eo, quod, ubi»cunque fieri poſſit, cola lyrica duobus dactylis finiat, »iam Ilgenius animadvertit: aures enim repugnant, ſi »verſum quendam duabus in theſi poſitis ſyllabis claudas; »Muſicique tale quid vix permittent. Augetur hocce pec»catum, ſi in fine ſtrophes duos dactylos ponas: nec ta»men Ilgenius ſatis correxit Hermannum, ſi tantum ul»timam ſtrophes, de qua agimus, ſyllabam arſi quadam »distinguat. Verſus ultimus (nam quatuor tantum ple»rumque recenſent) in duos ſeparandus eſt; & poſt ſe-

» ptimam quidem, non ſextam, ſyllabam : id quod non c
» ſolum verborum ordo in carminibus noſtris, ſed aures
» quoque requirunt. Quomodo verſus & metra distin-
» guenda ſint, ſumma *pulchritudinis* regula docet : eſt enim
» *uniformitas* rhythmi *in varietate* metrorum ſpectanda. Huius-
» modi autem Scolia e *choriambico* eſſe genere, quis eſt
» qui non videat? Sed quum haec omnia recitando me-
» lius, quam ſcribendo, doceri poſſint, ad carmina ipſa
» progrediar; ſi hoc unum adiecero, Klopſtockium no-
» ſtrum veros Phalaeceorum numeros expreſſiſſe : e. gr.

» *Pſalter, ſinge dem Herrn! geuss Silbertoene,*
» *laute Jubel herab! und ruf zur Stimme*, &c. «

His praemiſſis, adpoſuit GROTEFENDIUS *Scolia* ad hoc genus pertinentia, ſuo quodque ordine quo ab Athenaeo adpoſita ſunt. Et primo quidem ſcolio, eodem modo ſcripto digeſtoque quo a nobis editum, hanc Notulam ſubiecit : » Quum ſcolia non ab uno eodemque poëtâ pro-
» fecta ſint, Atticam huius dialectum non mutandam pu-
» tavi. « — Nempe pro Ἀθηνᾶ verſ. 1. Hermannus p. 414. Doricam formam Ἀθανᾶ poſuerat.

SCOLION II. Πλούτου μητέρ' Ὀλυμπίαν &c. » Sequitur Πλούτου μῆτερ, Ὀλυμπίαν ἀείδω Δήμητρα. Poſ-
» ſet ferri minore literâ initiante ὀλυμπίαν, *coeleſtem* : quia
» omnes Superi ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν, ut ait poëta : ſed
» praeſtat ſcribere Ὀμπνίαν. Nam proprium id eſſe *Ce-*
» *reris* cognomen, auctores Heſychius & Euſtathius : ille,
» in vocibus Ὀμπνία, & Ὄμπνιος λειμών : hic ad Iliad.
» ρ. φ. ο'. [p. 1013. l. 21.] ubi tamen Ὄμπνοια ſcriptum. «
CASAUBONUS. — Tum loco mendoſae ſcripturae ἄμφετον monuit IDEM : » Scribe, τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν. « — Quod ait Animadverſor : » Sequitur Πλούτου μῆτερ,
» Ὀλυμπίαν &c. « illud μῆτερ cum ſequente commate imprudenti excidit, aut (quod magis crediderim) a typothetâ peccatum eſt : nam μητέρ' ſcribere illum voluiſſe ex adiecto accuſativo Ὀλυμπίαν intelligitur : neque aliter ſcribitur vel in Canteri vel in ipſius Caſauboni editione; nec ad eam ſcripturam aliquid discrepantiae ex ms. *A.* adnotatum : in Epitomâ autem deeſt totum hoc ſcolion. Caeterum non eſt diſſimulandum, Henr. Stephanum, in Lyricorum Fragm. p. 16. & *Paulum* LEOPARDUM, Emendation. XII. 8. hoc ſcolion cum aliis exhibentem, ab amico quodam ſibi ex neſcio quo codice communicatum, μῆ-

c τερ Ὀλυμπία ſcripſiſſe : quo maior ſpecies accedit emendationi ILGENII, primum verſum ſuffragante *Grotefendio* ita corrigentis,

Πλούτου μῆτερ Ὀλυμπία, σ' ἀείδω.

Atque etiam *Natalis Comes* in Latina verſione vocativum μῆτερ expreſſit, ſive quod in ſuo codice ſic ſcriptum reperiſſet, ſive ſic legendum cenſuiſſet: ſed idem in ſuo codice certe non Ὀλυμπία, verum Ὀλυμπίαν ſcriptum repererat, quod ipſum noſtrae membr. *A.* cum editis tenent. Deinde vero in eiusdem Natalis codice, quemadmodum etiam in noſtris membranis, εἴδω pro ἀείδω ſcriptum erat: (unde ille, *Mater, Olympiam videam*, in verſione poſuit:) pro quo verbo *Leopardus* & *Henr. Stephanus* vocem ἐδωδὴν habent, CANTERUS autem recte ἀείδω edidit. Etiam illud recte curaverat idem *Canterus*, quod Scolion hoc a praecedente, interpoſito ſaltem ante vocem Πλούτου puncto, distinxit; cum in membranis noſtris, pariterque in Natalis codice msto, cohaererent verba, σύ τε καὶ πατὴρ πλούτου &c. quemadmodum etiam H. Stephanus & Leopardus legebant. Vulgatam ſcripturam Ὀλυμπίαν (ſive minusculâ literâ initiante, ὀλυμπίαν) contra doctam ſane *Caſauboni* emendationem Ὄμπνίαν, ex verſiculi hendecaſyllabi ratione, quae vocem Ὀμπνίαν eo loco non admittit, vindicavit VALCKENARIUS ad Euripidis Phoen. p. 295. Cuius nec auctoritate nec ratione commotus BRUNCKIUS, Caſauboni Ὀμπνίαν non modo in Analectis, Vol. I. p. 156. num. X. adoptavit: verum etiam deinde in Anacreontis editione (cui eadem Scolia adiecit, paſſim novis curis emendata) idem vocabulum tenuit, verſiculis ita conſtitutis: (Anacr. ed. ſecundâ, p. 89. num. ιβ'.)

Πλούτου μητέρ', Ὀμπνίαν
ἀείδω Δήμητρα,
στεφανηφόροις ἐν ὥραις,
σέ τε, παῖ Διὸς, Περσεφόνη.
χαίρετον, εὖ δὲ τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν.

Cum *ante* παῖ Διὸς *deeſſent* in ed. Cant. & Caſ. verba σέ τε, Leopardus quidem l. c. (in Gruteri Theſ. Crit. T. III. p. 248.) ἐν ὥραις τε παῖ Διὸς ediderat: ſed eâ quidem ſcripturâ parum promovebatur. Perſpecte vero DALECAMPIUS in verſione poſuit:

Atque te, o Iovis filia Proſerpina.

Graeca verba σέ τε, quod equidem compertum habeam,

primus commodo loco adiecit BRUNCKIUS in Anacreontis editione; inde communi consensu *Hermannus*, *Ilgenius*, & GROTEFENDIUS: ac hic quidem, postquam hoc scolion ita scriptum, ut a nobis editum est, cum eâ differentiâ quam sub contextu notavimus, adposuit, hanc Notulam adiecit: »ILGENIUM equidem hoc in scolio secutus sum. »σέ τε partim ab antecedente, partim a sequente literâ »extrusum erat, ut πε in ἀμφέπετον.« — Atqui mendosam scripturam ἄμφετον, quae haud dubie in ἀμφέπετον fuit mutanda, tenent quidem etiam veteres membr. *A.* sed in eisdem duae illae voculae σέ τε recte suo loco scriptae leguntur. De *Pluto*, *Cereris filio*, opportune ILGENIUS, p. 6. consuli iussit Hesiodum, Theog. 969. Homer. Od. ε'. 125. ibique Scholia, & Heynium ad Apollod. III. 12, 1. pag. 726. Δήμητρα Ὀλυμπίαν fortasse dictam esse, monuit idem, discriminis caussâ, cum in civitatibus nonnullis Δημήτηρ Χθονία coleretur, teste Pausan. III. 14. p. 241. & II. 35. p. 194 sq. στεφανηφόρους ὥρας dicere potuit poëta *illa anni tempora quae ferunt flores quibus coronamur*; aut illam *tempestatem qua tellus & arbores floribus sunt coronatae*: cui interpretationi patrocinari fortasse possent illa veteris nescio cuius poëtae verba, quae apud Plutarchum περὶ Σαρκοφαγίας haud longe ab initio libelli (T. II. ed. Francf. pag. 993. e. T. XIII. ed. Hutten. p. 230.) leguntur, nisi ea ipsa controversa essent: de quibus conf. Valcken. ad Phoen. pag. 295. & Iacobs ad Anthol. Vol. I. Part. 1. pag. 300. Idem IACOBSIUS, apud Athenaeum in scolio nostro στεφανηφόροις σὺν Ὥραις legendum coniectans, monuit, *Proserpinae iungi Horas* in Orphei Hymn. XLII. 7. Cui loco Orphei alium ex eiusdem Hymn. XXVII. 9. adiecit ILGENIUS, pag. 254. ubi *Proserpina* dicitur Ὡρῶν συμπαίκτειρα, ex correctione Heringae, Obs. XI. p. 87. Possint igitur similiter *Cereris comites Horae* dici: cum praesertim ab ipsis *Horis* (i. e. ab iustâ tempestatum vicissitudine) maximâ ex parte pendeat felix eorum quae tellus gignit proventus. Eamdem vero in sententiam perinde teneri poterat vulgata scriptura ἐν Ὥραις, *Horarum in comitatu*. Sed commodissima fortasse ratio videbitur, quam DE LA NAUZE iniit, in *Mem. de l'Acad. des Inscript.* T. IX. p. 332. στεφανηφόρους ὥρας intelligens *coenae tempus quo coronati potant convivae*. — »*A cette heure du repas où l'on est couronné, »je chante Cerès, mère de Plutus.*«

d SCOLION III. Ἐν Δήλῳ ποτ' &c. »De *Dianâ* dicitur, ἃ »γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος: id eſt, *quae in mulieres magnum* »*habet imperium.*« CASAUBONUS. *Verſ.* 2. ἄνακτ' Ἀπόλλωνα ſcribitur in ms. *Ep.* Sed ἄνακτ' Ἀπόλλων', utrobique cum apoſtropho, quemadmodum nos edidimus, ſic ſcribitur in ms. *A.* Sic etiam HERMANNUS ſcripſit; ita quidem, ut ſecundum verſum in Ἀπόλλω- finiret, tertium vero a litera ν' inciperet, hoc modo:

Φοίβον χρύσοκομαν ἄνακτ' Απολλω-
ν', ελαφήβολον τ' αγρότεραν

SCOLION IV. Ἰὼ Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων &c. Scolion hoc, unà cum proxime ſequenti, fragmentum eſſe carminis Pindarici cenſuerat SCHNEIDERUS in Pindari Fragm. pag. 18 ſq. Contra quem BRUNCKIUS disputavit in Notis ad Analect. T. III. pag. 27 ſq. ipſe quidem pariter hoc cum proximo coniungens, in Analect. T. I. p. 156. & in Anacreontis Carminib. pag. 99 ſq. ed. ſec. praeeunte H. Stephano, in Lyricor. Fragm. pag. 16. Recte vero hoc Scolion ab illo ſepararunt *de la Nauze*, *Hermannus*, *Ilgenius*, *Fiorillo*, *Grotefendius*. Nihil aliud hîc adnotavit CASAUBONUS, niſi quod, cum vitioſe ὄχρηστρα editum eſſet (quod in ὄρχηστρα mutatum eſt in ed. Caſ. 3.) ὀρχηστὰ corrigi iuſſit: de quo CANTERUS etiam in orâ monuerat. Et recte quidem ὀρχηστὰ in ms. *A.* ſcribitur; levi mendâ ὀρχιστὰ in ms. *Ep.* Quemadmodum autem hîc *Pan* ὀρχηστὴς vocatur, ſic Apollinem eodem cognomine Pindarus adpellaverat, apud Athen. I. 22. b. Eumdem vero *Panem* ſimiliter σχιρτητὴν in Orphico Hymn. X. vocari, adnotavit IACOBS in Animadv. ad Anthol. Vol. I. Part. I. p. 299. Eumdemque a Pindaro, teſte Ariſtide T. I. pag. 29. χορευτὴν adpellatum, Bacchoque comitem datum eſſe, *Schneiderus* l. c. docuerat. GROTEFENDIUS, poſtquam Scolion hoc eo modo quo edidimus conſtitutum adpoſuit, (niſi quod *vs.* 1. μέδων, non μεδέων ſcriberet) hanc adnotationem ſubiecit: »Recte iam vidit *Ilgenius*, [Scol. Graec. pag. »16 ſq.] iſtud Scolion nōn tam fragmentum ex Pindari »Partheniis eſſe, ut *Schneiderus* propter verborum quorun»dam ſimilitudinem coniiciebat, quam ex Pindari carmi»ne imitatione expreſſum. In illo carmine Pindarus dixe»rat, Ὦ Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων — ματρὸς μεγάλας ὀπα»δὲ [apud Scholiaſt. Pindari, ad Pyth. III. 139.] & τὸ »σαυτοῦ μέλος γλάζεις, [apud Scholiaſt. Theocr. ad

Idyll. I. 2.] »h. e. ut Scholiaſtes Theocriti interpretatur, d »ἑαυτῷ ᾠδὴν ᾄδεις. Hinc vocem γλάσιος, ut βρό»μιος a βρέμω, derivo: & ταῖσδ' ἀοιδαῖς, quod Ca»ſaubonus habet, *gloſſema* eſſe puto, quo quis voces γλα»σίαις εὐφροσύναις interpretatus ſit. Caeterum nihil mutan»dum puto, niſi quod Caſaubonus μεδέων κλεεννᾶς ὄρ»χηστρα — γελασίαις contra numeros ſenſumque »legit. Correptâ ultimâ vocis ἄεισδε ſyllabâ numeri non »laeduntur, quum ultima verſus ſyllaba ſit indifferens.« — Haec *Groteſendius*: cuius ratio, quamquam audacior videri poſſit, cum adiectivum nomen γλάσιος, ab illo huc invectum, nusquam alibi hodie legatur; (verbum utique γλάζειν, praeter Theocriti Scholiaſten, apud quem quidem in ed. Lond. 1743. in κλάζειν mutatum video, ſervavit Heſychius, ibique defendit Ruhnkenius in Append. ad T. I. pag. 832.) tamen, ut pererudita, ſic & alioquin omnium maxime probabilis mihi viſa erat. Nam quum manifeſte corruptum ſit γελασίαις, quod hîc membranae *A.* cum editis tenent; qui illud cum VALCKENARIO ad Phoen. pag. 30. in γελάσειας (hac notione, *adſis nobis hilaris*) mutavit HERMANNUS, DE Metr. pag. 414. is quo hanc emendationem & verſui & ſententiae adaptaret, verbum deinde ἄεισδε, quod cum editis uterque codex mſtus tenet, itemque pronomen ταῖσδ', neceſſario *eiicienda* eſſe vidit; id quod cum ab ipſo factum eſt, tum ab ILGENIO, qui γελάσαις correxit. Uterque enim pro iſtis verbis, quae mssti cum editis exhibent, εὐφροσύναις ταῖσδ' ἀοιδαῖς ἄεισδε κεχαρημένος, nonniſi haec tenuerunt, quae apud illos quartum Scolii verſum efficiunt,

εὐφροσύναις ἀοιδαῖς κεχαρημένος.

Tertium verſiculum *Hermannus* ſic conſtituit:

γελάσειας, ὦ Πὰν, ἐπ' ἐμαῖς

Ilgenius, in hunc modum, Ἰὼ tenens:

γελάσαις, Ἰὼ Πὰν, ἐπ' ἐμαῖς

Iam *Groteſendius* quidem, quo verſiculis conſtaret metrica ratio, pariter verba nonnulla, quae in libris leguntur, coactus erat abiicere; ſed ea verba, quae manifeſte ſpeciem habebant *gloſſematis*, ex interpretatione in contextum invecti. Nam quum *Panem* invitet poëta, ut *hilaritatibus ſuis* (ἐμαῖς εὐφροσύναις) *laetus accinat*, nempe *tibiâ* (puto) *accinat*; doctus aliquis lector, intelligens εὐφροσύνας

d poëtam hîc dicere *ſua carmina*, olim adſcripſerat ταῖσδ' (vel ταῖσδε ταῖς) ἀοιδαῖς, i. e. *hisce carminibus*, vel *cantibus*. Quae ipſa interpretatio inprimis etiam apta erat veteri lectioni a Grotefendio reſtitutae, cum dixiſſet poëta γλαυκίαις εὐφροσύναις, *ſonoris, canoris hilaritatibus*, i. e. *hilaritatibus in ſonos & voces cantumque erumpentibus*. Eumdem in modum cum GROTEFENDIO Scolion iſtud conſtitutum edidit FIORILLO, Obſervat. in Athen. p. 114. atque etiam ſimillima his quae ex Grotefendii ſchedis mſstis retuli adnotavit, tacito quidem *Grotefendii* nomine; quem tamen hodie, ut audio, auctorem cum illius inventi, tum aliorum a ſe editorum, ultro ipſe profitetur.

Sunt qui vulgatum γελασίαις tenent, ad Νύμφαις referentes: ſic *de la Nauze* & *Brunck*, intelligentes *Nymphas ridentes*. Quorum de ratione (ut alia taceam) hoc unum monebo, vocabulum γελάσιος non minus inauditum eſſe quam γλάσιος, quod a nobis cum Grotefendio hîc poſitum; nihil autem magis in promtu fuiſſe, quam ut veterem ſcripturam γλαυκίαις librarius aliquis in γελασίαις mutaret. Apud alios nullum prorſus veſtigium huius vocis occurrit. Nam in H. Srephani Lyricis p. 16. totum Scolion ſic conceptum legitur: Ἰὼ Πὰν Ἀρκαδίας μελέων κλεεννᾶς, ὀρχηστὰ βρόμιε, ἰὼ Πὰν, ἐπ' ἐμαῖς εὐφροσύναις ταῖς ἀοιδαῖς ἄειδε κεχαρημένος. Iſta Stephani, quemadmodum & quae Paulus Leopardus habet, ex *Epitomae* codice aliquo ducta eſſe cognovi. Nam eodem modo in noſtro cod. *Epit.* ſcribitur, niſi quod in hoc *poſt* εὐφροσύναις *commate* diſtinguatur oratio, & deinde ταῖσδ' ἀοιδαῖς, quemadmodum in ms. *A.* & in Athenaei editionibus, non ταῖς ἀοιδαῖς ſcribatur. Vides, ab Epitomatore verbum γελασίαις ſive γλαυκίαις, ut ad ſententiam minus neceſſarium, (cum praeſertim aut corruptum illud vidiſſet, aut ſenſum non perſpexiſſet) praetermiſſum eſſe, verba autem ταῖσδ' ἀοιδαῖς etiam in eâdem Epitomae ſcripturâ gloſſematis ſpeciem prae ſe ferre. Iam in illorum Virorum ratione, qui verba εὐφροσύναις ἀοιδαῖς ita iuncta intelligunt, ut εὐφροσύναις ſit adiectivum nomen ad ſubſtantivum ἀοιδαῖς relatum, (*laetis carminibus*,) taceo ex Graecae Grammaticae analogiâ εὐφροσύνοις, non εὐφροσύναις, videri ſcriptum oportuiſſe: ſed illud a doctiſſimis Viris diſcere velim, an apud ullum veterem poëtam, aut omnino apud ullum probatae Graecitatis auctorem ante Dioscoridem, (e quo nomen

adiectivum εὐφρόσυνος, *laetitiam adferens*, H. Stephanus ci- d tavit, Theſ. T. IV. p. 199. f.) vocabulum illud adiective poſitum reperiatur.

Superſunt nonnulla in verbis huius Scolii notanda. Pro Ἰὼ Πάν, HERMANNUS cum *verſ.* 1. tum *verſ.* 3. Ὦ Πάν ſcripſit. Quae mutatio in tertio verſiculo neceſſaria videri poterat, cum in eiusdem verſiculi initio verbum γελάσειας ille poſuiſſet: in Grotefendii vero ratione, ſervatâ voculâ ἰὼ, recte decurrunt numeri. In primo verſiculo abundat quidem, ad metri rationem, prima vocalis Ἰ: ſed recte ab ILGENIO, pag. 17. monitum eſt, voculam ἰὼ μονοσυλλάβως potuiſſe pronunciari. Eâdem vero ex ratione tenendam equidem putavi conſentientem librorum ſcripturam μεδέων: quod ipſum verbum, perinde atque multa apud Homerum, δισυλλάβως pronunciari potuit, ut non neceſſarium videatur μέδων corrigere. Βρομίας νύμφας *Dalecampius*, a verbi βρέμω notione, intellexit *cum ſtrepitu fugaces*: quem *De la Nauze* ſecutus eſt. Nobis potior eorum ratio viſa erat, qui cognomen iſtud a *Bromio* derivant, id eſt, *Baccho; cuius nutrices Nymphae* fuiſſe perhibebantur. Vide Athen. II. 38. d. ibique not. tum XI. 465. a. & paulo etiam ante, XV. 693. e.

SCOLION V. Ἐνικήσαμεν &c. In hoc Scolio audaciorem non auſus ſum ſequi GROTEFENDIUM; qui illud ad idem cum praecedentibus metrum redigens, hoc modo conſtituit:

» Ἐνικήσαμεν, ὡς ἐβουλόμεσθα·
» κ' αἰ νίκην γ' ἔδοσαν θεοὶ φέροντες
» παρὰ Πανδρόσου, τήνδ' ἔδοσαν
» οἵ γε θεοὶ φέροντες
» παρὰ Πανδρόσου. «

Adiectâ hac Adnotatione: » Caſaubonus, Ἐνικήσαμεν, ὡς » ἐβουλόμεθα, καὶ νίκην ἔδοσαν οἱ θεοὶ φέροντες παρὰ Παν- » δρόσου. Caetera propter ſimilitudinem omiſſa ſunt, & in » eorum locum ſucceſſit gloſſema, ὡς φίλης Ἀθηνᾶν: quod, » cum παρὰ Πανδρόσου contra Scoliorum proſodias & nu- » meros coniunctum, Phalaeceum tertium efficere putarunt » *Hermannus* ac *Ilgenius*. κ' αἰ νίκην γ' interpretor, *& ſi* » *quam victoriam*. «

Sic ille. Nos, quum vulgatam apud Athenaeum ſcripturam uterque noſter codex mſtus tueatur, niſi quod

d nude θεοὶ, non οἱ θεοὶ, ſcribant ambo, a tam violentâ mutatione, de cuius praeſertim vel neceſſitate vel utilitate etiam atque etiam dubitari poſſit, editori utique Athenaei abstinendum putavimus, & in HERMANNI ratione adquieſcendum; qui, nihil aliud mutans, niſi quod ἐβουλόμεσθα pro ἐβουλόμεθα ſcripſit, tribus Phalaeceis hendecaſyllabis totum Scolion complexus eſt. Articulum οἱ, quem Ilgenius ex editâ olim ſcripturâ tenuit, recte Hermannus deleverat; ex metricâ ratione veram ſcripturam, quam codices mssti nobis obtulerunt, divinans. Sic iam olim etiam H. Stephanus in Lyricorum Fragm. & Paulus Leopardus nude θεοὶ absque articulo ſcripſerant. De argumento quidem & ſenſu Scolii nihil habeo quod dicam, niſi quae BRUNCKIUS ad Analect. T. III. pag. 26 ſq. adnotavit: »Videtur (inquit) canticum eſſe ἐπινίκιον cuiusdam »poëtae, cui victoria obtigit in Panathenaicis ludis, in »quibus praemium victoribus dabatur corona oleaginea. »Decerpebantur autem rami ex *moriis* illis, quae in arce »erant, & quidem in *Pandroſi* templo. Vide Meurſii Ce»crop. c. XXII.« — De *moriis* illis obiter diximus haud multo ante, ad pag. 688. f. item de *Pandroſo*, Cecropis filia, ad p. 693. Victores poëtae quoniam in *Minervae templo* coronabantur, idcirco dicere hic poëta potuit, *victoriam ſibi tribuiſſe Deos* φέροντας παρὰ Πανδρόσου ὡς φίλην Ἀθηνᾶν. Plurimum a Graecis verbis diſceſſit DALECAMPIUS, ſic ex coniecturâ convertens: *Pandroſi patriae, quae Minervae chara eſt, victoriam Dii conceſſerunt.* Quem fere ſecutus DE LA NAUZE totum ſcolion Gallice his verbis reddere conatus eſt: *Nous avons battu l'ennemi comme nous le ſouhaitions; les Dieux nous ont donné la victoire, en la faiſant paſſer du coté d'Athénes, cette patrie de Pandroſe qui leur eſt chère.*

SCOLION VI. Εἰθ' ἕξῃν &c. Nullâ emendatione hoc Scolion indigebat, niſi duabus illis leviusculis, de quibus in orâ monuimus: διελόντ', pro διελόντα: & ἐσιδόντα, pro εἰσιδόντα. Perſpicua ſententia: quam cum fabulâ de Momo Prometheum reprehendente, quod in hominis pectore ianuam non fabricaſſet, contulit Euſtathius, ad Odyſſ. ν'. pag. 277. l. 8. De verborum ſtructurâ monuit HERMANNUS: »Illa ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος, ad εἰσιδόντα pertinent; »ſed ita, ut quaſi eorum oblitus, rem repetat his verbis, »τὸν νοῦν.« — ILGENIUS: »Verba hoc ordine (inquit)

» concipienda ſunt: Εἰθ' ἑξῆν, τὸ στῆθος διελόντ', ἔπειτα » τὸν νοῦν ἐσιδόντα, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος, κλείσαντα πά- » λιν, ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

Scolion VII. Ὑγιαίνειν μὲν &c. Ad iſtud Scolion haec e adnotavit Grotefendius: » Vix ullum Scolion, praeter » Harmodii carmen, quod mox ſequetur, maiorem cele- » britatem nactum eſt, quam hoc: quod Clemens Alexandr. » Strom. lib. IV. pag. 483. [p. 573 ſeq. ed. Pott.] & Scho- » liaſtes Luciani pro Lapſu inter Salutandum, ſect. 6. T. III. » pag. 292. ed. Bipont. *Simonidi* Ceo tribuunt, eamque ob » cauſſam Brunckius inter Simonidis carmina edidit, Ana- » lect. T. I. pag. 122. n. XI. Legitur autem non ſolum apud » Clement. & Lucian. ſed & apud Theodoretum Θεραπ. Ἑλ- » λην. Παθ. XI. pag. 153. ed. Commelin. tum apud Sto- » baeum in Eclog. Ethic. pag. 821. & apud Platonem in » Gorgia, pag. 14. T. IV. ed. Bipont. Idem etiam Plato, » ſi non ad idem ipſum, ad ſimile tamen carmen etiam De » Legib. II. pag. 75. T. VIII. & I. pag. 18. alludit. Imitatus » eſt idem Philemon Comicus apud Lucian. l. c. Deriſit ve- » ro Anaxandrides Comicus in Theſauro, cuius verba » Athenaeus adpoſuit. « — Quum apud Platonem (quem- admodum & apud Clementem) non integrum, ſed demto quarto membro legatur hoc Scolion; integrum adpoſuit etiam Scholiaſtes Graecus ad Platonis Gorgiam, qui ab aliis ad *Simonidem* auctorem, ab aliis ad *Epicharmum*, referri ait: apud Stobaeum vero *Scleriae* adſcribitur. Ex Platonis Scholiaſte, multum antequam Platonis Scholia a Ruhnkenio collecta lucem vidiſſent, Scolion hoc ediderat Koenius ad Gregor. De Dialect. pag. 155.

Apud Athenaeum quod *verſ.* 2. monſtroſe καλοφυὰν legebatur, de eo vitio monuerat Casaubonus: » Lege, » δεύτερον δὲ καλὸν φυὰν γενέσθαι: aut, ſi unam vo- » lumus eſſe dictionem, καλοφυᾶ. Sed illud verum. « — Apud Platonem quidem nude καλὸν legitur: apud Clementem εὐφυᾶ καλὸν, parum emendate: ſed φυὰν καλὸν apud Stobaeum, & apud Scholiaſtas Platonis & Luciani: in utroque vero noſtro Athenaei codice καλὸν φυὰν recte ſcribitur, quemadmodum iam pridem a doctis viris correctum eſt. Iſtud καλὸν φυὰν Grotius de *ingenii dotibus* accepit, Graecos verſiculos in Florileg. pag. 424. his latinis reddens:

Pars eſt prima boni, valere recte:

pollere ingenii, ſecunda, dote:
iuſtas, tertia, poſſidere gazas:
compubeſcere, quarta ſors, amicis.

Sed Plato quidem de *corporis formâ* accepit: itemque Anaxandrides in eclogâ mox ab Athenaeo ſubiectâ. Eamdem in ſententiam VALCKENAR. Animadv. ad Ammon. p. 87. *decorâ pulcritudine gaudere* interpretatus eſt. Ac ſane nomen φυὴ Graeci non tam de *ingenio*, quam de *corporis conformatione & habitudine* uſurpant. Conf. Homeri Interpp. ad Iliad. α'. 115. & Dammii Lexic. Etymol. pag. 2582. Scripturam ϑνητῷ per η (*verſ.* 1.) tenent quidem libri noſtri: ſed quum in φυὰν doricam iidem formam ſervarint, ϑνατῷ cum doctis omnibus corrigere non dubitavi. Denique pro συνηβᾷν, quod ad metrum non erat aptum, cum eisdem ſimplex verbum ἡβᾷν ponere eo minus dubitavi, quod & apud Stobaeum & apud Platonis Lucianique Scholiaſtas idem ſimplex verbum legitur. Caeterum qui plura cupit, is IACOBSII Animadverſiones conſulat ad Anthol. Vol. I. Part. 1. p. 208 ſq. & ILGENIUM in Scolio VII. p. 25 ſqq.

ὅτι καὶ ὁ καλὸς Πλάτων αὐτοῦ μέμνηται. »*Platonis* locus »eſt in Gorgia.« CASAUBONUS.

f In *ANAXANDRIDAE verſ.* 1. ἐκεῖνο fortaſſe malles: ſed editum ἐκεῖνος tuentur ambo mssti. *Verſ.* 3. cum temere in ed. Caſ. ὠνώμασεν ὀρϑῶς editum eſſet, monuit GROTEFENDIUS, imprudenti excidiſſe docto viro de Scoliis alioqui praeclariſſime merito, ut ὠνώμασ' ὀρθῶς corrigeret, cum ὠνόμασεν ὀρθῶς debuiſſet. Et veram quidem ſcripturam exhibebat Canteri editio cum mssts.

Verſ. 5. ὑγείαν ſcripſi cum ms. *Ep.* Ferri potuerat ὑγίειαν, ſi hoc libri dediſſent: ſed in ὑγιείαν, quod habebant editi, prave notatus erat accentus. De mendoſâ ſcripturâ πίνων, (*verſ. ult.*) quam uterque etiam codex mstus tenet, monuerat CASAUBONUS: »Recte CANTERUS [nempe in orâ] »πεινῶν: non πίνων.« — *Anaxandridae* Graecis verſibus Latinos GROTII ſubiecimus, ex Excerpt. pag. 638. collatis Erratis in calce libri notatis.

a SCOLION VIII. Ἐκ γῆς &c. Ad hoc Scolion CASAUBONI ſpectat animadverſio huiusmodi: »Veriſſimum eſt quod »paullo ante dicebatur, Scoliorum argumenta fuiſſe *vitae* »*praecepta*. Quin etiam exiſtimamus, pleraque illorum fa»cta de ſeptem Sapientum dictis & reſponſis: quae, ut »probavimus alibi, ἀδόμενα olim dicta ſunt, quia moris

»erat ea *cantare* in conviviis. Exempli gratiâ, recitatur a »huiusmodi Scolion iſto loco:

»Ἐκ γῆς χρὴ κατιδεῖν πλόον
»εἴ τις δύναιτο, καὶ παλάμην ἔχοι.
»ἐπεὶ δὲ κ' ἐν πόντῳ γένηται,
»τῷ παρέοντι τρέχειν ἀνάγκη.

»Prius dixerat Pittacus: [apud Diog. Laërt. I. 78.] Συνε- »τῶν ἐστιν ἀνδρῶν, πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι »ὅπως μὴ γένηται· ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι. Om- »nino Sapientis huius dictum venuſtâ allegoriâ expreſſit »Scolii auctor. Nam ad verbum hoc ait poëta: *E terrâ* »*oportet navigationem proſpicere, ſi quis poſſit, & facultatem* »*habeat: ſed ubi* ſemel *in mari fueris, praeſenti* vento *cur-* »*rere neceſſe eſt.* Senſus eſt: Sapientem virum, quoad eius »fieri poſſit, non debere ſe periculis navigationis commit- »tere: caeterum, ubi ſemel navem conſcenderis, vento »qui ſe offerat utendum eſſe aequo animo, & mutatâ ve- »lificatione κατὰ δεύτερον πλοῦν tendendum eſſe ad por- »rum. Quid ſibi velit haec allegoria, non eſt obſcurum. »Sic etiam ſequentibus ſcoliis βιωφελῆ praecepta varia con- »tinentur, ſeparatim exponenda: quod non animadver- »tens Dalecampius mire omnia perturbavit.« — Haec il- le. Alia nonnulla utiliter obſervata leges apud IACOB- SIUM, Animadv. ad Anthol. Vol. I. Part. 1. pag. 293 ſq. παλάμην non modo *palmam* aut *manum* dici, ſed & *ar- tem, peritiamque, & agendi facultatem*, cum uſus aliorum poëtarum docet, tum diſerte a Grammaticis monitum eſt. Verſiculi ſunt Alcaici: quorum in primo FIORILLO, in Adnorationibus ad Herodem Atticum, anno MDCCCI. edi- tis, nihil mutandum cenſuerat, tertium autem ſic voluerat refictum,

ἐπεὶ δ' ἂν ἔμπορος γένηται.

Idem deinde in Obſervationib. in Athen. biennio poſt edi- tis, tertium verſiculum intactum relinquens, primum ita legendum cenſuit, quemadmodum concinnatum GROTE- FENDIUS nobiscum communicavit:

Ἐκ γῆς μὲν ἄνδρα χρὴ κατιδεῖν πλόον.

Deeſſe huic verſui, prouti vulgo legebatur, tres ſylla- bas, iam ante illos monuerat *Iacobſius*. Ad τῷ παρέοντι commode cum Caſaub. intelligere ἀνέμῳ poſſis: poſſis ve- ro etiam magis generatim intelligere, *quidquid inciderit*. To- tum Scolion his verbis interpretatus eſt ILGENIUS, p. 258.

a »*E terrâ oportet nautam de navigatione videre, an* poſſit per »temporis oportunitatem (εἰ δύναιτο), & *ſcientiam rei nau-* »*ticae habeat* (καὶ παλάμην ἔχοι); *in mari deprehenſus tem-* »*peſtate, quaecunque eſt, cogitur curſum continuare.*

SCOLION IX. Ὁ Καρκίνος &c. Scolion hoc cum a *Cantero* tum a *Caſaubono* ad hunc modum editum erat:

Ὁ καρκίνος ὧδ' ἔφη, χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών·
εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

CANTERUS autem ad verba χαλᾷ τὸν &c. in orâ notaverat: »Sic lego, pro χαλλιτὸν ι. [ο ſcribere voluerat, »nempe ὄφιν] λ. εὐθὺν χ. τ. ε. ἔμεν καὶ μὴ σ. φ.« — Miro errore *Dalecampius* prima verba de *Carcino* poëta accipiens, ſic interpretatus erat: *Apud Carcinum hoc Scolion extat.* Sed, quod magis mireris: eodem errore Caſaubonus etiam ita decipi ſe paſſus eſt, ut a perſpicuâ ſatis ſcolii ſententiâ prorſus aberraret: itemque DE LA NAUZE, in *Mem. de l'Acad. des Inſcr.* T. IX. pag. 332. ita ſcribens: *Cratinus en avoit fait une* (une Scolie) *ſur l'Amitié. – – Prenez dans la main un ſerpent* &c. CASAUBONI ad hunc locum animadverſio haec eſt: »Primum praeceptum eſt, »Χάλα τὸν ὄφιν λαβών. Sic enim emendamus editam a »Cantero lectionem χαλᾷ. In Epitomâ χηλῇ, depra- »vatiſſime. Verte: *laxa* manum *ſerpente prehenſo.* Allego- »rice monemur, ſi quando cum homine improbo amici- »tiam contraxerimus, ut ſtatim eam diſſolvamus. Subiici- »tur praeceptum alterum, εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον μὴ σκο- »λιὰ φρονεῖν. Ita emendavit *Canterus* veterem lectionem, »quam profert. Nos in msto exemplari ita offendimus, »εὐθὺν χρὴ τὸν ἑταῖρον ἐν μέν, καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν: quae »lectio ferri poteſt, ſi pro ἐν μὲν ſcribas ἔμμεν. Sed in »Excerptis paullo aliter, εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμεν: for- »taſſe pro νέμειν: ſenſus eodem redit.« — Quod ſi argumenti & ſententiae ſumma aliquid obſcuritatis haberet, (quam quidem nullam habet) potuerat Caſaubonum Euſtathius meliora docere; cuius haec ſunt verba, in Comment. ad Odyſſ. ν'. pag. 277 ineunte: Μυρία δὲ τοιαῦτα (σκολιὰ) περιφέρονται· τὰ μέν, σκωπτικά· τὰ δὲ, πρὸς ἔρωτα· πολλὰ δὲ, καὶ σπουδαῖα. ἐν οἷς καὶ τὸ παιδεῦον ὀρθότητα φιλικὴν, ἔχον οὕτως· »Ὁ δὲ καρκίνος ὧδ' ἔφη, χα- »λᾷ τὸν ὄφιν λαβών· Εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμεν, καὶ μὴ »σκολιὰ φρονεῖν.« ἤγουν, καρκίνος χηλῇ τὸν ὄφιν συσχὼν, εἶπεν, ὡς ὀρθὸν χρὴ τὸν φίλον εἶναι, καὶ μὴ σκολιόφρονα. Sco-

lion iſtud eisdem prorſus verbis, quibus ab Euſtathio re- a
latum eſt, in Epitomâ (e qua id ille ſumſit) legitur; nullâ differentiâ, niſi quod in noſtro cod. *Ep.* ſuper doricâ formâ χαλᾷ communis χηλῇ inter lineas notata eſt, & quod in eodem codice εὐθέα mendoſe, pro εὐθέα, ſcribitur. Eisdemque plane verbis idem Scolion exhibuerat ſocer Caſauboni H. STEPHANUS in Lyricorum Fragm. pag. 14. adiectâ latina verſione minime incommodâ, hoc exemplo: *Cancer autem ita loquutus eſt, quum ſerpentem chelis prehendiſſet: Neceſſe eſt, ut ſodalis rectum ſequatur, & non obliqua volvat animo.*

Ad *Argumentum* quod ſpectat: cogitans ILGENIUS, cancrum, qui ſerpentem monet *non decere amicum eſſe tortuoſum*, ipſum tamen graviore etiam laborare vitio, cum retrogradus ſaepe incedat, Scolio iſto eamdem potiſſimum tractatam ſententiam exiſtimavit, (pag. 40 ſqq.) quam his verbis Cato lib. I. diſt. 30. expoſuit:

Quae culpare ſoles, ea ne tu feceris ipſe.
Turpe eſt doctori, quum culpa redarguit ipſum.

aut quod Iuvenalis ait: III. 24.

Quis tulerit Gracchos de ſeditione querentes?

Cuius rationem ut non praeciſe equidem improbaverim, tamen videndum puto, ne non tam hoc praeceptum in animo habuerit Scolii auctor & hi qui illud in amicorum conviviis canere conſueviſſent, quam illam ipſam maxime admonitionem de *ſimplicitate & veritate fideque inter amicos ſancte colendâ*. In allegoriis atque parabolis non cuique parti ſingulare tribuendum eſſe momentum ſatis conſtat. Cancros forficibus ſuis interdum prehendere ſerpentes, antiquitus creditum eſt: quod ex Fabulâ Aeſopicâ num. LXX. *Serpens & Cancer* inſcriptâ, quae plane antiqua eſſe videtur, itemque ex Aeliani narratione, DE Nat. Animal. XVI. 38. diſcimus. Cancer ergo hîc inducitur, ſerpentem forfice prehenſum monens. Et quod ſi, ut probabile eſt, Aeſopicam illam fabulam ſpectaverat Scolii auctor; fatendum plane fuerit, de *aſtutiâ & nequitiâ ſerpentis* unice illum cogitaſſe, non de *ſimili cancri culpâ*. Sed en ipſam fabulam, quam cum Scolio contuliſſe iuvabit: Ὄφις καρκίνῳ συνδιητᾶτο, ἑταιρείαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος. ὁ μὲν οὖν καρκίνος ἁπλοῦς ὢν τὸν τρόπον, μεταβαλέσθαι κἀκεῖνον παρήνει τῆς πανουργίας· ὁ δὲ οὐδ' ὁτιοῦν ἑαυτὸν παρεῖχε πειθόμενον. ἐπιτηρήσας δ' ὁ καρκίνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, καὶ τοῦ

a φάρυγγος τῇ χηλῇ λαβόμενος, καὶ ὅσον οἷόν τε πιέσας, φονεύει. τοῦ δ' ὄφεως μετὰ θάνατον ἐκταθέντος, ἐκεῖνος εἶπεν· Οὕτως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθὺν καὶ ἁπλοῦν εἶναι. οὐδὲ γὰρ ἂν ταύτην δίκην ἔτισας.

Verba Scolii ita plane repraesentavimus, ut in *Epit.* scripta sunt: nisi quod initio δὲ particulam, quam illa habet, (Ὁ δὲ καρκίνος exhibens) omisimus. Hanc veram esse Scolii scripturam recte iudicasse nobis visus erat VALCKENAR. ad Phoen. pag. 304. Eadem autem prorsus scriptura haud obscure in membr. *A.* latebat. Nam χαλλιτον, quod illae cum Farnesiano codice habent, manifeste ex χαλαιτον corruptum est; quod nihil aliud valet nisi χαλᾷ & τὸν, ut perspecte Canterus viderat. Tum quod in illis, quemadmodum & in aliis iunioribus codicibus, scribitur ἑταῖρον εν μεν καὶ μὴ σκολ. id rursus nil aliud, quam ἑτ. ἔμεν καὶ μὴ σκ. valet, quod habet *Epit.* In voce εὐθέα paululum haeseram, quum & Canterus significare videatur, in Farnesiano codice (e quo is sua Supplementa libri XV. acceperat) εὐθὺν legi, & Casaubonus adfirmet, se eamdem scripturam in msto exemplari (codex Huraldinus is fuerit, qui tum demum cum eo communicatus est, quum iam paene absolvisset Animadversiones) offendisse. Si Canteri notam orae adpositam recte percepi, ipse suo de ingenio pro εὐθὺν, quod codex mstus dedisset, εὐθέα posuit; scilicet accusativum pluralem neutrius generis desiderans, quem (omissis verbis ἔμεν καὶ) ad verbum φρονεῖν referebat: εὐθέα χρὴ φρονεῖν, μὴ σκολιά. Sed ad editam scripturam εὐθέα, quam eamdem Epitoma habet, nulla discrepantia ex vetustis membr. *A.* adnotata est. In eâ autem orationis structurâ, qua utuntur iidem ambo nostri codices mssti, verbum ἔμεν (i. e. εἶναι) & copulam καὶ inferentes, vocabulum εὐθέα nil aliud nisi accusativus sing. masc. gen. esse potest, *oportet esse rectum:* nisi cum ILGENIO ἴμεν (i. e. *ire*) pro ἔμεν corrigi velis; quod si placeat, possit εὐθέα neutrum plurale intelligi adverbialiter positum, *recte incedere.* At nulla urgere necessitas videtur, ut vel in verbo ἔμεν aliquid novemus, vel veterem scripturam εὐθέα solicitemus. Quemadmodum εὐρέα pro εὐρὺν Homerus dixit & Musaeus Maittairio citatus, DE Dialect. pag. 307. sic & auctori Scolii εὐθέα pro εὐθὺν dicere licuerat. De vocab. καρκίνος moneo, recte illud in *Epit. penacute* scribi, non *per circumflexum*, ut in ed. Cant. & Casaub. itemque apud

H. Stephanum. Ac ſane penultimam huius vocab. conſtanter corripit non modo Ariſtophanes, ſed & auctor Batrachom. vs. 290. item Epicharmus apud Athen. III. 91. c. a

In *metro* huius Scolii conſtituendo mire in diverſa abierunt viri docti; atque etiam ipſius metri cauſſâ, pro ſuâ quisque ratione, paſſim nonnihil (alii aliud) in verbis mutarunt. In ed. Cant. & Caſaub. duo ſunt verſus: ſed in quorum poſteriori duo verba (ut vidimus) omiſſa ſunt. *Henr. Stephanus* duo verſus ita ſcripſit:

Ὁ δὲ καρκῖνος ὧδ' ἔφη, χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβὼν,
εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμεν, καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

Bentleius, in Diſſ. de Aeſopi Fab. pag. 104. (referente Iacobſ. pag. 303.) minimâ mutatione:

Ὁ καρκῖνος ὧδε ἔφα, χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών·
εὐθὺν χρὴ ἑταῖρον ἔμεν καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

Brunckius, quem in hoc Scolio ſequi placuit, nihil prorſus ex coniecturâ mutavit, ſic edens:

Ὁ καρκίνος ὧδ' ἔφη,
χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών·
εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμεν,
καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

Hermannus, pag. 415. multa novans, choriambicos duo verſus ſtatuit cum baſi; quos (muſicis tonis ſignatos, ut ſolet, non accentibus) ſic ſcripſit:

Ὁ δε καρκίνος ὡς φήσ' αρα χαλά τον οφιν λαβων
ευθεα χρή τον ἑταιρόν μοι εμεν, μή σκολια φρονειν.

Iacobs, audaciſſimus fere omnium: (pag. 304.)

Ὁ δὲ καρκῖνος ὧδ' ἔννεπε χηλῇ τὸν ὄφιν λαβών·
Εὐθέα χρὴ ἕταρον νοῦν ἔμεναι, μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

Ilgenius, pag. 36.

Ὁ καρκίνος ὧδ' ἔφη
χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών·
εὐθὺν τὸν ἕταρον ἴμεν,
καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

Grotefendius ad Ionicum metrum retulit, hoc ſchemate:

⏑ – – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ – | ⏑ – – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ – –

⏑ – – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ – | ⏑ – – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ – –

Verba ſic conſtituit:

Ὁ καρκίνος ὧδ' ἔφη, χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών·
εὐθὺν χρὴ ἕταρον ἔμεν, καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

a Adnotavit idem »praeter reliquam argumenti ſententiam, »iocoſe fortaſſe ad ipſa *Scolia* alludi.«

SCOLION X. *& ſeqq.* Ἐν μύρτου κλαδὶ *&c.* Quum hoc Scolion cum quatuor vel quinque ſequentibus non modo ut metro ſoluta, ſed continuo tenore omnia adpoſita eſſent in editis, haec pauca ſuper his monuit CASAUBONUS: »Aliud Scolium:

»Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
»ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
»ὅτε τὸν τύραννον ἐκαινέτην,
»ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

»Monet Scolii poëta, prudentiâ & aſtu interdum eſſe uten»dum, ſicut factum ab *Harmodio* & *Ariſtogitone*. Prima ver»ba, quae proverbii ſpeciem habent, ſic interpretantur »veteres: [Suidas, voc. Ἐν μύρτου κλ.] Ὅτι Ἁρμόδιος »καὶ Ἀριστογείτων ἐν μύρτοις ῥίψαντες [immo, κρύψαν»τες] τὸ ξίφος, Ἵππαρχον τὸν τύραννον ἀπέκτειναν. Alius »Scolii principium eſt in illis, Φίλτατε Ἁρμόδιε. Item in »illis, Ἀδμήτου λόγον ὦ ταῖρε: nec non in iſtis, Παῖ Τε»λαμῶνος.«

De *Harmodii et Ariſtogitonis* facto, cuius laus *Scolio X. & tribus ſequentibus* celebratur, notum eſt magnam dubitationem moviſſe, & de ipſius facti merito plurimum detraxiſſe graviſſimos ſcriptores, Thucydidem, VI. 55 ſeqq. & Herodotum, V. 55. partim negantes *tyrannum* fuiſſe *Hipparchum*, Piſiſtrati filium; quippe qui, utpote minor frater Hippiae, ne imperium quidem tenuiſſet: partim docentes, non reipublicae cauſſâ, ſed privatae ultionis ſtudio occiſum ab Harmodio & Ariſtogitone *Hipparchum* eſſe; cuius obitu tantum abfuiſſe aiunt ut *liberatae* fuerint *Athenae*, ut maiori etiam tyrannide per integrum quadriennium ab Hippiâ oppreſſae tenerentur. Sed haec utcumque ſe habeant, de quibus conſuli poſſunt quae a viris doctis cum ad Thucyd. & ad Herodotum, tum ad Aeliani Var. Hiſt. XI. 8. adnotata ſunt, illud ſatis conſtat, atque ipſe etiam Thucydides lib. I. c. 20. profitetur, ſequiore aetate *vulgo credidiſſe Athenienſes, tyrannum fuiſſe Hipparchum, eoque nomine ab Harmodio & Ariſtogitone occiſum.* Illius igitur facti celebratio argumentum eſt quatuor Scoliorum hîc deinceps adpoſitorum: quae vel cuncta quatuor, vel duo certe ex his, ita ſunt antiqua, ut iam Ariſtophanis aetate, ac fortaſſe multum etiam ante, vulgo in conviviis decan-

tare illa consuessent Athenienses. Itaque Comicus in fab. a Acharn. 980. cum dicere vellet, *hunc numquam mecum familiariter mensae meae adcumbere patiar*, veluti proverbiali locutione ait, *hic numquam apud me Harmodium canens adcumbet:* ubi vetus Interpres ait, *Harmodium*, quem dicit poëta, esse *canticum quoddam*, vulgo *Harmodii canticum* (μέλος Ἁρμοδίου) nominatum, in conviviis & compotationibus *in Harmodii & Aristogitonis honorem, ut qui Pisistratidarum tyrannidem evertissent*, cantari solitum; cuius initium esse ait, Φίλτατε Ἁρμόδιε, οὔ τι που τέθνηκας: nempe illud quod *num. XI.* commemorat Athenaeus: quod & Comicus ipse in eâdem fabulâ *vers.* 1093. haud obscure significavit, ubi inter alios coenae adparatus referuntur,

ὀρχηστρίδες, τὰ φίλταθ' Ἁρμοδίου, κυλαί.

Sed & hoc Scolion, quod *num. X.* sive illud quod *num. XII.* commemoratur a Deipnosophistâ, eiusdem Aristophanis aetate in usu fuisse, docent illi ex Lysistratâ versus, num. 632 sq. ed. Br.

καὶ φορήσω τὸ ξίφος τὸ λοιπὸν ἐν μύρτου κλαδὶ,
ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι.

Hesychius ait, Ἁρμοδίου μέλος dictum vulgo fuisse τὸ ἐπὶ Ἁρμοδίῳ ποιηθὲν σκολιὸν ὑπὸ Καλλιστράτου. Inde *Robertus* Lowth (de Sacrâ Poësi Hebraeor. Praelect. I. p. 13 sq. ed. sec. Oxon.) eumque secutus *Brunck* (Analect. T. I. pag. 155 sq. & Anacr. ed. sec. pag. 98 sq.) sub *Callistrati* nomine, *quatuor Scolia*, de quibus agimus, tamquam *unum carmen*, quatuor tetrastichis constans, ediderunt. Nobis probabilior visa erat Ilgenii sententia, quae eadem Grotefendio nostro probata est, quatuor esse Scolia, quodque per se ab uno homine cani solitum: quorum tertium & quartum (num. XII. & XIII.) ad primi illius imitationem, quod *num.* X. ab Athenaeo positum, efficta sint. Unum quodcumque ex his Scoliis intellexerat Antiphanes comicus, cum in *cantilenis vetustate obsoletis* numeraret τὸν Ἁρμόδιον, apud Athen. XI. 503. e. Versiculos cuiusque Scolii ex Grotefendii ratione distribuimus, quae supra, in his quae ad Athenaei *Scolion primum* notavimus, exposita est. In *verbis Scolii X.* nihil a scripturâ olim apud Athenaeum editâ discessimus, nisi quod pro καὶ Ἀριστογ. cum doctis omnibus, inde a Lowtho, κ' Ἀριστογείτων per apostrophum scripsimus: tum quod cum eisdem, pro mendoso κατανέτην, praeeunte etiam utro-

que noſtro codice, κτανέτην poſuimus. De rariore formatione vocabuli κλαδὶ conf. quae ad pag. 684. *a.* notavimus.

b SCOLION XI. ſic vulgo ſcriptum apud Athenaeum legebatur: Φίλταθ' Ἁρμόδι' οὔπω τέθνηκας, νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι, ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλλεὺς, Τυδείδην τε φασὶ τὸν ἐσθλὸν Διομήδεα. Neque aliter mssti, niſi quod pro νήσοις perperam νήσσοις ms. *A.* In *Epit.* autem finitur Scolion in voce Ἀχιλλεύς: omiſſis reliquis omnibus ad Harmodium vel Ariſtogitonem ſpectantibus. Nos, primo verſiculo, ubi pro vulgato οὔπω Paulus Leopardus & Grotefendius οὔ τι πω poſuerunt, οὔ τι που praetulimus, quod ex ſcholio ad Ariſtoph. Acharn. 980. (al. 977.) *Brunckius* cum LOWTHO adoptaverat. Deinde, cum eisdem & Grotefendio Ἀχιλεὺς ſimplici λ ſcripſimus; & duas voces τὸν ἐσθλὸν, ut inutile gloſſema, metrum impediens, abiecimus. ILGENIUS, ſimul conſtructionis aequabilitatem, ſimul unam ſaltem vocem ἐσθλὸν conſervaturus, tertium & quartum verſiculum ſic conſtituit: (pag. 67.)

ἵνα περ ποδώκε' Ἀχιλέα,
Τυδείδην τε ἐσθλὸν Διομήδεα.

Ad *Scol.* XII. praeter ea quae paulo ante de hoc Scoliorum genere univerſo dicta ſunt, nihil quod ſigillatim moneamus, habemus.

SCOLION XIII. apud Athen. ſic editum erat: Ἀεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν, Φίλταθ' Ἁρμόδιε κ' Ἀριστογείτων, ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην, ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην. Recte vero ὅτι dedere membr. *A.* quod ex coniecturâ LOWTHUS & poſt eum *Brunck* & *Grotefend* poſuerant. Cum eisdem autem viris doctis, invitis etiam membranis, κτανέτον & ἐποιησάτον in ſecundâ perſonâ fuit ſcribendum. Cum eisdem item Ἀριστόγειτον corrigendum putavi. Ad metrum quod ſpectat, monuit GROTEFEND: »Ultima vocis Ἁρμόδιε ſyllaba ictu longa fit.«

c SCOLION XIV. Ἀδμήτου λόγον &c. »In hoc Scolio opponuntur ἀγαθοὶ & δειλοὶ, non eo ſenſu quo putarunt interpretes: ſed ut *boni* & *mali*. Nam ita accipienda vox δειλοὶ, ut in aureo Pythagorae carmine, & apud vetuſtiſſimos auctores.« CASAUBONUS. — Euſtathius, ad Iliad. β'. pag. 247. l. 20 ſqq. poſtquam Scolion iſtud ex Pau-

ſaniae Lexico his verbis citavit, quibus apud Athenaeum c vulgo editum erat: Ἀδμήτου λόγον, ὦ ταῖρε, μαθὼν, τοὺς ἀγαθοὺς φίλει, τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου· γνοὺς ὅτι δειλῶν ὀλίγη χάρις: interpretationem ſubiecit huiusmodi: Ἔοικε δὲ διὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν, τὴν γενναίαν καὶ φίλανδρον ὑποδηλοῦν Ἄλκηστιν· διὰ δὲ τῶν δειλῶν, τὸν Ἀδμήτου πατέρα, ὃς ὠκνησε θανεῖν ὑπὲρ τοῦ παιδός. Argumentum habes in Euripidis Alceſtide, & apud Apollod. I. 9, 15. Prior verſus eisdem, quibus dixi, verbis exhibetur in Ariſtophanis Veſpis vs. 1231. (1238. ed. Br.) ubi alter verſus a vetere Interprete adiicitur his verbis: τῶν δειλῶν ἀπέχου, ποιοῦσ' (ſic corrupte, pro γνοὺς,) ὅτι δειλῶν ὀλίγη χάρις. Apud Athenaeum vero priorem verſum olim ſic ſcriptum fuiſſe, ut nos edidimus,

Ἀδμήτου λόγον, ὦ ταῖρε, μαθὼν, τοὺς ἀγαθοὺς σέβου,

e codicum noſtrorum ſcripturâ haud dubio argumento cognovimus. Nam quum in vetuſtis membr. *A.* ſic ſcribatur, τοὺς ἀγαθοὺς φίλει σέβου, non id ita accipiendum erat quemadmodum Natalis Comes accepit, qui eamdem ſcripturam in ſuo codice msto repertam ſic vertit, *bonos ama & venerare:* ſed acciderat librario noſtro, aut ei cuius e libro primum manavit illa ſcriptura, id quod eidem iam ſaepenumero obſervavimus accidiſſe, ut imperite duo verba iungeret, quorum alterum e veteri ſcripturâ fuerat, alterum ex interpretamento: & hîc quidem nemo fere fuerit qui dubitet, verbum paulo exquiſitius σέβου e vetere ſcripturâ eſſe, vulgatiſſimum autem φίλει ex interpretatione. Ita quidem etiam Epitomae auctor iudicaſſe videtur; qui, cum eamdem in ſuo exemplari ſcripturam reperiſſet, verbum σέβου unice verum eſſe exiſtimavit; alterum vero, ne prorſus abiiceret, in φίλους mutans ita ſcripſit, τοὺς ἀγαθοὺς φίλους σέβου. Caeterum in hoc Scolium commode commentatus eſt DE LA NAUZE, in *Mém. de l'Acad.* Tom. IX. pag. 333 ſq. Interpretis Ariſtophanei fide (ad Veſp. 1232.) PRAXILLAE *Sicyoniae* poëtriae (quam & aliis Scoliis componendis laudem meruiſſe ait Athenaeus, pag. 694. a.) hoc de quo agimus tribuit *Brunck*, Analect. T. I. pag. 157. & in Anacr. pag. 103. Euſtathius vero l. c. ex Pauſaniae Lexico tradit, ab aliis quidem ad *Praxillam*, ab aliis vero ad *Sapphonem*, rurſusque ab aliis ad *Alcaeum* auctorem fuiſſe relatum. *Metrum*, ut GROTEFENDIUS ait, eſt choriambicum Sapphicum, ex tribus

c choriambis cum diſyllabâ baſi atque cataclifi conſtans: cuius generis (ut iam initio monuimus) ſunt etiam ea quae paulo poſt ſubiicientur, num. XVII. XVIII. XIX. XX. & XXIII.

Scolion XV. ſic editum erat: Παῖ Τελαμῶνος, Αἶαν αἰχμητὰ, λέγουσί σ' ἐς Τροίαν ἄριστον ἐλθεῖν Δαναῶν καὶ Ἀχιλλέα. τὸν Τελαμῶνα πρῶτον, Αἴαντα δὲ δεύτερον ἐς Τροίαν λέγουσιν ἐλθεῖν Δαναῶν, καὶ Ἀχιλλέα. Eodemque modo legitur in msstis, niſi quod in ms. *A.* mendoſe λεγούσης pro λέγουσί σ': tum quod in *Epit.* deeſt poſterior pars, τὸν Τελαμῶνα πρῶτον &c. Casauboni animadverſio eſt: »In Παῖ Τελαμῶνος perperam ſcriptum de *Aia*»ce, ἄριστον ἐλθεῖν Δαναῶν καὶ Ἀχιλλέα. Melius apud »Euſtathium, [ad Odyſſ. β'. pag. 215. l. 41.] μετ' Ἀχιλ»λέα. Alcaeus in antiſpaſtico verſu, qui apud Hephaeſtio»nem, [pag. 35. ed. Pauw.] Κρονίδα βασιλῆος γένος Αἶαν, »τὸν ἄριστον πέδ' Ἀχιλλέα. Sic olim eum locum emen»davimus. πέδα Dorice pro μετά. Ergo etiam paullo poſt »ſcribendum μετ' Ἀχιλλέα. « — Sic ille; cui obſecutus *Brunckius*, in Analect. T. I. p. 157. & in Anacr. p. 102 ſq. Scolion iſtud ſic ſcripſit digeſſitque:

Παῖ Τελαμῶνος, Αἶαν αἰχμητὰ,
λέγουσί σ' ἐς Τροίαν ἄριστον
ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.
τὸν Τελαμῶνα πρῶτον,
Αἴαντα δὲ δεύτερον
ἐς Τροίαν λέγουσιν
ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.

Conf. Iacobſii Animadv. pag. 301. Hermannus, de Metris pag. 415. violenter ad metri illud genus cogens quo continentur Scolia in Harmodium, ſic refinxit:

Χαρε, παί Τελαμωνος, Αιαν αιχμη-
τ'· ες Τροιάν σε λεγους' ἄριστον ελθειν
μετ' Ἀχίλλεα τών Δαναων·
τόν Τελαμωνα πρωτόν, σε δε δευτερον.

Ilgenius pag. 76 ſqq. in duo Scolia diſtinguendum cenſuit, quorum alterum eſſet alterius imitatio. Prius hoc:

Παῖ Τελαμῶνος, Αἶαν,
αἰχμητὰ, λέγουσί σ' ἐς Τροίαν ἄριστον
ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.

Alterum iſtud:

Τὸν Τελαμῶνα πρῶτον,

Αἴαντα δὲ δεύτερον Τροίαν λέγουσιν c
ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.

Hunc excipiens FIORILLO, Obſerv. in Athen. pag. 116. eſſe verſiculos dactylicos & anapaeſticos logaoedicos ſic distinguendos:

Παῖ Τελαμῶνος Αἴαν,
αἰχμητὰ, λέγουσί σε
ἐς Τροίαν ἄριστον
ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.
Τὸν Τελαμῶνα πρῶτον
Αἴαντα δὲ δεύτερον
ἐς Τροίαν λέγοιεν
ἐλθεῖν Δαναῶν καὶ Ἀχιλλέα.

Denique GROTEFENDIUS, in ſchedis mſstis, hoc Scolion, itemque proxime ſequens, *num.* XVI. ad choriambicum metrum retulit, ex choriambis & dipodiis iambicis conſtans, inter ſe hoc modo alternantibus:

⏑ – ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑ – | – ⏑ ⏑ – | ⏑ –
– ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑ – | – ⏑ ⏑ – | ⏑ ⏑ – ⏑ –

Scolion ipſum ita ſcripſit:

Παῖ Τελαμῶνος Αἴαν, αἰχμητὰ, λέγουσί σε
ἐς Τροίαν ἄριστον ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.
Τὸν Τελαμῶνα πρῶτον, Αἴαντα δὲ δεύτερον
ἐς Τροίαν λέγοιεν ἐλθεῖν Δαναῶν καὶ Ἀχιλλέα.

Subiectâ hac adnotatione: »Conf. Euſtath. ad Il. β'. pag. »285. l. 3. ed. Rom. Athen. XI. 15. I. 19. Qui Scolion »iſtud in duo diſſecat, ſenſum eius haud perſpexit. Cete»rum primum καὶ in μετὰ mutandum, fragmentum Al»caei apud Hephaeſtionem (ubi cum Caſaub. πέδ' Ἀχιλ»λέα legendum) iam docet. λέγοιεν propter ſimilitudi»nem priorum verſuum in λέγουσιν mutatum erat. Voca»bulorum inciſionibus perductus primum metiebar verſus, »quales *Fiorillo* nuper publicavit: ſed comparato ſequen»ti ſcolio intellexi eos praeſcriptâ ratione dimetiendos eſſe. »Hermanni correctio nullo modo probanda eſt.« — Equidem priori verſu cum viris doctis μετ' Ἀχιλλέα corrigere non dubitavi, quod & res ipſa poſcere videbatur, & Homeri elogium, Iliad. β'. 768 ſq. & Sophoclis in Aiac. 1340 ſq. ed. Br. & Alcaei verſus apud Hephaeſtionem, denique Euſtathius l. c. priorem verſum eodem modo, quo edidimus,

c recitans: quem verſum ibi Euſtathius non ex Athenaeo deſumſit, apud quem vetus menda eſt καὶ Ἀχιλλέα, quae iam pridem ante Euſtathii aetatem codices omnes invaſerat. Alium vero auctorem ibi ob oculos habuiſſe Euſtathium intelligitur ex his quae proxime ante (nullâ Deipnoſophiſtae mentione factâ) ait: τὸ δὲ μεγαλεῖον τοῦ ἥρωος (nempe *Aiacis*) δηλοῖ καὶ τὸ »ᾄδειν Τελαμῶνος« παροιμιακῶς λεχθὲν ἀπὸ σκολιοῦ μέλους, οὗ ἀρχή· Παῖ Τελαμῶνος Αἶαν αἰχμητά· λέγουσί σ' ἐς Τροίαν ἄριστον ἐλθεῖν Ἀχαιῶν μετ' Ἀχιλλέα. Nam apud Athenaeum leguntur quidem, I. 23. e. Theopompi comici verba ad hoc Scolion ſpectantia, Τελαμῶνος οἰμώζοντες ἀλλήλοις μέλη: tum apud eumdem, XI. 503. iſta Antiphanis, μὴ περάνῃς τὸν Τελαμῶνα: ſed verba ᾄδειν Τελαμῶνος, tamquam proverbialis locutio nusquam (quod meminerim) apud Deipnoſophiſtam leguntur. Apud Heſychium vero adnotata eſt locutio, Τελαμῶνα ᾄδειν, adiectâ expoſitione, ἀρχὴ σκολιοῦ: ubi obliti ſunt doctiſſimi viri de hoc Athenaei loco & de Euſtathii teſtimonio monere. Eodem pertinet alia eiusdem Heſychii obſervatio, quae in ſerie literarum Αι ſic edita eſt: Ἄιδειν, Αἶαν παῖ Τελαμῶνος· ἦν τι σκολιὸν γεγραμμένον εἰς Αἴαντα: ubi haud dubie hoc modo ſcriptum oportebat, Ἄιδειν Αἴαντα. Παῖ Τελαμῶνος· ἦν τι σκολιὸν &c. Iam vero etiam in poſteriori verſu pariter μετ' Ἀχιλλέα, ut alii cum Caſaubono fecerunt, correcturus eram, cum retinuit me GROTEFENDIUS conſulto ibi vulgatam ſcripturam καὶ Ἀχιλλέα tenens: cuius quidem rationem vereor ne non ſatis perceptam habeam, ac vellem ſententiam nobis aperuiſſet vir doctus, cuius cauſſâ etiam in eodem poſteriori verſu vulgatum verbum λέγουσιν in λέγοιεν mutavit; quo poſito, videtur totius Scolii ſenſus emergere huiusmodi: *Vulgo Achillem perhibent Graecorum ad Troiam fuiſſe fortiſſimum, & poſt hunc ponunt Aiacem Telamonium: at rectius Telamon fortiſſimus omnium dicetur, Aiax vero pari loco cum Achille ponetur.* Caeterum parum perſpicuus huius Scolii ſenſus DALECAMPIUM commoverat, ut miram ſibi in eo licentiam ſumeret, ingenioque & coniecturis indulgens, in hunc modum illud interpretaretur:

Telamone ſate, Aiax bellicoſe! Telamonem aiunt
patrem tuum Troiam perrexiſſe, poſt Herculem
Graecorum omnium ſtrenuiſſimum, te vero
poſt illum, omnium pugnaciſſimum, Achille dempto,

Quae Latina PURSANUS in Graecum ſermonem transferre c conatus, poſtquam in fine prioris membri μετ' Ἀχιλλέα pro καὶ Ἀχιλλέα poſuit, poſteriorem Scolii partem ſic refinxit: Τὸν Τελαμῶνα δὲ πατέρα δεύτερον ἐς Τροίαν λέγουσιν ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἡρακλέα.

SCOLION XVI. Εἴθε λύρα &c. »Hoc quoque Scolion, »quod multo facilius [quam proxime praecedens] in duo »diſſecari poteſt, ſi ad vocabulorum inciſiones reſpicia»mus, alio modo dimetiri poſſumus: ſed, priore Scolio »[num. XV.] comparato, noſtra dimetiendi ratio praefe»renda videtur.« GROTEFEND. — Nos, cum eodem docto viro, nec in duo Scolia dirimendum putavimus, (quod *Ilgenius* pag. 82 ſq. fecerat) & in *quatuor verſus* diſtribuimus; quod iam olim ab H. STEPHANO in Lyricorum Fragm. pag. 18. factum, ac fortaſſe iam ante illum ab Urſino, cuius editionem Fragmentor. Lyricor. non habeo ad manus. Nec vero abſurde in *ſex verſiculos* diſtributum Scolion in edit. Canteri & Caſaub. erat, hoc modo:

Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη,
καί με καλοὶ παῖδες φέροιεν
Διονύσιον ἐς χορόν.
εἴθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίον,
καί με καλὴ γυνὴ φορείη (mendoſe quidem hoc, pro φοροίη)
καθαρὸν ϑεμένη νόον.

Qui tamen editores, quemadmodum ſecundum & quartum verſum in duos utrumque tribuerunt, ſic commodius etiam primum & tertium in duos verſiculos potuerant tribuere: unde proditura erat ea ratio, de qua ſe olim cogitaſſe *Grotefendius* ſignificavit, a FIORILLO in Obſerv. in Athenaeum pag. 116 ſq. adoptata:

Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην
ἐλεφαντίνη,
καί με καλοὶ παῖδες φοροῖεν
Διονύσιον ἐς χορόν.
Εἴθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην
μέγα χρυσίον,
καί με καλὴ γυνὴ φοροίη
καθαρὸν ϑεμένη νόον.

Omnium incommodiſſima *Brunckii* ratio: qui (in Analect. T. I. pag. 158. & in Anacr. ed. ſec. pag. 105.) ſeptem verſiculos conſtituens, iſtum

c εἶθ' ἄπυρον καλὸν γενείμιν μέγα χρυσίον,
in duos hoc modo dispescuit:
εἶθ' ἄπυρον καλὸν
γενοίμιν μέγα χρυσίον.
In singulis verbis editam apud Athenaeum scripturam accurate tenent ambo nostri mssti, nisi quod ultimo versu recte φοροίη exhibeant. Secundo versu; scripturam φέροιεν cum eisdem libris nullo incommodo teneri posse existimavi: nec enim opus erat, ut quoniam deinde φοροίη ait poëta, etiam ibi φοροῖεν diceret; quin potius sicut in *vestimentis* aut *corporis ornatu* proprium verbum est φορεῖν, sic de *lyra* commodissimum erat verbum φέρειν, cum praesertim adiiciatur Διονύσιον ἐς χορὸν, non Διονυσίῳ ἐν χορῷ, quamquam utique ἐς χορὸν ibi idem fere ac ἐν χορῷ videtur valere. Emendationi φοροῖεν tamen patrocinari video Dionem Chrysostomum, hoc Scolion commemorantem, Or. II. pag. 32. (T. I. pag. 95. ed. Reisk.) apud quem φορέοιεν scribi, monuit *Iacobs* in Animadv. ad Anthol. Vol. I. P. I. pag. 305. In vocabulis ἄπυρον & χρυσίον miratus sum nonnihil haesisse doctissimos viros, de Homericis *tripodibus* ἀπύροις cogitantes; de quibus (ut equidem persuasum habeo) minime cogitaverat poëta. χρυσίον, est *ornamentum aureum; mundus aureus, quem mulieres praesertim gestant;* ut in priore Epistolâ Petri, cap. 3. vs. 3. Quam in partem qui alia exempla desiderat, ei plura offert H. STEPHANUS in Thes. T. IV. pag. 658. a. & in his illud adprime huc faciens ex Plutarchi Artaxerxe, δίδωμί σοι καὶ τὰ χρυσία φορεῖν, ὡς γυναικί: alia ex Demosthene dabit Index Reiskianus; nam quod ibi *Reiskius* χρυσία *vasa aurea* interpretatur, rectius (puto) dicturus fuerat *ornamenta aurea*. ἄπυρον autem χρυσίον, est *mundus ex auro* ἀπύρῳ, in est, *incocto, nativo, purissimo;* quod, quale nascitur, ita purum est, ut igne excoqui purgarique nihil opus sit. Vide Bielii Thesaur. Philol. Tom. III. voc. Χρυσίον ἄπυρον, & quem is laudat Bochartum, in Phaleg, lib. II. c. 27. pag. 157. ed. Cadom. Diodorus Siculus, II. 50. Μεταλλεύεται δὲ καὶ κατὰ τὴν Ἀραβίαν καὶ ὁ προσαγορευόμενος ἄπυρος χρυσὸς, οὐχ ὥσπερ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐκ ψυγμάτων καθεψόμενος. Idem III. 44. χρυσὸν εὑρίσκοντες -- τὸν αὐτοφυῆ, καὶ καλούμενον ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἄπυρον: ubi, quos ibi Wesselingius citat, Straboni & Agatharchidi addi poterat Aristot. de Mirabil. Auscult. cap. 45. ed.

Beckm. Sed & apud Euripidem in Danaë vs. 30. tamquam exquisitissimum aurum nominatur ἄπυρος χρυσός. In extremo Scolio sicut ait poëta καθαρὸν ἑσμένη νόον, sic Aeschylus Prometh. 163. ed. Schütz. ἑσμένος ἀγναμπτον νόον. d

SCOLION XVII. Σύν μοι πῖνε &c. Sequuntur quatuor deinceps Scolia eiusdem metri, cuius diximus esse istud in Admetum, num. XIV. Ad hoc, in quo versamur, cum συνῆκα editum esset, adnotavit CASAUBONUS: »Placet »CANTERI emendatio, scribentis [in orâ libri] συνήβα. « — Et hoc quidem unice verum: quod habes etiam in Stephani Lyricis, pag. 18. Literas β & κ iam frequenter imperite permutatas vidimus ab amanuensibus: & hic quidem calligraphus codicis *Ep.* erravit; veram scripturam tenuit cod. *A.* Recte vero etiam Eustathius, qui Epitomâ usus erat, συνήβα scripsit, ad Iliad. ν'. pag. 277. l. 10. sed apud eumdem dein συγκανηφόρει legitur, ubi recte συστεφανηφόρει habet noster ms. *Ep.* & συνστεφανηφ. ms. *A.* cum editis. In fine posterioris versus, cum legeretur in editis,

σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, συνσωφρονήσω σώφρονι:

speciem hoc habere poterat, ut sententia esset: *Fure mecum furente; ego tecum prudens ero prudente.* Quod *Brunckio* ita placuerat, ut prorsus nil mutatum teneret, (Analect. T. I. pag. 158. & in Anacr. pag. 105.) versiculis sic distributis:

Σύν μοι πῖνε, συνήβα,
συνέρα, συνστεφανηφόρει,
σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο,
συνσωφρονήσω σώφρονι.

Sed, ut metri rationem taceam, collatio scripturae codicis *A.* (quae ita habet, συσσωφρονήσω σώφρονι) cum scriptura codicis Epitomae συσσωφρόνει σώφρονι, (quam eamdem Eustathius l. c. tenet) satis docere videtur, esse illam ex hac corruptam. Nempe συσσωφρόνει primum in συσσωφρόνη erat corruptum: ex quo dein, temere bis positâ σω syllabâ, συσσωφρονήσω factum est. Sed ne illam quidem scripturam admittebat metri ratio; quae inverso verborum ordine scribendum fuisse docet, σὺν σώφρονι σωφρόνει: quemadmodum & CANTERUS in orâ correxit, & H. STEPHANUS edidit, & post hunc communi consensu *Bentley*, Emend. in Menandr. pag. 56. *Hermannus*, de Metris pag. 319. *Ilgenius* pag. 36. & *Grotefend* in Sche-

dis msstis. Similiter *Valckenar.* ad Phoen. 146. qui quidem veterem scribendi rationem talem fuisse coniectaverat,

σύμμοι μαινομένῳ μαίνεο, συσσώφρονι σωφρόνει.

In Scolio XVIII. Ὑπὸ παντὶ λίθῳ &c. pro ὦ ἑταῖρε, quod est in msstis, iam Canterus & Casaub. ὦ ταῖρ' ediderant elisâ utrimque ε vocali, ut metrum desiderabat. Caeteroquin ab editâ scripturâ nil dissentiunt mssti. Ad idem Scolion haec notavit Grotefendius: »Proverbium, »Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκόρπιος· φυλάσσεο: laudat Suidas, sub »voc. Ἀλλ' ἄπαν. Conf. eumdem sub voc. Ὑπὸ παντ. λιθ. »Schol. Nicandri ad Theriac. 19. Aeliani Hist. Anim. XV. »26. Aristoph. Thesmoph. 528.«

Scolion XIX. deest Epitomae. In eiusdem *vers.* 2. pro ε τὰν μὲν ἔχω, perperam τὴν μὲν ἔχων scribitur in ms. *A.*

In extremo Scolio XX. τόν τε κακὸν λούει scripsit Grotefendius: consulto, an casu, nescio. Editam scripturam λόει tenent ambo mssti: nec rationem equidem vidi, cur antiqua verbi forma solicitaretur.

Scolion XXI. hoc modo ediderat Canterus:

Ἔγχει κώθωνι, διάκουε, μηδ' ἐπιλήθου,
εἰ δὴ χρὴ τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἰνοχοεῖν.

In quo nihil mutavit Casaubonus, nec adnotavit quidquam. In H. Stephani Lyricis frustra quaesivi: neque in *Epitomâ* legitur: Brunckius, Analect. T. I. pag. 158. & in Anacr. pag. 105. sic digessit, nullo verbo mutato:

Ἔγχει κώθωνι, διάκουε,
μηδ' ἐπιλήθου, εἰ δὴ χρὴ
τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἰνοχοῖεν.

De la Nauze, in *Mém. de l'Acad. des Inscr.* T. IX. pag. 346. κώθωνι pro vocativo casu nominis proprii accipiens, Gallico sermone Scolion sic expressérat: » *Versez, o Cotho-* »*nis, & m'écoutez. N'oubliez jamais qu'il faut verser du vin* »*aux braves gens.*« — Ilgenius, p. 95. Graeca sic digessit:

Ἔγχεε κώθωνι, διάκουε,
μηδ' ἐπιλήθου,
εἰ δὴ χρὴ τοῖς ἀγαθοῖς
ἀνδράσιν οἰνοχοεῖν.

Suspicatus vero idem vir doctus *elegiacum* esse numerum, *distichon* proposuit sic scribendum,

Ἔγχει κώθωνι, διάκουε, παῖ, οὐκ ἐπιλήθου,
εἰ δὴ χρὴ ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἰνοχοεῖν.

Priorem verſum minori etiam mutatione ſic refingi poſſe cenſuit,

Ἔγχει κώθωνι, διάκουσον, μηδ' ἐπιλήθου.

Ultimam ſyllabam vocabuli κώθωνι, cum ſit naturâ brevis, ſtatuiſſe videtur ob caeſuram produci potuiſſe: quod vereor, ut in elegiaco carmine, quod praeſertim nonniſi uno diſticho conſtet, facere licuerit. GROTEFENDIUS noſter, perſuaſus & ipſe, nec immerito, *elegiacum* eſſe metrum, *diſtichon* procudit huiusmodi:

Ἔγχεε κώθωσιν, διάκουέ τε, μηδ' ἐπιλήθου,
εἰ δὴ χρὴ ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἰνοχοεῖν.

Nos *pentametrum* eumdem fecimus, *omiſſo* ſcilicet τοῖς *articulo*, qui vocabulo ἀγαθοῖς praemittitur in edd. & in membr. *A.* qui ſi cui tenendus videatur, ſtabit perinde verſus, omiſſâ δὴ particulâ,

Εἰ χρὴ τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἰνοχοεῖν.

Sed veriſimilius eſt, τοῖς articulum, quam voculam δὴ, temere ab aliquo librario fuiſſe adiectum. *Hexametrum*, ex membranarum praeſcripto, longe diverſum conſtituimus. Semper nobis displicuerat, in tam minuto praeſertim Scolio, frigida illa repetitio, διάκουε μηδ' ἐπιλήθου: & διάκονε ſaltem (cum IACOBSIO, Animadv. I. 1. p. 305.) malueramus; ſi modo hanc vocem, quae penultimam corripit, antepenultimam vero producit, verſus ferret. Nunc vero non modo ipſum vocabulum διάκονε membranae *A.* dederunt, quod Natalis etiam Comes ſuo in codice repertum his verbis expreſſerat, *infunde minister in vas:* verum etiam initium hexametri tale nobis dederunt eaedem noſtrae membranae, ut cum ipſa voce διάκονε perfectiſſimus ſtet hexameter:

Ἔγχει καὶ κήδωνι, διάκονε, μηδ' ἐπιλήθου.

Atque etiam CANTERUS in orâ ſuae editionis profeſſus erat, ſe eamdem ſcripturam Ἔγχει καὶ κήδωνι ex codice msto (Farneſiano) praeſcriptam accepiſſe, ſuâ vero de coniecturâ in Ἔγχει κώθωνι mutaſſe: quod miror a nemine doctorum virorum, qui hunc locum tractarunt, fuiſſe animadverſum. Illam igitur ſcripturam dubitare non debui quin in contextu reponerem: quamquam exactiſſimam illius veritatem praeſtare minime auſim. Fortaſſe ex hisce veteris lectionis veſtigiis doctior aliquis & ingenioſior veram Scolii ſcripturam eruet: fortaſſe vero etiam ipſa vera fuerit. Quam ſi interim, donec aliud luculen-

e tius certiusque reperiatur, pro verâ accipiamus; conie-ctare licuerit, fuiſſe fortaſſe Κήδων olim proprium nomen neſcio cuius viri; quod nomen in hoc Scolion receptum fuerit, ac veluti in proverbium abierit, ob eam ſignificationem quam vi originis habere videretur, cum intelligeretur Κήδων vir probus quidem & fortis, (ἀγαθὸς, ut eſt in pentametro) ſed idem nunc maxime κήδεων πλήρης, *curarum plenus, moeſtus, adflictus.*

Scolion XXII. continet Alcmaeonidarum elogium, qui Hippiae tyrannidem poſt Hipparchi caedem fugientes, Λειψύδριον oppidum, ſuper Parnethe, Atticae monte in Boeotiae confinibus, munierant, ibique a Piſiſtratis expugnati ſunt. Vide Herodot. V. 62 ſqq. ibique Interpp. & Heſychium in Λειψύδριον, & Suid. in Ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχῃ. Scolion ipſum, praeter Athenaeum, exhibet Suidas l. c. & demtis poſtremis verbis, τότ' ἔδειξαν &c. commemoravit etiam Euſtathius ad Iliad. δ'. p. 351. l. 25. qui ex alio auctore, non ex Athenaeo, deſumſit: nam in *Epitomâ*, qua ſolâ uſus eſt Euſtathius, totum deſideratur. Initium Scolii in codice Farneſiano, unde Canterus totum ſupplementum libri XV. acceperat, itemque in Natalis Comitis codice, foede corruptum erat. Veram ſcripturam Canterus (ex Suida puto, aut Euſtathio) reſtituit: eamdemque vetus noſter codex *A.* tenet, niſi quod Λιψύδριον pro Λειψύδριον habeat. Perperam autem in libris omnibus προδοσέταιρον per ο breve in ſecundâ ſyllabâ ſcribitur, perinde contra analogiam Grammaticam, & contra metri rationem; quae in tribus primoribus certe verſibus haud dubie eadem eſt, quae in ſeptem prioribus Scoliis, & in his quae Harmodium celebrant. προδωσέταιρον per ω in ſecundâ ſyllabâ, a futuro προδώσω, (nam a futuris verborum derivari conſtat talia compoſita) primus quod ſciam correxit Hermannus, De Metris pag. 416. quem merito ſecuti ſunt *Ilgenius* pag. 98. & *Grotefend*, in ſchedis msstis. *Verſu* 2. ubi μάχεσθαι ἀγαθούς τε καὶ εὐπατρίδας apud Athenaeum ſcribitur, commodius videri poterat μάχεσθαί τ' ἀγαθοὺς, quod cum Suida Euſtathius habet: ſed iſtam ſcripturam tenuimus cum viris doctis modo nominatis, qui eam ad metrum neceſſariam iudicarunt. *Quarto verſu* recte οἳ τότ' ἔδειξαν ſcribitur apud Athenaeum; pro quo ὅποτ' ἔδειξαν habet Suidas: metri cauſſâ ſaltem ὁπποτ' primâ productâ ſcriptum oportebat. Pro eo

quod οἷον perperam ſcribebatur in Canteri editione, & ex ea in editionem Caſaub. transierat, recte CASAUBONUS monuit: »Scribe οἴων πατερων.« — In extremo Scolii verbo difficultas ineſt. Speciem utique habebat κύρησαν, quod apud Athenaeum agnoſcunt veteres membr. cum editis: nec enim per ſe probabile videtur, ſi ἦσαν ſcripſiſſet Athenaeus, quod Suidas habet, aut ἔσαν, quod pro ἦσαν ſcripſerunt docti viri, exquiſitius verbum κύρησαν in locum illius vulgatioris ſuffecturos fuiſſe amanuenſes. Et ipſum illud κύρησαν non modo BRUNCKIUS tenuit, verum etiam HERMANNUS, pag. 416. intelligens quidem pertinere hoc Scolion ad idem metri ſyſtema, quo continentur Scol. I-VII. & ea quibus Harmodii laus celebratur; ſed ultimum huius Scolii verſum hoc peculiare habere cenſens, ut »non in duos dactylos, ſed in ordinem »logaoedicum triplicem exeat, hoc modo,

»οἳ τοτ' ἐδειξαν οἴων πατερων κυρησαν.«

Ego vero, minime quidem cum eis quibus hoc placet pugnaturus, tamen, hoc Scolion cum iſtis in Harmodium & aliis id genus conferens, ILGENIUM GROTEFENDIUMque ſequendos putavi, ultimum etiam verſum ad idem genus referentes, adeoque pro κύρησαν, quod apud Athenaeum legebatur, aut pro ἦσαν, quod apud Suidam eſt, ἔσαν ſcribentes. His autem iam olim praeiverant, neſcio qua vel auctoritate vel ratione inducti, ERASMUS, in Adagio *In Lipſydrio pugnas*, p. m. 257. *Hadr.* IUNIUS, Animadverſor. lib. III. cap. 7. (in Gruteri Theſ. Crit. T. IV. p. 389.) & *Paul.* LEOPARDUS, Emendatt. XII. 8. (in Gruteri Theſ. Crit. T. III. pag. 247.) eodem modo ſcribentes.

SCOLION XXIII. eiusdem metri eſt cum num. XIV. XVII. f XVIII. XIX. XX. Nihil in hoc fuit mutandum: & recte etiam in ſuos verſus diviſum erat in ed. Cant. & Caſ.

SCOLION XXIV. Σκολιὸν δὲ φασί τινες καὶ τὸ ὑπὸ Ὑβρίου τοῦ Κρητὸς ποιηθέν. ἔχει δ' οὕτως· Ἔστι μοι πλοῦτος μέγας δόρυ &c. »In *HYBRIAE Cretenſis* carmine, quod *Sco*»*lium* eſſe cenſuerunt quidam, negarunt alii, vocem τούτῳ »aliquoties repetitam non intellexerunt qui vertêre »*cum hoc*: nam Hybrias voluit *per hunc*, clypeum: id eſt, »virtute meâ & robore omnia mihi ipſe ſuppedito. τούτῳ »ἀρῶ, inquit. Non multo aliter Theocritus de piſcatore, »τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα. Ait Hybrias: τούτῳ δεσπότης μνοίας κέκλημαι: *huius ope herus familiae audio*, i. e.

»ſum: nam καλεῖσθαι pro εἶναι uſurpabant, ut alibi di-
a »cebamus. μνοῖα [rectius μνοία] Creticum vocabulum eſt,
»de quo libro ſexto. [VI. 263. f.] Pergit miles hic glorio-
»ſus: &, *imbelles*, ait, *qui arma tractare neſciunt*, πάντες
»γόνυ πεπτηότες ἐμὸν κυνέουτι δεσπόταν, καὶ μέγαν βα-
»σιλέα φωνέουτι: *omnes inclinati genu meum oſculantur, he-
»rum & magnum regem me vocant.* Subditorum mos, genu
»oſculari, non manum, non frontem, nec faciem. Sed
»non displicet vetus coniectura noſtra: πάντες ποτὶ
»γόνυ πεπτηότες ἐμὸν, ἐμὲ κυνέουτι δεσπόταν: *omnes ad
»genu mihi accidentes, me pro hero adorant.* Nec multo ali-
»ter ſcriptum poſtea apud Euſtathium reperimus: πάντες
»γόνυ πεπτηῶτες ἐμοὶ κυνέουτι δεσπόταν: id eſt, προσκυ-
»νοῦσι. Atque haec ſatis ad ea quae de Scoliis ſcripta ſunt
»Athenaeo. Id genus poëſeos, ſicut ante dictum, maxi-
»mâ ex parte fuiſſe βιωφελὲς, & ad vitam recte inſtituen-
»dam pertinuiſſe, etiam *Timocreontis Scolium* arguit:
»quod, ab auctore praetermiſſum, adtexemus nos iſto lo-
»co. Sic igitur Timocreon, de contemtu divitiarum:

»Ὄφελες, ὦ τυφλὲ Πλοῦτε,
»μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ,
»μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανήμεναι·
»ἀλλὰ τάρταρόν γε ναίειν κ' Ἀχέροντα.
»διὰ σὲ γὰρ πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακά.« Casaub.

De *Timocreontis Scolio*, quod ex Ariſtophanis Scholiaſte ad Acharn. 531. deſumtum, vide Iacobſii Animadv. ad Anthol. I. 1. pag. 273 ſq. & Ilgenii Scolia, num. XLIV. p. 230 ſq.

Hybriae Cretenſis Scolion ex Athenaeo (nempe ex Epit.) exhibet Euſtathius, ad Odyſſ. ν'. p. 276. l. 37 ſqq. in nonnullis quidem a noſtro cod. *Epit.* discrepans, ubi noſter codex magis cum membr. *A.* conſentit. Euſtathium maxime ſecutus eſt H. Stephanus, in Lyricor. Fragm. pag. 260. niſi quod pro ἀμπέλου, quod habet Euſtathius, Doricam formam ἀμπέλω poſuit, quam tenuit Brunck in Analect. T. I. p. 159. & in Anacr. p. 107. & Hermannus, De Metris pag. 338. quos ſecuturus eram, niſi in ἀμπέλων cum membr. *A.* conſentientem vidiſſem noſtrum cod. *Ep.* Tum & ἐμὸν, (*verſ.* 9.) quod tenet Euſtath. cum utroque noſtro msto, primus in ἐμοὶ *Stephanus* mutavit, quod & Caſaubono & Brunckio & Hermanno placuit. Nonnulla interpretationis cauſſâ adiecit Euſtathius. Sic ad verbum πα-

τέω adnotavit: καὶ ἰδοῦ χρῆσις αὕτη τοῦ πατεῖν, λη- a
νοβατικῶς. Tum, ubi ſcripſit, κυνέοντι δεσπόταν, καὶ μέ-
γαν βασιλέα φωνέοντι, ibi interpretationem hanc adie-
cit: ἤγουν προσκυνοῦσί με ὡς δεσπόταν, καὶ προσφωνοῦσι
μέγαν βασιλέα. At ibidem ambo noſtri codices φωνέα-
τες exhibentes, non φωνέοντι, oſtendebant non poſt δεσ-
πόταν distinguendam fuiſſe orationem, ſed poſt κυνέοντι;
ut cohaererent iſta, δεσπόταν καὶ μέγαν βασ. φωνέοντες.
In ed. Cant. & Caſ. non diſtincta ſunt cola huius Scolii:
ſed H. STEPHANUS verſibus diſtinctum in hunc modum
edidit:

Ἔστι μοι πλοῦτος, μέγα δόρυ καὶ ξίφος,
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός.
Τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω,
τούτῳ πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω,
τούτῳ δεσπότας κέκλημαι. τοὶ δὲ
μὴ τολμῶντες ἔχειν δόρυ καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον,
πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἐμοὶ, κυνέοντι
δεσπόταν, καὶ μέγαν βασιλέα φωνέοντι.

Conf. eiusdem *Stephani* Theſ. Gr. Ling. T. II. p. 489. b.
Eodem modo digeſſit BRUNCK, niſi quod *verſus* 3 & 4. ſic
diſtinxit,

Τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω, τούτῳ
πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω:

tum quod *verſ.* 5. vocem μνοίας ſuo loco inſeruit. HER-
MANNUS, DE Metris, pag. 338. ſic ſcripſit digeſſitque, &
muſicis accentibus diſtinxit:

ἔστι μοί πλουτός μέγα δορυ
καί ξιφός και τό καλόν λαισήϊόν, προβλήμα χρώτος.
τούτῳ γαρ αρώ, τουτώ θερίζω.
τούτῳ πατεώ τον ἅδυν οίνον
ἀπ' ἀμπελω, τούτῳ δέσποτάς μνοιάς κεκλήμαι.
τοί δε μή τολμώντές εχειν
δόρυ καί το καλόν λαισήϊόν, προβλήμα χρώτος,
πάντες ές γονύ πεπτήοτες έμοί, κυνεόντι
δέσποτάν, καί μέγάν βασιλήα φώνεόντι.

ILGENIO, pag. 102 ſqq. haec ratio placuit:

Ἔστι μοι πλοῦτος μέγας δόρυ, καὶ ξίφος, καὶ
τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός.
τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω,
τούτῳ πατέω τὸν ἁδὺν οἶναν

a ἀπ' ἀμπέλων, τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι
Τοὶ δὲ μὴ τολμῶντες ἔχειν δόρυ, καὶ ξίφος καὶ
τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτὸς,
πάντες γονυπεπτηότες ἔμ' ὃν κυνέοντι
δεσπόταν, καὶ μέγαν βασιλῆα φωνέοντι.

GROTEFENDIUS, in *schedis mss.tis*, ad idem carmen haec adnotata nobiscum communicavit: »Recte quidem (in-»quit) viderunt *Hermannus* atque *Ilgenius*, carmen istud »ex *Ionicis a maiore* constare: & recte quoque Herman-»nus (DE Metris, p. 328 sqq.) varias Ionicorum a maio-»re formas descripsit. Uterque tamen nostri carminis nu-»meros amoenissimos durissimo prorsus modo destruxit. »Hinc uberius hîc de Metri ratione mihi dicendum est. Pri-»mo non viderunt illi, *vocabulorum* τούτῳ ϑερίζω, rhyth-»mum deturbantium, *electione*, carmen in duas strophas »sibi simillimas distribui posse, dummodo ἐμοὶ pro μοι, »& ἐμὲ pro ἐμὸν legas, articulumque τὸ abiicias. Utra-»que strophe quinque cola continet: quorum primum al-»terumque est trimetrum, tertium & quartum dimetrum, »quintum denique trimetrum brachycatalecticum. Sed te-»nendum est, Ionicos a maiore partim pure, partim in »duos trochaeos abeuntes, adhiberi a Graecis. (⏑ ⏑ – – »aut ⏑ – ⏑ –) Varietates, quas uterque modus admit-»tit, *Hermannus* ingeniose explicuit, brevissimâque for-»mulâ hoc modo descripsit:

a) *Ionicus a maiore purus.* *b*) *Trochaeides.*

⏑⏑ – | ⏑⏑ – | ⏑⏑ – *diphth.* ⏑⏑ – ⏑ – ⏑⏑ – ⏑ –

»His e formulis metrum carminis nostri facile intelligetur. »Ita enim describendum est:

»*Strophe I.*

»Ion. pur. ⏑ – ⏑ – | ⏑ – ⏑ – | ⏑ – ⏑ – ⏑ –

»Troch. ⏑ – ⏑ – | ⏑ – ⏑ – | ⏑ – ⏑ –

»Tr. ⏑ – ⏑ – | ⏑ – ⏑ – | ⏑ – ⏑ –

»Ion. ⏑ – ⏑ – | ⏑ – ⏑ – | ⏑ – ⏑ –

»Tr. ⏑ – ⏑ – | ⏑ – ⏑ – | ⏑ – ⏑ –

» *Strophe II.* a

» Ion. pur. –́ υ –́ ῡ | –́ ύ υ – | ύ υ –́ υ ῡ

» Troch. –́ υ –́ υ | –́ υ –́ ῡ | –́ υ –́ ῡ

» Ion. –́ –́ υ υ | –́ –́ υ υ

» Ion. ύ ύ́ υ υ ῡ | ύ –́ υ ῡ

» Tr. –́ υυ υ –́ υ | –́ υυ υ –́ υ | –́ ῡ

» His praemiſſis, carmen ſic ſcribendum:

» Ἔστιν ἐμοὶ πλοῦτος μέγας δόρυ καὶ ξίφος,
» καὶ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός.
» Τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ πατέω
» τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλων,
» τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι.

» Τοὶ δὲ μὴ τολμῶντες ἔχειν δόρυ καὶ ξίφος,
» καὶ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτὸς,
» πάντες γονυπεπτηότες
» ἐμὲ κυνέοντι δεσπόταν,
» καὶ μέγαν βασιλέα φωνέοντι. «

Haec ille: cuius rationem, excepto poſtremo verbo, de quo ſupra diximus, ſecuti ſumus. Quae ſi cui audacior videbitur propter abiecta praeſertim duo verba τούτῳ θερίζω, quae communi conſenſu ambo noſtri mssti & Euſtathius cum editis ante nos libris exhibent; nihil impedimus, quo minus verba illa revocentur, quae ne nos quidem prorſus abiecimus, ſed perſpicuâ ſatis ſcripturâ ſub contextu conſignata oculis legentium ſubiecimus. Caeterum quum ſimillima his quae a *Grotefendio* obſervata retulimus, in FIORILLI etiam Obſervationibus in Athen. p. 188 ſqq. legantur; editor illius libelli optime ipſe noverit, quis ſit cui haec debentur: nos, quoniam acute & utiliter monita viſa erant, eisdem huc transſcribendis gratiam nos inituros putavimus apud Athenaei lectores, quorum in manus Fiorilli libellus non perveniſſet. De ſingulis verbis, poſt ea quae ſupra dicta ſunt, nihil ſupereſt quod potiſſimum moneamus, niſi de uno verbo γονυπεπτηότες: quod recte primus ILGENIUS unâ voce ſcripſit, a themate γονυπετέω, quod verbum legitur non modo in Evang. Matth. XXVII, 29. ſed & apud Polyb. XV.

a 29, 9. XXXII. 25, 7. & apud Euripid. Phoeniſſ. 300. Iſtud verbum poſtquam imperite in duas voces γόνυ & πεπτηότης diviſum fuiſſet, occaſionem dederat pronomini ἐμὲ in ἐμὸν mutando, quod ad ſubſtantivum γόνυ referretur; cum multo ſit probabilius, ἐμὲ κυνέοντι olim ſcriptum fuiſſe, *me adorant.* Ante *Grotefendium*, ἐμὲ iam correxerat PURSANUS, Latina illa Dalecampii, *flexis ille genibus me adoret*, Graece ſic reddens, πάντες εἰς γόνυ πεπτηότες ἐμὲ κυνέοντι.

Denique notandum, in poſtremis verbis huius carminis finiri magnam lacunam, quâ inde a pag. 674. *a.* laboraverant editiones Ven. & Baſ. Quâ de lacunâ vide quae ibi dicta ſunt.

AD CAP. LI.

τὸ ὑπὸ τοῦ πολυμαθ. γραφὲν Ἀριστ. εἰς Ἑρμείαν τὸν Ἀταρνέα. De *Hermeâ* (Ἑρμείᾳ, ut ſcribitur in libris & apud plerosque auctores; ſive Ἑρμίᾳ, ut ſcribendum ait Harpocration, voce Ἑρμίας) eunucho, & olim ſervo, dein *Atarnenſium* & vicinae regionis Myſiae tyranno, cuius *hoſpitio* per aliquot annos uſus erat *Ariſtoteles*, praeſertim videndus Strabo, lib. XIII. pag. 610. ed. Caſ. tum Diodorus Sicul. XVI. 52. & quos ibi Weſſelingius laudavit. Conf. Bruckeri Hiſt. Crit. Philoſ. Tom. I. p. 782 ſq.

ὡς ὁ τὴν τῆς ἀσεβείας κατὰ τοῦ φιλοσόφου γραφὴν ἀπενεγ-
b κάμενος εἶπε Δημόφιλος, εἰς αἰδῶ τε παρασκευασθεὶς ὑπ' Εὐρυμέδοντος, ὡς ἀσεβοῦντος &c. »Dele ſuperfluam vocu»lam τε. Ait, *Eurymedontem* [hierophantam, ut ait Laërt. »V. 5.] *in caput Ariſtotelis Demophilum ſubornaſſe εἰς αἰδῶ*: »i. e. *ut accuſatori maior praeſtaretur honos & reverentia.* Ap»paret, *Demophilum* inter ſuos cives magnâ fuiſſe aucto»ritate.« CASAUBONUS. — *Demophilus* ille quis fuerit alioquin non compertum habemus. Cum deeſſet editis (atque etiam membranis *A.* ut puto) verbum εἶπε, miratus ſum non deſideratum illud fuiſſe a Caſaubono. Novimus equidem, & frequentiſſime in his libris vidimus, ubi citatur ſcriptoris alicuius (Grammatici praeſertim) teſtimonium, haud raro omitti verbum φησὶ, ad particulam ὡς ſubintelligendum: ſed hîc quidem tali verbo non carere poſſe videbatur oratio: quare quum εἶπε Δημόφιλος perſpicue ſcriptum codex *Epit.* nobis offerret, non aſpernan-

dum putavi. Quae ſubiiciuntur verba, εἰς αἰδῶ τε παρα- b
σκευασθεὶς ὑπ' Εὐρυμέδοντος, ea praetermiſit Epitomae auctor: quo fit, ut percommode illa, quae dein ſequuntur, ὡς ἀσεβοῦντος &c. ad τοῦ φιλοσόφου referantur. In opere pleniore ex interiectis his, quae dixi, verbis oritur ambiguitas quaedam; certe parum commode iſta proxime ſe tangunt, ὑπ' Εὐρυμέδοντος, ὡς ἀσεβοῦντος. Sed cum editis conſentiens vetus codex *A.* etiam illam τε particulam agnoſcit; quam, quamvis incommodam, delere tamen non ſum auſus: ſuſpicatus enim, aliud quid forſaſſe ſub illis verbis εἰς αἰδῶ τε latere, nolui veteris ſcripturae veſtigia obliterare.

Ἀρετὰ, πολύμοχθε &c. *Carmen* illud *ARISTOTELIS* (e quo Iul. Caeſ. SCALIGER, Poëtic. lib. I. cap. 44. colligebat, in Lyricâ poëſi ipſo Pindaro non minorem fuiſſe Philoſophum) tribus antiquitatis monumentis nobis conſervatum eſt: nam praeter Athenaeum, exhibet illud Diogenes Laërtius in Vita Ariſtotelis, lib. V. ſect. 7 ſq. & Stobaeus, Serm. I. p. 2. ed. Geſn. unde a Grotio in Florileg. receptum pag. 7. In vetuſtis Athenaei, Laërtii & Stobaei editionibus in verſiculos aut cola distributum non erat. Primum in verſiculos distinctum reperio apud *Henr.* STEPHANUM, in Lyricor. Fragm. pag. 262. cuius exemplum fere ſecutus eſt *Caſaubonus* in editione Athenaei, niſi quod, ubi duo verſiculos H. Stephanus fecerat,

καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς
ἀκάμαντας. τοῖον

ibi ex duobus unum fecit Caſaubonus,

καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας. τοῖον

Stephani distributionem verſiculorum (nonnullâ quidem in ſingulorum verborum lectione mutans) preſſo pede ſecutus eſt *Brunck*, in Analectis T. I. pag. 177. cuius rationem, quod ad metrum ſpectat, unice probavit BUHLE, in Ariſtot. ed. Bipont. T. I. in ſingulorum etiam verborum conſtitutione nihil fere ab eo discedens; quamvis ipſe Brunckius deinde illam & metri & verborum conſtitutionem praetuliſſe videatur, quam apud *Rich. Hurd* in Comment. ad Horatii Art. Poët. ab anonymo viro docto propoſitam, (quem *Tyrwhittum* fuiſſe haud immerito *Iacobſius* coniectavit) non modo in Lectionib. & Emend. in Anthol. pag. 32. commendavit idem Brunckius, ſed & in editione Anacreontis p. 94 ſq. ipſe adoptavit. Ne nos qui-

b dem a Stephani & Caſauboni distributione verſiculorum discesſimus, niſi in paucis admodum: ſcilicet in ipſo initio duobus e verſiculis, qui apud illos fuerant, unum fecimus,

Ἀρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείῳ:

dein vocem ἀκαμάτους *quinto verſiculo* adtribuimus, τοῖον vero *ſexto*: denique vocem Μοῦσαι a verſu 19. distraximus, & initio ſequentis verſus poſuimus. Ad lectionis conſtitutionem quod ſpectat: in ſcripturâ, quam exhibent Athenaei codices noſtri, (nam & in *Epit.* fere integrum exſtat carmen) in contextu quidem nihil niſi oppido pauca, quae omnino neceſſaria eſſe videbantur, mutavimus. Caeterum, quum in hoc carmine partim emendando, partim interpretando & illuſtrando, recentiſſimâ etiam memoriâ cum alii multi, in Germaniâ praeſertim, tum tres doctiſſimi viri, BUHLIUS in Ariſtot. edit. Bipont. T. I. p. 7 ſq. & pag. 32 ſq. tum IACOBS, in Animadv. ad Anthol. Vol. I. Part. 1. pag. 362 ſqq. denique ILGENIUS, in Scoliis Graecor. pag. 137 ſqq. & pag. 267 ſqq. egregiam operam poſuerint; hos conſulet Lector qui uberiora deſideraverit, nos ſtrictim notabiliora quaeque percurremus. A Caſaubono ad totum carmen nihil animadverſum exſtat.

Verſ. 2. Ζήραμα κάλλιστον βίῳ. Pro βίῳ, quod olim ubique ſcribebatur, recte monuit SYLBURGIUS, (in Notis ad Ariſtotelis vitam ex Laërtio, Tom. I. editionis Wechel. operum Ariſtot. pag. 29.) βίῳ potius ſcriptum oportuiſſe, dorice pro βίου. Et ſic ſane mssti noſtri: non modo codex *Epit.* in quo ſaepius utique negligitur iota ſubſcribendum: verum etiam codex *A.* cuius ſcriba, cum aliâs ad latus ſcribere iota conſueverit, hoc loco tantum abfuit ut de iota adſcribendo cogitaret, ut ex βιῳ & ſequenti vocula σᾶς unum verbum βιώσας fecerit. In eodem codice perperam βιώσας τε περὶ ſcribitur, ubi an γε ſub τε lateat neſcio: codex *Epit.* quidem ignorat incommodam particulam, πέρι vero (ſic) *penacute* ſcriptum habet.

c *Verſ.* 4. Percommoda per ſe videbatur eſſe ſcriptura, ζηλωτὸς (ſive Doricâ formâ ζαλωτὸς malueris) Ἑλλάδι πότμος, quam habet ms. *A.* cum editis: ſed quoniam ms. *Epit.* ἐν Ἑλλάδι dedit, quod & apud Laërtium & apud Stobaeum legitur, recipiendum hoc putavi. Nam quod in *Schowi* imperfectâ Stobaei editione (Lipſ. 1797.) nude Ἑλλάδι legitur, in eo Brunckii Analectâ ſecutus eſt edi-

tor, neque e Stobaei codicibus msstis quidquam protulit: c
de cuius negligentiâ etiam Ilgenius pag. 267. haud immerito conqueſtus eſt.

Verſ. 5. καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκαμάτους. Quod hîc editum erat ἀκάμαντας, id ipſum communi conſenſu & Laërtius & Stobaeus exhibent: debebatque eo ſpecioſior haec ſcriptura videri, quo eſt ipſa haec nominis forma (ἀκάμας, genit. ἀκάμαντος) inſolentior, quamquam non ſine exemplo. Eam igitur tenentes viri docti monuerunt, non eſſe ἀκάμαντας ad πόνους referendum, ſed ad homines, nempe ad τοὺς Ἕλληνας, quorum nomen in abſtracto nomine Ἑλλάδι ineſſe cenſendum ſit. Itaque latine hoc carmen convertens BUHLIUS, quo tolleretur ambiguitas, verſum illum ſic convertit: *& labores perferre duros indefeſſum.* Etiam metro perapta videtur iſta ſcriptura, quae faciebat verſum praecedenti ſimillimum:

καὶ θανεῖν ζηλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος,
καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας.

At apud Athenaeum ambo noſtri vetuſtiſſimi probatiſſique codices ἀκαμάτους exhibent: quam ſcripturam in huius Scriptoris editione revocandam putavi. Quamvis enim probabile videri debeat, hancce ſcripturam ex alterius interpretatione ortum cepiſſe; tamen ſuſpicari etiam licebat, neutro iſtorum vocabulorum fortaſſe hîc uſum eſſe auctorem *Ariſtotelem*, ſed ſolummodo μαλεροὺς poſuiſſe, ἀκαμάτους autem fuiſſe eiusdem vocabuli μαλεροὺς vetus interpretamentum: quod poſtquam iam olim in ipſum carmen temere fuiſſet invectum, a nonnullis dein cum vocabulo magis ſonoro ἀκάμαντας fuerit permutatum. Sane, quemadmodum μαλερὸν apud poëtarum patrem non aliter occurrit, niſi tamquam *epitheton ignis*, Iliad. ι'. 242. υ'. 316. φ'. 375. ſic idem etiam ἀκάματον πῦρ dicere conſueverat: Iliad. ε'. 4. ο'. 598. 731. π'. 122. & ſaepius alibi. Quare quum haud ſatis liqueret quâ notione μαλερὸν πῦρ dixiſſet Homerus, (de cuius vocabuli parum certo ſignificatu conf. Heynii Obſervatt. ad Iliad. ι'. 242.) tanto eſt credibilius veterem aliquem gloſſographum μαλερὸν per ἀκάματον expoſuiſſe: quod gloſſema facile etiam in Ariſtotelis iſtud carmen irrepere potuit. Caeterum imprudenti exciderat Buhlio, ut ſcriberet, Caſaubonum apud Athenaeum καὶ ἀκάμαντας ſcripſiſſe. Nusquam, quod ſciam, ita ſcripſit *Caſaubonus*, nec in ullâ Athenaei editione ita legitur:

c ſed copulam illam καὶ (uncis quidem incluſam) adiecit *Sylburgius*, in Diogenis Laërtii vitâ Ariſtotelis, operibus philoſophi praefixâ; nempe Stobaeum ſecutus, apud quem ita ſcribitur, μαλερούς καὶ ἀκάμαντας.

Verſ. 6. & 7. τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις
καρπόν τ' ἀθάνατον.

Sic apud Athen. cum editis habet ms. *A.* Ubi quum oratio non ſatis integra nonnullis viſa eſſet, quumque apud Laërt. καρπὸν εἰς ἀθαν. legatur, vir doctus apud Hurdium priori verſiculo vocab. ἔρωτα inſeruit, & deinde καρπὸν φέρεις τ' ἀθαν. ſcripſit. ILGENIUS, reliqua tenens, καρπὸν σεῖ' ἀθάνατον correxit: quem vide pag. 145 ſqq. In ms. *Epit.* poſt τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις καρπὸν *interpungitur* oratio: &, omiſſis proximis, ſtatim ad illa pergitur, Σεῦ δ' ἕνεχ' &c. *Verſ.* 8. tenui editum κρέσσω: licet κρείσσω habeat codex mſtus. *Verſu* 9. diviſis vocibus μαλακαυγῆ τοῖο apud Athen. ſcribebatur in editis, nec aliud e membr. *A.* notatum: ſed unâ voce μαλακαυγητοῖο apud Laërt. & Stob. cuius de vocabuli parum certâ notione copioſe diſputans Ilgen. pag. 155 ſqq. haud multum promoviſſe nobis viſus eſt. BRUNCKIUS μαλακαυχητοῖο corrigens, intellexiſſe videtur qui *ſuâ mollitie gloriatur*, vel *cuius iactari ſolet ſuavitas*. Obiter obſervabit lector, commode hîc nominari tria, quorum unum aut alterum, aut omnia ſimul iuncta, ſummum hominis Bonum vulgo haberi ſolet, *divitiae, nobilitas generis, dulce otium:* quibus omnibus *longe praeſtare virtutis fructum* ait poëta.

Verſus 10. ſic editus erat:

Σεῦ δ' ἕνεκεν ὁ δῖος Ἡρακλῆς.

nec e ms. *A.* enotata discrepantia. Sed quum in cod. *Epit.* ἕνεχ' ὁ διὸς ſcribatur, collatâ hac ſcripturâ cum illâ ἕνεκ' ἐκ διὸς, quae eſt apud Laërtium & Stobaeum, emergebat vetus iſta & unice vera, ἕνεχ' οὐκ Διὸς, quae BRUNCKII debetur ingenio. *Verſu* 11. πολλ' ἀνέτλασαν. Pro edito olim πολλὰ, quod cod. *A.* tenet, πολλ' ſcribitur in Epit.

Verſu 12. in τὰν ἀγρεύοντες δύναμιν cum editis conſentiunt mſsti ambo: hoc eſt, (ut interpretatur IACOBS, pag. 364.) *qui rebus geſtis tuam vim*, i. e. *te ipſam, ſectabantur:* quam ſcripturam commendavit MENAGIUS ad Laërt., & nuper defendit BUHLE loc. cit. pag. 33. conferens cum

vs. 2. θήραμα κάλλιστον βίω. At — »Qui ἔργα oſtendit c (inquit ILGENIUS, p. 160.) »is *conſecutus iam eſt* virtutem: »per ἔργα *declarat ſe virtutem habere*, ἀγορεύει. Itaque (cum »apud Laërt. & Stob. vulgo ἔργοις ἀναγορεύοντες legatur) »recte Anglus anonymus Hurdii & Brunck in Comment. »ad Analect. & in Anacr. collatâ utrâque ſcripturâ reſtitue»runt ἔργοις σὰν ἀγορεύοντες:« — id eſt, *rebus fortiter geſtis, quantum tu valeas, patefecerunt*; ut interpretatur IACOBS, pag. 365. eamdem lectionem & ipſe longe elegantiorem iudicans. Quae quamvis ſpecioſa ſint; tamen, qui cogitaverit quo pacto idem philoſophus, qui huius carminis auctor eſt, *virtutis notionem* inſtituerit informare, *virtutem* eſſe docens *habitum quemdam*; habitum autem *ex ipsâ actione, ex ipsis factis comparari*, (Ethic. Nicom. lib. II. cap. 1. & 5.) is tantum (puto) abeſt ut de defendendâ librorum Athenaei ſcripturâ deſperaturus ſit, ut potius tamquam veriſſimam ultro ſit amplexurus. Ut hoc uno utar: Τὰς ἀρετὰς λαμβάνομεν, ait philoſophus loco cit. cap. 1. ἐνεργήσαντες πρῶτον. Hoc igitur quid eſt aliud niſi id ipſum quod apud Athenaeum dicit: ἔργοις σὰν ἀγρεύοντες δύναμιν? Quam in philoſophicae orationis ſubtilitate ἕξιν dicit, & a ταῖς δυνάμεσι distinguit, (Ethic. Nicom. I. 5.) eamdem in poëtico ſermone δύναμιν intelligit. Quod Sylburgius ait, apud Athenaeum σὰν ἀγορεύοντες legi, id errore operarum in Sylburgii Notis ita ſcriptum videtur: nam apud Athenaeum editiones omnes cum msstis codicibus in σὰν ἀγρεύοντες conſentiunt.

Verſ. 13. σοῖς δὲ πόθοις. Sic ambo mssti cum edd. & Stobaeo. δὲ valet *porro, item*. Apud unum Laërt. σοῖς τε πόθοις legitur.

Verſ. 15. σᾶς δ' ἕνεκεν φιλίου μορφᾶς. Pro ἕνεκε, quod d perperam editum erat, ἕνεκα ſcribitur in *Epit.* ut eſt apud Laërt. ἕνεκεν vero dedit ms. *A.* ut habet Stobaeus; quod metri cauſſâ unice probavit Ilgen. pag. 160 ſq.

Verſ. 16. Tenui editam a Caſaubono ſcripturam, καὶ Ἀταρνέως ἔντροφος, quam eamdem codices noſtri mssti agnoſcunt. Ἀταρνέως ἔντροφον, absque καὶ, Laërt. & Stob. Ἀταρνέως ἔντροφος anon. Hurdii. BRUNCKIUS, ὁ Ἀταρνέως ſcribens, monuit in Notis ad Anacr. p. 142. contra linguae indolem vulgo omiſſum eſſe articulum, pro plenâ autem ſcripturâ ὁ Ἀταρνέως ad pronunciandi ratio-

d nem ὦ 'ταρνέως ſcribi potuiſſe. Etiam nobis *articulus* deſiderari videtur: ſed nec καὶ particula negligenda, quam commode exhibent Athenaei libri.

Verſ. 17. Communem formam ἠελίου tenent noſtri mssti cum editis: cui tamen lubens equidem Doricam formam ἀελίου praetulerim. Quod autem de *Hermea* loquens poëta ait, ἠελίου χήρωσεν αὐγάς: commodius utique videri poterat αὐγᾶς in genitivo caſu, quemadmodum apud Laërt. & Stob. editur, hac ſententiâ, *caruit ſolis lumine;* ut verbum χηρόω intransitive accipiatur, ſicut apud Plutarch. in Amatorio, Opp. T. II. pag. 749. d. ubi quidem absque regimine ponitur, cum de muliere ait auctor, ἐχήρωσε γὰρ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἄνευ φόγου. Quod ait Buhlius, *operarum errore* apud Menagium (in Laërtii edit.) αὐγᾶς legi, id quo indicio dixerit vir doctus neſcio: diu quidem ante Menagium in Stephanianâ etiam Laërtii editione, Pariſ. 1570. itemque in eiusdem Stephani Lyricis, αὐγᾶς excuſum video, quemadmodum item apud Stobaeum in ed. Gesn. & in Grotii Florilegio: nam quod in Schowi edit. Stob. αὐγάς ſcribitur, id ex Analectis Brunckii, qui Athenaeum ſecutus erat, deſumtum eſt, non ex Stobaei codice msto. Scripturam αὐγὰς, quam inde a Brunckio doctis omnibus probatam video, Buhlius ſic interpretatur: »*Solis* »*viduavit lumen* Hermias; *deſtituit ſui conſpectu:* i. e. *mortem* »*oppetiit.*« — »Sic declaratur (ait Ilgenius, pag. 164.) »*deſiderium*, quod *Sol* ſentiat, *quum Hermias non amplius in* »*conſpectum eius veniat.*«

Verſ. 18. τοὶ γὰρ diviſis vocibus editum erat. Recte unâ voce τοιγὰρ ſcribitur in cod. *Epit.* Dein ἀοίδιμος cum editis tenet codex uterque: commode, intelligendo ἐστί. Qui ἀοίδιμον corrigunt, (H. Stephanus in Lyric. Anonymus apud Hurdium, Brunck in ed. Anacr. & Ilgenius) hi iuncta intelligunt ἀοίδιμον ἀθάνατόν τε.

Sequitur concluſio carminis, *verſ.* 19. & *ſqq.*

ἀθάνατόν τε μιν αὐξήσουσι
Μοῦσαι, μνημοσύνης θύγατρες,
Διὸς Ξενίου σέβας αὔξουσαι,
φιλίας τε γέρας βεβαίας:

Ubi *verſ.* 19. ἀθάνατον cum editis tuentur ambo noſtri mssti. Iidemque αὐξήσουσι tenent cum Laërtio & Stobaeo: pro quo ſcripturam αὔξουσι, ex Scaligeri coniecturâ a Brunckio olim in Analectis poſitam, ſed ab ipſo rur-

ſus in edit. Anacr. deſertam, praeter rationem revocavit d Buhle in Vita Ariſtot. & Schow in Stobaei editione. Verbum αὐξάνω vel αὔξω, (fut. αὐξήσω) perinde ac vicinum ἀέξω, ſubintellecto nomine τιμαῖς aut aliquo ſimili, valet *ornare, celebrare, laudibus tollere;* quemadmodum latine *honore* aut *dignitate* aliquem *augere* dicimus. Sed illud parum commode factum videri poterat, quod, in tam culto praeſertim carmine, idem verbum paucis interiectis absque ullâ vel vi vel gratiâ repetitum legatur, cum mox (*verſ.* 21.) ſcribitur,

Διὸς Ξενίου σέβας αὔξουσαι.

Quare ſpeciem habet coniectura docti viri Belin de Balu (T. III. Gallicae verſionis operum Lucianeorum p. 535.) *verſ.* 19. αὐδήσουσι corrigentis. Eâdem repetitione offenſus Ilgenius, tenens ibi vulgatum αὐξήσουσι, ſequens participium αὔξουσαι, tamquam e ſcholio temere invectum, eiiciendum cenſuit; atque etiam vocabulum Μοῦσαι, ut inutile gloſſema delens, poſtremos carminis verſiculos in hunc modum ſcripſit:

Τοιγὰρ ἀοίδιμον ἔργοις
ἀθάνατόν τε μιν αὐξήσουσι
Μνημοσύνας Σύγατρες,
Διὸς Ξενίου σέβας
φιλίας τε γέρας βεβαίου.

Cuius ratio (quamquam voces Μοῦσαι & αὔξουσαι communi conſenſu libri Athenaei cum Laërt. & Stob. tuentur) ſatis placeret, ſi modo vocabulum σέβας eam interpretationem admittat, quam ei tribuit vir doctus; σέβας per metonymiam dici ſtatuens pro τὸν σεβάζοντα: *cultum*, pro *cultore; venerationem*, pro *venerante;* ut hoc dixerit poëta, *Mnemoſynes filias immortalem celebraturas eſſe Hermeam, ut eximium Iovis Hoſpitalis cultorem, & firmae decus amicitiae.* Iam novimus quidem, haud raro *abſtractum* nomen σέβας pro *concreto* poni; at hoc *paſſivâ* notione intelligendo, non *activâ:* σέβας, pro σεβαστὸς, *venerandus, colendus;* non pro σεβάζων, *colens, venerans.* Sic item in Homerico illo κακ' ἐλέγχεα, & in aliis locutionibus a Caſaubono ad Athen. l. 11. b. collectis, ad quae Ilgenius provocavit, paſſiva notio, non activa ineſt. Verumtamen viri docti interpretationi patrocinari illud intelligo, quod apud Athenaeum loco cit. aliquis e Deipnoſophiſtis Θέττα λον σόφισμα adpellatur, pro eo quod intelligebatur σο-

φιστὴς, itemque πάλαισμα (apud eumdem, VII. 308. b.) pro παλαιστής: quas locutiones haud dubie a vetere aliquo poëtâ mutuatus Athenaeus erat. Sed videndum, ne fortaſſe, quemadmodum Callimachus (Suidâ teſte, voc. Σέβας) τόδ' ἔχω σέβας dixit, pro τόδ' ἔχω θαῦμα, ἐγὼ θαυμάζω τοῦτο, ſic & hîc σέβας paſſive & obiective, ut ita dicam, accipi poſſit, hac ſententiâ, *qui ipſi Iovi Xenio admirationi ſit, quem ipſe Iupiter Hoſpitalis* (ob ſingularem in hoſpites benevolentiam) *admiretur magnique faciat.* Epitomae auctor in verbis αὐξήσουσι Μοῦσαι carmen concluſit, omiſſis tribus poſtremis verſiculis. Pro θυγατέρες, quod *verſ.* 20. ms. *A.* cum editis habet, metri ratio utique θύγατρες poſtulare videbatur, quod exhibebant Laërt. & Stob. apud quos etiam ſervata eſt Dorica forma Μναμοσύνας. *Poſtremo verſu*, βεβαίας tenet ms. *A.* cum edd. Pro mendoſo γῆρας, quod in ed. Ven. & Baſ. erat, recte γέρας edidit Caſaub. quod eſt apud Laërt. nam apud Stob. omiſſus poſtremus verſiculus. Quod in noſtro cod. *A.* eſt γαρας, videri poterat dorice pro γῆρας poſitum, ſi huius loci eſſet id vocabulum. Nonnumquam vero etiam α pro ε ex Doricâ dialecto poni ſatis conſtat; ut τράφω & τράχω, pro τρέφω & τρέχω, & Ἄρταμις pro Ἄρτεμις: ſed γάρας pro γέρας non videtur fuiſſe in uſu.

AD CAP. LII.

e παιανικὸν ἰδίωμα. Sic h. l. ed. Caſ. cum ms. *Epit.* quemadmodum mox παιανικὸν ἐπίῤῥημα habent editiones omnes cum utroque msto. Hîc quidem παιωνικὸν cum ms. *A.* habet ed. Ven. non male. Perperam vero παιονικὸν ed. Baſ.

σαφῶς ὁμολογοῦντος τοῦ γεγραφότος, τετελευτηκέναι &c. »Duobus argumentis probat, *Ariſtotelem*, cum hoc car»men aureolum fecit, *de ſcribendo paeane nihil quidquam* »*cogitaſſe.* Prior ratio eſt huiusmodi: *Fatetur Ariſtoteles di*»*ſertim, eum quem laudat mortem obiiſſe*: quod Deo non »convenit, cui proprius paean: non igitur paeanem ſcri»bere voluit. Altera eſt haec: *Omnis paean habet accla*»*mationem paeanicam*, ἴει παιάν ἴει: carmen Ariſtotelis nul»lam habet: ergo Paean dici non poteſt. Priori argumen»to reſponderi poſſit, quod etiam Caſtori & Polluci cane»batur paean: quos e terris in coelos transſcendiſſe &

» mortem obiiſſe, omnes ſciunt. Xenophon, Παιδείας li-» bro III. ἐπεὶ ἦκε τὸ σύνθημα, ἐξῆρχε Διοσκούροις παιᾶνα » τὸν νομιζόμενον. « CASAUBONUS. — Apud Xenophontem temere invectum eſſe vocab. Διοσκούροις, pro ὁ Κῦρος, probabile fecerunt viri docti. Vide Zeunii not. ad Cyropaed. III. 3, 58. *Mox dein*, tres voces τὸ ἰὴ Παιὰν ſuo iudicio hìc adpoſuiſſe videtur Epitomae auctor; quae idem deinde (lit. *f.*) omiſit, ubi in Opere pleniore leguntur. Aliâs *ἰὴ παιῆον* dicebant: ut apud Callim. H. in Apoll. vs. 21. & 103. ubi vide Interpp. Conf. Apoll. Rhod. II. 704. Sed de iſta *Paeanica adclamatione* videndus ipſe Noſter Athenaeus, infra (p. 701. *c-f.*) ex profeſſo disputans.

καθάπερ ὁ εἰς Λύσανδρον τὸν Σπαρτιάτην γραφεὶς ὄντως παιὰν, ὃν φησι Δοῦρις ἐν τοῖς Σαμίων ἐπιγραφομένοις Ὅροις ᾄδεσθαι ἐν Σάμῳ. Eiusdem honoris *Lyſandro* habiti meminit Plutarchus in Vita Lyſandri, Opp. T. I. pag. 443. b. c. eumdem *Duridem* teſtem citans. Pro mendoſo Ὅροις, i. e. *Samiorum Finibus*, Ὥροις correximus: in *Samiorum Annalibus*. Vide ad IV. 175. e. ubi, quae ad hunc potiſſimum locum ſpectant, leges Animadverſion. T. II. pag. 647 ſq.

ὥς φησι Γεωργὸς ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Θυσιῶν. a » Heſychio nominatur quidam Γόργων ἐν τῷ περὶ Θυσιῶν. » Qui an hic ſit quem Athenaeus laudat, doctorum eſto » arbitrium. Locus eſt in voce Καταῤῥιπτίτης. « CASAUBONUS. — Idem haud dubie ſcriptor. Nam in Καταῤῥαπτίτης quidem (non Καταῤῥιπτ.) nude ſic ſcribitur, Καταῤῥαπτίτης· Γοργὼν ἐν τῷ περὶ Θυσιῶν: ſed apud eumdem Heſychium alibi haec habes: Ἐπιπολιαῖος· Ἑρμῆς ἐν Ῥόδῳ, ὡς Γόργων ἱστορεῖ: unde intelligitur, de *Rhodiorum Sacris* ſcripſiſſe illum *GORGONEM*. Rectius autem altero loco Γόργων penacute ſcribi videtur, quam acute altero. Et perquam veriſimile eſt, nomen Γεωργὸς apud Athenaeum ex veteris alicuius librarii errore ortum eſſe, qui Γόργων ſcribere debuiſſet. Scriptor hic Voſſii diligentiam in libris de Hiſtoricis Graecis effugit.

τοὺς πεποιημένους ὑπὸ Ἑρμίππου τοῦ Κυζ. ἐφαμίλλων γενομένων -- πολλῶν, καὶ τοῦ Ἑρμοκλέους προκριθέντος. Nihil hìc animadverſum a Caſaubono. At quisquis iſta vel leviter attentus perlegerit, fieri non poteſt quin intelligat, ſi recte priori loco ſcriptum ſtatuas ὑπὸ Ἑρμίππου, dein irem τοῦ Ἑρμίππου ſcriptum oportuiſſe; ſin recte poſteriori lo-

co habet Ἑρμοκλέους, idem nomen priori item loco reponendum. DALECAMPIUS ſuâ auctoritate, praetermiſſo *Hermippo*, nude ſic ſcripſit: *multis auctoribus, ſed omnibus praelato Hermocle.* Epitomae auctor, iſta ſolummodo verba adpoſuit πεποιημένους ὑπὸ Ἑρμίππου τοῦ Κυζικηνοῦ, omiſſis illis, ἐφαμίλλων – – προκριθέντος.

Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ τῆς ἀσεβείας. Duo poſtrema verba adiecta dedere ambo noſtri codices mssti.

Dein quum ſic editum eſſet, οὐ γὰρ ἄν ποτε – – ὡς ἔνιοι τῷ μνήμα κατεσκεύαζον, καὶ – – ἐπιταφίοις ἂν τιμαῖς ἐκοσμήσατο: haec adnotavit CASAUBONUS: »Legendum κατεσκεύαζεν, ut conveniat cum ſequente verbo ἐκοσμήσατο: aut ibi ſcribendum ἐκοσμησάμην.« — Quarum emendationum neutra nobis ſe adprobavit. Perſpicuum eſt, ipſa verba in *Oratione* illâ poſita adponere voluiſſe Athenaeum. Itaque recte ſuo loco ſtat κατεσκεύαζον, (in primâ verbi perſonâ) quod etiam codex uterque mstus tuetur. Verbo ἐκοσμησάμην, in *medio* genere, non erat hîc locus: *activum* deſiderabatur ἐκόσμησα: cui verbo in ms. *A.* (ex quo derivata eſt edita olim ſcriptura) perperam adhaeſerant duae literae το, a quibus incipit vox ſequens τοιαῦτα. Pro illo aoriſto, commode imperfectum ἐκόσμουν poſuit Breviator.

AD CAP. LIII.

b ὁ Κύνουλκος ἔφη· Τί μ' ἀνέμνασας κείνων κυκλίων; κατὰ τὸν σὸν Φίλωνα. Caſaubonus, cum ſic edidiſſet, τί με ἀνέμνασας κείνων κυλίκων κατὰ τὸν σὸν Φίλωνα, nihil prorſus in Animadverſſ. adnotavit ad hunc locum. DALECAMPIUS, in editione Baſileenſi (conſentiente cum edit. Ven.) reliqua quidem eadem, ſed τὸν σοφὸν Φίλωνα ſcriptum reperiens, ſic converterat: *Cur me, ut inquit ſapiens Philo, commonefacis horum calicum?* adiectâ in orâ Notâ huiusmodi: »Proverbii ſpeciem hoc habet: (pro) *Cur hoc mihi in memoriam revocas?*« — Equidem, nec quis hîc diceretur *ſapiens Philo*, nec quaenam aut vis aut ſalis gratiaeve umbra vel leviſſima in *illorum calicum* commemoratione ineſſet, exputare potui. τὸν σὸν Φίλωνα, ut edidit Caſaubonus, ſic ſcribitur in vetuſtis membr. *A.* Unde colligi par erat, quemadmodum alibi loqui amat Athenaeus, v. g. ὁ ἐμὸς Ἰόβας, *popularis meus Iuba*, & ſimilia,

ſic hoc loco, cum ad *Democritum* dirigatur oratio, quem b *Nicomedienſem* Athenaeus ſtatuebat, (I. 1. d.) τὸν σὸν Φίλωνα dici, *Philonem Democriti popularem*, id eſt, *Nicomedienſem*, aut certe *Bithynum*. At in longo variorum *Philonum* recenſu apud Fabricium Bibl. Gr. T. III. p. 118 ſqq. non magis *Nicomedienſis* aliquis aut omnino *Bithynus* PHILO reperitur, quam alius quispiam, quem prae caeteris adpellatione τοῦ σοφοῦ inſignire potuiſſet Athenaeus. Quod ſi ad *Ulpianum* hîc dirigeretur oratio, de *Byblio Philone* cogitari potuerat, Ulpiani populari, quippe Byblo Phoenices oppido oriundo: quem Adriani Imp. aetate vixiſſe, & cum alia, tum περὶ Κτήσεως καὶ ἐκλογῆς Βιβλίων (de Comparandis ſeligendisque libris) duodecim libros ſcripſiſſe Suidas docet. Sed e poëta, non e profaico ſcriptore ducta eſſe verba illa, quae hîc ſua facit Cynulcus, poëticus color declarat: nam & Doricam verbi formam ἀνέμνασας, pro ἀνέμνησας, & κείνων, pro ἐκείνων τῶν, tenent ambo mssti cum editis: & in eisdem mssti non Τί με ἀνεμν. (ut in edd.) ſed Τί μ' ἀνεμν. eliſâ vocali ſcribitur. At *calices* illos, quos nobis Deipnoſophiſta hîc cum Philone ſuo narrat, quosnam tandem exiſtimabimus fuiſſe? Equidem perſuaſum habeo, *nullos* fuiſſe. Vocem κυλίκων tenent quidem cum editis libris veteres membr. *A*. Eamdemque ſcripturam in ſuo exemplari Breviator repererat, unde haec verba excerpſit: Τί μ' ἀνέμνασας κείνων κυλίκων, φησὶ Φίλων. At de *hymnis* & *paeanibus*, non de *calicibus* nunc agebatur: carmina autem id genus, κύκλια a nonnullis nominata eſſe, ex Ariſtophanis Scholiaſte ad Av. 919. diſcimus: ubi Κύκλια μέλη dici ait, κατάτεχνα, ποικίλα, οἷον ὕμνους, παιᾶνας, προσῳδία, καὶ τὰ λοιπὰ τούτοις παραπλήσια. Quibus gemina habet Suidas in Κύκλια. Quare non dubitavi quin κυκλίων corrigerem. Nempe *Philo* ille (quisquis tandem fuerit) de *paeanibus*, *hymnisque* & id genus carminibus loquens, κύκλια μέλη ea nominaverat.

δέον μηδὲν τῶν σπουδῆς ἀξίων λέγειν τι. Pronomen τι, niſi plane abundans iudicare velis, ad μηδὲν fuerit referendum; ut ſit μηδέν τι, *nihil quidquam*. Quod adiicit, τοῦ γάστρωνος παρόντος Οὐλπιανοῦ, iam ſaepius a Cynulco γάστρωνα Ulpianum nominatum vidimus, III. 97. c. VI. 270. d. haud ſatis ſcio quâ cauſſa: putaremque, non tam *guloſum lurconem*, ut fere interpretantur id vocabulum,

b dicere Ulpianum voluiſſe, quam *ventroſum* vel *ventricoſum*, ut hic interpretatur Dalecampius; niſi diſerte alibi ad vocab. γάστρων adiectum viderem, καὶ κοιλιόδαιμον ἄνθρωπε. Sed haec omnia talia convicia a iocantibus intelligi debent in iocantes dicta, non irato & exacerbato animo contumelioſe profuſa. Confer mox hac pag. lit. *e.* & *f.* & p. 698. a. ubi iidem ſe invicem ὦ λῷστε & καλὲ ἑταῖρε ſalutant.

οὗτος γὰρ τὰς καπυρωτέρας ᾠδὰς ἀσπάζεται μᾶλλον τῶν ἐσπουδασμένων. Opponi ᾠδὰς καπυρωτέρας ταῖς ἐσπουδασμέναις, i. e. *carminibus ſerii & gravioris argumenti*, perſpicuum eſt: etiam illud ſatis manifeſtum, quas καπυρὰς dicit, eas intelligi *leves cantiones*, *laſcivas*, & (ut interpretatur Dalecampius) *libidinoſas*. At, qua potiſſimum notione καπυρὰς vel καπυρωτέρας dicat Deipnoſophiſta, haud facile equidem enodaverim. Ad Luciani Dial. Deor. XXII. 3. ubi Pan inducitur dicens, συρίζω πάνυ καπυρὸν, haec adnotata ab HEMSTERHUSIO video: »Fluctuare viros eruditos in conſtituendâ vocis poteſtate minime miror, »quippe quam adſequi non licet, niſi primam eius vim »atque originem habeas exploratam.« — Vellem ſuam mentem aperuiſſet Vir omnium, in hoc certe genere, eruditiſſimus: ſed »Nobis, ait, hic longioribus eſſe non li»bet.«— Neque alibi, quod ſciam, ab eodem ſatisfactum eſt noſtro deſiderio. Alii ex καίω & πῦρ compoſitum vocabulum ſtatuunt, & *valde ardens* interpretantur. Sic Euſtath. ad Iliad. π'. pag. 1116. l. 24. Alii cum Heſychio, a καπύω derivant, quod ἐκπνέω (id eſt, *efflo*) valet. Perlegi multa a multis doctis Viris ad Luciani locum cit. ad Theocr. II. 85. VI. 16. & VII. 33. denique ad Longi Paſtor. II. 3. (ubi habes καπυρὸν γελᾶν, quemadmodum & in Anthol. T. I. pag. 196. n. 12. ed. Br. & apud Alciphr. lib. III. Epiſt. 48.) nec multo certior abii. In Antiphanis teſtimonio apud Athen. III. 96. b. χοιρίων σκέλη καπυρὰ, *porculorum crura ferventia* cum Dalec. interpretatus ſum: alii *torrida*, *exuſta* malint, coll. Theocr. VI. 16. Apud eumdem Theocr. II. 85. καπυρὰ νόσος, *ardens morbus*, dicitur *amor* quo quis *uritur*. An iſtum aut aliquem ſimilem locum reſpiciens Athenaeus, *ardentes* cantiones, *amatorias* dixerit, non definiam.

Recte dein editum erat οἷαί εἰσιν αἱ Λοκρικαὶ καλούμεναι, ubi perperam οἷα & καλούμενοι ſcribitur in mem-

bran. *A.* In οἷαι cum edd. consentit *Epit.* in qua omissum participium καλούμεναι. De *Locricis canticis* Clearchus apud Nostrum lib. XIV. pag. 639. a. dixerat: τὰ ἐρωτικὰ ἄσματα καὶ τὰ Λοκρικὰ καλούμενα οὐδὲν τῶν Σαπφοῦς καὶ Ἀνακρέοντος διαφέρει. Ad *Epizephyrios Locros*, id est, Locrenses Italiae, hoc spectare, ex lib. XII. pag. 516. a. colligitur.

Mox deinde in *Epit.* finitur haec disputatio in istis verbis, μοιχικαί τινες τὴν φύσιν οὖσαι: post quae statim ad illa (lit. *f.* pag. 697.) progreditur Breviator: Φησί που ὁ παρῳδὸς Μάτρων· Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες &c. In editis hoc loco sic scribebatur: μοιχικαί τινες τὴν φύσιν ὑπάρχουσαι, ὡς καὶ ἡδέως τι πάσχειν μὴ προδῶς ἄμμ' ἱκετεύω, πρὶν καὶ μόλεν κεῖνον ἀνιστῶ, μὴ κακὸν &c. continuo tenore, usque διὰ τὰς (sic male pro τᾶς) Ἰυρίδος οὐκ ἐσορῇς. τοιούτων γὰρ &c. Ibi *cantici Locrici* verba ab illis Μὴ προδῶς incipiens BENTLEY (in *Dissertation upon the Epistles of Phalaris* pag. 357. ed. Lond. 1699.) in tres versus distinxit, quos sic scribendos monuit:

» Μὴ προδῶς ἀμ' ἱκετεύω· πρὶν καὶ μολὲν κεῖνον,
ἀνίστω·
» μὴ κακὸν μέγα ποιήσῃς καί με τὴν δειλάκραν. C
» ἀμέρα καὶ ἤδη τὸ φῶς, διὰ τᾶς Ἰυρίδος οὐκ ἐσορῇς.

Ad editam olim scripturam in istis verbis nihil varietatis e membr. *A.* adnotatum, nisi mendosum μόλιν, pro edito μόλεν, (e quo, mutato accentu, μολὲν fecimus) & in fine ἑκορῇς, pro edito ἐσορῇς: ubi, quoniam parum verisimile est a facili scripturâ ἐσορῇς ad insolitam ἑκορῇς aberrasse librarium, cum praesertim numquam aliâs duas literas κ & σ ab illo hominum genere permutatas observare meminerim, restituendam membranarum scripturam putavi; ratus in ea vestigium fortasse *Locricae dialecti* contineri, cuius ex lege forsitan ἑκορῆν vulgo dixissent illius regionis homines, pro ἐξορᾶν vel ἔξω ὁρᾶν. Distinctionem *postremo versu* post ἀμέρα καὶ ἤδη, non post τὸ φῶς ponendam iudicavi. *Penultimo versu*, post verbum ποιήσῃς pronomen σε ex coniect. inserui, TOUPIO praeeunte; a quo in Tomo IV. novissimae editionis Emendation. pag. 237. sic correctum esse illum versum ex *Boissonadi* schedis msstis cognovi. ἄμμ' versu praeced. geminâ μμ tenet Ms. cum editis: bene: *ne prodas nos.* Quaenam sit persona, quae ista loquatur, facile adparet. Initium fragmenti ex hac cantilenâ adpositi in ipsis istis verbis, Μὴ προδῶς, statui a Bent-

c leio vidimus. At proxime praecedentibus quid faceremus? Cum in editis ſcriberetur, ὡς καὶ ἡδέως τι πάσχειν, ad ſuperiora haec retulerat DALECAMPIUS: *Hic enim* (Ulpianus) *canticis - - libidinoſis laetatur, - - voluptatem inde ut capiat.* At, (ut taceam haud ſatis commode verba iſta, Graeca praeſertim, cum ſuperioribus coire) πάσχεις, in ſecundâ perſonâ, non πάσχειν, habet vetus noſter codex, e quo uno haec in alios libros, cum mstos, tum editos, derivata ſunt. In eodem codice ſcribitur ἡδέω τι cum *lineolâ transverſâ ſuper ω*: quod ἡδέων τι valet, & multo commodius videtur quam ἡδέως τι, quod in edd. legebatur. Quare iſta e codice recipiens, particulam ὡς intellexi *veluti, verbi cauſſâ, exempli gratia:* & a verbis, Καὶ ἡδέων τι πάσχεις; (moechi perſonae, puto, tribuendis) fragmenti ex cantico adpoſiti initium feci. De metri genere & de verſiculorum distributione ſtatuant Artis magiſtri.

ἐν ᾗ καὶ αὐτὸς περιήει. Sic commode membr. *A.* non οὗτος. Sequitur, καλαμίζων μετὰ τῶν τοὺς κολάβρους καλουμένους συντιθέντων. Ubi καλάβρους quidem in ed. Caſ. 1. & 2. legebatur; in Animadverſionib. vero haec adnotavit CASAUBONUS: »Quae de *colabris* eruditiſſimus vir »*Lilius Gyraldus* ſcripſit, vero ſunt aliena & ἀπροσδιόνυ»σα. Nos ex antiquorum ſcriptis tantum didicimus. Κολα»βρίζειν Graecis eſt σκιρτᾶν, *laſcive ſaltare.* Inde genus ſal»tationis petulantis & laſcivae, κολαβρισμὸς eſt dictus. »Cantiones, quas inter colabriſſandum cantitabant, κόλα»βροι vocabantur. Parum honeſtas & ſpurcidicas eas fuiſ»ſe, clarum nimis ex Athenaei hoc loco. Iulius Pollux *co»labriſmum* affinem pyrrhichae ſaltationi facit, Thracum »& Carum inventum. Vocem κόλαβροι, quo modo hîc »capitur, pro *obſcoeno & inhoneſto carmine*, non temere »alibi legas quam hoc loco, & ſimili alio libri quarti, ſi »per impuros librarios licuiſſet. Ita ibi ſcribitur in om»nibus codicibus: ὑπὸ τῆς ἐμφύτου γαστριμαργίας καὶ ἡδυ»λογίας κολάρους ἀναγινώσκει, καὶ μέλη πάραυλα, καὶ ἀκρό»τητα κύμβαλα. Fruſtra quaeſieris quid vocet κολάρους »ſophiſta coenarum. Neque eruditiſſimo Turnebo facile »aſſentior κοβάλους emendanti. Legendum profecto κολά»βρους.« — Vide IV. 164. e. & ad eum locum Animadv. Hoc loco quum mendoſe κολάμβρους in ed. Ven. excuſum eſſet, recte κολάβρους poſitum eſt in ed. Baſ. rurſusque in ed. Caſ. 3. & eodem modo hîc ſcribitur in ms. *A.*

quemadmodum & mox editiones omnes cum eodem ms. *A. ποιητὴς τῶν καλουμένων κολάβρων* tenuerant. Nec tamen per ſe vitioſum erat, quod in ed. Caſ. 1. & 2. hîc ponebatur, *τοὺς καλάβρους*: nam perinde per *α* & per *ο* in primâ ſyllabâ efferre illud vocab. licebat. Sic quidem apud eumdem Athen. XIV. 629. d. in ſcripturam *καλαβρισμὸς* cum editis conſentit uterque noſter codex mſtus, non male. Vide ſis ibi notata.

ὁ πρῶτος μετὰ Φιλέταιρον ἄρξας Περγάμου Ἄτταλος. Attalus ille *primus, Pergami rex,* ſucceſſit quidem *Philetaero* avunculo, ſed non proxime: nam ante eum Eumenes ille, cuius mentio apud Athen. X. 445. c. facta eſt, per annos XXII. imperium tenuerat, teſte Strabone lib. XIII. pag. 624. ed. Caſ. Quod ſubiicitur, *δικαστὴν καθεστάκει βασιλικῶν τῶν περὶ τὴν Αἰολίδα*, DALECAMPIUS interpretatus eſt, *regiorum vectigalium in Aeolide iudicem creavit:* eodemque fere modo Gallicus interpres. Nos, *vectigalium* nullum veſtigium hîc deprehendentes, *τοὺς περὶ τὴν Αἰολίδα βασιλικοὺς* intelleximus *eos qui in Aeolide regis imperio erant ſubiecti.* De uſu vocabuli *βασιλικὸς* vide quae collegit Wetſtenius ad Evang. Iohann. cap. IV. verſ. 46. De verbo *καθεστάκει*, in plusquamperfecto tempore notione activâ uſurpato, vide notata ad Polybium noſtrum, III. 94, 7.

τὸν τῶν ἱλαρῶν ἀσμάτων ποιητήν· οὗπερ συνεχῶς ἄδειν εἰώθασιν. Nihil incommodi habebat *ὧνπερ*, quod ad *ἀσμάτων* relatum legebatur in editis libris: ſed nulla cauſſa fuerat cur a vetere ſcripturâ iuniores librarii aut editores discederent. *οὗπερ* dedere veteres membranae, i. e. *cuius poëtae* verſiculos iſtos, qui continuo ſubiecti leguntur, *frequenter canere ſolent:* aut omnino (ut Natalis Comes vertit, qui & ſuo in codice *οὗπερ* repererat) *cuius carmina ſemper canere conſueverunt.*

SELEUCI verſiculos, in quatuor cola, ut a *Caſaubono* edita erant, diſtinctos exhibuerat *Brunck*, Analect. T. II. pag. 527. ſed rectius in duo cola diſtributos repetiit in ed. Anacr. pag. 106. Verſus eſſe choriambicos cum baſi, eiusdem generis cum Scoliis ſupra poſitis num. XIV. XVII. XVIII. XIX. XX. & XXIII. monuit HERMANNUS de Metris pag. 319. In Scoliorum numero retulit *Ilgenius*, p. 250.

AD CAP. LIV.

e Ἔρχομαί σοι λέξων τὸν Συρβηναίων χορὸν ὅστις ἐστίν. »Accedit tandem ad ſolvendam initio libri propoſitam »quaeſtionem. [Vide pag. 669. b. & 671. c.] Etſi autem »conſtanter συρβηναίων ſcriptum in Athenaeo ubique of»fendimus, verius tamen ſcriberetur συρβηνέων, quemad»modum legitur apud Graecos paroemiographos. σύρβη, »idem ac τύρβη, *ſtrepitus, tumultus*, & *confuſio*. σ & τ li»teras paſſim commutari invicem quis ignorat? Gramma»ticis tamen lubet eſſe ſubtilibus, & vocis huius originem »aliunde rimari. Athenaeus, ſub libri huius principium, »& proverbii uſum oſtendit, & originem veram, cum di»xit de Cynulco: Ἐπεὶ θόρυβος κατεῖχε τὸ συμπόσιον, »ἔφη, τίς οὗτος ὁ τῶν συρβηναίων χορός; *Chorus ſyrbenaeo»rum* eſt turba hominum ἀτακτούντων, & temere tumul»tuantium. Σύρβη, ſive τύρβη, eſt idem ac θόρυβος. Xeno»phon: [Cyrop. I. 2, 4.] ἡ τύρβη τῶν ἀγοραίων, καὶ αἱ »τούτων φωναὶ καὶ ἀπειροκαλίαι. Sic ἡ ποιητικὴ τύρβη apud »Plutarchum in libro Quod nulla ſit vita ſuavis ex prae»ceptis Epicuri. « Casaubonus. — Συρβηνέων χορὸς ſcribitur apud Suidam ſub voce Συρβηνεύς: item apud Etymologum, pag. 736. l. 21. vocabulo ad gentilium modum formato. De vocab. τύρβη conf. Polyb. I. 67, 3.

ἢ κἂν ὀλίγον σου πεφροντικέναι, κύον ἀλδεές; »Po»ſtrema ſunt Poëtae, cuius eſt verſus:

»Πῶς δέ συ νῦν μέμονας, κύον ἀλδεὲς, ἀντίἐμεῖο; « Casaubonus. — Vide Iliad. φ'. 481. Duplicem mendam, quae editionem Ven. & Baſ. atque etiam ipſas vetuſtas membranas obſederat, (κατ' ὀλίγον σοι πεφροντ.) tacite correxit idem *Caſaubonus*. Mox dein, pro ἐπαγγέλῃ, quod erat editum, ἐπαγγέλης ſcribitur in ms. *A*. nempe ultimâ literâ iota, quae ad latus poni debuerat, perperam in ς mutatâ. Sed ἐπαγγέλλῃ geminâ λλ literâ ſcriptum oportuit: quod reſtituimus.

Κλέαρχος – – ἐν δευτέρῳ περὶ Παιδείας. »*Clearchei* ope»ris huiusce meminit Heſychius in Μανέρως. « Casaubo- f nus. — Paulo poſt, nominativo προσέχων, quem vetus codex habet, parum commodus erat hic locus: recte προσέχοντα edd. cum *Epitomâ*, in qua quidem fere in ipſum libri finem haec reiecta ſunt.

καὶ κατὰ τὸν παροῳδὸν Μάτρωνα· Οἱ μὲν γὰρ δὴ &c. Iſtos

MATRONIS parodi verſiculos non ſuo nomine recitat Cynulcus: nihil enim commune habent cum eis rebus de quibus inter Deipnoſophiſtas agebatur. Sed *Clearchus* eo loco, ubi *Syrbenaeorum chorum* memoravit, verſus illos adpoſuerat. Itaque Athenaeus Cynulcum ſuum inducens totum iſtud Clearchi teſtimonium, quo hi verſus continebantur, recitantem, aditum ſibi & Deipnoſophiſtis ſuis voluit parare ad disputationem, quae ſubiicitur, de *Parodiarum poëſi*, & de *Poëtis qui eo genere claruerunt.*

Ad *MATRONIS verſ.* 4. ubi legitur ὃν ἀθάνατον λάχε γῆ- a
ρας, adnotavit CASAUBONUS: » Scribe ὅς. Omnes autem hi » verſus ex *Homericis* leviter ſunt immutati. « — At immerito a viro doctiſſimo ſolicitatus eſt ille accuſativus ὃν, quem cum editis tuentur ambo mssti: & *Brunckium* noſtrum nollem Caſauboni auctoritatem in hoc eſſe ſecutum, illud ipſum ὃς ἀθάνατον λάχε γῆρας adoptantem, Analector. T. II. pag. 249. Mira quidem utique conſtructio videri poterat, ὃν γῆρας ἔλαχε, pro ὃς ἔλαχε γῆρας: ſed eâdem & alii probatiſſimi auctores uſi ſunt, & omnium princeps ipſe Homerus, quem conſtanter imitatur Parodus. Simillimâ ſane ratione dictum eſt illud, Iliad. Ψ'. 79.

— ἀλλ' ἐμὲ μὲν κὴρ
ἀμφέχανε στυγερὴ, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ.

id eſt: — *Sed me quidem fatum*
abſorbuit inviſum, quod obvenit mihi naſcenti.

Similiter Pindarus, Pyth. II. 50 ſq.

Ἥρας ὅτ' ἐράσσατο, τὰν Διὸς εὐναὶ
λάχον πολυγαθέες.

Pari ratione Theocritus, IV. 40.

Αἴ, αἴ, τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλε-
λόγχει.

Ubi VALCKENARIUS: »Cum hîc, inquit, ſcribi potuiſſet a »Theocrito, uſitato more, δαίμονος, ὅν γελέλογχα: »inverſâ ponere maluit conſtructione, ὅς με λέλογχε: ut »Matron apud Athenaeum XV. pag. 698. a. « — Notabunt poſthac ſtudioſi ad illum Theocriti locum ſimilia aliorum auctorum a nobis collecta: quibus adiici debet illud Platonis verbum, iam a Guil. Budaeo in Comment. Ling. Graec. pag. 233. & poſt illum ab H. Stephano in Theſ. T. II. pag. 545. d. excitatum, ex quinto DE Legibus, ubi τὸ λαχὸν μέρος ait philoſophus, *partem* dicens *quae cuique obtigit.* Caeterum *primus* ex iſtis *Matronis verſiculis* expreſ-

a ſus eſt ex Iliad. λ'. 824. *Tertius* ex Iliad. χ'. 52. Vocabulo ἀδαήμων, quod in *quinto* legitur, cum alibi uſus eſt Homerus, tum Iliad. ε'. 634. *Sextus* verſus ad imitationem Odyſſ. κ'. 494. effictus. Quem ad locum Euſtathius in Comment. pag. 407. l. 16 ſqq. eosdem Matronis verſus ex Athenaei Epitomâ adpoſuit. *Euboeum*, quem *verſ.* 2. nominavit Matron, *parodum* fuiſſe, Philippi regis aetate, mox dein docet Athenaeus. De *Hermogene*, de *nobilibus Philippis*, denique de *Cleonico*, quos laudat idem Parodus, nihil alioqui compertum habemus: nam parum eſt, & ex eisdem Matronis verſibus, immo potius ex Euſtathii ingenio deſumtum, quod ait hic Commentator loco citato, ſcriptos eſſe a Matrone hos verſus εἰς τινα Κλεόνικον σοφὸν ἄνδρα: tum quod ad iſta verba, ᾧ καὶ τεθνειῶτι λαλεῖν πόρε Περσεφόνεια, interpretationis cauſſâ haec adiecit, διὰ τῶν δηλαδὴ βιβλίων, καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς λόγων. τοῦτο δὲ καὶ σκῶμμα ἔσται ποτὲ λάλου ἀνδρός. Et quidem, quod de *ſcommate* hic ait, id veriſimilius mihi videtur. Nam ſi eo nomine *Cleonicum* illum laudare Matron voluiſſet, quod *libros edidiſſet ad poſteritatem duraturos;* probabile erat, nomen ſaltem hominis apud alium quemdam ex eis ſcriptoribus, qui ſuperſunt, commemoratum reperiri: cuius nullum, quod noverim, veſtigium exſtat, niſi quod apud Suidam nudum ipſum nomen, neſcio an ad hunc ſpectans, adnotatum legatur hoc modo: Κλεώνικος, ὄνομα κύριον. Sed de hoc Eruditi viderint; ſi tanti ipſis videbitur. Nobis prorſus videbatur, ridentem Matronem de illo homine dixiſſe, *ad extremam usque ſenectutem adeo eſſe loquacem, ut poſt mortem quoque loqui non deſiturus videatur.* Atque etiam de moleſtâ & tumultuoſâ loquacitate verba fecerat *Clearchus*, quum iſtos *Matronis* verſus adponeret. Et *Matron* ipſe, cum ait ἔστι δέ τις, ſatis ſignificare videtur, *non admodum nobilem hominem* eſſe, quem dicat.

Sequuntur verba ſic ſcripta in editis: καὶ ὅστις ἡδέως ἔφη τῶν ἐπῶν ὦ καλέ μου ἑταῖρε, ἕως ἔτι &c. In quibus nihil mutat vetus codex *A*. In Epitomâ praetermiſſas eſſe tales ab uno argumento ad aliud transeundi formulas, iam ſaepius monuimus. Sic h. l. poſt Matronis verba ſtatim illa ſubiecit Breviator, Πολλοὶ δὲ παρῳδῶν ποιηταὶ γεγόνασι &c. In ed. Caſ. *poſt* καὶ ὅστις *comma* ponitur, alieno utique loco. Pro ἔφη, operarum errore, in ed. Caſ. 2. & 3. ἔφυ ſcriptum. Monuit autem ad h. l. CASAUBONUS: » Lo-

» cus mutilus, & aliquot verbis defectus. Scribo, ſerva- a
» tis editae lectionis veſtigiis : Καὶ ὅς· Τίς ἡ παρῳδία,
» ἔφη, τῶν ἐπῶν, ὦ καλέ μου ἑτ. α — Equidem, ut neminem eſſe arbitror, quin adſentiatur docto Animadverſori, mutilum eſſe locum; ſic paucos puto fore, quibus ſatis commodum iſtud lacunae complementum videatur. Nec vero certius quidquam aut commodius, quod proferam, in promtu habeo : incertis autem coniecturis, quas cuilibet comminiſci licuerit, nîl adtinet morari lectores; cum praeſertim ad rem ipſam, ad quam nunc pergit auctor, parum interſit quaenam potiſſimum verba hîc intercidiſſe ſtatuas. DALECAMPIUS in verſione Latina vulnus iſtud, quod Graeca verba acceperant, in hunc modum obligavit: *Tum Ulpianus: Quinam modus eſſet parodiarum, tantisper dum perſtant induciae, nobis explica.*

AD CAP. LV.

Πολλοί τινες παρῳδιῶν ποιηταί. Quod ms. *Epit.* hîc habet παρῳδῶν, id & ipſum ferri poterat, a ſing. ἡ παρῳδή. Sic III. 73. d. ſcribitur Μάτρων ἐν Παρῳδαῖς. Sed uſitatior nominis forma, ἡ παρῳδία. Sic ἐν Παρῳδίαις, II. 64. b. & alibi: & ſic conſtanter hac pag. codex *A.* cum editis, τῶν παρῳδιῶν, τὰς παρῳδίας.

Mox dein βιβλία recte, non βυβλία, dedere ambo b
mssti. Tum Πολέμων δ' ἐν τῷ δωδεκάτῳ τῶν πρὸς Τίμαιον. Sic correxi; cum oculos in ſequentia verba intendens librarius, temere περὶ ſcripſiſſet. Vide III. 81. f. 109. a, XIII. 588. c. In *POLEMONIS* verbis, τοὺς τὰς Παρῳδίας γραφ. articulum τὰς agnoſcunt ambo mssti cum ed. Ven. & Baſ. Quod ait idem *Polemo*, εὑρετὴν μὲν οὖν τοῦ γένους (nempe τῶν παρῳδιῶν) Ἱππώνακτα φατέον, diſſentire ab illo videtur Ariſtoteles, DE ARTE POËT. cap. 3. Opp. T. V. ed. Bipont. pag. 197. ſcribens : Ἡγήμων δὲ ὁ Θάσιος ὁ τὰς παρῳδίας ποιήσας πρῶτος. Sed facile componendum diſſidium. Vide eumdem Polemonem apud Noſtrum paulo poſt, pag. 699. a. & confer Ariſtotelis Interpretes.

HIPPONACTIS primus verſus, in hunc modum editus, c

Μοῦσά μοι Εὐρυμέδοντ' ἄδοις τὴν ποντοχάρυβδιν,

ſatis ſic recte a primo editore, aut ab aliquo ante illum docto viro curatus videri poterat. At valde ego fallor, aut

c aliud quidpiam ſub veterum librorum ſcripturâ latebat, ſcilicet:

Μοῦσά μοι Εὐρυμέδοντα, δῖαν τὴν ποντοχάρυβδιν.

De vocabulo ποντοχάρυβδις vide quae TOUPIO praeeunte ad XI. 485. d. notavimus. Iam quemadmodum ſuam *charybdin* Homerus δῖαν vocavit, Odyſſ. μ'. 104. (i. q. δεινὴν, collato Schol. & vs. 220.) ſic *Eurymedontem* illum, neſcio quem, δῖαν τὴν ποντοχάρυβδιν vocat *parodus* poëta. Poteſt autem prima ſyllaba vocis δῖαν ob vocalem ante vocalem corripi. Accuſativus Εὐρυμέδοντα pendet a ſequente verbo ἔννεπε. DALECAMPIUS, Graecum *Pontocharybdin* in latinâ verſione tenens, in orâ notavit: »*Marinam Charybdin:* voraciſſimum helluonem, immenſam vo» raginem. «

Verſ. 2. τὴν ἐγγαστριμάχαιραν. Idem DALECAMPIUS, *cui venter gladius eſt*, reddidit. In orâ vero: »Ferreus, & »qui cibum tam cito conficiat, quam gladio conciditur: »vel, qui gladium ferreum poſſit concoquere. «— Fictum vocabulum ad formam iſtorum ἐγγαστριμυθος & ἐγγαστρίμαντις, quae ſignificant hominem, qui *in ventre daemonem loquentem & vaticinantem habere* creditur. ἐγγαστριμάχαιρα, *gladius in ventre*, ſive potius *qui gladium in ventre habet*, aut *cuius venter veluti gladius eſt, omnia concidens, comminuans, atque concoquens.* Ad iſtum *Hipponactis* verſum ſpectat puto Heſychiana gloſſa: Ἐγγαστριμάχαιραν· τὴν ἐν τῇ γαστρὶ κατατέμνουσαν: ubi, niſi quid aliud etiam peccatum aut omiſſum eſt, certe poſt Ἐγγαστριμάχαιραν in interpretamenti initio videtur repeti debuiſſe nomen μάχαιραν: & deinde fortaſſe τὴν ἐν τῇ γαστρὶ πάντα κατατέμνουσαν ſcriptum oportuerat. Notent autem ſtudioſi ad illam Heſychii gloſſam hunc Athenaei locum, qui doctiſſimi Editoris diligentiam praeterierat: & in CAMERARII verbis, quae ibi adpoſita ſunt, pro *Hippomedontem*, quod imprudenti exciderat Camerario (in utriusque linguae Commentario, pag. 350.) indeque ab H. *Stephano* in Theſ. T. I. pag. 820. d. repetitum erat, corrigant *Eurymedontem.* Caeterum cum *verſu* 3. confer Iliad. γ'. 417. *Quartum* ex Iliad. α'. 316. expreſſum eſſe, vel tirones omnes vident.

Κρατῖνος, ὁ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Εὐνείδαις. Ad ſcripturam olim editam Εὐνοίδαις, monuit CASAUBONUS: »Alibi Εὐνείδαις. Ut *Cerycum* familia fuit »Athenis, ſic & *Eunidarum.* Illi ſacrorum adminiſtri erant;

» hi citharoedi ab antiquo. Plura de iſtis Heſychius. Simi-
» lis fuit apud Mileſios *Evangelidarum* ſacra familia: cuius
» originem explicat Conon apud Photium, narratione XLIV.
» Porro inter *CRATINI* dramata *Eunidae* excellebant: cuius
» fabulae lectione ſic delectatum ferunt Alexandrum M. ut
» poſt eius mortem ad ipſius caput is liber fuerit inventus.
» Ptolemaeus, τοῦ Ἡφαιστίωνος, libro quinto: [pag. 326.
» ed. Galei.] Τοὺς Εὐνείδας Κρατίνου πρὸς τῇ Ἀλεξάνδρου
» τοῦ βασιλέως Μακεδόνων τελευτήσαντος κεφαλῇ φασὶν εὑ-
» ρεθῆναι. « — Temere Εὐνοίδαις editum erat. In *Epit.* deeſt (ut aliàs) fabulae titulus. In ms. *A.* Εὐνίδαις ſcribitur, quemadmodum & apud Ptolemaeum Hephaeſt. vulgo legitur: ſed facile mihi perſuaſi, Εὐνείδαις ſcriptum oportuiſſe, quamvis & apud Harpocrationem & apud Suidam pariter Εὐνίδαι vulgo ſcribatur. Vide Heſychium in Εὐνείδαι ibique Interpp. & Etymolog. pag. 165. l. 46. & pag. 393. l. 35. Plura etiam loca veterum collegit MEURSIUS, Lection. Atticar. lib. V. cap. 10.

Ἡγήμων ὁ Θάσιος, ὃν ἐκάλουν Φακῆν. Conf. IX. 406. e. Sequuntur *HEGEMONIS* verſus parodici, ab his incipientes:

Ἐς δὲ Θάσον μ' ἐλθόντα μετεωρίζοντες ἔβαλλον d
πολλοῖσι σπελέθοισι, καὶ ὧδέ τις εἶπε παραστάς.

Ibi CASAUBONUS: »Deſcribit poëta his verſibus quomo-
» do exceptus fuerit a popularibus ſuis Thaſiis cum lon-
» go, ut videtur, intervallo repetitâ patriâ verſus ſuos in
» theatro recitare inſtitueret. Legunt autem mssti μετεω-
» ρίζοντες ἔβαλλον πολλοῖσι σπελέθοισι: non μετ-
» ωρίζοντες, neque σπέλθοισι, ut legebatur prius.
» Sed in aliis membranis, & in optimis quoque Excerptis,
» eſt λίθοισι: ut legi queat πολλοῖσίν τε λίθοισιν. Ait,
» *Thaſios florum loco*, qui in eos ſoliti olim coniici, quorum
» placebat ἡ δεῖξις, *lapidibus ſe petiiſſe*, ceu aliquem rabio-
» ſum canem. Plura de hoc more libro XIII. & alibi. [vi-
» de ad VI. 245. d. e.] Altera lectio, *fimum fuiſſe in He-
» gemonem coniectum*, ſignificat: nam & fimum & lutum &
» id genus alia contumeliae cauſſâ iaciebant; ut ad Sueto-
» nium libro octavo [ad Veſpaſ. c. 4.] notamus. Vox μετε-
» ωρίζοντες, etſi commodam interpretationem non reſpuit,
» non penitus tamen ſuſpicione mendi caret.« — Ad iſta Caſauboni, haec monuit doctiſſimus CORAY, in *Notis mssti*:
» Caſaubonus ſuſpectum habet τὸ μετεωρίζοντες, quod μετ-
» ωρίζοντες antea legebatur. Sed μετεώριζομαι, (& ſae-

d » pius μετωρίζομαι) formâ mediâ, apud hodiernos Grae-
» cos significat *iocor, cavillor, irrideo:* ut in hac phrasi, τὸ
» λέγεις ἀληθινὰ, ἢ μετωρίζεσαι; *vere-ne, an per iocum hoc*
» *dicis?* Hoc sensu accipiendum omnino μετεωριζόμενος,
» quo usus est Hierocles in Ἀστείοις, num. 28. pag. 36. ed.
» Lips. 1768. nec non haec Hesychii, Λαπίστρια· ῥεμβο-
» μένη, μετεωριζομένη, θέλουσα εὐωχεῖσθαι: & tandem,
» quae in Thucydidis libro II. c. 37. Scholiastes, (ver-
» ba εἰ καθ' ἡδονήν τι δρᾷ κ. τ. λ. declarans) ait: οἱ Λακε-
» δαιμόνιοι Ἀλκαμένη ἐν προαστείῳ θεασάμενοι μετεωρί-
» ζοντα, κακῶς ἐχρήσαντο. οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι σκυθρω-
» ποί εἰσι, διαπαντὸς ἐπιείκειαν ὑποκρινόμενοι, καὶ τοὺς
» ἀβροτέρους κολάζουσι. τὸ γὰρ τερπνὸν τοῦ βίου κώλυμα
» νομίζουσι τῶν ἀναγκαίων. Locus igitur *Hegemonis* nullo
» mendo laborat. « — Verbum μετεωρίζοντες, ut a Casaub. editum est, sic scriptum exhibent ambo nostri veteres codices: quod qui in μετωρίζοντες mutaverunt iuniores scribae aut Editores Athenaei, hi metro consulere voluisse videntur. Nam ad metrum utique abundat secunda syllaba τε, nisi in pronunciando verbo vocales ε & ω in unam confundas aut suppressâ ε vocali μετώριζοντες dicas: at, quemadmodum pro eo, quod Πηληϊάδεω scribitur, servatâ vetere scripturâ Πηληϊάδω pronunciamus, & sic sexcenta alia apud veteres poëtas; sic hîc, licet μετωρίζοντες recte pronunciaveris, tamen nil opus erat ut in scribendo vocalis ε praetermitteretur. Non solum autem activâ & transitivâ notione, verum etiam intransitivâ, usurpari verbum μετεωρίζω, cum Guil. Budaeo H. Stephanus (Thes. T. I. pag. 223. g.) monuit: a quibus quod Theophrasti citatur testimonium, id legitur in Hist. Plant. lib. IV. cap. 2. pag. 170. ed. Heins. Quare idem valere potest μετεωρίζοντες ac μετέωροι ὄντες vel μετεωριζόμενοι. Itaque hoc loco vel cum Coraio *cavillantes, irridentes* intelligere possis: vel *efferentes animos, ferocientes, insolescentes;* quemadmodum apud Polyb. III. 82, 2. μετέωρος καὶ θυμοῦ πλήρης, & XXVII. 13, 6. μειράκιον μετέωρον τῇ φύσει καὶ πάσης πονηρίας ἔμπλεων, & apud Lucian. Nigr. cap. 1. μετέωρος dicitur ὁ καταφρονητικός: aut *facto motu, tumultuantes, insurgentes contra me;* quemadmodum apud Thucyd. II. 8. Ἑλλὰς πᾶσα μετέωρος ἦν idem valet ac id quod mox ibidem subiicitur, ἐκινήθη, ἐσείσθη. Sed videndum, (quoniam μετεωρίζω proprie *tollo, sublime tollo,* significat) ne

fortaſſe, ſervatâ *activâ* verbi notione, nil aliud hîc valeat d μετεωρίζοντες, niſi ἄραντες, nempe ἄραντες σπελέθους ἔβαλλόν με αὐτοῖς. Sic ſaepe apud Homerum λᾶαν ἀείρας ἔβαλλε: & Iliad. μ'. 383. ὃ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας: ubi Euſtathius pag. 873. l. 9. τὸ δὲ ἀείρας, ait, ἀντὶ τοῦ μετεωρίσας τὴν χεῖρα. Et, ut dicam quod ſentio, veriſimilior caeteris poſtrema haec interpretatio nobis viſa erat. Quidquid ſit, nihil admodum cauſſae vidimus, cur μετεωρίζοντες cum IACOBSIO (Animadv. in Euripidis Tragoed. pag. 111.) in μέγα κράζοντες mutatum mallemus, aut cur verſu ſeq. pro πολλοῖσι σπελέθοισι cum eodem docto viro βώλοις ἠδὲ λίθοισι corrigeremus. Nam quod πολλοῖσι λίθοισι ſcripſit Epitomae auctor, id ſuo arbitratu, ut alia ſimilia, ille mutavit; nempe verecundiâ ductus, ne vocabulo parum honeſto σπελέθοισι (de quo vide Schol. ad Ariſtoph. Conc. 591.) modeſtiam offenderet legentium. Revocari fortaſſe potuerat σπέλθοισι, quod cum ed. Ven. & Baſ. habent veteres membranae: ſed quum conciſa iſta vocabuli forma, quae imprudenti excidere potuit librario, nusquam alibi occurrat, tenendum putavi σπελέθοισι, quod a Caſaub. editum erat. Caeterum de *Hegemone* conf. lib. IX. cap. 72.

Verſ. 4. ἐς καλὴν κρηπῖδα &c. »Sunt & alia quà men»doſa quà obſcura in hac parodiâ: quae breviter attin»gemus. *Verſu* 3 *ſq.* — Τίς σ' ἀνέπεισεν
»εἰς καλὴν κρηπῖδα ποσὶν τοιοῖσδ' ἀναβῆναι,
»*Quis te impulit pulcras adeo crepidas talibus pedibus induce»re?* Sermo eſt allegoricus. Nam ſenſus eſt: Quis, o in»epte, imperite, & opice, te impulit, ut ad poëticam »repente animum appelleres?« CASAUBONUS. — Dalecampius κρηπῖδα *portus crepidinem* intellexerat; quem ſecutus *Villebrunius* vertit: *qui donc a pu te perſuader de venir porter des piès tels que les tiens ſur ce beau rivage?* Quo nihil dici potuerat languidius. Recte vero Caſaubonus. Notae ſunt locutiones paroemiales, περὶ πόδα, & ὑπὲρ πόδα: de quibus vide eumdem ad Theophr. Charact. pag. 138 ſq. Adhaec, *crepidis* pro calceis uſos eſſe *hilarodos*, (cuius fere generis fuerunt etiam *parodi*) docuit Athenaeus noſter, XIV. 621. b. Nec vero praetereundum, voculam ἐς (pro qua Caſaubonus in Animadv. εἰς ſcripſit) in vetuſtis codicibus non legi, ſed ex recentioris neſcio cuius docti viri coniecturâ, cum ad metrum initio ver-

ſus una ſyllaba deeſſet, in editos libros eſſe receptam. »*Quinto verſu*, μικρὸν μετὰ τοῦτ' ἔπος εἶπον: non eſt ana»ſtrophe, ut putavit Dalecampius, pro μετὰ μικρόν: [*paulo poſt*, vertens:] »ſed eſt tmeſis familiaris Homero, cuius »verbis loquitur, pro μικρὸν τοῦτ' ἔπος μετεῖπον.« CASAUBONUS.

Verſ. 6. Λῆμμ' ἀνέπεισε γέροντα καὶ οὐκ ἐθέλοντ' ἀναβ. »Non dubitandum cenſeo, quin τὸ μνῆμα alterius vo»cis locum occupet. Illa vero quaenam ſit, quaeſtionis »eſt. An legendum, Μοῦσ' ἀνέπεισε? an potius, Πεῖν' »ἀνέπεισε, vel Πεῖνά μ' ἔπεισε. *Fames fecit me verſifi»catorem*: &, ut ait Satyricus: *Magiſter artis, ingenii largi»tor, Venter, negatas artifex ſequi voces.*« CASAUBONUS. — Editum olim Μνῆμ' tenet uterque codex mſtus: quod ſervans DALEC. vertit, *patriae memoria*: pariterque Gallicus interpres, *le ſouvenir de ma patrie*. WESTONUS, in Hermeſianacte p. 66 ſqq. verſus hosce *Hegemonis* pertractans, Πνεῦμ' ἀνέπεισε corrigit, i. e. *ſpiritus Camoenae mihi ſuaſit*: ad πνεῦμα δϊίπετὲς apud Orpheum provocans, & ad πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου in Hermeſianactis verſ. 36. apud Athen. XIII. 598. a. tum ad Horat. lib. IV. Od. VI. 29. & lib. II. Od. XVI extr. Equidem Λῆμμ' probavi, quod (ut me *Boiſſonadus* admonuit) a IACOBSIO in eisdem, quas paulo ante dixi, Animadverſ. in Euripid. p. 112. propoſitum eſt. Eodem ſpectat poëta, cum paulo poſt ait, αὖθις δ' οὐκ ἐπὶ κέρδος ἀπείσομαι. Idem enim valet λῆμμα atque κέρδος, Heſychio & Suidâ interpretibus; apud quos quidem duo vocabula λῆμα & λῆμμα perperam vulgo in unum confunduntur.

e *Verſ.* 8. »ἐς κούρων βδελυρῶν. Epitome, εὐκούρων. »Legebamus, ἐς χώραν vel χῶρον.« CASAUBONUS. — In utroque noſtro vetere codice εὐκούρων ſcribitur: quod quid ſit, non liquet nobis; niſi fortaſſe εὖ κούρων βδελυρῶν debuerat, ut εὖ ad βδελυρῶν referatur, *adoleſcentium probe* vel *gnaviter* βδελυρῶν. Vocabulum βδελυρὸς ter in hoc fragmento repetitum video, vs. 3. 8. & 20. non ſine conſilio (puto) poëtae; ſed, quanam maxime vi aut notione, haud ſat ſcio. Iſtud, ὀλλύντων τ' ὀλλυμένων τε, ex Iliad. Δ'. 451. & Θ'. 65. deſumtum. In *Epitomâ* dein deeſt verſus nonus cum octo ſequentibus: nam poſt ὀλλυμένων τε ſic pergit, Εἶτα μετὰ πολλὰ ἐπάγει· Ταῦτά μοι ὁρμαίνοντι &c. Recte *verſ.* 9. κεῖθι edidit Caſaubonus.

Decimum verſum, ut editus erat, ſic intactum reliquimus: e
οἷς καὶ ἐγὼ μετὰ τοῖσι τὰ χρηΐζων ἐπέθησα.
Membranae nil mutant; niſi quod pro ἐπέθησα, ἐποίθησα habent; praeter metrum, & nullo prorſus ſenſu. DALECAMPIUS vertit: *Haec cum dixiſſem, rurſum ultro adieci.* CASAUBONUS adnotavit: »Fortaſſe μετὰ τοῖσιν ἀχρηΐ»ζων ἐπέθηκα. *Huic ſtudio*, ait, *animum adieci factus* »*iam* ἀχρήϊστος, *& ad alia omnia inutilis.*« — Nobis non liquet: in verſione tamen emendationem Caſauboni ἀχρηΐζων exprimere tentavimus. Inſolitam verbi formam ἐπέθησα conſulto tenuimus: eâ quidem uti potuiſſe veterem poëtam colligas ex Heſychianâ gloſſâ, Ἔθησαν· ἐποίησαν: niſi ibi Ἔθεσαν ſcriptum oportuit. Sed hîc quidem (collatâ praeſertim membranarum ſcripturâ) videndum ne ἐπίθησα ſcripſerit Hegemon: *hac arte confiſus ſum*: ſive, *quibus rebus ego perſuaderi me paſſus ſum*; a verbo πιθέω, idem ac πείθομαι valente.

Verſ. 11. αὖθις δ' οὐκ ἐπὶ κέρδος ἀπείσομαι. Erunt fortaſſe, quibus ἀποίσομαι placeat, quod eſt in membranis. Nos ἀπείσομαι ab editoribus recte poſitum iudicavimus. εἴσομαι (fut. med. verbi εἶμι) apud Homerum ὁρμήσω & πορεύσομαι valet: Iliad. Ψ'. 335. ω'. 462.

Verſ. 12.

»Μηθὲν ποιμαίνων κλυτὸν ἄργυρον ἐγγυαλίξω.

»Tenebrae magnae iſto loco. Quantum ex ſequentibus »verbis poſſumus colligere, male apud ſuos Thaſios au»diebat Hegemon, ob crebras peregrinationes, & uxoris »totiusque rei ſuae contemtum. Mulieres inprimis cum »ipſo expoſtulabant, egeſtatis non ignarae, qua abſente »Hegemone ipſius uxor premebatur. Ut igitur calumnian»di ſui anſam praecidat, pollicetur ſe omnem pecuniam, »quam cogere potuerit, in patriam delaturum, uxorique »traditurum fide bonâ. Lego μηδὲν πημαίνων.« CASAUBONUS. — Hoc ipſum πημαίνων opportune dedere noſtrae membr. Ad *verſum* 11. & 12. confer quae infra ad *verſ.* 18. notamus.

Verſ. 14.

»πευσομένης ἀλόχου τὸν Ἀχαϊκὸν ἄρτον ἐν οἴκοις. f
»Verius cenſeo, πεσσομένης. Dalecampius, γευσα»μένης: non male. Quid appellet *Achaicum panem*, im»mo vero an ita ſcripſerit, non facile dixerim. Scimus, »ἀχαΐναν inter *panum genera* fuiſſe, docente Athenaeo li-

f » bro tertio. [pag. 109. e. f.] Sed quamvis concederetur » ἀχάϊνον posse hic legi, tamen ea vox isti loco non con- » venit. Vilis enim & sordidus panis Hegemoni describi- » tur: non is qui apud Delios *achaïnas* dicebatur. Sed » fieri potest, ut per *achainum panem* intelligat poëta vile » aliquod placentae genus. Nam, quod *sequente versu* scri- » ptum est, μικρὸν τυροῦντας ἰδοῦσα, mendosum » existimamus, scribimusque μικρὸν τυροῦντ' ἐσιδοῦ- » σα. Sententia, nisi fallor, est huiusmodi: *Matronae Tha-* » *siae cum uxorem meam vident ipsam sibi placentulas parantem,* » *iisque tenuiter vescentem, esse me ipsi iniquum clamitant: qui* » *peregre luculentum faciens quaestum, miserè ipsam victitare co-* » *gam.* « CASAUBONUS. — πεσσομένης rectè scriptum de- dere membr. *A.* eaedemque etiam rectè τυροῦντ' ἐσι- δοῦσα. Conf. III. 110. c. d. ibique not. Pro τὸν Ἀχαϊ- κὸν ἄρτον, WESTONUS loco cit. pag. 68. τὸν ἀχανδέων ἄρ- τον corrigendum suspicatus est, quod *panem pauperum* vertit: qui quidem, alia ut omittam huius coniecturae in- commoda, de metricâ ratione, cui illa minime apta est, non cogitaverat. Nos ἀχύρεον ἄρτον coniectavimus, vocabulum nusquam quidem nobis lectum, sed ex Graeci sermonis analogiâ formatum, idem valens ac ἀχυρώδη ἄρτον, *panem aceroſum*, vel *furfureum*, adeoque *sane vilem*. Sic Poliachus poëta apud Athen. II. 60. b. vilem admo- dum mazam dicturus, ait,

μικρὰν μελαγχρῆ μᾶζαν ἠχυρωμένην.

Et Antiphanes, ibid. lit. d.

τὸ δεῖπνόν ἐστι, μᾶζα κεχαρακωμένη
ἀχύροις, πρὸς εὐτέλειαν ἐξωπλισμένη.

Mazam, dicit Antiphanes, *aceribus* (quasi vallis) *horridam*. Propius etiam a librorum scripturâ abfuerit ἀχυρικὸν, si hanc vocabuli formam fingere liceat; quae tamen minus placet. Sed illud maxime videri possit coniecturae nostrae obstare, quod in vocabulo τὰ ἄχυρα, & inde derivatis, syllaba χυ, quae in nostro versu produci debebat, apud alios poëtas corripiatur: v. g. apud Antiphanem loco mo- do citato, & apud Aristoph. Acharn. 508. At, si vera est origo nominis ἄχυρον, (ut est sane quam probabilis) quam Etymologus tradit, ab ἔχυρὸς, *robustus, firmus*, praepo- sito α privativo, derivans; (pag. 183. l. 4. & 405. l. 17.) potuit quidem usus posteriorum corripere illam quam di- cimus syllabam, sed nil mirum videri debet, si alii, ii-

que vetuſtiores praeſertim poëtae, eamdem produxerunt. f *Verſ.* 16 *ſq.*

» ὡς φιλίων ὁρμὴν παρ' Ἀθηναίοισιν ἀείσας
» πεντήκοντ' ἔλαβεν δραχμάς. —

» Si recte ſcribitur ἔλαβεν, non poſſumus haec aliter in-» terpretari, quam ut ſit Φιλίων *proprium viri nomen*, » poëtae nimirum cuiusdam, qui in Attico theatro carmen » recitaverat, Ὁρμὴν inſcriptum; &, cum placuiſſet, prae-» mium drachmarum quinquaginta erat conſecutus. Vi-» detur poëta narrare, quomodo & quam ob cauſſam fa-» ctus ſit poëta. Ego, inquit, dum alio vitae genere ute-» rer, nec aere gravis unquam domum redirem, ignaviae » arceſſebar a Thaſiis matronis, coniugis meae egeſtatem » iniquo animo ferentibus. Atque illae mihi *Philonem* [ſi-ve, *Philionem*] » quemdam (Thaſium, opinor, & ipſum) » obiiciebant: qui ex recitatione ſuorum verſuum rem » Athenis ſtrenue faciebat; cum tu, o Hegemon, aiebant » illae, pauxillulum modo tuam uxorem adiuves. His vo-» cibus impulſum ſe ait Hegemon, ut repente ſic prodi-» ret poëta: accedente praeſertim Minervae cohortatio-» ne, quam ſequentibus verſibus commemorat. Haec ita » exponimus, ſervatâ ſcripturâ vulgari ἔλαβεν. Sed viſum » aliquando nobis ſcribendum,

» πεντήκοντ' ἔλαβες, σὺ δὲ μίκρον ἐπέμψω.

» Mentem ante expoſuimus. Verba ſunt mulierum Tha-» ſiarum, cum Hegemone expoſtulantium, quod multa » Athenis lucratus, paucula ſolum uxori mitteret. Illa ver-» ba, φιλίων ὁρμὴν, argumentum continent alicuius car-» minis ab Hegemone compoſiti, & magnâ cum voluptа-» te caveae totius recitati. Fortaſſe *Gigantomachiam* intel-» ligit; quod Hegemonis carmen cum eſt commiſſum Athe-» nis, miros plauſus tulit, ut libro nono [pag. 407. a. b.] » dictum eſt. φιλίων, aut φίλων ὁρμὴ, *coniuratorum impetus*. » Vel eo carmine Sacra Thebanorum cohors laudabatur, » ex amantibus conflata: & aliquot fortia facta illorum » narrabantur. Scio [quod mox ipſe docet Athenaeus] *Phi-» linnen* comoediam ab Hegemone fuiſſe editam: quam ta-» men vix putem hîc intelligi.« Casaubonus. — Quod de verbo ἔλαβεν in ἔλαβες mutando proponit Anim-adverſor, in eo praeeuntem habuerat Dalecampium, duos verſus, de quibus quaeritur, in hunc modum inter-pretantem:

Athenis rogatu amicorum verſus cum recitaſti,
drachmis te quinquaginta munerati ſunt: domum vero tu
miſiſti paululum.

Natalis item *Comes* ἔλαβες interpretatus eſt, non ἔλαβεν:

Gaudia cantabas ſociorum laetus Athenis:
quinquaginta ferens drachmas, tu parva dediſti.

Nec vero huic rationi veteres membranae favent, in quibus perſpicue πεντήκοντ' ἔλαβε δραχμὰς ſcribitur, non ἔλαβες, nec ἔλαβεν. Quare prior ratio, vocabulum φιλίων pro proprio nomine accipiens, potior nobis viſa eſt. Nam, non modo Φίλων, ſed & Φιλίων Graecum *nomen virile* fuiſſe, ex Diogene Laërt. V. 57. & ex Suidâ novimus. Caeterum φίλων ὁρμὴ videri potuerat eſſe carminis cuiusdam titulus: φιλίων ὁρμὴ nihil probabile habet. Nudum vero vocab. Ὁρμὴ (ſubintellecto neſcio quo genitivo) nihil impedit quo minus pro Carminis cuiusdam titulo accipiamus. In mendoſâ ſcripturâ ἐπέψω, quam habent membranae noſtrae, nihil aliud quam ἐπέμψω (id ipſum quod Editores poſuerunt) latere videtur.

Verſ. 18. Ταῦτά μοι ὁρμαίνοντι. *Haec cum animo agitarem:* nempe (ut ait verſ. 11.) *quum conſtituiſſem domi manere, nec amplius quaeſtus cauſſâ peregre abire, carmina recitaturus.* Niſi verba iſta verſus undecimi, αὖθις δ' οὐκ ἐπὶ κέρδος ἀπείσομαι, ita accipienda ſunt, ut dicat, *non amplius privati quaeſtus cauſſâ, de quo nec uxor nec cives ipſius participent, abiturum; ſed operam daturum ut ſplendidam pecuniae ſummam* (κλυτὸν ἄργυρον) *domum mittat.* Verſus iſtos iam ſupra (IX. 406. e. f.) adpoſitos vidimus.

a *Verſ.* 20.

» Δεινὰ παθοῦσα, Φακῆ βδελυρὰ, χωρεῖς τὸν ἀγῶνα.

» Legendum, ut in Excerptis, χώρ' εἰς τὸν ἀγῶνα: vel, » quia diphthongus illa temere elidi non ſolet, χώρει 'ς » τὸν ἀγῶνα. *Gravia paſſa, Phace infrunita, deſcende in cer-* » *tamen.* Hortatur Minerva Hegemonem, ut ad Poëticae » ſtudium ſe applicet, & recitationes καὶ ἐπιδείξεις carmi- » num ſuorum compendii ſui gratiâ inſtituat. « Casaubonus. — Commode utique pro χώρει ἐς, ſic ſcribetur ut vir doctus maluerat, χώρει 'ς: ſed ſicut libr. IX. pag. 406. f. conſentiente utroque noſtro vetere codice χώρ' εἰς editum erat, ſic & hîc eamdem ſcripturam, quam rurſus codex noſter *Epit.* cum Hoeſcheliano codice dedit, teneri poſſe putavi. Vide quae ibi notavimus, & de *eliſione dipâ-*

thongorum confer Ariſtophanis loca a *Brunckio* in Indice, a ſub voce *Diphthongi*, indicata.

Verſ. 21.

» καὶ τότε θαρσήσασα καὶ ἥσιδον πολὺ μᾶλλον.

» De ſe poëta loquitur. Genus foemineum ferri poteſt, » quia *Hegemoni* cognomen adhaeſit *Phace*. Sic in praece- » dente verſu. Hìc tamen ſcribendum cenſeo:

» καὶ τότε δ' ἡ θάρσησα, καὶ ἥσιδον πολὺ μᾶλλον. «

CASAUBONUS. — Atqui eam ſcripturam codices noſtri mssti exhibent. Ex ms. *A.* quidem ad editum olim θαρσήσασα nihil notatum, ſed δ' ἡ θαρσ. certe habet ille codex: in cod. *Epit.* vero perſpicue ſic ſcriptum video, καὶ τότε δ' ἡ θάρσησα, καὶ &c.

AD CAP. LVI.

Quae hoc capite continentur, ſunt etiam POLEMONIS verba, ex *duodecimo libro adverſus Timaeum*, ſuperiori paginâ lit. b. citato.

Τούτων δὲ πρῶτος εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς θυμελικοὺς Ἡγήμων, &c. *Primus Hegemon*, ait, *in ſcenâ* (ſive *pulpito*) *de parodiis certavit & victoriam reportavit.* Eumdem ab Ariſtotele *primum* perhiberi, *qui Parodias* (cum notabili quodam ſucceſſu) *compoſuerit*, ſupra vidimus ad p. 698. b. De ἀγῶσι θυμελικοῖς conf. quae notavimus ad VIII. 350. c.

γέγραφε δὲ καὶ κωμῳδίαν εἰς τὸν ἀρχαῖον τρόπον, ἣν ἐπιγράφουσι Φιλίννιν. Ex illâ comoediâ duos verſiculos adpoſuit Athenaeus, III. 108. c. *Philinna*, mulieris nomen fuit. Eodem titulo etiam ab Axionico comico editam fabulam commemoravit Deipnoſophiſta, X. 442. a. Apud Suidam in Ἡγήμων perperam confundi duos *Hegemones*, recte monuit Küſterus.

ὁ δὲ Εὔβοιος πολλὰ μὲν εἴρηκεν ἐν τοῖς ποιήμασι χαρίεντα. De *EUBOEO* conf. pag. praec. *a.* & *b.* χαρίεντα recte edidit Caſaub. conſentientibus mssts: corrupte χαρίεναι ed. Ven. & χαριέναι ed. Baſ. Sed quid magnopere vel gratiae vel feſtivi ſalis in hoc inſit, quod de *balneorum pugnâ* (περὶ τῆς τῶν βαλανείων μάχης) dixiſſe *Euboeus* commemoratur, b

Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν:

exputare equidem non potui. Nihil tamen mutant mssti. Verſus eſt Homericus, ex Iliad. σ'. 534. *Haſtas* autem *ae-*

neas parodus dixiſſe videtur *cucurbitulas*, quarum ope ſanguinem educunt balneatores: in quas etiam aenigmate illo, cum aliis, tum Deipnoſophiſtae noſtro (X. 452. b. c.) memorato, ludere olim ſolebant:

Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα
οὕτω συγκόλλως, ὥστε σύναιμα ποιεῖν.

Commodum videri poterat βαλανέων μάχης, quod Dalecampio placuerat: ſed βαλανείων cum editis tenent ambo mssti. Fortaſſe vero χαλκήρεσιν ἀγγείοισιν vel ἀγγηΐοισιν ſcripſerat parodus, ſic detorquens Homericum ἐγχείῃσιν; quemadmodum in proximo verſu Homericum κούρην in κουρεῦ detorſit.

Facetiarum *Euboei parodi* aliud adponitur exemplum huiusmodi: περὶ δὲ τοῦ λοιδορουμένου κουρέως τῷ κεραμεῖ τῆς γυναικὸς χάριν·

Μήτε σὺ τόνδ' ἀγαθὸς περ ἐὼν ἀποαίρεο κουρεῦ,
μήτε σὺ Πηλείδη. —

Iſtud, τῆς γυναικὸς χάριν, DALECAMPIUS interpretatur *uxoris cauſſâ*: pariterque Gallicus interpres, *à l'occaſion de ſa femme*. Et ſic quidem plerumque, ubi nomini γυνὴ *articulus* praeponitur, *uxor* intelligitur. At commodius (ut nobis videtur) *Paulus* LEOPARDUS, locum hunc tractans Emendation. lib. VI. cap. 12. (in Gruteri Theſ. Crit. T. III. pag. 115.) magis generali vocabulo uſus eſt, *mulieris gratiâ*. Nempe τῆς γυναικὸς ſcripſit auctor, quemadmodum & τοῦ κουρέως & τῷ κεραμεῖ, ſignificans *vulgo notas perſonas* ex *notâ fabulâ* de *tonſore & figulo, mulierculae cauſſâ inter ſe contendentium*. Sin omnino τὴν γυναῖκα contendat aliquis *uxorem* ſignificare, vel ſic ioco conſtabit ratio. Intelligendum fuerit, tonſori a figulo raptam eſſe mulierem, quam tonſor legitimam ſuam uxorem eſſe contendebat. Caeterum noti ſunt ex Iliad. α'. 275 ſq. verſiculi, quibus in hoc argumento uſus eſt *Euboeus*: quibus ſi ille nullo prorſus mutato verbo uſus eſſet, vix video quam gratiam habitura eſſet illius parodia: immo vero, ne *parodia* quidem haec erat futura: nam parodia, ſi quid video, aliquam ſaltem eorum verſuum, ad quos adludit parodus, in aliam formam inflexionem deſiderat. Itaque vocabulum κούρην, quod in Euboei parodiâ, cum ex praecedentibus, tum ex noto omnibus Homerico verſu, per ſe intelligebatur, in κουρεῦ mutavit Parodus: *tu tonſor, noli huic* (illam), *quamvis ſis fortis, vi abducere*. κουρεῦ

autem ſcribitur in noſtro cod. *A.* eamdemque haud dubie ſcripturam exhibuerat ille vetus codex quo uſus Epitomae auctor eſt; pro qua quidem in noſtro cod. *Ep.* κουρεῦο (ſic) ſcribitur, duobus ſuperne punctis adpoſitis, quibus ſcriba huius codicis (ac fortaſſe etiam ſcriba vetuſtioris codicis, e quo noſter derivatus eſt) indicare conſuevit mendoſam ſibi videri ſcripturam. Ex eodem codice *Epit.* adoptavi ſcripturam μήτε, cum vulgatâ apud Homerum ſcripturâ conſentientem. Ad editum olim μὴ δὲ, quod in utriusque verſus initio ſic editum erat, e ms. *A.* quidem nihil adnotatum. Vocabulo Πηλείδη ad τὸν πηλὸν (i. e. *lutum*, quod tractat *figulus*) adludere poëtam, nemo non videt. Inde etiam πηλοποιὸς & πηλουργὸς vulgo *figulus* vocabatur.

Ὡς Ἀγαθοκλῆος &c. » Quo propius ad finem accedimus, c
» eo maiores difficultates impetum noſtrum remorantur.
» De *Parodis poëtis* agens Athenaeus, obſervat, *Siculos*
» *olim genus hoc poëſeos magni feciſſe.* Affert in eam rem *ele-*
» *giacos verſus* ALEXANDRI *Aetoli, tragici poëtae:* in quibus
» omnia ſic mendis deformata ſunt, ut magnis cenſoribus,
» qui ante nos in hac parte operam poſuerunt, animus
» defuerit eorum emendationem aggrediendi. Interpretibus
» animi plus fuiſſe quam peritiae τῆς ἀληθινῆς κριτικῆς,
» non negaverint idonei harum rerum iudices. Eorum ex-
» emplo periclitabimur etiam nos ingenii vires in his quo-
» que verſibus. *Primum diſtichum* ſic habet in libris omni-
» bus: nam manuſcripti, ut ſaepe alibi, produnt nos hac
» in parte:

» Ὡς Ἀγαθοκλεῖος λάσιαι φρένες ἤλασαν ἔξω
» πατρίδος. ἀρχαίων ἦν ὅδ' ἀνὴρ προγόνων.

» Non male *Dalecampius*, mutatâ diſtinctione poſt πατρί-
» δος, ſcribebat Ὃν δ' Ἀγαθόκλειος. *Ille quem patriâ extor-*
» *rem fecit Agathocles, talis erat.* Nobis videbatur poëta
» *Agathoclis* cuiusdam hieronicae reditum in patriam de-
» ſcribere, poſt partam in ſacris ludis coronam. Quare
» Ὡς ſcribebamus; pro οὕτως: & εἴσω, non ἔξω. No-
» tum eſt qua magnificentiâ a ſuis civibus exciperentur
» hieronicae, cum recens quaeſitam palmam patriae ſuae
» inferrent. Speciem triumphi habuit iſtorum in urbem in-
» troitus, ut teſtatur etiam M. Tullius: ipſi εἰσήλασιν vo-
» cabant: & ita hîc interpretor ἤλασαν εἴσω, hoc eſt εἰσή-
» λασαν: ut apud Artemidorum libro primo, cap. LVIII.

ε » εἰσελαύνειν εἰς πόλιν, ἀγαθὸν ἀθλητῆ· ἱερονίκος γὰρ ἔσται. « CASAUBONUS. — At, quam gratis iſtud ſumtum ſit, & quam violenter pro lubitu huc tractum, quod de *hieronicâ in patriam redeunte* ſtatuit vir doctiſſimus, ſatis adparet. Nulla ſane urgebat cauſſa, ut a perſpicuâ verborum ſententiâ, nonnihil licet corruptorum, discederes: in quibus manifeſto » *de exſule agitur, quem Agathocles, Siciliae tyran-* » *nus, e patriâ ejecerat, viro cum generis nobilitate, tum ingenio* » *excellente:* « ut vere IACOBSIUS ait, hoſ verſus tractans in Animadv. in Anthol. Vol. I. Part. II. pag. 244. Nollem dixiſſet » *ingenio et virtute excellente:* « nam de *virtutis* laude nihil equidem in verſibus iſtis reperio. Quod autem WESTONUS, in Hermeſian. p. 69. ſtatuit: » Elegiam » hanc Alexandrum Aetolum in *Euboeum* ipſum, *quem Aga-* » *thocles ob convicia petulantiora extorrem fecerat*, contexuiſ- » ſe: « — in eo partem veri vidiſſe, partim a vero aberraſſe viſus nobis eſt doctus Britannus. *Euboei* utique laudem, gente *Parii*, profeſſione *Parodi*, (Athen. pag. 698. *a.*) iſta in elegiâ celebravit Alexander: ſed ad illum ex prolatis hîc verſibus nonniſi poſtremus ſpectat; ſuperiores omnes, niſi prorſus equidem fallor, ad alium parodum, nomine *Boeotum* pertinent; quem eumdem (pag. praec. lit. *b.*) unà cum *Euboeo* ab eodem *Polemone Periegetâ*, e quo etiam iſtos *Alexandri Aetoli* verſus adpoſuit Athenaeus, laudatum vidimus. Et, *Boeotum* quidem hunc, quem non aliunde niſi ex his quae de eo Athenaeus ex Polemone retulit novimus, *Syracuſanum* fuiſſe, aut certe *Siculum*, eumdemque *ab Agathocle patriâ pulſum*, ex ipſis iſtis Alexandri verſibus colligi videtur. *Primo verſu*, quum Ἀγαθοκλεῖος (ſic) λάσιαι φρένες conſentiente vetere cod. *A.* (nam in *Epit.* iſta omnia deſunt) editum eſſet, Ἀγαθοκλῆος cum IACOBSIO correxi. Sic Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ, Iliad. β'. 851. & Πατροκλῆος λάσιον κῆρ, Iliad. π'. 554. ubi λάσιον quidem vulgo συνετὸν intelligunt interpretes: ſed rectius hoc loco (quemadmodum Iliad. α'. 189.) περὶ τοῦ θυμοειδοῦς μέρους, περὶ τοῦ πυρώδους καὶ θερμοῦ καὶ μανικοῦ τῆς ψυχῆς, accipietur: quo ſenſu haud male Dalecampius, *aſpera mens Agathoclis*, interpretatus eſt. Et aſperum, vehementem, iracundum, crudelem fuiſſe Agathoclem ſatis conſtat. Corruptam eſſe primam vocem Ὡς, quum neſciamus quid in Elegiâ olim integrâ praeceſſerit, certo pronunciari non poteſt: quare mutare eam non ſum auſus;

cum praesertim minus etiam certum esset, quid eius loco substitueremus. Nam Ὄν δ', quod *Westono* placuit, aut Τὸν δ', quod *Iacobsio*, longius absunt a scripturae vestigiis. Fortasse Οὗς scripserat poëta, quum duos vel plures nominasset, ab Agathocle patriâ pulsos: sed deinde quidem nonnisi de *uno* ex illis agi perspicuum est. c

Vers. 3 *sq.* »Deinde ait poëta:

»εἰδὼς ἐκ νεότητος ἀεὶ ξείνοισιν ὁμιλεῖν
»ξεῖνος. Μιμνέρμου δ' εἶ σε πόσα χρονίων.

»Priore versu laudat Agathoclem, [immo *Boeotum*,] quod »*diu multumque peregrinatus, quomodo agendum esset cum peregrinis*, & iura omnia hospitalia, *probe calleret.* Posterior »versus, portentose depravatus luxatusque, in suos artus »ita restituendus est:

— »Μιμνέρμου δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰών.

»Si usquam alibi, hîc certe favit nobis Critice: cum abs»que ullâ ullius literae immutatione pulcherrimum lo»quendi genus cum sententiâ optimâ restituimus. Quis »non legit apud Graecos, εἰς ἄκρον ἰέναι σοφίας? Ita hîc »dicitur Agathocles εἰς ἄκρον ἰὼν ἔπος Μιμνέρμου: id est, »*calluisse eximie poësim Mimnermi*, sive, poëseos id genus »in quo excelluit Mimnermus. Quorsum hoc pertineat, »explicat statim, subiiciens, [*versu* 5.]

»παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότης ἴσος. —

»Significat, *Agathoclem assiduâ Mimnermi lectione talem eva»sisse, qualem fuisse Mimnermum ipsius arguit poësis: Veneris* »nimirum *& Bacchi iuxta magnum cultorem.* De ingenio »eius poëtae nemo exspectat pluribus hîc agam: res enim »vulgo nota. Est vero elegantissima locutio, Μιμνέρμου εἰς »ἔπος ἄκρον ἰὼν, pro εἰς ἄκρον ἐπέων: nam ita dicendum »potius fuit, si per metri legem licuisset. *Tertium distichum* ita scribunt & membranae & vulgatae editiones:

»παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότην. Ἶσον ἔγραφε δ' ὧν
»Ἡρεῦς † παρ' Ὁμηρείην ἀγλαΐην ἐπέων.

»Primum scribe, πότης ἴσος: quod iam exposui»mus. Deinde iterum male distractas syllabas connecte, »& scribe: — »ἔγραφε δ' ὥνηρ
»καὶ παρ' Ὁμηρείην &c.

»Tam plana sententia, quam certa emendatio.« Casaubonus.

Restitutionem *quarti versiculi*, doctis omnibus proba-

c tam, auctori *Casaubono* merito congratulatus est *Valckenarius* in Diatr. Eurip. pag. 279. *Mimnermi* genus poëseos elegiacum & amatorium maxime fuisse constat: de quo vide Hermesianactem apud Athen. XIII. 598. a. & ad eum locum notata. De eodem Horatius ait, lib. I. Epist. 11. 65 sq.

Si, Mimnermus uti censet, sine amore iocisque
nil est iucundum, vivas in amore iocisque.

Huius igitur poësin is, de quo hîc agitur, *eximie & ad summam perfectionem calluisse* dicitur; sive quod, praeterquam quod *Parodias Homericas* scripsit, quae continuo deinde memorantur, etiam elegiaca & amatoria carmina composuerit; sive quod Mimnermi carminibus ita esset delectatus, ut ea quavis occasione decantare consuesset. (cf. Athen. XIV. pag. 620. c.) Nisi fortasse ἔπος hîc non tam *carmen*, quam *dictum*, *praeceptum*, debet intelligi; ut Μιμνέρμου εἰς ἔπος ἄκρον ἰὼν significet, *Mimnermi praeceptis penitus imbutus*, *Mimnermi praecepta perfectissime secutus*. Caeterum (quod nec Casaubonus dissimulavit) insolentior est illa verborum structura, εἰς ἔπος ἄκρον ἰών: quum aliâs istud vocab. ἄκρον cum genitivo casu soleat construi, εἰς ἄκρον ἰέναι σοφίας, εἰς ἄκρον σοφίας ἐλπλακώς: aut, ut apud Pindarum, Isthm. VII. 25. ὅτι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον ἵκηται: & Nem. VI. 39. πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς ἦλθον.

Quinto versu, perspecte ab eodem Casaub. restitutum illud est, ἔγραφε δ' ὦν ἥρ: atque ita fere etiam in membranis nostris scriptum. In praecedentibus eodem versu verbis vulgo sic scriptis, παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότην ἶσον, nulla prorsus distinctio orationis in ed. Ven. signabatur; in ed. Bas. vero post ἶσον *punctum* ponitur, & sic etiam in ed. Cas. & in membranis: non post πότην, ut in Casauboni Animadversionib. scribitur. Ibi Casaubonus, πότης ἴσος corrigens, praeter necessitatem longius a membranarum scripturâ recessit. In πότην haud obscure ποτ' ἦν continebatur: quod etiam IACOBSIUS restituendum censuit. In ἶσον, cum *correpta* desideraretur penultima, nonnisi *accentus* corrigendus erat: ἴσον, adverbialiter positum, subintellecto pronomine personali αὐτῷ, *sicut ille*. Ferri posse putavi ista, παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι: in quibus si quid omnino mutandum, expeditius fuerit, puto, παιδομανὴς ἐν ἔρωτι, quam παιδομανὴς δύσερώς τε, quod IACOBSIO placuit. Idem Vir doctus vo-

cabulum ἴσον tenens, ad ſequentia traxit, quae in hunc c fere modum refingenda cenſuit:

— »ἴσον ἔγραφε δ' ὥνὴρ
»τοῖς παρ' Ὁμηρείην ἀγλαΐην ἐπέων
»παίγμασι στρωφῶσιν μάλα ἡδέσιν, οἵ
τ' ἀνὰ κλεινὴν
»φλοίακ' ἀθύρουσιν —

Id eſt: »*Scripſit vero hic vir ſimilia illis, qui ſplendorem carminum Homericorum detorquent luſibus valde iucundis, & qui celebrem phlyacem ludunt.*« Sexto illo verſiculo, cuius initio longius abeuntes *Caſaub.* & *Iacobſius*, alter καὶ, alter τοῖς poſuit, veſtigia veteris ſcripturae preſſius ſequens WESTONUS, ex tribus poſtremis literis εὖς, quae de mendoſâ voce Ἡρεῦς ſupererant, adverbium εὖ fecit, ſic ſcribens, εὖ παρ' Ὁμηρείην &c. Quae ratio mihi, ut expeditiſſima, ſic & certiſſima viſa eſt; & eo quidem certior, quod in vetuſtis noſtris membranis, non ἐῦς, ſed ἐῦ absque ſ literâ ſcribitur: neque enim cauſſam ullam vidi, cur aliud quidpiam quaereremus.

Verſ. 7 & 8. »Sequuntur mera monſtra, quibus debellandis ne Ariſtarchus quidem, opinor, ſufficiat:

»Πισσυγάσῃ φωρῶσαν ἀειδέας, ἤ τίνα χλούνην
»φλοίων ἀθήρῃ σὺν κακοδαιμονίῃ.

»Prioris verſus *Chironeum* ulcus ne attingendum quidem »duximus. Poſterior ita fortaſſe ſanandus:

»φλοίακ' ἀταρτηρῇ σὺν κακ.

»Vocem φλοίαξ ſive φλύαξ [vide ad III. 86. a. & ad XIV. »622. f.] non ſemel expoſuimus in ſuperioribus.« CASAUBONUS. — *Chiron* ille, quem deſiderabat doctus Animadverſor, eſſe ſibi viſus erat *Sam.* PETITUS, diſtichon illud ſic refingendum cenſens:

»Πῇ πυγίσαι 'φώρησεν ἀειδέα, ἦ τίνα χλούνην
»φλοίαξ, ἀθύρῃ σὺν κακοδαιμονίῃ.«

Quarum elegantiarum ſcilicet interpretationem vindiciasque ſi quis eſt qui deſideret, is ipſum *Petitum* adeat, conſulatque eius Miſcellan. lib. VII. cap. 14. Nos talibus recenſendis nec otio noſtro, nec legentium patientiâ abutemur. Eosdem verſus a IACOBSIO, & erudite, ut ſolet, & ingenioſe, & ad ſententiae quidem ſummam rectiſſime curatos paulo ante vidimus: ſed ad verborum conſtitutionem quod ſpectat, multa ſunt, quae, quo minus viro doctiſſimo ſuffragaremur, nos retinuerunt; & in his illud

c praecipuum, quod, ſicubi veterum librorum ſcriptura, vel per ſe ipſa, vel leni quadam & neceſſariâ adhibitâ mutatione, commodam interpretationem admittit, non committendum exiſtimamus, ut maiori molitione novum quidpiam anquiratur. Haud ſane multa ex WESTONI inventis eiusmodi ſunt, ut facile eis adſentiri poſſit quisquis ad Graeci ſermonis proprietatem & ad iuſtas Criticae artis regulas exigere conſueverit propoſitas a doctis viris Emendationes. Quo magis gaviſus ſum, quum in huius loci tractatione maiorem partem *ſeptimi verſus* verâ (ut mihi quidem videbatur) certiſſimâque ratione in hunc modum ab erudito Britanno reſtitutam viderem:

πισσύγγους, ἢ φῶρας ἀναιδέας, —

Id eſt: *Boeotus* (ſive quisquis fuit, quem hîc dicit Aetolus Alexander) *bene, commode, ſcite,* (εὖ,) *imitatione illuſtrium Homeri carminum* (παρ' Ὁμηρ. ἀγλ. ἐπ. quo de uſu praepoſitionis παρὰ confer quae ad XIV. 621. d. notavimus) *deſcripſit ſutores, aut fures impudentes,* &c. Nempe fabulam aliquam de neſcio quo *ſutore,* fortaſſe de illo *ex Sutore medico,* item narrationem de *impudenti* quodam *fure,* carmine heroico, in rem levem ac ridiculam *detortis Homericis verſibus,* complexus ille poëta erat. In corruptâ ſcripturâ φωρῶσαν ἀειδέας, ſive (ut noſtrae membranae habent) φωρωσαν αϊδέας, ineſt φῶρας ἀναιδέας, i. e. *fures impudentes:* vocali α in φῶρας perperam in ω, ut frequenter aliâs, ob formae ſimilitudinem mutatâ. In πισσυγάσῃ, ineſt πισσυγας ἢ: ex quo πισσύγγους ἢ *Weſtonus* fecit; recte & erudite: *ſutores, cerdones.* Cuius vocabuli notitiam Polluci debemus, VII. 82. ita ſcribenti: Τοὺς δὲ τὰ ὑποδήματα ῥάπτοντας πισσύγγους ἔνιοι τῶν κωμικῶν καλοῦσι· καὶ τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν, πισύγγια. Apud Heſychium item legitur Πισύγγιον· σκυτεῖον. (ſic enim haud dubie ſcriptum oportuit; non σκυτίον.) Et, Πισύγγων· σκυτέων. Ut in φωρωσαν perperam altera ω vocalis pro α poſita: ſic viciſſim in πισσυγασῃ perperam α pro ου, frequenti amanuenſium errore. Iam & illud in noſtris praeſertim membr. *A.* frequentiſſime factum obſervavimus, ut, ubi geminata conſona eſſe debuit, ſimplex ponatur, & viciſſim geminata pro ſimplici: quod in vocabulo ignoto librariis eo minus mirari debemus commiſſum. Itaque pro ſimplici γ, in ſecundâ ſyllabâ, quam productam verſus deſiderabat, ge-

mina poni debuit, praeeuntibus etiam Grammaticis quos c laudavimus: geminatam autem *ſibilantem*, in primâ ſyllabâ pariter productâ, quamvis ſimplicem iidem Grammatici habeant, tenendam putavimus. Supererant verba, in editis ſic ſcripta:

— ἤ τίνα χλούνην
φλοίων ἀθήρῃ σὺν κακοδαιμονίῃ.

Quae ad hunc modum idem WESTONUS refinxit:

— ἤ τινα χλαινῶν
ἁπλοΐδων θήραν σὺν κακοδαιμονίῃ.

id eſt, ut ipſe interpretatur, *ſive quoddam veſtium ſimplicium aucupium infelix.* Ne hoc quidem indocte: nam ἁπλοΐδας χλαίνας ex Iliad. ω'. 230. deſumſit, θήραν vero ex eo quod apud Euſtathium legitur, ad Od. τ'. p. 694. l. 14. λωποδύτης, ὁ καὶ χλαινοθήρας. Et habet haec ratio illud etiam commodi, quod in eâ probabilem interpretationem admittant verba σὺν κακοδαιμονίῃ, quibus ego quid facerem prorſus non potui exputare. Sed quo minus iſtas amplecterer coniecturas, praeterquam quod longius a ſcripturae veſtigiis recedere viderentur, etiam in unoquoque trium vocabulorum, quae a Weſtono mutata ſunt, ſingularis ratio me prohibuit. Primum, iſtud χλούνην minime tale eſt, ut ex ſatis noto χλαινῶν per librariorum oſcitantiam ortum & temere huc invectum videatur. Cum enim χλούνης proprie quidem, ac per vocis originem, ſignificet in *herbis cubantem*, plerumque vero de *apro* uſurpatum reperiatur, diſerte praeterea monuere Heſychius & Suidas, eodem vocabulo etiam λωποδύτην, id eſt, *graſſatorem, qui viatoribus inſidiatur eosque ſpoliat*, ſignificari. Cuius uſus quum nullum exemplum, quod hodie apud veterem auctorem exſtet, a doctis viris adnotatum videam; nolim hoc unum, quod in iſto *Alexandri Aetoli* fragmento ſupereſt, nobis ereptum. Dein, φλοίων ſatis profecto curatum videri debuit, ſi φλύων corrigeres; id eſt, *nugans, ridens, iocans*: & ipſum quidem rarius occurrens verbum, ſed a cuius fonte φλυαρὸς, φλυαρία, φλυαρέω, φλύαξ, & alia, haud dubie manarunt. Conf. ad III. 86. a. (Animadv. T. II. pag. 75 ſq.) & ad XIV. 622. f. Habes apud Heſychium: φλυάσσει· φλυαρεῖ, φλύει. Et apud Etymologum, pag. 796. l. 37. φλύαρος, μωρολόγος· παρὰ τὸ φλύω· ὁ ὑπερζέων τοῖς λόγοις, καὶ ἀναπέμπων ἀκρίτως τὰ ῥήματα. Conf. H. Stephani Theſ. Graec. Ling. Tom. IV. pag. 171 & ſeq.

c Denique, pro edito ἀθήρῃ, membranae noſtrae ἀνθηρῃ (neſcio quo accentu, & an omnino cum accentu: nam ſaepe in eis deſunt accentus) exhibent; unde ἀνθηρῇ ſcripſi, id eſt, *floridâ, florente, illuſtri.* Quod quidem adiectivum quo pacto aptari potuerit ſubſtantivo quod ſequitur, σὺν κακοδαιμονίῃ, minime me percipere profiteor; & lubens pro ἀνθηρῇ aliud quidpiam commodius, ſi quis in medium propoſuerit, accipiam: ſed non poſſum quin ipſum etiam vocab. κακοδαιμονίῃ ſuſpectum habeam. Nam quod ſequitur, *verſu* 9. τοῖα Συρηκοσίοις καὶ ἔχων χάριν, id idem valere puto ac οὕτω (τοῖα adverbialiter pro οὕτω) παρὰ τοῖς Συρηκοσίοις ἔχων χάριν, *ita acceptus Syracuſanis, adeo apud illos gratioſus fuit*: qua notione dictionem χάριν ἔχειν Thucydides uſurpavit, lib. VIII. cap. 87. & Herodianus, l. 15, 14. Quibus ſcilicet verbis continetur id ipſum, quod *verſibus iſtis Alexandri Aetoli declarari* aiebat Polemon paulo ante: (lit. *b.*) nempe, *apud Siculos in aeſtimatione fuiſſe Parodos.* Cum quibus verbis *noni verſus* quum minime conveniat vocab. κακοδαιμονίῃ, quod *verſu praeced.* legitur, prope abſum ut perſuaſum habeam, ipſum illud vocabulum in *alterius* cuiusdam plane *contrarium ſignificantis* locum, neſcio quo modo, irrepſiſſe. Quod ſi vocabulo κακοδαιμονίᾳ Graeci ſermonis uſus, ut εὐδαιμονίαν, ſic & καλοδαιμονίαν oppoſuiſſet, confectam rem putarem: nam frequenter in his ipſis etiam libris contrarias voces καλὸς & κακὸς temere inter ſe permutatas vidimus. At inauditam fuiſſe Graecis auribus vocem καλοδαιμονία pulcre intelligo.

Ad *extremum diſtichon* haec eſt CASAUBONI Animadverſio: »Poſtremo ait:

»Τοῖα Συρηκοσίοις καὶ ἔχων χάριν, ὡς δὲ Βοιωτοὺς
»ἔκλυεν, Εὐβοίῳ τέρψεται οὐδ' ὀλίγον.

»Lego τοῖα Συρηκοσίοισιν ἔχων χάριν· ἣν δὲ Βοιου»τοῦ &c. *Boeotus* & *Euboeus* nobiles *parodiographi poëtae* »fuerunt, ut paullo ante docuit nos Athenaeus. Atque »ego demiror eruditum interpretem aliorſum (ad *Boeotos*) »haec traxiſſe, contra perſpicuam Athenaei & ipſius poë»tae mentem. Sed virum doctum corrupta lectio decepit: »Βοιωτοὺς, pro Βοιωτοῦ. Καὶ ταῦτα μὲν ταύτῃ. Transea»mus ad ſermonem de *lucernis* & *facibus.*« — Idem diſtichon IACOBSIUS ſic fortaſſe conſtitui poſſe ait:

»(τοῖα Συρηκοσίοις καλὰ χάρματα) ὡς δὲ Βοιωτοῦ

»ἔκλυε, κ' Εὐβοίῳ τέρψεται οὐκ ὀλίγον.«

Equidem, in priore parte penultimi verſus, nullam admodum cauſſam vidi, cur edita ſolicitaretur ſcriptura, quam eamdem membranae tenent. Deinde vero ὃς cum *Iacobſio*, & Βοιωτοῦ cum eodem & cum Caſaub. corrigendum putavi; hac ſententiâ, ut poëta, cum adhuc de *Boeoto* eiusque *Parodiis* locutus eſſet, nunc cum illo *Euboeum* conferat, dicatque: *quicumque Boeotum* (libenter) *audiverit, eidem haud parum* (immo *multo etiam magis*) *placiturum eſſe Euboeum.*

AD CAP. LVII.

Πολλῶν οὖν ἑκάστοτε τοιούτων λεγομένων, ἐπεί ποτε ἑσπέρα κατελάμβανεν ἡμᾶς, ὁ μέν τις ἔλεγε &c. Dalecampius: *Haec & alia multa huiusmodi cum ſermonibus agitata fuiſſent, confabulantes nox deprehendit: tum ex convivis aliquis - - - lucernam cum clamasset, mox alius* &c. Eodemque modo Gallicus Interpres: quaſi hîc ageretur de eo quod *ſemel*, in fine *longi convivii*, cuius deſcriptione totos quindecim libros compleſſet Athenaeus, fuiſſet a convivis disputatum. At non ita Athenaeus. Non nimis quidem illum conſtantem ſibi in univerſi huius operis ordinatione fuiſſe, paſſim obſervavimus: nec tamen ita fuit ridiculus, ut videri vellet unius cuiusdam convivii ſermones tot longis libris perſequi voluiſſe. Satis perſpicue pluribus in operis ſui partibus ipſe declaravit, *convivia* ſe fingere *per plures deinceps dies continuata*, aut *diverſis temporibus ſubinde repetita*. Vide loca, quae in Praefatione univerſo operi praefixâ, pag. XIII. not. *p.* citavimus: eisque iunge, XIV. 639. b. 640. a. & 664. f. quo poſtremo praeſertim ex loco, cum *exitu libri quinti* collato, corrigenda noſtra interpretatio poſtremorum quinti libri verborum, ibique pro *coetum deſeruerunt*, ſcribendum *diſſolverunt convivium*. Ad vocem ἑκάστοτε, quae hîc ponitur, (quemadmodum & VIII. 331. b. & XIV. 613. e. & eâdem notione alibi πολλάκις, XIV. 639. b. & p. 640. a. & ὁσημέραι, VIII. 331. b. & XIV. 623. e.) animum non adtenderunt interpretes: nec ad verbum κατελάμβανε, in *imperfecto tempore* poſitum; pro quo, ſi *de re ſemel geſtâ* ageretur, dicturus erat auctor, ἐπεί ποτε ἑσπέρα κατέλαβεν ἡμᾶς. Sed, quod modo dicebam, ne ſic quidem ſibi admodum conſtat Gram- d

d maticus noſter: nam mox reliquam narrationem ſic pertexere pergit, quaſi haec omnia uno tempore ſub finem unius longae coenae geſta ac disputata fingeret. Narrationis probabilitati alibi paſſim paulo commodius conſuluit, veluti eisdem in locis quae paulo ante citavimus, item praeſertim libro VII. cap. 5. ubi de omni genere *Piſcium* verba facturus, quibus veſcuntur homines, diſerte praedixit, ſe ea quae *diverſis temporibus* de piſcibus, quorum alia genera aliis anni tempeſtatibus adponi ſolebant, a convivis *disputata fuerint, in unum recenſum collecturum eſſe*. Quo loco, (pag. 277. a.) pro eo quod vulgo ἐνδαινύμεθα legitur, fortaſſe ἐδαινύμεθα in *imperfecto praeterito*, ſicut hîc, ſcripſerat auctor: ſed & *praeſens tempus* (ſi modo legitimum Graecum verbum eſt ἐνδαίνυμαι) locum ſuum tueri poterit, quemadmodum VIII. 331. b. & XIV. 613. c.

ὁ μέν τις ἔλεγε· Παῖ, λύχνειον· οἱ δὲ, λυχνέα. »Eu» ſtathius ſcribit ex hoc loco λυχνίον: & ita Pollux, He» ſychius, alii. Noſtri codices λυχνεῖον. Λυχνίον autem »& λυχνία proprie *vas* ipſum notant *cui oleum infunditur &* » *ellychnium aptatur*: aut *candelabrum*, cui lucerna imponi» tur vel appenditur. Diphilus, [apud Athen. p. 700. d.] »ἅψαντες λύχνον, λυχνεῖον ἐζητοῦμεν. *Accenſâ lucernâ*, »*quaerebamus candelabrum.* Sic etiam interpretor in Ariſto» phanis loco paullo poſt relato, [ibid. lit. c.]

»— τῶν ἀκοντίων
»συνδοῦντες ὀρθὰ τρία λυχνείῳ χρώμεθα.

»Intelligo enim, *ſurrecta & in ſummo colligata iacula tria* » *candelabri vicem praeſtitiſſe*. At Euſtathius cepit longe ali» ter: [ad Odyſſ. ν'. p. 273. l. 1.] quaſi tria iacula ſimul iun» cta vinctaque, facis uſum praebuerint. τὴν ἐκ ξύλων τετ» μημένων, inquit, σύνθεσιν τοῦ, εἴ τε φανοῦ, εἴ τε λύχνου, »δηλοῖ φασι [φησι puto ſcripſerat, nempe δειπνοσοφιστὴς] »καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ, τῶν ἀκοντίων συνδοῦντες ὀρθὰ »τρία λυχνίῳ χρώμεθα. Notemus etiam vocem λυχνεὺς »uſurpatam fuiſſe pro λύχνος aut λυχνίον. Nam vulgo la» pidis pellucidi genus quoddam ita vocabant. [Athen. V. » 205. f.] Equidem nullius ſcriptoris memini, qui eo vo» cabulo ita ſit uſus. Quid quod veterum Grammaticorum »ne unus quidem eſt, qui hanc ſignificationem nominis »λυχνεὺς obſervarit? non Pollux, qui περὶ Λύχνου & de »vocibus eo ſpectantibus fuſe ſcripſit libro decimo, cap. »XXVI. [item lib. VI. cap. XVIII. nonnihil etiam lib. VII.

ſect. 178.] »non Euſtathius, qui ad ſeptimam Odyſſeam, d
»hanc totam Athenaei disputationem, more ſuo, in pau-
»ca contraxit. An igitur ſcribemus, οἱ δὲ λυχνίαν? ut
»ſit mens auctoris, e convivis alios vetere voce λυχνίου
»uſos eſſe; alios recentiore, & quae in uſu tum fuit,
»λυχνία. Satis conſtat, inter has dictiones non aliud fuiſſe
»diſcrimen. «CASAUBONUS.

Latus Euſtathii locus legitur in Comment. in Odyſſ. ν'. pag. 272. l. 42. usque ad finem, & p. 273. lin. 1-8. Quae omnia quidem (ut ipſe profitetur) ex Athenaeo decerpta ſunt: ſed, ſi ea cum Excerptis Hoeſchelianis diligentius conferre Caſaubonus voluiſſet, intellecturus erat, nonniſi ex *Epitomâ* cuncta deſumta eſſe; quemadmodum alia omnia, quae idem Commentator ex Athenaeo habet. Quae autem initio huius Capitis in Opere pleniore leguntur, ea prorſus praetermiſit Breviator; totam hanc disputationem ab his verbis incipiens, Ὅτι λοφνία ἡ ἐκ φλοιοῦ λαμπάς. Itaque ſuper illâ ſcripturâ, οἱ δὲ λυχνέα, Euſtathius, ſua Epitomae debens, neutram in partem teſtis invocari poteſt. Vocab. vero λυχνεὺς, quamquam nihil habet quod a Graeci ſermonis analogiâ abhorreat, poterat utique eo nomine aliquatenus ſuſpectum haberi, quod nullus alius Grammaticus, nec ullus alius auctor, illius meminiſſet: at multa adnotavit Athenaeus, quae apud alios fruſtra hodie quaeras. Magis ſuſpectum hoc nomine eſſe poterat, quod (quum hîc in introitu disputationis varia ille cumulaverit verba, de quibus ſigillatim deinde dicturus erat) in ipſa dein disputatione nullum amplius veſtigium huius vocabuli occurrat: at fieri poteſt, ut mentionem eius fecerit auctor in ea parte disputationis, quae deinde ſub finem pag. 700. f. edit. Caſ. intercidit. Quod ſi omnino aliud vocab. quaeratur, quod fortaſſe loco illius λυχνέα ſcripſiſſet, non ego λυχνίαν cum Caſaubono coniecturus eram, quippe quod (ut ipſe etiam recte monuit) recentioris uſus eſt; cum ea tantum nomina in anteceſſum hîc videatur cumulare voluiſſe Athenaeus, quibus veteres auctores, & poëtae praeſertim, uſi eſſent, quorum deinde teſtimonia adpoſuit: ſed de vocab. λυχνία eram cogitaturus, a ſing. τὸ λυχνίον. Nam & λύχνειον *penultimâ productâ*, & λυχνίον *brevi penultimâ*, in uſu fuiſſe, cum librorum frequens conſenſus, tum poëtarum maxime teſtimonia docent: & utrumlibet quidem promiſcue de *candelabro* dice-

d batur, λυχνίον vero ſigillatim etiam de *laternâ* uſurpatum fuiſſe videtur, ut paulo inferius ad *Ariſtophanis* teſtimonium ex *ſecundo Niobo* monebimus. Iam hoc loco, ubi ὁ μέν τις λύχνειον edidimus, ſic *per ει diphthongum*, & *antepenacute* ſcriptum id nomen habet vetus cod. *A.* cum editis; non λυχνεῖον, ut in Animadv. ſcripſit Caſaubonus: & ſic rurſus pag. 700. c. λύχνειον κέκληκεν. Nec tamen ſibi ipſe conſtat idem codex: nam pag. 700. d. ubi ἀναθεῖναι λυχνεῖον penultimâ circumflexâ editur, & mox deinde τὸ στρατιωτικὸν λυχνεῖον, utrobique ex eodem codice (quem tamen, in hac praeſertim operis parte, ſingulari diligentiâ excuſſerat explorator noſter) nullus diſſenſus adnotatus. Rurſus vero pag. 700. c. in *Pherecratis* verſu, & in illo qui ex *Ariſtophane* citatur, ubi recte λυχνείων & λυχνείῳ edebatur, in eodem codice λυχνίων & λυχνίῳ ſcribitur; quamquam metri ratio manifeſte penultimam productam deſiderabat. In *Epitomâ* vero, ut apud Euſtathium, conſtanter λυχνίον *penacute* & *ſimplici vocali* iota ſcribitur, quemadmodum fere apud alios Grammaticos; apud quorum nonnullos tamen etiam λύχνιον antepenacute ſcriptum reperitur, apud alios item λυχνείον, penacute. Vide Heſychii Interpp. ad voc. Λυχνίον, & Iungermann. ad Polluc. X. 115.

ὁ δὲ λοφνίαν· οὕτω καλεῖσθαι, φάσκων, τὴν ἐκ τοῦ φλοιοῦ λαμπάδα. »Uſitatius eſt λοφνίς: cuius πρωτότυ»πον eſt ἡ λοφνία, ait Euſtathius. [ad Odyſſ. κ'. pag. 389. »l. 47.] Sic λοφίη dicitur & λοφίς. Originem vocis expli»cant varie. [Ab ὁ λόφος, *tumulus, collis*, parum probabiliter derivat Euſtathius ad Iliad. γ'. pag. 320. l. 8. & Ψ'. pag. 1431. l. 29.] »Non displicet quod aiunt nonnulli: »[Schol. Lycophr. ad verſ. 48.] λοφνὶς & λοφνία quaſi »λιοφανὴς dicta per Aeolicam ſyncopen, ἡ λίαν φαίνουσα.« Casaubonus. — Vocabulum λοφνία (perinde atque illud λυχνεὺς, de quo modo dictum) nusquam alibi nec apud alium ſcriptorem, nec apud Athenaeum, niſi hoc loco, legitur; ubi quidem editam ſcripturam & codex *A.* tuetur, & Epitoma, e qua Euſtathius hauſit. Infra (p. 701. a.) λοφίδες perperam ſcribitur in cod. *A.* ubi recte λοφνίδες edd. Conf. Heſych. in Λοφνὶς, & quos ibi laudavit Editor. Alter iſte Athenaei locus non exſtat in Epitomâ: itaque vocab. λοφνὶς Euſtathius nonniſi apud Lycophronem legerat, quem etiam diſerte nominavit. Articulum τοῦ ad φλοιοῦ ad-

iectum dedit ms. *A.* Ex *vitis cortice* (ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς ἀμπέ- d λου) confici ſolitum eſſe hoc genus, ex p. 701. a. diſcimus.

καὶ δίμυξον δὲ λύχνον ἕτερος. Horum verborum loco, in *Epit.* ita ſcribitur: Δίμυξον φησὶ λύχνον Φιλύλλιος. Atqui in pleniore opere teſtimonium *Philyllii* pro iſta dictione nec hoc loco citatur, nec deinde pag. 700. f. ubi pro eâdem dictione teſtes citantur *Plato Comicus*, *Metagenes*, & *Philonides*. Nempe eodem ipſo loco (pag. 700. f.) in opere pleniore ante verba καὶ Πλάτων ἐν Νυκτὶ μακρᾷ magna lacuna eſt: at ibidem Epitomae auctor, codice integro utens, *Philyllii* teſtimonium citatum repererat, indeque *Philyllii* nomen huc transtulit: qua de lacuna dicemus, cum ad illum locum pervenerimus.

ἄλλος δὲ ἑλάνην· ὁ δέ τις ἑλάνας. » Utraque vox » *aſpero* ſpiritu notanda, ut apud Euſtathium. Fuere qui aſpi» rationis loco ſibilum uſurparent, (ut in multis aliis di» ctionibus) & *faces* vocarent σελάνας. Heſychius: σέλαι» ναι· λαμπάδες. Scribo σέλαναι. Dictae autem σέλαναι, » ait auctor, [immo ἑλάναι,] παρὰ τὴν ἕλην. Addit Euſta» thius, [ad Od. η'. p. 272. l. 46.] explicandi gratiâ, ἥ τις » ἐστὶν εἴλη, ἀφ' ἧς πολλὰ γίνονται· ὧν καὶ τὸ εἰληθερεῖν, » καὶ τὸ ϑειλόπεδον. « CASAUBONUS. — At nihil impedit quo minus credamus, *alium* ἑλάνην (leni ſpiritu efferentem vocabulum) *dixiſſe*, quam in ſcripturam vetus cod. *A.* cum editis conſentit, *alium vero* ἑλάνας *aſpero ſpiritu*. Nec repugnat Epitoma, e qua Euſtathius ſua hauſit: nam, quod in illâ ſcribitur, Ὅτι ἑλάνας τὰς λαμπάδας Νεάνθης λέγει παρὰ τὴν ἕλην, nullo iure inde colligas, in pleniore opere, quo uſus erat Breviator, non ante vocem ἑλάνας poſitam fuiſſe iſtam ἑλάνην, quam habet ms. *A.* cum editis. Immo vero, pro eo quod pag. 701. a. conſentiente (quod ſciam) ms. *A.* ſic vulgo ſcribitur, Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἑλάνην τὴν τῶν καλάμων δέσμην, noſter quidem codex *Epit.* ita habet, Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἑλάνην φησὶ τὴν τῶν καλάμων δέσμην. Apud Heſychium, praeter Gloſſam ſupra memoratam, etiam hanc habes: Ἑλένη· (ſic) λαμπὰς, δετή. Vocab. ἕλη vero (*unde* iſtud ἑλάνη *derivatum* Athenaeus ait) & εἴλη vel εἴλη, quod ſynonymum faciunt, *ſolis ſplendorem* interpretantur Grammatici, nempe idem quod σέλας. Vide Heſych. in Εἴλη., Euſtath. ad Od. η'. pag. 276. l. 17. & praeſertim Ariſtophanis interpretem ad Veſp. 769.

Νεάνθην ἐν α'. τῶν περὶ Ἄτταλον Ἱστοριῶν. Neminem Interpretum offenderat insolita illa scriptura, quae hic vulgata erat, ἕνα τῶν περὶ Ἄτταλον ἱστορικῶν: id est, ut Dalecampius convertit, *historiographum qui Attali seculo vixit:* quem secutus Villebrunius ait, *Neanthe un de historiens du temps d'Attalus.* Equidem, si veram istam censuissem scripturam, interpretaturus eram *unum ex iis qui Attali res gestas scripserunt.* Perspecte vero VALCKENARIUS, ad Euripid. Phoen. pag. 734. monuit, ἑν. α'. τῶν περὶ Ἀττ. Ἱστοριῶν scriptum oportuisse. Et ipsum hoc Ἱστοριῶν exhibet vetus cod. *A.* in quo quidem priora mendosius etiam scribuntur in hunc modum, εατων περὶ Ἄτταλον. Paulo post, recte παρὰ πάντων dedit idem cod. *A.*

Σιληνὸν μὲν γάρ τις τὸν γλωσσογράφον ἔφασκεν Ἀθηναίους λέγειν τὰς λαμπάδας φανούς. »SILENUM, »veterem *Glossarum scriptorem*, veluti aspernans, vocat »γλωσσοράφον: aut certe γλωσσορράφον. Refert »autem ex eo, Ἀθηναίους λέγειν τὰς λαμπάδας φανούς. »Veteres Athenienses appellabant φανοὺς, quas vulgo »Graeci λαμπάδας. Hoc etiam Pollux innuit. [VI. 103. »& X. 116 sq.] At posterior aetas φανοὺς nuncupavit, quos »Athenienses λυχνούχους, & M. Tullius etiam, eumque »secutus Suetonius, *lychnuchos.* Testes sunt Grammatici. [Vide Nostrum mox, initio capitis LVIII.] »Sed & Arte»midorus varium huius vocabuli usum obscure innuit, »scribens libro quinto: [cap. 20.] Ἔδοξέ τις τὸν δοῦλον »αὐτοῦ φανὸν γεγονέναι, τοῦτον ὃν περ λαμπτῆρα καλοῦσι. »Nam, qui sciret diversis modis eam vocem capi, inter»pretationem adiecit. « CASAUBONUS. — Ad editam olim scripturam γλωσσοράφον nihil e codice *A.* adnotatum: qui si ita scriptum habet, per amanuensis oscitantiam id commissum autumo. *Sileni Glossas* saepius citans Athenaeus, nusquam contemtim de hoc Grammatico loquitur: quem si nunc subito γλωσσοράφον (i. e. *Glossarum consarcinatorem*) vocasset, vocabulo per contemtum ficto, neque alibi usquam occurrente, haud praeteriturus (puto) id Athenaei inventum erat Epitomae auctor, qui huiusmodi flosculos, & singula verba a Deipnosophistâ nostro efficta, aut ex abstrusis veterum scriptorum latebris conquisita, sedulo adnotare consueverat. Nunc ille tantum abest ut hoc adnotaverit, ut potius plane sic scriptum in Epitomâ legatur, Ἀθηναῖοι δὲ τὰς λαμπάδας φανοὺς φασὶν, ὡς φησιν

ὁ γλωσσογράφος Σιληνός. Quare non dubitandum exi- e
ſtimavi, quin ſcriptura γλωσσεγράφον reſtituenda eſſet au-
ctori. Ad conſtructionem quod adtinet verborum: facile ad-
paret, ad accuſativos Σιληνὸν τὸν γλωσσογράφον ſubintel-
ligendum eſſe infinitivum φάναι. De uſu vocabuli φανὸς
apud veteres, vide mox cap. LIX. Aliorum Grammatico-
rum obſervationes, & varia Graecorum auctorum teſtimo-
nia diligenter collegit Wetſtenius ad Evangelium Iohan-
nis, cap. XVIII. 3. Confer Valckenar. ad Ammon. lib. II.
cap. 16.

Τιμαχίδας δὲ ὁ Ῥόδιος, δέλετρον τὸν φανὸν καλεῖσθαι,
οἷον φησὶν οἱ νυκτερευόμενοι τῶν νέων ἔχουσιν, οὓς οὗτοι ἐλά-
νας καλοῦσιν. »Δέλετρον ex *Timachida* interpretatur, τὸν
»φανὸν, οἷον οἱ νυκτερεύομενοι τῶν νέων ἔχουσι. Heſychius
»ſic: Δέλετρον· φανὸς ὃν οἱ νυκτερεύοντες φαίνουσι. Sed qui-
»nam ſunt quos appellat Timachidas *iuvenes pernoctantes?* an
»lucubrantes & ſtudiis invigilantes? an comeſſantes? an po-
»tius in ſpeculâ & ſtatione militari excubias agentes? « CA-
SAUBONUS. — Mihi de *comiſſabundis* agi videtur, noctu per
urbem graſſantibus. Confer *Alexidis* teſtimonium ex *Fa-
natico*, p. 700. a. In *Heſychii* loco, quem citavit Caſaubo-
nus, pro φαίνουσι, quod habent libri, φέρουσι le-
gendum videtur. Nam *fax* φαίνει τοῖς ὁδοιποροῦσιν, ut
paulo poſt Seleucus ait: *non* ὁ ὁδοιπορῶν φαίνει *facem*. Et
φέρειν ac φαίνειν alibi etiam permutata novimus: vide mox
ad Pherecratis teſtimonium ex Dulodidaſcalo notata.

Ἀμερίας δὲ γράβιον, τὸν φανὸν &c. »Erant quondam
»in uſu *ligna inſpicata*, [id eſt, in ſummâ parte minutas
in virgulas inciſa, ſpicarum vel ariſtarum inſtar, quo fa-
cilius ignem conciperent] »pro facibus. Virgilius: — *ferro-
»que faces inſpicat acuto.* [Georg. I. 292. coll. Eclog. VIII. 29.]
»Graecia proprio nomine γράβια dixit. *Seleucus* apud
»Noſtrum: Γράβιόν ἐστι τὸ πρίνινον ἢ δρύϊνον ξύλον, ὅπερ
»ἐθλασμένον καὶ κατεσχισμένον ἐξάπτεσθαι καὶ φαίνειν τοῖς
»ὁδοιποροῦσι. Deeſt [nempe, ſubintelligendum] φασὶν,
»aut ἔθος: ut ſaepe in explicationibus Grammaticorum.
»Ex verbis THEODORIDAE (*Syracuſii, poëtae dithyrambi-
»ci,*) Πίσσα δ' ὑπὸ γραβίων ἔσταζε, non male colligit Eu- f
»ſtathius [ad Od. ν'. pag. 272. lin. penult.] *grabium* genus
»fuiſſe δᾴδων. Exiſtimo ſane, *grabia* factitata de ligno ali-
»cuius arborum earum quae *picem* ferunt: cuiusmodi ſunt
»in Europâ pinus, pinaſter, picea, abies, larix, & quae

» proprie dicitur taeda. « CASAUBONUS. — Imperitus videtur fuiſſe Grammaticus ille, qui *ex ilice aut quercu confieri taedas & faces* exiſtimavit. In noſtris certe terris arbores illae ad hunc uſum parum fuerint idoneae. Pro ἐξάπτεσθαι καὶ φαίνειν, quae in opere pleniore recte & ex Grammatici noſtri uſu ſic ſcripta ſunt, Epitomae auctor, perſpicuitati conſulturus, ἐξάπτεται καὶ φαίνει poſuit.

Poſt verba, πίσσα δ' ὑπὸ γραβίων ἔσταζεν, interpoſito *puncto*, in editionibus Caſaubonianis continuo tenore haec ſubiiciuntur: λυχνοῦχον δὲ τὸν φανὸν ἐν πολλοῖς εὑρήσεις. Ἄλεξις· Τίς ἂν ὁ πρῶτος † τίς δ' ἐν Τριόδοντι ἢ Ῥωποπώλῃ προειπὼν, λάβε τριόδοντα καὶ λυχνοῦχον ἐπιφέρει·

Ἐγὼ δὲ δεξιᾷ γε τόνδ' ἔχω τινὰ
σιδηρότευκτον ἐναλίων ἰχθύων μέλος, &c.

Ad quem locum nihil aliud adnotavit CASAUBONUS, niſi haec ipſa verba: » Nego ferendam eſſe librorum etiam » ſcriptorum lectionem,

» σιδηρότευκτον ἐναλίων ἰχθύων μέλος:

» nam ſcribendum βέλος. « & reliqua, quae infra, ubi de iſtis verſibus agetur, adponemus. Nunc de ipſius Athenaei verbis, quae in noſtra editione poſt iſta, ὑπὸ γραβίων ἔσταζεν, Lectoribus horum librorum exhibemus, & de ratione qua in conſtituendo hoc loco doctiſſimus & graviſſimus alioqui vir *Caſaubonus* verſatus eſt, mira quaedam ac paene incredibilia narrare debemus. Scilicet in *editionibus Venet. & Baſ.* quae primam Caſaubonianam praeceſſerunt, locus iſte ſic ſcriptus legebatur: Θεοδωρίδας γοῦν ὁ συρακούσιος ἐν κενταύροις διθυράμβῳ φησὶ πίσσα δ' ὑπὸ γραβίαν ἔσταζεν οἷον

tum, duarum fere aut trium linearum vacuo ſpatio relicto, ſic pergit oratio:

Τῆς δ' ἐν τριόδοντι ἢ ῥωποπώλῃ προειπὼν λάβε τριόδοντα καὶ λυχνοῦχον ἐπιφέρει, Ἐγὼ δὲ δεξιᾷ γε τόνδ' ἔχω τινὰ &c.

At in *Caſauboni editione* nullum lacunae illius indicium comparet; nulla nota, qua de inſigni defectu, quo laborabat hic locus, moneretur lector; nil niſi *crucicula* illa †, inter verba ὁ πρῶτος & τίς δ' ἐν interſerta; quâ notâ aliâs nonniſi ſingulorum verborum corruptela, aut unius vel paucorum admodum verborum defectus ſolet indicari. Speciem itaque prae ſe ferebat *Caſauboniana editio*, quaſi expletam

fere totam lacunam & maximâ ex parte perſanatum huius f
loci vulnus exhiberet. Iam, ſive ab Editore ita conſtitutus eſſet locus, ut ſatis commode nunc ſe habere videretur, ſive etiamnum impedita admodum maneret oratio, exſpectare Lector ſuo iure poterat, rationem rei geſtae in *Animadverſionibus* redditurum eſſe *Editorem*, expoſiturumque quibus vel codicum manuſcriptorum praeſidiis vel Criticae artis adminiculis adiutus, lacunam expleſſet, aut ſanare vulnus eſſet conatus. Qui quum in ſuis in Athenaeum a ſe editum *Animadverſionibus* lacunae illius, quâ in ſuperioribus Editionibus laboraverat hic locus, ne mentionem quidem fecerit, nec ullâ ratione ſatisfacere dignatus ſit iuſto illi Lectorum deſiderio: videamus ſaltem, quae qualisve ſit medicina, quam loco olim deſperato ille adhibuerit. Primum igitur, vocis οἷον, quam poſt ἔστα-ζεν veteres editiones exhibebant, nullam prorſus rationem habuit; ſed rectà eam abiecit, ne mentione quidem eius factâ in Animadverſionibus. Deinde verba iſta, λυχνοῦχον δὲ τὸν φανὸν ἐν πολλοῖς εὑρήσεις, in *Epitomâ* hoc loco reperta, ex Epitomâ tacite in plenioris operis contextum inſeruit. Sed quo pacto iſta inſeruit? quave ratione cum inſequentibus iunxit? denique, iſta unde tandem arripuit, quibus nihil ſani ineſt, Ἄλεξις· Τίς ἂν ὁ πρῶτος, quae ante illa τίς δ' ἐν Τριόδοντι ἢ Ῥωποπώλῃ poſuit? Haec pretium operae fuerit exponere paucis. Nempe Epitomae auctor, quum noluiſſet omnia teſtimonia adponere, quae in opere pleniore de uſu vocabuli λυχνοῦχος & huius adfinium, legebantur, omiſſo illo ipſo teſtimonio quod in plenioris operis editionibus proxime poſt lacunam ſubiiciebatur, ita ſcripſerat: Λυχνοῦχον δὲ τὸν φανὸν ἐν πολλοῖς εὑρήσεις (ſive εὑρήσαι: nam in noſtro codice non expreſſa eſt verbi terminatio) τις ἂν. Ἄλεξις· Ὁ πρῶτος εὑρὼν μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν &c. Id eſt: *Vocabulum* λυχνοῦχος, *pro eo quod nunc* τὸν φανὸν *dicimus, apud multos auctores reperias. Alexis: Primus qui invenit cum lychnucho circumire* &c. Vides Breviatorem, omiſſis (ut modo dixi) aliis quae in pleniore opere legebantur, ſtatim ad illud *Alexidis* teſtimonium, quod in ed. Caſ. pag. 700. *a.* legitur, eſſe progreſſum. Et ibi quidem recte ipſe Caſaubonus, cum ſuperioribus Editionibus, haec poſuit: Ἄλεξις Μίδωνι· Ὁ πρῶτος εὑρὼν μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν &c. Iam, qui conſideraverit, quo pacto ex iſtâ

f Epitomae ſcripturâ conſarcinata ſint ea quae hoc loco in *ed. Caſaub.* leguntur, is adſentietur nobis; ni res ipſa loqueretur, vix credibile fore, aut accidere tale quidpiam Editori (viro, qui caeteroquin veriſſime *magnus* a maximis viris praedicari ſolet) potuiſſe, ut adeo miſero perverſoque modo iſta distorqueret; aut, poſtquam id ei in conſtituendâ huius loci lectione excidiſſet, non deinde, cum retractaret hunc locum, agnitum ab illo errorem & in Animadverſionibus correctum eſſe. Denique, quum poſt lacunam in ſuperioribus editionibus ſic ſcriptum eſſet, τῆς δ' ἐν Τριόδοντι &c. quid tandem opus erat, ut τῆς in τίς mutaretur? quâ novatione ad commodiorem expromendum ſenſum nihil quidquam promovebatur; nil efficiebatur aliud, niſi ut extremum veſtigium vocabuli, quod ibi poſitum olim fuerat, penitus deleretur: nam, quum iſtis verbis ἐν Τριόδοντι ἢ Ῥωποπώλῃ manifeſte contineretur *comoediae* alicuius *titulus*, perquam veriſimile videri debebat, ſyllabam τῆς (cui temere circumflexum accentum impoſuiſſent iuniores) *terminationem* eſſe *nominis Poëtae*, qui illam fabulam docuiſſet. Sed haec hactenus de huius loci conditione, qualis in Athenaei editionibus ad hunc diem obtinuerat. Quae ſine ſtudio & irâ in Virum, quem merito maximi facimus, a nobis dicta non vereor ne offenſura ſint aequorum Lectorum animos: quin potius confido fore multos, qui hoc genus obſervationum haud parum conducere poſſe cenſeant ad excitandam ſtudioſorum hominum animadverſionem, & acuendum ingenium ad iudicanda alia veterum Scriptorum loca, qualia non eſt quod dubitemus multa hodieque in eis etiam Editionibus ſupereſſe, quae nec immerito praeſtantiſſimae vulgo habentur.

Supereſt, ut rationis a nobis in conſtituenda huius loci lectione initae fontes cauſſasque exponamus. Sed eorum quae hîc dicenda ſunt, iam olim magnam partem in Praefatione Athenaeo noſtro praefixâ (T. I. p. XCI. & ſeqq.) occupavimus: unde breviter ea, quae ad id maxime de quo nunc agitur faciunt, repetemus. Scilicet eo ipſo loco, ubi in ed. Ven. & Baſ. praedicta indicatur lacuna, in vetuſtiſſimo *Codice Veneto-Pariſienſi*, reliquorum omnium qui hodie ſuperſunt fonte atque parente, in imâ folii parte ita ex obliquo *abrupta* eſt *lacinia*, ut in rectâ folii paginâ de quatuor poſtremis ſecundae columnae lineis (nam quaelibet pagina in duas columnas diſtributa eſt) nonniſi initia cuius-

que lineae, in folio verſo vero nonniſi extremitates quatuor poſtremarum linearum prioris columnae ſuperſint. In eâdem vero priori columnâ folii verſi, ſitu & vetuſtate ita partim *evanida* partim etiam *exeſa* eſt *ſcriptura*, ut lectu ſit perdifficilis. Inde factum, ut ii qui Athenaei libros ex hoc codice transſcripſerunt, ſive (ut dicam quod veriſimilius mihi videtur) ut ille unus homo, qui ex his membranis libros Athenaei deſcripſit, cuius de apographo deinde alia omnia quae hodie exſtant exempla propagata ſunt, deſperans ex illa codicis parte aliquid ſani extundi poſſe, quatuor poſtremas lineas folii recti & totam priorem columnam folii verſi prorſus omiſerit, ſatis habens lacunam eo loco in ſuo apographo indicaſſe. At mirum profecto, & paene incredibile dictu eſt; quum inde a tribus fere retro ſeculis ad hunc usque diem Athenaei hoc opus in omnibus Europae partibus, ubi Graecarum literarum ſtudia florent aut floruerunt, doctiſſimos quosque viros exercuerit, qui vel obſcuris horum librorum locis illuſtrandis, vel emendandis corruptis, vel ſupplendis quae mutila aut defecta videbantur, certatim operam ſuam ſtudiumque, nulli labori parcentes, & ingenii nervos omnes intendentes, impenderunt, nullum eſſe repertum, qui has *omnium vetuſtiſſimas* in Marcianâ Venetâ bibliothecâ ſervatas *membranas*, quae ingenti labore magnâ ex parte fruſtra ſuscepto levaturae illos erant, exquiſiviſſe, aut diligentius excuſſiſſe. Atqui valde imperitum, aut certe nimis impatientem & feſtinabundum fuiſſe illum hominem neceſſe eſt, qui ex his membranis apographum, unde reliqua exempla manarunt, deproperavit: nam (ut alia nunc portentorum monſtra taceam, quae per eiusdem hominis vel incuriam vel imperitiam in alios Athenaei codices omnes propagata ſunt) *initia* illa, quae modo dicebam, *quatuor poſtremarum folii recti linearum* talia hodieque cernuntur, ut, quae in fine cuiusque lineae deſunt, ea citra difficultatem, minime dubiâ ratione, ex ingenio poſſint ſuppleri. In folii verſi autem priore columnâ quamvis *exeſa & evanida* ſit *ſcriptura*, tamen *Godofredus* noſter *Schweighaeuſer*, qui hunc codicem, ex quo Lutetiam translatus eſt, & noſtri & harum literarum amore diligenter cum exemplo primae Caſaubonianae editionis contulit, ſuo ſtudio & patientiâ & oculorum ingeniique intentione tantum profecit, ut totam illam columnam (imâ parte exce-

ſ ptâ, in qua ſolae extremitates poſtremarum quatuor linearum ſuperſunt) ita commode transſcriptam ad nos mittere potuerit, ut cum in ſententiis tum in verbis perpauca eſſent in quibus haereremus; cum praeſertim eâ ipſâ in parte, quâ prae caeteris maxime exeſa membrana eſt, (in *Ariſtophanis* teſtimonio ex *Aeoloſicone*) opportunum nobis praeſidium Pollucis Onomaſticon offerret. Spes mihi facta erat, fore ut, priusquam hanc poſtremam operis partem abſolverem & in publicum ederem, ipſe ille vetuſtate venerandus quantivis pretii Codex ad me ex Pariſienſi Bibliothecâ mitteretur: iamque anguſtiſſimi noſtri Imperatoris in Rebus ad Interiora Imperii ſpectantibus ſapientiſſimus Adminiſter, illuſtris CHAMPAGNY, rogatu meo, mandatum nuper de transmittendo ad me Codice dederat, quum improviſo ſuperveniens impedimentum prohibuit quo minus ad hunc diem in manus meas potuerit pervenire. Quare, fervente nunc maxime prelo, & urgente *Extero* noſtro ut coronidem operi imponamus, tradimus Lectori *Supplementum lacunae*, quale ab eodem, quem dixi, *Schweighaeuſero filio* ad nos transmiſſum, eisque coniecturis, quae & neceſſariae & certiſſimae videbantur, a nobis emendatum eſt. Membranarum ſcripturam, qualem nobis Explorator noſter exhibuit, ubi ab eâ diſceſſimus, partim contextui ſtatim ſubiecimus, partim iam nunc in his ipſis maxime Animadverſionibus fideliter & adcuratiſſime repraeſentabimus, rationem noſtrarum emendationum expoſituri.

Igitur in *fine capitis LVII.* ubi *THEODORIDAE Syracuſii* teſtimonium his verbis ſcripſimus: Πίσσα δ' ὑπὸ γραβίων ἔσταζεν, οἷον ἀπὸ λαμπάδων: eisque iſta ſubiecimus, μνημονεύει δὲ γραβίων καὶ Στράττις ἐν Φοινίσσαις: ibi in ed. Ven. & Baſ. quidem Athenaei verba ſubito in iſtis ὑπὸ γραβίαν ἔσταζεν οἷον abrupta ſunt, & lacuna indicatur; in membr. *A.* vero in imâ columnâ, cuius abrupta lacinia eſt, haec verba tali modo ſcripta ſuperſunt:

θυραμβω φησιν. πισ
σα δ' απο γραβιον ες
ζεν οἷον ἀπ'
παδων. μν
γραβίων κα

Deinde proxima columna (quae prior eſt columna eius-

dem folii verſi) ab his verbis incipit, ἐν Φοινίσσαις. Iam f pro mendoſo ἀπο γραβιον, non γραβίαν, ut in edit. Ven. & Baſ. legebatur, ſed γραβίων, ut Caſaubonus edidit, legendum fuiſſe adparebat: & ſic etiam in Epit. recte ſcribitur. Pro voce in medio mutilatâ ἐσ. .ζεν, recte ἔσταζεν editum, ſive ex coniecturâ, ſive quod olim literarum τα clarius quoddam veſtigium ſuperfuiſſet, ſive ex Epitomâ; in qua ἔσταζε ſcribitur absque ν in fine, quoniam ibi ſequitur vocab. λυχνοῦχον a conſonâ literâ incipiens, non vox οἷον, quae in membr. *A.* adhuc integra reſtat, & inde in editionem Ven. & Baſ. derivata eſt. Iam reliquias trium poſtremarum linearum inſpiciens, & cum primoribus quae dixi verbis columnae ſequentis conferens, nemo vel leviſſime in Athenaei lectione verſatus dubitaverit, quin recte legerimus οἷον ἀπὸ λαμπάδων. μνημονεύει δὲ (ſive μνημονεύει absque δὲ malueris) γραβίων καὶ. Denique perſpicuum erat, in fine eiusdem poſtremae lineae deſiderari *poëtae* nomen, cuius fabula commemoratur, *Phoeniſſae* inſcripta: quem cum ſatis conſtaret non eſſe Euripidem, ſupererat ut inter *Ariſtophanis* nomen & *Strattidis*, a quorum utroque editas *Phoeniſſas* eſſe novimus, optaremus. Ipſa autem reliqui ſpatii ratio *Ariſtophanis* nomen non admittebat; quare Στράττις ſcripſimus: uncis tamen circumcluſimus vocem, quia per ſcripturae compendium etiam Ariſtophanis nomini locus erat futurus: quamquam meminiſſe mihi videor, adoleſcentem qui iſtum codicem noſtri cauſſâ excuſſit, diſerte alicubi monuiſſe, nulla prorſus ſcripturae compendia in illo reperiri.

AD CAP. LVIII.

Poſt verba ἐν Φοινίσσαις, in *exeſâ* illâ & *evanidâ*, quam diximus, *columnâ*, haec ſubiiciuntur: ὅτι δὲ λυχνοῦχοι οἱ νῦν καλούμενοι φανοι ωνομαζοντο . . . . φανης ἐν . . . λοσι . . . . πα . . . . σιν κα . . . στιλ . ον θορω ὁμοίως περ εν κενω λυχνουχω παντ . . . σ εξωμιδος. Quibus in verbis & verborum fragmentis nemo eſt quin illud *ARISTOPHANIS* ex *Aeoloſicone* teſtimonium agnoſcat, quod apud Pollucem, X. 116. ſic conceptum legitur: ἐν δὲ τῷ Ἀριστοφάνους Αἰολοσίκωνι· Καὶ διαστίλβουθ' ὁρῶμεν, ὥσπερ ἐν κενῷ λυχνούχῳ, πάντα τῆς ἐξώμιδος. Quo ſuper loco omnino conſulendus TOUPIUS, Emend. in Suid. Part. I.

f pag. 13. ed. Lipſ. aut, qui eum laudavit ipſaque docti viri verba adpoſuit, *Brunckius* in Fragm. Ariſtoph. pag. 217. Et hi quidem verſuum genus, quod *trochaicum* nobis eſſe videbatur, *Iambicum* ſtatuerunt, particulâ Καὶ in Κἀγὼ mutatâ, & verbo ὁρῶμεν, quod apud Pollucem legitur, in duas voces ὁρῶ μὲν diviſo. At apud Athenaeum, ut apud Pollucem, καὶ ſcriptum in membranis noſtris fuiſſe, non κἀγὼ, exigui ſpatii ratio docet, quod inter literas κα & στιλ intereſt. Caeterum ὁρῶ apud Athenaeum, non ὁρῶμεν, in membranis ſcribi adparet, & continuo deinde ſequitur ὁμοίως περ. Ubi ſuſpicari quidem poſſis, poſtremam ſyllabam μεν verbi ὁρῶμεν, aut particulam μὲν, quam poſt ὁρῶ *Toupius* poſuit, in primoribus literis vocis ὁμοίως latere; ut ſuperſit deinde particula ὥσπερ, cuius prior ſyllaba in membranarum noſtrarum ſcripturâ deſideratur. At perinde coniectare licebat, vocem ὁμοίως ex interpretatione irrepſiſſe, (cum aliquis olim adnotaſſet, ὥσπερ hîc intelligendum eſſe ὁμοίως ὡς) & deinde ob literarum ſimilitudinem intercidiſſe primam particulae ὥσπερ ſyllabam. Pro mendoſo κενῷ, quod membranae noſtrae cum Pollucis codicibus commune habent, καινῷ cum viris doctis corrigere non dubitavimus. *Omnia*, inquit, *per tuniculam* (mulieris) *perlucentia video, tamquam in novâ laternâ:* nempe in *corneâ* vel *membranaceâ laternâ;* quae, quoniam *nova*, nec dum contracto fumo ſqualens, idcirco ſatis *perlucida* eſt. Nam, λυχνοῦχον hîc *laternam* ſignificare, monuit ipſe Athenaeus; praedicens, *in ſubiectis poëtarum teſtimoniis* λυχνοῦχον *intelligi eum qui* (a poſterioribus) φανὸς *nominaretur.* Atqui, φανὸν ſequiori aetate dictam fuiſſe *laternam*, ſatis conſtat. Sic Gloſſae: φανὸς, *laterna*, *lanterna.* Eſt autem vocab. *lanterna* ipſum Graecum ὁ λαμπτήρ. Itaque & vocab. λαμπτὴρ per φανὸς interpretatur Timaeus, in Lex. Plat. pag. 172. & Ammonius pag. 9. λυχνοῦχον & λαμπτῆρα iungens, ait: Λυχνοῦχον καὶ λαμπτῆρα φασὶ τὸν νῦν φανόν. Conf. Schol. Ariſtoph. ad Acharn. 936. & Heſych. in Λυχνοῦχος. Eſt autem *laterna*, quoddam quaſi *ſeptum quo circumdatur lumen ne a ventis nimis agitetur aut exſtinguatur:* (quare λαμπτῆρας ἀντιπεφραγμένους dicit Philiſtus apud Polluc. X. 117.) *ſeptum autem tale, quod lucem transmittat,* δι' οὗ δίεισι τὸ φῶς, ait Ariſtoteles, Analytic. Poſter. lib. II. cap. XI. Septumque illud cum ex aliâ ſubinde materiâ pellucidâ conſtabat, tum ex *tenui pelle* vel

membranâ: (vide Philoponum, apud Hemſterh. ad Thom. f Mag. pag. 588. & Photii Lex. ms. apud Oudendorp. ad Thom. in Φανὸς, pag. 883. & apud Albert. ad Heſych. in Λυχνοῦχος: item Caſaub. ad Sueton. Caeſ. cap. 31.) ſed maxime ex *corneis laminis;* teſte poëtâ neſcio quo apud Noſtrum, in ipſâ extremâ pag. 699. coll. Polluc. l. c. Phrynicho, pag. 18. & Phrynicho msto apud Ruhnken. ad Tim. l. c. Thomâ Mag. in Φανὸς, & Photio in Lex. ms. l. c. Unde, quoniam *laterna* Graece etiam ἰπνὸς vel ἴπνος dicebatur, ut Scholiaſtes Comici ad Pac. 841. docet; obiter monemus, apud eumdem Comicum in Plut. 816. ἰπνὸν vel ἴπνον recte *laternam* intelligi: ut ibi narretur, *pro cornea, quae olim fuiſſet, eburneam factam eſſe laternam:* quo de loco diximus ad Athen. VI. 229. f.

Sequuntur in membranis haec verba: ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ νιοβω προειπὼν λυχνοῦχον οιμοι κακοδαίμων φησιν λυχνουχος ἡμῖν οἴχεται. Ubi primum illud non dubium eſt, in fabulae titulo penultimam literam, quae ſpeciem του refert, β valere: de quarum literarum confuſione iam ſaepius dictum eſt. Ait igitur, ἐν τῷ δευτέρῳ Νιόβῳ: & ex praecedentibus verbis intelligitur, eſſe hanc *Ariſtophanis* fabulam. Ac fuerit quidem is titulus ſuſpectus plerisque doctis viris; dicturis, *Nioben* quidem drama huius Comici ſe noſſe, (vide Caſaub. ad Athen. VII. 301. b. & Brunckii Fragm. Ariſtoph. tit. Δράματα, pag. 243 ſq. num. I. IX. XI. XII.) *Niobi* vero inauditum eſſe nomen, neque usquam niſi fortaſſe in corruptis nonnullis codicibus ſcriptum reperiri. Qui ſi meminerint, non hîc ſolum, verum etiam lib. VII. pag. 301. b. in eisdem vetuſtiſſimis membranis Νιόβῳ ſcribi; tum ſi apud Pollucem X. 119. 166. & 185. obſervaverint quid ſit quod ex vetuſtis Codicibus msstis de huius fabulae titulo ab interpretibus adnotatum eſt, mutatâ ſententiâ intelligent, nusquam in probatis libris msstis *Nioben Ariſtophanis* memoratam reperiri, ſed & Polluci in locis citatis ſcripturam Νιόβῳ pro Νιόβῃ reſtitui debere, & recte a nobis apud Athenaeum, cum hîc, tum VII. 301. b. Νιόβῳ eſſe editum. Caeterum *Niobus* quis homo, quaeve a Comico ficta perſona fuerit, unà cum ignariſſimis me ignorare profiteor. Subiit vero nonnumquam cogitatio, eſſe fortaſſe fictum nomen ipſius illius *Centauri*, quem ab Ariſtophane in ſcenam productum fuiſſe diſcimus ex alio fabulae titulo, qui ſaepius in hunc mo-

dum citatur, Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ: ut eadem intelligi fabula videatur, quae aliâs hoc titulo citetur, aliâs iſto Ἀριστ. ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῳ. Quod vero hîc ἐν δευτέρῳ Νιόβῳ ait Athenaeus, cum continuo deinde citetur idem *Ariſtophanes* ἐν Δράμασι, quae duo nomina aliâs iunguntur, ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῳ: indicare id videtur, poëtam, quum fabulam illam paſſim mutatam *iterum* in ſcenam produceret, nudum ei titulum feciſſe δεύτερον Νιόβον, omiſſo altero titulo Δράματα, quem *primo Niobo vel Centauro* praepoſuerat. Nam parum probabilis videtur ratio a Caſaubono (ad Athen. VII. 301. b.) propoſita, generale & commune nomen Δράματα fabulis quibusdam Ariſtophaneis, quarum de auctore haud ſatis conſtitiſſet, a Criticis fuiſſe impoſitum.

Verſus, qui ex illa fabulâ adponitur, ex membranarum quidem praeſcripto ſic ſonabat,

Οἴμοι κακοδαίμων! λυχνοῦχος ἡμῖν οἴχεται.

At vocem λυχνοῦχος ſenarii metrum non admittit: & ex praecedentibus verbis, ubi ait Athenaeus, προειπὼν λυχνοῦχον, intelligi par eſt, in ſubiecto verſu pro vocabulo λυχνοῦχος, quo nimirum alia perſona (*herus*, puto) uſa erat, alteram perſonam (*ſervum*) *aliud nomen ſynonymum* dixiſſe. Unde perſpicuum videtur, per librarii oſcitantiam vocab. λυχνοῦχον hîc eſſe repetitum, cum ſynonymum huius poni debuiſſet. Iam illud ſynonymum videri poterat vocab. λύχνος eſſe. Nam, pro eo quod ab aliis & ab ipſo Athenaeo ſupra monitum vidimus, *laternam* (quam poſteriores Graeci φανὸν vocabant) a veteribus λυχνοῦχον dictam fuiſſe, Scholiaſtes Ariſtoph. ad Pac. 841. (ut quidem vulgo editur) ait: τοὺς νῦν φανοὺς καλουμένους, λύχνους τινὰς φασι λέγειν τῶν παλαιῶν. Similiter de voc. ἱπνὸς loquens, quod pariter *laternam* ſignificabat, ait: Ἱπνοί· οἱ λαμπτῆρες, οἱ φανοὶ, οἱ λύχνοι. Apud Athenaeum etiam, in extremo verſu paginae 699. ſcribitur,

κερατίνου δὲ φωσφόρου λύχνου σέλας:

ubi haud dubie de *corneâ laternâ* agitur. Itaque in *Ariſtophanis* verſu, de quo quaerimus, pro λυχνοῦχος videri poterat λύχνος corrigendum: quam vocem etiam metri ratio hîc admiſſura erat. Poteras etiam ad illum *Alexidis* verſum, qui mox ſubiicitur, provocare, in membranis noſtris ita ſcriptum:

ὥστ' ἐξελὼν τοῦ λύχνου τὸν χαντὸν λύχνον. §

At ibi ſcripturam λύχνου nullo pacto nec metri ratio admittit, nec patitur vox λύχνον in fine eiusdem verſus ſuo loco poſita: ſed neceſſario ibi ἐξελὼν τοῦ λυχνίου legendum. Quare & in *Ariſtophanis* verſu, λυχνίον ἡμῖν οἴχεται corrigere malui; ſtatuens, λυχνίον ibi dixiſſe ſervum, pro eo quod aliàs λυχνοῦχος rectius & uſitatius dicebatur: cum quo conſentire videtur id, quod continuo ſubiicit Athenaeus, Ἐν δὲ τοῖς Δράμασι καὶ λυχνίδιον αὐτὸν καλεῖ: nam, formationem ſi ſpectes vocabulorum, idem fere valent λυχνίον atque λυχνίδιον. Ac veriſimile mihi videtur, in illo incerti poëtae verſu extr. pag. 699. pro λύχνου pariter λυχνίου ſcriptum oportuiſſe. Apud Scholiaſten vero Comici & apud Suidam l. c. pro λύχνους & λύχνοι omnino λυχνούχους & λυχνοῦχοι legendum exiſtimaverim. Apud Ammonium ſane, pag. 90. ubi vulgo legitur, Λυχνίον λύχνου διαφέρει, & λύχνος δὲ ὁ φανός: ibi λυχνούχου & λυχνοῦχος ſcribi debuiſſe oſtendit Menandri verſus ſubiectus; ut recte Nunneſius ad Phryn. pag. 62. obſervavit. Similiter apud Sueton. in Iul. Caeſ. cap. 37. pro *lychnuchos* perperam plures libri mssti & edd. *lychnos* ponunt. Caeterum de vocab. λυχνίον confer ſupra ad pag. 699. d. notata, ubi de vicino & plerumque ſynonymo λυχνεῖον egimus. Adde quae de voc. λυχνοῦχος paulo ante dicta ſunt, & quae de voc. λυχνίδιον continuo deinde dicentur.

Iam deinde monet auctor, *non dubitari poſſe*, τὸ λυχνίον, ſive τὸν λύχνον, *quem in verſu iſto nominavit ſervus, eumdem eſſe* λυχνοῦχον, *quem dixerat herus: id enim ex proxime ſubiecto apud Comicum verſu liquido adparere.* Haec haud dubie *ſententia* eſt verborum, quae in membranis poſt iſta λυχνοῦχος ἡμῖν οἴχεται proxime ſubiiciuntur; ſed in *ipſis verbis*, quorum unum fere prorſus evanidum, adeoque incertum, alia ſatis quidem legibilia, ſed manifeſto corrupta ſunt, incertus haeſi. Quare in contextu noſtro *vacuum ſpatium* relinquere, quam vel *incerta* vel *oppido abſurda* adponere malui; membranarum vero ſcripturam ſub contextu adnotavi, quae hoc exemplo ad me transmiſſa eſt: εἶτ επιφερει καὶ πως επιρρασας τὸν λυχνοῦχον ϑιχεται· εἶτ επιφερει καὶ ἔλαϑες. In priori verbo επιφερει literas πι, & in verbo ϑιχεται literas ϑι punctis ſubtus poſitis notavit adoleſcens cui haec debemus, monens evanidas iſtas lite-

ſas aut exeſas eſſe: at ſatis quidem liquet, ἐπιφέρει & οἴχεται legendum eſſe. Sed verbum ἐπιρρασας, totum punctis notatum, prorſus dubium & incertum eſt. Nos ἐπιῤῥώσας coniectavimus, id eſt, *confirmans:* ſed & de ἐπιῤῥαπίσας cogitavimus, quod *reprehendens* ſonaret. Iam vero *ſenarii* illius verba, quem hîc ſubiecerat Athenaeus, in membranis miſere diſiecta eſſe, & aliâs deformata, & temere repetitis illis εἶτ' ἐπιφέρει interpolata, adparet. Quibus ex diſiectis mutilatisque membris facile fortaſſe felicius aliquod ingenium vera poëtae verba eruet: nobis nihil ſatis certi occurrebat. In Latina verſione, Graecis ſubiectâ, locum iſtum ſic interpretati ſumus, quaſi in hunc modum ſcripſiſſet Athenaeus: εἶτ' ἐπιφέρει, ἐπιῤῥώσας τὸν λυχνοῦχον οἴχεσθαι·

A. Καὶ πῶς ἐπελάθου τοῦ λυχνούχου; B. Οἴχεται.

Scilicet, poſtquam herus ſervum iuſſiſſet adferre *lychnuchum;* ſervus ſocum ſeorſim dixit, *Heu me miſerum! lychnium periit.* Quae ſervi verba cum non exaudiviſſet herus, intrantem absque lychnucho ſervum videns, putansque oblitum illum eſſe mandati, cum eo expoſtulat dicens: *Cur ergo lychnuchum inferre oblitus es?* Cui dein ſervus coram fatetur: *Periit.* Pro τοῦ λυχνούχου, quod modo ſcribebam, fortaſſe & τὸν λυχνοῦχον ſcribi poterat, ſubintellecto verbo εἰσφέρειν vel ἐκφέρειν. Sin audita eſſe ab hero verba ſervi fingas, neſcio an heri reſponſum tale ſtatui poſſit:

Καὶ πῶς λυχνοῦχος ἔλαθέ σε ὅτι οἴχεται;

i. e. *Et quomodo te imprudente lychnuchus periit? quomodo tu per tuam negligentiam commiſiſti ut periret lychnuchus?* Sed, ut dixi, de hoc docti viderint, quibus otium eſt.

Sequuntur in membranis iſta: Ἐν δὲ τοῖς .ρ.ησ καὶ λυχνίδων αὐτὸν καλεῖ διὰ τούτων· Ἀλλ' ὥσπερ ὁ λύχνος ὁμοιοτατα καθευδετ ἐπι τοῦ λυχνιδίου. Ubi pro λυχνίδων, λυχνίδιον ſcriptum oportuiſſe per ſe patebat: quisnam vero titulus fabulae lateret eo loco, quo hodie nonniſi tres illae literae ρ & ησ, & hae ipſae quidem nonniſi aegre, agnoſci poſſunt difficile ſane dictu foret, niſi hîc rurſus peropportune Pollux ſuccurreret, apud quem libro X. ſect. 119. haec ipſa leguntur: Ἐν δὲ τοῖς Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἡ Νιόβῳ· [nam Νιόβῳ ibi, ut paulo ante monuimus, non Νιόβῃ, veteres codices exhibent] Ἀλλ' ὥσπερ λύχνος ὁμοιότατα κάθευδ' ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου. Unde haud temere colligas, Δράμασι hoc loco in membra-

nis noſtris aut ſcriptum olim fuiſſe, aut ſcribi debuiſſe. ſ De quo fabulae titulo paulo ante diximus. Apud Pollucem BRUNCKIUS (in Ariſtophanis Fragm. pag. 224. num. XI.) poſteriorem verſum ſic ſcribendum cenſuit:

ὁμοιότατ' ἐκάθευδ' ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου.

Nos in membranarum noſtrarum ſcripturâ nihil mutandum putavimus, recte decurrere exiſtimantes ſenarium:

ὁμοιότατα καθεύδετ' ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου:

cuius primus pes, iambus eſt; alter, tribrachys; tertius, iterum iambus; quartus, rurſus tribrachys; quintus, dactylus; ſextus rurſus iambus. καθεύδετ', id eſt, καθεύδετε: *dormitis, cubatis, recumbitis.* Ac ne apud Pollucem quidem, ubi verbum in tertiâ perſ. ſing. praeteriti imperfecti ponitur, opus erat librorum ſcripturam κάθευδ' in ἐκάθευδ' mutare; nam perinde & κάθευδον absque augmento, & ἐκάθευδον cum augmento, recte dicitur. Antepenultimam ſyllabam vocabuli λυχνιδίου productam ſtatuebat Brunckius, non male: (conf. Pherecratis verſum ex Phormophoris, pag. 700. d.) ſed perinde etiam corripi ea poterat, ut apud Homerum κουρῐδίον, & apud Athen. VII. 309. a. κορακινῐδίοις & μαινῐδίοις, in Pherecratis verſu anapaeſtico. Caeterum quo ſenſu poëta dixerit, *Dormitis*, vel *recumbitis*, *ſicut lucerna ſuper* (vel, *in*) *lychnidio*, haud liquet. Pollux, X. 118. eiusdem vocabuli λυχνίδιον aliud exemplum ex eodem Comico his verbis adfert: "Οταν δ' εἰπῃ ἐν Αἰολοσίκωνι Ἀριστοφάνης » Δυοῖν λυχνιδίοιν, « δῆλον ὅτι λυχνία εἰρηκεν, ἀλλ' οὐ λύχνους μικρούς. Ibi λυχνία *candelabra* intelligit interpres: at Athenaeus haud obſcure dicere videtur, λυχνίδιον & λυχνίον Ariſtophanem dixiſſe *laternam.*

Pergunt membranae: Πλάτων δ' ἐν Νυκτὶ μακρᾷ·

"Εξουσιν οἱ πομπεῖς λυχνούχους δηλαδή.

Quae verba nihil habent difficultatis. πομπεῖς videntur intelligi, *qui ſponſam deducunt.*

Dein: Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ· ἄνυσόν ποτ' ἐξελθὼν πρῶτος γὰρ γίγνεται καὶ τὸν λυχνοῦχον ἔκφαν . . νθεὶς τὸν λύχνον. Vocis πρῶτος priores tres literas notavit Explorator noſter, ut evanidas, & vix ac ne vix quidem diſcernendas. Nec vero dubitandum videtur, σκότος legi debuiſſe: & ſic fortaſſe etiam ſcriptum in membr. erat. In ἔκφαν . . νθεὶς latent ἔκφαν' (ἔκφανε, aut ἔκφαινε) &

f ἐνθείς. Dicunt Graeci, ὁ φανὸς vel λύχνος φαίνει τοῖς ὁδοιποροῦσιν: sed *hominem* ἐκφαίνειν τὸν λυχνοῦχον non videntur dixisse. (conf. quae supra ad pag. 699. *e.* ubi de δελέτρῳ agitur, notavimus: & adde Philippidis testimonium, pag. 700. c.) Quare hoc loco *Epitomam* secutus sum: in qua, omissis aliis omnibus quae ex membr. *A.* adhuc supplevimus, hoc unum adponitur: Φερεκράτης· τὸν λυχνοῦχον ἔκφερ' ἐνθεὶς λύχνον. Et ibi quidem (quemadmodum & alibi haud raro seriem rerum vel testimoniorum ab Athenaeo prolatorum nonnihil immutavit Epitomator) verba ista non suo prorsus loco posita sunt, sed post duo *Alexidis* testimonia, quae in ed. Cas. pag. 700. a. leguntur. De usu verbi ἄνυσον vide Aristophanis loca, a Brunckio in Indice sub voce ἀνύειν indicata.

His subiiciuntur illa: Ἄλεξις δ' εν κηρυττομένῳ· ὥστ' ἐξελὼν τοῦ λυχνου τὸν χαντον λυχνον μικροῦ κατακαύσας ἐλαθεν θ' αυτον ὑπο μάλης τῆ γαστρὶ μᾶλλον τοῦ δεοντος προσαγαγων. Vocula εν ante κηρυττομένῳ evanida est: quare, quum non viderim quo pacto Κηρυττόμενος potuerit titulus esse fabulae, non dubitavi quin δ' Ἐκκηρυττομένῳ legi debuerit: ut Ἐκκηρυττόμενος (i. e. *Praeconis-voce-Interdictus*, vel *Relegatus*) intelligeretur titulus fuisse unius ex *ALEXIDIS* fabulis. Ipsum Alexidis testimonium tribus contineri versibus senariis, satis liquebat: sed in nonnullis verbis difficultas inerat. Iam, pro θ' αυτὸν quidem, ἑαυτὸν legi debuisse, aut certe ita scriptum oportuisse, cum metri ratio, tum ipsa sententia, docebat. Nec de voce χαντον (quam evanidam esse & vix legibilem monent *Schweighaeuseri* nostri schedae) dubitandum videbatur, quin καυτὸν legi & scribi oportuerit. καυτὸν λύχνον idem valet ac λύχνον καιόμενον, *accensam*, *ardentem lucernam*. Sed in priore parte primi versus, qui ex membranarum scripturâ talis erat,

Ὥστ' ἐξελὼν τοῦ λύχνου τὸν καυτὸν λύχνον,

quam perspicua est sententia, tam parum de verbis rite constituendis liquet. Temere quidem hîc positam esse vocem λύχνου, cum versus, tum sententia ostendebat. Proximum fuit, ut de substituendo vocab. λυχνούχου cogitaremus: cui quum per senarii iambici legem non magis, quam voci λύχνου, esset hîc locus, necessario τοῦ λυχνίου corrigendum nobis videbatur, ut paulo etiam ante monuimus: simul vero *articulus* τὸν, qui vocem λύχνου

ſequebatur, ob eamdem metricam legem *abiiciendus* fuit. ℓ

Quae ſequuntur in noſtrâ editione, Ἐυμηλης δ' ἐν Σφαττομένῳ &c. ea ita partim corrupta, partim mutilata exhibuimus, qualia e membranis deſcripta nobiscum communicata ſunt. Quod in membr. legebatur εν οσφαττομένῳ, id nil aliud niſi ἐν σφαττομένῳ valere poteſt: quare hoc haud cunctanter in contextu poſuimus. De poëtae nomine quid ſentiendum ſit, doceant nos doctiores. In promtu erat, ut Εὔμηλος legendum ſuſpicaremur. Sed de priſco illo Cyclico poëta *Eumelo* (de quo prae caeteris Salmaſius conſulendus, Exercit. pag. 602 ſq.) cogitari hîc non poteſt, ubi de ſcenico dramate agitur, quod genus Eumeli aetate multo eſt poſterius. Nec vero *Eumeli*, tragici aut comici poëtae, usquam alibi, quod ſciam, mentio ulla reperitur: quo tamen non efficitur, ut prorſus incredibile ſit, fuiſſe revera EUMELUM aliquem, ſcenicum poëtam, qui fabulam Σφαττόμενας inſcriptam edidiſſet. Caeterum Apollodori Caryſtii fabula Σφαττομένη inſcripta citatur a Deipnoſophiſtâ noſtro, VI. 243. e. Quae hîc dein ſequuntur *lacunae*, earum cauſſa eſt, quod ſub finem columnae partim magis exeſa eſt ſcriptura, partim vero quod eodem loco, ob abruptam folii laciniam, de quatuor poſtremis columnae lineis folii verſi non niſi extremitates cuiusque lineae ſuperſunt. Nos, ſuper abſciſſis illis fragmentis ne coniecturam quidem tentare conati, viris doctrinâ & ingenio valentibus rem integram reliquimus.

Duae literae φι, quae ſub finem poſtremae lineae ante alias nonnullas evanidas cernuntur, collatae cum ſyllabâ της, a qua incipit altera folii verſi columna, (της δ' ἐν τριόδοντι ἢ ῥωποπώλῃ &c.) haud dubie fragmenta ſunt *nominis Poëtae* comici, auctoris fabulae quae Τριόδων ἢ Ῥωποπώλης inſcripta erat. Cuius fabulae quum nusquam alibi mentionem factam repererim, ne de nomine quidem poëtae ex illis ruderibus certam quamdam capere coniecturam potui. In univerſo vero recenſu Comicorum poëtarum quorum ad nos memoria pervenit, nullum reperi cuius nomen huc convenire videatur, niſi PHILOCRATEM; cuius meminit Luciani Interpres Graecus ad Amor. cap. 28. (Tom. V. p. 290. ed. Bipont.) his verbis: Ταύτην τὴν Φιλαινίδα, ἣν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος κωμῳδιοποιὸς ἐξεπόμπευσεν, &c. Videtur fabulam *Philocratis* dicere Scholiaſtes, *Philaenis* inſcriptam. Gallicus interpres, ADAMO pu-

f to praeeunte, recte intelligens syllabam τις esse terminationem nominis poëtae, cum de syllabâ φι, quae eiusdem nominis pars fuerat, nil compertum habuisset, Στράττις hîc olim scriptum fuisse coniectaverat.

Ad *tertium versum*, qui ex illâ fabulâ his verbis conceptus olim edebatur,

σιδηρότευκτον ἐναλίων θηρῶν μέλος,

pertinet illa CASAUBONI Animadversio, cuius initium iam supra adposui: »Scribendum, inquit, βέλος· β & μ, »quod sciunt omnes, passim permutata sunt invicem. Ap»pellat *marinarum bestiarum telum*, *fuscinam*, sive *triden»tem*: quo plurimum esse usos piscatores, ex Strabone & »Oppiano aliisque scimus. Dixit modo Athenaeus, descri»bi his versibus τριόδοντα καὶ λυχνοῦχον. Et ita est: nam »hic *fuscinae*, sequens *laternae* continet periphrasin: & mi»rum, non hoc esse interpretibus visum.« — Mendosum μέλος tenent membranae: sed haud cunctanter adoptare debuimus Casauboni emendationem. De τριόδοντι haec habes apud Suidam: Θυννάζοντες· ἀντὶ τοῦ κατακεντοῦντες. τοὺς γὰρ μεγάλους θύννους τριόδουσιν ἐλάμβανον. Et Aristoteles Hist. Anim. IV. 10. de piscibus maioribus loquens, ait: λαμβάνονται τυπτόμενοι τοῖς τριόδουσι. λαμβάνονται δὲ καὶ λάβρακες, καὶ χρυσόφρυες, καὶ κεστρεῖς, καὶ ὅσοι τοιοῦτοι, τριόδοντι. Illa autem *piscatio cum fuscinâ* vel *tridente* (quod inprimis hîc tenendum) noctu maxime exercebatur, *ad lumen lucernae*, vel *ad ignis lucem*, ut ait Plato, in Sophista, Tom. II. pag. 209. ed. Bipont. cuius verborum partem Casaubonus paulo inferius adposuit ad p. 700. d. Sed ex professo piscationem illam descripsit Oppianus, Ἁλιευτ. lib. V. vers. 428 sqq. Quo pacto autem in titulo fabulae iungantur Τριόδων & Ῥωποπώλης, parum liquet. Dalecampius cum Natali Comite Ῥωποπώλην *seplasiarium* intelligebat. Sic nempe Hesychius: Ῥωποπώλαι· μυροπῶλαι: & similia habent Suidas & Etymologus, quae collegit Bielius in Thes. Philol. T. II. pag. 254. Cum qua notione contulerit fortasse aliquis epigramma illud, quod in Brunckii Anal. Tom. III. pag. 169. n. 95. legitur: ubi τριόδους videtur *instrumentum* aliquod dici *usui medicorum inserviens*. At τριόδοντα hîc cum Casaub. *fuscinam* intelligendam esse, *qua feriuntur marini pisces*, dubitare nos non finit tertius versus. Ῥωποπώλης vero (ut iidem Grammatici docent, & Eustathius ad Iliad. ν'. pag. 896 extr. ex

Aelio Dionyſio) generatim quemvis *ſcrutarium* ſignificat, i. e. mercatorem qui varias minutas merces, easque parvi pretii, vendit.

Quarto verſu, ubi de *corneâ laternâ* agitur, omnino λυχνίου pro λύχνου legendum videtur: de quo paulo ante (pag. 341. harum Animadverſſ.) monuimus. Sic apud Oppianum, Ἁλιευτ. V. 430. habes ἰπνοῦ σέλας.

Ἄλεξις Μίδωνι. »Libro ſeptimo [pag. 289. f.] laudabatur *Alexis Minoë*: hîc Μίδωνι. Non arbitror reſcribendum Μίνωι: nam & in Pollucis libris *Midonem* aut *Medonem* Alexidis videor legiſſe: etſi non nunc ſuccurrit locus.« Casaubonus. — Nihil tale apud Pollucem reperitur: nec in Fabriciana Bibliotheca, (T. I. pag. 738.) pro iſto fabulae titulo, praeter Athenaeum, alius teſtis citatur, excepto *Euſtathio*; cuius ipſius nomen ibi poni non debuerat. Nam in Athenaei Epitomâ, e qua ſua hauſit Euſtathius, citantur quidem duo verſus, quos hîc Athenaeus adpoſuit, (unde etiam Euſtathius habet, ad Odyſſ. ϑ'. pag. 272. l. 48.) nominaturque *Alexis* auctor; ſed *titulus fabulae* non adiicitur. De maioribus turbis, quae in Harleſianam editionem Biblioth. Gr. ubi de *Alexidis Midone* agitur, irrepſerunt, dixi in Animadv. ad VI. 240. c. Sed editam h. l. ſcripturam Μίδωνι tuetur vetus noſtra membrana. Graecis verſibus latinam Grotii verſionem ſubiecimus, ex Excerpt. pag. 578. Quod ait poëta, *digitorum curam habuiſſe eum qui primus invenit cum laternâ incedere*, id *Gallicus interpres* eo retulit, quod ille » periculum non adiret digitos ſuos laedendi circumcirca palpando.« Mihi videbatur id ſpectaſſe poëta, digitorum curam illum hominem habuiſſe, ne adurerentur, ſi lucerna per ſe, laternae non incluſa, geſtaretur.

AD CAP. LIX.

Nunc ad uſum vocabuli φανὸς apud veteres transit Deipnoſophiſta: quo vocabulo illi non *laternam*, ut recentiores, ſed *facem* & *taedam* ſignificabant; ut ex Sileno Grammatico iam docuit Noſter pag. 699. e.

In *primo verſu* ex *Alexidis Theophoreto*,

Οἶμαι γὰρ ἐπιτιμᾶν τῶν ἁπαντώντων τινὰς,

rectius fortaſſe facturus eram, ſi importunam γὰρ particulam prorſus eieciſſem. Epitoma quidem eam non agnoſcit: ſed eadem & τῶν ἁπαντώντων omittit. Quod ait

a ebrius, *reprehenſum ſe iri a nonnullis*, ὅτι τηνικαῦτα μεθύων περιπατῶ, iſtud τηνικαῦτα (id eſt, *nunc*, *hoc tempore*, *hâc horâ*) de *nocturno tempore* accipiens Dalecampius, a totâ reliquâ eclogae ſententiâ (me quidem iudice) aberravit. Nec felicius res ceſſit Gallico interpreti: qui vocis τηνικαῦτα vim nullo prorſus modo capiens, *ita*, interpretatus eſt. Uterque in duas diverſas perſonarum partes diſtinxit ſermonem. At idem homo iſta omnia pronunciat. τηνικαῦτα, *hoc tempore*, intelligendum *de die*, *ante noctem*, *lucente etiamnum ſole*. Cum dein (*verſ.* 3.) ait, ποῖος γάρ ἐστι φανὸς &c. particula γὰρ (ut frequentiſſime apud Graecos) refertur ad aliquid, quod non diſertis verbis expreſſum eſt, ſed ſubintelligi debuit: nempe, *At immerito me reprehendent: nam, quum ebrii ad facis lumen domum redire ſolcant, quaenam quaeſo eſt fax illuſtrior quam dulciſſimus ſol?* In fine, poſt ἥλιος, adiecimus *interrogationis notam*, in ſuperioribus editionibus omiſſam.

Ἀναξανδρίδης δ' ἐν Ὕβρει·

Οὐκ ὠκὺ λαβὼν τὸν φανὸν, ἄψεις μοι λύχνον;

Ad vulgatam olim ſcripturam haec monuerat CASAUBONUS: »Ἀναξανδρίδης δ' ἐν Ὑβρίου κόβυ † λαβὼν τὸν φα»νὸν ἄψοις μοι λύχνον. Dalecampius, ἐν Θησαυρῷ. Non »clam me eſt, editam eo nomine fabulam ab hoc Comi»co, laudatam alibi in his libris. Sed ubi ſunt veſtigia eius »vocis in editâ lectione, quam & ſcripta manu exempla»ria retinent? Quin potius eamus quo nos vetus ſcriptu»ra videtur ducere. Scribo, ἐν Ὕβρει ἢ Κονδύλῳ. »Scripta fabula adverſus aliquem πλήκτην, qui obvios ſo»litus depalmare aut pugnis petere: quod Graecis eſt ὑβρί»ζειν. Inde geminus fabulae index, Ὕβρις ἢ Κόνδυλος. Sic »Midiana Demoſthenis titulum praefert, περὶ Κονδύλου ἢ »περὶ Ὕβρεως.« — Vim vocabuli Ὕβρις recte expoſuit vir doctus: cui de emendando *fabulae titulo*, Ὕβρις ἢ Κόνδυλος, adſenſus eſt *Voſſius*, De Poëtis Graecis cap. VII. Tom. III. Opp. pag. 213. Nobis ſecus viſum. Mendoſam ſcripturam ἐν ὑβρίου κοβυ λαβων tenent quidem etiam vetuſtiſſimae noſtrae membranae: ſed ſub illis monſtris, praeter titulum fabulae ἐν Ὕβρει, perſuaſimus nobis latere initium ſenarii, qui totus ſic legendus:

Οὐκ ὠκὺ λαβὼν τὸν φανὸν ἄψεις μοι λύχνον;

i. e. *Nonne ocyus facem capiens accendes mihi lucernam?* Futurum ἄψεις, pro edito ἄψοις, membranae dederunt. Li-

teras κ & β perſaepe in eisdem membranis vel inter ſe perperam permutatas vel ita ſimili formâ ſcriptas novimus, ut, utram ponere voluerit ſcriba, vix ac ne vix quidem ex ipſâ formâ agnoſcas. Brevem item vocalem ο cum longâ ω ſaepe per ſcribae errorem permutatam vidimus. ὠκὺ, valet ὠκέως, ταχὺ, ταχέως, *celeriter, ocyus.* In Fabricianâ Bibl. Graecâ, in recenſu fabularum *Anaxandridae*, omiſſa eſt fabulae Ὕβρις mentio; quoniam in Dalecampii Indice Auctorum locus hic ad fabulam Θησαυρὸς relatus erat.

Ἄλλοι δ' ἔφασκον, φανὸν λέγεσθαι τὴν λαμπάδα· οἱ δὲ, τὴν ἔκ τινων ξύλων τετμημένων δέσμην. Prior interpretatio iam pag. 699. e. ex *Sileno Gloſſographo* prolata erat. Eſt autem λαμπὰς generale nomen, quod cum de *funali*, tum de *taedâ* dicitur. Altera interpretatio paulo poſt, (lit. *d.*) ubi de ſynonymo vocab. πανὸς agitur, his verbis repetitur: πανὸς δ' ὀνομάζεται τὸ διακεκομμένον ξύλον καὶ συνδεδεμένον. b

Μένανδρος, Ἀνεψιοῖς· &c. »Recitantur *MENANDRI* verſus:

»Ὁ φανός ἐστι μεστὸς ὕδατος οὐτοσί·
»δεῖ τ' οὐχὶ σείειν, ἀλλὰ σποδιεῖν αὐτόν.

»In priore ſcribendum πανὸς, ut docet ipſe Athenaeus »ſtatim. Appellat *plenam aquae facem*, quae erat confecta »ex ligno viridi, & ſucci adhuc pleno. Euſtathius: [ad »Odyſſ. ν'. pag. 273. l. 3.] πανοῦ δέ φασι χρῆσις καὶ παρὰ »Διφίλῳ· (*Menandrum* debuit dicere) οἷον, ἀλλ' ὁ πανὸς »ὕδατός ἐστι μεστός. ἤτοι, ὁ φανὸς ξύλα ἔχει χλωρότατα, »καὶ διὰ τοῦτο ὑδατηρά. *Altero verſu, negat poſſe hanc ma»dentem facem accendi, ſi quis eam quatiat*, ut fieri ſolet; *ſed »in calentibus cineribus eſſe ſiccandam*, inſtar acapnorum li»gnorum. Legendum,

»δεῖ τ' οὐχὶ σείειν αὐτὸν, ἀλλά γε σποδιεῖν.«

CASAUBONUS. — Iſtud de *face aquae plenâ* recte cum Euſtathio interpretatus eſt vir doctus. At, quod ait Athenaeum infra docere πανὸς hîc ſcriptum oportuiſſe, non φανός: id quidem ex verbis infra (lit. *e.*) adpoſitis nullâ certâ ratione colligebatur. Nam quod ibi ex eiusdem *Menandri* eâdem fabulâ Ἀνεψιοῖς citantur haec verba, Πανὸν, λύχνον, λυχνοῦχον &c. non inde efficitur, in eo etiam verſu, qui hîc adpoſitus eſt, perinde πανὸς fuiſſe poſitum: quippe, cum utràque ſub formâ in uſu fuerit id vocabulum, liberum fuerat poëtae, modo φανὸς, modo πανὸς dice-

re; praeſertim ſi aliam perſonam φανὸς dicentem induceret, aliam πανός. Quod vero Euſtathium eo nomine reprehendit Caſaubonus, quod dicat, *apud Diphilum* (non, *apud Menandrum*) legi verba iſta, ἀλλ' ὁ πανὸς ὕδατός ἐστι μεστός: nullam culpam Euſtathius meruerat. Diſertis ſane verbis in pleniore etiam opere (hac pag. lit. *e.*) legitur, Δίφιλος Στρατιώτῃ· ἀλλ' ὁ πανὸς ὕδατός ἐστι μεστός: unde eadem verba (nonniſi titulo fabulae omiſſo) repraeſentavit auctor Epitomae, e qua iſta Euſtathius decerpſit. Simillima ſunt quidem *Diphili* illa verba, cum his quae ex *Menandro* h. l. citantur, exceptâ levi illâ in voce φανὸς differentiâ: at (ne dicam potuiſſe caſu exiſtere illam ſimilitudinem) quid impedit quo minus credamus, ex *Menandro* ipſam illam ῥῆσιν expreſſiſſe paulo iuniorem *Diphilum?* Multa ſane, eaque graviora etiam, furta a poſterioribus in ſuperiores ſubinde commiſſa novimus. Vide Animadv. ad l. 17. d. Iam quod ad emendationem poſterioris *Menandri* verſus ſpectat, ut taceam violentam verborum transpoſitionem a Caſaubono propoſitam, & interpretationem cum per ſe frigidam admodum, tum ex ingenio magis quam ex uſu verbi σποδίζειν depromtam; denique ut omittam ſenarium prorſus illegitimum, tribrachyn in fine pro iambo habentem; de quibus omnibus perſpecte Bentleius in Emend. in Menand. pag. 10 ſq. monuit: illud inſuper obſervatum velim, non modo editiones omnes, verum etiam ipſas vetuſtiſſimas membranas *A.* (nam in *Epit.* quidem tota iſta ecloga deſideratur) non σποδιεῖν, ſed ποδιεῖν absque σ initio verbi exhibere. Quo magis firmatur Bentleii emendatio, quae & alioqui veriſſima certiſſimaque nobis viſa erat,

δεῖ τ' οὐχὶ σείειν, ἀλλ' ἀποσείειν αὐτόθεν.

i. e. *oporteatque eam non quatere, ſed e veſtigio abiicere.*

Sequitur Nicostrati teſtimonium: ubi quod *verſ.* 1, ait poëta ὐκ τῶν γειτόνων, de ea dictione conf. Valckenar. ad Phoen. pag. 713. Duos *poſteriores verſus* ita ſcripſimus:

ἄν τ' οἶνον, ἄν τε φανὸν ἀποδῶταί τινι,
ἄν τ' ὄξος, ἀπέπεμψ' ὁ κατάρατος δοὺς ὕδωρ.

Ubi cum ἄν τ' οἶνον, ἄν τ' ἔλαιον &c. legeretur, ita interpretatus erat Dalecampius: *Seu vinum, ſeu ad lucernam oleum mittit cuipiam; aut acetum aut aquam nefarius dat.* Tum in ora: »Acetum, pro vino: aquam oleo immix-

» tam. « Quo refertur CASAUBONI Animadverſio haec: » Sententia, quam eliciunt interpretes ex *tertio verſu* NICO- » STRATEI *teſtimonii*, mutationem ſcripturae non levem de- » ſiderat, cum nullâ ſit opus. Sed viſum illis abſurdum, ſi » diceretur *acetum vendi a caupone*; cum tamen certum ſit, » etiam *acetum* potui fuiſſe veteribus: quod non ex hiſto- » ricis tantum ſcimus, verum etiam ex libris Iuris Civilis » Romanorum, Lege tertiâ, paragr. quinto Digeſt. DE PE- » NU legatâ. Quare ita verte: *vicinus hic caupo, ſive vinum* » *alicui vendat, ſive oleum, ſive acetum, emtorem dimittit* non » aliter quam *infuſâ aquâ*. «— At, etiamſi *acetum bibere* non conſueſſent veteres, ſed aliis uſibus ſolummodo illud adhibuiſſent; nil tamen prohibebat, quo minus crederemus, κάπηλον (*cauponem, inſtitorem*, ſive *propolam*) qui *vinum* & *oleum* vendit, eumdem etiam *acetum* vendidiſſe. Sed illud mirum, quo pacto *oleo aqua* ita adfundi poſſit, ut miſceatur oleo, ut purum oleum ſe habere putet emtor, cum oleum aquâ adulteratum habeat. Porro illud mirum, quid ſit, quod, ubi de φανῷ agitur, id eſt, de *face* (ſive *funale* intelligas, ſive *taedam*) iſtud NICOSTRATI teſtimonium adponatur, in quo nullum φανοῦ veſtigium occurrat. Nempe veſtigium illud, quod ſatis clarum in vetuſtis membranis ſupererat, a naſutulo neſcio quo homine obliteratum eſt. In *Epit.* quidem deeſt totum teſtimonium: codex *A.* vero, *oleum* hic ignorans, ſic ſcriptum habet, ἄν τ' οἶνον, ἂν στεφανον: unde liquido patere puto, ἂν τε φανὸν ſcripſiſſe & poëtam & Athenaeum. *Poſtremo verſu*, ferri quidem utcumque poterat membranarum ſcriptura ἀπέπεμψεν: ſed commodius viſum erat ἀπέπεμψ' cum apoſtropho, quod praeferebant editi libri.

Φιλιππίδης, Συμπλεούσαις. » PHILIPPIDAE fabulam c » hanc Pollux libro nono [ſect. 30.] Συνεκπλέουσαν inſcri- » bit. Poſterius trimetrum,

» Ἔπειτα φυσᾷν, δυστυχὴς, οὐκ ἠδύνω;

» mirabiliter ſuis coniecturis corrumpunt interpretes: qui- » bus ſilentium indicunt Euſtathius, vetera exemplaria, & » ſententia ipſa: *At tu infelix, non poteras flatu facem ex-* » *citare?* « CASAUBONUS. — Excuſare poterat Dalecampii errorem corrupta veterum editionum ſcriptura φήσας: pro qua Caſaubonus ex msstis φυσᾷν reſtituit, quod etiam noſtrae membr. *A.* recte tuentur: nec longius abit cod. *Ep.* niſi quod praeter neceſſitatem geminet literam ſibilantem.

AD CAP. LX.

c Φερεκράτης – – τὴν νῦν λυχνίαν καλουμένην λύχνειον κέκληκεν. De vocab. λύχνειον & illius diverſâ ſcripturâ, aliis λυχνίον ſcribentibus, & eisdem ſaepe codicibus promiſcue modo hanc, modo illam ſcripturam exhibentibus; item de duplici illius vocabuli ſignificatu, quod utrâque ſub formâ plerumque quidem *candelabrum* ſignificat, interdum vero (maxime, penultimâ ſyllabâ brevi) *laternam* etiam denotaſſe nobis videtur, in ſuperioribus diximus, ad pag. 699. d. & ad Ariſtophanis teſtimonium ex ſecundo Niobo in Supplemento ad pag. 699. f. In eodem Supplemento adpoſita ſunt nonnulla poëtarum teſtimonia, in quibus λυχνίον & λυχνίδιον *laterna* intelligitur. Nunc alia teſtimonia profert auctor, in quibus de *candelabro* uſurpatur id vocabulum. Nam quod ait τὴν νῦν λυχνίαν (ſive, ut noſtrae membr. *A.* habent, λυχνείαν) καλουμένην, id nil aliud niſi *candelabrum* eſt: quod etiam Philoxeni aliorumque Gloſſaria Graeco-Latina teſtatum faciunt, in quibus eſt λυχνία & λυχνεία, *candelabrum*: caeterum de eodem recentiori vocabulo ἡ λυχνία confer etiam Euſtathii verba, a Caſaubono infra (ad pag. 700. *f.*) ex Comment. ad Odyſſ. σ'. adpoſita. Iam ad vocab. λυχνεῖον vel λυχνίον quod ſpectat, ex poëtarum teſtimoniis, quae hîc citantur, propemodum colligere licebat, quamquam ſequiori aetate plerumque λυχνίον ſcriptum reperiatur, tamen vetuſtam & probatiorem vocabuli huius ſcripturam, ubi *candelabrum* ſignificat, eam eſſe, quae *diphthongo ει* utens *penultimam productam* facit. Neque obſtat Antiphanis ille verſus, ubi *cottabum* cum *candelabro* conferens apud Noſtrum, XV. 666. f. ait:

— κότταβος
τὸ λυχνίον ἐστί. πρόσεχε τὸν νοῦν. ὠὰ μέν, &c.

quem locum etiam Ammonius reſpexit, De Differ. Vocab. pag. 90. Nam ibi non ob metri legem neceſſario λυχνίον (penultima brevi) ſcriptum oportuit. Quum enim prima vocabuli ſyllaba ob debilem poſitionem anceps ſit, poterat perinde etiam ita ſcribi,

τὸ λυχνεῖον ἐστί. &c.

ut primus ſenarii pes anapaeſtus eſſet. In *PHERECRATIS* certe verſu, qui hîc primus adponitur,

A. Τίς τῶν λυχνείων ἡ ῥᾳδία; B. Τυῤῥηνική.

& prima vocabuli ſyllaba corripitur, & ſecunda neceſſario per diphthongum ſcribi debuit; quemadmodum recte ab Editoribus factum, cum perperam λυχνίων in eodem verſu ſcriptum eſſet in membr. *A.* In *Epit.* deeſt ille verſus. Sed & in *ARISTOPHANIS* teſtimonio, quod ex *Equitibus* citatur his verbis,

— Τῶν δ' ἀκοντίων
συνδοῦντες ὀρθὰ τρία, λυχνείῳ χρώμεθα:

recte λυχνείῳ editum eſt, metricâ lege ſic volente. De illo teſtimonio monuit CASAUBONUS: » Quae ex *Equitibus* » *Ariſtophanis* deſcribere ſe ait auctor, in eâ fabulâ hodie » non leges. « — Ex Epitomâ, in qua tacetur fabulae nomen, eadem verba Euſtathius in Commentarium in Odyſſ. ν'. p. 273. l. 3. transtulit: unde ea depromens Brunckius, in Fragmentis Ariſtophanis ex Incertis Fabulis, num. 137. pag. 290. poſuit; immemor ad fabulam *Equites* referri apud Athenaeum. Fortaſſe mutatis nonnullis iterum in ſcenam producta eſt ea fabula, quemadmodum aliae plures. Sententiam verborum ſupra expoſuit CASAUB. ad pag. 699. d. Reſpicitur fortaſſe illud laternarum genus, quod ὀβελισκολύχνιον infra (lit. *e.*) vocatur.

In *DIPHILI* teſtimonio (quod deeſt *Epit.*) rurſus diphthongum in penultimâ poſtulaverat metrica lex. Ibi cum λυχνεῖον *circumflexâ penultimâ* (neſcio an conſentiente cod. *A.*) editum eſſet, & ſic deinde in *Euphorionis* & in *Hermippi* teſtimoniis, nos *antepenacutum* vocem fecimus, λύχνειον. Atque ita quidem *Attici* maxime poëtae λύχνειον (ſive λυχνεῖον etiam ferendum) penultimâ productâ uſurpant: at Syracuſius Theocritus haud dubie λύχνιον (ſive, ut equidem ſcriptum malebam λυχνίον) brevi penultimâ uſus eſt, Idyll. XXI. 36.

Εὐφορίων &c. » Narrant Deipnoſophiſtae, *Dionyſium iu-* » *niorem*, *Siciliae tyrannum*, Ταραντίνοις ἐς τὸ πρυτανεῖον » ἀναθεῖναι λυχνεῖον δυνάμενον καίειν τοσούτους λύχνους, » ὅσος ὁ τῶν ἡμερῶν ἐστιν ἀριθμὸς εἰς τὸν ἐνιαυτόν. Mos ve- » terum fuit, ut ſcribit Plinius libro XXXIV. delubra lych- » nuchis penſilibus ornare. Graecorum autem prytanea Ve- » ſtae erant ſacra: in cuius honorem perpetuus ibi ignis » fovebatur. Inde πρυτανεῖον dictum volunt; quaſi πυρὸς » ταμεῖον: etſi aliter ἐτυμολογοῦσιν alii. Propterea Diony- » ſius in *Tarentinorum Prytaneo* mirabilem hunc *lychnuchum* » cum ſuis amplius CCCL. lucernis dedicat. Nam ignis ille

d » Veſtae nihil niſi *lucerna ſemper ardens* fuit. Quoniam au-
» tem maximâ cum religione ſolitum caveri, ne olei de-
» fectu lucerna exſtingueretur, natum ex ea re proverbium
» eſt, Τὸ λυχνίον ἐν πρυτανείῳ: quo utebantur quando per-
» petuam & numquam deficientem alicuius rei copiam vo-
» lebant ſignificare. Sane quidem eo ſic uſus eſt Theocri-
» tus Idyllio XXII. [XXI. 36.] cuius locus doctiſſimos vi-
» ros mire habuit exercitos. Aſphalion piſcator ibi piſca-
» torem alium alloquitur, quicum in ipſo piſcationis loco ad
» littus maris cubabat. Refert ſomnium quoddam ſuum, il-
» liusque interpretationem a ſodali petit: ac ne forte hoc ipſi
» denegaret artificii lectique ſocius, rationes duas affert,
» cur aequum ſit hoc ſibi concedi. Prior eſt, quod ſup-
» petat otium ad tales cogitationes: quando neque aliquid
» agere eorum quae poſtulat uſus, queant propter noctem,
» neque diutius dormire propter ſtrati inſuavitatem. Sequi-
» tur altera ratio:

» — τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ.
» φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ' ἔχειν.

» Quae ita interpretamur. Iam vero, cur de victu ſimus
» ſoliciti, cauſſae non eſt: certam enim habemus ſpem,
» nos cum mane ſurgemus aliquid omnino capturos; ne-
» que magis defuturam nobis ἄγραν, quam lucernae quae
» in prytaneo ſemper ardet, deficit unquam oleum. Se-
» curitatis huius cauſſam reddit, quod ea pars maris, ubi
» piſcaturi erant, piſcoſa admodum eſſe vulgo credebatur.
» Exiſtimamus obſcuriſſimi loci hanc eſſe mentem. (In ed.
Caſ. 2. & 3. adiicitur: » Ac fortaſſe ſimul alluſum ad eos,
» qui in prytaneis publico ſumtu alebantur, quos ἀεισί-
» τους vocabant.) Minus probamus magnorum virorum
» interpretationem, qui referunt ad genus piſcationis, quae
» fit noctu ad ignes: etſi non dubitamus eam piſcatio-
» nem veteribus fuiſſe notam. Putem eo pertinere legem de-
» cimam Digeſt. De Incendio, ruinâ &c. ubi ait Ulpianus:
» *Ne piſcatores nocte, lumine oſtenſo fallant navigantes, quaſi*
» *in portum aliquem delaturi, praeſidis provinciae religioſa con-*
» *ſtantia efficiat.* (In ed. Caſ. 2. & 3. » Plato ipſe in So-
» phiſtâ praeclare deſcribit, cum piſcationis τῆς πληκτι-
» κῆς duas ſpecies ita explicat. *Piſcationis illius*, ait, *quae*
» *piſcem capit cum illatione plagae*, τὸ μὲν νυκτερινὸν πρὸς
» πυρὸς φῶς γιγνόμενον ὑπ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν ἄγραν,
» πυρευτικὴν ῥηθῆναι συμβέβηκε· τὸ δὲ μεθημερινόν. De eâ-

» dem *piſcatione nocturnâ* extant luculenti verſus apud Op- d
» pianum, Ἁλιευτικῶν libro ult.) Sed, quod aiunt non con-
» venire piſcatoribus Siculis, qui tantum loca vicina piſca-
» tionibus ſuis norant, ut de Athenienſium Prytaneo lo-
» quantur: reſpondemus, non de illo prytaneo ipſos ſen-
» tire quod Athenis fuit, verum de eo quod in ipſorum
» urbe Syracuſis. Nulla ſiquidem urbs totâ Graeciâ olim
» fuit, quae ſuum Prytaneum non haberet: nam & Veſta
» in omnibus culta. Sed fecit ſplendor Athenarum, ut eius
» urbis Prytaneum alia omnia obſcura & paene incognita
» redderet. Quare hodie etiam eruditiſſimis viris perſua-
» ſum eſſe video, *Prytanei* rem nomenque proprium ſolis
» Athenienſibus fuiſſe. (Rurſus in ed. Caſ. 2. & 3. » Atqui,
» Syracuſis quoque Prytaneum fuiſſe, teſtatur diſertim M.
» Tullius, cuius ſunt verba in ea de ſignis contra Ver-
» rem: *Altera autem urbs Syracuſis, cui nomen Achradina*
» *eſt, in qua forum maximum, pulcherrimae porticus, ornatiſ-*
» *ſimum prytaneum.*) Etiam *Tarentinos* ſuum *Prytaneum ha-*
» *buiſſe*, in eoque πῦρ ἄσβεστον ſervaſſe, teſtis hiſtoria
» quae hic narratur. Habuerunt & Corinthii, ut ex Pau-
» ſaniae Corinthiacis didicimus: facit enim mentionem Co-
» rinthiorum πρυτανέων: qui non aliunde quam ab urbis
» ſuae prytaneo ſic dicti. Simili ratione, quia πρυτανείας
» Rhodiorum & Mileſiorum meminit Ariſtoteles in Poli-
» ticis, prytanea Rhodi & Mileti fuiſſe, non male inde
» colligas. [Prytanum Rhodiorum, & πρυτανείου, id eſt,
curiae Prytanum Rhodi, ſaepius meminit Polybius. Vide
Indicem noſtrum Hiſtoric. in Polyb. voce *Prytanes.*] » Et
» Tenedi quoque: cum extet Pindari oda in laudem Ari-
» ſtagorae Tenedii prytanei. [*immo*, prytanis.] Item Ar-
» gis: nam Aeſchylus facit puellas ſupplices regem Argi-
» vum ſic alloqui: Σὺ δὲ πρύτανις ἄκριτος ὢν κρατύνεις
» βωμὸν ἑστίας χθονὸς, μονοψήφοισι νεύμασιν σέθεν. Siphnios
» quidem habuiſſe conſtat Herodoti teſtimonio, in Tha-
» lia: Τοῖσι δὲ Σιφνίοισι τότε ἦν ἡ ἀγορὴ, καὶ τὸ πρυτα-
» νήιον Παρίῳ λίθῳ ἠσκημένα. De Thaſiis Theophraſtus au-
» ctor eſt, libro De Odoribus: Ὁ ἐν Θάσῳ οἶνος ὁ ἐν πρυ-
» τανείῳ διδόμενος, θαυμαστός τις. Etiam Ereſus habuit:
» nam Phaniam Ereſium ſcripſiſſe περὶ Πρυτανέων [Ἐρε-
» σίων] narrat Noſter libro octavo. [VIII. 333. a.] Mity-
» lenaici mentio eſt libro decimo: [pag. 425. a.] οἰνοχοοῦν-
» τα ἐν τῷ πρυτανείῳ τοῖς Μιτυληναίοις. Cyziceni, Livius

d »libro XLI. ubi ſcribit de Perſeo: *Cyzici in prytaneum, »(id eſt penetrale urbis, ubi publice quibus hic honos datus eſt, »veſcuntur,) vaſa aurea menſae unius poſuit.* Prytaneum »Eleorum pulchre deſcriptum habes apud Pauſaniam. Na»xiorum meminit Parthenius Ἐρωτικοῖς, cap. XVIII. καὶ »ἐπειδὴ αὐτὴν ἐξήτει ὁ Ὑψικρέων, ἱκέτης προσκαθίζετο τῆς »ἑστίας τῆς ἐν πρυτανείῳ. Epheſini, Achilles Tatius li»bro octavo, de Cteſiphonte, qui caedis damnatus Ephe»ſi fuerat: τοὺς ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τῶν πρυτανέων κατε»γνωσμένους. Naucratim quoque, licet Aegypti urbem, »in prytaneo Veſtam coluiſſe ait Naucratita Athenaeus, »libro IV. [pag. 149. d.] παρὰ Ναυκρατίταις ἐν πρυτα»νείῳ δειπνοῦσι, γενεθλίοις Ἑστίας πρυτανίτιδος. Sed nihil »opus ire per ſingulas Graeciae urbes: cum certum ſit, »in omnibus & publice cultam Veſtam; & non alibi quam »in prytaneo potuiſſe eam conſecrari: nam ubicumque »Veſta, ibi neceſſario prytaneum. Ideo canit Pindarus »initio odae XI. Nemeonicarum, Παῖ Ῥέας ἄτε πρυτανεῖα »λέλογχας, Ἑστία. & notat ibi ſcholiaſtes, πρυτανεῖα φη»σὶ λαχεῖν τὴν Ἑστίαν, παρ' ὅσον αἱ τῶν πόλεων Ἑστίαι ἐν »τοῖς πρυτανείοις ἀφίδρυνται, καὶ τὸ ἱερὸν λεγόμενον πῦρ »ἐπὶ τούτων ἀπόκειται. Eandem ob cauſſam Dionyſius »Halicarnaſſeus curias Romanorum confert cum Graeco»rum prytaneis, docte ſcribens de utrisque: ἑστιατόριον »ἦν κατεσκευασμένον ἑκάστῃ φράτρᾳ· καὶ σὺν αὐτῷ καθω»σίωτό τις ὥσπερ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πρυτανείοις Ἑστία κοι»νὴ τῶν φρατριῶν: melius quam Plutarchus, qui de ea re »ſic loquitur in Numa, quaſi Athenis ſolum & in tem»plo Pythico ſacer ignis ſervaretur a Graecis. Dio Chry»ſoſtomus oratione quinquageſima, inter ſanctiora loca »urbium Graeciae nominat, ἀγορὰν, πρυτανεῖον, βουλευ»τήριον, & τὰ ἄλλα ἱερά. (Rurſus in ed. Caſ. 2. & 3. »Olympiodorus, ſive alius in Excerptis e Commentariis »Procli in Phaedonem Platonis: Κατὰ μίμησιν τοῦ κέν»τρου τῆς γῆς καὶ ἐν τῷ Πρυτανείῳ πῦρ ἄσβεστον τῇ Ἑστίᾳ »καθιέρουν αἱ πόλεις. *Urbes*, inquit, *in Prytaneo perpetuum »ignem conſecrabant, imitatione illius qui terrae centrum am»bit.*)« CASAUBONUS. — Cum Athenaeus hoc loco, qui eruditae iſti excurſioni occaſionem praebuit, de *candelabris* agat, miratus ſum illius candelabri mentionem a Deipnoſophiſta hic factam non eſſe, quod admirabili neſcio qua arte confectum fuiſſe obiter ſignificavit lib. V. p. 206. e.

Ἕρμιππος δ' ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Ἰάμβοις. Quam conſtanter κωμῳδοποιὸς, absque iota in mediâ voce edebatur, tam conſtanter ſcripturam κωμῳδιοποιὸς tenent veteres membranae. De *Hermippi Iambis* conf. Schol. ad Ariſtoph. Av. 1150. & Hemſterhuſ. ad Comici Plut. p. 234. Continuo tenore vulgo ſcriptum erat, Ἕρμιππος δ' ὁ κωμ. ἐν Ἰάμβοις τὸ στρατιωτικὸν λυχνεῖον σύνθετον οὕτως ὀνομάζει: nobis iſta, στρατιωτικὸν λύχνειον σύνθετον, ipſa poëtae verba eſſe viſa erant. Pro σύνθετον deſiderabas fortaſſe σύνδετον vel συνδετὸν, quemadmodum & mox habes ξύλον συνδεδεμένον, & apud patrem poëtarum δεταὶ, a *colligando*, dicuntur *faces*, quaſi *colligati faſciculi*. Sed nihil varietatis e cod. *A.* adnotatum: (in *Epit.* autem deſunt iſta, unà cum ſubiecto e *Phormophoris* teſtimonio:) &, verum ſi quaeris, λύχνειον illud ſive λυχνεῖον στρατιωτικὸν σύνθετον fortaſſe iam non de *taeda* aut *lignorum faſciculo* intelligendum, ſed eâdem notione accipiendum qua paullo ſuperius λυχνίον dictum vidimus, de *laternâ*; quae ſcilicet ex laminis corneis ſive ex membranis, & ex columellis ligneis ſive aeneis, (coll. Oppian. Ἁλιευτ. V. 430.) aut alio quolibet modo, *compoſita* & *coagmentata* erat. Niſi fortaſſe idem laternae genus dixit, quod mox deinde ὀβελισκολύχνιον nominatur, quod *militare* inſtrumentum fuiſſe Pollux ait. Adnotaverat ad hunc locum CASAUBONUS: »Non plane liquet mihi de integri»tate verborum, Ἕρμιππος - - - ὀνομάζει. Sed, quia »periit *Hermippi* ecloga, nihil amplius de hoc loco dice»re habemus.«

Ἐν δὲ Φορμοφόροις δράματι·

Τῇδ' ἐξιόντι δεξιᾷ, ὦ λυχνίδιον·

»Φορμοφόροι ſunt *calones* & *caculae militares*, qui *ſtoreis* in »uſum ſtratorum *onuſti*, milites aegre ſequebantur. Fami»liare Comicis Graecis argumentum, ut dicebamus ad »Theophraſtum: ubi etiam expoſuimus vocem φορμός. »*Hermippeae* huius *fabulae* titulum paſſim invenies corru»ptum. Pollux libro ſeptimo, cap. XXII. [ſect. 89.] ὑπο»χλοι δὲ, πολυτελὲς ὑπόδημα ἀνδρεῖον, οὗ Ἕρμιππος ἐν »Μορφοφόροις μνημονεύει. Literarum transpoſitione commiſ»ſus error: nam ſcribendum, Φορμοφόροις. Sed neque cal»ceorum, de quibus loquitur, recte ſcriptum eſt nomen. »ὑπίχλους enim reperies alibi nusquam. Lego, καὶ σύκ»χοι δὲ: *Sycchos* & *ſycchadas*, calcei Phrygiaci genus,

d »commemorant veteres. Emendandus & ille Pollucis lo-
»cus eodem libro, [non, *eodem libro*; ſed lib. IX. ſect.
»71.] ubi citatur Hermippus in Ὀρμοφόροις. Libro autem
»decimo cap. XXVI. [ſect. 122.] laudatur hic idem poë-
»ta ἐν Θεσμοφόροις. Scribo etiam ibi Φορμοφόροις. Suadent
»ipſa quae inde afferuntur verba: σκεύη, ait, χαλκίδια
»καὶ χαλκεῖα: nam videntur iſta pars fuiſſe oneris, quod
»geſtabant calones. Heſychius: Διὸς βάλανοι. Ἑρμιππος
»Φορμόροις. Scribe Φορμοφόροις.« CASAUBONUS. — Apud Heſychium, & apud Pollucem duobus prioribus locis monenti docto Animadverſori obſecuti ſunt poſteriores editores: non item apud eumdem Pollucem libro decimo. De fabulâ Φορμοφόροις nonnihil diximus ad I. 27. e. In verbis, quae ex eâ hîc adponuntur, non integra & abſoluta eſt oratio. Nam quod Dalecampius vertit, *Egredere dextra, o lucernula*: ἐξιόντι non *egredere* ſignificat, ſed *egredienti*; qui dativus caſus referebatur ad verbum aliquod, hîc omiſſum & ſubintelligendum: puto ἡγοῦ μοι, *viam mihi monſtra exeunti*. Et λυχνίδιον iam non de *candelabro* accipiendum videtur, ſed ut ſupra (apud Ariſtophanem ἐν Δράμασι) de *lanternâ*.

Πανὸς δ' ὀνομάζεται &c. Ut alibi, ſic & in hac diſputatione, non lucidum admodum ordinem in proponendis rebus ſequitur Athenaeus: ſed varias variorum vetuſtiorum Grammaticorum obſervationes, prout quasque in promtu habebat, promiſcue adponit. Dixerat iam initio, alium e convivis πανὸν poſtulaſſe, alium φανόν. De uſu vocabuli φανὸς paullo ante teſtimonia quaedam protulit: iam ad vocabulum πανὸς pergit, quod idem atque φανὸς
e ſignificat. De *MENANDRI* teſtimonio, quod adponit, videndus BENTLEY, in Emend. ad Menandr. pag. 11. De *DIPHILI* verſiculo paullo ante (ad lit. *b*. huius pag.) diximus. In illo verſiculo, cum ſcribitur,

Ἀλλ' ὁ πανὸς ὕδατός ἐστι μεστός·

particulam ἀλλ' adparet extra metrum eſſe poſitam, nec vero a fine integrum eſſe ſenarium.

Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι &c. »Pro φανὸς dixerunt ve-
»teres etiam πανός. Probat philologus etiam ex *Menandro*
»& *Diphilo*: tum addit, πρότερος δὲ τούτων Αἰσχύλος ἐν
»Ἀγαμέμνονι μέμνηται τοῦ πανοῦ. Legit nempe Athe-
»naeus in *Aeſchyleo Agamemnone*, [*verſ.* 292. al. 294.]

»— πανὸν ἐκ νήσου τρίτου

» ἀθῷον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο: e
» non, ut editum hodie, φανός. « CASAUBONUS. — Phrynichus, pag. 91. ubi aiebat, φανὸν δὲ, τὴν λαμπάδα: continuo haec ſubiicit: καὶ οἱ μὲν κωμικοὶ διὰ τοῦ φ, οἱ δὲ τραγικοὶ διὰ τοῦ π, πανός. Potuit ille eumdem Aeſchyleum locum reſpicere, itemque alium Euripidis ex Alcmenâ, quem citat Pollux, X. 117. Contra Ariſtophanis Scholiaſtes ad Pac. 841. promiſcue Tragicos φανοὺς & πανοὺς dixiſſe adnotavit. Rurſus vero apud Athenaeum noſtrum duo Comicorum teſtimonia citata vidimus, in quibus πανὸς dicitur. Quare dubitationi admodum obnoxia eſt illa Grammatici obſervatio.

AD CAP. LXI.

Poſt verba τοῦ πανοῦ, in quibus finem fecimus capitis ſuperioris, ſic pergebant editi libri: ἐχρῶντο δ' αὐτῷ ὡς λαμπάδι. Ξυλολυχνούχου δὲ μέμνηται Ἄλεξις, καὶ τάχα τούτῳ ὅμοιόν ἐστι τῷ παρὰ Θεοπόμπῳ ὀβελισκόλυχνος. Φιλύλλιος δὲ τὰς λαμπάδας, δᾷδας καλεῖ. οὐ παλαιὸν δ' εὕρημα λύχνος. φλογὶ δ' οἱ παλαιοὶ τῆς τε δᾳδὸς καὶ τῶν ἄλλων ξύλων ἐχρῶντο. Κοιμίσαι λύχνον Κλείταρχός φησί. Tum demum relicto *ſpatio vacuo* unius lineae in ed. Baſ. & Caſ. (duarum vero vel trium in ed. Ven.) indicabatur *lacuna*. Poſt lacunam ſubiiciebantur iſta verba, Καὶ Πλάτων ἐν Νυκτὶ μακρᾷ &c.

Cauſſa illius *lacunae* eſt, quod in vetuſtis noſtris membranis hoc loco *pars unius folii ſecundum longitudinem* ita *abrupta* eſt, ut *perierit poſterior columna folii recti, & prior columna verſi folii.* Illius lacunae partem aliquam diſſimulaturus Editor Venetus, vulnusque codicis incruſtaturus, omnia iſta quae ſupra adſcripſimus, tacite *ex Epitomâ* inſeruit: & nonnulla quidem horum imperite inſeruit, alia mendoſe ſcripta. Imperite huc invexit iſta, ἐχρῶντο δ' αὐτῷ ὡς λαμπάδι: quae in Epitomâ quidem hoc loco leguntur, ſed ab Athenaeo paullo ante (ubi ea praetermiſit Breviator) adpoſita ſunt, ibidemque etiam in editis libris poſita; adeoque inutiliter & imperite hic repetita. Quae in eodem ſupplemento mendoſe edita erant, ea ſub contextu notavimus, de eisdemque mox dicemus. Caeterum dolendum eſt, hoc potiſſimum loco brevitati ita ſingulariter ſtuduiſſe auctorem Epitomae, ut, quae in Opere

e pleniore duabus columnis fuerant comprehenſa, ea paucis adeo lineis ſit complexus. In vetuſtis quidem noſtris membranis, in ſuperiore parte laceri folii, de duabus columnis, quae interierunt, ſuperſunt adhuc exigua nonnulla fragmina; nempe *in folio recto* ſuperſunt *initia priorum ſex linearum poſterioris columnae*; & *in folio verſo, extremitates priorum ſex linearum prioris columnae.* Quae fragmina quamvis parum conferant ad loci olim integri cognitionem, tamen gratum me facturum Lectoribus confido, ſi ipſa illa rudera, qualia nobiscum communicata ſunt, oculis illorum ſubiecero. Igitur in *folio recto*, de poſterioris columnae initio haec ſuperſunt:

του πανου
ἐν ἰωνι· ἑλει
προ ημῶν κ
χον οὐ μνη
ἐν εισοικισ
ὁ δὲ ξυλο

In *verſo folio*, de prioris columnae ſuperiori parte haec reſtant:

ὡς ἐβαδι
μετὰ χερσιν
δε τῶν ἄλλων
εμενον ἐν
δεοι κατα
ὅπερ ετι

Lacunae nullam prorſus mentionem fecit CASAUBONUS in Animadverſionibus: ad ea autem, quae ex Epitomâ ſuppleta ſunt, haec adnotavit. Ad verba, Ξυλολυχνούχου δὲ μέμνηται Ἀλεξις: »*Xylolychnuchus ALEXIDI*, M. Tul»lio ad verbum *lychnuchus ligneolus nominatur.*« — Vide Ciceronis Epiſt. ad Q. Fratr. lib. III. Epiſt. 7. & cf. NUNNESIUM ad Phrynich. pag. 19. & SPANHEMIUM, de Uſu & Praeſt. Num. T. I. pag. 170. laudatum ab Erneſto in Indic. Latin. Cic. voce *Lychnuchus.*

Ad corruptam olim in ediris ſcripturam, τῷ παρὰ Θεοπ. ὀβελισκόλυχνος, monuit idem CASAUBONUS: »Scribe cum »Epitomâ, καὶ τάχα τούτῳ ὅμοιόν ἐστι τὸ παρὰ Θεοπόμ»πῳ ὀβελισκολύχνιον. Porro *obeliſcolychnii* uſum & for»mam capere poſſumus ex iis quae ſcribit Philoſophus li»bro quarto DE Partib. Anim. cap. ſexto, & Politicorum »libro quinto, cap. XV.« — In noſtro quidem cod. *Ep.*

ſcribitur ὀβελισκόλύχνον: ſed facile credo mendoſam eſſe ſcripturam, collatis praeſertim locis ex Ariſtotele citatis, & Polluce VI. 103. & X. 118. apud quem etiam ipſum *Theopompi* teſtimonium leges. Ὀβελισκολύχνιον BUDAEUS (citante H. Stephano, Theſ. T. I. p. 713. d.) commode interpretari videtur, *lucernam* vel *laternam obeliſco praefixam*, qualis eſt quae praelucere ſolet viatoribus nocturnis. Ariſtoteles indicare videtur eſſe *inſtrumentum, quod* (haud ſatis liquet quo pacto) *ſimul & lanternae & veruculi uſum praeſtare poſſit.* Idem (priore locorum a Caſaubono citatorum) ſignificat eſſe *ex aere* vel *ferro* confectum. *Militare* inſtrumentum eſſe Pollux ait.

Οὐ παλαιὸν δ' εὕρημα λύχνος &c. » Obſervatio eſt Athe- ξ
» naei: οὐ παλαιὸν δ' εὕρημα λύχνος· φλογὶ δ' οἱ παλαιοὶ
» τῆς τε δᾳδὸς καὶ τῶν ἄλλων ξύλων ἐχρῶντο. Ita eſt. An-
» tiquitus, *ignotis* adhuc *lucernis*, *facibus*, *candelis*, & ſi-
» milibus omnibus, in uſum nocturni luminis *taedam* ac-
» cendebant, aut *ligna* alia. In Etymologico [p. 565. med.]
» ſcriptum vere: Οἱ παλαιοὶ οὐκ ἐχρῶντο ἐλαίῳ καὶ λύχ-
» νῳ, ἀλλὰ ξύλοις. Pater vatum λαμπτῆρας nominat *ligna*
» *in foculis ardentia ad faciendam lucem.* Odyſſ. σ'. [vs. 306.]

» Λύτίκα λαμπτῆρας τρεῖς ἔστασαν ἐν μεγάροισιν
» ὄφρα φαείνοιεν.

» Ad eum locum notat Euſtathius, [p. 671 ſub fin.] du-
» rare eum morem apud ruſticos. Ἰστέον, ait, ὅτι λαμ-
» πτῆρας λέγει, ὰς νῦν οἱ ἀγροτικοὶ λυχνίας φασίν.
» ἐφ' ὧν δᾷδες κείμεναι (aut potius ἱστάμεναι) [quidni
κείμεναι? *poſitae aſſulae ex taedâ arbore:*] » κατὰ δόρ-
» που ἀνάπτονται, ἢ ξύλα ξηρὰ διὰ τὸ ἄκαπνον, ἢ καὶ ἄμ-
» φω ἀναμίξ. Virgilius, Homerum imitans:

» *Urit odoratam nocturna in lumina cedrum.*

» Poëta alibi vocat βωμοὺς, focos ſublimes in hunc uſum
» fabricatos in aedibus beatorum; aut ſedes ſimulacrorum
» quae ligna vel facem tenentia praelucebant. Ὀδυσσ. ϛαφ.
» ν'. [verſ. 100.] Quo referri fortaſſe poſſit obſcurus Gloſ-
» ſarii locus, qui ita editur: [pag. 104. ed. Lutet. 1679.]
» *Lanterna*, φανὸς, ἐστια πλατέως κειμένη. Doctiſſimi vi-
» ri, qui non videbant quid ſibi magiſter hîc vellet, vo-
» cem ἑστία putarunt eſſe vitioſam. Nos ipſum potius in-
» terpretationis huius auctorem falli cenſemus, ut ſaepe
» in cognatae ſignificationis vocibus. Putavit Latinae vo-
» cis *laterna* adeo late patere ſignificationem, ut etiam *fo-*

f » *cubos* illos denotaret, in cubiculis olim altiuscule aedifi- » cari solitos ad lucendum. *Lychnos* vero invenerunt Ae- » gyptii, auctore Clemente Alexandrino in Stromatibus [lib. I. cap. 16.] » *Lampadum* quoque & usum & nomen » a Syris acceperunt Graeci: nam λαμπὰς est Hebraeo- » rum *lappid.* « CASAUBONUS. — Pauci puto fuerint, qui sibi persuaderi patiantur nomen λαμπὰς non esse a verbo λάμπειν, *lucere*, derivatum. Pro καὶ τῶν ἄλλων ξύλων, Gallicus interpres τῶν αὔων (i. e. *siccorum, aridorum*) corrigit, praeter necessitatem.

Κοιμίσαι λύχνον Φρύνιχος φησί. Unde *Clitarchi* nomen, quod hîc legebatur, arripuerint editores nescio. *Clitarchi* quidem *Glossae* paullo post citantur: sed illud testimonium cum hoc nihil commune habet. Noster certe codex Epitomae perspicue Φρύνιχος h. l. exhibet: recte. Sic sane & Pollux, VII. 178. verba etiam adponens ex PHRYNICHI fabulâ *Monotropo*, i. e. *Morosо*; nempe,

Ἔπειτ' ἐπειδὰν τὸν λύχνον κατακοιμίσῃ.

quae haud dubie ab Athenaeo etiam in opere pleniore hîc adposita erant.

In *Epitomâ*, post illa, Κοιμίσαι λύχνον Φρύνιχος φησί: statim sequuntur haec: Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐλάνην φησὶ &c. quae in *opere pleniore*, nonnullis interiectis, pag. 701. a. leguntur. In *editis libris* vero, *post lacunam*, sic pergit oratio: καὶ Πλάτων ἐν Νυκτὶ μακρᾷ· &c. quae verba in vetustis membr. *A.* leguntur in *lineâ secundâ posterioris columnae laceri folii versi.* In ipso *initio eiusdem columnae*, proxime ante verba καὶ Πλάτων, supersunt etiam haec: σω καὶ Θρυαλλίδ' ην δενί: (fors. ἣν δ' ἑνί:) in quae videtur exiisse poëtae cuiusdam testimonium, cuius testimonii initium in imâ priore columnâ eiusdem laceri folii positum erat. Illud initium quodnam fuerit, nisi idem ipsum testimonium apud alium quempiam ineditum adhuc Grammaticum fuerit repertum, ex abrupto fragmento nemo facile divinaverit. Sed ex superstite *Platonis* testimonio, & ex verbis deinde subiectis, μνημονεύει τοῦ δικμύξου λύχνου καὶ &c. satis intelligitur, proxime ante Platonis testimonium adpositum olim fuisse aliud, in quo item δίμυξος λύχνος memorabatur. Poëtam autem, cuius illud fuit testimonium, PHILYLLIUM fuisse, ex Polluce, collato cum Athenaei Epitomâ, intelligitur. Pollux enim lib. VI. sect. 103. ait: λύχνου δὲ δικμύξου τῶν κωμῳδῶν Φιλύλλιος μνη-

μονεύει. In Athenaei Epitomâ autem hoc quidem loco de διμύξῳ λύχνῳ nihil prorſus comparet : ſed ad pag. 699. d. ubi in opere pleniore leguntur iſta verba, καὶ δίμυξον δὲ λύχνον (ἔλεγεν) ἕτερος, ibi obſervavimus in Epitomâ ita ſcribi : Δίμυξον φησὶ λύχνον Φιλύλλιος. Ex quo (quod ibidem iam obiter monuimus) intelligi par eſt, Epitomae auctorem *Philyllii* teſtimonium de διμύξῳ λύχνῳ hoc loco ab Athenaeo in opere pleniore relatum reperiſſe, & brevitatis ſtudio *Philyllii* nomen ex hoc loco in iſtum ſuperiorem transtuliſſe.

μνημονεύει τοῦ διμύξου λύχνου καὶ Μεταγένης ἐν Φιλοθύτῃ, καὶ Φιλωνίδης ἐν Κοθόρνοις. »*Metagenis Philothy-*»*tam* invenio nominatam [nominatum] Polluci libro IX. »[immo, libro X.] cap. XXIII. [ſect. 88.] At *Philoni-*»*dae* verba exſtant apud eundem libro X. cap. XXVI. »[ſect. 115.] ὥσπερ οἱ δίμυξοι τῶν λύχνων. Idem libro ſex-»to, cap. XVIII. λύχνου δὲ διμύξου τῶν κωμῳδῶν Φιλύλ-»λιος μνημονεύει. Minus recte editum Φιλήλιος, & hîc, & »alibi. « Casaubonus. — *Philyllii* nomen hodie reſtitutum eſt in Pollucis editionibus : ad eumdem locum nos etiam ipſi in proxime praecedente animadverſione provocavimus. Altero loco, quem commemoravit Caſaubonus, X. 115. non modo *Philonidae*, verum etiam *Metagenis* teſtimonium de διμύξῳ λύχνῳ adpoſuit Pollux.

Κλείταρχος δ' ἐν ταῖς Γλώσσαις λοφνίδα φησὶ καλεῖν a Ῥοδίους τὴν ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς ἀμπέλου λαμπάδα. Recte τῆς ἀμπέλου ed. Ven. & Baſ. cum ms. *A.* pro quo per operarum errorem καὶ ἀμπέλου in ed. Caſ. 1. poſitum, indeque in ed. Caſ. 2. & 3. propagatum. In *Epit.* haec deſunt. Pro λοφίδα vero, quod in ms. *A.* perperam ſcriptum, recte λοφνίδα editum eſt : de quo ſupra ad p. 699. d. monuimus, ubi attigimus hunc locum. Vide Heſych. in Λοφνίδια, & in Λοφνὶς, & quos laudavit doctus Heſychii editor, Euſtathium ad Odyſſ. κ'. pag. 389. l. 46. & ad Iliad. Ψ'. 1431. l. 29. tum Etymologum, pag. 570. l. 8 & ſeqq. & Antipatrum in Epigr. quod habes in Bruncki Analect. T. II. pag. 120. num. 45. Quibus addendus Lycophron in Alexandrâ, verſ. 48.

Ὅμηρος δὲ &c. »*Homeri* verſus, ubi *lampadas* appel-»lat δετὰς, eſt e βαΨ. λ'. Iliad. « Casaubonus. — Iliad. λ'. 553. Idem verſus repetitur Iliad. ρ'. 663.

Ἐλάνη δὲ &c. De illo vocab. vide notata ad p. 699. d.

λύχνα - - Ἡρόδοτος ἐν δευτέρᾳ Ἱστοριῶν. Vide Herodot. II. 62. & 133. quem locum citavit Athen. X. 438. b. Monuit etiam Pollux, X. 115. λύχνα vero dixit Euripides, Cycl. v. 514. (al. 512.) & fortaſſe quoque Alcaeus, apud Noſtrum lib. X. 430. d. ubi vide Animadv. T. V. p. 415 ſq.

b Κηφισόδωρος ἐν Υ΄. »Sequitur: λυχνοκαυτίαν δὲ ἣν οἱ »πολλοὶ λέγουσι, λυχναψίαν Κηφισόδωρος ἐν Υγιεῖ. Scri»bendum, ἐν Υἱ λέγει: indubitatâ coniecturâ. *Cephi»sodori Suem* novimus ex libro III. [pag. 119. d.] & lib. »VIII. [pag. 345. f.] Praetermiſit Herodoti vocem λυχνο»καΐην.« Casaubonus. — In mendoſa membranarum ſcriptura ἐν υἱεῖ, nil aliud latet niſi ἐν Υἱ: verbo λέγει non erat opus. λυχνοκαΐην Herodotus dixit II. 62. quod ipſum & Pollux X. 115. adnotavit.

Ἐμοὶ δὲ, παῖ δωρόδειπνε, ἀσσαρίου κανδήλας πρίω. Haec *dicentem Cynulcum* inducit Athenaeus, *Ulpiano ſemper adverſantem.* Ego vero, nec quid in illis verbis inſit, quod *Ulpiano adverſetur*, video: & omnino, quid valeat aut quo ſpectet illud παῖ δωρόδειπνε, me non percipere profiteor. Illud mihi videor pulcre intelligere, cum alii convivae famulos ſuos adpellarent, eosque iuberent *faces & laternas in promtu habere*, dicere Athenaeum, Cynicum *Cynulcum*, cui proprius famulus nullus praeſto erat, *unum ex famulis convivatoris rogaſſe, ut ſibi aſſe candelas emeret*, quo & ipſe non ſine luminibus domum abiret. At in hoc nihil ineſt, quod *Ulpianum* feriat: niſi fortaſſe ſtatuas, adpellationem illam παῖ δωρόδειπνε ad ipſum Ulpianum ſpectare; quod quidem quanam ratione quove ſenſu ſtatui poſſit, minime capio. Iſtud παῖ δωρόδειπνε Dalecampius vertit, *puer, coenam qui miniſtras:* cui ſuffragatus eſt Gallicus interpres. At ea vis non ineſt Graecae voci. Ac paene videtur conſulto inepte loquentem Cynulcum inducere Athenaeus: ut, qui vellet dicere παῖ τοῦ δωροδείπνου, id eſt, τοῦ ἑστιάτορος, *famule convivatoris*, παῖ δωρόδειπνε diceret, quaſi *famule convivator:* quo fere pacto ſolent tenuis conditionis homines, & viles paraſiti, famulis eorum quorum coenas aucupantur blandiri, quaſi non minus illis, quam ipſorum heris, gratuitas coenas deberent.

Verſus dein citatur *Aristophanis* huiusmodi:

Ἐκφέρετε πεύκας, κατ' Ἀγάθωνα, φωσφόρους.

quem in Fragm. ex Incertis Fabulis, num. 4. poſuit Brunck, p. 278. Ad *Agathonis* poëtae (de quo vide Fabricii Bibl.

Gr. T. I. pag. 664.) tragoediam aliquam adludere Comicus b videtur, in qua ille verbis iſtis uſus erat, Ἐκφέρετε πεύκας φωσφόρους.

οὐρὰν ὑπείλας. » Ait de Cynulco: καὶ ταῦτ' εἰπὼν, » οὐρὰν ὑπήλασ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν. Ita iuſſimus » edi ex coniecturâ male vulgo conceptum verſum etiam » in mſstis. Dalecampius, ὑπὸ λαιὰν ποδὸς βάσιν: [*caudam ſub ſiniſtri pedis plantam depulit:*] » ſane quam ἀστό- » χως. Noſtram vero coniecturam poſſumus iam confir- » mare Erotiani auctoritate, qui in Hippocrateo Lexico » citat hunc ſenarium ita plane ſcriptum: niſi quod pro » ὑπήλασεν habet ὑπείλλων. Ex illo cognovimus, *Euri-* » *pidis* eſſe verſum, ex *Oedipode* fabulâ. Videtur poëta » leonem iratum deſcripſiſſe eo loci: leones enim in prin- » cipio irae terram caudâ verberant, ut Plinius ſcribit. « Casaubonus. — Non *leonem*, ſed *ſphingem* illo verſu de- ſcriptam eſſe ab Euripide, ex Aeliani lib. XII. De Nat. Animal. cap. 7. diſcimus. Ibi ὑπήλλασα legebatur: quod Schneiderus, Geſnerum ſecutus, in ὑπειλοῦσα mutavit. Apud Athenaeum veteres editiones cum ed. Caſ. in ὑπήλασ' conſentiunt: & ſic etiam ms. *A.* in quo tamen utrum ſignatus ſit apoſtrophus, nec ne, haud exploratum habeo. Nec caeteroquin ab ed. Caſ. diſſentiunt ed. Ven. & Baſ. niſi quod perperam distributis verborum elementis, pro ὑπὸ λεοντόπουν, ita in illis ſcribitur ac ſi ὑπόλεον τόπουν eſſet. In *Epit.* iſta deſunt. Apud Erotianum non ὑπείλλων ſcribitur, (quod de *ſphinge*, quae foeminini generis eſt, dicere Euripides non potuit) ſed ὑπείλλει: quod & ipſum quidem mendoſum eſt; nam ὑπείλει aut ὑπέλλει aut ὑπίλλει ſcriptum oportebat; a verbo ὑπείλω, ὑπέλλω, vel ὑπίλλω, idem valente ac ὑπειλέω, *revolvo*, *retorqueo*; a ſimplicibus εἴλω, ἕλλω, ἴλλω, εἰλέω: de quibus praeſertim conſulendus Hemsterhusius apud Ruhnkenium ad Timaei Lexic. Plat. pag. 71 ſq. Apud Aelianum pro ὑπήλλασα, quod mſsti & editi ante Schneiderum dabant, ὑπείλασα ſcriptum oportuit, foemininum participii aoriſti primi, a praeſente ὑπέλλω vel ὑπείλω: aut (quod Valckenario placuit, in Diatr. Eurip. pag. 192.) ὑπίλασα, a praeſ. ὑπίλλω. Et recte quidem apud Aelianum poſitum *foemininum* genus, quia integra Euripidis ῥῆσις ad *ſphingem* pertinens, ibi adponitur: Athenaeus vero, nonniſi parte illius ῥήσεως utens, eamdemque ad Cynulcum ſuum adcom-

modans, idem participium in *masculino* genere ponere debuit, ὑπείλας vel ὑπίλας. Continuo deinde, ὑπεξῆλθεν τοῦ συμποσίου recte dedit ms. *A.* non ἐκ συμποσίου.

AD CAP. LXII.

Τῶν δὲ πολλῶν τὸ Ἰὴ παιὼν ἐπιφθεγγομένων, ὁ Ποντικιανὸς ἔφη· Τὸ ἴη παιὼν, ἄνδρες φίλοι, μαθεῖν βούλομαι εἴτε παροιμία ἐστὶν, εἴτε ἐφύμνιον, εἴτε τι ἄλλο. Pro eo quod primum παιὼν, & deinde παιὰν editum erat, in membranis *A.* utrobique παιὼν ſcribitur: &, quamquam utraque formula in uſu fuit, tamen conſentaneum erat, ut hîc quidem utrobique eadem teneretur. Introitus iſte ad novam disputatiunculam (ut alii tales introitus) omiſſus in *Epit.* Quod ad vocem Ἰὴ ſpectat, quae ſaepius in hac disputatione occurrit: cum in accentu ponendo, tum in ſpiritu, perquam inconſtantes ſunt libri: nec id mirum, in formulâ praeſertim, quae omnium ore olim, incertâ ſententiâ, aut nullo omnino ſenſu, verſabatur. Novimus vulgatiſſimam eſſe ſcripturam, quae hîc edita erat, ἰὴ: leni ſpiritu, & acuto accentu in ultimâ. Sed quum ex membranis *A.* diſertim adnotatam repererim ſcripturam ἴη penacutam cum aſpero ſpiritu, tenendam hanc putavi. Caeterum conf. Etymol. p. 469. in voce Ἰήιε, & H. Steph. ad Callim. H. in Apoll. vs. 21. ibidemque varietatem lectionis. Pro παιὼν, adnotavit DALECAMPIUS, παίων ſe malle, ἀπὸ τοῦ παίειν. Ac fuerat fortaſſe haec origo illius formulae: (ſic etiam paullo poſt in cod. *Epit.* ſcriptum, nec male fortaſſe:) ſed uſus certe obtinuit, ut παιὼν acute efferretur. De eâdem formulâ commode idem Dalec. conſuli ERASMUM iuſſit, in Proverb. *Io Paean.* Quid ſit vero quod quaerentem Pontianum Athenaeus faciat, an παροιμία (id eſt, *proverbium*) ſit illa formula, non equidem percipio: niſi quod, priusquam finem imponeret libro, etiamnum nonnihil ex dilecti ſui CLEARCHI diſſertatiunculis (quem etiam ſingulari illo elogio ornat, ut *nulli ſecundum ex omnibus Ariſtotelis diſcipulis* dicat) lectoribus ſuis voluerit adponere. Sed ipſe ille ieiunus frigidusque diſſertator *Clearchus* quid voluerit, quum παροιμίαν eſſe formulam illam diceret, non exputo. Ἐφύμνιον commode ab aliis vocatur, id eſt, *formula, quae hymno ſuccinitur*, aut *hymno ſubinde intercalatur.* Sic Calli-

machus, H. in Apoll. vs. 98. & Apollon. Rhod. II. 714. conf. Hephaeſt. Enchir. pag. 70. Eodem ſenſu ἐπῳδὸς vocatur apud Euſtath. in Iliad. ρ'. pag. 1147. cuius verba adponere lubet. Παιωνίζειν, ταυτὸν δ' εἰπεῖν παιανίζειν, ἤγουν ᾄδειν Παιᾶνι Φοίβῳ ὕμνον παιᾶνα· οὗ ἐπῳδὸς τὸ, ἰὴ παιάν. Nec incommode ἐπίῤῥημα vocatur apud Noſtrum, XV. 696. e. ubi ἐπίῤῥημα non peculiari illa notione accipiendum, quâ certam quamdam partem cantici chorici ſignificat, (de qua Heſychius in Ἐπιῤῥήματα, & Suidas in Ἐπίῤῥημα, ſpectans illos Ariſtophanis verſus ex Avib. vs. 754 & ſeqq. ed. Küſt. qui Ἐπίῤῥημα στίχων ιστ'. inſcribuntur, item Hephaeſt. p. 71.) neque ex vulgato Grammaticorum uſu *adverbium* intelligendum: ſed *exclamandi formula*, *interiectio*, ut vocant Latini Grammatici; aut *adclamatio*, ἐπίφθεγμα, ut ait idem noſter Athenaeus pag. 696 extr. At, (quod modo profeſſus ſum) παροιμία & *proverbium* quo pacto nominari haec formula poſſit, parum video.

τὴν Λητὼ, φησὶν, ἐκ Χαλκίδος &c. Vide Callimachi Hymn. in Apoll. vs. 100 ſqq. & Apollodori Biblioth. I. 4, 1. προσβᾶσα τῷ λίθῳ. Recte Dalec. *in ſaxum conſcendiſſe*. Vide Lexicon noſtrum Polybian. in Προσβαίνειν, pag. 524. Mox, quod de eodem *ſaxo* ait, ὃ τῆς τότε πράξεως μίμημα γενόμενον ἀνάκειται παρὰ τὴν πλάτανον ἐν Δελφοῖς: in promtu erat μνῆμα corrigere, praeeunte Dalecampio, *monumentum* interpretante. At μίμημα non modo noſtrae membr. *A.* tuentur; ſed idem vocabulum Breviator etiam in ſuo codice repererat; pro quo ille (veluti conſulto cavens, ne quis μνῆμα legendum ſuſpicaretur) μίμησις ſcripſit. Nec profecto ita abſurda eſt iſta veterum librorum ſcriptura, quin potius commodiſſima veriſſimaque haberi debeat, intelligendo *in lapide illo inſculptum fuiſſe rei olim geſtae ſimulacrum.* Valet enim μίμημα idem atque εἴδωλον & ἀπεικόνισμα, i. e. *imago*, *ſimulacrum*, *adumbratio*: ut docet H. Stephanus, Theſ. T. II. pag. 939. b. c. Eodem modo apud Appianum, De Bello Mithrid. cap. 77. in ſimili narratione, pro μήνυμα, quod olim editum erat, & pro μνῆμα, quod nos veterem Interpretem ſecuti edidimus, μίμημα ex optimorum mſſtorum conſenſu reſtitui auctori debet; quemadmodum in Adnot. ad illum locum (Vol. III. noſtrae edit. pag. 636.) monuimus. Verbum γενόμενον, in ſecundo aoriſto, tenent quidem cum editis ambo mſſti: ſed γινόμενον

omnino in praeſente tempore deſideraveram; niſi fortaſſe ſignificare Clearchus voluit, conſpectas quidem olim fuiſſe in illo lapide imagines rem geſtam oculis ſubiicientes, ſed ſuâ aetate formas olim inſculptas non amplius dignoſci poſſe. παρὰ τὴν πλάτανον dedit ms. *A.* pro quo Epitomae auctor ſuo (ut videtur) arbitratu περὶ poſuit; quod cur ab editoribus adoptaretur, non ſatis cauſſae fuit.

καὶ βάλε παῖ. Sic ambo codd. mssti; non βάλλε. Mox dein, ἀπὸ τούτου λεχθῆναί φασι τὸ, ἴε παῖ, καὶ ἴε παιών. Cum utrobique ιε hic editum eſſet *leni ſpiritu*, nihil quidem ex membr. *A.* adnotatum eſt: ſed in ms. *Ep.* utrobique ἴε ſcribitur, ut paullo ante; quod verum iudicavi. Porro non ſpernendum fortaſſe quod hîc in *Epit.* παίων penacute, non παιὼν, ſcribitur.

ἐπὶ τοῖς δεινοῖς ἀλεξητήριόν τινα παροιμίαν λέγουσιν, ε ἰὴ παιών· καὶ οὐχὶ, ἴε παῖ. Iſtud λέγουσιν ex ms. *A.* reſtitui: pro quo praeter rationem φασὶν ex *Epit.* adſciverant editores. In eo potius Epitomam ſequi debuerant, ut ἰὴ παιών hîc ſcriberent, quod quidem noſter codex recte exhibet; non ἴη παιών. Agitur enim hîc de invocatione *Apollinis medici* & malorum averruncatoris: ubi ἰὴ & ἰήιε *leni ſpiritu* (ἀπὸ τῆς ἰάσεως, *a medendo*) pronunciabatur; ut diſertim Heſychius monuit, voce Ἰήϊος, & Etymologus, pag. 469. l. 50.

πολλοὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῖς τέλος ἔχουσιν ἐπιφθεγγόμενοι, οἱ μὲν ἐν παροιμίᾳ φασὶν οὕτως τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον ἰὴ παιὼν, διὰ δὲ τὸ λίαν ἡμῖν εἶναι σύνηθες λανθάνον ὂν παροιμία, οἱ δέ τι τοιοῦτον λέγοντες οὐχ ὡς παροιμίαν. Ut iſta edidimus, ſic ſcripta exhibet vetus codex *A.* niſi quod λανθάνομεν habet, ubi nos λανθάνον ὂν poſuimus. In editis ſic legebatur: πολλοὶ – – – ἐπιφθεγγόμενοι, ἐν παροιμίᾳ ὡς οὐχ ἁπλῶς ἐφύμνιον φασὶν τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον ἰὴ παιών. διὰ δὲ τὸ λίαν ἡμῖν εἶναι σύνηθες λανθάνειν ὂν παροιμία, &c. Ad quae ſpectat CASAUBONI Animadverſio haec: »*Mos* olim fuit multorum, *ut finito* »*aliquo negotio, vel etiam convivio, ἰὴ* Παιὼν *aut* Παιὰν *ac*» *clamarent.* Cauſſa eius conſuetudinis fuſe explicatur iſto »loco: qua in parte manca eſt iſta periodus, haud faci»le ſine libris melioribus ſanabilis, διὰ δὲ τὸ λίαν ἡμῖν εἶ»ναι σύνηθες λανθάνειν ὂν παροιμία, οἱ δὲ τὸ τοιοῦτον λέγον»τες οὐχ ὡς παροιμίαν.« — Editam olim ſcripturam, omiſ-

sis nonnullis quae in opere pleniore leguntur, aliis inser- e
tis, ex *Epitomâ* consarcinaverat primus Editor: nec tamen ipsam Epitomam adcurate secutus erat: nam in illâ (in nostro quidem codice) ἐν παροιμίαις legitur, non ἐν παροιμίᾳ: tum in eâdem, καὶ ὡς οὐχ ἁπλῶς &c. ubi καὶ particula omissa est in editis libris. At totam illam ῥῆσιν, καὶ ὡς οὐχ ἁπλῶς ἐφύμνιον, suo iudicio hoc loco inseruit Epitomae auctor, quoniam initio huius capitis introitum illum huius disputationis omiserat, ubi in opere pleniore Pontianum Athenaeus induxit de illa formulâ quaerentem, *utrum* παροιμία *sit, an* ἐφύμνιον. Denique, ubi pro eo quod in membr. *A.* λανθάνομεν scribitur, λανθάνειν ὃν editum erat, ibi in nostro cod. *Epit.* non disertim λανθάνειν ὃν scribitur, sed terminatio verbi (pro calligraphi nostri more) non expressa est: videtur autem λανθάνον ὃν debuisse. Caeterum non dissimulamus, haud multo magis perspicuam esse orationem, quae e membranis a nobis restituta est, quam quae ante edita erat. Illud meminerit studiosus lector, verba τὸ δὴ λεγόμενον usitatam Graecis esse formulam, ubi significare volunt, locutione se uti proverbiali. Vide IV. 130. b. & Lexic. Polyb. in Λέγειν, pag. 364.

In illis quae ex *Heraclide* adferuntur, ubi ἰὴ παίων, ἴη παιὰν, editum erat, ibi transpositis verbis *primum* παιὰν, *deinde* παιὼν, (sic recte scriptum posterius vocab.) dedere ambo nostri mssti. Ad particulas ἰὴ & ἴη nihil quidem ex ms. *A.* adnotatum: in ms. *Ep.* vero est ἴη παιὰν, ἴε παιών. Nos utrobique ἴη scribendum existimavimus, quemadmodum & paullo post rursus ἴη παιὰν ponitur; ubi in ἴη scripti & editi consentiunt, παιὰν vero pro olim edito παιὼν scripti libri dederunt. Quod deinde edebatur, βραχέων, id tenet quidem (quod sciam) f
codex *A.* sed aut βραχειῶν (nempe συλλαβῶν) scriptum oportuit, aut βραχέως, quod ex *Epit.* adscivimus. Denique, pro eo quod βραχειῶν γὰρ γινομένων editum erat, rectius nobis visum est βραχειῶν γοῦν γινομ. quod idem codex *Epit.* dedit. Ad totum istum locum haec notavit Casaubonus: »Quod ex *Heraclide Pontico* »subiicitur, frivolum est, &, ut recte iudicat Noster, »φανερῶς πέπλασται. Aiebat ille, *Apollinem primum super* »*libatione ter dixisse*, ἰὴ Παιὼν, ἰὴ Παιὼν, ἰὴ Παιών: eâque »acclamatione *dedisse* mortalibus *exemplum trimetri versus*

f »*non unius generis.* Nam ſi in utrâque harum vocum *ἰὴ* »Παιὼν priores ſyllabas produxeris, feceris *heroicum* ſpon»daicum: hexametros vulgo vocant metrici: ſed erit τρί»μετρος, ſi metiaris κατὰ δίποδίαν. Quod ſi priores ſylla»bas corripueris, erit *ſenarius iambicus* ex puris iambis. Si »corripiens in caeteris, producas in ultimo pede, *Hippo»nacteum* ſcazontem concinnaveris. Haec mens eſt eorum »quae ex Heraclide relata, hodie in omnibus exemplari»bus ſcribuntur, non ſine vitio. Sed distinguendum ac le»gendum: βραχειῶν δ' αὖ γινομένων, [percommode γοῦν ms. *Ep.*] »εἰ δύο τὰς ἁπασῶν τελευταίας συλλαβὰς μακρὰς »ποιήσει τις, ὁ Ἱππώνακτος ἴαμβος ἔσται. Poteſt autem »prior in voce *ἰὴ* produci, ſi deduci volumus ab *ἰάω*, »quod eſt *ſano:* nam τὸ ι vocis ἰατρὸς & τῶν συστοίχων »producunt poëtae. Verum inepti ſumus nimis, ſi in expli»candis hoc genus afaniis operam noſtram abutimur.« — Sive *ἰὴ* legas, quod ab *ἰάομαι*, *ſano*, derivant; ſive *ἵη*, quod ad verbum *ἵημι*, *mitto*, *iacio*, *ferio*, referunt; prima vocalis iota per ſe *longa* eſt, ſed ob ſequentem vocalem *corripi* poteſt. Caeterum cogitari hîc poterat de quinque partibus *modi* vel *cantici Pythici*, quarum una ἰαμβικὸν vel ἴαμβος, alia σπονδεῖον dicebatur: de quibus Pollux, IV. 84. & Strabo, lib. IX. pag. 421 ſub fin. Sed harum quidem alia ratio fuit.

AD CAP. LXIII.

Μετὰ ταῦτα ἤδη &c. »Veteres inter ſurgendum a men»ſa, *disceſſuri e convivio, Diis libabant*, aut thus vel aliud »thymiama adolebant. Non ſivit hoc indictum doctor no»ſter: ſed debilis hodie & mutila haec periodus eſt etiam »in membranis. Sic enim omnes codices: Μετὰ ταῦτα ἤδη »μελλόντων καὶ ἡμῶν ἀνίστασθαι, ἐπεισῆλθον παῖδες φέ»ροντες ὁ μέν τις θυμιατήριον, ὁ δὲ . . . . . »Ex coniecturâ & re ipſâ lacunam ita explemus, ὁ δὲ λι»βανωτὸν, ὁ δὲ σπονδεῖον. *Alius*, inquit, *thuribulum fere»bat, alius in acerrâ thus, alius pateram ad libandum.*« Casaubonus. — Quae hîc lacuna filum ſermonis ſubito interrumpit, eius cauſſam in Praefatione, T. I. p. xcviii. expoſuimus: docuimusque, quae deinde in editis libris ſubiiciuntur usque ad finem *carminis in Sanitatem*, ea non ex codice aliquo opus plenius exhibente, ſed *ex Epitomâ* ab

Editoribus esse adiecta: nam in aliis omnibus codicibus Athenaei, qui hodie supersunt, exceptis vetustissimis nostris membranis, maior quam in editis lacuna est, & nonnisi pauca, quae totum opus claudunt, inde a verbis, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι, supersunt. In membr. *A.* vero (praeterquam quod ima pars postremi folii abrupta est, adeoque postremi versus tam posterioris columnae folii recti, quam prioris columnae versi folii, perierunt) reliqua pars folii supereſt, sed in priore columna folii versi ita evanida & exesa scriptura est, ut vix quidquam discerni possit. In duodecimâ quidem fere lineâ illius columnae dignoscuntur etiamnum verba illa, quae ex Epitomâ edita sunt, Ἔθος δὲ ἦν ἀναστᾶσι: deinde ex sexto versu Cantici quod subiicitur, ubi τᾶς εὐδαίμονος perperam legebatur, in membr. adhuc discerni potest scriptura τᾶς εἰσοδαίμονος.

Ἔθος δὲ ἦν ἀναστᾶσι &c. Breviator suo more Ὅτι praefixit: Ὅτι ἔθος ἦν &c. Qua particulâ omissâ dissimulavit Venetus editor, ex Epitomâ esse haec inserta. Sed ante ista verba in nostro quidem codice *Epit.* inserta nonnulla alieno prorsus loco leguntur: de quibus moneo, ne quem turbent lectorem, qui in eumdem aut alium similem codicem olim inciderit. Verba haec sunt: Ὅτι ἐν τῷ βυρσηναίων (sic corrupte, pro συρβηναίων: & in fine superne notatur alia vocis terminatio ῳ) χορῷ ἕκαστον τὸ δοκοῦν ἑαυτῷ κατᾴσαι δεῖ προσέχοντα οὐδὲν τῷ προκαθημένῳ καὶ διδάσκοντι τὸν χορόν. Quae nimirum huc temere translata sunt ex pag. 697. f.

Παιᾶνα εἰς Ὑγίειαν ἐποιήσε τόνδε Ἀρίφρων ὁ Σικυώνιος. a
» Pulcherrimum est quod sequitur *Canticum* in commenda-
» tionem *Sanitatis.* Athenaeus *pacanem* indigerat; alii sim-
» pliciter ᾆσμα. Maximus Tyrius principio Diatribae XLI.
» Ἀιδεταί τι ἐξ ἀρχαίου ᾆσμα ἐν εὐχῆς μέρει, Ὑγίεια πρεσ-
» βίστα μακάρων, μετά σου ναίοιμι τὸ λειπόμενον βιοτᾶς.« Casaubonus. — Rursus Ὅτι παιᾶνα &c. scribitur in Epitomâ: reliqua eadem. Ὅτι rursus omiserunt editores. De *Ariphrone Sicyonio*, & eius *paeane* quem vocat Athenaeus, vide Fabricium Bibl. Graec. T. I. pag. 574. & T. XIII. pag. 463. In *Scoliis* retulit Brunck, Analect. T. I. pag. 159. & Anacr. pag. 107. quare Animadversionibus suis illustravit Iacobs, Vol. I. Part. 1. pag. 309. In Scoliis itidem, num. XXVII. posuit illustravitque Ilgenius.

a Quod ad hoc canticum Suidam in Ἀρχίας adluſiſſe Fabricius ait, id ſecus eſt. *Scolion* enim, quod ibi laudatur, illud eſt quod ſupra (p. 694. e. num. VII.) ab Athenaeo adpoſitum vidimus. In deſcribendo carmine tenuimus *verſiculorum distributionem* quae *Caſaubono* placuerat. Aliam distributionem propoſuit *Ilgenius*, pag. 126 ſq. Caeterum hoc loco mentionem feciſſe Athenaeus videtur *metaniptri Sanitatis*, quod poſt coenam infundebatur convivis: (de quo vide lib. XI. cap. 73.) qua occaſione carmen iſtud adpoſuerat.

Verſ. 2. Pro vulgato μετὰ σοῦ, quum in reliquo toto cantico conſtanter ſervatus ſit Doricae dialecti color, μετὰ σεῦ ſcripſi cum Brunckio & aliis. Atque ita recte ſcribitur apud Lucian. in libello PRO Lapſu inter Salut. cap. 6. T. III. ed. Bipont. pag. 293. ubi initium huius carminis citatur, quod adpellat Lucianus τὸ γνωριμώτατον ἐκεῖνο, καὶ πᾶσι διὰ στόματος.

Verſ. 5. εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις ἢ τέκεων. Haud paulo magis hoc placet, *aut prolis*, quam quod eſt in ſimillimis *Licymnii* verſiculis apud Sextum Empir. XI. 49. ἢ τοκήων, *aut parentum.*

Verſiculus 6 & 7. in ed. Caſ. ita legebantur:

τᾶς εὐδαίμονός τ' ἀνθρώποις
βασιλῆΐδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων.

Quo refertur CASAUBONI Animadverſio: »Pro τᾶς εὐ»δαίμονός τ' ἀνθρώποις &c. in Excerptis legitur ἰσοδαί»μονος, melius. Vulgi iudicio *imperia* & principia *homi»nes Diis aequant*, redduntque Διῒ ἰσοταλάντους καὶ ἀντι»φερίστους.« — At non modo melior, ſed unice vera lectio ἰσοδαίμονος eſt: nec iſtud εὐδαίμονος ullius codicis auctoritate nititur, ſed a Caſaubono vel e ſuo vel ex alius docti viri ingenio erat invectum, cum operarum errore in ed. Ven. & Baſ. ἰδδαίμονος excuſum eſſet, pro ἰσοδαίμονος, quod etiam in ſuo Epitomae codice Editor Venetus reperierat. Et conſentit non modo noſter cod. *Epit.* verum etiam veteres membranae *A.* in quibus inter caetera evanida hoc ipſum vocab. εἰσοδαίμονος adhuc diſcernitur: ubi ſuo more ſcriba illius codicis ει & ι permutavit. Idem vocab. habet Licymnius apud Sextum Emp. l. c. & Plutarchus, hoc idem carmen reſpiciens, in libello DE Fraterno Amore, Opp. T. II. pag. 479. a. & DE Virtute Morali, Tom. II. p. 450. b. Conf. Aeſchyli Perſ. 636. Sic ἰσόθεος τυραννὶς Pla-

to De Republ. lib. VIII. ſub fin. ex Euripidis Troad. 1177. ed. Musgr. Quorum locorum nonnulla, ab aliis praeterita, adnotavit PORSONUS, in Praefat. ad Eurip. Hecub. ed. 2. pag. 30. Iam quod in noſtro cod. *Ep.* ſcribitur, τοῦ ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς, manifeſte mendoſus eſt ille τοῦ articulus. Diceres, ἀνθρώπου fortaſſe debuiſſe eumdem codicem, quemadmodum eſt in Licymnii verſu apud Sextum ἰσοδαίμονος ἀνθρώπου βασ. ἀρχᾶς: at apud eumdem Sextum articulus τᾶς recte praepoſitus eſt, in ms. *Ep.* vero recte ἀνθρώποις ſcribitur. Denique etiam in membr. *A.* ſatis adhuc dignoſci poteſt τᾶς articulus. Sed de ſede *coniunctivae particulae* τ' naſcitur dubitatio: nam in *Epit.* non, ut in editis *libris*, τ' ante ἀνθρώποις poſita eſt, ſed *proxime ante* ἀρχᾶς, hoc modo:

τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις
βασιληΐδος τ' ἀρχᾶς:

eodemque modo in cod. *A.* ſcriptum fuiſſe videtur, quoad ex evanidâ ſcripturâ iudicare licet. Sed quum parum commodus ei particulae is locus eſſe videretur, τᾶς τ' ἰσοδαίμονος ſcripſi cum *Ilgenio*: quod ipſum etiam *Porſono* (ſi bene memini; nam libellus non amplius penes me eſt) placuit. Licymnius, apud Sextum, ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος dixit.

Verſ. 8. Doricam formam Ἀφροδίτας dedit noſter cod. *Epit.* *Verſ.* 11. μάκαιρ' ὑγίεια, eliſâ ultimâ vocali in b μάκαιρα, ſcripſi cum *Brunckio* & *Ilgenio*.

Verſus 12. ſic editus erat,

τέθηλε πάντα, καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρ.

Ibi adnotavit CASAUBONUS: »Idem liber [nempe Hoe»ſchelianus codex *Epit.*] ſcribit, Τέθηλε πάντα, καὶ λάμ»πει χαρίτων ὄαρι: & in orâ libri ὄαρ. Neutrum placet: »rectum eſt ἔαρ. « — Doricum τέθαλε nobis obtulit codex noſter: ſed idem in fine verſus ὄαρ habet. Quo de vocabulo viderint docti, an interpretationem aliquam admittat huic loco opportunam: equidem quum nullam repererim, ἔαρ tenui, quod recte ab Editoribus poſitum videbatur.

AD CAP. LXIV.

Poſt hymnum in Sanitatem, in ed. Ven. & Baſ. unius fere lineae ſpatio vacuo relicto, ſequebantur haec, ita ſcripta: Ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι λέγει οὗ-

b τως Κρεανο Μοῦσαι καὶ τὸν ἐκ Τυῤῥηνίας οἶνον σὺν ὀκτὼ λαμβάνειν ἐπίσταμαι. Pro quibus in ed. Caſ. ita ſcribitur: Ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι λέγει οὕτως·

Κρεανομοῦμαι, καὶ τὸν ἐκ Τυῤῥηνίας
οἶνον σὺν ὀκτὼ λαμβάνειν ἐπίσταμαι.

Quo ſpectat CASAUBONI Animadverſio haec: » Quae *poſt* » *Ariphronis paeanem* ſubiiciuntur usque ad vocem Ταῦτα, » quo pertineant, ob vitium codicum non aſſequimur: & » forteaſſe alieno loco ſunt poſita. Sed praeeuntes membra- » nas Italicas ſumus ſecuti: a quibus nihil plane variat ſcri- » ptus liber, quem a praeſtantiſſimo viro *Huraldo Meſſaeo* » utendum paucos ante dies accepimus. « — Diximus ſupra, priorem columnam poſtremae paginae vetuſtarum membranarum partim evanidam eſſe, partim ſub finem abruptam: iam denique poſterior columna, poſtrema totius codicis, (quâ ipſâ univerſi operis concluſio continetur, non ad mediam usque columnam pertingens) ab his verbis incipit, initio quidem exeſis, deinde vero ſatis adhuc legibilibus: οἱ δ᾽ασιν . . . . πατρος γαρ . . . . γραφος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι Φακὴ λέγει οὕτως· Κρεανομοῦμαι, καὶ τὸν ἐκ Τυῤῥηνέας (ſic mendoſe, pro Τυῤῥηνίας) οἶνον σὺν ὀκτὼ λαμβάνειν ἐπίσταμαι. Ex iſta poſtremâ columnâ veterum noſtrarum membranarum (ipſum Athenaei opus, non Epitomam complectentium) in alios codices propagata ſunt ea, quae hoc loco in ſuperioribus editionibus legi diximus. Nam in *Epitomâ* haec praetermiſſa ſunt. CASAUBONUS in Animadv. ad VII. 301. b. (T. IV. edit. noſtr. pag. 226 init.) mutila iſta, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι, hoc modo ſupplenda cenſuerat, Ἀριστοφάνης ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι, Δράματα: at hoc ipſo loco in Graeco Athenaei contextu exiguam lacunam, quae in ſuperioribus editionibus inter vocab. δράματι & verbum λέγει erat, diſſimulavit; in Animadverſionibus autem nullius ſupplementi meminit. In membranis noſtris poſt vocem δράματι, nomen ipſum dramatis, ita paene evanidum ut de eo recte legendo iam ante multa ſecula deſperaverint ii qui ex his membranis opus Athenaei deſcripſerunt, oculorum aciem intendens *Godofredus Schweighaeuſer* opportune admodum eruebat, nempe Φακή. Unde ſimul intelligebatur quodnam fuerit poëtae nomen in πατρος exiens, ſcil. Σώπατρος. *Sopatrum* enim, comicum poëtam, eumdemque parodum, fabulam edidiſſe

Φακῇ vel Φακῇ inſcriptam, non ſolum Suidam teſtem habemus, quem Fabricius citavit, Bibl. Gr. T. I. pag. 788. ſed ipſum etiam Athenaeum, VI. 230. e. Iam & illud vocabulum quodnam fuerit, quod in γραφος deſinit, haud obſcurum erat: nam idem *Sopater* apud Noſtrum paſſim non modo *Parodus* cognominatur, ſed ſubinde etiam ὁ Φλυακογράφος, XIV. 644. c. 649. a. & 656. f. Quod ſi (uti videtur) paulo latius ſpatium eſt in evanidis membranis, videndum fuerit ne poſt γὰρ etiam vox Πάφιος forte locum habuerit, nam *Paphius* idem Sopater fuit, & Σώπατρος ὁ Πάφιος ſubinde cognominatur, ut II. 71. b. III. 119. a. IV. 160. e. In ea parte diſputationis, quae ante iſta verba periit, dixerat fortaſſe Athenaeus, pro *Sanitatis metaniptro* datum eſſe convivis exquiſitum aliquod *vinum Etruſcum*: (quo de genere *Lunenſia* vina Plinius laudat, XIV. vi. 8, 5. ubi vide Harduin.) obſervaveratque fortaſſe, *etiam Graecos olim cognitum habuiſſe* (οἰδασιν) *Etruſcum vinum*, in eamque partem *Sopatri teſtimonium* iſtud adpoſuit.

Ταῦτα, φίλτατε Τιμόκρατες &c. »Demum operi ſuo co-
»lophonem imponit auctor, &, Ταῦτα, ait, φίλτατε Τι-
»μόκρατες, κατὰ τὸν Πλάτωνα, οὐ Σωκράτους νέου καὶ κα- c
»λοῦ παίγνια, ἀλλὰ τῶν δειπνοσοφιστῶν σπουδάσματα.
»PLATONIS locus quem reſpicit, hic eſt, ex Epiſtolâ ſe-
»cundâ: [ſub. fin.] Διὸ οὐδὲν πώποτ' ἐγὼ περὶ τούτων γέ-
»γραφα· οὐδ' ἔστι σύγγραμμα Πλάτωνος οὐδὲν, οὐδ' ἔσται.
»τὰ δὲ νῦν λεγόμενα, Σωκράτους ἐστὶ καλοῦ καὶ νέου παί-
»γνια. Ita videtur Athenaeus eum locum Platonis legiſſe:
»non ut nunc editur, καλοῦ καὶ νέου γεγονότος. « CASAUBONUS. — Athenaeum in Platonis Epiſtolâ, pro νέου γεγονότος, quod hodie legitur, νέου παίγνια legiſſe, non equidem adfirmaverim. Potuit Deipnoſophiſta ſuo nomine ſuoque iudicio illud vocabulum παίγνια adiicere verbis e Platone citatis. Oborta autem nobis olim ſuſpicio erat, ſedem vocabulorum παίγνια & σπουδάσματα fortaſſe, contra id quod Athenaeus voluiſſet, fuiſſe permutatam. Sed nihil prorſus ſuper hoc loco ſtatuere equidem auſim; cum praeſertim apud ipſum Platonem, quid ſit quod dixerit philoſophus Σωκράτους καλοῦ καὶ νέου, haud ſatis mihi liqueat. Speraveram aliquid lucis verbis iſtis Platonis adfuſum me reperturum in *God. Olearii* Diſſert. de Scriptis Socratis, Stanleii Hiſtoriae Philoſophicae inſertâ, ubi ex profeſſo tractatur ille locus, ſect. 7. pag. 204

c & ſq. ſed nihil eorum, quae ibi quaeſiveram, reperire mihi contigit.

» Addit poſtremo: κατὰ γὰρ τὸν Χαλκοῦν Διονύσιον,

» — Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν
» ἢ καταπαυομένοις, ἢ τὸ ποθεινότατον;

» Ne ultimae quidem dictioni operis huius pepercerunt iſti » librorum tortores. Legebatur enim prius, ἢ τὸ πιθανό- » τατον: quam lectionem pluribus exprimere conatus eſt » Dalecampius: fruſtra: nam verum eſt quod ex Epitomâ » publicavimus. Solet Athenaeus in principio omnium li- » brorum, & in multorum fine, amicum ſuum *Timocratem* » affari, & nominatim compellare. Nunc quoque in extre- » mo opere illum appellat: aitque, (aliena verba, ut fere » ſolet, ſententiae ſuae accommodans) *nihil eſſe pulchrius,* » *quam & inchoantem aliquid & abſolventem, eius meminiſſe* » *quod tibi ſit cariſſimum:* puta, amici coniunctiſſimi, qualis » Athenaeo fuit hic Timocrates. Certum eſt, nihil eſſe aman- » tibus iocundius, quam ſuorum amorum nomina ſaepe » uſurpare. Ariſtenaetus: Ἧς δι' ἔρωτα πολὺν οἶδα καὶ νῦν » τὸ προσφιλὲς ὄνομα πολλάκις εἰπών. At quoniam hominum » generi nihil eſt Deo amicius; ab eo incipiendum, in eo » deſinendum monent ſapientes. Gregorius Nazianzenus in » Apologetico: Τάξις ἀρίστη παντὸς ἀρχομένῳ καὶ λόγου » καὶ πράγματος, ἐκ θεοῦ τε ἄρχεσθαι, καὶ εἰς θεὸν ἀνα- » παύεσθαι. « CASAUBONUS. — In *Epit.* epilogus iſte continuo poſt hymnum in Sanitatem ſubiicitur: Τί καλλίον ἀρ- χομένοις &c. Pro ἀρχομένοις vero, quod erat in ed. Ven. & Baſ. & in utroque msto, rectè ἀρχομένοισιν correxit Caſaubonus: unde prodiit poſterius hemiſtichium hexa- metri, quem ſequitur pentameter; nam Elegiaca car- mina ſcripſit ille *DIONYSIUS*, *Aeneus* cognomine. Vide X. 443. d. & XV. 668. e. Priora autem verba ex *Pindari- cis* illis expreſſit Dionyſius, quae ſua etiam fecerat Ari- ſtophanes, Equit. vs. 1261 ſq. ubi vide Schol.

Animadverſionibus ſuis CASAUBONUS hunc *Epilogum* ſub- iecit, cui & nos ipſi lubentes ſubſcribimus: » Sic igitur » in amici *Timocratis* iocundiſſimo nomine opus iſtud ſuum » claudit Athenaeus. At nos, quibus dedit DEUS OPT. MAX. » longi adeo, & tam moleſti, ne dicam ardui, incepti fi- » nem videre, in quo potius deſinemus, quam in ὑπερα- » γίῳ & ὑπεραῤῥήτῳ ipſius nomine? Εἰ γὰρ νοῦν εἴχομεν, » aiebat ſapientiſſimus ſenex Epictetus, [Diſſert. lib. I. cap.

16. ſub fin.] » ἄλλο τί ἔδει ἡμᾶς ποιεῖν καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ, c
» ἢ ὑμνεῖν τὸ θεῖον, καὶ εὐφημεῖν, καὶ ἐπεξέρχεσθαι τὰς
» χάριτας αὐτοῦ; οὐκ ἔδει καὶ σκάπτοντας, καὶ ἀροῦν-
» τας, καὶ ἐσθίοντας, ᾄδειν τὸν ὕμνον τὸν εἰς τὸν Θεόν;
» Μέγας ὁ ΘΕΟΣ, ὅτι ἡμῖν παρέσχεν ὄργανα ταῦτα, δι'
» ὧν τὴν γῆν ἐργαζόμεθα. Μέγας ὁ ΘΕΟΣ ὅτι χεῖρας δέ-
» δωκεν, ὅτι κοιλίαν, ὅτι αὐξεσθαι λελιθότως, ὅτι καθεύ-
» δοντας ἀναπνεῖν. Ταῦτα ἐφ' ἑκάστου ἐφυμνεῖν ἔδει· καὶ
» τὸν μέγιστον καὶ θειότατον ὕμνον ἐφυμνεῖν, ὅτι τὴν δύ-
» ναμιν ἔδωκε τὴν παρακολουθητικὴν τούτων καὶ ὁδῷ χρη-
» στικήν. Tibi ergo, aeterne, immortalis, ter ſancte DEUS,
» tibi ſoli ἑάων δωτῆρι, pro abſoluto opere, gratias ſup-
» plex quantas poſſum maximas, & ago nunc, & por-
» ro ſemper vivus nec vivus agam: dum quidem vigiliae
» hae noſtrae manebunt: quas non magis ἐπτοημένου πρὸς
» τὰ κάλλιστα τῶν μαθημάτων animi, quam piae mentis
» & devotae Numinis tui maieſtati, extare apud poſteros
» monumentum optamus. «

B. C. D.

FINIS

ANIMADVERSIONUM IN ATHENAEUM.

ADDENDA ET CORRIGENDA

cum in Graecis Athenaei & in Latina verſione, tum in Notis & Animadverſionibus.

LECTORI SALUTEM.

Addendorum & Corrigendorum ſyllogen hanc edentibus non otium illud contigerat nobis, quo, quae in Athenaeum elucubrati ſumus, ea ſtudioſe perlegere cuncta & retractare licuiſſet: ſed, quae vel praetermiſſa, cum ad rem facerent, memineramus, vel, cum minus commode olim a nobis poſita eſſent, obiter interim obſervata & in oris exempli editionis noſtrae notata habebamus; maxime vero quae a Viris doctis, ex quo quaeque pars noſtrae operae prelo iam erat commiſſa, ſive publice monita ad noſtram notitiam pervenerunt, ſive privatim nobiscum perhumaniter communicata ſunt, ad emendandum vel illuſtrandum Deipnoſophiſtam noſtrum ſpectantia; ea ſecundum librorum Athenaei ſeriem ita hîc collecta dare conſtituimus, ut ad quemque Auctoris noſtri locum, ſi quid vel in Contextu vel in Latinâ verſione vel in Animadverſionibus corrigendum aut ſupplendum nobis occurriſſet, id nullo negotio reperire poſſet ſtudioſus Lector. Alia ſive ab operis typographicis errata, ſive a nobis ipſis parum feliciter adminiſtrata, quae obſervationem noſtram ad hunc diem effugerunt, iuſtus quisque huius generis ſcriptionum aeſtimator reliquo noſtro ſtudio facile condonabit. In Virorum doctorum numero, qui ad emendandum illuſtrandumve Athenaeum ſuas nobis ſymbolas benevole contulerunt, praeter Corayum, Iacobsium,

GROTEFENDIUM, quorum Obſervationes fere cunctae ſuo quaeque loco Animadverſionibus noſtris iam inſertae ſunt, ſingulariter eminet eruditiſſimi Viri noſtrique amantiſſimi *Ioh. Franc.* BOISSONADI, Pariſienſis, indefeſſa induſtria: qui incredibilem numerum obſervationum nobiscum communicavit, partim ſuo ex cultiſſimo ingenio ductarum, partim ex optimis quibusque libris, qui nobis non in promtu fuerant, decerptarum: quarum magnam quidem partem, quae in tempore ad nos pervenerat, iam ſuo quamque loco in uſum noſtrum convertere nobis licuit; ſed inſignis pars ſupereſt, quae tum demum ad manus noſtras pervenit, quum & Contextus Athenaei noſtrâ ex recenſione & Animadverſiones noſtrae typis iam eſſent excuſae. Priusquam vero quae ad ſingula Athenaei loca adnotanda habemus expromamus, gratum nos facturos Lectoribus Athenaei ſtudioſis confidimus, ſi *Caſauboni Praefationem ad Lectorem*, Animadverſionibus ſuis praemiſſam, adpoſuerimus; eique *Elogium* ſubiecerimus, quo *Athenaei* merita de bonis literis nuper proſecutus eſt Vir cum exquiſito iudicii acumine, tum doctrinae copiâ clariſſimus, *Guil. Emanuel* SAINTE-CROIX, in nova editione eruditi operis, cui titulus *Examen criticum veterum Auctorum, qui res Alexandri Magni ſcripſere.*

ISAACI CASAUBONI
Praefatio ad Lectorem, Animadverſionibus in Athenaeum praemiſſa.

» VETUS eſt eruditorum querela, candide Lector, mendis deformibus antiquorum ſcatere monumenta. Queſti ſunt & ſaepe & graviter de hoc ſtudiorum malo accuratiores omnium aetatum philologi, hiſtorici, philoſophi, medici, iuris periti, & beati etiam patres: atque uno ver-

bo, ſicut alibi clare oſtendimus, quicunque fere apud Hebraeos, Graecos & Latinos, ab annis retro bis mille & amplius, cum iudicio pariter & amore veritatis, in literarum ſtudiis ſunt verſati. Nimirum ita res habet: hominis & omnium humanorum operum qua corporis, qua ingenii, ſiremps lex eſt. Naſcitur ille & denaſcitur: ſexcentis interea valetudinis adverſae incommodis, aliisque caſibus obnoxius. Scias & in iſtis uſu idem venire. Itaque cum ex infinita prope veterum ſcriptorum copia oppido pauci interitum effugere: tum horum plerique ſic laceri, ſic corrupti, ſic mendis deturpati, vix ut ipſi in ſuis ſcriptis, ſi virgulâ, ut aiunt, divinâ huic luci fuerint redditi, ſeſe ſint agnituri. *Tantum aevi longinqua valet mutare vetuſtas.* Miſera profecto res, & ſapientiae ſtudioſis vel veris lacrymis deflenda. Unde enim nobis eruditio parabilis, unde cognitio diſciplinarum, unde totius praeteriti temporis notitia, niſi ex libris antiquorum? Iis ſi utimur depravatis, quid ſupereſt aliud niſi ut Ixioni ſimiles umbram pro re, errorem pro ſcientia, falſum pro vero amplectamur? Ut plane ridiculi ſint, qui emendato-ne an inemendato libro utantur, ſua nihil putant intereſſe. Iſti ſunt, partim Democriti populares & Arcades βαλανηφάγοι, partim vitiligatores literas perverſe docti, divinae Critices (legitimam intelligo, non iſtam volgivagam, & ut loquitur Tertullianus, paſſivam) hoſtes & contemtores: quorum fatuitatem aut κακοήθειαν tot locis magnus Galenus tam acriter eſt inſectatus. Nos autem in eo libro quem accuratiſſimâ diligentiâ de Criticâ fecimus, plurimos in vitam errores ab hoc fonte manaſſe, vero vicimus. Sed ſtudii huius neceſſitatem Hebraeorum doctores verbo indicant: qui, *Legis divinae* (quanto igitur meliore iure humanorum ſcriptorum?) *ſepem eſſe Criticam*, non minus vere quam eleganter pronuntiant. «

» Enimvero, Lector, ex omnibus illis quorum ad nos ſcripta pervenerunt, nullus eſt, quantum equidem memoria repeto, qui a veruſtate peius aut crudélius fuerit acceptus, quam Naucratita ATHENAEUS: ſcriptor vere πολυμαθέστατος, vere undecunque doctiſſimus: &, ut paucis multa complectamur, Graecorum Varro aut Plinius. 1

1 De ATHENAEO, *auctore* huius *operis*, vide *Praefationem noſtram* primo Tomo noſtrae editionis praefixam: cap. I. p. v. & ſqq. *Schweigh.*

Huius igitur tam eruditi auctoris luculentiſſima ſcripta, [1] priorum ſeculorum barbaries ita vexavit, ut nondum ſtatuerim, magis gaudendumne ſtudioſis fuerit non penitus illa intercidiſſe, an dolendum quod ſic affecta ad nos ſint transmiſſa. Parum fuit, caput miſero praecidiſſe & pedes: priores videlicet libros duos, cum tertii principio, & maximâ ultimi parte: adiecta eſt artuum aliquot luxatio: in ipſum denique truncum ita ſaevitum, ut ſoricinâ naeniâ confoſſiorem eum nobis reliquerint. En temporum illorum immanitatem, quibus omnis humanitas, & meliores literae ignorabantur: nedum ut Critices hominibus illis ullus ſupereſſet ſenſus. «

»Poſtea vero quam ſingulari Dei beneficio in Europam literae ſunt poſtliminio reductae: ſerius quidem, ſed tamen extitere tandem cordati viri, qui Athenaei alius editione, alius verſione, iter ad famam affectarent. Anno demum MDXIV. *Aldus* ille, cui vitam multi ſcriptores Graeci debent, e tenebris illum in lucem produxit, adiutus a *Muſuro Cretenſi*. Fatendum vero quod negari non poteſt, viros ſolertiſſimos & doctiſſimos neque in exemplaribus nanciſcendis felices fuiſſe, neque in editionis ſuae emendatione nimis accuratos. Et tamen *Muſuri* diligentiam ſerio commendat Aldus. [2] Quales igitur fuiſſe dicemus eos codices quibus ille eſt uſus, cum eorum comparatione Aldina editio emendatiſſima cenſeri mereretur? Secuta eſt poſt annos XX. *Baſilienſis editio*. [3] Hanc concinnarunt *Iacobus Bedrotus* & *Chriſtianus Herlinus*, ambo, opinor, iuvenes Germani: qui etſi a librorum praeſidio imparati, neque multo fortaſſe minus ab idonea eruditione, oneri ſubierunt viribus ſuis impari: vel ſolo tamen bene de literis merendi ſtudio qui poſteritati oſtendantur non ſunt indigni. Sed enim deſtitutum libris melioribus ad Aldini exemplaris emendationem accedere, hoc vero erat, ſine navigio mare magnum velle transmittere. [4] «

1 De his *Athenaei* libris, qui *Deipnoſophiſtae* inſcribuntur, vide Praefationem noſtram, cap. II. p. VIII. & ſqq. De eisdem *Teſtimonia Veterum* collegimus ibid. cap. III. p. XVI ſqq. *Schweigh.*

2 Vide prolixum *Titulum Editionis Aldinae*, quem adpoſuimus in Praefat. cap. IV. p. XXIV ſq. De *Muſuri* vero cum rarâ doctrinâ, tum acerrimo ingenio, vide Baylii Diction. art. *Muſurus*, not. A. & F. G. H. *Schweigh.*

3 Vide noſtram Praefationem, cap. V. p. XXIX ſqq. *Schweigh.*

4 Atqui eidem tamen editioni Baſileenſi idem noſter Caſaubonus

» Quemadmodum autem horum conatus manu exaratorum inopiâ in nervum erupit: ſic illum *Venetum*, [1] qui ante omneis alios, (nam de *Sanga* Romano, vereor ut credendum ſit Paulo Iovio,) [2] *Latinum* fecit *Athenaeum*, Criticae imperitia toto opere plus quam pueriliter coëgit ineptire. Quamobrem, etſi erat vir ille non indoctus, quod alia ipſius teſtantur ſcripta, verſio tamen edita ab eo eſt adeo nullius frugis, aut tam exiguae, ut praeter egregiae voluntatis teſtimonium, nihil penitus inde laudis reportarit. Non multo poſt provinciam eandem celeberrimi nominis in hac frequentiſſimâ urbe medicus, *Iacobus Dalecampius* ſuscepit. 3 Cui viro eruditiſſimo, ſi tantum otii ad hanc ornandam ſpartam quotidiana aegrorum imperia conceſſiſſent, quantum fuit in ipſo φιλοπονίας & amoris erga literas; non dubitamus, & meliorem & accuratiorem interpretationem potuiſſe ab eo ſperari: etſi memoria tenemus dixiſſe illum aliquando nobis, huic potiſſimum curae, per annos paullo minus triginta, omnia ſe temporum ſucciſiva donaſſe. «

» Caeterum quam feliciter hoc negotium viro optimo ſucceſſerit, *Animadverſionum* noſtrarum libri iſti palam facient. Quod tamen opus, candide Lector, ſcibis non ea fine inſtitutum a nobis, ut in verſiones interpretum curioſe inquireremus. Neque enim ii nos ſumus, qui alieni nominis obtrectatione, famam aucupemur. Apage hanc ab iis protervitatem, qui Virtuti ſacramento dixerunt: quique verae laudi cupiunt litare. Equidem ſemper potius duxi mea peccata corrigere, quam aliena indagare. Sed nec *Commentarios* in Athenaeum ſcribere conſilium nobis: vel quia propter abundantiam materiae in immenſum erat opus excreturum: vel quia minus id eſſe neceſſarium, nec nimis difficile in hac literarum luce, ſemper iudicavimus. Nobis, mi Lector, cum huic ſcriptioni manum admoliremur, hic praecipuus ſcopus ob oculos fuit, ut quae erant in Athenaeo obſcuriora necdum cuiquam illuſtrata, ipſi iremus illuſtratum; quae vi-

tantum tribuit, ut nimis ſaepenumero eam, ubi a Venetâ temere diſceſſerat, ſecure ſequeretur, nec inſpectâ editione Veneta, quae meliora habebat, nec conſultis codicibus. *Schw.*

1 *Natalem de Comitibus* dicit: de cuius *Verſione Latinâ Athenaei* dictum eſt in Praefatione noſtrâ, cap. VI. p. XXXIV. *Schw.*

2 Vide Baylii Diction. art. *Athénée*, not. *d.* in orâ libri. *Schw.*

3 Vide Praefationem noſtram, cap. VI. p. XXXIX ſqq. *Schw.*

tio librariorum corrupta multa, quorum interpretibus ne ſuboleviſſe quidem videbamus, ipſi pro virili corrigeremus. Id vero inceptum quantis laboribus, quantis moleſtiis nobis conſtiterit, fruſtra tibi narrare inſtituam, niſi periculum ipſe ſtudii huius feciſti. [1] Porro cum emendandi veteres auctores duplex ſit via: e libris ſcriptis, & ex ingenio: utramque nos viam in *corrigendo Athenaeo* inſtitimus. Priorem quidem ante annos quatuor, cum impulſu optimi atque amiciſſimi Hieronymi Commelini, eam *Editionem adornavimus*, quae paullo ante immaturum & ſtudioſis luctuoſum illius viri obitum, ex ipſius officinâ prodiit. [2] Neque levis, neque parum huic auctori utilis, opera illa noſtra extitit. Collatâ enim editione Baſilienſi cum ea *ſcriptorum codicum* copiâ, quae tum erat ad manum, [3] multa primi publicavimus, antehac Graece edita nunquam: plurima item emendavimus in prioribus editionibus corruptiſſima, partim librorum ſecuti auctoritatem, partim certas & omnibus manifeſtas rationes. Fuit praeterea animus editioni illi breves *Notas* adiicere: & hoc amplius, omnium *Auctorum*, *Librorum*, & *Dramatum ab Athenaeo laudatorum* accuratam deſcriptionem: quam dudum ad lucem non Athenaei tantum (nihil enim ubique titulis librorum & fabularum corruptius) paraveramus. Migratio noſtra ex Allobrogum finibus in Galliam eodem tempore inſtituta, & ne illa tum a nobis adiicerentur impediit, & ut aliquanto inemendatior ea editio prodiret fuit in cauſſâ. Haec igitur nos iam ante e libris. At longe operoſior altera eſt ratio, quam ſumus hîc ſecuti. Priore illâ operâ vulgatas editiones e veteribus libris auximus & emendavimus: poſteriore hac & vulgatorum, & manu etiam ſcriptorum codicum lectionem ad rectae rationis obruſſam exegimus. Nam in ſcriptis exemplaribus vel antiquiſſimae manus, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ, πολλὰ δὲ λυγρά. Itaque in illis tractandis iudicio magno opus, magna eruditione, nec mediocri uſu: quae tria *Criticum* illum γόνιμον perficiunt, alibi nobis informandum. «

1 Vide quae ex Caſauboni Epiſtolis ad Ioſ. Scaligerum & ad Iac. Gillottum excerpta adpoſuimus in Notis Praefationi noſtrae ſubiectis, p. LIV. & ſq. *Schweigh.*

2 De *Caſauboni Editione Athenaei* dictum eſt in Praefatione noſtrâ, cap. VII. p. XLIII ſqq. & cap. VIII. p. LIII ſqq. *Schw.*

3 De *Codicibus Manuſcriptis quibus uſus eſt Caſaubonus* vide Praefat. noſtram cap. IX. p. LVI ſqq. *Schweigh.*

» Qui autem codicum vetuſtatem, praeſertim conſentientium, recti argumentum & normam ubique certam eſſe arbitrantur, audiant illi Criticorum non minus quam Medicorum principem Galenum: qui in tertio DE Difficultate Reſpirationis, cum de Hippocratei loci cuiusdam vera lectione disputaret: Τὶς τῶν παλαιῶν, ait, βιβλιογράφων ἥμαρτεν. ἔπειθ' οὕτως ἔχον ἔφθασεν ἐκδοθῆναι τὸ βιβλίον· ἐφυλάχθη τε εἰκότως μέχρι δεῦρο τοῦτο τὸ σφάλμα. *Iam olim*, inquit, *librariorum aliquis locum corrupit: deinde edito libro cum illo errore, non mirum ſervatum eſſe mendum usque adhuc.* Cauſſas poſtea ſervati erroris tamdiu affert iſtas: τινῶν μὲν ὀλιγώρως ὁμιλούντων τοῖς τῶν παλαιῶν βιβλίοις, ὡς μήτ' εἰ λείπει τι, μήτ' εἰ δι' ἑτέρου γράμματος εἴρηται γνωρίζειν, ἐνίων δὲ γνωρίζοντων μὲν, ἀλλὰ προσδεῖναι τὸ λεῖπον οὐ τολμώντων. Et ita eſt. Librariorum culpâ & doctorum incuriâ atque ignaviâ factum, ut ſemel commiſſa in antiquiſſimis codicibus peccata, in omnia deinceps exemplaria propagarentur, ac per multa ſecula conſtanter ſervarentur. Plura alibi Galenus de genere iſto mendarum: quas Philemon criticus vetuſtiſſimus appellat τὰς ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἐμμεμενηκυίας ἡμαρτημένας γραφάς. [1] «

» Nihil ergo mirum, *plenum* eſſe huius generis *mendorum quantum extat hodie Athenaei Exemplarium.* Quae quidem e duobus inter ſe iam olim diverſis omnia eſſe transfuſa & deſcripta obſervavimus. Ab eorum altero &c. &c. [2] «

» Non igitur hodie atque heri coepti ſunt Athenaei codices depravati circumferri: verum ante annos quingentos & amplius. Atqui non deſunt, quibus, tantam eſſe mendarum quae bonos auctores obſident, antiquitatem, aegre perſuaſeris. Sicut anno accidit: orto enim ſuper menſam apud ampliſſimum & praeſtantiſſimum virum Mericum de Vicq ſermone de illa *paginarum aliquot transpoſitione*, quam in omnibus libris commiſſam, neque auctori

1 Vide Villoiſoni Diatriben, ſive Anecd. Graec. T. II. p. 136. in Notâ. *Schweigh.*

2 Quae hîc praetermiſimus, ea in Praefatione noſtra pag. LIX & ſqq. ad verbum deſcripta dedimus, noſtrasque ſubiecimus Adnotationes. In fine eorumdem verborum, ubi aiebat Caſaubonus, auctorem *Epitomae* ingenue fateri, *multa ſe, quod eſſent corrupta, miſſa facere*, haec ſubiecit: » Τοῦτο, ait ille non ſemel, ἐπεὶ ἔσφαλται οὐ μετέγραψα. « Dein ſic pergit idem Caſaubonus: » Non igitur hodie « &c. Vide Animadv. noſtr. T. IV. p. 382. extr. *Schweigh.*

Epitomes, neque interpretibus animadverſam, *libro quarto* primi obſervavimus: [1] mirari qui aderant viri doctrinâ iudicioque praeſtantes, & multa de auctoritate manu exaratorum differere. Clara res tamen eſt, certisque argumentis a nobis probata. Inter antiquiſſimas veterum librorum corruptelas, traiectiones ſunt huiuscemodi. Iam olim Critici antiquiſſimi quorum extant in Homerum & Hippocratem obſervationes, corruptos hoc vitii genere locos multos adnotarunt. Sed & aetatis noſtrae docti viri ſimilia peccata in multis libris deprehenderunt. Vel unus ille Hercules Muſarum Ioſephus Scaliger, quam multa apud Tibullum, Propertium, & Manilium mire perturbata, nitori priſtino hac ratione reſtituit? qui etiam ſuperioribus menſibus, de illa Athenaei luxatione per literas nos monuit. Ac licet multo ante idem nobis fuerat obſervatum: mirifice tamen vir incomparabilis hoc ſui iudicii indicio & delectavit nos, & in ſententia confirmavit. Utinam & caeteris omnibus coniecturis noſtris eadem ubique ἐνάργεια. At enim, candide Lector, cum in genere omni literarum, tum in ſtudio maxime critico veriſſimum Galeni dictum: χαλεπὸν ἄνθρωπον ὄντα μὴ διαμαρτάνειν ἐν πολλοῖς· τὰ μὲν ὅλως ἀγνοήσαντα, τὰ δὲ κακῶς κρίναντα, τὰ δὲ ἀμελέστερον γράψαντα. Nos vero & homines ſumus, & occupati: adeo quidem, ut temporis totius quod ab inſtituto opere eſt lapſum, partem multo maximam frequentes ἀποδημίαι nobis ſurripuerint: ut alia ſileam ſtudiorum noſtrorum graviſſima damna. Sed non morabor te pluribus: neque committam ut aequitati tuae diffiſus poſſim videri. Vale candide Lector: & *Prolegomena* noſtra, quibus de Athenaeo, operisque huius argumento prolixe actum eſt: necnon de convivatore Larenſio, & omnibus convivis, quia caſu quodam edi nunc non ſunt quita, brevi, cum Deo, exſpecta. [2] Iterum vale. Lugduni Convenarum. «

1 Vide Animadverſiones Caſauboni & Noſtras ad Athen. lib. IV. pag. 177. a. ed. Caſ. & ad lib. V. pag. 177. b. Tomo II. noſtrae editionis Animadv. p. 661 ſqq. & Tom. III. p. 13 ſqq. & p. 41. *Schweigh.*

2 Prolegomena illa Caſauboni in lucem numquam eſſe edita monuimus in Praefatione noſtra, not. *y*. p. XLIV. ſq.

IUDICIUM DE ATHENAEO,

pronunciatum a Viro Eruditiſſimo *Guil. Eman.* SAINTE-CROIX, in libro Gallice conſcripto, cui titulus : *Examen Critique des Anciens Hiſtoriens d'Alexandre-le-Grand. Nouv. Edit. Paris* 1804. *p.* 129. *& ſuiv.*

ATHENÉE, né à Naucrate en Egypte, avoit été à portée de la bibliothèque d'Alexandrie, où ſans doute il puiſa toute ſon érudition. Il cite plus de ſept cents auteurs, & rapporte les titres de deux mille cinq cents ouvrages, ſoit en vers, ſoit en proſe. Que de fragmens conſervés? que de faits ſauvés de l'oubli? que de détails inconnus ſur les moeurs & les uſages des Anciens? en un mot, que de connoiſſances en tout genre ne devons-nous pas à Athenée? On lui déſireroit ſans doute plus de diſcernement, de gout, & de critique: mais s'il eût eu toutes ces qualités, peut-être le tréſor qu'il nous a laiſſé auroit été moins conſidérable; & nous ſommes ſouvent ſi pauvres, que nous ne devons pas mépriſer les monnoies de baſſe aloi. Athénée eſt l'écrivain de l'Antiquité le moins inexact dans ſes citations; & celles qui regardent les hiſtoriens d'Alexandre nous en font connoitre quelques-uns, dont il tranſcrit même d'aſſez longs paſſages. Enfin, ſans cet auteur polygraphe, nous ſerions privés de beaucoup de détails précieux ſur les moeurs & la vie privée du prince Macédonien.

ADDENDA AD PRAEFATIONEM

Tomo primo Athenaei noſtri praemiſſam.

Pag. VI. lin. penult. ubi de aetate Athenaei *agitur, poſt verba* imperante M. Aurelio Philoſopho, *adde haec:* (quo etiam pertinet, quod iuvenis ſenem Ariſtomenem noviſſet, qui Hadriani libertus fuerat: lib. III. p. 115. a. b. & Pancratem poëtam, qui pariter Hadriani aetate vixerat: XV. 677. e.)

Ead. pag. in Notâ c. *col.* 1. *lin.* 6. *dele iſta:* τὸν φιλόσοφον, l. 20. c. II. 50. d.

Pag. VII. ſub fin. de Vita Athenaei *haec notaſſe iuvabit:* Athenaeus, quum ſcriberet hoc opus, permultis iam abhinc annis longe ab Aegypto peregre degebat. VII. 312. a. In Phrygia aliquando erat peregrinatus, ac fortaſſe praeſes Phrygiae fuerat. XIII. 574. f. ibique not. Porro, de ſe loquentem Athenaeum, & de Hephaeſtionis plagio adverſus ſe commiſſo, vide XV. 673. d. e.

Ead. pag. extr. adde: Etiam *de Thratta piſce* neſcio quod ſcriptum ediderat, quod commemorat ipſe, VII. 329. c.

Pag. XIII. not. p. *lin.* 3. *poſt* XIV. 623. e. *adde:* 639. b. 640. a. 664. f.

Pag. XV. in notâ x. *col.* 1. *lin.* 2. *poſt* 124. *b. adde:* Quae ex lib. III. & VIII. citantur in Λύσιππος, ea habes III. 124. d. & VIII. 344. e.

Pag. XVII. not. c. *adde:* Quaecumque de ſcortis Athenienſibus, item quae de poculorum variis generibus habet Harpocration, ea omnia ex Athenaeo deſumta eſſe cenſuit Mauſſacus in Notis p. 227.

Pag. XVIII. not. g. *adde:* item quae de Etymologici auctore monuit Caſaubonus ad VII. 277. e. Animadverſ. T. IV. p. 54. noſtrae edit.

Pag. XIX. lin. 6. *adde:* Etiam PHILEMON in Lexico msto Deipnoſophiſtam citat, cum alibi, tum eo loco quem citamus in *Addendis* ad VI. 230. d. Porro auctor *Lexici msti*, quod ex bibliothecâ Auguſtanâ HERMANNUS edidit, (poſt librum *de Emendandâ ratione Graecae Grammaticae*, Lipſ.

1701.) plurima ex Athenaeo excerpta habet: quorum de nonnullis doctiſſimus Editor monuit, nos alia ſuis locis in his *Addendis* notabimus. Iſtud Lexicon ſimillimum ei eſt Pariſienſi, quod Brunckius in Lexico Sophocleo ad vocab. Λαγὸς & Σύαγρος citavit.

Pag. xx. in fine notae k. *adde:* Conf. Animadv. ad IX. 387. a. & ad XV. 666. b. Etiam *Pindari Scholiaſtes* Athenaeo auctore ſubinde uſus eſſe videtur: veluti eo loco de quo diximus ad VI. 272. d.

Pag. xxxix. not. r. *in fine adde:* Eiusdem TURNEBI Emendationes quasdam paſſim in ſuis Animadverſſ. adfert Caſaubonus, quas in orâ libri qui Turnebi olim fuerat inſcriptas invenerat, ut docet ipſe in Animadv. ad VI. 270. e.

Pag. lx. col. 1. *in fine notae* r. *adde:* De eodem codice olim Palatino vide quae notavimus in Animadv. ad XIII. 560. a.

Pag. xciii. lin. 4. *pro iſtis* »εὕρησεις [ſic vitioſe, pro εὑρήσεις]« *ita ſcribere debueram:* εὑρήσαι (ſive εὑρήσεις: nam terminatio verbi, pro calligraphi illius more, non eſt expreſſa.)

Pag. xcviii. lin. 12. Θυματήριον. Corrige Θυμιατήριον.

Pag. xcix. in not. col. 2. *lin. penult. pro* vocalem ε *ſcribe* vocalem ι.

ADDENDA ET CORRIGENDA

IN EPITOMA LIBRI I.

cum in Contextu, tum in Animadverſionibus.

*

Ad Epitomas Libri I. & II. iam olim *Supplementa quaedam Notarum & Animadverſionum* dedimus, partim Tomo primo Animadverſionum noſtrarum pag. 248 ſq. praeſertim vero in calce eiusdem Tomi p. 488 & ſeqq. ubi cum de aliis multis monuimus, tum praeſertim CORAYI viri doctiſſimi ad eosdem libros Adnotationes, quae ſero ad nos perlatae erant, & Spicilegium Lectionum ex *codice Epitomae Sedano-Pariſienſi*, qui item ſero ad manus noſtras pervenerat, exhibuimus. Igitur quae ibi monita ſunt, ea ſtudioſus Lector ſuo quodque loco ibidem quaeſiverit: nos in

his *Addendis* alia conſignabimus, quae interea temporis vel a nobis obſervata vel a doctis Viris communicata ſunt: ex eisdem tamen ſuperioribus Supplementis ſimul eorum nonnulla, quae in contextu noſtro maxime corrigenda videantur, breviter hic perſtringemus; quo moneatur Lector, ut in aliis etiam locis, ſicubi haeſerit, eadem *Supplementa* conſulat.

Pag. 3. *noſtrae Edit. l.* 1. Ἀθήναιος μὲν ὁ τῆς βίβλου πατήρ. In *Animadv. p.* 7. *l.* 7. *a fin.* poſt verba, *libri pater.* adde: Apud Platonem quidem in Phaedro (p. 343. Opp. T. X. ed. Bip.) per iocum Socrates *Lyſiam* τὸν τοῦ λόγου (*orationis*, vel *disputationis*, de qua ibi agebatur) πατέρα dixerat: quam dictionem ſequioris utique aetatis ſcriptores, etiam ubi ſerio loquebantur, imitati ſunt. Sic Syneſius Epiſt. 1. de ſuis libris loquens, Παῖδας, inquit, ἐγὼ λόγους ἐγεννησάμην, τοὺς μὲν – –, τοὺς δὲ – – ἀλλ' ἐπιγνοίη τις ἂν, ὅτι πατρός εἰσιν ἑνὸς ἅπαντες. Sic alii, quos citavit Wernsdorf ad Himer. Orat. 13. p. 599. Iſta obſervatio quum ad ea pertineat, quae in primo Animadverſionum capite diſſeruit Caſaubonus; memini doctiſſimos nonnullos Viros vitio nobis olim vertiſſe, quod non *integras* cunctas eiusdem *Caſauboni Animadverſiones* in noſtris Commentariis exhibuimus. Quam culpam ſcire velim Lectores nonniſi in primam maxime partem cadere Animadverſionum noſtrarum: ubi nonnulla a Caſaubono fuſius expoſita in breviora contraxeramus, nonnulla etiam prorſus reſecueramus, quod ad illuſtrandum vel emendandum Athenaeum parum aut nihil nobis viſa eſſent conferre. At mox deinde, intellectâ eorum voluntate, quorum iudicium minime inſuper habere debuimus, mutato conſilio, quaecumque in magni Animadverſoris commentariis leguntur, ad verbum omnia in noſtris adpoſuimus.

Animadv. p. 8. *l.* 10 *ab ult.* Ἰβηρία. *Corr.* Ἰβηρίαι.

Animadv. p. 12. *l.* 4 *ab ult. poſt* 106. f. *adde:* 107. a.–108. d. *Et poſt* XIII. 563. d. *adde:* 571. a.

Animadv. p. 14. *l.* 12. *adde:* In *Grammaticorum* numero, qui in iſto Prooemio nominantur, praetermiſſus eſt ARRIANUS: quem in convivarum numero commemorat Athenaeus, III. 113. a. eumdemque titulo τοῦ Ῥωμαίων μεγαλοσοφιστοῦ ornat, ib. 113. d.

Animadv. p. 17. *med. poſt* cauſſam nullam vidi. *adde:* Conf. not. ad XV. 685. f.

Animadv. p. 21. *l.* 16. poſt *Syrum Auicum* adde: *vel Acticiſſantem. Eadem pag. l.* 4 *ab ult. pro* 99. c. *corrige* 99. e. *Ibid. lin. penult. adde:* Idem Ulpianus, II. 58. b. ὁ τῶν δείπνων ταμίας vocatur, quia quaeſtionibus a ſe ſubinde propoſitis *convivium* quaſi *moderabatur.*

Animadv. p. 22. *med. poſt* a nobis citatos; *adde:* item Magnetes, apud Noſtrum IV. 173. f.]

Animadv. p. 31. *med. poſt* prolata ſunt. *adde:* conf. Athen. V. 186. e.

In Epit. Pag. 11. in Apollodori verſ. 3. εἰσιόντι. *Corrige* ἰσιόντα. *Ibid. verſ.* 5. ἔσανε. *Corr.* ἔσηνε.

Pag. 12. *lin. ult.* Χίου κεράμιον. Reſtitue Χῖον κεράμιον.

Pag. 13. *l.* 6. οὐχὶ δὲ. De οὐχὶ *ultimam corripiente*, in *Animadv.* p. 42 extr. *adde:* Sic & Comici: Antiphanes apud Athen. VI. 226. d. Pherecrates, III. 95. d. Eubulus, XIV. 642. c. Menander, XV. 700. b.

Ead. pag. 13. *l.* 9. Ὅτι Ξενοφάνης. *Corrige*, Ὅτι Ξενοκράτης. Sic enim recte & noſter cod. *Ep.* & codex Andr. Schotti. *Ibidem in verſione latina l.* 7 *ab ult. corrige* Xenocratem Chalcedonium. *Et in Animadv. noſtris p.* 43. *l.* 8. *corr.* Ὅτι Ξενοκράτης.

Pag. 14. *lin.* 1. ὁ τρεχέδειπνος, φησὶ σοφιστής. In *Animadv.* ad hunc locum, *p.* 47. *l.* 12. *dele iſta:* Habemus tamen – – – philoſophum facientes. *Ead. pag.* 14. *l.* 2. εὐτρεπίσαι. Corr. εὐτρεπίσθαι. Vide Supplem. p. 489.

Pag. 15. *l.* 5. ἐγγραψάμενος. Corr. ἐκγραψάμενος. *Ibid. l.* 9. *pro* τῶν Παχύνου, *ſcribe* τῶν Παχυνικῶν. coll. Suppl.

Pag. 18. Platonis Comici verſus primus rectius ſic ſcribetur, ut vir doctus monuit in *Novis Literariis Ienenſibus:* (*num.* 163. *Annì* 1802.)

— Ἔγωγε δ' ἐνθάδ' ἐν τῇ ῥημίᾳ.

Pag. 19. *l.* 7 *ab ult.* μετ' ὀλίγον. Corr. μετ' ὀλίγα.

Animadv. p. 59. *l.* 1. *pro* VII. 272. a. *corrige* VII. 278. a. *& adde:* qui videtur proprius fuiſſe Carminis illius titulus.

Pag. 21. *l.* 5 *ab ult.* ἀνακύψαντα. Verum fortaſſe fuerit ἀνακάμψαντα, quod firmat noſter cod. *Ep.*

Pag. 22. *l.* 5. ὡς ἔοικε. Corr. ὡς ἔοικεν. *Ibid. lin. pen.* ἐν ταλάρῳ. Defendi fortaſſe ἐν θαλάμῳ poſſit ex Homerico H. in Ven. vs. 237. cf. Animadv. ad XII. 548. f.

Animadv. p. 69. *l.* 10 *ab ult. adde:* Conf. III. 102. b. verſ. 13 ſq.

Animadv. p. 76. *l.* 7. *pro* VIII. 452. f. *ſcribe* X. 452. f.

Pag. 24. *l.* 1. περιπαθὴς ὢν τοῖς ὄψοις. Vide Animadv. ad VIII. 346. a. *Ibid. lin.* 11 *ſq.* τὴν τρίγλιν τὴν παρ' αὐτῷ. Corrige τὴν τρίγλαν τὴν παρακειμένην αὐτῷ. Vide Animadv. & Suppl.

Pag. 25. *l.* 9. Λυβίην. Corrige Λιβύην.

Pag. 26. *l.* 4 *ab ult.* ὑπὸ σοφίας αὐτῷ τεθησαυρ. Corrige αὐτοῦ, & vide Animadv.

Pag. 27. *l.* 6 *ab ult.* ἀποζέσαι δ' ἔλαιον. Corrige ἀποζέσας, ἔλαιον ἐπιχέας, &c. Vide Supplem.

Pag. 28. Ἰσχόμαχον. In *Animadv. p.* 84 *med. ſic corrige*: De *Iſchomacho* conf. VI. 237. a. & X. 452. f.

Pag. 28. *lin. pen.* Verſus ita ſcribendus:

ὧν οὔτε τιμὴν εἰσενέγκας, οὐδὲ μὴν

Pag. 29. *EUBULI* quintus verſus praeeunte msto ſic concipiendus:

ὃν φασί ποι κληθέντ' ἐπὶ δεῖπνον ὡς φίλου.

niſi forſan φασί ποτ' oportuit.

Pag. 31. *l.* 5. τοιχώρυχε. Corrige τοιχωρύχε.

Pag. 35. *lin. ult.* ἑξαιρέτως τοὺς βασιλεῖς ἀποκαθίστησι. *Corrige* ἐξαιρεῖται τοὺς προτοῦ. & dele duo poſtrema verba.

Pag. 37. *l.* 1. Νέστορα πεποίηκε. In *Animadv. p.* 99. *l.* 7. *pro* 105 ſqq. *corrige* 505 ſqq.

Pag. 39. *l.* 3. *dele verbum* πασχόντων *& comma poſt* βεβιωκότων. *Ibid. lin.* 10. παρακολουθήσαντας. Corrige ἐπακολουθήσαντας.

Pag. 41. *lin. antepen.* *ANTIPHANIS* verſus fortaſſe ſic complendus:

Ἄριστον ἡμῖν ἐν ὄσῳ ὁ μάγειρος ποιεῖ.

ſive, ut *Boiſſonado* placuerat, ita disponendus:

— ἄριστον ἐν ὄσῳ
ποιεῖ ὁ μάγειρος. —

Pag. 42. *l.* 7. *ſcr.* ὅτι τροφαῖς τέτταρσιν ἐχρῶντο. *Ibid.* In verſione latinâ, *lin.* 9. *ante verba* Idemque nominum ordo *haec inſere*: Ientaculum igitur διανηστισμὸν vocabant; prandium vero, δορπηστόν; coenam, ἐπιδορπίδα.

Pag. 44. *l.* 7. ἦρον. Corrige ἤρεον.

Pag. 50. *l.* 10. ἐπαρξάμενος (Iliad. α'. 471.) commode monuit vir doctus intelligendum eſſe *denuo incipientes*, coll. 469. *Ibid.* In verſione lat. *lin.* 5 *ab ult. pro* pluribus poculis, *corrige* plenis poculis: & ſic rurſus *p.* 51. *l.* 1.

Pag. 51. *lin. penult.* κυβυστιπτῆρες. Corr. κυβιστητῆρες.

Pag. 53. *l.* 3. προφέρων. Corrige προσφέρων cum msstis.

Pag. 55. *l.* 7. τοῦ δ' ἐξέκρουσε. *Sub contextu notari debuit:* Forſ. τὸν δ' ἐξεκρ. *Ibid. l.* 4 *ab ult.* ἀπὸ τῆς ἀφέσεως τῶν σφαιριζόντων, vertimus *a proiectione ludentium.* Forſan, ut ἱππάφεσις eſt *funis tenſus, carceres*, unde equi ad currendum ſtadium dimittuntur, ſimili quadam ratione hic ἄφεσις τῶν σφαιριζόντων intelligi debebit: de quo monuit COURIER, in *Magazin Encyclop. Ann.* 1802. *T. II. p.* 354.

Ibid. lin. ult. παίζων. *Sub contextu notari debuit.* Forſ. παίξων.

Pag. 56. *l.* 5. Κῶος. Corrige Κῷος. *Ibid.* Verſum ſextum, quo evitetur hiatus, ſic corrigendum cenſuit vir doctus:

ἅπαντες ἀνεβοῶμεν, ἢ δ' εὐρυθμία.

Ibidem, octavus verſus ſic ſcribendus:

ἐν τῷ τι πράττειν ἢ λέγειν ἐφαίνετο.

Ibid. verſ. 9. πέρας ἐστὶ κάλλους. Conf. VII. 290. b. & II. 45. f. Sic πέρας δυστυχίας, apud Plutarch. in Alexandro, cap. 43.

Pag. 60. *l.* 5. σπένδουσι δ' αὐτῷ καὶ ἐπὶ ταῖς γλώσσαις. In *Animadv.* noſtris *p.* 138. *l.* 5. *haec adiice:* Adde Schol. ad Ariſt. Plut. 1111. ubi recentior Scholiaſtes etiam iſta Athenaei verba adpoſuit. Conf. ibi Hemſterh.

Pag. 62. *l.* 1. Διοδώρου ἢ Θεοδώρου. In *Animadv. p.* 140. *l.* 13. *poſt* non definiam. *adde:* Niſi forte ψηφοκλέπτην illum dixit, de quo pag. 19. b. *Ead. pag.* 62. *l.* 4. ſcribe ὁ Ἀλεξ. καὶ ἀκηκοέναι. vide Suppl.

Pag. 63. *l.* 3. πάλιν ἐκεῖ στάντα &c. Tractavit hunc locum *Valent. Slothower* in Actis Literar. Societ. Traiect. T. III. p. 112.

Pag. 64. *l.* 6. Αἰσχύλος οὖν. *Aeſchylus*, in fabula *Cabiris.* vide X. 428. f. ibique not.

Pag. 65. *lin. antepen.* Παλαμηδικὸν &c. Vide Bergler. ad Alciphr. p. 283 ſq.

Pag. 69. *l.* 2. τινὰς ὀχευτικὰς δυνάμεις εἶναι. *Corrige:* τινὰς ὀχευτικοὺς εἶναι. Vide Supplem. p. 494. *Ibid. Cap.* 33. Ὅμηρος δὲ &c. De hoc capite conf. quae infra leguntur, XV. 688. c. d.

Pag. 71. *l.* 4. ἐποίησαν. *Corr.* ἐποιήσαντο cum Corayo.

Pag. 72. *lin. penult.* παρὰ τὰς Ἀριστοτέλους. Conf. XIV. 621. d. ibique not.

Pag. 73. *l.* 8. πῦρ τε αὐτόματον ἐποίει ἀναφύεσθαι. Confer Pauſan. lib. VI. cap. 27. p. 449. *Ibid. lin. antepen.* εἰς δειλίαν αὐτοὺς ἔσκωψε πρῶτος. *Dele Notam contextui ſubiectam.* Nam πρῶτος recte ait; ſcil. ante Xenarchum, de quo vide Paroemiographos in Proverb. Ῥηγίνου δειλότερος, & Suid. in Ῥηγίνους.

Pag. 74. *l.* 6 *ab ult.* παρ' Ἀλεξάνδρῳ θαυματοποιοί. Confer XII. 538. e. *Ibid. l. ult.* οἰκουμένης δῆμον τὴν Ῥώμην φησί. Ea notione h. l. vocab. δῆμος capiendum, quam Valckenar. expoſuit ad Herodot. III. 55. In *Latinâ verſione* aut teneri ipſum vocab. δῆμος, *Demus*, debuit; aut per latinum *Curia* reddi. Gallice, *le chef-lieu*, commode interpretatus eſt Courier, in *Mag. Encycl.* In *Animadv.* noſtris, *p.* 162. *l.* 17. τεξεύοι λέγων. Corrige τοξεύοι λέγων.

Pag. 75. *l.* 4 *ab ult.* Καππαδοκῶν καὶ Σκυθῶν. Neceſſario καὶ Σύρων corrigendum monuit BOETTIGER in *Sabinâ*, p. 446. cf. Martial. X. 76. Iuvenal. III. 62. Cic. Or. in Piſ. cap. 1. quae loca ſimul ad illuſtrationem huius loci Athenaei valent. *Ead. pag. l. ult. Reſtitue librorum ſcripturam:* τὸν ἐφ' ἡμῶν, φησὶ, φιλόσοφον ὀρχηστὴν Μέμφιν ἐκάλεσαν. *Et verte:* »illum qui noſtra aetate vixit philoſo»phum ſaltatorem, ait, (*ſcil.* Athenaeus,) Memphin no»minarunt.« — *Et in* Animadv. noſtris p. 162 ſq. *loco eorum, quae pro adſtruenda noſtra ratione ſcripſeramus, haec repone:* »Nomen *philoſophi* minime alienum a *ſaltatore* habitum fuiſſe intelligitur ex Luciani libello DE Saltatione, cap. 35. & cap. 70. De quo monuit *Courier*, in *Mag. Encycl.* & alius Vir doctus in *Novis Literar. Gothanis.*« — Neque vero alibi usquam Epitomae auctor, de *Athenaeo* loquens, φιλόσοφον vocat, ſed vel σοφιστὴν, vel ῥήτορα.

Pag. 77. *l.* 7. παρὰ Λάμπρῳ. Sic recte mssti cum editis. Neceſſario παρὰ Λάμπρου corrigendum cenſuit vir doctus, quem fugerant eiusdem conſtructionis exempla, a nobis cum in Lexico Polyb. tum in Indice Graecitatis Epicteteae collecta.

Pag. 78. *lin. antepen.* δυναμένου. Corr. δυναμένους, & mox dein λαβόντας.

Pag. 79. *l.* 5. corrige: ἕλκειν ἐπὶ τῶν σφυρῶν.

Ead. pag. l. 8. Θεόκριτον τὸν Χῖον. De *Theocrito Chio* vide quae monemus in *Addendis* ad lib. VI. p. 386. l. 10. *Ana-*

ximenes, qui hîc commemoratur, eſt Lampſacenus iunior, hiſtoricus, de quo Voſſius p. 67.

Pag. 82. *l.* 1. Καρκίνος. A Bentleio, quem hîc ſecuti ſumus, (conf. Animadv. p. 178.) perperam confuſum eſſe *Carcinum* tragicum *iuniorem* cum vetere *Carcino*, quem ridet Ariſtophanes, contendit *Boettiger*, in Proluſ. prima de Medeâ Euripideâ, p. XII. cuius viri docti nunc non vacat rationes disquirere. *Ead. pag. extr.* Pindari fragmentum *Hermannus*, in ed. Heynii, Vol. III. p. 109. ſic fere, ut a nobis factum, digeſſit:

Ὀρχήστ' ἀγλαΐας ἀνάσσων,
Εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον.

Interpretatur Heynius: *Saltator, elegantiae potens, pharetrate Apollo.* Ut hîc Apollo, ſic alibi Pan ὀρχηστὴς adpellatur: XV. 694. d. Scol. 4.

Pag. 86. *l.* 3. Εἴρηται δὲ τὸ βρέχειν &c. Lexicon Auguſtanum ab Hermanno editum, p. 323. num. 21. Τὸ βρέχειν λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ πίνειν. οἷον, βεβρεγμένος ἥκω, ὡς φησιν Εὔβουλος. *Ead. pag. l.* 5 *ab ult.* Ὅτι τὸ ἀναπίπτειν &c. Vide Lexic. Auguſtan. ibid. num. 24.

Pag. 90. *l.* 10. Ποτικαλλῶν. Corrige, Ποτίκολλον.

Pag. 93. *lin. antepen.* Ἔνθεν δένδρεα. Corrige Ἔνθα δένδρεα. Sed alia multa, quae ex Animadverſionibus noſtris, & praeſertim ex Supplemento, corrigi in Epit. libri I. & II. poſſunt, conſulto praetermittimus.

Pag. 96. *l.* 1. πόδα γὰρ βόειον &c. Lexicon Auguſtan. p. 324. num. 33. καὶ πόδα βόειον οὐδεὶς ὀπτᾷ. Δίφιλος φησὶν ὁ Ἀθηναῖος. Ubi quid ſit, quod *Diphilum Athenienſem* hîc nominet Grammaticus, ſcire velim. Vide infra in Addend. ad lib. II. p. 256. l. 12. *Ead. pag. l.* 8. Ἰταλικὰς τραπέζας. In *Animadv. p.* 191. *lin. ult. pro* Dionyſii *corrige* Dionis.

Pag. 97 *extr.* Ἔνιοι δὲ καὶ Δίον. φυγὴν &c. Sic interpretatus eſt Heraclides, in Allegoriis Homer. p. 456. ed. Gal.

Pag. 100. *lin.* 4 & 3 *ab ult.* corrige ἐμφερῶς ἔχει τῷ Ἀλβανῷ τῷ ὀμφακίᾳ.

Pag. 105. *lin.* 3 & 4. *Schneideri* lectiones Σκυρίας & αἶγας ἐξοχωτάτους adoptavit *Hermannus*, in Pindari Fragmentis Heynianis p. 15. Et in maſculino quidem genere etiam probatiſſimos auctores nomen αἴξ uſurpare intellexi: ſed ex librorum noſtrorum praeſcripto (coll. Supplem. noſtro T. I. p. 497.) veriſſima lectio fuerit Σκύριαι -- αἶγες ἐξοχώταται. *Ibid. verſ.* 5. ὅπλα, *ſcuta* intelligenda

cum Heynio. *Verſ.* 7. δαίδαλον pro δαιδάλεον ſcripſit Hermann.

Ead. pag. 105. *l.* 9. ἐκπρεπὲς ἔργον. De vocab. ἐκπρεπὲς vide Valck. ad Phoen. vs. 171. De *Cottabo*, praeter locum in Animadv. indicatum, ex profeſſo agit Athenaeus initio libri XV. *Ibid. l.* 4 *ab ult.* Θεσσαλικὸς δὲ θρόνος. Conf. Athen. XIII. 568. d. *Ibid. lin. penult.* πόλις Οἰνοπίωνος. Vide I. 26. b. c.

Pag. 107. *l.* 6. Corrige ex noſtro codice: Καὶ ἀντίδοτον δὲ Θάσιον ἔγχει. Sed de toto iſto loco *Supplementa* conſule, in Animadv. noſtrar. T. I. p. 498. De metro autem primi verſiculi reſtituendo aut de complendo verſu ſi quis laboraverit, is vereor ne cum in hoc, tum in ſimilibus aliis, operam ſit luſurus. In his enim talibus quamlibet probabilia comminiſcaris, nihil umquam certi expromſeris: ac poterit proximus quisque longe diverſa comminiſci, quae nihilo minus probabilia videantur. Quod ut in aliis multis Poëtarum teſtimoniis, quae apud Athenaeum occurrunt, ſic in eis praeſertim quae in *Epitomâ* adponuntur, (in qua bene multa ex his, quae in pleniore Opere poſuerat Athenaeus, a Breviatore reciſa ſunt, alia item paſſim conſulto mutata) velim cogitent Viri docti, qui in hoc genere exercere ingenium amant.

Pag. 110. *l.* 5. χαίταν. Corrige χαῖταν.

Pag. 111. *l.* 8. φοινίκια. Corr. φοίνικας. *Ibid. lin. antepen.* Νῦν δ' ἂν ἴδοι. Scribe: Νῦν δ' ἦν ἴδῃ: & dele *comma* poſt ἀρτίως & poſt οἰνίσκον repone.

Pag. 112. *l.* 9. οὗ καὶ ἀπὸ στόματος &c. Imitatio Homerica ex Iliad. α'. 249. de qua monuit Ruhnk. ad Hymn. in Cer. vs. 12. In *Animadv.* noſtris, *p.* 222. *l.* 11. *pro* XII. 441. d. *corrige* X. 441. d.

Pag. 114. *l.* 8. ἐν Γέλᾳ φακῇ. Commode nos monuit *Boiſſonadus*, teneri debuiſſe librorum ſcripturam φακοί: cum agi videatur de *legumine crudo*, quod Graece φακοὶ plurali numero recte dicitur. Herodiani Fragm. apud Hermann. De Emendanda ratione Gramm. Graec. p. 309. Ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες φακὴν πρίασθαι, [perinde φακὴν & φακῆν ſcribi poterat] ἢ φακὴν σπείρειν, δέον λέγειν φακούς. οὕτω γὰρ καλεῖται ὠμὸν τὸ ὄσπριον, ὡς Εὔπολις·

— — τῇ νῦν κατέδεσθαι τοὺς φακούς.

τὸ δὲ ἑφθὸν μόνον ῥητέον φακήν.

Pag. 117. *l.* 1. Vir doctus qui in Nov. Literar. Ienenſ.

contendit, librorum ſcripturam δορὶ non debuiſſe in δουρὶ a nobis mutari, vellem nos docuiſſet, quo pacto, ſi δορὶ ibi teneatur, hexametro conſtet iuſtae menſurae ratio.

Pag. 118. *l.* 3. Ἱππίας δὲ ὁ Ῥηγῖνος. Sub contextu notari debuit: *Rectius* Ἵππυς. Sed vide Animadv.

Pag. 120. *l.* 5. Ἄμφις. vide Animadv. p. 235. *Ead. pag. l.* 5 *ab ult.* τὰς δὲ γυναῖκας τεκνοῦσας ποιεῖ. τεκνούσσας corrigit Brunck ad Soph. Trach. 308. conf. eumdem ad Ariſt. Nub. 359. Cuius rationem calculo ſuo comprobavit Porſon, in Append. ad Toupii Emend. p. 465.

Pag. 129. *l.* 7. Ἀριστοτέλης δέ φησιν, ὅτι &c. Scilicet in libro περὶ Μέθης. vide infra, X. 547. a. b.

Reliqua in primo libro vel corrigenda vel Addenda quaerat ſtudioſus Lector partim in *Animadverſſ.* partim in *Supplementis*, Tomo primo Animadverſionum ſubiectis.

ADDENDA ET CORRIGENDA
IN EPITOMA LIBRI II.

Pag. 133. *l.* 4. Melanippidis verba ſic digeri potuerant:

— Ἐπώνυμον,
ὦ δέσποτ', οἶνος Οἰνέως. — —

Pag. 135. *l.* 9. Μνησίθεος δὲ ἔφη·

— Τὸν οἶνον τοὺς θεοὺς
ξυντοῖς καταδεῖξαι &c.

Ex hoc Athenaei loco factum, ut in *Poëtarum comicorum* numero *MNESITHEUS* referretur. At *medicus* ille fuit, non *comicus*. Itaque aut in nomine prorſus erravit hoc loco (ut ſaepe aliâs) Breviator: aut ſunt iſta quidem praecepta *Mneſithei*, ſed a comico quodam poëtâ (cuius nomen, ab Athenaeo haud dubie commemoratum, adponere neglexit Epitomae auctor) in verſus redacta. Poëta ille fortaſſe *Alexis* fuit: qui etiam ipſum nomen *Mneſithei* (quemadmodum infra ab eodem factum videmus, X. 519. c.) verſiculis ſuis includere potuit, tali quodam modo:

Ἔφη δὲ Μνησίθεος, τὸν οἶνον τοὺς θεοὺς &c.

Mitſcherlich quidem, ad Horat. Tom. I. p. 194. poëtam ſtatuens *Mneſitheum*, initium fragmenti ſic conſtituendum cenſuit:

— Τὸν οἶνον θεοὶ
ξυντοῖς ἔδειξαν &c.

Pag. 138. In *Panyasidis verſ.* 6. ſcripturam msstorum κύρσαι defendit *Courier*, interpungens poſt οἴνου verſ. 4. & eumdem verſum (cuius initio ἔνθα γε vel ἔνθα κε legit) iungens cum tertio, puncto poſt Διόνυσος permutato cum commate.

Pag. 140. *l.* 3. ποτὲ. τότε malim cum *Boiſſonado* noſtro. *Ibid. l.* 5. διατελεῖν. Verſus iſtos Alexidis tractans *Wyttenbachius*, ad Plutarchum DE SER. NUM. VIND. pag. 39 ſq. διατελεῖ ſcripſit: quod nolenti doctiſſimo viro excidiſſe videtur.

Pag. 142. *l. penult.* τὴν ἔκπληξιν. Commode τὴν ἔμπληξιν (*veſaniam*) corrigit *Courier*, provocans ad Toup. in Longin. c. 15. & Perizon. ad Aelian. V. H. II. 19.

Pag. 143. *l.* 4. μὴ πλείονος. μὴ πλεῖον (id eſt, μηκέτι) corrigit idem. *Ibid. lin.* 4 *ab ult.* Οἶνος καὶ ἀλήθεια. In fine *Animadverſionis* ad hunc locum (p. 269. l. 1.) *adde*: At erat iam ante Theocritum Alcaei carmen ab his verbis incipiens,

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, καὶ ἀλήθεια:

cuius meminit Scholiaſtes Platonis, in Scholiis a Ruhnkenio collectis, p. 15. *Ibid.* in *Latinâ verſione*, *lin. antepen.* pro *nudavit*, pone *nudat*.

Pag. 146. *l.* 8. μετὰ τὰ σῖτα. Commodius μετὰ τὰ σιτία, XV. 693. d.

Pag. 148. In *Sapphonis verſ.* 2. pro ἔρπιν & οἰνοχόησεν, Toupius in Nota ad Epiſt. Crit. T. I. p. 444. novae edit. corrigit ὄλπιν & ὠνοχόησεν. Conf. Animadv. noſtr. ad X. 425. d. & Supplem. Anim. ad II. 39. a.

Pag. 150. *lin. antepen.* θάλπησι θυμὸν Κύπριδος. Ad iſtum locum haec adnotavit BOISSONADUS: »In loco Bacchy»lidis, θάλπησι poteſt formari certe a θάλπημι: ſed et»iam a θάλπω, formâ quam vocant *Ibyceâ*, pro θάλπει: »de qua conſulendus Wolfius, Epiſt. ad Schellenberg poſt »Antimachi Reliq. p. 125. & Valcken. ad Theocriti Adon. »p. 254. Caeterum in hoc verſu, θάλπησι θυμὸν Κύπρι»δος, forte Genitivi Κύπριδος ratio erat explicanda, quam »ego quidem fateor me non ſatis bene capere: idemque »fortaſſe accidit viris longe doctioribus, qui aliter inter»pungere vel interpolare tentant. Quidni Κύπριδος iungen»dum cum ἀνάγκα, ſic: γλυκεῖ' ἀνάγκα Κύπριδος σευο»μένα ἑκ κυλίκων θάλπησι θυμὸν: & tum comma ponen»dum erit poſt θυμόν. Haec ratio mihi eo magis placet,

»quod Orpheo Hymn. LIV. 3. *Venus* μήτηρ ἀνάγκας di»citur.«

Pag. 153. *l.* 4. τοιοῦτον μόνον. τοσοῦτον corrigit *Courier* cum Caſaub. coll. Valck. ad Hippol. vs. 804. Recte: nec id trochaico metro adverſatur; quintus pes trochaeus eſt, ſextus anapaeſtus. Totus verſus ſic ſcribendus videtur:

Οὐ δὲ (vel Οὔτε) μεθύω τὴν φρόνησιν, ἀλλὰ τὸ τοσοῦτον μόνον.

Pag. 158 *med.* Pindaricum μελιγαθὲς cum H. Steph. intelleximus *melleum* vel *melliſluum:* Heynius in Pindari Fragment. p. 109. *membra recreans*, cum Dalecampio. De *Tilphoſſa* fonte vide Heynii not. ad Apollodor. p. 644.

Pag. 159. *lin.* 5 *ab ult.* Corrige ex msto: καθὰ τὸν ἐν Καρίᾳ, παρ' ᾧ Ζηνὸς Ποσειδῶνος ἱερόν ἐστιν. Vide Supplem. p. 505.

Pag. 162. *l.* 8. φησὶ. Corr. φασὶ: & in lat. verſ. *aiunt.* Sed de hoc, ut de multis aliis, in *Supplem.* iam monuimus.

Pag. 164. *l.* 7. διαφέροντα πάσης &c. Eisdem verbis idem verſus repetitur III. 74. e. πάμπαν corrigit *Grotefend* in Notis msstis. Alius vir doctus ſic refingendum verſum cenſuit:

διαφέροντά γ', Ἱππονίκε, τῆς ὅλης οἰκουμένης.

Quartum verſum ſic conſtituit *Grotefend:*

πάνυ φέρει. Α. βοσκήματ', ἔρια, μύρτα, τυροὺς, ξύματα.

& ὕδωρ διαφέρον fortaſſe temere inſertum cenſet, aut certe διαφέρον ὕδωρ ſcriptum oportuiſſe. Non τυροὺς, ſed πυροὺς dare msstos libros, in Suppl. monui.

Pag. 168. *l.* 4 *ab ult.* ἐν τοῖς Πειραιῶς τυραννήσασι. Triginta Athenienſium tyrannos intelligit Gallicus interpres, quos in *Piraeeo* habitaſſe conſtat.

Pag. 169. *Phrynichi* verſus, tetrametri fuerint iambici, in hunc fere modum cum viro docto digerendi:

— Λαροὺς ξρηνεῖν, ἐν οἷσι Λάμπρος ἐναπέθνησκεν,
ἄνθρωπος ὢν ὑδατοπότας, μινυρὸς ὑπερσοφιστὴς,
Μουσῶν σκελετὸς, αὐδόνων ἠπίαλος, ὕμνος ᾄδου.

De vocab. ἠπίαλος conſule quae Corayus monuit ad Hippocr. de Aëre &c. T. II. p. 35 ſq.

Pag. 171. *l.* 1. καὶ ἀπέστησαν. Corrige καὶ ἠπίστησαν. Et in *lat. verſione: nec crediderunt prius, quam rem ita ſe habere reperiſſent.* Vide Animadverſionum noſtrarum T. II. p. 636. Eodem pertinet id quod mox ſubiicitur, συνεπείσθησαν ἀληθεύειν. Quod ſequitur, τὴν κύστιν δ' αὐτοῦ ἔχοντα,

id varie a variis tentatum vidi, & ipse tentavi: nihil quod satisfaceret inveni.

Pag. 173. *ult.* Corrige γλυκὺν ὑδαρῆ θερμόν. Vide Animadv. Et *Pag.* 174 *sub fin.* Μετὰ δὲ τὴν προσφορὰν &c. vide Suppl. p. 507 sq.

Pag. 177. *l.* 6. ὥσπερ τοὺς τέττιγας. Satis notum est, non modo vulgo, sed & philosophis olim persuasum fuisse, nonnisi rore ali cicadas. Aristot. Hist. Anim. IV. 7. Anacr. Od. 43. Theocr. IV. 16. Virgil. Ecl. V. 77.

Pag. 178. *l.* 8. Λύκος δὲ. Rectius Λύκων scribetur. vide X. 418. e. ibique notata. conf. *Addenda* ad II. 69. e. *Ibid.* πολυχρονίους φησὶν εἶναι τοὺς Κυρνίους, οἰκοῦσι δ' οὗτοι περὶ Σαρδώ. *Cyrnos, Indorum genus, Isigonus* (teste Plinio, lib. VII. cap. 2. p. 373 extr. ed. Harduin.) scripserat *annis centenis quadragenis vivere.* Id Athenaeum temere ad *Corsicanos* transtulisse censuit Ursinus, ad Virgilium cum Graecis collatum, Eclog. IX. 30. Cum Athenaeo vero (ut Eustathium taceam, ad Dionysii Descr. Orb. vs. 458.) facit Stephanus Byz. in Κύρνος: ubi ista ad verbum ex Athenaeo descripta leguntur, adiectis etiam illis, οἰκοῦσι δὲ οὗτοι περὶ τὴν Σαρδόνα: ne forte Epitomatoris Athenaei adsumentum hoc esse putes. Κυρναίους vero ibi, non Κυρνίους scribitur. Utraque autem nominis forma in usu fuit, teste eodem Stephano.

Pag. 179. De *Antiphanis* testimonio, vide Animadv. Sequitur *Eubuli* Ecloga, quae ex fabulâ *Europâ* decerpta videtur, coll. X. 417. c. In illius *vers.* 1. pro ἐλθεῖν commode *Iacobs* in Exercit. Crit. T. II. p. 152. ἐλθόνθ' corrigit: *versu* 2. vero pro κελεύει haud dubie κελεύω corrigendum monui in Supplem. p. 509.

Pag. 181. *l.* 5. Κρώβυλος. In *Animadv.* ad h. l. p. 333. *pro* ex VII. *corrige* ex VI. *Ibid. l.* 7. Ἀναρίστητον δ' εἰρηκεν Εὔπολις. Pluribus aliorum poëtarum testimoniis augeri haec Epitomae brevitas potuerat ex *Suïda:* qui, quae in Ἀναρίστητος habet, ea haud dubie ex Athenaei integro opere desumsit. *Ibid. lin. antepen.* σύντομον pro συντόμως scribendum monui in Supplem.

Pag. 182. *Phrynichi* versus, iambici sunt senarii, sic digerendi:

– – – Ἑπτάκλινος οἶκος ἦν καλὸς
εἶτ' ἐννεάκλινος ἕτερος οἶκος. —

Qui ſequuntur *Eubuli* verſus, cum his confer illos qui leguntur paulo poſt, II. 49. c.

Pag. 183 *extr.* κἀν φοινικίσι Σαρδιαναῖσιν. Quid ſit quod κἀν φοινίκεσσι Σαρδινικαῖς legi voluerit Fiorillo in Obſerv. in Athen. p. 10. minime equidem video. Non φοίνικες, ſed φοινικίδες ſunt *purpureae veſtes* aut *tapetes*. Nec Σαρδινικὸς apud ullum, puto, veterem ſcriptorem reperitur pro Σαρδιανικὸς vel Σαρδιανός.

Pag. 184 *med.* & *Animadv. p.* 336 *med.* De *Ephippi* verſibus *Boiſſonadus* privatim, & alius vir doctus publice nos monuit, commodius ſic digeri poſſe:

— Ὡς ἐγὼ σκιρτῶ πάλαι,
ὅπου ῥοδόπνοα στρώματ' ἐστὶ, καὶ μύροις
λοῦμαι ψακαστοῖς.

Quod ibi ſequitur *Ariſtophanis* Fragmentum qui in tres hos verſiculos diſpeſcendum cenſuit vir doctus:

Ὅστις ἐν ἡδυόσμοις
στρώμασι παννυχίζων
τὴν δέσποιναν ἐρείδεις:

is velim nos doceat cuiusnam metri ille praeſertim ſit verſiculus, quem medium poſuit.

Pag. 185. in *Verſione lat. l.* 5. *ſuavis contactus.* Corrige: *mollis cont.*

Pag. 188. Εὔβουλος· Τρίποδες οὗτοι &c. Conf. ſupra, p. 182 ſub fin. *Ibid.* Ἐπίχαρμος· Τί δὲ τάδ' ἐστί; &c. Feliciſſimam *Epicharmeae* huius eclogae emendationem, a *Grotefendio* nobiscum olim (Goettingenſis tunc Gymnaſii, nunc Francofurtani ad Moenum Prorectore) communicatam, pro merito laudavi in Animadverſ. T. III. pag. 618. cuius quidem doctiſſimi ingenioſiſſimique Viri nomen miris modis ibi deformaverant operae noſtrae. Quam emendationem quum deinde in publico aliquo diario anonymum quemdam virum, quem non eſſe Grotefendium noſtrum certo compertum habeo, ſibi viderim tribuere, *Grotefendio* auctori hac occaſione poſtliminio debeo vindicare. In eadem emendatione id unum l. c. mutavi, quod *poſtremum verſum*, quem perſonae *B.* tribuerat Grotefendius, eidem perſonae *A.* tribuerim, cui tribuebantur praecedentia verba, Τέτορά γε μὰν ἔχει πόδας. Nunc commodius videtur, ſi *tertius verſus* integer perſonae *B.* *quartus* vero perſonae *A.* tribuatur. Porro *primum verſum* non opus fuerit inter perſonas *A.* & *B.* partiri, ſed totus ſimul cum *ſecun-*

do perſonae *A.* commode tribuetur, verba δηλαδὴ τρίπους *interrogative cum admirationis ſignificatione* accipiendo. Itaque, adhibita ſimul *primo verſui* emendatione eâ, quam (ut eodem loco expoſui) librorum ſcriptura ſuadere videtur, tota ecloga ita concipienda fuerit:

A. Τί δὲ τάδ' ἐστί; δηλαδὴ τρίπους; ὅτι γε μὰν ὧν ἔχει τέτορας, οὐκ ἔστι τρίπους, ἀλλ' ἔστιν οἶμαι τετράπους.
B. Ἔστι δ' ὄνομ' αὐτῷ τρίπους· τέτοράς γε μὰν ἔχει πόδας.
A. Εἰ δίπους τοίνυν ποτ' ἦν, αἰνίγματ' Οἰδίπου νοεῖς.

Id eſt:

A. *Quid hoc rei eſt? hic ſcilicet tripus fuerit? Atqui quod habet*
quatuor (pedes), *id non tripes eſt, ſed eſt puto quadrupes.*
B. *At eſt nomen ei tripus, licet pedes utique quatuor habeat.*
A. *Si quando igitur etiam bipes eſſet, fatendum fuerit Oedipi te aenigma noſſe.*

Pag. 190. *l.* 2. Ἀλεξις. Forſan in *Agonide.* conf. XV. 678. e. Initium eclogae, collatis Animadv. noſtris & Supplemento, ſic ſcribendum:

A. Καὶ μὴν ἐν ὕπνοις οἶομαι ὠρακέναι
νικητικόν. —

Inter οἶομαι & ὠρακέναι, vitandi *hiatus* cauſſâ neceſſario particulam γ' inſerendam eſſe non perſuaſit nobis Vir doctiſſimus, qui de hoc & de multis ex eodem genere aliis nos admonuit. Certe ante vocem ab *aſpero ſpiritu* incipientem ferendum nobis videtur verbum in vocalem longam aut diphthongum deſinens. *Brevis* utique vocalis, etiam ante vocem ab aſpero ſpiritu incipientem, in *recitando* verſu conſtanter eliditur: verbi cauſſa, *pag.* 194. *l.* 4 *a fine*: τὰ τιτθί', ὥσπερ μῆλον ἢ μιμαίκυλα.

Sed, quemadmodum apud Latinos poëtas, quae in pronunciando elidi debent vocales, adſcribuntur ea tamen: ſic & apud Graecos ſatis notum eſt in antiquiſſimis probatiſſimisque codicibus easdem vocales multo frequentius exſerte adpoſitas reperiri, quam eliſas: quod in vetuſtis noſtris membranis frequentiſſime obſervavimus. Nempe lectoris eſt, noſſe quaenam vocales in recitando elidendae ſint: & perquam eſt veriſimile, vocales eiusmodi etiam in recitando non ſemper prorſus praetermitti olim ſolitas eſſe, ſed plerumque ſolummodo rapidius pronunciari.

Pag. 193. *l.* 9. Graeca ſic distingue: Ἐκ τούτων μοι δο-

κεῖ, φησὶν, ὁ φιλόσοφος τὸ νῦν κεράσιον καλούμενον ἐμφανίζειν. Et in *Lat. verſ. corrige :* » Quibus verbis philoſophus mihi videtur, inquit, ceraſum quod vulgo vocamus ſignificare. « — Verbum φησὶ a Breviatore inſertum eſt: *inquit*, ſcil. *Athenaeus*. *Philoſophus* autem, quem dixit Athenaeus, *Theophraſtus* eſt. Vide Addenda ad p. 75 extr.

Pag. 195. *l.* 8 ſqq. Λεύκολλος &c. Ad Caſauboni Animadv. p. 350. l. 2. ed. noſtr. ubi ait: » & Hieronymi ad Eu» ſtochium epiſtola quadam « haec adnotavit *Boiſſonadus:* » Epiſt. ſelect. lib. I. Ep. 35. Locus dignus eſt qui legatur. «

Ead. pag. lin. antepen. Δάφνος τις. Iſtud τις a Breviatore eſt, non ab Athenaeo, qui *Daphnum Epheſium, medicum*, ſatis inſigniverat in Praef. I. 1. f.

Pag. 198. *l.* 1. Φανίας δὲ Ἐρέσιος. Quae de *Phania* ad hunc locum adnotavit *Caſaubonus*, ea in Animadverſſ. noſtris praetermiſſa, adpoſituri ſumus in *Auctorum Indice.*

Pag. 199. *lin.* 4 *ab ult.* Ὠὰ. Nil mutant libri, ſed Ὄα utique videtur ſcriptum oportuiſſe. Vide Animadv. noſtr. T. III. pag. 617.

Pag. 200. *l.* 7. Τοὺς δὲ γομφίους &c. » Aut legendum » cum Pierſono,

» Καὶ τούς γε γομφίους &c.

» aut, quod malim, adſumto νυνὶ ex Caſauboni coniect.

» Τοὺς γομφίους δ' ἅπαντας ἐξέκοψεν, ὥστε νυνὶ
» οὐκ ἂν δυναίμην Ναξίαν ἀμυγδάλην κατάξαι.

» Verſus ſunt iambici tetrametri catalectici. « PORSON in Append. ad Toupii Emendatt. T. IV. p. 438. Quam obſervationem cum pluribus aliis *Boiſſonado* debeo.

Pag. 201. *l.* 3 *ab ult.* Ὄνος βαδίζεις &c. Vide quae in hunc locum commentatus eſt Herald. ad Arnob. p. 403. Suidas: Ὄνος εἰς ἄχυρα. παροιμία, ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδων εἰς ἀγαθὰ ἐμπιπτόντων, καὶ τούτοις ἀπολαυστικῶς χρωμένων. Id eſt: *Proverbium, in eos qui praeter ſpem in bona & lauta incidunt, & his ad ſatietatem fruuntur.* Quae ſatis eſſe videntur ad iſtius verſiculi *Philemonis* intelligentiam.

Pag. 202. *lin.* 7. coll. *Animadv.* p. 360. l. 11 ſq. » Idem » *Archilochi* fragmentum citat Philemon in Lexico inedito, » voce Ῥόδον: & pro ἐτέρπετο habet ἀφείπετο. « BOISSONADE. *Ibid. l.* 4 & 5 *ab ult.* Εὔπολις. — — ναὶ μὰ τὴν ἀμυγδάλην. Idem alibi, ναὶ μὰ τὴν κράμβην: IX. 370. b. conf. ibid. c.

Pag. 204. *l.* 4. παρενδυομένης. παρεμβυομένης corrigit *Courier*, in Mag. Encycl.

Pag. 210. *lin. antepen.* τέττιξ. »De uſu cicadarum in ci-» bo apud veteres conf. ſatis lepidum locum Apoſtolii, Pro-» verb. Cent. XVIII. 36.« BOISSONADE.

Pag. 211. *l.* 1. Φρυγίας εὕρεμα συκῆς. Ut legendum cenſuimus, (Animadv. T. I. p. 370.) Φρυγίας εὑρήματα συκῆς, ſic corrigit *Porſonus*, in Append. ad Toupii Emend. T. IV. p. 502. Eclogam iſtam *ALEXIDIS* ex fabulâ *Olynthio* deſumtam eſſe diſcimus ex Athen. III. 75. b.

Pag. 212. *l.* 6 *ab ult. pro* plebeius, *pone* carnifex.

Pag. 214. *l.* 6. σῦκα τὰ ξηρά. Corrige σῦκά τε ξηρὰ, ex IV. 139. a.

Pag. 215 *extr.* φαῦλαι ἐλάαι. Vera ſcriptura fuerit φαυλίαι. In *Animadv.* p. 380. l. 5. *pro* 415. *corr.* 315. & paulo poſt *adde:* Conf. quae notamus ad XV. 650. a.

Pag. 216. *l.* 7. ἐλέγοντο. Corrige ἔλεγον: de quo in Supplem. dictum. *Ibid. l.* 9. λιπαρεῖτό με. *TELECLIDAE* »prior verſiculus hoc modo emendandus:

»καὶ ξυγγενέσθαι διὰ χρόνου μ' ἐλιπάρει.

»Quod reponi voluit Toup, metrum violat. λιπαρὴς enim »& λιπαρεῖν primam producunt.« PORSON Append. ad Toupii Emendd. pag. 491. In *Animadverſſ.* noſtris, p. 382. l. 6. *pro* Ἀρυπέπεσι *corr.* δρυπέπεσι.

Pag. 217. *l.* 8. Pro ὠὰ rurſus ὅα legendum videri poterat, ut ſupra p. 199. Sed verſus iſtos *ANTIPHANIS* trimetros anapaeſticos in diſſyllabam catalecticos ſtatuens *Grotefendius* (in *Notis msstis*) ὠὰ tenendum & ἐντρώγειν ex libris reſtituendum, verſusque ſic ſcribendos cenſuit:

Νήττας, σχαδόνας, κάρυ' ἐντρώγειν, ὠ', ἐγκρίδας,
ῥαφανίδας ἁπλύτους, καὶ γογγυλίδας, χόνδρον, μέλι.

Poſterioris verſus pes primus proceleuſmaticus eſt, alter anapaeſticus, tertius ſpondeus.

Pag. 218 *extr.* & *p.* 219. *l.* 2. *AMPHIDIS* ecloga ex fab. *Leucade* eſt: & *verſus* 2. ex VII. 277. c. ſic corrigendus,

ἔξον ἀπολαύειν ἰχθύων ἀληθινῶν.

De quo *Porſonus* monuit, in Append. ad Toup. T. IV. pag. 477.

Pag. 220. *l.* 5 *ſqq.* Ἀναξαγόρας ἐν τοῖς Φυσικοῖς. *&c.* Eadem habet Lexicon ms. Auguſtanum Hermanni, p. 323. num. 23.

Pag. 221. *l.* 8. γεγενημένη. Corr. γεγεννημένη.

Pag. 222. *l.* 1. Ἔφιππος. Nempe ἐν Ἐφήβοις. Vide XIV. 642. e. & ibi notata. *Ead. pag. l.* 4 *ab ult.* Οὗτος δέ φησι *&c.*

Iſtis verbis usque τεκεῖν continetur *tertius* ERIPHI *verſus*: de quo poſtquam in Animadv. p. 389. monueram, deinde eamdem obſervationem iam a *Porſono* ad Eurip. Med. vs. 139 ſq. num. X. occupatam vidi.

Pag. 224. *l.* 5 *ſq.* καὶ Ἐπίχαρμος· πραΰτερος ἔγωγε μολόχης. Recte μολόχας codex noſter in contextu. Apud Euſtathium citantem hunc locum ad Od. α'. p. 41. l. 40. pro καὶ Ἐπίχαρμος corrupte καὶ πάμα editur, cum καὶ πάλιν debuiſſet librarius, ut perſpecte *Porſonus* monuit, in Praef. ad Hecub. ed. 2. p. 81. *Ead. pag. l.* 7. ὁ σπερματικὸς τύπος. σπερματικὴ κορύνησις vocatur pag. 61. f. ubi vide Addenda & Animadv. *Mox*, quod ait ἡ τοῦ πλακοῦντος κρηπίς: de *crepidine* quae cingit placentam ſive paſtam quam vocamus, vide XIV. 645. d. ibique not.

Pag. 225. *l.* 7. Κολοκύνται. Conf. Hemſterh. ad Luciani Iudicium Vocal. cap. 10.

Pag. 227. *l.* 7. *Hermippi* teſtimonium ita digeri poterat:

— Τὴν κεφαλὴν ὅσην ἔχει;
ὅση κολοκύντη —

Pag. 231. *l.* 9. Μύκαισι δ' ὠρέχθει. In *Animadv.* p. 404 *med. ſcribe*: Et ſic correxit Valckenar. in Epiſt. ad Roever. p. 21.

Pag. 233 *extr.* ἄπο πήματα κεῖται. Simplex verbum κεῖται notione compoſiti ἐπίκειται equidem acceperam. *Schneiderus* ad Nicandri Alexiph. p. 251. corrigit ἔπι πήματα κεῖται. Sic vero ad praecedentes genitivos ſubintelligenda fuerit ἀπὸ praepoſitio, quod durius nobis viſum erat. *Ead. pag.* in *Latinâ verſione l.* 2. *corrige*: quod operae pretium non feciſſet cum Proverbia colligeret.

Pag. 234. *l.* 4. νοτίζοις. Sic recte in optativo, quem deſiderabat particula ὁπότε, ſcribitur in codicibus noſtris, non νοτίζεις, ut editum erat: & νοτίζοις ex hoc loco habet etiam Euſtathius ad Iliad. μ'. pag. 866 extr. In Caſauboni Animadv. ubi Nicandri verba repetuntur, etiam in optativo ſcribitur verbum; ſed ποτίζοις ibi ſcribitur, non νοτίζοις, atque etiam in principio mutatus verſus. Integra CASAUBONI ad iſtum locum Animadverſio haec eſt: »In »verſu *NICANDRI* de *noxa fungorum*, σύγκολλα ſcribunt »docti, pro σύκολλα quod nihil ſignificat. Etiam Galenus »fungis naturam tribuit παχυτέραν καὶ γλισχροτέραν. Quae »fuerit doctiſſimi illius poëtae ſententia *de fungis ad fici radi*»*ces natis*, declarant qui ſequuntur verſus. Plinius videtur il-

» los optimos pronunciare. *Fungis*, inquit, *aberit*, [at, pro olim vulgato *His aberit*, Harduinus Tom. II. p. 281. lib. XXII. c. XXIII. ſect. 47. ex msstis reſtituit *Hic habebit*] » *veneni argumentum, quo ſimilior fuerit arborum fici.* Nican» der, *ſaltem innoxios:*

» — Συκέης ὁπότε στέλεχος βαθὺ κόπρῳ
» κακκρύψαις, ὑδάτεσσί τ' ἀεναέσσι ποτίζοις,
» φύονται πυθμέσσιν ἀκήριοι.

» *Si arboris fici truncum obruas laetamine, & aquâ riges, fun*» *gi ad radices naſcentur innoxii.* « Haec ille. Unde SCHNEIDERUS ad Nicandri Alexiph. p. 251. exiſtimans, e codice msto ductam eſſe ſcripturam ποτίζοις, verbum iſtud adoptavit. At non magis ποτίζοις illud, quam κακκρύψαις ὑδάτεσσί τ', e codice msto ductum eſt: ſed vel caſu ſic ſcripſerat Caſaubonus, vel tacite ita corrigendum cenſuerat.

Pag. 235. *l.* 2. ἀγήραντον. ἀγήρατον ex msstis reſtituendum videri monui in Animadv. *Ead. pag. l.* 9. φησίν. Scribe: φησὶ, σίον ἐν ὕδατι γιν.

Pag. 236. *l.* 6. καὶ τεθῆναι. »Non capio qua ratione »fungi cocti & *menſae impoſiti* duriores ac tenaciores fiant. »Corrige proinde μετὰ τὸ ἐφθῆναι καὶ ἀρτυθῆναι. *Con*»*diturâ* enim tales eos reddi accepi a coquo.« BERNARD, in Actis Literar. Societ. Traiect. T. I. Lugd. Bat. 1793. p. 204 ſq.

Pag. 237. *l.* 8. τῆς σπερματικῆς ἴχνος κορυνήσεως. Vide Supplem. Animadv. p. 513.

Pag. 240. *l.* 6. κραανὰς. Corr. κραναὰς ἀκαλ.

Pag. 243. *l.* 5 *ab ult.* κόγχον δὲ &c. Vide Suppl. p. 513.

Ead. pag. extr. κωλυσιδείπνους. *Heynius* ad Apollodori Fragm. T. I. novae edit. p. 459. (de quo me Boiſſonadus monuit: nam novam illam editionem tractare mihi nondum licuit) κωλυσίδειπνον interpretatur *quod* quacumque de cauſſâ *ſatietatem adfert, & cupiditatem ciborum eximit.*

Pag. 244. *l.* 5 *ab ult.* ἀλιπαστὰ. Corr. ἀλίπαστα, conf. XIV. 658. a. *Ibid.* in *Lat. verſ. l.* 8. *ſatiaturus*, Corr. *paſturus.*

Pag. 246. *l.* 4. Sub contextu notari debuit: *Mssti* τὰς πρῶτας φύσεις αὐτὰς τὰς δυνάμεις &c. *quod vide ne verum ſit.*

Pag. 249. *l.* 4. φάρυγ'. Sic τὸν λάρυγα ſcribendum VIII. 341. d.

Pag. 250. *lin.* 5 *ab ult.* Ἦν δ' ἐρωδιοὶ. Supple Ἦν δ' ἐρω-

διοί τε πολλοὶ μακρ. ex IX. 398. e. nec vero Ἡ δ' ἐρωδιοί τε &c. ut voluit Fiorillo, Obſerv. in Athen. p. 15.

Pag. 251. *l.* 4 *ab ult.* Κόψιχοι. De hoc vocab. conf. Hemſterh. ad Luciani Iudicium Vocal. cap. 8. *Ibid.* Νικόστρατος. Forſ. in fab. *Abra.* cf. XIV. 654. b.

Pag. 252. *l.* 5. ψᾶρες. Corr. ψάρες.

Pag. 253. *l.* 8. Κόμης τε &c. In *Animadv. p.* 441 *med. pro* 751. corrige 781.

Pag. 255. *l.* 5. γράφουσι. Corr. γράφῃ συ: & in lat. verſ. *denuncias.* γράφῃ recte ſcribitur in noſtro cod. *Ep.*

Pag. 256. *l.* 12 *ſqq.* Τοῦτο δ' ἡμᾶς τηρῆσαι δεῖ - - - κοῖφι ξενικά. Eadem in Lexico msto Auguſtano ab *Hermanno* edito, p. 323 ſq. num. 31. his verbis praecepta leguntur: Παρατετήρηται τῷ Ἀπολλοδώρῳ, ὅτι οὐδὲν ὄνομα οὐδέτερον παρὰ τοῖς Ἕλλησιν εἰς ι λήγει, εἰ μὴ μόνον τὸ μέλι. τὸ γὰρ πέπερι καὶ κόμμι καὶ κοῖφι Ἀσιατικά. Unde, quoniam in *Epitomâ* noſtrâ, quae ſola hodie de *Athenaei libro ſecundo* ſupereſt, *Apollodori* in iſto praecepto nulla fit mentio, colligi videtur, auctorem illius Lexici ea, quae modo adſcripſimus, ex *pleniore & integro olim Athenaei opere* deſumſiſſe. Eodemque fortaſſe pertinet quod in eodem Lexico, eo loco quem ſupra in *Addendis ad Lib. I. pag. 96. l.* 1. citavimus, *Diphilum Athenienſem* memorari vidimus; ut ibi intelligendus fuerit *Diphilus comicus*: qui origine quidem Sinopenſis fuerat, ſed, quoniam Athenis fabulas ſuas docuit & in civium numerum haud dubie erat receptus, *Athenienſis* dici ſive ab Athenaeo ſive a Lexicographo noſtro potuit, quo a *Siphnio Diphilo*, Medico, discerneretur. Caeterum *Apollodori* teſtimonium, quod hîc invocat idem Lexicographus, ex Ἐτυμολογίαις vel Ἐτυμολογουμένοις deſumtum fuiſſe (quem librum ſaepius citavit Athenaeus) conſentaneum eſt.

Pag. 257. *l.* 4. Corr. Σαμιακοῦ: & *lin.* 7. ἀλείφεται.

Pag. 258. *l.* 4. φαυλιῶν. Corr. φαυλίων. Conf. Animadv. ad II. 56. c. p. 379 ſq. noſtrae ed.

Ibid. lin. 7. φακῆ. Vide Addend. ad lib. I. p. 114.

Pag. 259. *lin. ult.* Forte nihil mutando ſic ſcribi debuiſſe monuit *Boiſſonadus*:

— τὰ καταχύσματα
αὐτοῖσιν ὄξος οὐκ ἔχει, —

Pag. 260. *lin.* 6 *ab ult.* ὀξύγαρον. Conf. IX. 366. c.

Pag. 261. *l.* 7. παρὰ Σοφοκλεῖ. In *Animadv. p.* 454. *l.* 5

ab ult. adde: Poſſit tamen eſſe e Satyrico aliquo Sophoclis dramate: ut monuit *Boiſſonadus.* *Ibid. l.* 9. Γλαύκῳ. Immo Γλαῦκον ſcribe, & refer ad ſequentia Cratini verba. Et in *Lat. verſ.* ſcribe: *Glaucum non cuique datum eſt* &c. vide Animadv. p. 455.

Pag. 265 *extr. & ſeq.* STRATTIDIS verſiculum 3. & ſequentes ſic digerendos contendit vir doctus in Novis Literar. Lipſ.

ἴχνεσι βαίνετ' ἐφαπτόμεναι ποδοῖν,
σατυριδίων μακροκέρκων
χοροὺς ἐλίσσουσαι παρ' ὠκίμων
πέταλα καὶ Ἁριδακινίδων εὐοσμῶν τε σελίνων.

Pag. 267. *l.* 5. In *Animadv.* p. 465. l. 15. *adde:* »At poterat τὴν ſervari, nec tamen ἂν abeſſe, ſic:

»στρέφοι τ' ἂν ὅλην τὴν νύκτα &c.

»anapaeſto pro iambo in ſecunda ſede poſito, quod Comici ferunt. « BOISSONADE, in *Notis msstis.*

Pag. 268. *l.* 7. Ἴβυκος δ' ὁ Πυθαγόρειος. »*Lyco* Iaſſenſis, »qui *De Vita Pythagorae* ſcripſit. Is etiam ab Athenaeo II. »47. a. X. 418. f. promiſcue Λύκων & Λύκος vocatur. Apud »eumdem II. 69. e. pro Ἴβυκος δ' ὁ Πυθ. clar. *Valckenarius* »veriſſime ſcribit Λύκος δ' ὁ Πυθ.« RUHNKEN. *ad Rutil. Lup.* 100. Quam obſervationem eidem *Boiſſonado* noſtro debemus.

Pag. 270. *l.* 7 *ſq.* Καλλίμαχος γὰρ Νησιώτου αὐτὸ ἀναγράφει. Quem in *Animadv. p.* 468. ex Plutarcho in Vita Alex. c. 46. nominavi *Hecataeum Eretrienſem*, miratus ſum nullam prorſus mentionem illius ſcriptoris factam eſſe a doctiſſimo *Sainte-Croix* in Examine Scriptorum qui de Alexandri M. vitâ ſcripſere. In *Latinâ verſ. p.* 270. *lin. penult. poſt*, tamariſcus. *adde:* Idem ſcribit circa Indum fluvium naſci cynaram.

Pag. 276 *& ſq.* Primores ex iſtis *MENANDRI* verſiculis rectius digeſtos vide Animadverſionum noſtrar. T. III. p. 616. *Pag.* 277. Cum altero *Menandri* fragmento vir doctus conferri iuſſit quae ex Simonide adfert Plutarch. in Vita Theſei, cap. 17. p. 7. e. ed. Francof.

Pag. 278. *l.* 1 *ſqq.* Sic forſan digerendi verſus:

— Τί φής;
ἐνθάδε τι οἴσεις καταφαγεῖν ἐπὶ τὴν θύραν,
εἶθ' ὥσπερ οἱ πτωχοὶ χαμαὶ ἔνθαδ' ἔδομαι.
καὶ ὄψεταί τις. —

Sed nondum satis perspicua sententia.

Pag. 279. *l.* 3. Corrige προσπίπτον ἀντίον τοῖς στόμασι. vide Animadv. p. 481. *Pag.* 282. *l.* 8. ἀνωθουμένην Sic recte cod. noster cum Steph. non ἀνωθουμένοις.

Pag. 283. *l.* 2. συναναφέρειν. Quod συναναβαίνειν corrigendum monuimus in *Animadv. p.* 483. *adde ibi in mediâ paginâ:* Sic φαίνειν & φέρειν inter se permutantur apud Athen. XV. 671. d. Conf. XV. p. 562. l. 9. nostrae edit. & ad eum locum notata.

ADDENDA ET EMENDANDA

IN ATHENAEI LIBRO III.

Tom. I. *Pag.* 286. nostrae edit. *lin.* 1. ἡ κωδία. ἡ κωδύα scribe cum nostris codd. (de quo, quemadmodum & de multis aliis in contextu corrigendis, in *Animadv.* monui) & confer *Animadv.* ad XV. 680. e. Vol. VIII. p. 123.

Pag. 293. *l.* 2. διαφέροντα πάσης. Vide Addenda ad lib. II. p. 164. nostrae edit. In *Animadv.* ad III. 74. f. *Vol.* II. *p.* 13. *lin. antepen. pro* [nescio qua] *scribe* [Epist. IX extr.]

Animadv. p. 17. *post med.* VI. 498. c. *Corrige*, XI. 498. e.

Animadv. p. 18. *l.* 13 *ab ult.* de *aquis. Corrige*: de *apuis.*

Pag. 299. *l.* 3 *sq.* *Archilochi* ecloga rectius sic scribetur:

Ἔα Πάρον, καὶ σῦκα κεῖνα, καὶ βίον
Θαλάσσιον.

Pag. 301. *l.* 9. ὀλύνθους. In *Animadv. p.* 24. *lin. penult. adde:* Rursus ὄλονθος habet vetus codex, XIV. 651. c.

Pag. 305 *extr.* τοῦ φύλλου. Immo τοῦ θρίου. vide Animadv.

Pag. 308. *l.* 9. ἐν τῷ χυλῷ. Pleonasmum illum praepositionis ἐν qui defendere voluerit, frequentibus utique probatissimorum auctorum niti poterit exemplis. *Ibid. lin. antepen.* περιμάττομεν τούτῳ. » Forte, quo vitetur spondeus » in fine, tmesis fieri potest,

» — περὶ τούτῳ μάττομεν. « Boissonade.

Pag. 316. *lin.* 4. ταπείνηχον. *Animadv.* p. 42. l. 6. *adde:* Sic vicissim in voc. ἄρτον, III. 106. f. pro τ est χ in vetere cod. *A.*

Pag. 317. *l.* 3. προσλαμβάνοντα δὲ εὐστομεῖν. *Slothower*,

in Actis Societ. Traiect. Tom. III. p. 116. sic corrigendum coniectaverat: προσλαμβανόμενα μὲν εὐστομεῖν, διὰ δὲ τὴν ποσὴν στύψιν εὐστομαχώτερα εἶναι. *Sumta, grata palato esse, & ob aliquantulam adstrictionem stomacho utiliora.*

Ead. pag. l. 6. ὀρβικλάτα. In *Animadv.* p. 43. lin. 5 ab ult. *adde:* At Hermippum etiam, veteris comoediae poëtam, latino vocabulo *sudarium* (σωδάριον) usum esse tradunt Grammatici. Vide Moerin & eius Interpp. p. 348 sqq.

Pag. 319. *STESICHORI* versiculos cum viro docto lubens in hunc modum dispescam:

Πολλὰ μὲν κυδώνια μᾶλα
ποτερρίπτουν ποτὶ δίφρον ἄνακτι,
πολλά τε μύρρινα φύλλα,
καὶ ῥοδίνους στεφάνους,
ἴων τε κορωνίδας οὔλας.

Ead. pag. extr. εἰς τὰ τιτθία. »Ἴσα τιτθία corrigit »IACOBS, Exercit. Crit. T. I. p. 11. & addit Eroticorum »loca, qui mammas cydoniis malis comparant.« *Boissonade*, in *Notis mssstis.*

Pag. 322. *l.* 4. ἢ λασιμήλων. ἦδ' ἄρι μήλων legendum coniectaverat *Fiorillo*, ad Herod. Attic. p. 89. ἀρι ad πορφυρέων referens, quasi esset ἀριπορφυρέων.

Pag. 323. *l.* 4 & 5 *ab ult.* Ἐπιμηλὶς δὲ καλεῖται. Conf. XIV. 650. e. *Ibid. lin. penult.* ἐν τῷ τετάρτῳ τοῦ Δείπνου. Poteras ἐν τετάρτῳ Δείπνων corrigere, in plurali numero. Sic Τιμ. ἐν τοῖς Δείπνοις, XV. 682. c.

Pag. 324. *l.* 9. καὶ τῶν ἄλλων. Dele καὶ.

Pag. 327. *l.* 5. ἄλλα ἔχει. Scr. ἄλλα τε ἔχει.

Pag. 329. *ANTIPHANIS versu* 2. ὥς πρὸς &c. Immo restitue librorum scripturam ὥσπερ πρὸς, sine qua stare non potest versus. Primus pes spondeus, alter anapaestus.

Pag. 330. πολυτίμητε. In *Animadv. p.* 63. *l.* 5. in fine *adde:* Sic, ὦ πολυτίμητοι θεοὶ, VI. 230. e. Nec tamen constans id discrimen: nam V. 200. b. χιτῶνες πολυτίμητοι sunt *pretiosae tunicae.* Quare nec adeo absurda fortasse fuerit *Dalecampii* coniectura, βραβεῖα πολυτίμητα: quam arridere sibi nuper professus BOETTIGERUS, in Prolusione altera de Medea Euripidea: (recusa in Matthiae Miscellan. Philolog. Vol. II. Part. III. pag. 327.) »Suaviss»mam enim, ait, amoris mercedem pomis illis amatoriis »persolutam esse quis nescit?«

Pag. 331. *l.* 3. *ab ult.* ἅπασι τοῖς ζώοις. Emendationem ἀποσίτοις, de qua in Animadv. diximus, commendavit ipſe *Valckenar.* ad Callimachi Fragm. p. 7. monens, non tantum *ieiunos*, ſed dierum aliquot *abstinentiâ cruciatos*, ἀποσίτους dici apud Athen. VI. 247. e. Plut. II. 635. c. 687. d. Heliodor. VIII. p. 378.

Pag. 332. *l.* 6 *ſq.* κατὰ τὸ αὐτὸ ἐξ ἀκεραίου. Commode *Courier* in *Magaz. Encycl.* αὐτὸ κατ' αὐτὸ vel καθ' αὑτὸ corrigit, id eſt, *ſolum per ſe*: monens, κατὰ τὸ αὐτὸ (quod nos notione τοῦ αὐτόθεν accepimus) *ſimul* ſignificare. Idem duas voces ἐξ ἀκεραίου e gloſſemate irrepſiſſe contendit: quod nobis minus perſuaſit.

Ead. pag. lin. pen. λαμβάνων ἔωθεν δύο ἢ τρεῖς δακτύλους. »Haec verba forte intelligenda ſunt eodem ſenſu quo Gal»lice dicimus *deux ou trois doigts, un doigt de vin*, &c.« BOISSONADE, in *Notis mſstis*. Nempe, *liquorem ad duorum vel trium latorum digitorum altitudinem* in poculo *infuſum*.

Pag. 334. *l.* 10. πορφυρᾶς. πορφύρας corrige. In *EPICHARMI verſ.* 2. & 3. ut trochaico metro conſtet ratio, verba ſic digeri poſſe vir doctus in Nov. Lipſ. monuit:

λεπάδας, ἀσπέδους, κραβύζους, κικιβάλους, τηθυνάκια,
πορφύρας, βαλάνους, στραβήλους, ὄστρεα συμμεμυκότα.

Poſtremo verſu, *pag.* 335. *l.* 4. corrige, λευκὰς τοὶ ϑεοί. In *latinâ verſione*, *lin. penult.* DE fractâ Scutulâ. *Corrige*: DE triſti Scytalâ.

Pag. 337. *l.* 4 *ab ult.* Ἡρώνδας δ' ἐν Συνεργαζομέναις. De *HERONDA* vel *Herode* iambographo pluribus disputavit *Fiorillo* ad Herodem Attic. pag. 171 ſeqq. ubi quidem non laudatum video *Ruhnkenium*; a quo tamen pleraque quae ibi disputantur, iam pridem occupata erant.

Pag. 339. *lin. antepenult.* ὀστρέοισιν. Corr. ὀστρείοισιν.

Pag. 341. *l.* 1–3. In lepidis *SOPHRONIS* verſiculis metrum non expedio: nec video admodum *Fiorillo* quid profecerit, ſic conſtituens: (in Obſerv. in Athen. p. 52.)

Αἵ γε μὰν κόγχαι καθώσπερ
αἰὲν ἐξ ἑνὸς κελεύματος,
κεχάναντι ἁμῖν πᾶσαι
τάδε κρῆς ἑκάστας ἐξέχει.

Pag. ead. l. 7. Κόγχος ἦν βάπτων. »Ad vocem βάπτειν »illuſtrandam conferri poteſt locus e Philoſtrato in So»phiſtis, I. 21. pag. 516. ὁ μὲν γὰρ κύλικα ἀναιρούμενος, »ὁ δὲ πίνων, ὁ δὲ βάπτων &c.« BOISSONADE in *Not. mss.*

Pag. 344. *l. antepen.* Ἀριστοτ. δ' ἐν τῷ περὶ Ζώων. Vide notata ad VII. 281. f.

Pag. 345. *lin. ult.* ἴσχουσι. Reſtitue ἰσχύουσι, & vide Animadv.

Pag. 346. *l.* 7. μελικήραν. μελίκηραν ſcribe. Vide Ariſtot. Hiſt. An. V. 15. cum Sylburgii Notis ad Ariſt. p. 130. l. 19. & Heſych. in Μελίκηρα.

Pag. 350. *l.* 3 *ſqq.* Φασὶ δὲ &c. In *Latinâ verſ. adde:* Autumant vero nonnulli, congenerari haec duo animalia alterum alteri, velut eodem ſemine prognata.

Pag. 356. *l.* 7. Καρκίνοι ϑ' ἵκοντ', ἐχῖνοι θ'. Quod in *Animadv.* pag. 114. doceri me cupere ſignificaveram quid ſit quod in iſto verſu obſervari poſſe *Alcmanicum ſchema* Valckenarius monuiſſet, id me *Boissonadus* meus opportune docuit. Equidem de illo *verſuum* genere, quod Alcmanicum dicitur, acceperam: cuius generis nihil utique obſervare hic licuit. Non cogitaveram de *ſchemate* illo *Alcmanico*, quod in *verborum conſtructione* ineſſet, cum ſcil. verbum plurale vel duale inter duo nomina ſingularia medium interponeretur: de quo cum alii Grammatici monuere, tum Suidas in Ἀλκμανικὸν εἶδος. Conf. Heynium ad Iliad. ε'. 774. Pertinet igitur illa Valckenarii obſervatio ad editam olim in *Epicharmeâ* eclogâ ſcripturam, ubi Καρκῖνος & ἐχῖνος in ſingulari numero legebatur. At, quum vetus noſter codex *A.* cuius unius auctoritas in conſtituendâ illius loci ſcripturâ valere debet, (nam in *Epit.* deeſt tota ecloga) nomina iſta καρκῖνοι & ἐχῖνοι in plur. num. ſcripta exhibuerit, *Alcmanicae* iſti *figurae orationis* non erat hic locus.

Pag. 360. *lin. antepen.* ὀστρέα. ὄστρεα corrige.

Pag. 361. *l.* 6 *ab ult.* Καλχηδών. Sic Καλχηδόνιος, XI. 496. e.

Pag. 363. *l.* 2. Θεόφραστος μὲν ἐν τῷ περὶ Λίθων. Quod in *Animadv.* pag. 126. de Tyrwhitti editione illius libelli dixi, fefellerat me memoria, & indictum velim, *Orphei* qui eſſe perhibetur, non *Theophraſti* de Lapidibus libellum a Tyrwhitto editum novimus.

Pag. 366. in *Lat. verſ. l.* 7 *ab ult.* non amplius nutrit. *Scribe:* non amplius quidem nutrit.

Pag. 368 *extr.* In CRATINI ſenario,

περὶ σιαγόνος βοείας μαχόμενος,

primo pedi deeſt ſyllaba. Fuerat καὶ περὶ, vel περὶ δὲ

σιαγ. In σιαγόνος vocalis α producitur, quemadmodum in proximâ Sophoclis eclogâ, & apud Alexid. XIV. 642. c.

Pag. 369. *l.* 9. ὰς ὀρύας ὀνομάζει. Praeter locum Heſychii a Caſaub. in Animadv. citatum, habes etiam apud eumdem Heſychium: Ὀρύα· χορδὴ ἔφθή.

Pag. 370. *l.* 9. ῥυγχίον. In *Animadv.* p. 137. l. 11 ab ult. ἄλλο ῥύγχος &c. *Corrige*, ἄλλο ῥυγχίον.

Pag. 371. *AXIONICI* duos priores trochaicos ſic ſcribendos propoſuit vir doctus in Nov. Literar. Ienenſ.

Ζωμοποιῶ θερμὸν ἰχθῦν ἐπαναπλάττων, λείψανα
ἠμίβρωτα συντιθεὶς εὖ, κἀκροκώλια σιλφίῳ
σφενδονῶν. —

Pag. 372. *l.* 4. Ὡς οὐχὶ &c. De οὐχὶ ultimam corripiente, non modo apud Homerum, verum etiam apud Comicos, vide Animadv. ad I. 3. f. & quae ſupra notavimus in *Addend.* ad lib. I. p. 13. noſtrae edit.

Ead. pag. l. 9. Ὅτι δὲ κυρίως. Ὅτι μὲν κυρίως malebam. Iſta dein, ὅτι δὲ καὶ ἐπ' ἄλλων ζώων &c. in *latinâ verſione* ſic fortaſſe reddenda erant: »Quoniam vero etiam »de aliis animantibus dicitur, Archippus per iocum de *facie* »etiam uſurpavit.« Sed conf. VII. 307. d. Commode Epitoma ſic habet: Ὅτι κυρίως ῥύγχος ἐπὶ τῶν συῶν. λέγεται δὲ καὶ ἐπ' ἄλλων ζώων. Ἀρχιππος δὲ κατὰ παιδιὰν εἴρηκε καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου οὕτως· Καὶ ταῦτ' ἔχων &c. Cur vero Athenaei πρόσωπον, adeoque & Archippi & Ararotis ῥύγχος h. l. de *larvâ* vel *perſonâ hiſtrionicâ* acceperit Heraldus ad Arnob. lib. VI. p. 367. nihil cauſſae fuiſſe videtur.

Ibid. l. ult. Ὁ γὰρ θεὸς &c. »Verſum *ARAROTIS* citat »Lexicographus in Lexico Biblioth. Coisl. ſic: Ῥύγχος, »τὸ πρόσωπον, Ἀραρώς· (ſic, non πρόσωπον ἀραρός: quod »male contra codicis a me inſpecti fidem edidit non ſatis »ubique diligens ὁ πάνυ Montefalconius.) Ὁ γὰρ θεὸς τὸ »ῥύγχος εἰς ἡμᾶς τρέφει.« BOISSONADE in *Notis mſstis.* Conf. Animadv. noſtr. p. 142.

Pag. 373. *l.* 7 *ſqq.* *ANTIPHANIS* ecloga, levi mutatione, ſuis numeris reddetur, quemadmodum fere a viro docto in Nov. Lit. Lipſ. propoſitum eſt:

— Α. Ἔπειτα τἀκροκώλιον
ὕειον Ἀφροδίτῃ, γελοῖον. Β. Ἀγνοεῖς·
ἐν τῇ Κύπρῳ δ' οὕτω φιλοδεῖ ταῖς ὗσὶ,
ὦ δέσποτ', ὥστε σκατοφαγεῖν ἀπείρξατο
τὸ ζῶον, αὐτοὺς τοὺς δὲ βοῦς ἠνάγκασεν.

Pag. 374. *l.* 10 *ſqq.* PHERECRATIS verſus ex *Dulodida-ſcalo* haud dubie ſunt iambici tetrametri catalectici, quos ſic refingendos idem Vir doctus cenſuit:

Α. Ὡς ἂν παρασκευάζεται τὸ δεῖπνον, εἶπαθ' ἡμῖν.
Β. Καὶ δῆθ'. ὑπάρχει τέμαχος ἐγχέλειον ἡμῖν, τευθὶς, ἀρνῶν κρέας, φύσκης τόμος, ποὺς ἔφθος, ἤπαρ, πλευρὸν, ὀρνίθια πλήθει πολλὰ, τυρὸς ἐν μέλιτι, μερὶς κρεῶν.

Ubi tamen de nonnullis etiam dubitare licuerit. Caeterum pro ἡμῖν, *verſ.* 2. rectius utique fuerit ὑμῖν, quod eſt in msstis.

Pag. 375. *l.* 3. Πόδας τε &c. *Hermannus*, De Dramate Comico-Satyrico: (in Commentar. Societ. Philol. Lipſ. T. I. P. 1. p. 251.) corrigit Πόδας ἔτ', ut ſit verſus trochaicus tetrameter:

Πόδας ἔτ' εἰ δέοι πριάμενον καταφαγεῖν ἔφθοὺς ὗός.

Ibid. l. 5 *ſqq.* Ἄλις ἀφύης μοι &c. Quid profecerit vir doctus, qui in Nov. Lit. Lipſ. eclogam illam Ariſtophaneam correxiſſe & numeris ſuis reſtituiſſe ſibi viſus eſt, nobis nullo pacto percipere licuit.

Pag. 376. *l.* 5 *ab ult.* μητρόπολίς τις ὡς ἀληθῶς οὖσα &c. Confer Animadv. ad X. 443. d.

Pag. 380. *l.* 9. τὴν κνήμην ἔλυτε. ἔξυσε corrigit *Courier* in Mag. Encycl. quod idem valere poſſe cenſet ac ἤμυξε, *ſauciavit.*

Pag. 381. *l.* 7. ὑποδησάμενος τὸν πώγωνα. Eodem pertinere videtur quod eſt IV. 157. a. ἀνδρες γενειοσυλλεκτάδαι, & IV. 162. a. σακκογενειοτρόφοι.

Pag. 392. *l.* 9 *ſq.* ANTIPHANIS eclogam tractans *Lennep* in Phalarideis pag. 321. πυρετοῖς *vs.* 4. in δίφροις mutat, quod reſpondeat ταῖς συνώρισι ante memoratis, quemadmodum κέλησι reſpondet τοῖς ἵπποις, & μασπέτοις τῷ σιλφίῳ, & ὀποῖς τῷ καυλῷ. Alternis autem, partim a divite, partim a paraſito dicta iſta ſtatuit, hoc modo:

— (Α.) ἐῤῥῶσθαι λέγων
ἅπασιν ἵπποις. Β. σιλφίῳ. Α. συνωρίσι.
Β. καυλῷ. Α. κέλησι. Β. μασπέτοις. Α. δίφροις. Β. ὀποῖς.

Simillimo modo inter herum & ſervum alternant illa in Ariſtophanis Pluto vs. 190. τῶν μὲν γὰρ ἄλλων &c.

Pag. 393. *l.* 11. οὔτε θρίδακας. In *Animadv.* p. 190. l. 15. dicit Martialis: *adde:* [lib. XIII. Epigr. 14.]

Pag. 395. *lin. antepen.* ὃς Ἐπικούρῳ. ὡς corrigit *Courier*,

provocans ad Homericum θαῦμα μ' ἔχει ὡς, & ad vulgatiſſimam loquendi formulam θαύμαζω ὡς vel πῶς &c.

Pag. 399. *vs.* 45. τοὐπτάνιον. In *Animadv.* p. 201. *adde:* conf. IX. 378. d. *Ead. pag. vs.* 49. ἁρμονικός. *Scribe:* B. Ἁρμονικὸς &c. & *dein:* A. Ἐπίτεινον &c. In *verſione Lat.* aut tenendum erat vocab. *Harmonicus*, aut *Muſicus* ponendum. Conf. not. ad XIII. 600. f.

Pag. 400. *l.* 6. Distingue perſonarum partes: B. Πῶς ἔστιν αὐτοῖς; A. Ἃ διὰ τεσσάρων &c.

Pag. 402. *l.* 2. *corr.* εὖσως ἅπαντας: & *l.* 3. Ὥρακας οὖν φίλοτ. Vide Animadverſ.

Pag. 404. *lin. antepen.* οἵῳ μ' ὁ δαίμων. Quem verſum in *Animadv.* ad h. l. pag. 218. noſtrae edit. tamquam Euripideum ex Andromeda citavit Caſaubonus,

Οἵῳ μ' ὁ δαίμων θηρίῳ συνῴκισε:

is quonam a vetere auctore vel Grammatico conſervatus ſit, non magis quam nos expiſcari Fiorillo potuit, ut profitetur ipſe in Obſerv. in Athen. p. 85 ſq. nec Musgravius compertum habuerat, qui in Fragm. ex Euripidis Andromeda nullam eius mentionem fecit.

Ibid. lin. penult. ἑπαρίστερ' ἔμαθες γράμματα. Conf. XIII. 571. b.

Pag. 405. *l.* 1. γῆ τε κ' οὐρανῷ λαλῶν. Imitatio Euripidis, ex Med. vs. 56 ſq. *Ibid. lin.* 5 *ab ult.* ἐν τοῖς ἰχθύσιν. Cf. VII. 287. e. *Ibid. l. antepen.* αὐτοῖσιν. Corr. αὐτοῖσι.

Pag. 406. *l.* 5. ἢ τῶν πλατειῶν καρίδων. In *Animadv.* p. 219 extr. *Adde:* Brunckii errorem notans *Porſon*, in Praef. ad Eurip. Hecub. ed. 2. pag. 83. monuit, vocem καρὶς primam ſemper producere. *Ibid. l.* 9. οὐδὲ χόριον. In *Animadv.* p. 220. *l.* 15 *ab ult. poſt* Heſychius in Χορεῖον, *adde:* & in Χορία. Quod ibidem de Villebrunio dixi, cum eo confer quae ad VII. 311. d. notavi in Animadv. Vol. IV. pag. 323 ſq.

Pag. 416. l. 4. ὅτι δὴ. Conf. VII. 314. d. ubi idem verſus cum aliis nonnullis repetitur.

Pag. 419. *l.* 10. Ἡφαίστου κύνας. *Scintillas e crepitante igne evolantes* intelligit Euſtath. Vide Animadv. ad IX. 379. c.

Pag. 421. *l.* 3. ἄνθρωπος βαρύς. *Boiſſonadus* ſic distingui legique malit:

Τρέφει με Θετταλός τις ἄνθρωπος, βαρὺ
πλούτων.

»Nota, inquit, locutio: πλοῦτος βαρύς.«

Pag. 424. *l.* 9. Ἐσχαρίτην. DALECAMPIUS: »Monspeſ-»ſulanis, *eſcaletes*: reliquis Gallis, *gauffres*.« Eodemque modo interpretatur vocab. ἐσχαρὶς, XIV. 642. f. In *Animadv.* p. 253 *med.* lib. II. p. 72. e. *corrige*: lib. III. p. 75. e.

Pag. 429. *l.* 6 *ſqq.* *PLATONIS Comici* eclogam verſibus conſtare anapaeſticis trimetris acatalectis contendit Cenſor Lipſienſis, quos transpoſitis verbis μεγάλους Κιλικίους ſic ſcribendos ait:

Κᾆτ' ἄρτους ἦκε πριάμενος, μὴ τῶν καθαρύλλων
ἀλλὰ Κιλικίους μεγάλους. —

Pag. 430. *l.* 7. Φυλίλλιος. Corr. Φιλύλλιος. *Ibid. l.* 10 *ſq.* Ἀλκμὰν ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ. Corrige: ἐν τῷ πέμπτῳ: & vide Animadv. ad X. 416. d. *ALCMANIS* eclogam, quae ibidem exhibetur, lubens equidem cum eodem, quem paullo ante dixi, docto viro hisce verſiculis distinguam:

Κλίναι μὲν ἑπτὰ, καὶ τόσαι τράπεσδαι,
μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι,
λίνῳ τε σασάμῳ τε, κὴν πελίχναις
παίδεσσι χρυσόκολλα.

Pag. 431. *l.* 1. κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ. In *Animadv. p.* 274. *l.* 15. *adde*: Sed ad vocab. κάνδυλος utique adluſiſſe videtur Comicus: de quo vocab. vide Animadv. ad l. 9. a. & conf. IV. 172. b. & XIV. 644. c. Adde quae notavimus ad XIV. 664. c. Animadv. T. VII. p. 701 extr. & ſq.

Pag. 433. l. 9. κρησερίτας. χρυσεραστὴς corrigit *Toup*, in Nota ad novam edit. Emendation. T. II. p. 326.

Pag. 434. *lin. ult.* κριμματίαν. Vide omnino Animadv. ad XIV. 646. a.

Pag. 437. *l.* 10. κόλλικα φαγὼν κρίβανος ἄρτων. Quod ſub contextu & in *Animadv. p.* 288. dixi, κολλίκια legendum videri, id indictum velim. Si quid mutandum, paullo ante pro κολλικίων ἄρτων potius κολλίκων corrigendum. Sed ne id quidem neceſſe eſt: potuit ibi diminutivâ nominis formâ uti Athenaeus, licet primitivâ formâ κόλλιξ utatur poëta cuius teſtimonium invocat. Porro κολλίκια verſui non convenit: κολλίκα vero ad anapaeſticum metrum aptiſſimum eſt, cum producatur in hoc vocabulo penultima. Vide VII. 304. b. & XIV. 645. c. *Courier* in *Mag. Encyclop.* totum iſtum locum ſic corrigendum cenſuit: Τῶν δὲ κολλικίων ἄρτων – – Ἔφιππος ἐν Ἀρτέμιδι μνημονεύει οὕτως. (i. e. *mentionem fecit iſto nomine utens.*) παρὰ Μενάνδρῳ δ' ἐν Θετταλῇ· (vel, ἐν Θετταλαῖς·)

Κόλλικα φαγὼν κρίβανος ἄρτων.

Quae ingenioſa quidem & docta eſt coniectura: ſed in ea verba cadit, quae emendatione nullâ indigebant; intacta autem relinquit iſta, κρίβανος ἄρτων, quae medicam manum maxime deſiderabant. ἄρτον utique legendum videtur: ſub voce κρίβανος autem aliud fortaſſe nomen latet longe diverſum.

Pag. 439. *l.* 9. Pro χόνδρος τις idem, quem modo dixi, vir doctus χονδρῖτις malebat, i. e. σεμίδαλις: & *lin. ſeq.* ἔχει, pro ἕλκει. Nos utrobique in librorum ſcripturâ adquieſcendum putamus. In *Animadv.* pag. 291 *med.* βολίς. Corrige βωλίς.

Pag. 441. *l.* 4. λοπαδάγχναι. λοπαδοχναύοι coniiciebat *Courier.*

Pag. 442. *l.* 2. Ἔστι δὲ καὶ ὁ πυραμοῦς &c. Conf. Animadv. ad XIV. 647. f. & ad 648. c.

Pag. 444. *lin. pen. pro* Athenaeos eſt, *corrige:* Athenienſes.

Pag. 445. *l.* 2. ἐξ Ἀχιλλείων κριθῶν. In *Animadv.* p. 303. *poſt med. adde: Achilleae mazae* mentio fit VI. 269. c. d. Et mox deinde, *poſt* μελιτόεσσα *adde:* cf. IV. 167. d. & XIV. 645. c. In eisdem *Animadv.* p. 303. *lin. penult. & ult. corrige:* Δαυλίδι legitur XI. 467. f. in edd. ſed ibi Δαλίδι habet ms. *A.*

Eâdem p. 445. *l.* 9. κρίβανα. κριβάνας videtur legendum. Vide Animadv. ad XIV. 646. a.

Pag. 446. *l.* 3 *ſqq.* Ἀριστομένης – – ὑποκριτὴς δὲ ἦν ἀρχαίας κωμῳδίας. Conf. Animadv. ad XIV. 658. a.

Ibid. l. 6 *ſeq.* ἀπελεύθερος – – Ἀδριανοῦ. Conf. Animadv. ad XV. 677. d.

Pag. 449 *ſub fin.* Ἡσίοδόν φησι &c. Cum Geſnero verſus iſtos *Archeſtrato* tribuit *Schneider*, in Hiſtoria Piſcium pag. 325. Primos duos verſus ſic emendare conatus eſt vir doctus in Nov. Lit. Ienenſ.

Ἀμφάκη μὲν πρῶτα μαχαιρίδα ἠδὲ κυβήλης
γναθμοὺς ἀνλάζοιντο. —

Alius in Nov. Lit. Lipſ. in hunc modum:

Ἄμφακες πρῶτον στόμα, καὶ κρέατ' ἀμφ' ἀνακάνθων
γναθμῶν ἀνδάσσαντο, —

Pag. 455. *l.* 3. εἶθ' ἕψων ποτὲ. Sub contextu adnotari debuit: »ποῶ ſcribitur in Epit.« — Vide Animadv.

Pag. 462. *l.* 5 *ab ult.* ἂν ἴδῃ τὸ πῦρ. ἐὰν vel ἢν ſcribe. Conf. Animadv. ad IV. 134. a.

Pag. 463. *l.* 1. Ἆρ' ἂν φάγοιτ' ἂν &c. *CHIONIDAE* verſum illum Herodianus Grammaticus apud Hermannum de Emendanda Gramm. Graec. p. 325. ſic deſcripſit:

ἆρ' ἂν φάγοιτε καὶ ταρίχους, ὦ θεοί.

Apud Athenaeum ἀττικώτερον eſt, quod repetitur ἂν particula. *Eadem pag. l.* 5. *MENANDRI* verſus, qui ſequitur, apud eumdem Grammaticum eodem modo ſcribitur quo in libris noſtris, ἐπέπασα ἐπὶ τὸ τάριχος ἅλας, ἂν οὕτω τύχῃ. Quem ſic corrigendum *Hermannus* cenſet:

— Ἐπιπάσω
ἐπὶ τὸ τάριχος ἅλας ἄν, ἢν οὕτω τύχῃ.

Ead. pag. extr. & p. 464. *l.* 1. Verba iſta οὐς καὶ Τιμοκλῆς ἰδὼν – – ἐν τοῖς σατύροις εἶναι. *ALEXIDIS* poëtae eſſe, ſuperioribus iungenda, cum aliis doctiſſimis viris, tum *Hermanno* perſuaſum video; qui hunc locum attigit in Comment. Societ. Philol. Lipſ. T. I. P. II. p. 253 ſq. nihil mutans, niſi quod *verſ.* 2. εἰσήγαγεν pro εἰσήγαγε ſcribat. Cui lubens equidem adſentiens, & verba illa, quae dixi, reſtituta *Alexidi* velim, & pro eo quod coniectaveram, εἰσήγαγε τὸ τάριχος, probo εἰσήγαγεν τάριχος absque articulo; ut τάριχος per iocum quaſi nomen proprium intelligatur patroni, cuius operâ iſti Chaerephili filii civium Athenienſium numero fuiſſent adſcripti. Caeterum cum h. l. omnino conferenda ecloga ex *Timoclis Icariis*, apud Noſtrum VIII. 339. d.

Pag. 465. *l.* 5 *ab ult.* Ἐπίχαρμος ἐν Ἀγρωστίνῳ. In *Animadv.* p. 344. *poſt* Κόλαφος *adde:* & Athenaeus, XV. 682. b.

Pag. 470. *l.* 10. ἁλμυροὺς λόγους &c. Platonis verba, quae citavit Caſaubonus in Animadv. p. 353. noſtrae edit. leguntur in Phaedro p. 314. Tom. X. Opp. ed. Bipont.

Pag. 472. *l.* 4 *ſq.* Θεοδώρῳ δὲ τὸ κελεύειν μὲν πλέον ἔχειν &c. τὸ κελεῦον μὲν corrigit *Valckenar.* ad Phoen. p. 199.

Pag. 477. *l.* 2. πώματος. Hanc ſcripturam vocabuli per ω longum unice propriam fuiſſe Atticis docuit *Porſonus* ad Eurip. Hecub. 396.

Pag. 478 *extr.* Τὰκ τῆς τροφῆς. Cum eſſet ἀκτῆς, commode *Tyrwhittus* αὐτῆς corrigendum cenſuerat, in Append. ad Toupii Emend. pag. 429. Sed poſtquam τἀκ τῆς dedere vetuſtiſſimae membranae, nihil amplius deſideratur.

Pag. 483. *l.* 4. ζωμοτάριχόν τινα κέκλικεν. Aliud erat ὠμοτάριχος: de quo ſupra, III. 117. c. & 121. b.

Pag. 484. *l.* 5. ἐκάμφθη. ἐθάφθη corrigit *Porſonus* ad Eurip. Phoen. 986.

Pag. 486. *l.* 2. πλακοῦς ἐκ γάλακτος &c. In *Animadv.* p. 376. l. 17. *poſt* conf. XIV. 648. a. *adde:* & ad eum locum notata.

Ead. pag. lin. pen. μυστίλην. In *Animadv.* p. 378. *l.* 4. *adde:* & ad Plut. vs. 627.

Pag. 487. *lin. antepen.* χλιαρόν. In *Animadv.* p. 380. l. 12. *poſt* ἐν cum voce χλιαρὸν, *adde:* (quemadmodum cum alia ſimilia, tum ἔνχλωρον pro ἔγχλωρον ſcribitur in vetuſtis membr. *A.* XIV. 649. b.)

Pag. 491. *l.* 4 *ab ult.* Ἀνθρωποράστη. In *Animadv.* p. 383. *l.* 6 *ab ult. adde:* Conf. Caſaub. ad VII. 327. e. Tom. IV. Animadv. p. 454 ſq.

Ead. pag. lin. pen. ἐν Ἰσοστασίῳ. In *verſione lat.* lin. antepen. *pro* in Aequilibrio, *ſcribe:* in Iſoſtaſio. *Et conf.* Animadv. ad XIII. 568. a.

ADDENDA ET CORRIGENDA

IN ATHENAEI LIBRO IV.

ATHEN. T. II. *Pag.* 3. *l. ult.* ἀντιπροπίνοντος. In *Animadv. T. II.* p. 388 med. *pro* V. 192. a. *ſcribe* V. 193. a.

Pag. 5. *l.* 3. στλεγγίδι. In *Animadv.* p. 389. l. 10 ab ult. *pro* 574. *ſcr.* 674. Et *ibid.* lin. antepen. *poſt* 129. e. *adde:* & XIII. 605. b. Ad *eamdem pag.* 5. *l.* 6. ἰσόπλατος: in *Animadv.* p. 390. *l.* 8. *adde:* conf. quae notavimus ad V. 209. c. in Animadv. T. III. p. 178 extr.

Pag. 12. *l.* 6. τὰς Θεοφράστου θέσεις. In *Animadv. p.* 401. lin. penult. *adde:* Ediderat tamen & ipſe THEOPHRASTUS Θέσεων *libros XXIV*, ſive Θέσεις *XXIV.* teſte Laërtio, V. 44. ubi interpres vertit: *Quaeſtiones XXIV.* conf. eumdem Laërt. IV. 27.

Pag. 14. *l.* 4. δέξεθ' ὑμᾶς. ANAXANDRIDAE eclogam iſtam tractans *Wakefield* in Silv. Crit. Part. II. p. 89. (de quo me Boiſſonadus noſter monuit) corrigit δεξόμεθ' ὑμᾶς. Percommode, cum ad metrum, tum ad ſententiam. Conf. verſ. 31 & ſqq. *Ead. pag. vs.* 7. στρώμαθ' ἁλουργῆ. Eodem modo corrigebat *Wakef.* niſi quod apud eum στρώματ' ſcribitur, operarum puto errore.

Pag. 15. *vs.* 18. Κηφισόδοτον. Κηφισόδωρον legit *Fiorillo*,

Obſ. in Athen. pag. 7. reclamante metro ob φι ſyllabam longam, quemadmodum in fluvii nomine, Κήφισος vel Κήφισσος. Sed de eodem homine, eiusque nomine, vide quae notavimus ad IX. 407. f. Animadv. T. V. p. 263.

Ibid. Verſiculos 19–22. ita ſcripſit *Wakefield*:

μέλπειν δ' ᾠδαῖς, τότε μὲν Σπάρτην
τὴν εὐρύχωρον,
τότε δ' αὖ Θήβας τὰς ἑπταπύλους
ταῖς ἁρμονίαις μεταβάλλειν.

Ibid. Verſum 24. & 25. ſic conſtituit idem:

ἵππων ἀγέλας, χρυσοῦν τε σάκος,
καὶ φιάλην, χρυσῆν τε λεπαστήν.

Caeterum in Philemonis Lexico inedito (quod totum excuſſit Boiſſonadus noſter) ſub voce Χοεὺς, tacito quidem Poëtae nomine, leguntur eadem prorſus verba quae apud Athenaeum, φιάλην τε λεπαστὴν, χιόνος τε πρόχουν. Ubi πρόχους idem atque χοεὺς valere ait Grammaticus.

Pag. 18. *l.* 9. Poſtrema Anaxandridae verba duobus anapaeſticis verſiculis in hunc modum comprehendit *Wakefield*:

οἶνος δ' ἔσεταί σοι μὲν λευκὸς
γλυκὺς, αὐθιγένης, ἡδὺς, καπνίας.

At οἶνοι δέ σοι ſcribitur in utroque noſtro codice, ut in Animadv. monuimus.

Pag. 22 *ſub fin.* ARISTOPHANIS verſiculos digeſſi ut Brunckius praeiverat: metri rationem expedire non potui.

Pag. 23. *l.* 4. In PHILEMONIS *verſ.* 3. perſonarum partes ſic distinguendae videntur. A. Ἅλμη τε; B. Λευκὴ καὶ παχεῖ' &c. Et in *Verſ. lat.* ibid. l. 4. A. *Et muria?* B. *Alba erat, & craſſa admodum.* Ibid. *verſ.* 2. quod ait, *parvus erat:* hoc dicit: *Nihil aliud in eo reprehendo, niſi quod nimis parvus fuerit.* Dein quod ait, *Muria non redolebat condimenta*, ita videtur accipiendum: Condimentorum ratio tam ſcite temperata erat, ut nullius ſapor prae aliis dominaretur.

Pag. 24. *l.* 3. Verba οὐ τέττιγα ex orâ irrepſiſſe ſuſpicatus *Boiſſonadus* noſter, eis deletis ſic legebat:

οὐ κίτταν, οὐκ ἀηδόν', οὐδὲ τρυγόνα.

Pag. 26. *l.* 2. ἢ φυλλὰς ἢ δρυμεία. Conf. quae ad XV. 683. e. notavimus, Animadverſion. hoc ipſo T. VIII. p. 151.

Ead. pag. 26. In ALEXIDIS *verſ.* 3. *pro* ἂν οἴνου μόνον, *ſcribe* ἢν &c. ut in Animadv. monui. *Ibid. verſ.* 4. pro Ἀρ'

ἀν Vir doctus (in Nov. Literar. Halenſ. anni 1804. menſ. Februar.) legebat Ἀρὰν, *maledictionem*. At, illo vocabulo Graecos ita uſos eſſe ut in vernaculis noſtris ſubinde uſurpatur, etiam atque etiam dubitamus. *Verſu* 8. (*Pag.* 27. *l.* 1.) *dele* comma poſt ἀνόσιον. *Ibid. vs.* 9. commode idem Vir doctus coniectabat:

βαυκιζόμενον, τὰ λευκά τ' ἀναβαλλόνθ' ἅμα.

Pag. 27. *l.* 4 *ab ult.* τὰ κεφάλαια. Id eſt, *ſententias*, τὰς γνώμας. Vide notata ad X. 457. e. Animadv. Tom. V. p. 597 extr.

Pag. 28. in *Latinâ verſione l.* 3. *dele iſta:* (i. e. Aequilibrium.) Et vide notata ad XIII. 568. a.

Pag. 36. *vs.* 106. ἴριγον. In *Animadv.* p. 443. l. 8 ab ult. *pro* l. 41. a. *ſcribe* II. 46. a.

Pag. 39. *l.* 8. δυεῖν. Sic VII. 290. b. & XI. 488. f. ubi δυεῖν ex membr. edi volueram.

Pag. 50. *l.* 9. ἐκάϊκλα. Corrige ἐπάϊκλα.

Pag. 56. *lin. antepen.* συνῆγε. In *Animadv.* p. 470. l. 4. *poſt* συνάγειν δεῖπνον, *dele illud*, ni fallor: & *poſt* inſtituere. *adde:* »Sic X. 420. e.« — Porro de uſu verbi συνάγω, etiam abſolute poſiti, vide quae monet ipſe Athenaeus VIII. 365. c.

Pag. 59. *l.* 4 *ſq.*

ἀπόλαυε τοῦ ζωμοῦ· φορεῖν τοὺς βύστακας
μὴ καταφρόνει.

Pro φόρει, quod hîc vulgatum erat, *Wyttenbachius* ad Plutarch. de Serâ Num. Vind. pag. 25. κέρου tentaverat, RUHNKENIUS vero apud eumdem ibid. ſic legi interpungique iuſſit:

»ἀπόλαυε τοῦ ζωμοῦ, ῥόφει τοὺς βύστακας
»μὴ καταφρόνει, μηδ' &c.

Id eſt:

»*Fruere iusculo, ſorbe. Barbas*
»*ne irride*, &c.

Quibus haec adiecit Vir praeſtantiſſimus: »Sic eſt apud »Ariſtoph. Equit. 51. ἔνθου, ῥόφησον, ἔντραγ'. Βύστακας »intelligo non *labra ſuperiora*, ſed *barbas*. Heſychius: Βύ»στακα, πώγωνα.« — Qua emendatione cum nihil certius eſſe iudicaverint viri doctiſſimi, ſecus de eâdem iudicantem video PORSONUM; cuius in Append. ad Toupii Emendd. p. 500. haec verba ſunt: »Antiphanem aliter (quam Tou»pius) tentarunt Ruhnken. & Wyttenb. ſed vereor ne

» meliore conatu quam eventu. Toupii vero coniectura » metrum peſſundat.« — Nempe quod ad *Toupii* coniecturam ſpectat, ſenarius ab illo propoſitus, quem ſub contextu noſtro adpoſuimus, in ſecunda ſede ſpondeum habet.

Pag. 67. *l.* 4 Ἡρακλείδης ὁ Κυμαῖος. Quae de *Heraclide* alio *Cumaeo*, alio *Tarentino* ad hunc locum adnotavit Caſaubonus, ea in Animadverſſ. a nobis praetermiſſa, in Indice Auctorum adponemus.

Pag. 73. In *Var. Lect.* ſub contextu lin. 2. *pro* ed. Caſ. 1. 2. *ſcribe:* ed. Caſ. 2. & 3. *Ead. pag. l.* 6. ταλάντου. In *Animadv.* ad h. l. pag. 483. lin. 12 ab ult. ſic *corrige:* ſed ταλάντου h. l. habet ms. *Ep.* eamdemque ſcripturam exhibet codex *A.* VIII. 364. e.

Pag. 74. *l.* 6. Εἰς δ' ἕφερον δίπλόοι &c. Fragmenta ex PHILOXENI *Coenâ* apud Athenaeum paſſim occurrentia ex profeſſo, & per verſiculos mixti generis, maxime vero anapaeſtici, digerere conatus eſt FIORILLO, Obſerv. in Athenaeum p. 87 ſqq. Quae hîc legitur Ecloga, eius primorem partem hosce in verſiculos redegit, p. 88.

Εἰς δ' ἕφερον δίπλόοι παῖδες
λιπαρῶπα τραπέζαν ἄμμι,
ἕτέραν δ' ἕτεροι, ἄλλοι δ' ἑτέραν,
μέχρι οὗ πλήρωσαν οἶκον·
ταὶ δὲ πρὸς ὑψιλύχνους ἔστιλβον
αὐγὰς στεφάνοις, λαχάνοις,
παροψίσι τ' ὀξυβάφων πλήρεις,
σύν τε χλιδῶσαι παντοδαποὺς
τέχνας εὑρήκατι πρὸς βιοτὰν,
ψυχᾶς δελεασματίοισι, &c.

Cum extremâ huius eclogae parte cohaerere illud fragmentum ſtatuit idem vir doctus, quod IX. 409. e. legitur: quem ad locum vide Animadverſiones noſtras, T. V. p. 273.

Pag. 83. *lin.* 5 *ab ult.* τὴν ἀπομαγδαλίαν. In *Animadv.* p. 499. l. 8. *pro* Oxytona ſcriptura, *corrige*, Oxytonam ſcripturam. *Et mox* l. 12. *pro* X. 409. *ſcr.* IX. 409.

Pag. 96. *l.* 4 *ab ult.* περὶ Σελεύκου διηγούμενος. Videtur περὶ Δημητρίου ſcriptum oportuiſſe. Nam quod in Animadv. p. 507 extr. adnotavi, ex Iuſtin. XLI. 4. colligi, ad *Seleucum Callinicum* hoc pertinere, Antiochi M. patrem: non diſſimulari debet, obſcure ibi loqui Iuſtinum; *de Seleuci* autem *illius captivitate apud Parthos* ſilere alios omnes auctores. Res autem, quae hîc narratur, in *Demetrium*

potius *Nicatorem* convenit: qui a Parthis captus, benigne & iuxta cultum priſtinae fortunae habitus eſt, ut ait idem Iuſtinus, XXXVI. 1. & XXXVI. 9. De eodem loquens Appianus, Hiſt. Syriac. cap. 67 extr. Γενόμενος αἰχμάλωτος, ait, δίαιταν εἶχεν ἐκ Φραάτου βασιλέως: ubi quem *Phraatem* Appianus, eumdem *Arſacidem* nominat Iuſtinus, *Arſacen* vero Athenaeus. Nempe omnes Parthorum reges *Arſacis* nomine nuncupati: ut docet Iuſtinus XLI. 5. & Strabo lib. XV. p. 702. conf. Athen. XII. 540. b. ibique notata.

Pag. 102. *l.* 4 *a fin.* Emendationem eclogae *Ariſtophaneae*, a viris doctis inchoatam, perfecit PORSONUS, ad Euripidis Phoeniſſ. 1381. ſecundum tertiumque verſiculum ita ſcribens:

Ἄρης κατέσκηψ', ἐς τε μονομάχον πάλης
ἀγῶνα νῦν ἑστᾶσιν.

Scilicet στῆναι vel ἑστάναι εἰς ἀγῶνα eâdem ratione dicitur ac ἐς δίκην ἕστην apud Eurip. Iphig. Taur. 968. στάντα ἐς ἀρχὴν, Herodot. III. 80. ἐς ἔριν ἕστης, apud Archiam in Anthol. III. 8, 3. & alia ſimilia.

Pag. 103. *l. antepen.* ἐν ἄλλοις εἰρήκαμεν. In *Animadv.* p. 513. l. 10 *ab ult.* poſt: ſed *in aliâ huius operis parte.* adde: Vide V. 218. e. & praeſertim VI. 228. d. e. & 254. b.

Pag. 104. *l. penult.* ὥσε τὸν βασιλέα. Conf. VIII. 363. c. ibique not.

Pag. 110. *l.* 4 *ab ult.* Φακός σε δαιμ. Conf. Porſon. ad Eurip. Med. 333.

Pag. 111. *l.* 3. ἐπεχόρευσε. In *Animadv.* ad h. l. pag. 523. *poſt* lib. II. 55. d. *adde:* conf. VI. 230. f. *Ead. pag. l.* 4. ὑπό τι δυσώδης. In *verſione Lat.* ſcribe: *nonnihil male olens.*

Ibid. l. 4 *ſq.* — οὗτος ἱερὸς ἀνθίας,
ὃς πολλὰ χαίρειν ταῖς κίχλαις ἤδη λέγει.

Vide Animadv. p. 523 ſq. Et κίχλας intellige *turdos piſces*, quos praeſtantioribus piſcibus adnumerari docuit Gesnerus, DE Aquatil. p. 1020. Pro ἱερὸς ἀνθίας, quod ex VII. 282. c. adoptandum nobis viſum erat, vir doctus in Novis Lit. Ien. librorum ſcripturam οὗτος ἥρως ἀνθίαν ſic corrigendam cenſuit,

— εἶτ' εἰσήρησ' ἀνθίας.

Sane quam probabiliter: coll. Ariſtoph. Equit. vs. 4. & Bergl. ad Alciphr. III. 55. Similiter Sophocles apud Noſtrum, VII. 277. b. χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐτερρόθει.

Pag. 114. *l.* 2. ἐν δευτέρῳ τῶν Νόστων. In *Animadv.* pag.

530. l. 5 sq. ubi Casaubonus ait: »Stesichorum quoque »Νόστους scripsisse, Phalaridis ad ipsum Epistola docet.« adiici obiter haec poterant: [At de Stesichoro dissentit Lennep, ad Phalarid. Epist. IX. quem vide.]

Pag. 122. *l.* 8. τὰ Τίμωνος τοῦ Πυῤῥωνίου τῶν Σίλλων. intellige, *βιβλία*. Sed si quis deleta duo postrema verba maluerit, facile ei adsentiar.

Ibid. l. 12. Οὔτε μοι ἡ Τιμῶνι &c. *TIMONIS* versus exhibuit Brunckius, Analect. T. II. p. 76. Τεῖν legens, tum tenens καρύκη & αὐσταλέη. Idem *tertium versum*, sicut nos, nihil mutatum tenuit,

Ἑλλήνων, ἡ πᾶτα περισσοτρύφητος ὀϊζύς.

Et consentiunt codices nostri, nisi quod *comma* post Ἑλλήνων ignorant: quo *deleto* sic dispesci verba debuerunt:

Ἑλλήνων ἡ πᾶσ' ἀπερισσοτρύφητος ὀϊζύς.

quemadmodum perspecte VALCKENARIUS monuit in Adnotationib. ad Novum Foedus, quae adiectae sunt libro cui titulus: Orationes Hemsterhusii & Valckenarii &c. Id est: *Graecorum omnis miseria superfluam luxuriam ignorans.*

Pag. 123. *l.* 10. Παραινέσαι &c. Versus est ex Euripidis Phoeniss. n. 463. Sic corrige in *Animadv.* p. 547. l. 10 ab ult.

Pag. 127. *l. penult.* Φανός. Rectius Φάνος penacute scribetur: quo distinguatur proprium nomen ab adpellativo & communi φανός.

Pag. 131. *l.* 7. ταῖς ἐπιχύσεσι. In *Animadv. p.* 561. *l.* 4 *ab ult. post* ἐπιχεῖν, *adde:* vel ἐπιχεῖσθαι. — Et *ibid.* p. 562. l. 10. *post*, ἐπιχύσεις dixisse. *adde:* conf. notata ad Athen. VI. 254. a.

Pag. 134. *lin. antepen.* καταμανθάνων τοὔλαιον. In *Animadv.* pag. 565 med. *post* ed. Casaub. *adde:* conf. Schol. ad Theocr. Id. 156.] In *Animadv.* ead. p. 565. l. 11 ab ult. *pro* pag. 121. a. *corrige:* pag. 162. a. *Ibid.* pag. 567. l. 14. post *ebria veratro.*« adde: CASAUBONUS.

Pag. 141. *l.* 4 *ab ult.* μισάνθρωπόν γ' ἄνθος ἥβης· &c. De huius & sequentis anapaestici versus constitutione etiamnum dubitari potest. ἄνθος trochaeum facit, cum desideretur spondeus: at ος ante spiritum asperum produci fortasse possit. In *seq. vers.* vero, in περιόντες ἐπὶ manet tribrachys, ubi anapaestus & dactylus esse debebat: nec satis placet περιόντες, pro περιϊόντες positum.

Pag. 144. Τιμοκλῆς δ' ἐν Δημοσατύροις. Locum hunc attingens *Hermannus* DE Dram. Comico-Satyr. (in

Comment. Societ. Philol. Lipſ. T. I. P. II. p. 249.) nihil mutat, irrideri quosdam libidinoſos aut deformes iſto nomine exiſtimans. Nos conjectabamus ſcriptum oportuiſſe ἐν Δήμοις Σατύροις: quam conjecturam expoſuimus T. V. Animadv. p. 262.

Pag. 146. *l.* 2. ἀπὸ (ſive ὑπὸ) τυμπάνου Ἰσχὰς &c. Monuit Vir doctus ferri iſtam emendationem noſtram non poſſe, quoniam *hiatu* laboret verſus. Nobis diphthongus *ου* ante vocem ab *ι* incipientem nihil ingrati, nihil incommodi habere videbatur, non magis quam *ευ* ante *ι*: nec vero in vitio poni video, quod apud Ariſtophanem, ut hoc utar, εὖ ἴσθ' ὅτι ſcribatur in Plut. vs. 183. aut alia ſimilia.

Pag. 157. *l.* 4 *ſq.* ἥ τε γὰρ συνώνυμος &c. In *Animadv.* p. 597. l. 15 ab ult. *poſt*, haud adparet. *adde:* Niſi forte *Copais* ei nomen fuit: ut commode conjectavit Dalecamp. ad XIV. 622 extr.

Pag. 160. *l.* 5 *ab ult.* οὐ θρίον. Corr. οὐ θρῖον. cf. IX. 405. d. & XV. 684. a.

Pag. 161. *l.* 5. ὑποτίθει εἰς. Rectius ſcribetur ὑποτίθει ἐς λοπ. ut a Viro docto monitum eſt.

Pag. 163. *l.* 5 *ſqq.* Ἔλεγον δὲ καὶ ἐπιτραπεζώματα &c. Confer XIV. 641. b. ubi *Platonis* comici teſtimonium etiam auctius adponitur. *Ead. pag. lin. ult.* Φειδωλὸς ἦν καὶ μέτριος ἀγοραστής. Quae a nobis in Animadv. pag. 609. propoſita eſt ratio digerendorum iſtorum verborum:

— Φειδωλὸς ἦν
καὶ μέτριος ἀγοραστής. —

in ea primus pes ſecundi verſus eſt dactylus, ob primam in μέτριος ancipitem, alter pes vero tribrachys: in quo quid reprehendi poſſit non video. Lubens tamen conceſſerim Viro docto, poſſe etiam ſtatui tetrametrum iambicum, cui duo priores pedes deſint,

— — φειδωλὸς ἦν καὶ μέτριος ἀγοραστής.

Pag. 168. *l.* 3. θρίον. Corr. θρῖον: ut paulo ante monitum.

Pag. 169. *l.* 4 *ab ult.* Conf. XIV. 645. e. ubi eadem ecloga ſine exceptione *Steſichoro* auctori tribuitur.

Pag. 170 *extr.* Μαγίς. In *Animadv.* p. 623. l. 3. *poſt*, interpretes. *adde:* conf. Athen. XIV. 663. b. In *verſione lat.* p. 170 extr. pro *Mazae* & *Turundae* repone ſingularia nomina *Maza* & *Turunda*.

Pag. 172. *l.* 6. V. D. in Nov. Lit. Hal. in corrupto ver-

bo φορμιῶσαι ſuſpicatur quaerendum eſſe epitheton vocis ναῦς, pro ἀναγκάσας vero legendum ἀνακάψας, ut ſententia fere ſit quae XIII. 558. c. his verbis exprimitur:

ἡ δὲ Φρύνη τὴν Χάρυβδιν οὐχὶ πόρρω που ποιεῖ;
τόν τε ναύκληρον λαβοῦσα καταπέπωκ' αὐτῷ σκάφει.

Pag. 178. *l.* 3. Γίγυρην. In *Animadv.* p. 640. l. 7. *poſt*, canitur: *adde:* ſic rurſus XIV. 618. c. *Ead. pag.* 178. l. 9 ſq. *AMPHIDIS* verba V. D. ita corrigit:

— ὃ θεάτρῳ μὲν οὐδεπώποτε
ᾐδείχθη, ἐν Ἀθήνησιν δὲ &c.

Pag. 179. *l.* 9. — — Οὔτε Σιδωνίου νάβλα.

Cum vox Σιδωνίου, ob productam primam ſyllabam, iſtum tueri locum non poſſit, fortaſſe ſic ſcriptum oportuerat:

— Οὔτε τοῦ νάβλα Σιδωνίου.

Ead. pag. lin. ult. ἐγρέτου δέ τις. Veriſſima videtur *Valckenarii* emendatio, ἐγρέτω δέ τις, ad Callimachi Elegias, p. 18.

Pag. 180. *l.* 4 *ab ult.* ἐν πρώτῳ Ὡρων. In *Animadv.* pag. 646 med. poſt iſta, *iuxta annorum ſeriem digeſtas;* adde haec: (quibus accedit Plutarchus in libro De Herodoto, & Cenſorinus De Die Natali, quorum teſtimonia Caſaubonus citavit ad XII. 540. d.) mirum, inquam, debebat videri, quid eſſet quod &c. — In fine eiusdem Animadverſionis, p. 648. *adde:* Alia ratio eſt, ubi Socratis Rhodii liber citatur περὶ Ὄρων καὶ Τόπων &c. IX. 388. a. ubi Ὁρῶν aut Ὡρῶν legendum videtur.

Pag. 186. *lin. pen.* Αἰσχύλος γοῦν κατὰ μεταφορὰν &c. In *Animadv.* ad hunc locum, *p.* 664. *l.* 12 *ab ult. poſt*, Ξενοφῶν δὲ &c. haec *adiice:* (eodemque modo etiam ſcriptum in *codice msto Huraldino*, quem Caſaubonus tractavit; cuius verba huc ſpectantia adpoſuimus in Animadverſſ. noſtrarum Tom. III. p. 16.)

Pag. 189 *extr.* Οὐδ' ὑπὸ πασσαλόφιν κρέμασαν. Forſ. ἀπὸ πασσαλ. quod idem valet ac ἐκ πασσαλόφιν, quo utitur Homerus, Odyſſ. θ'. 67. & 105.

Pag. 190 *extr.* καὶ ὑπαυλεῖσφιν σοφὸς κιθάρᾳ &c. Verbum ὑπαυλεῖν ad nomen κιθάρᾳ utique haud ſatis aptum videri debuit: quare percommode *Grotefendius* (in Notis msstis olim nobiscum communicatis) mendoſum ὑπαλίσφιν, quod habebant libri, in ὑπάδεισφιν mutans, totam eclogam ex anapaeſticorum tetrametrorum catalecticorum ratione ſic conſtituendam cenſuit:

— Σεμέλα δὲ χορεύει,
καὶ ὑπάδει σφιν σοφὸς ἐν κιθάρᾳ παριαμβίδας· ἃ
δὲ γεγαθεῖ
πυκινῶν κρεγμῶν ἀκροαζομένα. —

Quibus deinde gemina prorſus, ſuo nomine, publice propoſuit *Fiorillo* in Obſervatt. in Athen. p. 17. Quorum duumvirorum quum iam ſaepius commemoraverim Emendationes miro quodam modo inter ſe conſentientes, ab altero privatim olim mecum communicatas, ab altero dein publice ſuo nomine editas, non debeo oblatâ occaſione ſilentio praeterire quod his ipſis diebus primum cognovi, *Fiorillum* ipſum poſt aliquanto, quam Obſervationes ſuas in Athenaeum edidiſſet, publico ſcripto ingenue profeſſum eſſe, partem illarum *Grotefendio* ſe debere. Nec fuerit ab hoc loco alienum, propria docti Viri verba adponere. Scilicet, in Commentariorum Societatis Philologicae Lipſienſis Voluminis quarti Particulâ primâ, Lipſiae MDCCCIV. editâ, ubi Inſcriptionem Graecam in inſulâ Chio repertam exhibet explicatque idem *Raph.* FIORILLO, in ſubiectâ Notâ p. 155. haec profitetur: » In reſtituendo hoc carmine auxilio fuit » amiciſſimus & doctiſſimus *Grotefend*, Scholae Francof. ad » Moenum prorector, cuius egregiam in me benevolen- » tiam ſilentio minime praeterire poſſum. Idem vir doctus, » in quo magna eſt literarum cognitio iudiciique ſubtili- » tas, nobiscum praeter nonnullas *Emendationes in Athe- » naeum*, de *Scoliis Graecis* obſervationes metricas com- » municavit, quarum ſpecimen in noſtris Animadv. ad » Athenaeum T. I. p. 114. 116. 118. 120. exhibui. «

Pag. 192. *l.* 10 *ſq.* Πολὺς δὲ Φρὺξ &c. Iidem verſus repetuntur XIV. 635. c. ubi ἐφύμνει in praet. imperf. commode ſcribitur.

Pag. 193. *lin. antepen.* τὴν δὲ πολυκάλαμον, Σιληνόν· Μαρσύαν δὲ &c. In *Animadv.* p. 679. l. 5 ab ult. *poſt*, κηρόδοτον. *adde:* Sic Σειληνὸς Μαρσύας una eademque perſona eſt apud Herodot. VII. 26. & apud Pauſan. lib. I. cap. 24 init.

ADDENDA ET CORRIGENDA
IN ATHENAEI LIBRO V.

Pag. 200. *lin. penult.* οἱ περὶ Πρύταν ιν. In *Animadv.* T. III. p. 9. l. 8. *pro* pag. 200. *lege* 700.

Pag. 202. *l.* 7. ὁ δὲ Ζήνων &c. De *Bione* Boryſthenitâ eamdem rem narrat Noſter, VIII. 344. b. eique dictum illud Ἰνὼ δὲ τἀπὶ θάτερ᾽ &c. tribuit: cui magis, quam *Zenoni*, videtur convenire. Verſiculum iſtum ad *Sophoclis* fabulam *Inonem* retulit Brunck, in Fragm. Sophocl. p. 16.

Pag. 209. *l.* 8. λαΐνον. λάϊνον ſcribe.

Pag. 214. *l.* 8. ὑπὸ Ἀμφικτύονος. In *Animadv.* p. 29. l. 15 ab ult. pro *Amphitryo*, corr. *Amphictyo*.

Pag. 216. *l.* 1. τὸν ὀκτακότυλον ψυκτῆρα. Plato in Sympoſ. Tom. X. p. 253. ed. Bip. Conf. Athen. XI. 502. d. & Ruhnk. ad Tim. Lex. Plat. p. 278 ſq.

Pag. 226. In *Var. Lect. lin.* 1. καὶ περὶ δὲ. Corr. καίπερ δὲ: & de toto loco vide Animadv.

Pag. 227. *l.* 8. ἐκκεκωφωμένοι. De huius verbi uſu conſule Hemſterh. ad Luciani Timon. c. 2. & Porſonum ad Eurip. Oreſt. 1279.

Pag. 240. PINDARI verſiculos *Hermannus* in Heynii Fragmentis Pind. p. 110. ſic digeſſit:

Τί δ᾽ ἔρδων φίλος
σοί τε, καρτεροβρόντα Κρονίδα,
φίλος τε Μοίσαις,
Εὐθυμίᾳ τε μέλων
εἴην, τοῦτ᾽ αἴτημί σε.

Heynius ad verbum interpretatur: *Quod faciendo & tibi carus ſim, fulminator Saturnie, & carus Muſis, & Laetitiae ſim gratus, hoc rogo te.* De dictione μέλων Εὐθυμίᾳ, confer Anacreontem apud Noſtrum, XII. 533. e.

Pag. 243. *l.* 11. Teneri debebat veterum codd. ſcriptura:

Θρήσασθαι δὲ πλατάνῳ γαίῃ ὑπό.

Sed pro γαίῃ commode *Heinrich* Obſerv. p. 56. λασίῃ coniectabat, ſuffragante Mitſcherlich ad Horat. lib. II. Od. 2. vs. 13.

Pag. 246 *extr.* ἀλύων. Emendationem αὐλῶν, a ſe propoſitam, paullo poſt ipſe *Corayus* per literas ad nos datas, ſed ſero ad manus noſtras delatas, retractaverat, in Caſauboni emendatione adquieſcens.

Pag. 247. *l.* 8. μετὰ κεραμίου καὶ συμφωνίας. Quod in *Animadv.* p. 73. l. 10 ab ult. de corrigendo Heſychii loco praecepit Caſaubonus, de eodem loco vide quae in diverſam partem diſputavimus ad XIV. 636. e.

Pag. 258. *lin. antepen.* ζῶα μαρμάρινα. Confer XIII. 606. a.

Pag. 266. *l.* 3. μίλαξι. In *Lat. verſ. pro*, taxi frondibus, *ſcribe:* »ſmilace (i. e. convolvulis)« De quo etiam in Animadv. p. 101 ſq. monitum eſt.

Pag. 267. *lin. penult.* Poſt οἱ δὲ φιάλας forſan excidit οἱ δὲ κυρχήσια. Vide XI. 472. a. ibique notata.

Pag. 268. *l.* 6. κυλικεῖα. In *Animadv. p.* 107. *l.* 2. *pro* XI. 469. d. *pone:* XI. 460. d. e. f. & 480. b. *Dein* l. 7. *corrige:* p. 202. e. & *l.* 12. *corrige & ſcribe:* 202. e. & 201. d.

Pag. 272. *l.* 3. κισσῷ καὶ μιλίῳ. In *Lat. verſ. pro*, taxo, *rurſus corrige:* »ſmilace.« — Cum mendoſe μίλτῳ dediſſent libri, *Boettiger* in Muſeo Archaeologico, P. I. p. 96. corrigi iuſſit κισσῷ καὶ σμίλακι κατηρεφές: eâdem fere notione accipiens σμίλακι qua nos μιλίῳ correximus; nempe de *ſmilace frutice*, quae eſt *convolvuli ſpecies.* Vide Animadv. noſtr. p. 111 ſub. fin. & praeſertim p. 101 ſq. ad V. 198. e. Et in Animadv. p. 111 med. *pro*, ad pag. 198. f. *lege:* ad pag. 198. e. — Praeter auctores, ad quos nos quoque provocavimus, citat Boettigerus etiam Diodor. Sic. XX. 41. ubi antrum quoddam his ipſis verbis deſcribitur, κιττῷ καὶ σμίλακι συνηρεφές. At μιλίῳ (ut a nobis demonſtratum eſt) idem ac σμίλακι ſonat: pro συνηρεφὲς vero apud Athenaeum noſtrum eâdem notione βαθύ ponitur.

Pag. 282. *l.* 10. Ἐπεστεφανάθησαν. *Corrige:* Ἐστεφανώθησαν. — Sed haec talia, de quibus iam in Animadverſſ. monitum eſt, hîc praetereunda.

Pag. 283. *lin. antepen.* δίκην Τριττολέμου. Conf. Hemſterh. ad Luciani Somnium, cap. 15. (Tom. I. ed. Bipont. p. 198.)

Pag. 292. *l.* 10 *ſq.* οὗ χρῶμα μὲν ἦν ἔχον τὴν πετροποίαν ἐκ λίθων ἀληθινῶν καὶ χρυσοῦ δεδημιουργημένον. Vir doctus in Nov. Liter. Hal. propoſuit ἐκ λίθων ἀνθινῶν, i. e. *ex lapidibus diverſicoloribus:* provocans ad Philoſtrati vitam Apollon. pag. 100. & Aſclepiad. Epigr. VII. *Lenzius* in Epiſt. III. ad Frid. Iacobs (in Miſcellan. Philolog. ab Aug. Matthiae editis, Part. II. p. 173 & ſqq.) totum locum ſic corrigendum cenſuit: οὗ ὑπερῷα (vel, οὗ ᾠα) μὲν ἦν ἔχουσα τὴν πετροποίαν ἐκ λίθων ὑαλινῶν (ὑαλίνων puto ſcribere voluerat) καὶ χρυσοῦ δεδημιουργημένην. Et vocabulo quidem ἡ ὑπερῷα aut ἡ ᾠα eamdem notionem tribuit, qua nos χῶμα legendum coniecta veramus, citans ex Longi Paſtor. I. 2. de Nympharum antro haec verba: ἡ ᾠα τοῦ ἄντρου, τῆς μεγάλης πέτρας

ἦν τὸ μεσαίτατον: monensque, ſicut apud Homer. Iliad. XXII. 495. ἡ ὑπερῷα de *cavo palati* dicitur, eodem modo etiam de *fornice* vel *camerâ*, pro τὸ ὑπερῷον, in foeminino genere ἡ ὑπερῷα dici potuiſſe. λίθους ὑαλινοὺς vel ὑαλίνους idem V. D. intelligit *cryſtallos* vel *lapides cryſtallis ſimiles*, quibus factum ſit ut *pellucida* eſſet antri camera: quam in partem etiam Statii invocat teſtimonium, ex Silv. I. 5, 42.

Effulgent camerae, vario faſtigia vitro
in ſpecies animosque nitent. —

Pag. 294. *l.* 8. ἀλαβαστίτιδος. In *Animadv.* p. 151. l. 13 ab ult. corrige: ἀλαβάστρος edd. *Ead. pag.* 294. *l.* 10. ἐν κοίλῃ. Vide ad XI. 471. f. Animadv. T. VI. p. 104.

Pag. 297. *l.* 7 *ſqq.* Ἀρχιμήδης – – κατασκευάσας γὰρ ἕλικα *&c.* Super hoc loco conſulendus *Hier. Magius*, Miſcellan. lib. II. c. 10. in Gruteri Theſ. Crit. T. II. p. 1333 ſqq.

Pag. 327. *l.* 2. ὁ Ὀρόβιος, στρατηγὸς Ῥωμαίων. Videndum an fuerit hic fortaſſe Οὔρβιος ille, cuius Suidas meminit ſub ipſa voce Οὔρβιος, & dein ſub voce Πραξικοπήσας: quod quidem nomen ex Φούλβιος corruptum olim coniectaveram, in Emendatt. & Obſervatt. in Suidam, p. 27 ſq. *P. Orbii* praeturam, cuius Cicero meminit, Pighius in Annal. Romanis ad annum Urbis DCXC. retulit.

Pag. 340. *l.* 4 *ſqq.* Ὁ δὲ Πλάτων καὶ τὸν Ἠλεῖον Ἵππίαν *&c.* De hoc argumento conſulendus *Vincentius Contarenus*, Variar. Lection. cap. XIII. (Trai. ad Rhen. 1754.) quod caput inſcribitur: *Plato in Protagora ab Athenaei calumniâ vindicatur.*

Pag. 342. *l.* 6. καὶ Μήδων. Feliciſſimam certiſſimamque *Boiſſonadi* noſtri emendationem, καμήλων, laudavi Animadv. Tom. V. p. 605.

Pag. 343. *l.* 8. διδάσκαλος τῶν ῥητορικῶν. In *Animadv.* p. 247. ubi legitur »IACOBS in *Notis mſstis*,« adde: »& in Muſeo Attic. T. III. Faſc. 2. p. 266.« Et in fine eiusdem Animadv. *adde:* »Caeterum conf. quae monuit Berglerus ad Alciphr. p. 151.«

Ead. pag. 343. *l.* 10. Ἡρόδικος ὁ Κρατήτιος. Scilicet ἐν τοῖς Κωμῳδουμένοις. vide XIII. 586. a. & 591. c.

Pag. 344. *l.* 1. χαρᾶς ὑπὸ σῶμα λιπαίνω. Rectius χαρᾶς ὕπο ſcripſit *Iacobs* in Muſ. Attic. III. 2. p. 266. Dein idem V. D. σῶμα λίπηνα corrigit: & *lin.* 4. δεινῇσι πέδῃσι, pro δεινοῖσι πόθοισι. *Ead. pag. lin.* 2. βλεφάρων δὲ γόος. ῥόος corrigit *Wakefield*, Silv. Crit. P. II. p. 154.

Ead. pag. 344. *l. penult.* σκηπτὸς πόθος ὄμμασι θραυσθείς. πόθου & ῥιφθεὶς malebat *Iacobs*, loco cit. p. 267.

Pag. 346. *l.* 5. κοάλεμον. Vide Timaei Lex. Plat. p. 160. & ibi Ruhnk.

Pag. 349. *l.* 6. τερατολογιῶν τινων φύσεως. Corrigendum cum Caſaub. τερατολόγων τινῶν φύσεων. Vide quae ad h. l. monuimus in Animadv. Tom. V. p. 605.

Ead. pag. lin. 4 *ab ult.* corrige βεβαπτίσθαι τε.

Pag. 350. *l.* 7. κάτω βλέπον. Apud Euſtathium ex Athenaeo iſta repetentem, ad Od. λ'. p. 464. ſcribitur καλοῦσιν — — κατώβλεπτα ἢ κατώβλεπτον: ubi poſterius nomen ex Epitomâ Athenaei deſumtum, prius autem ſuo nomine adpoſuit Euſtathius; ſed κατώβλεπα (non κατώβλεπτα) ſcripſerat, a nominativo κατώβλεψ: quam formam nominis alibi adnotavit Athenaeus, IX. 409. c.

Pag. 354. *l.* 6. διέλυσαν τὴν συνουσίαν. In fine *Animadverſionis* pag. 270. l. 11 ab ult. *adde:* At, verum ſi quaeris, διέλυσαν τὴν συνουσίαν ſonat *convivium diſſolverunt, finem convivii fecerunt:* idemque hic dixit auctor quod lib. XIV. extr. ait, καὶ διελύθημεν οὕτως. Vide Stephani Theſ. II. 753. c. d. e. & confer quae in Praefat. p. XIII. notavimus, & Animadverſſ. T. VIII. p. 326.

ADDENDA ET CORRIGENDA

IN ATHENAEI LIBRO VI.

Pag. 357. *l.* 5. ταῦτ' ἔξεστι. πάντ' ἔξεστι legendum coniectavit *Boiſſonade.*

Pag. 362. *l.* 6 *ab ult.* πεπίστευκ' εὐθύς. ἐμπλέπων γὰρ ἀν. Perſpecte *Porſonus*, Append. ad Toupii Emend. pag. 501. iectâ voce εὐθὺς, quae proximo verſu recurrit, iſtum verſum cum ſequente ſic corrigendum cenſuit:

ἔλθω, πεπίστευκ'. ἐμβλέπων γὰρ αὐτόθι
τοῖς ἰχθυοπώλαις, λίθινος εὐθὺ γίγνομαι.

Pag. 364. In *ALEXIDIS verſ.* 4. pro μείζω τι, *Wakefield* (Silv. Crit. Part. II. p. 71.) corrigit μεῖζόν τι: & *verſ.* 7. τὰς ὀφρῦς ἔλκοντας, pro ἔχοντας.

Pag. 365. *l.* 1. ὥσπερ θηρίον. Commode ὥσπερ θηρίων *Wakefield* ibid. p. 91.

Pag. 366. *XENARCHI verſum* 13. talem tenens Vir do-

ctus in Nov. Liter. Hal. qualem ex msstis descriptum in Animadv. p. 294 & 295. exhibuimus, *decimum quartum* sic corrigendum censuit:

ὕδωρ, ὕδωρ. ὁ δ' εὐθὺς ἐξάρας πρόχουν.

Pag. 372. *lin. ult.* ARCHIPPI versum idem V. D. ejectâ voce βίᾳ, quam tamen duobus in locis agnoscunt libri, ita constituit:

κάπηλος Ἑρμαιός τις, ὃς ῥίνας δέρων:

opportune utique spondeum ex postremâ sede in penultimam reiiciens.

Pag. 373 *extr. & sq.* ANAXANDRIDAE versum 7. & 8. commodissime idem V. D. hoc modo concinnavit:

ἢ ὠθισμός ἐστι δακτύλων τοιοῦτος αὖ
ἢ πνιγμὸς, ἐὰν μὴ &c.

Idem *versum* 15. (*pag.* 374.) sic complevit:

τὴν τῶν ἁλιέων; ἥδε γὰρ δαμάζεται.

Pag. 377. In *Lat. versione*, l. 5. pro *incendisti*, lege: *intendisti*.

Pag. 379. *l.* 2. PHERECRATIS priorem versum idem Vir doctus, quem modo laudavi, ita legit:

Ἀπὸ τηγάνου τ' ἔφασκέ νιν ἀφύας φαγεῖν.

In posteriore vero (*lin.* 4.) καθίσαν θ' ὑφάπτειν scribendum monuit. PHILONIDIS versum (*lin.* 6.) Idem sic constituendum suspicabatur:

Κλῆτον δέχεσθαι καὶ βατίσιν καὶ τηγάνοις.

Sed in talibus quidem latus campus patet conjecturis.

Pag. 382. *lin. ult.* ὁ δ' ἵππος &c. Confer quae ad XIII. 612. a. & ad XV. 699. f. (Animadv. T. VIII. p. 340.) notavimus.

Pag. 384 *sub finem* sic scribe:

— Β. Ἀλλὰ ταῦθ' ὅλως
πρὸς ἀλαζονείαν οὐ κακῶς νενοημέν' ἦν.

aut νενοημένα. deleto verbo ἦν.

Pag. 385. *lin.* 5 *ab ult.* εἰς ὑμένος ἰδέαν. Locum istum ex Athenaeo citavit Philemon in Lexico inedito, quod *Boissonadus* noster tractavit. Sub voce Ὑμέναιος, postquam de vocabulo ὑμὴν dixit, haec adiicit: Χρῆσις καὶ παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ ἐν τῷ· Ἐξήλαυνόν τινες τὸν ἄργυρον εἰς ὑμένος ἰδέαν. ἤγουν, ἄγαν ἐλαύνοντες λεπτότατον ἐποίουν ὑμένος δίκην.

Pag. 386. *l.* 10. περὶ Θεοκρίτου τοῦ πολίτου. De *Theocrito Chio*, sophistâ sive oratore, eodemque historico, vide

Suidam, & quos ibi Küſterus laudavit, Voſſium lib. IV. de Hiſtoricis Gr. c. 8. p. 459 ſq. & Ionſium de Script. Hiſt. Philoſ. I. 9, 3. Eumdem poëtam fuiſſe intelligitur ex Epigrammatis a Diogene Laërt. Plutarcho & Euſebio citatis. (vide Caſaub. & Menag. ad Laërt. V. 11.) Quod autem Menagius ait, Epigrammatum huius meminiſſe etiam Suidam, id quidem ſecus eſt: nam de Syracuſii Theocriti Epigrammatis loquitur Suidas, non de Chii. Quod vero de hoc Chio idem Suidas ait, ἀντεπολιτεύσατο δὲ Θεοπόμπῳ τῷ ἱστορικῷ, id ex Strabone ductum lib. XIV. p. 645. c.

Pag. 394. *l.* 8. τῷ ἀνδρὶ θάνατον ἐβούλευσεν. » Locutionem » βουλεύειν τινὶ φόνον, θάνατον, illuſtrat *Wyttenbach* exem- » plis bene multis ad haec Iuliani, Orat. I. τῷ ἀδελφῷ τῷ σῷ » ἐβούλευσέ τε καὶ ἐτέλεσε τὸν φόνον. Animadv. pag. 185. ed. » Schaeferi. « Boissonade, in *Notis mſstis.*

Pag. 398. *l.* 3. ἐκ τοῦ Λυσανδρίου (vel Λυσανδρείου) χρήματος. Uſum iſtum vocabuli χρῆμα in ſingulari numero, contra Caſaubonum defendit Abreſch, Dilucid. Thucyd. pag. 619. (ad Thucyd. VI. 49.) & in Notis ad Xenoph. Epheſ. in Miſcell. Obſerv. Vol. X. p. 352. (in Bipont. edit. Xenoph. p. 244.) Conf. Koen ad Gregor. de Dialect. p. 79.

Ead. pag. 398. *l.* 9. καὶ ἀδικοῦντες. καὶ δὴ οὖν τες corrigendum cenſuere Ruhnkenius ad Tim. Lex. Plat. p. 92. & Valckenar. ad Callimachi Eleg. p. 25.

Pag. 405. *l.* 1 & *ſqq.* Ad iſtum locum Fiorillo (Obſerv. in Athen. pag. 18.) haec adnotavit: » Admodum hic » locus cruciavit viros praeſtantiſſimos; eſt vero ita ſcri- » bendus:

» Ἀλλ' ἄλλος ἔστηχ' ὧδε τοῦδε κατὰ πόδας,
» τὸν ῥᾳδίως λάθητο, καὶ τοίνυν καθὼς
» εὔωνον ἀεὶ σῖτον· &c.

» Legere quoque poteris καθά. ἀεὶ non mutavi: vide Por- » ſon Praef. in Eurip. Hecub. p. 4. «

Ead. pag. 405. In *Var. Lect. l.* 7 *ſq.* νεχθόμαν. Corrige: νηχθόμαν. *Et* l. 8. κἀπέρδομαι. Corrige: κἀποπέρδομαι.

Pag. 407. *l.* 5.

ὅτι τοῦτό μοι τὸ δεῖπνον ἀλλ' οὐδ' αἷμ' ἔχει.

V. D. in Nov. Lit. Hal. legendum coniectavit, τὸ δεῖπνον ἄλας, οὐδ' αἷμ' ἔχει. Nos, quid in librorum ſcripturâ deſideraretur, pervidere non potuimus. Quod autem in *Animadv.* ad iſtum locum, p. 384. ſcripſi, ad Plauti Captiv. I. 2, 80. (I. 2, 86. oportebat) adnotaſſe viros do-

ctos »*coenam ſine ſanguine* imitatione Graecâ dixiſſe Hora-»tium:) id a Taubmanno in Plauti editione p. 209. eisdem verbis adnotatum, & in Fabri Theſ. ed. Gesn. ſub voce *Terreſtris* repetitum. Quod unde arripuerit Taubmannus, ad hunc diem nondum reperire nobis contigit: apud Horatium profecto nihil tale legitur. Citavit idem Taubmannus Petri Victorii Varias Lection. VII. 16. At ibi Diphili quidem locutio cum Plautinâ commode confertur, de Horatio vero altum ſilentium.

Pag. 410. *lin. ult.* Νοεῖς τὸ γένος καὶ &c. Placet Νοεῖς τό τε γένος καὶ &c. quod *Porſonus* propoſuit in Praef. ad Eurip. Hecub. ed. 2. p. 16. Vir doctus in Nov. Lit. Hal. νοεῖς τὸ γένος σὺ καὶ corrigebat. Idem V. D. *verſum quartum* (Σατράπας &c.) poſt illum, qui vulgo ſeptimus eſt, ponendum cenſuit.

Pag. 412. *l. ult.* Ὅρα γὰρ παράσιτος. Commode *Wakefield* Ὁ γὰρ παρασ.

Pag. 413. *vs.* 11. εὐτρεπὲς. In *Animadv.* p. 396 med. *adde*: Caeterum conf. XIV. 661. d. XV. 685. c.

Pag. 414. *l.* 7. Quum ἐὰν δὲ ob hiatum ferri nequeat, Vir doctus Καπανεὺς νέος τις propoſuit: cum quo eodem *Pag.* 415. *l. antep.* pro μὴ ἐξελθεῖν, commode μὴ 'ξελθεῖν ſcripſeris. Cum eodem *Pag.* 416. *l.* 9. lubens ἢ πῦρ μὴ 'ναύσει ſcribam, pro μὴ έναύσει: quamquam nil impedit plene ſcribere, & in pronunciando elidere vocalem. Sed ibid. pro διαφθερεῖ ὕδωρ, & l. 8. pro φράσει ὀρθῶς, nec opus eſſe nobis videtur, nec placet, vitandi hiatus cauſſâ (quem nullum hîc ineſſe exiſtimamus) διαφθερεῖ γ' ὕδωρ ſcribi, & φράσει' ὀρθῶς cum apoſtropho.

Pag. 417. *l. penult.* ὅ γε κοσμίως. Magis placet καὶ κοσμίως, quod cohaereat cum ſequente ἀριστίσας.

Pag. 418. *l.* 6. μὴ ἐνοχλεῖν. Recte per apoſtrophum ſcribes μὴ 'νοχλεῖν.

Pag. 420. *l.* 9. τὸ πρᾶγμά μοι λυσιτελὲς εἶναι νενόμικα. Monuit Vir doctus, cum orationis connexionem, tum metri rationem poſtulare, ut τὸ πρᾶγμα μᾶλλον λυσιτ. ſcribatur. Equidem, ad ſententiam quod ſpectat, ut ſatis commodam eam mutationem fore intelligo, ſic neceſſitatem mutandae librorum ſcripturae nullam video. Metrum autem tantum abeſt ut deſideret talem novationem, ut ne ferre quidem ullo pacto videatur. Habet enim vocab. λυσιτελὲς primam productam, quemadmodum verbum λυ-

σιτελεῖν apud Ariſtoph. in Plut. 509. & ſimillima nomina, λυσιμελὲς apud Homer. Od. υ'. 57. λυσίζωνος apud Theocr. XVII. 60. & id genus alia.

Pag. 424. *l.* 7. In iſtis, παρ' αὐτοῦ οἴκαδε, hiatus minime ferendus ineſſe viſus eſt eidem doctiſſimo Viro.

Ead. pag. lin. antepen. Ἄλεξις, Δημητρίῳ ἢ Φιλεταίρῳ. De huius fabulae titulo vide Animadv. ad XIV. 663. & Caſaub. ad VIII. 338. d.

Pag. 430. *ANAXANDRIDAE* lepidam eclogam, non ſenariis (ut nos cum Grotio & Toupio opinabamur) ſed tetrametris iambicis conſtare perſpecte monuerat *Porſon* in Append. ad Toupii Emend. p. 499. (quod ex Boiſſonadi Notis msstis poſtmodo intellexi:) & nuper monuit V. D. in Nov. Lit. Hal. Illi verſus, vix unà aut alterâ literâ mutatâ, in hunc modum ſcribendi erant:

Ὑμεῖς γὰρ ἀλλήλους ἀεὶ χλευάζετ', οἶδ' ἀκριβῶς.
ἂν μὲν γὰρ ᾖ τις εὐπρεπὴς, Ἱερὸν γάμον καλεῖτε·
ἐὰν δὲ μικρὸν παντελῶς ἀνθρώπιον, Σταλαγμόν.
λαμπρός τις ἐξελήλυθ', (εὐθὺς) Ὅλολος οὗτός ἐστι.
λιπαρὸς περιπατεῖ Δημοκλῆς, Ζωμὸς κατωνόμασται.
χαίρει τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν, Κονιορτὸς ἀναπέφηνε.
ὄπισθεν ἀκολουθεῖ κόλαξ τῳ, Λέμβος ἐπικέκληται.
τὰ πόλλ' ἄδειπνος περιπατεῖ, Κεστρῖνός ἐστι νῆστις·
εἰς τοὺς καλοὺς δ' ἄν τις βλέπῃ, καινὸς θεατροποιός.
ὑφείλετ' ἄρνα ποιμένος παίζων, Ἀτρεὺς ἐκλήθη·
ἐὰν δὲ κριὸν, Φρίξος· ἐὰν δὲ κωδάριον, Ἰάσων.

Quartum verſum doctus Cenſor Halenſis ita ſcribit:

λαμπρός τις ἐξελήλυθεν, Ὁλολυγμὸς οὗτός ἐστιν.

At vocab. ὁλολυγμὸς cum per ſe ab hoc loco alienum eſt, tum contra veterum librorum fidem huc invectum. Sub ὁλολυς, quod habent codices noſtri, nil aliud latet niſi ὅλολος: quo vocabulo eâdem notione, quae eſt huius loci, multos uſos eſſe comicos poëtas Photii gloſſae docent. Poteras quidem ſuſpicari, eâdem notione fortaſſe etiam ὅλολυς (quod olim nobis placuerat) aut ὁλολὺς dixiſſe Anaxandridem: at, ſicut ὁλολυγὴ & ὁλολυγὼν vocalem υ productam habent, (Iliad. ζ'. 301. Theocr. VII. 139.) ſic & in ὅλολυς aut ὁλολὺς ultima longa fuerit, quae in iſto verſu brevis eſſe debebat: atque etiam in ipſis noſtris membranis *A.* terminatio vocabuli, de quo quaerimus, vide-

tur ος, non υς esse. Iam quum uterque noster codex in scripturam ἐξελήλυθ' per apostrophum (quo haud sane frequenter aliâs utuntur) consentiant, non insuper haberi debuit ea scriptura: quâ positâ, intelligebatur intercidisse in medio versus vocem aliquam talem qualis est εὐθὺς, quam supplendam coniectavimus. Quae si cui minus placuerit ratio, in hunc saltem modum concipiendus versus fuerit,

λαμπρός τις ἐξελήλυθεν, ὁλολυγὼν οὗτός ἐστι.

Nam, vocem ὁλολυγὼν simili quadam notione atque ὅλολος a nonnullis usurpatam fuisse, ex Hesychianâ glossâ fit probabile.

Septimo versu, cur mendosum monstrosumque vocabulum Τήλεμβρος tenere maluerit idem Vir doctus, quam cum vetustis libris omnibus κόλαξ τῳ & Λέμβος scribere, non video equidem.

Pag. 433. *l.* 1 *& sqq.* ANTIPHANIS versus cum eodem V. D. in hunc modum concipi digerique potuerint:

— Ἐπὶ κῶμον, εἰ δοκεῖ,
ἴωμεν, ὥσπερ ἔχομεν. οὐκοῦν . . . . .
καὶ δᾷδα καὶ στεφάνους λαβόντες. Χαιρεφῶν
οὕτως μεμάθηκεν κῶμον ἄγειν ἄδειπνος ὤν.

Pag. 434. *l.* 5 *ab ult.* παρασείων. Vim huius verbi satis expositi H. Stephanus, Thes. III. 758. b. c. & post eum Casaub. ad Theophr. Char. pag. 134.

Pag. 437. *l.* 10.

ἢ τοῖς Βορεάδαις, ἤ τι δᾶττον ἔτι τρέχει.

Corrigendum suspicabamur, ἤ τι δᾶττον εἰ τρέχει. Commode Censor Halensis:

ἢ τοῖς Βορεάδαις, ἢ εἴ τι δᾶττον ἔτι τρέχει:

ut ἢ εἰ in unam syllabam coalescant, quemadmodum μὴ οὐ & similia. coll. Brunck. ad Oedip. Col. 1155.

Pag. 447. In DIPHILI *vers.* 4. si minus placuerit σώσειεν, quod ex msstis adoptavimus, possis cum eodem Viro docto σώσει' scribere. De usu dictionis πῶς ἂν, notione *utinam*, (ibid. *vers.* 3.) monuit Idem, laudans Valckenar. Diatr. Eurip. pag. 173. Conf. eumdem Valck. ad Eurip. Hippol. 208. *Ead. pag. vers.* 7. Confer Euripidis Fragm. ex Antiopâ, num. 8. ed. Musgr.

Pag. 452. *l.* 1. Φρύνιχος ἐν Μονοτρόπῳ. In *Latinâ vers.* corrige: (*seu*, Morosо.) Vide Ruhnk. ad Hymn. in Cer. pag. 35. *Eâdem pag. lin.* 4. ἦσθ' ἄρα, ὃς κατ. Hiatum si vitare volueris, scribe ἦσθ' ἀρ' cum V. D.

Pag. 462. *lin. antepen.* καὶ Εὐαγόραν δ' ἀπέκτειναν, ὅτι πρεσβεύων &c. »*Valckenarius* cum in Notis ad Oratio»nem ſuam de Philippo pag. 270. emendationem Briſſonii »de Regno Perſ. I. p. 18.) & Valeſii, Τιμαγόραν pro »Εὐαγόραν corrigentium probaſſet confirmaſſetque, hanc »Athenaei & aliorum opinionem de cauſſa ſupplicii Ti»magorae non veram eſſe contendit; ſed, multo gravioris »noxae convictum fuiſſe Timagoram, ex teſtimoniis Xe»nophontis, Plutarchi, & Demoſthenis (in Orat. de Fal»ſa Legat.) evincit.« BOISSONADE, in *Notis msstis.*

Pag. 471. *l.* 6 *ſq.*

Ἐνταῦθα γὰρ Δήμητρα καὶ Δημήτριος
ἅμα παρῆν ὁ καιρός.

Perſpecte *Porſonus* in Append. ad Toupii Emend. T. IV. pag. 617. corrigit:

Ἐνταῦθα γὰρ Δήμητρα καὶ Δημήτριον
ἅμα παρῆγ' ὁ καιρός.

Ead. pag. lin. penult. ὥσπερ εἰ φίλοι. ὥσπερ οἱ φίλοι malim cum *Tyrwhitto*, in Append. ad Toup. p. 427.

Pag. 473. *l.* 4. pro δὴ κόλασον, idem *Tyrwhittus* σὺ κόλασον malebat, quod minus recederet a corruptâ librorum ſcriptura σχόλασον. At voculam δὴ tenent ambo mssti. Sed utraque vocula ſimul ſtare poſſit:

μάλιστα μὲν δὴ σὺ κόλασον αὐτός· εἰ δὲ μὴ

Nec enim dactylum in tertiâ ſede reſpuit verſus.

Pag. 478. *l.* 3 & 4. Quemadmodum poſterior *ALEXIDIS* verſus hexameter eſt, ſic etiam prior fuerit hexameter, demto initio:

– – – Κόλακος δὲ βίος μικρὸν χρόνον ἀνθεῖ.

De quo recte monuit Vir doctus in Nov. Lit. Hal.

Pag. 478. *l.* 5 *ab ult.* ἀπὸ τῆς Δημητρίου μητρός. In *Animadv.* p. 513. l. 5. *adde:* Sic *Idem* in Attico Muſ. III. 1. p. 32. θυγατρὸς corrigendum monuerat.

Pag. 482. *l.* 6. Γέργινα, νῦν δὲ Γέργιθα. Conf. Athen. XII. 524. a. & b. ibique notata.

Pag. 484. *l.* 2. διὰ τοῦ κολακεύεσθαι. Perſpecte βλακεύεσθαι corrigendum docuit eruditiſſimus humaniſſimusque Cenſor noſter Halenſis: quod citra dubitationem verum puto. Interpretatur ille, *ob ſocordiam & mollitiem*; conſulendos de huius verbi uſu monens Ruhnkenium ad Timaei Lexic. Plat. p. 61. & Koenium ad Gregor. de Dialect. p. 263. Commodius fortaſſe intellexeris, *ob ſtoliditatem, ob fatuita-*

tem. Sed ſubeſt adhuc error in articulo, qui verbo praeponitur: nec enim διὰ τοῦ, ſed διὰ τὸ βλακεύεσθαι ſcriptum oportebat.

Pag. 485. *lin. antepen.* ὡς αἰωρῶν. Immerito ſolicitatam a Caſaub. iſtam ſcripturam eſſe contendit *Toup*, in Notâ ad novam edit. Emendation. T. II. p. 551.

Pag. 489. *l.* 4 *ab ult.* Recte monuit Vir doctus, probum atque integrum eſſe illum ſenarium:

ἴσως τριάκοντ' ἀφ' ἑνὸς ἐργαστηρίου.

Nempe vox τριάκοντα antepenultimam productam habet. Sic VII. 281. a. XIII. 559. e.

Pag. 496. *lin. penult.* ἤρειτο. ἤρει corrige, (i. e. *capiebat*) cum *Valckenario* in Notis ad Orat. de Philippi Macedonis indole, p. 261. ubi ait: »Firmat hanc emendationem Epitome Ms. Pariſina.« — Ea Epitome msta Pariſina eſt idem *Codex Epit.* quo nobis uti licuit: e quo excerptas Lectiones habuit Valckenarius a Ruhnkenio ſibi communicatas. Sic autem in eodem codice noſtro ſcribitur, ἤρει, non ἤρειτο: quae lectio olim, cum in hoc loco verſaremur, obſervationem noſtram effugerat.

Pag. 498. *l.* 4 *ſqq.* οὐχ οἱ μὲν ξυρούμενοι &c. In *verſione Latinâ* οἱ μὲν & οἱ δὲ reddi debebat *alii*, *alii*: ut apud Polybium, apud quem iſta eadem leguntur, in Reliquiis libri VIII. cap. 11. De verbo ἐπανίστασθαι, conf. Valcken. ad Theocr. I. 152.

Pag. 503. *lin. antepen.* βομβυλιῷ. Conf. Hemſterh. ad Polluc. X. 68. p. 1229 ſq.

Pag. 507. *lin. antepen.* σηκὶς. In *Animadv.* p. 554. l. 10. *poſt* ἐκ τοῦ σηκοῦ. *adde:* Similiter Suidas. Conf. Ariſtoph. Veſp. 768.

Pag. 508. *l.* 3. ὦ 'γαθὲ, οὐδαμοῦ. Hiatum vitabis, ſi ὦ 'γαθ', οὐδαμοῦ ſcribas.

Pag. 512. *l.* 8. Φιλομήλου. De hoc conf. XIII. 605. c. ibique not.

Pag. 516. *l.* 10. μυθολογοῦσιν. In *Animadv.* p. 566. l. 10. *adde:* Sed & nude, *narrant*, verti poteſt. Conf. VII. 278. b.

Pag. 517. *l.* 5. πῶς γὰρ, ὁπότε &c. Poterat commode ita ſcribi, πῶς γάρ; ὁπότε &c. De formulâ illâ vide Hemſterh. ad Luciani Timon. c. 2.

Pag. 523. *l. ult.* Iuſtus ſenarius fuerit, ſi transpoſitis verbis ἔλθῃ βροτῶν ſic ſcripſeris:

δόμον, οἰκέτα, κλεῖσον ὑπόπτερος, μή τις βροτῶν ἔλθῃ.

Vocem οἴμοι extra metrum esse adparet.

Pag. 526 *extr.* Versus ille, Λέξω τοίνυν, apud Sextum Emp. adv. Math. VI. 15. perperam tamquam Aristophaneus citatur. Quo de genere errorum vide quae *Porsonus* monuit ad Eurip. Phoen. 567.

Pag. 530. *lin. penult.* πύου τόμοι. In *Animadv.* p. 584 med. *post*, hic commemorari. *adde:* Caeterum aliàs *colostrum igne densatum* proprie πυριάτης vel πυρίεφθον dicitur. Vide Animadv. ad XIV. 658. d.

Pag. 531. *l.* 3. Nullo pacto ferendus hiatus in ἀνάβραστοι ἠρτυμέναι. *Porsonus* coll. Polluc. VI. 66. (ex lectione edit. Ald.) corrigit:

ὀπταὶ κίχλαι δ' ἐπὶ τοῖσδ' ἀνάβραστ' ἠρτυμέναι.

Cuius emendationem laudavi ad Athen. IX. 384. e. Quod vero h. l. ἀναβραστοὶ, & pag. 533. l. 4. ἀναβραστοῖς malle me dixi, indictum velim. Nam, si accentum in ultimâ haberet hoc vocabulum, in foemininо genere ἀναβραστὴ & ἀναβραστῆς erat scribendum. Etenim ἀνάβραστος quidem generis communis est: ab ἀναβραστὸς autem est foemininum ἀναβραστή.

Pag. 532. *l.* 9. ἀρύτεσθαι. Attica verbi forma, pro ἀρύεσθαι: ut ἀνύτειν, pro ἀνύειν. Vide Porson ad Phoeniss. 463. *Ead. pag. lin.* 5 *ab ult.* κατὰ τοῦ κεράμου. » *Heraldus* ad Ar» nob. IV. p. 240. cum observasset, aliquando testis *caminos* » aedificasse veteres, quam vocabant ὀπαίαν κεραμίδα: » (ἔστι δὲ αὕτη ἡ τὴν κάπνην, φασὶν, ἔχουσα, inquit Eusta» thius.) dein sic pergit: Hinc interpretor versum Phere» cratis apud Athenaeum, ὁ Ζεὺς δ' ὕων &c. Κέραμον hìc » non accipio pro *tegulis*, qua tamen significatione frequen» tissime usurpatur, sed pro *tubulo testaceo*, ἀντὶ τῆς ὀπαίας » κεραμίδος. Sic enim οἶνον καπνίαν non temere dixerit fa» cetus Comicus, &c. « BOISSONADE, in Notis msstis.

Pag. 537. *l.* 6 *ab ult.* κατὰ γὰρ Ἀμειψίαν, ὃς &c. Simili orationis structurâ cum alibi saepius utitur Athenaeus, tum X. 423. c. 445. f. XV. 669. a.

Pag. 538. *lin. pen.* Φίλιππος ὁ Θεαγγελεὺς, ἐν τῷ περὶ Καρῶν καὶ Λελέγων συγγράμματι. De eodem scriptore loquens Strabo lib. XIV. p. 662. ait, Φίλιππος ὁ τὰ Καρικὰ γράψας. Apud Athenaeum hoc loco, pro ὁ Θεαγγελεὺς, ex Plutarchi Vitâ Alex. cap. 46. ὁ εἰσαγγελεὺς

corrigendum censuit doctissimus *Sainte-Croix, in Exam. des Historiens d'Alexandre*, p. 39. novae edit. not. 3. Nobis multo verisimilius videtur, ex Athenaeo corrigendos esse Plutarchi libros, ibique sic legendum, Φίλων ὁ Θηβαῖος, καὶ Φίλιππος ὁ Θεαγγελεὺς, πρὸς δὲ τούτοις Ἑκαταῖος ὁ Ἐρετριεὺς, καὶ Φίλιππος ὁ Χαλκιδεὺς, &c. ut ibi a *Philippo Chalcidensi* distinguatur *Theangelensis Philippus*, ex *Theangela* (sive, plurali nomine, *Theangelis*) Cariae oppido oriundus: cuius oppidi, praeter Stephanum Byzantinum, Plinius meminit, lib. V. cap. XXIX. sect. 29. Nec vero id ita dico, quasi apud eumdem Plutarchum ibidem, cum nonnullis doctis viris, etiam pro Χάρης ὁ εἰσαγγελεὺς corrigendum Χάρης ὁ Θεαγγελεὺς censeam. Nihil enim impedit quo minus credamus, *Charetem*, quem *Mitylenaeum* fuisse novimus, ibi a muneris ratione, quo apud Alexandrum functus esset, εἰσαγγελέα a Plutarcho fuisse adpellatum. Quin potius probabile est, eo ipso factum esse ut apud eumdem Plutarchum dormitans librarius paulo post, pro Θεαγγελεὺς, iterum εἰσαγγελεὺς scriberet. Caeterum quod ad Plinium l. c. Harduinus T. I. p. 276. adnotavit, oppidi Theangelae sive Theangelorum nomen apud Strabonem lib. XIII. p. 611. in Συναγέλα mutatum esse, speciem id erat habiturum, nisi aliò nos vocaret Stephanus Byz. de quo etiam Casaubonus ad Strab. monuit.

Pag. 544. *l.* 4 *sq.* ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπροϊόντας ἔχουσι τοὺς πλείστους. Conf. Hemsterh. ad Luciani Nigr. c. 34. *Ead. pag. extr. & sq.* Καικίλιος ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ Καλῆς ἀκτῆς. In *Animadv.* p. 607. l. 11. *post:* & lib. XI. *adde:* [p. 466. a.] *Et lin.* 17. *post:* cum deberent *Callatini*, *adde:* [Conf. Athen. XII. 542. a.]

Pag. 546. *l.* 9. Ἀγαρόστης. Sic quidem h. l. libri omnes: sed Ἀγαρίστης infra, XII. 541. b. ut apud Herodot. VI. 126. In *Animadv.* p. 608. l. 13. *post:* Aelianum, IX. 24. *adde:* & Athen. XII. 541.

ADDENDA ET CORRIGENDA

IN ATHENAEI LIBRO VII.

Tomo III. *Pag.* 3. *l.* 4. λόγοις γὰρ ἔστιᾷ. Vide initium Phaedri Platonici, & saepius aliàs apud eumdem philosophum: conf. Valcken. ad Adoniaz. pag. 323 sq. & quem is

laudat H. Stephanum. *Ead. pag. lin.* 5. προβάλλω σοι: ſcil. ἐρώτημα, ἀπορίαν, πρόβλημα: vel προβάλλω σοι ζητεῖν, ut ait IX. 401. b. *quaeſtionum tibi propono.* Sed »Verbum »προβάλλειν iſtâ notione abſolute poſitum, ut hoc loco, »ſequioris aetatis Sophiſtis fere eſt peculiare. Gorgias »Sophiſta apud Philoſtratum p. 482. παρελθὼν ἐς τὸ Ἀθη»ναίων θέατρον, ἐθάρρησεν εἰπεῖν· Προβάλλετε, καὶ τὸ »κινδύνευμα τοῦτο πρῶτος ἀνεφθέγξατο. Sic apud eumdem »Ariſtides Imperatori poſtulanti πότε ἀκροάσομαί σου; re»ſpondit: τήμερον προβάλε, καὶ αὔριον ἀκροῶ. Conf. No»tam Olearii ad Philoſtr. l. c. p. 482. & Creſollium Theatr. »Rhetor. III. c. 11. e quo ſua omnia hauſit Olearius, & »de more fontem indicare neglexit.« Boissonade, in *Notis msstis.*

Pag. 4. *l.* 6. περὶ Γραφῶν. Haud dubie περὶ Γρίφων corrigendum. Vide Animadv. ad X. 453. e. & ad XIV. 648. f. Adeoque in *Lat. verſ.* ſcribendum *de Griphis.*

Pag. 7. *l.* 3. τὸ γὰρ τῆς σελήνης ἄστρον - - σηπτικὸν ὑπάρχον. Confer Macrob. Saturnal. VII. 16.

Pag. 8. *lin. antepen.* ὄψον κυρίως καλεῖται πᾶν τὸ πυρὶ &c. Sic in Lexico msto Auguſtano, apud Hermannum de Emend. Gramm. Graec. pag. 322. num. 19. Ὄψον κυρίως πᾶν τὸ διὰ πυρὸς εἰς ἐδωδὴν κατασκευαζόμενον.

Ead. pag. 8 *extr.* ἤτοι γὰρ ἑψόν ἐστι. »Forte ἤτοι γὰρ ὅτι ἑψόν ἐστι.« Boissonade.

Pag. 9. *l.* 1 *ſq.* οὓς κατὰ τὰς ἑκάστας ὥρας ἐνδαινύμεθα. Conf. quae notavimus ad XV. 699. d. Animadv. T. VIII. p. 326 ſq. Verbum ἐνδαίνυσθαι ſimiliter compoſitum ac ἐντραγεῖν, quod eodem modo uſurpatur. In *Latina verſ.* ſcribe: *quos pro quolibet anni tempore comedimus.* Gallice diceres, *ſuivant les differentes ſaiſons.* *Ead. pag. l.* 10. Verbum χραίνοντες interpretati ſumus, *turbantes:* quae notio convenire videtur huic loco. Nec vero ſum neſcius, monitum eſſe a doctiſſimis viris, *Ruhnkenio* ad Timaei Lexic. pag. 104. & *Porſono* ad Oreſt. 909. proprie nil aliud ſignificare verbum χραίνειν, niſi *rei cuiuspiam ſuperficiem leviter radere* vel *ſtringere.* Itaque poſſis etiam *radentes* h. l. interpretari.

Ead. pag. extr. & ſeq. Ὅστις ἀγοράζων ὄψον &c. Eosdem *Amphidis* verſiculos iam ſupra adpoſitos vidimus, II. 57. b. ubi pro ἀπολαύειν perperam Ἀπολλον legebatur.

Pag. 11. *l.* 2. Ἔχαιρε δὲ Σοφοκλῆς τῷ Ἐπικῷ κύκλῳ. In prolixa *Animadv.* ad h. l. Tom. IV. p. 33. ubi recenſetur

Sophoclis Διονυσιακὸς, l. 10. *adde:* Confer *Hermannum* de Dram. Comico-Sat. pag. 247. cuius verba adpoſuimus in *Addend. ad* lib. X. *p.* 65. *l.* 6 *ſq.* Tum in eâdem *Animadv.* p. 47. ad voc. Σαλμωνεύς. *adde:* Vide eumdem *Hermannum* ibid. & *Addenda* noſtra ibid. Rurſus in eâdem *Animadv.* p. 49. in Notâ, lin. 8 ab ult. *pro*, V. 475. a. *lege*: XI. 475. a.

Ead. pag. 11. *l. ult.* ἀφύας ἀποπυρίζομες. Metri cauſſâ, inverſo verborum ordine,

ἀποπυρίζομες ἀφύας

ſcripſit *Fiorillo*, Obſerv. in Athen. pag. 22. Recte: ne ſit anapaeſtus, ſed tribrachys, in impari ſede verſus trochaici.

Pag. 12. *l.* 1 *ſqq. Epicharmeos* iſtos verſus idem V. D. ibidem ſic concinnandos cenſuit:

στρογγύλας καὶ δελφάκων ἅμ'
ὀπτὰ κρέα καὶ πολύποδας,
καὶ γλυκύν γ' ἐπὶ τῶν ἑπίομες
οἶνον, οἴμοι μοι τάλας!
τρὶς ἅμα μ' ἐπικαλοῦσα κατίσχει,
καὶ λέγει φεῦ τῶν κακῶν.

Sed cum his confer Animadverſiones noſtras.

Pag. 13. In *Archestrati verſ.* 3. pro οὐδ' ἂν ἐπιθυμῇς, aut οὐδ' ἄν γ' ἐπιθυμῇς ſcribendum cum V. D. in Nov. Lit. Hal. aut οὐδ' ἢν ἐπιθυμῇς.

Pag. 19. *l.* 2. ἔτι δὲ τῆς φιλαργυρίας. » De *Speuſippi avaritiâ* conf. Philoſtr. Vitâ Apollon. I. 35. p. 43. & ibi not. » Olear. « Boissonade.

Pag. 21. *lin. antepen.* Illegitimum eſſe verſum intelligo,

εἰς αὔριον δὲ μὴ φροντίζειν εἴ τι καὶ

ob ſpondeum quartâ in ſede. Rectius Grotius:

εἰς αὔριον δὲ μηδὲ φροντίζειν τι ἂν.

niſi cum docto Cenſore Halenſi malueris,

εἰς αὔριον δὲ μή τι φρόντιζ' εἴ γε τι.

Pag. 22. *l.* 7. Ἀπολλόδωρος ὁ Καρύστιος. In *Animadv.* p. 71. l. 13. *poſt* » alterum Athenienſem. « *adde:* [At *Athenienſis* ille Suidae, quem alii non norunt, fortaſſe idem fuerit cum *Caryſtio*, qui *Athenis* fabulas docuit quo tempore Machon docuit Alexandriae, ut intelligitur ex Athen. XIV. 664. a.]

Pag. 24. *l.* 4. ἀπαιδεύτῳ τύχῃ. Similiter paulo ſuperius, VII. 280. e. τύχη ἄγροικος οὐδὲ παιδείαν ὅλως εἰδυῖα.

Pag. 25. *l.* 1. ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἐξήρτησεν αὐτῷ πέτρον.

Vide *Porsonum* ad Eurip. Orest. 5. ubi de *Tantali supplicio* collecta & excussa varia veterum loca.

Pag. 26. *l.* 5. Ὥρη ἐρᾷν &c. Vide Analect. Brunckii T. II. p. 72. n. XX. & eiusdem Notas, T. III. p. 139. num. XIX. Versus iste, quem *TIMONI* tribuit Athenaeus, *Dionysio* tribuitur in Anthol. H. Steph. p. 20. ubi πεπαῦσθαι legitur. *Ead. pag. lin.* 11. σὺν δύο. Possis unâ voce σύνδυο scribere: de cuius dictionis usu, & similium aliarum, consuli potest *Valckenar.* ad Herodot. IV. 66.

Pag. 27. *l.* 7. Μῦες ἀλφησταί τε &c. *EPICHARMI* iste versus sic scribendus videtur, ut dedimus infra, VII. 308. e. ubi idem recurrit:

[Ἧς] μύες, ἀλφησταί τε, κορακῖνοί τε κοριοιειδέες.

Vide ibi notata, ubi monuimus priorem in μύες constanter corripi; μύας autem nunc non *musculos* vel *mitylos*, sed *mures pisces* intelligendos esse diximus. De *posteriore hemistichio* conf. p. 304. e. & ibi not. Initio trochaici versus *dactylum* non respuit Epicharmeum metrum: cuius aliud exemplum continuo habes in illo, *eâdem hac pag.* 27. sub finem:

Καὶ σκιφίας χρόμιός θ', ὃς ἐν τῷ ἦρι, καττὸν Ἀνάνιον:

Idem versus recurrit VII. 328. a. ubi pro χρόμιος, quod hîc habent libri, χρόμιας scribitur. Utrobique χρόμις malles, quâ nominis formâ alii usi sunt, quorum testimonia citantur VII. 328. a. Sed *Ananius*, cuius testimonium invocat Epicharmus, χρόμιος dixerat, quemadmodum hîc in Epicharmi versu scriptum.

Pag. 29. *l.* 7 *sqq.* καλοῦντες αὐτὸν ἱερὸν ἰχθῦν &c. Conf. Aelian. De Nat. Animal. VIII. 28. *Ead. pag. lin. ult.* Ἐπίχαρμος δ' ἐν Μούσαις. Athenaeo licitum erat Μούσαις scribere, quamvis certum sit Μώσαις dixisse Epicharmum.

Pag. 30. *l.* 4 *sqq.* *Epicharmeos* versiculos in hunc modum restituendos *Fiorillo* censuit: (Observ. in Athen. p. 16.)

Τόν τε πολυτίματον ἔλλοπ'
οὔτε χαλκοῦ ὤνιον,
ἕνα μόνον, καὶ τῆνον ὁ Ζεὺς
ἔλαβε κακελήσατο
κατατιθέμεν αὐτῷ τέοι καὶ
τᾷ δάμαρτι τακερᾷ.

Pag. 31. *l.* 1 *sqq.* πομπίλος, ζῶον ἐρωτικὸν &c. Conf. Aelian. Nat. Anim. II. 15.

Pag. 35. *l.* 4. εὐαγροσύνην τε. Doricâ formâ εὐαγροσύναν

ſcripſerat *Valcken.* in Epiſt. ad Roever. p. 22. At in aliis fragmenti huius partibus Doricâ dialecto non uſus eſt poëta.

Pag. 43. *l.* 1. Ἄχαρνος. An idem piſcis qui alibi ἀκαρνάν? Vide VII. 327. d. ibique not. *Ead. pag. med.* Εὔπολις δ' ἐν Κόλαξιν φησίν· (ſive rectius, ἐν Κόλαξι φησί·) Παρὰ τῷ δὲ Καλλίᾳ πολλὴ ϑυμηδία, &c. »*Eupolidis* verſus »ex Athenaei lib. VII. p. 286. ſic reſtituendi videntur:

»πολλὴ ϑυμήδει', ἵνα
»πάρα μὲν κάραβοι, πάρα καὶ βατίδες [εἰσὶ,] καὶ λαγῷ,
»καὶ γυναῖκες εἰλίποδες.

»Nam quae praecedunt ibi apud Athenaeum, παρὰ τῷδε »Καλλίᾳ, Athenaei, non Eupolidis verba ſunt, ſic ſcriben»da, παρὰ τῷ Καλλίᾳ.« Haec Hermannus, de Emendanda Ratione Graec. Grammat. lib. I. cap. 6. p. 26. Nobis non liquet. Poſtrema eclogae verba, βατίδες καὶ λαγὼ καὶ γυναῖκες εἰλίποδες, eadem leguntur apud Grammaticum mstum Bibliothecae Auguſtanae, teſte eodem *Hermanno* l. c. & p. 320. num. 9.

Ead. pag. lin. penult. »In loco *Epicharmi* pro καμεῖ»ται forte legendum καὶ μάλθαι. Aelianus de Nat. »Animal. IX. 49. *zygaenae* & *preſti* μάλθην adiungit: καὶ ἔστι »μέγιστα (τῶν κητῶν) ὅ τε λέων καὶ ἡ ζύγαινα καὶ ἡ πάρ»δαλις καὶ ὁ φύσαλος καὶ ἡ πρῆστις καὶ ἡ καλουμένη μάλ»θη.« Boissonade, in *Notis mſstis.* De μάλθῃ confer Schneiderum ad Aelian. l. c.

Pag. 44. *l.* 2. Complendi verſus cauſſâ prius hemiſtichium *Fiorillo* ſic conſtituit:

τὰν δ' ὀπισθίαν ἔχηαθ' ἁν,

in Obſerv. in Athen. pag. 23. Quarti vero verſus (*Ead. pag. l.* 4.) hemiſtichium poſterius ita idem ibid. ſcribit, ἐπιϑαλάττιός τε ὥς: provocans ad Heſychii Interpp. voc. Θὴρ ὥς, & ad Koen. ad Corinth. pag. 210. Epicharmi locum iſtum citans *Schneiderus*, in Hiſtoria Piſc. pag. 116. ait: »Haec comparatio (τὰν δὲ λαπάραν σκορπίος) quo »ſpectet ignoro.«

Pag. 45. *l.* 10 *ſqq.* *Ephippi* ſenarios, nullâ literâ mutatâ, ſic digerendos fuiſſe docuit V. D. in Nov. Lit. Hal.

Α. Πότερον ἐγὼ
τὴν βατίδα τεμάχη κατατεμὼν ἑψῶ; τί φής;
ἢ Σικελικῶς ὀπτὴν ποιήσω; Β. Σικελικῶς.

Pag. 46. *l.* 1. βώξ. βῶξ ms. *Ep.* ſicut VIII. 356. b.

Ibid. σκολιόγραπτα. Quod de Geſneri coniecturâ, κοιλιόγραπτα, in *Animadv.* pag. 122. dixi, ad ea *poſt verba*, exemtam velim. (*lin.* 4.) *haec adde:* (Tamen *non ineptam coniecturam* dicit SCHNEIDERUS, in Hiſt. Piſc. pag. 65. qui quidem nec ipſe neceſſariam exiſtimavit; cum intelligi poſſit, lineas in coliâ piſce non eſſe per ſolum dorſum, ſed a dorſo etiam per ventrem [*ſive*, verſus ventrem] oblique ductas.)

Pag. 49. *l.* 5 & 4 *ab ult.* EUPOLIDIS verſus ſic corrigendos cenſuit Vir doctus:

Ἄτοπόν τι κηρύττουσιν ἐν τοῖς ἰχθύσι
κήρυγμα καινόν ϑ'. οὗ τις ἐκεκράγει μέγα.

Equidem ſepoſitam veterem ſcripturam ἐκβεβράγει nollem: quae vel ſic teneri poterat, ut quartus pes iambus eſſet, quintus anapaeſtus.

Pag. 50. *l.* 9. ἔχειν. In *Animadv.* p. 136. *poſt*, alibi paſſim: *adde:* [cf. XII. 548. c.]

Pag. 51. *l.* 2. κἀχαρίστους. In *Animadv.* pag. 139. l. 12. *poſt*, X. 440. e. *adde:* & VIII. 354. e. *Ead. pag. l.* 5. Βούγλωσσον. In *Animadv.* p. 139. lin. pen. *poſt*, recepta eſt, *adde:* Sic & Marcellus Sidetes, in Fragm. de Piſcibus, vs. 18. καὶ ἐκτάδιον βούγλωσσον, in nominativo caſu. (in Fabricii Bibl. Gr. T. I. p. 17. & in calce libelli Plutarchi DE Educ. Pueror. ex edit. Schneid.)

Ead. pag. l. 8. ταύτην ϑέρεος. In *Animadv.* p. 140. l. 9. ab ult. *adde:* Maiorem verſus partem omiſit Breviator. In ms. *A.* pro olim edito ϑήρα, eſt ϑέρεος: quod haud cunctanter recipiendum putavi. E ſuperiori verſu ex communi repetendum verbum λαβεῖν.

Pag. 55. *l.* 6 *ſq.* EPHIPPI verſiculos, vitandi hiatus cauſſâ, ſic ſcribendos propoſuit doctus Halenſis Cenſor:

Οὐ Μενεκράτης μὲν ἔφασκε νέος εἶναι ϑεός;
Νικόστρατος δ' ὠργεῖος, ἕτερος Ἡρακλῆς;

Nos ἔφασκεν εἶναι Ζεὺς ϑεὸς propoſueramus. Caeterum quamvis non ſimus neſcii, in ὁ Ἀργεῖος vocales ο & α in unam ω coaleſcere poſſe, tamen nondum nos poenitet tenuiſſe illam librorum ſcripturam, & alibi ſimiles alias.

Pag. 59. *l.* 2. Σύρε. Sic pro mendoſo εὖρε correxit etiam *Valckenarius* in Adnotationib. Crit. in loca quaedam Novi Foed. pag. 331. ibidemque ſequentem verſum (*lin.* 3.) ſic corrigendum cenſuit:

εὑρημένον μόνον εἰδέναι νόμιζ' ἐμέ.

ubi nos, veteris ſcripturae veſtigia preſſius ſequentes, ſcripſimus:

εὑρημένον εἰδέναι νομίζε μόνον ἐμέ.

Ead. pag. l. 4. ἐν ἔτεσιν δυεῖν. Cf. IV. 137. f. ibique not.

Pag. 60. *verſ.* 26. ἄχρι ἄν. Rurſus vitandi hiatus cauſſâ Vir doctus ἔσθ' ἂν malebat. Poſſis, ſi tanti videtur, minore molitione ἄχρις ἂν ſcribere.

Pag. 66. *l.* 2. ὑπέραντλος. De hac voce cf. Hemſterh. ad Luciani Timon. cap. 4 extr. *Ead. pag. vs.* 22. κόλλοψι. In *verſione lat.* pro *duris* ſcribe *exoletis:* & conf. Ruhnken. ad Timaei Lexic. Plat. pag. 161. & in Addend. ibid. p. 283.

Pag. 68. *l.* 5. *ab ult.* ἀποδίδωμι. Quoniam ἔχοντα ſequitur, ἀποδίδωμ' per apoſtrophum ſcribendum praecepit Vir doctus: ſimiliterque *Pag.* 70. *vs.* 13. παρατίθημ' ὀρίγανον. Ob ſimilemque cauſſam *ead. pag.* 70. *vs.* 10. ἀπ' ὀβελίσκων ὄπταναι, non ὀβελίσκου.

Pag. 71. *Verſui* 24. alia quaerenda medicina fuerit: nec enim ferendum quod ibi temere ſcripſimus,

ἐμόλυν' ἀλεύρῳ τοιούτῳ τρόπῳ τινί.

Pag. 73. *lin. antepen.* ἀγοράσαιμι, ἀπωλλύμην. ἀγοράσαιμ' ſcribe cum Viro docto.

Pag. 77. *l.* 1. & 2. Recte idem V. D. monuit, *Timoclis* verſus *ſenarios* eſſe; quorum poſterior integer ſit, priori deſint initio duae breves ſyllabae:

— Γαλεοὺς καὶ βατίδας, ὅσα τε τῶν γενῶν
ἐν ὀξυλιπάρῳ τρίμματι σκευάζεται.

Potuerat ad IX. 385. a. provocare, ubi eodem modo diſtributos verſus dedimus. Priorem vero Idem ſic fortaſſe integrandum refingendumque coniectabat:

Γαλεούς τε καὶ βατίδας ὅσα τε τῶν εὐγενῶν.

At eisdem verbis, quibus hîc, iterum exhibetur idem verſus loco modo citato.

Ead. pag. 77. *l.* 4 *ſq.* σαῦροί τε. Rectius σαυροί τε ſcribetur acutâ voce. Vide Animadv. ad VII. 309. f.

Pag. 78. *l.* 9. ζέσαι. Conf. XIV. 647. e. ibique not.

Pag. 79. *l.* 1-3. In medio *verſ.* 1. ante λοπάδα verbum excidiſſe ſuſpicatur V. D. in Nov. Lit. Hal. deinde *verſum* 2. & 3. fortaſſe ſic ſcribendos:

θαλαττίου γλαύκου φέρουσαν εὐγενὲς
μέρος, λάβρακά θ' ἕφθον —

ut γλαύκου μέρος εὐγενὲς dicatur *glauci caput.*

Pag. 80. *ſub fin.* Δύο μέν φασιν &c. *NAUSICRATIS* ver-

ſiculos illos, omiſſo verbo φασιν, ſic legit *Porſonus*, in Append. ad Toupii Emend. T. IV. p. 477.

— δύο μὲν ἁπαλοὶ καὶ καλοὶ
ἐπώνυμοι τοῦ ναυτίλοισι πολλάκις
ἤδη φανέντος &c.

Perſpecte ſane ſupplens vocab. ἐπώνυμοι, quo luculenter deſignantur *glauci piſces*.

Pag. 84. *l.* 1 *ſq.* ἣν Κρόνος κατέσπειρεν. Tenent quidem hanc ſcripturam ambo noſtri codices: percommode vero *Boiſſonadus* κατέσπαρεν corrigit, ut ſit perfectus iambus — καὶ θεῶν
ἄγρωστιν εὗρες, ἣν Κρόνος κατέσπαρεν.
De *agroſti* autem conferri iuſſit Schol. ad Theocrit. Id. XIII. 41.

Pag. 90. *l.* 5. *ab ult.* βρογχοπαρατάξεως. Conf. Animadv. ad VII. 314. f.

Pag. 91. *l.* 4 *ab ult.* τὰς ἐνικὰς χρήσεις ἐπιστάμενοι διὰ τοῦ ῡ, &c. Grammaticalia iſta de voc. ἔγχελυς fere omnia eadem leguntur in Lexico msto Auguſtano Hermanni p. 321 ſq. num. 15. ubi quidem pro ἐνικὰς χρησ. ἐπιστ. legitur ἐνικὰς πτώσεις προφέρονται.

Pag. 99. *l.* 3. ARCHIPPI verſus forſan ſic ſcribendus:
Καὶ τὴν μὲν ἀφύην καταπέπωκεν ἐντυχὼν
ἔψητός. —

Ead. pag. l. 10 *ſqq.* ALEXIDIS teſtimonium duobus trochaicis verſibus comprehenſum ſtatuit V. D. in Nov. Lit. Hal. in hunc modum:

Καὶ γὰρ ἔψητοί τινες παρῆσαν ἡμῖν δαιδαλέοι
πως; τὰ γὰρ καλὰ πάντα Δαιδάλου καλοῦσιν ἔργματα.

Pag. 101. *l.* 4. Καὶ λεβίαν δὲ λαβεῖν τὸν χ' ἵππατον &c. Unice vera eſt VALCKENARII emendatio:

Καὶ λεβίαν δὲ λαβὲ, Μόσχε, τὸν ἵππατον — —

Operae pretium fuerit integram Viri praeſtantiſſimi obſervationem, ad plura ſimul Athenaei loca ſpectantem, huc transſcribere: quam ex libro rariore, (de quo infra dixi, ad VIII. 343. b. Animadv. T. IV. pag. 559.) noſtram in gratiam *Boiſſonadus* noſter deſcripſit. Sic igitur ille in Epiſt. ad Roeverum, pag. 45. »Pro M poſitum ΙΛ (inquit) cor»rupit verſum *Apollophanis* (ſic legendum puto pro Εὐ»φάνης) Comici apud Athenaeum, VIII. 343. b.

»τοῦ Κόρυδος, ἢ Φυρόμαχος, ἢ Κοίλου βία.

» Reſtitui debet ἢ Κόρμου βία. *Cormus*, paraſitus gulo-» ſus, quique manus habet picatas, e Timoclis loco, VI. » 240. f. mihi innotuerat: is per iocum comicum elegan-» ter dicebatur Κόρμου βία. Conradum Gesnerum & capi-» talia Scaligeri & Caſauboni ingenia fruſtra exercuit eo-» dem errore deformatus *Archeſtrati* locus apud Athenaeum, » VII. 301. d.

» Καὶ λεβίαν λαβεῖν ὄσχετον ἵππατον ἐν περικλύστῳ » Δήλῳ. —

» Si pro IN reponamus M, Archeſtrati manum recupera-» bimus. Emendandum enim ſine controverſiâ:

» Καὶ λεβίαν δὲ λαβὲ, Μόσχε, τὸν ἵππατον — —

» *Moſcho* & *Cleandro* poëma ſuum inſcripſerat *Archeſtra-» tus*, monente Athenaeo, VII. 278. e. *Moſchum* etiam al-» loquitur apud eumdem, III. 111. f. *Cleandri* nomen ſub » literis perverſe ſcriptis latet lib. VII. p. 322. c.

» Ταῦτα δὲ πάντα Κύρῳ φράζων καὶ πρός σε Κλέαινε. » Inopinatus ille *Cyrus* virum magnum debuerat ab erro-» re revocare. Notus eſt Atticiſmus, λέγων κυρῶ vel κυ-» ρῶ φράζων. Reponamus itaque:

» Ταῦτα δὲ πάντα κύρῳ φράζων καὶ πρός σε Κλέανδρε. « Haec doctiſſimus acutiſſimusque VALCKENARIUS: e quibus id, quod ad hunc locum ſpectat, de *Moſcho*, citra controverſiam veriſſime obſervatum eſt. Sed Κοίλου (VIII. 343. b.) in Κόρμου mutari vetant vetuſtae membranae, quarum ex auctoritate ibi Νίλλου aut Νείλου reſtitui a nobis Athenaeo debuit. Rurſus vero de κυρῶ φράζων (VII. 322. c.) perſpectiſſime monitum; quamquam velim alia eiusdem locutionis exempla protuliſſet Vir doctiſſimus. Tum & illud certum videtur, qui Κλέαινος ibidem vocatur, eumdem eſſe hominem qui alibi (VII. 278. e.) Κλέανδρος nominatur: ſed non idcirco ibi librorum ſcripturam Κλέαινε continuo in Κλέανδρε mutare equidem auſim; quandoquidem nihil impedit quo minus credamus, eumdem hominem aliâs quidem Κλέανδρον, aliâs vero terminatione nominis paullo molliore Κλέαινον fuiſſe ab Archeſtrato adpellatum.

Pag. 102. *lin. ult.* καὶ μητέρι τιμῆς. Quin mendoſum hoc ſit, nemo facile dubitaverit. Quem ad locum ſcite BOISSONADUS adnotavit: »μὴ περιτρίβῃς legerem, » verteremque ne *cunctéris*, ſi mihi exemplum ſuppeteret » quo hunc verbi περιτρίβειν uſum adſerere poſſem. «

Pag. 103. *l.* 5.

ἘΡΠΕΤΟ'Ν εἰς ὕδατος στεφάνους, πολὺ δὴ, —

Ingeniose V. D. in Nov. Lit. Hal. corrigendum proposuit,

ῬΗΓΙ'ΟΥ εἰς ὑδατοστεφάνου σπιλάδας, —

sive Ῥήγιον εἰς ὑδατοστέφανον, πολὺ δὴ, &c.

Pag. 105. *l.* 4 *sq.* *ARISTOPHANIS* Fragmentum Brunckius sic digesserat:

— οὐκ ἔγχελυν
Βοιωτίαν, οὐ γλαῦκον, οὐχ ὑπογάστριον
θύννου. —

Iambicum tetrametrum esse, suffragante Censore Halensi, monuit *Porson*, in Praef. ad Eurip. Hecub. ed. 2. p. 41.

Οὐκ ἔγχελυν Βοιωτίαν, οὐ γλαῦκον, οὐχὶ θύννου
ὑπογάστριον.

Pag. 106. *l.* 2. Ἰχθύων δὲ δὴ &c. Rectius haec infra distribuimus, ubi eadem recurrunt, IX. 399. d. Ibi, praeeuntibus vetustis libris ὑπογάστρι' scripsimus (pro ὑπογάστρια) plurali numero: quod commodius quam ὑπογάστριον in singulari, quoniam & ἰχθύων plurali numero dixit poëta.

Pag. 108. *l.* 7. Οὗτος καὶ ὄμμα παραβαλών. In *Animadv.* pag. 243. l. 9 ab ult. *adde:* Verumtamen apud Aelianum De Nat. Anim. IX. 42. versus iste *AESCHYLI* his ipsis verbis citatur:

Τὸ σκαιὸν ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην.

Pag. 115. *l.* 8 *sqq.* καὶ ὁ λόγος οὕτως ἔχει· τὰ γὰρ εἰς λα̅ λήγοντα θηλυκὰ, πρὸ τοῦ λ ἕτερον λ ἔχει· &c. Eumdem canonem referens auctor Lexici Augustani ab Hermanno editi, pag. 322. num. 18. cum restrictione ait, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ἕτερον λ προσλαμβάνει πρὸ τοῦ λ, καὶ οὐχ ἕτερον σύμφωνον. Dein, quemadmodum dixi apud Athenaeum legendum videri, ὁμοίως οὖν καὶ τρίγλη καὶ κίχλη: sic apud eumdem Grammaticum scribitur, τρώγλη, τρίγλη, κίχλη. Vicissim, cum apud eumdem legatur Σκύλλα, κίλλα, κόλλα: pro κίλλα, σκίλλα scriptum oportebat, ut h. l. apud Athenaeum; pro quo quidem vocabulo apud eumdem Athen. VII. 324. c. Τελέσιλλα scribitur.

Pag. 116. *l.* 6. κίχλας ἁλιειδέας. In *Animadv.* pag. 266. lin. 10. *post*, uterque codex mstus. *adde:* cum hîc, tum VII. 321. b. ubi eadem verba repetuntur.

Pag. 118. *l.* 2 *ſq.* πλεκτὸν ὕφασμα σχοίνου. Conf. VI. 229. d. ubi memorantur κανίσκια πλεκόμενα σχοίνοις.

Ead. pag. l. 4 *ſq.* εἰώθασι δονεῖν ψήφους &c. Totum locum de *iudicibus* intelligendum cenſuit Toup, in Notâ ad novam edit. Emendation. T. II. pag. 553. provocans ad Schol. Ariſtoph. Equit. 1147. & ibi a Küſtero notata, & ad illum apud Heſychium Σχοίνινον ἦθμὸν, δι' οὗ τὰς ψήφους εἰς τὰς ὑδρίας οἱ δικασταὶ καθιᾶσι. (conf. Caſaub. ad Athen. X. 450. b. Animadv. T. V. pag. 545.) Tum ἄρθρων μηλείων δωρήματα ait eſſe *aleas* ſive ψήφους. In his quid verum inſit, nunc non vacat disquirere. Caſauboni utique interpretatio multa difficultate & obſcuritate laborare ſemper nobis viſa erat.

Pag. 120. *l.* 8. Κάμμοροι. Cum Animadv. ad h. l. confer aliam ad VII. 319. b.

Pag. 121. *l.* 2. καρχαρίας ὅκα τινὸς δῆσθε. Quod in *Animadv.* pag. 279. dixi, καρχαρίου fortaſſe ſcriptum oportuiſſe; potuit etiam καρχαρία ſcribere Sophron, quae Dorica genitivi forma eſt. *Fiorillo*, Obſerv. in Athen. p. 50. audacter ſe reſcribere ait, ἃ δὲ γαστὴρ ὑμέων καρχαρίας ἐν κατάνῳ ἐπησθίεν: nempe ἐν κατάνῳ, Siculâ dialecto, intelligens *in catino*.

Pag. 122. *l.* 2 *ſq.* τὸν δὲ κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ κεστρέως ἐχῖνον &c. In *Animadv.* pag. 281. l. 6 ab ult. *poſt*, apud Gesn. p. 551. *adde*: quod non probat *Schneiderus*, in Hiſt. Piſc. p. 79. quem vide.

Pag. 124. *l.* 7. In *Animadv.* pag. 287. l. 16 ab ult. & ſqq. *pro iſtis*, & ibi quidem conſtanter Μάτρων &c. *ita ſcriptum oportebat*: & ibi ſemel quidem Μάτρων habet ms. *A.* cum ms. *Ep.* mox deinde vero bis (in locis ab Epitomatore omiſſis) Μάτων, absque ρ &c.

Pag. 125. *l.* 10. Ἐγὼ δὲ ἰδὼν &c. Quemadmodum in Notulâ ſub contextu monui, Ἐγὼ δὲ ἰὼν videri legendum, ſic correxit *Abreſch*, Dilucid. Thucyd. p. 108.

Pag. 135. *l.* 1. Κύων καρχαρίας. De *carchariâ* iam ſupra agebatur, cap. 76. nec vero ab illo (quod ſciam) diverſus eſt *canis carcharias*, de quo nunc denuo praecipit Deipnoſophiſta. *Ead. pag. l.* 7. δείπνου δὴ λήγοιμεν. κήδοιμην corrigit vir doctus in Nov. Lit. Hal. adnotans nihil frequentius eſſe in msstis permutatione literarum κ & λ, item γ & δ. Nos eius generis permutationem obſervare non meminimus.

Pag. 136. *l.* 10. πλιπρώμασι. Erudite & probabiliter idem V. D. πλευρώμασι corrigit, provocans ad Aeſchyli λέβητος χαλκέου πλευρώματα, Choëph. 480. (al. 484.)

Pag. 140. *l.* 2. *ARISTOPHANIS* ecloga ex *Lemniis* poterat uno tetrametro iambico comprehendi, ut apud Bruncium:

Οὐ κρανίον λάβρακος, οὐχὶ κάραβον πρίασθαι.

Sed nihil (puto) vetat, quin ita digeratur ut a nobis factum.

Ead. pag. 140. *l.* 10. χόρια, πυόν. In *Animadv.* p. 324. l. 16. *pro* Earum nomina, *lege:* Eadem nomina.

Pag. 144. *l.* 5 *ſq.* τῶν μυραινῶν φησι δακούσας ἀναιρεῖν τὰς ἐξ ἔχεως. » Hanc fabulam recepit Aelianus, DE Nat. Anim. » l. 50. & novis commentis cumulavit, lib. IX. cap. 67. « BOISSONADE.

Pag. 149. *l.* 5 *ab ult.* Μόρμυρος. In *Animadv.* pag. 343. l. 13 ab ult. *poſt* Μόρμυρος exhibebat. *adde:* Sic & Marcellus Sidetes, in Fragm. DE Piſcibus, vs. 17.

Pag. 154. *l.* 12. Ἄρχιππος δ' ἐν Ἰχθύσιν· *&c.* In *Animadv.* pag. 349 med. *poſt* & Euſtathium loco modo cit. *adde:* & Noſtrum, VIII. 333. f.

Pag. 156. *l.* 11. μόνος οὗτος ἰχθύων τὴν καρδίαν *&c.* In *Animadv.* pag. 352. infra med. *poſt* Aelianus DE Nat. Anim. VI. 30. *adde:* & V. 20. ut monuit *Schneider*, in Hiſt. Piſc. pag. 218. ubi plane etiam exſcriptum ab Aeliano ait eſſe Athenaeum. *Mox*, in *Animadv.* pag. 353. l. 8. *pro* p. 27. f. *lege:* p. 327. f.

Pag. 157. *l.* 6. μάξεινον. In *Animadv.* pag. 354. l. 7. *poſt* CORAY in *Notis mſstis.* — *adde:* — » Μύξωνα legendum » docet locus Plinii XXXII. 7. [ſect. 25.] *bacchi, quem qui-* » *dam myxona vocant.* « SCHNEIDER, Hiſt. Piſc. p. 178.

Pag. 159. *l.* 7. *ALCAEI* fragmentum ex Alcaici metri ratione ſic ſcriptum oportuiſſe monuit Vir doctus:

— ἔδω δ' ἐμαυτὸν
ὤς πολύπους. —

Pag. 161. *l.* 5. Ἐνθρύσκοισιν. In *Animadv.* pag. 366. l. 4. *poſt* metri cauſſa *adde:* Sed ἀνθρύσκου ſcribitur in alio fragm. quod eidem *Pherecrati* tribuitur apud Noſtrum, XV. pag. 685. b. & in *Cratini* fragm. ibid. p. 685. c.

Pag. 162. *l.* 6 *ab ult.* πουλύποδός μοι, τέκνον, ἔχων νόον *&c.* In *Animadv.* p. 369. l. 14. *pro:* Conf. NICLAS l. c. *lege:* Conf. Athen. XII. 513. c. & NICLAS l. c.

Pag. 167. *l.* 8. παρὰ Ξῖνας Ἰουλίδας. »Plutarchus Vitâ »Demoſth. init. Γελοῖον γὰρ εἴ τις οἴοιτο τὴν Ἰουλίδα, μέ»ρος μικρὸν οὖσαν οὐ μεγάλης νήσου τῆς Κέω &c.« Boissonade. *Ead. pag. l. penult.* Verſiculum iſtum *Fiorillo* ad Herod. Attic. pag. 123. ita legit:

τίκτοιτ' αἰνοτέρη ὤεον ἀλκυονίς.

Pag. 168. *Posidippi* verſus 2. ſic ſcribendus erat:

Κύπριδος ἱλάσκεσθ' ἱερὸν Ἀρσινόης.

In *Animadv.* pag. 383. l. 16. *pro* Brunckii T. II. pag. 251. *lege:* Brunckii T. II. p. 51. num. XXI.

Pag. 170. *l.* 5 *ſqq.* *Xenarchi* verſiculos ſic conſtituendos cenſuit *Fiorillo*, Obſerv. in Athen. p. 94.

Εἶθ' ἁλιεὺς ὢν σοφίαν ἄκρος,
ἐν παγούροις μὲν θεοῖς
ἐχθροῖσι καὶ ἰχθυδίοις
εὕρηκα παντοδαπὰς τέχνας —

Pag. 173. *l.* 9. καρδίαν τρίγωνον, παράλευκον. In *Animadv.* pag. 395. l. 12 ab ult. *poſt*, Ariſtot. Hiſt. Anim. IV. 1. *adde:* Καρδίαν λευκὴν in aliis etiam piſcibus notavit idem Ariſtoteles apud Noſtrum: in *hepato*, pag. 301. c. in *citharo*, p. 305. f. Rondeleti quidem & Caſauboni emendationem, ἧπαρ λευκὸν, calculo ſuo comprobavit *Schneiderus*, Hiſt. Piſc. p. 86.

Pag. 175. *l.* 6 *ab ult.* *Epicharmi* eclogam ex *Hebae nuptiis* aliter tentavit *Fiorillo*, Obſerv. in Athen. p. 20. quem nunc non moramur.

Pag. 179. *l.* 7. Φίλταται. In *Animadv.* pag. 408. l. 9. *poſt*, ſuo idiomate φίνταται ſcriptum reliquiſſe Epicharmum: *adde:* (conf. Etymol. pag. 503. l. 48.) — Priorem verſuum *Epicharmi* ſic refingendum *Fiorillo* (Obſerv. pag. 19.) propoſuerat:

Ἦν δὲ σαρδῖναι μέλαιναι, μελάνουροί τε φίνταται.

Cui nos non adſentimur. Caeterum de piſcibus ab Epicharmo memoratis conſuli idem iuſſit *Houel*, *Voyage pittoresque de Sicile*, Tom. I. p. 89.

Pag. 183. *l.* 8. Ταῦτα δὲ πάντα Κύρῳ φράζω &c. Vide paulo ſuperius, *Addend.* ad Pag. 101. l. 4.

Pag. 191. *l.* 6. Θεόπομπος, Ἀφροδίτῃ. An Ἀφροδισίοις, ut apud Schol. Ariſtoph. ad Plut. 179. aut Ἀφροδίτης γοναῖς? Conf. Animadv. ad X. 449. b.

Pag. 205. In *Animadv.* pag. 454. in med. *dele iſta:* At

in decimo Athenaei libro nihil tale reperitur. *Et mox ſcribe:* Citatur Φερεκράτης ἢ Στράττις ἐν Ἀγαθοῖς, X. 415. c. VI. 248. c. *&c. Dein poſt*, lib. VI. pag. 230. a. *adde:* item Epigeni vel Antiphani, IX. 409. d.]

Pag. 206. *l.* 4 & 5 *ab ult.* Vide ſupra, *Addenda* ad *Pag.* 27. (ad VII. 282. b.)

Pag. 207 *extr.* EUPOLIDIS duo ſenarios ſic ſcribendos videri commode monuit Vir doctus:

Δραχμῶν ἑκατὸν ἰχθῦς ἐωνήμην μόνον
ὀκτὼ λάβρακας, χρυσόφρυς δὲ δώδεκα.

Equidem, tenendo participium ἐωνημένος, de ſupplendo verbo ἔχω cogitaveram: cui tamen verbo, per metri rationem, nullum hîc video idoneum locum.

Pag. 208. *lin. penult.* καὶ ὀλίγην μαινίδα. ὀλίγην κατὰ μαινίδα corrigit idem Vir doctus, eâdem ſententiâ quam nos in *Latinâ verſione* expoſuimus. ὀλίγην, pro μικράν: ut paſſim uſurpant poëtae. Vide Apollon. Argon. I. 955. & ibi Schol. Conf. Athen. XI. 477. c.

Pag. 210. *l.* 2. ἐπίδειπνον ἠκούσας. Si diviſas voces malueris, ἐπὶ δεῖπνον idem valuerit ac εἰς δεῖπνον. Vide not. ad XIV. 664. e.

ADDENDA ET CORRIGENDA
IN ATHENAEI LIBRO VIII.

Pag. 218. *l.* 2. Σπανίαν. Sic ἐν Σπανίᾳ, XIV. 657. f.

Pag. 225. *l.* 7. καὶ ὁ τῇ κρεκὶ προσεμφερὴς ἑλώριος. E poëta neſcio quo ducta videri verba iſta monuit *Boiſſonadus.* Ineſt ſane ſenarii menſura:

χὦ τῇ κρεκὶ προσεμφερὴς ἑλώριος.

Pag. 237. *l. ult.* Ἀνακυνδαράξεω. In *Animadv.* p. 506. l. 16. *pro* lib. XV. *lege*: lib. XII.

Pag. 239. *l.* 8. μάταιός ἐστιν ἔργῳ ἐμοὶ καὶ τοῖς σοφοῖς. Iſtud ἔργῳ valebat ὄντως, ἀληθῶς. Et quartus ſenarii pes, correptâ vocali longâ ω ob ſequentem initio proximae vocis vocalem, anapaeſtus erat, legitimus in ea ſede. Sed lubens adſentior doctiſſimo Viro monenti, rectius legi,

μάταιός ἐστιν ἔν γ' ἐμοὶ καὶ τοῖς σοφοῖς
κριταῖς ἅπασιν, —

coll. Valckenar. ad Euripid. Hippol. vs. 324.

Pag. 243. *lin. penult.* Ζηνοποσειδῶνος. » Confer *Arnal-*

»dum, de Diis παρέδροις, cap. 21. p. 132.« Boissonade.

Pag. 245. *l.* 4. Confer Hemſterhuſ. apud Valcken. ad Theocrit. Id. XI. vs. 72.

Pag. 249. *l.* 1. σὲ κατεδεῖτ'. Iſtud κατεδεῖτ' utique nec metrica ratio fert hoc loco, nec uſus Atticorum. Omnino κατέδετ' reponendum, i. e. κατέδεται, quod ex Atticorum uſu idem ac κατεδεῖται valet. Vide Brunckium ad Ariſtoph. Concion. vs. 595. & Hermann. de Emendanda ratione Graecae Grammaticae, pag. 276. Pariterque Timocli Comico reſtituendum κατέδεται; paullo inferius Pag. 251. lin. penult. licet ibi per metri rationem ſtare potuerit κατεδεῖται, quod ibidem etiam tenuit idem Hermannus in Epiſt. de Dramate Comico Satyr. pag. 253.

Pag. 251. *l.* 1. ἠρεθισμένος. In *Animadv.* p. 533. l. 16 ab ult. ubi ſcripſimus »ipſum Anacreontem adpellat Critias« *adde:* ſed per metonymiam carmina eius intelligens.]

Ead. pag. l. 3. μήτερ. Corrige μῆτερ.

Ead. pag. l. 8 *ſqq.* *Timoclis* priorem eclogam *Hermannus* in Epiſtola modo cit. de Dramate Comico-Satyrico (in Comment. Societatis Philologicae Lipſienſis, Vol. I. Part. 1. pag. 253.) verſibus anapaeſticis conſtare monuit; quos, nonnullis mutatis, ſic ſcribendos cenſet:

— Ἄνυτος δ' ὁ παχὺς
πρὸς Πυθιονίκην ὅταν ἐλθὼν
εἶτα φάγῃ τι· καλεῖ γὰρ τόνδ',
ὥς φασ', ὁπόταν δύο Χαιρεφίλου
σκόμβρους ξενίσῃ μεγάλ' ἡδομένη.

Ead. pag. 251. *lin. penult.* κατεδεῖται. κατέδεται ſcribe, cum editt. vett. & membr. Vide paullo ſuperius, *Addenda* ad Pag. 249. lin. 1.

Pag. 252. *l.* 1. σαργάνας. Sic nobiscum legit *Hermannus* l. c. & *Iacobs* in Muſeo Attic. II. 3. p. 177.

Ibid. l. 3. σύνεστι σαπέρδαις δυσίν. σύνεστ' ἀπ' ἠοῦς εἰς δύσιν corrigit *Hermannus* ibid. longius a librorum ſcripturâ recedens, nec ſane commodiore ſententiâ.

Pag. 257. *l.* 1 *ſqq.* Ὑπερβολῇ λέγουσι τὸν Φιλοξ. &c. »Hinc lepidam narrationem deſumſit *Lafontaine*, quam in»ſcripſit *Le Glouton.*« Boissonade.

Pag. 260. *Timoclis* ex *Icariis verſum tertium* Iacobsius in Muſ. Attic. III. 1. p. 42. ſic conſtituerat:

κόμποις παφλάζων τ' Ἀττικοῖς τε σκώμμασι.

Gratiam vero etiam legentium initurum me confido, si, quae in eamdem *Timoclis* eclogam doctissimus HERMANNUS in praedictâ Epistolâ p. 252. commentatus est, ad verbum huc transscripsero: »Sermo est (inquit) de *Hyperide*, »oratore gulosо, qui pecuniâ corrumpi se passus sit. Si »coniecturae locus est in tam corrupto fragmento, ita fer»me scripsisse arbitror Timoclem:

»Τόν τ' ἰχθύοῤῥον ποταμὸν Ὑπερίδην πέρα,
»ὃς, ἱππίαις φωναῖσιν ἔμφρονος λόγου
»κόμπους παφλάζων νηπίοις πυκνώμασιν
»πρὸς παντὸς, ὅστις χρυσὸν ἐνδύσας ἔχῃ,
»μισθωτὸς ἄρδει πεδία τοῦ δεδωκότος.

»*Piſculentum*, inquit, *traiice fluvium Hyperidem, qui ſesqui»pedalibus prudentis ſermonis vocibus ampullas ſtrepens temere »ſtipatas in cuiusvis gratiam, qui aurum immerſerit, mercena»rius campos donantis irrigat.* ἱππίας φωνὰς dicit, quae Ari»ſtophanes ῥήματα βόεια, in Ranis v. 955. & ἱπποβάμο»να, ibid. v. 839. Ad illa, ἐνδύσας ἔχῃ, conf. Schol. Eu»rip. ad Med. 33. At quid mirum, si haec etiam in Co»moediâ maiore cum ornatu verborum protulit poëta, »quum in his versibus imitari voluerit Hyperidem, quod »saepius in aliis fecit Aristophanes? Ac videtur iis, qui »cauſſas suas bene agi velint, suadere, ut corrumpant »Hyperidem: in qua re quasi itineris cuiuspiam descri»ptione utitur, memor fortasse horum Aeschyli versuum:

»Ἥξεις δ' Ὑβριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον,
»ὃν μὴ περάσῃς· οὐ γὰρ εὔβατος περᾶν.«

Pag. 263. *l.* 3. ἄνδρες παλαιοὶ ὀψοφάγοι, τοῖοί τινες. Percommode a Viro docto in Nov. Lit. Hal. monitum est, παλαιὸν videri legendum, idem valens ac πάλαι, quod est in membranis.

Ead. pag. verſ. 13. ὄψου δὲ μηδὲν &c. Versum, in membranis claudicantem, sic refingendum probabiliter coniecit idem vir doctus:

ὀψαρίου δὲ μηδὲν εἰσπλεῖν, μηδὲ γρῦ.

De vocab. ὀψάριον vide lib. IX. cap. 35. nostrae editionis.

Pag. 264. *l.* 5 *ab ult.* ἢ Νίλου βία. Vide *Addenda* ad lib. VII. pag. 101. *l.* 4.

Pag. 266. *lin. antepen.* ἦθος. In *Animadv.* pag. 563. l. 18. *poſt*, χεῖρας pro ὄνυχας, *adde*: & XI. 496. d. ὀφχουμ. pro

ὀρθουμ. *Primum iſtum verſum Epigrammatis* IUBAE cum ſequenti ſic reſtituendum FIORILLO iudicaverat: (ad Herod. Attic. p. 130.)

» Μή με Λεοντῆος τραγικοῦ κιναρηφάγου ἦχον
» λεύσσων Ὑψιπύλης, ἐς κακὸν ἦθος ὄρα. «

In *quarto* vero, (nobis *Pag.* 267. *l.* 1.) pro χρυσοβόλοις οὔασιν, χρυσοφόροις οὔασιν legebat. » *Bacchus* » enim (ait *ibid.* pag. 131.) *anulis auricularibus* ornatus. Sic » ſaepius in vasculis Graecorum pictis, ab Hancarvillio » aliisque editis, occurrit. « — Ingenio nimis indulſit WERNSDORFIUS, in Poëtar. Latin. Minor. Tom. V. P. III. p. 1426. totum *IUBAE Epigramma* (ſervatis quidem nonnullis Caſauboni coniecturis) ſic refingendum cenſens:

» Μή με Λεοντῆος τραγικοῦ κεν ἀρείφατος ἦχος,
» τεύχων Ὑψιπύλης ἐς κακὸν ἦθος, ὁρᾷ.
» ἦν μὲν γάρ ποτ' ἐγὼ Βάκχῳ φίλος, οὐδέ τις ὢν δὴ
» γῆρυν χρηστοτέροις οὔασιν ἠγάσατο.
» νῦν δέ με χυτρόποδες, κέραμοι, καὶ τήγανα ξηρὰ
» χήρωσαν φωνῆς, γαστρὶ χαριζόμενοι. «

Quae idem vir doctus, *Iubam hîc de Leonteo loqui* exiſtimans, non ipſum Leonteum de ſe, Latine ſic convertit: » *Ne me amplius Martia vox Leontei tragici*, (vel, *tragoedus* » *declamans*) *in theatro videat, qui male adeo Hypſipyles mo-* » *res effingit. Equidem fui aliquando amicus Bacchi*, (*artifi-* » *cum Dionyſiacorum*) *nec ſane quisquam vocem aliquam* (tra- » goedi) *benignioribus admiratus eſt auribus. Nunc autem me* » *ollae*, *&* *fictilia*, *&* *aridae ſartagines voce iſtâ privaverunt*, » *dum ventri gratificantur.* «

Pag. 269. *lin. penult.* ὃν οὐθ' ὁ φίλος Μυνίσκος ἔσθοι &c. » In loco iſto PLATONIS comici *Tyrwhittus*, ad Ari- » ſtot. Art. Poët. p. 214. pro olim edito ταῦθ' ὡς φίλος » Μυνίσκος, proponit τούτῳ φίλος M. & *Myniſcum* exi- » ſtimat verius apud Plutarchum, II, p. 621. *Meniſcum* vo- » cari. « BOISSONADE, in *Notis mſstis*. — Nobis Tyrwhitti editio Poëticae Ariſtotelicae non in promtu eſt: in Buhlii editione Bipont. cap. 27. (Opp. Ariſtot. Vol. V. p. 279.) Μυνίσκος editum eſt: ſed variare libros, Μινίσκος, Μιννίσκος, Μηνίσκος, adnotavit Editor, p. 436. Locum ex Plutarcho citatum non contigit nobis in Plutarchi Operibus reperire: verba adpoſuit Buhlius ibid. citans ex Apophthegm. Lacon. II. 8. T. II. pag. 621. Opp. ed. Frf. Sed parum refert. Eumdem *Platonis* verſum Vir doctus in Nov.

Lit. Hal. in eamdem nobiscum ſententiam ſic conſtituendum coniectabat:

ὃν οὔθ' ὁ σιφλὸς Μυνίσκος ἔδοιθ' ὁ Χαλκιδεύς.

Percommode vero. Nam & multo commodius ἔδοιθ' ὅ, quam quod nos poſuimus ἔσθοι ὅ: & σιφλὸν Heſychius quidem κακὸν, ἐπίμωμον, μωρὸν interpretatur; ſed apud Oppian. Halieut. III. 189. σιφλὸν γένος recte interpretantur *vorax genus*. Sic quidem ibi Scholia: σιφλὸν, λαίμαργον: quod perapte convenit huic loco. Quod vero Rittershuſius in Comment. ad Oppian. l. c. ad vocem σιφλὸν adnotavit: »μαργὸν exponit Suid. « — nihil tale (quoad nobis quidem compertum) apud Suidam reperitur.

Pag. 271. *l.* 6. Ὀψοφαγεῖ Κλειώ. Quidni, Ὀψοφάγει, in imperativo? cum & deinde eamdem in *ſecundâ perſonâ* alloquatur poëta. Poterit nihilo minus Κλειὼ teneri; quandoquidem vocativum nominativo ſimilem facere amant Attici.

Pag. 284. l. 5. Μάχων δὲ — ἀπομνημονεύματα. In *Animadv.* p. 588. l. 9. *pro*, Conf. X. *corrige:* Conf. XIII.

Pag. 288. *l.* 3. Σὺ γὰρ διανοῇ. Σὺ pro εὖ propoſuerat etiam *Abreſch*, Dilucid. Thucyd. p. 580. ſed in longe diverſam ſententiam accipiens hominis reſponſum: *Tu vero me hîc usque manere vis? quem Corinthi quondam agentem apud unum diem ferendum negabat.* — De quo, ut de plurimis aliis, *Boiſſonadus* nos in Notis msstis admonuit.

Pag. 298. *l.* 2. τὴν πόλιν μνηστήρων εἰκάζων. Commodiſſime *Toupius* (in Not. ad Epiſt. Crit. Tom. II. novae edit. Emendation. p. 508.) corrigit, τὴν πόλιν πόλει μνηστήρων εἰκάζειν. Quaecumque ex auctiore illâ editione Emendationum Toupii in his Addendis adferre nobis licuit, ea omnia eiusdem *Boiſſonadi* noſtri benevolentiae induſtriaeque deberi iam ante profeſſi ſumus.

Pag. 305. *lin. antepen.* οὔτε δ' Εὐβουλίδης &c. Conf. Laërt. II. 109. & ibi Menag.

Pag. 308. *lin.* 1. ἐκ Μαμμακύθου ἢ Αὐρῶν Μεταγένους. Apud Suidam in Μεταγένης tamquam duae diverſae fabulae recenſentur Αὖραι & Μαμμάκυθος.

Pag. 323. *l.* 8. Παπία. Conf. XIII. 583. b. ibique not.

Pag. 324. *l.* 5. ἢ δ' ὑ. Veriſſimum videtur, quod V. D. in Nov. Lit. Hal. propoſuit, ἢ δύ': quod ita accipio, ut in hunc modum distinguatur oratio:

κἂν κάραβός τις ᾖ λαβεῖν, εἰς ἀρκέσει

ἢ δύ' ἐπὶ τὴν τράπεζαν. ἐγχελίδια
Θήβηθεν ἐνίοτ' ἔρχεται, ἐκ τούτων λάβε.

Id eſt: *Tum ſi locuſta venalis adſit, ſuffecerit una aut duae in ſingulas menſas. Anguillulae Thebis ſubinde adferuntur: ex his eme.*

Pag. 326. *l.* 3 *ſqq.* καὶ λέγοντα ταῦτα· Ἐσθλοὶ, κορώνη χεῖρα &c. In *Animadv.* p. 653. l. 14-16. *ſic lege:* Caeterum, quod ad metrum horum *iamborum* pertinet, *ſcazontas* eſſe adparet, ſicut X. 421. d. XI. 495. d. e. XII. 530. e. f.

Pag. 339. *l.* 5. *ab ult.* ἰὴ, ἰή. Conf. XV. 701. e. & ibi not.

Ead. pag. lin. penult. Ἐμπολή. In *Animadv.* p. 674 med. ubi ſcripſimus, »Qua potiſſimum parte – – non in promtu habeo indicare.« ibi ſic ſcriptum oportebat: CASAUBONUM vide ad Suetonii Caligulam, cap. 4. ubi *capturam* interpretatur, i. e. *mercedem meretriciam.*

Pag. 344. *l.* 6. Εἶτ' οὐχ ἅπαντα &c. *Iacobſium* in Exercitat. Crit. p. 100. εἶτ' οὐκ ἄτακτα correxiſſe, monuit *Boiſſonadus* in Notis mſstis.

Pag. 346. *l.* 11. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Μικίνου φόνου. Conf. notata ad XII. 525. b.

Pag. 347. *l.* 1. ἐπιγράφειν ἀξιοῦσι. In *verſione Lat. lin.* 1. *pro* inſcriptam, *lege* inſcribendam.

Pag. 348 *extr.* Ἤδη γάρ ποτ' &c. »Ad verſus iſtos *EMPEDOCLIS* confer Notam *Fiſcheri* p. 295. tertiae editionis Phaedonis Platonici. Iidem verſus citantur apud Philoſtrat. de Apollon. lib. I. c. 1. p. 3. ubi cf. Olear.« BOISSONADE.

ADDENDA ET CORRIGENDA

IN ATHENAEI LIBRO IX.

Pag. 350. ἡμεδαποὶ Ἀθηναῖοι. De vocab. ἡμεδαπὸς vide Timaei Lexic. Plat. p. 133. & ibi Ruhnken. *Ead. pag. l.* 8. *EPICHARMI* fragm. ex *Cyclope*, metrum Epicharmeum habet: trochaicus tetrameter eſt, demto initio. Poſſit tamen cum Viro docto in *Nov. Lit. Hal.* (ann. 1805. num. 14.) perinde etiam pro ſenario iambico haberi.

Pag. 352. *l.* 7. ἀῤῥινόν τε. »*Bernardus*, ad Demetrium »Pepagomenum p. 85. ἐῤῥινόν τε legi iubet.« BOISSONADE.

Ead. pag. lin. ult. Οὐδεὶς Ἀττικῶν σίναπυ ἔφη. Conf. Moerin p. 271. & ibi Pierſ.

Pag. 353. *l.* 3. ὅτι σίνεται τοὺς ὤπας ἐν τῇ ὁδμῇ. » Con» fer Philemonis Lexicon ineditum, citatum a Villoiſono » in Prolegom. ad Apollonii Lexic. Homer. p. LXIX. ubi » quidem Vir doctus non ſatis adcurate ſcripſit σύρεται: » nam in ipſo codice, quem in uſum Angli cuiusdam do» ctiſſimi deſcripſi, inveni σίνεται, ut apud Athenaeum. » Sed vox ſatis intricate ſcripta potuit facile feſtinantes Vi» ri diligentiſſimi oculos fallere.« BOISSONADE.

Ead. pag. l. 4. *ab ult.*

Εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λευκοὺς ἅλας.

BRUNCKIUS in Ariſtophanis fragm. ex *Gerytade*, num. 21. p. 232. unius Scholiaſtae Ariſtoph. ad Veſp. 1303. teſtimonio uſus, ἢ ξηροὺς ἅλας edidit. Veriſſimum videtur id quod apud Pollucem legitur, VI. 65. ubi poſterior Ariſtophanis verſus his verbis conceptus adponitur:

εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λεπτοὺς ἅλας.

in *ſal tenue*, i. e. *minutatim contuſum*, ut interpretatur ibi Iungermann.

Pag. 354. *l.* 7. B. Ἀργὸν μανθάνω. Commodius ſic ſcripſeris: B. Ἀργόν· (ſcil. χρῆμα ἐστί.) μανθάνω: *Otioſa* (ſive, *Ignava*) *eſt: intelligo.* Niſi plane iuncta malueris iſta, Γυνὴ καθεύδουσ' ἐστὶν ἀργόν. *Ead. pag. l.* 10. οὐ γάρ τινες παροψίδες. Commode DALECAMPIUS: B. *ubi vero ſunt hae paropſides?* Quam in ſententiam cum BOISSONADO lubens ſcribam: — B. Ποῦ γάρ; τίνες παροψίδες εἰσ', ἀντιβολῶ σε.

Pag. 356. *l.* 4 *ſq.*

— — ποικίλων παροψίδων
κόσμου βρύουσαν. —

Unice verum videtur id quod doctiſſimus IACOBS in *Notis mſstis* propoſuit, ποικίλῳ παροψίδων κόσμῳ βρύουσαν.

Pag. 357. *l.* 2. Προσῦγεν αὐτῷ. Προσήγαγεν ſcribitur apud Xenoph. Percommode vero apud Athen. in imperfecto tempore poſitum verbum.

Pag. 358. *l.* 10. Σκέλη δὲ καὶ κωλῆνες εὐθὺ τοῦ ῥόφου. Perquam probabilis, immo vero certa, videtur Cenſoris Halenſis coniectura, τοῦ ῥίφου. Nempe κωλῆνες τοῦ ἐρίφου. Sic mox dein Ariſtoph. in Ciconiis, κωλὰς ἐρίφων: & Xenophanes in Elegiis, πέμψας κωλῆν ἐρίφου.

Pag. 359. *l.* 6 *ab ult.* Ξενοφῶν Κυνηγετικῷ· κωλῆν σαρκώδη. In *Animadv.* T. V. p. 17. poſt med. haec adiice: — » Video » ex *Gailii* verſione Gallica Xenophontei Cynegetici, *Zeu-* » *nium* ex Athenaeo κωλῆν apud Xenoph. correxiſſe. Ipſe » *Gailius* monet, ſe κοίλην legere cum msto ſuo *B.* & in » alio *A.* quoque κοίλην eſſe, in marg. vero κωλῆνα. Ges- » nerus κωλῆνα legebat. « BOISSONADE.

Pag. 360. *l.* 4. καὶ γὰρ ὀρνίθων πλῆθος ἦν ἀεί. ἦν ἐκεῖ legendum cenſuerat doctiſſ. IACOBS in *Notis mſstis:* ſpecioſe utique: ſed non ſolicitari debere librorum ſcripturam evincunt alia Athenaei loca, quae cum aliâs ſubinde obſervavimus, tum praeſertim in Animadv. ad XV. 699. d. (T. VIII. p. 326.) collegimus. Pro eo quod hic ἀεὶ dicit Deipnoſophiſta, alibi ἑκάστοτε ait, ut VIII. 331. b. XIV. 613. e. (& ibid. ἑκάστης ἡμέρας ἀεὶ) XV. 699. d. alibi πολλάκις, ut XIV. 639. b. & 640. a. item ὁσημέραι, VIII. 331. b. XIV. 623. e.

Pag. 361. *l.* 5. βουνιάς. » Conf. Columellam, & *Io. Bapt.* » *Pium*, Annot. Poſter. c. 174. T. I. Theſ. Gruter. p. 557. « BOISSONADE.

Pag. 362. *l.* 3. Κηφισιακῖσι γογγυλίσιν ὅμοια πάνυ. Si ſtare iſtum ſenarium velimus, penultima in ὅμοια ob vocalem ante vocalem correpta ſtatui debet. Id quoniam non placet, Vir doctus in Nov. Lit. Hal. pro πάνυ in fine verſus πως aut aliquam talem particulam ponendam cenſuit. BOISSONADUS, nullo verbo mutato, ſic ſcribendum commode propoſuit:

Κηφισιακαῖσι γογγυλίσ' ὅμοια πάνυ:

ut ὅμοια ſit foeminini generis, ultimâ productâ. Particulam ὡς, quae in ms. *A.* eidem verſui praeponitur, ex proximâ οὕτως temere repetitam videri, recte monuit Cenſor Halenſis.

Pag. 363. *l.* 5. καὶ μάλιστα ἡ διὰ νάπυος γινομένη. » Et- » iamnum in deliciis ſunt Graecis Ioniae incolis *rapa ſale ac* » *ſinapi condita.* « CORAY, in *Notis mſstis.*

Ead. pag. 363. *lin. antepen.* διὰ τὴν αὐλότητα· ἐμφερὴς γάρ ἐστι σελίνῳ. » *Apii* folia *criſpata* ſunt. Hinc proverb. *Apio* » *criſpior.* Apud Lucian. Amor. c. 26. *capilli* deſcribuntur » πολὺ τῶν ἐν λειμῶνι αὐλότεροι σελίνων. Philodemus Epigr. X.

» Μικκὴ καὶ μελανεῦσα Φιλίννιον, ἀλλὰ σελίνων
» αὐλοτέρη. —

» Conf. Cognati Adag. 241. « BOISSONADE.

Pag. 366. *l.* 3 *ſq.* Ἀθήνησί δὲ καὶ ταῖς τετοκυίαις κράμβη παρεσκευάζετο, ὥς τι ἀντιφάρμακον, εἰς τροφήν. » Prae» cipiebant hoc Medici ad puerperii purgamenta ducen» da, πρὸς τὸ καθαίρειν τὰ λοχεῖα. Hippocrates, De Natu» râ Muliebri, T. II. p. 378. de iis loquens quae puerpe» ris ſunt poſt partum porrigenda ad puerperii purgamen» torum facilem effluxum, ait: ἐσθιέτω δὲ καὶ κράμβας ἑφθὰς » καὶ πράσα.« Coray, in *Notis msstis.* — In Graecis Athenaei, *poſt* ἀντιφάρμακον, *commate* distinguenda oratio; quo intelligatur verba εἰς τροφὴν non ad ἀντιφάρμακα eſſe referenda, ſed ad παρεσκευάζετο. In *Latinâ verſione* ſic reponi velim: *braſſica in cibum parabatur, tamquam remedium.*

Pag. 367. *l.* 5 *ſqq.* — πράγματα
ἐλευθέρι' οὐ τάριχος, οὐδ' ἡδύσμασιν
ἀρνεῖα καταπεπλησμένᾱ, οὐδὲ θρυμματὶς

Eodem modo, quo a nobis haec emendata ſunt, a *Tyrwhitto* etiam (in Append. ad Toupii Emendart. p. 422.) correcta eſſe cognovi ex *Boiſſonadi* Notis msstis, ſero ad me perlatis. Inſuper vero etiam perſonarum partes ab eodem praeſtantiſſimo Viro opportune diſtinctae ſunt in hunc modum: — A. Οἷα δ' ἔστιν, οἶσθα σὺ
γύναι; B. Σκόροδα, &c.

Id eſt: A. *Qualia vero iſta ſint noſtin' tu, mulier?* B. *Allia* &c. *Ibid. vs.* 4. pro καταπεπλησμένᾱ doctus Halenſis Cenſor καταπεπασμένᾱ malit: quod eſt utique uſitatiſſimum in ea re verbum, *condimentis conſperſae:* at ſignanter & conſulto nunc καταπεπλησμένᾱ dicere poëta potuit, i. e. *repletae* & quaſi *obrutae;* ſive potius (ut a doctiſſ. Coray in *Notis msstis* monitum video) ἀρν. καταπλ. ἡδυσμ. ſunt *carnes agninae condimentis fartae.* Idem V. D. in ſuperiori quidem verſu ἐλευθέριον τάριχος corrigens, in hoc nobiscum καταπεπλησμένᾱ οὐδὲ legebat. Pro ἀρνεῖα vero, rectius (puto) ἄρνεια antepenacute ſcribetur.

Ead. pag. 367. *lin. ult. & Pag.* 368. *l.* 1 *ſq.* Diphili verſus iſti quum ſic corrupti in ed. Caſ. legerentur,

ἀπαλώτατ', οὐδὲν μὰ Δία τοῖς ἐμοῖς,
καὶ τοῖς ὅμοια πέμματ' οὐδὲ ταῖς
θλασταῖς ἐλάαις:

doctiſſimus Coray, in *Notis msstis,* pro καὶ τοῖς ὅμοια πέμματ', καὶ σοῖς ὅμοια πέμματ' corrigendum cenſuerat: commodiſſime, niſi compertum nobis eſſet iſtud πέμ-

ματ' temere prorſus a Caſaub. huc fuiſſe invectum, cum πράγματα darent membranae & veteres editiones. Nos corruptos verſus ad hunc fere modum reſtituendos coniectabamus:

ἀπαλώτατ' οὐδένα, μὰ Δία, τοῖσδε τοῖς ἐμοῖς βλίτοις ὅμοια πράγματ', οὐδὲ ταῖς ἐμαῖς θλασταῖς ἐλάαις.

(Pro τοῖσδε τοῖς ἐμοῖς, quod ſub contextu notari voluerunt, temere τοῖσι τοῖς ἐμοῖς poſitum eſt.) Vir doctus in Novis Literariis Halenſ. emendandi rationem huiusmodi propoſuit:

ἀρνεῖ' ἀπαλώτατ'· οὐ μὰ Δί' οὐδὲν τοῖς ἐμοῖς καρτοῖς ὅμοια πράγματα· πῶς γάρ; οὐδὲ ταῖς θλασταῖς ἐλάαις.

Suo iudicio utatur eruditus Lector.

Pag. 372. *l.* 6. ἕψουσαν. Eamdem emendationem commendavit CORAY, in *Notis msstis.* »Melius (inquit) Interpres legit ἕψουσαν αὐτήν.« — Perinde autem eſt, ἕψουσαν an ἑψοῦσαν legas: ſed ἑψέω magis frequentatum Atticis quam ἕψω.

Pag. 373. *l.* 2. ἐχούσας σκοροδομίμητον φύσιν. Ad hunc locum BOISSONADUS noſter haec monuit: »Toup. ad Suid. »σκοροδομίμητον propoſuerat: ſed idem deinde in Notulâ, »quam ex eius ſchedis ediderunt qui novam editionem »Emendationum curarunt, haec addit: *Athenaeus* X. 418. »*habet e Philetaeri Lampadophoris* Θετταλότμητον κρέας. *For*»*ſan igitur hîc legendum eſt* σκοροδότμητον τὴν φύσιν. »*Hoc rectum.* T. I. edit. Oxon. p. 15.« — Cum de *radicibus gethyorum* agatur, σκοροδότμητος φύσις intelligi poſſit, de *radicibus* veluti *in plures partes diſſectis* vel *diviſis*, quemadmodum *allii radices.*

Ead. pag. l. 5 *ab ult.* Χειμῶνος δὲ ὥρᾳ ποτὲ κολοκυντῶν ἡμῖν περιενεχθεισῶν. Bene habet ποτὲ particula, nec ſollicitari a nobis debuit. Conf. Animadv. ad IX. 395. f. & ibidem ubi ſcribitur »initium capitis XLV.« *corrige:* »initium cap. XLIX.« nempe Animadv. ad IX. 393. c. — Adde *Addenda* ad lib. IX. pag. 360. *l.* 4.

Pag. 374. *l.* 7. πύον. πυὸν corrige.

Pag. 378. *l.* 8 *ſq.* In MENANDRI eclogâ, prout illa vulgo ſcribitur,

Ἀλεκτρυών τις ἐκεκράγει μέγα.

οὐ σοβήσετ' ἔξω, φησὶ, τὰς ὄρνιθας ἀφ' ἡμῶν.

nulla utique metrica ratio ineſt. Nam, ne de trochaico genere cogitare poſſis, vetat in poſteriore verſu penultimus pes iambus, qui trochaeus aut ſpondeus certe eſſe debebat. Itaque *Boiſſonadus* ſic refingere tentaverat:

— Ἀλεκτρυὼν
τὶς ἐκεκράγει μέγ'. οὐκ ἀφ' ἡμῶν, φησὶ, τὰς
ὄρνεις σόβησετ' ἔξω. —

Nec vero incommode Cenſor Halenſis monuit, duas diverſas videri eclogas eſſe, inter ſe non connexas: quarum priorem probare voluiſſet Athenaeus, *gallum gallinaceum* a Menandro ἀλεκτρυόνα, non ὄρνιν vocari: alterâ, τὴν ὄρνιν ab eodem *gallinam* dici. At, quod idem Vir doctus ait, alterum teſtimonium duobus verſiculis *iambicis dimetris* videri fuiſſe comprehenſum,

οὐ γὰρ σοβήσετ' ἔξω
τὰς ὄρνιθας ἀφ' ἡμῶν:

ei rationi repugnat in ſecundâ ſede poſterioris verſiculi pes trochaeus, ubi iambus aut tribrachys ſtare debebat. Quare, ſi tanti videbitur, alia circumſpicienda medicina fuerit.

Pag. 380. *l.* 2 *ſq.* »*Eupolidis* fragmentum *Wakefield* »(Silv. Crit. Part. IV. p. 18.) ita legit:

»Οὐ δεινὸν οὖν, κριοὺς μὲν ἐκγεννᾷν τέκνα
»ὄρνεις δ' ὁμοίους &c.« — *Boiſſonade*, in Not. mss.

Quae fortaſſe veriſſima ratio fuerit: nempe ut ſtatuamus, non abſolutam eſſe ſententiam, ſed δεινὸν illud, de quo queritur is qui iſta dicit, ſequentibus verſibus fuiſſe declaratum, qui a Grammatico noſtro non ſint adpoſiti.

Ead. pag. l. 6. δεῖ σ' ὅπως. De iſta dictione vide Valckenar. ad Phoeniſſ. 447.

Pag. 381. *lin. antepen.* λαμβάνων ἔδωκεν. »Malim ἔδωκεν »ἂν, *dare ſolebat.*« Coray, in *Notis msstis.*

Pag. 383. *l.* 3. *Cratini* teſtimonium verſiculis conſtare anapaeſticis recte *Boiſſonadus* monuit:

Ὥσπερ ὁ Περσικὸς ὥραν πᾶσαν
κανα χὰν ὁλόφωνος ἀλέκτωρ.

Ead. pag. l. 9. δι' ὀρνίχων ὅμως πάντων. »Malim ὁμῶς »πάντων: *per aves ſimul omnes.* Sic ὁμῶς, ὁμοῦ & ἅμα »cum πᾶς iungi ſolent.« *Idem* Boissonade.

Ead. pag. l. 10. Δέλφαξ. Conf. lib. XIV. cap. 74.

Pag. 385. *l.* 8. *Cratini* verba, ſi praepoſueris Τοῖς μὲν, ut ſit,

Τοῖς μὲν ἤδη δέλφακες, χοῖροι δὲ τοῖσιν ἄλλοις:

non efficere legitimum verſum trochaicum cenſuit Vir doctus. Nos in *trochaico tetrametro brachycatalecto*, quem vocant, nihil impedire exiſtimabamus, quo minus ſeptimus pes ſpondeus eſſet. Talis quidem ille ipſe eſt, quem pro exemplo huius generis Hephaeſtio habet, (Enchirid. p. 19.)

Οὐδ' Ἀμειψίαν ὁρᾶτε πτωχὸν ὄντ' ἐφ' ἡμῖν.

Caeterum ultro adſentior Eidem, ſi καὶ τοῖς μὲν praepoſueris, prodire *iambicum tetrametrum*.

Pag. 386. *l.* 6. ἱέρειαν οὐ θύειν ἀμνήν. Commode οὐ θέμις θύειν corrigit V. D.

Pag. 387. *lin. penult.* ἠφευμένος. De hoc verbo conf. quae ad XIV. 659. f. notata ſunt.

Pag. 388. *l.* 3. ἦ πολλά γ' ἐν δόμοισιν εἴργασται κακά. Lubens equidem cum *Porſono* (Append. ad Toupii Emend. p. 477.) legam, ἦ πολλά μ' ἐν δόμοισιν &c.

Pag. 389. *l.* 5 *ſq.* ACHAEI teſtimonium, ex metri ratione, ſic ſcribi poterat, ut monuit idem Vir doctus, qui multa talia in Nov. Lit. Hal. commode in medium propoſuit:

— Πεταλιδῶν δὲ τῶν σύων
μορφαῖσι ταῖσδε πόλλ' ἐπαΐον. —

Ead. pag. l. 10. λαρινούς. Conf. Heyn. ad Apollod. p. 1160.

Pag. 390. *lin. penult.* ὁ ἐμός γε συγγραφεὺς Πάξαμος. De ΡΑΧΑΜΟ, Rei Culinariae ſcriptore, confer notata ad XII. 516. c.

Pag. 391. *l.* 4. Ἀλλ' ἦ νομίζετε. De interrogandi formulâ ἀλλ' ἦ conf. Valckenar. ad Hippol. vs. 932.

Pag. 392. *l.* 9 *ſq.* εἰς τἀμπόρια — ἂν εὖ προσδράμῃς πρὸς τὸ στόμα. Demoſth. Philipp. I. πρὸς αὐτῇ τῇ χώρᾳ καὶ πρὸς τοῖς τῶν ἐμπορίων στόμασι. Conf. Reiskii Indic. Demoſth. voc. Ἐμπόριον.

Pag. 393. *verſ.* 9. Pro ἐκλελυμένος *Wakefieldius* ἐκλελιμμένος malebat, *deſperate cupidum* intelligens; a verbo λίπτω, a quo eſt apud Aeſchyl. Sept. ad Theb. vs. 386. μάχης λελιμμένος, *pugnae cupidus*. Nobis in vulgatâ ſcripturâ nihil deſiderandum videtur.

Pag. 394. *l.* 4. οὐκ ἔστι παίζειν. παίζειν per iocum pro κλέπτειν, ut hîc Caſaubonus, ſic apud Theocritum (Adoniaz. vs. 49.) dici monuit *Valckenar.* p. 359. Confer eumdem Valck. ad Phoen. p. 196.

Pag. 395 *extr.* & *ſeq. Verſum* 10. in ἡμεῖς μόνον terminari, *verſum* 11. vero ab ἑσμὲν incipi debuiſſe monuit

Vir doctus, vocalem ante σμ neceſſario ſemper produci ſtatuens. Nos ex veterum codicum conſenſu exemplum in contrariam partem in voce ὀσμὴ obſervavimus ad Athen. VII. 290. d. ubi vide notata.

Pag. 396. *vs.* 22. μικρὰ διακινήσω σε. *Abreſchius*, (de quo nos Boiſſonadus admonuit) poſtquam in Dilucid. Thucyd. p. 188. verbum διακινήσω ſolicitaſſet, dein in Auctario Dilucidation. p. 269. profeſſus eſt, locum illud ſuum poſſe tueri.

Pag. 397. *l. antepen.* τοὐπτάνιον ὀρθῶς καταβαλέσθαι, *culinam recte inſtituere, conſtituere, conſtruere.* De iſta verbi καταβάλλεσθαι notione diximus olim in Emendatt. & Obſerv. in Suidam, p. 65 ſq. Conf. Lexicon Polybian. in Καταβάλλεσθαι, & in Καταβολή. Eamdem notionem in ſimplici verbo βάλλεσθαι obſervavit Valckenar. ad Adoniaz. p. 250.

Pag. 400. *verſ.* 16. ἄττουσιν. Confer Valcken. ad Phoen. p. 463. Eumdem verſum cum ſeq. ſic ſcribe:

ἤδη πυκνοὶ δ' ἄττουσιν Ἡφαίστου κύνες
κούφως πρὸς αἰθραν, οἷς τὸ γίνεσθαι ἅμα
καὶ τὴν τελευτὴν τοῦ βίου συνῆψέ τις
μόνοις ἀνάγκης δεσμὸς οὐχ ὁρώμενος.

Id eſt:

Iamque frequentes proſiliunt Vulcani canes (ſcintillae)
leviter ad coelum, quibus & nativitatem
& finem vitae prae caeteris omnibus
coniunxit neceſſitatis lex quaedam inviſibilis.

Luculentiſſimam emendationem, tamque certam, quam ſimplicem, debemus doctiſſimo Cenſori in Novis Liter. Hal. Eamdemque, paulo poſtquam typis excuſae eſſent plagulae Athenaei noſtri, quibus iſte locus continetur, ex *Petavii* Notis ad Themiſt. p. 393. nobiscum communicaverat diligentiſſimus *Boiſſonade.* Locutionem οἷς μόνοις valere, *quibus eximie*, monuit idem Cenſor Halenſis: coll. Wetſten. ad Nov. Teſt. Tom. I. p. 942.

Ead. pag. 400. *l.* 10. δικαστὰς γὰρ ὑμᾶς οὐκ ὀκνήσαιμ' ἂν καλεῖν. »Colorem duxit ex his Platonis in Apologia »Socratis, non longe a fine: Ἐμοὶ γάρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ »(ὑμᾶς γὰρ δικαστὰς καλῶν ὀρθῶς ἂν καλοίην) &c. Cadit »haec Platonis imitatio in Coquum literatum, qui tot Poë»tarum verſus memoriâ tenet, atque infra (IX. 380. c.) »eriam Demoſthenem imitatur.« BOISSONADE.

Pag. 401. *vs.* 8. ζωμὸς μέλας &c. Corrige:

ζωμὸς δ' ἐ μέλας ἐγένετο πρώτῳ λαμπρίᾳ.

Quam emendationem, a *Porſono* in Append. ad Toup. p. 499. commendatam, deſiderat metri ratio, quoniam μέλας ultimam corripit.

Pag. 402. *verſ.* 15. ἀλλὰ πάντας λαμβάνειν. De iſta notione verbi λαμβάνειν, quam in Animadv. notavimus, conf. Valckenar. ad Theocr. Adoniaz. p. 240.

Ead. pag. vs. 21. Λύκῳ τότε κρεῶν, οὐδὲ &c. Toupii emendationem iſtam probans *Porſonus*, App. p. 449. tamen ob numeros malit mutato paullulum ordine verborum ſic ſcribi: Λύκῳ κρεῶν τότ' οὐδὲ &c. *Ead. pag. vs.* 28. δευτέρου πάνυ. πάλιν cum doctis Viris, quos in Animadv. nominavi, etiam *Tyrwhittus* maluerat, in Append. ad Toup. T. IV. p. 428. In *Animadv.* ad iſtum locum, pag. 87. l. 14. pro, *Ecoutes*, corrige: *Ecoute.*

Pag. 403. *l.* 3 *ab ult. & ſqq.* μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι κινδυνεύσαντας &c. Vide Demoſth. pro Corona, p. 279. ed. Reisk.

Pag. 405. *l.* 5. γεύματα οἴνων. Sic Diphilus apud Noſtrum, XI. 499. e. βαδίζειν εἰς τὰ γεύματα.

Ead. pag. ſub fin. EUBULI verſus priores ſic conſtituendos cenſuit V. D. in Nov. Lit. Hal.

— Ἀλλ' ἠκούσαμεν
καὶ τοῦτο, νὴ τὴν Ἑστίαν, οἵκοι ποθ', ὡς,
ἐὰν ὁ μάγειρος ἐξαμαρτάνῃ . . . .

Reliquis quae ſequuntur, non magis, quam nos, commodam medelam reperit Vir doctiſſimus. Quod ſi in fine ſecundi verſiculi iſto modo conſtituti tenere placet ὡς particulam, quam ignorant membranae; poſſit voci ὅσ', quam illae exhibent, initio tertii verſiculi eſſe locus, hoc modo:

ὅσ' ἂν ὁ μάγειρος &c.

Pag. 409. *l.* 6. ὑπὸ πλούτου καὶ τρυφῆς. Cum in *Animadv.* ad h. l. p. 94. profeſſus eſſem, haud ſane me intelligere quid eſſet quod ὑπὸ πλούτου καὶ τρυφῆς hîc diceret Deipnoſophiſta; his perlectis BOISSONADUS, accenſo in hanc partem ſtudio, & excuſſis doctrinae ſuae theſauris, haec ad me perſcripſit, quae confido neminem harum literarum ſtudioſum ſine voluptate fructuque lecturum. » Leviſſimâ mutatione, » inquit, ſic locum tentavi: ὑπὸ πλούτου τῆς τρυφῆς: id eſt, » *ob nimium luxum, ob nimias delicias:* quod Gallice dicere- » mus, *par un raffinement de luxe.* Plato, Eutyphr. pag. 26. » T. I. ed. Bipont. τρυφᾷς ὑπὸ πλούτου τῆς σοφίας: & Ari- » ſtaenetus, Platonis imitator, lib. I. Epiſt. 1. τρυφῶσαν

» ὑπὸ πλούτου τῆς εὐπρεπείας. Chryſoſtomus Homil. in Io-
» ſeph. p. 5. (ed. Pariſ. 1622.) πριάμενοι τὸν πλοῦτον τῶν ἀρε-
» τῶν. & p. 7. προεδίδου τὸν πλοῦτον τῶν ἀρετῶν. Thucyd.
» II. 40. in Periclea Oratione: πλούτῳ τε ἔργου μᾶλλον ἐν
» καιρῷ ἢ λόγου κόμπῳ χρώμεθα. Theophylactus Simoc.
» Quaeſtion. Phyſic. pag. 22. τὸν τῆς ἐπιστήμης πλοῦτον
» Πλούταρχον. Dionyſius Halic. in Lyſiâ, (apud Toup ad
» Longin. p. 300.) νῦν δὲ ὁ πλοῦτος τῶν ἰδίων ὀνομάτων ἐκ
» πολλῆς αὐτῷ περιουσίας ἀποδείκνυται ταύτην τὴν ἀρετήν.
» Paulus ad Roman. II. 4. ἢ τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος
» αὐτοῦ καταφρονεῖς: ubi Philologi ſacri haec forte loca oc-
» cuparunt & alia dederunt. Euripides, Oreſt. 388.

» — ὁ δαίμων δ' ἐς ἐμὲ πλούσιος κακῶν.

» In his exemplis vocab. πλοῦτος eo ſenſu ponitur, quo
» poſitum intelligetur apud Athenaeum, ſi mea emendatiun-
» cula, ὑπὸ πλούτου τῆς τρυφῆς, doctis viris ſe adproba-
» verit. Paulus ad Roman. II. 33. eâdem ratione fortaſſe
» dixit ὦ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ, ut
» πλούτου referatur ad τῆς σοφίας καὶ γνώσεως.«

Pag. 410. *l.* 1. οὗτοι ἅμα ἴσως ταῦτ' ἐκμανθάνοντες οὐκ ὀλίγην ἡμῖν ἡδυπάθειαν παρέχουσι. Ad haec verba ſpectat eiusdem BOISSONADI Animadverſio huiusmodi: »Vix
» crediderim ex ἅμα ἴσως ſenſum probum elici poſſe: &
» corrupta eſſe iudico. Sed de medicinâ non ita certus ſum.
» Forte οὗτοι εὐμούσως ταῦτ' ἐκμανθ. Caeterum ἴσως non
» verterem *fortaſſe*: ſed potius, *certe, utique*: de quo ſen-
» ſu τοῦ ἴσως bona eſt nota Locellae ad Xenoph. Epheſ.
» p. 188. Et vide quam ἴσως parum apte ad παρέχουσι re-
» feratur, hoc intervallo tot verborum remotum. Et ἅμα
» omnino locum turbat. Oportet reperire adverbium, quod
» cum ἐκμανθάνοντες iungatur, cuius veſtigia ſuperſint in
» ἴσως. Εὐμούσως, quod propono, ſenſum iuvat, nec a
» voce corruptâ discedit nimium. Propius abeſſet ἀμού-
» σως, hoc ſenſu: *Noſtri hi coqui, talia absque Muſis diſcen-
» tes, non parum tamen voluptatis nobis adferunt.* Sed haec
» ratio paulo contortior: & malim εὐμούσως.« — Sic ille: haud ſane improbabiliter. Nos, ſtructuram orationis in hunc modum concipientes, οὗτοι ταῦτα ἐκμανθάνοντες ἅμα ἴσως οὐκ ὀλίγην &c. adverbium ἴσως modeſtiae & urbanitatis cauſſâ a Larenſio adiectum exiſtimabamus: quo etiam pertinere nobis videbatur quod ἡμῖν, non ὑμῖν, ait: quaſi diceret, *ſpero nos omnes ex his voluptatem haud exiguam per-*

cipere. Deſiderari quidem utique aliquid videri poſſit, quo referatur particula ἅμα, *ſimul:* ſed id fortaſſe e praecedentibus ſic ſubintelligere licuerit, ἅμα κάλλιον ποιοῦσι: quod initio dixerat idem Larenſius, Καὶ πόσῳ κάλλιον: nempe, *non modo vitium illorum* (de quibus proxime dictum) *fugiunt, non modo non moleſti ſunt convivis, verum etiam haud exiguam puto nobis adferunt voluptatem.*

Ead. p. 410. *l.* 11 *ſqq.* Σφίγγ' ἄρρεν' *&c.* Quatuor priores ex eis verſibus, qui *Stratoni* ſive potius *Strattidi* hîc tribuuntur, iidem lib. XIV. pag. 659. c. ſub *PHILEMONIS* nomine repetuntur, hac unâ differentiâ, quod vs. 3. pro ὅσ' ἂν λέγῃ, ibi non minus commode ὧν περ λέγει ſcribitur, & vs. 4. γάρ ἐστι, pro πάρεστιν. In *Latinâ verſione* h. l. ſic ſcriptum oportebat:

— *nihil intelligo*
horum quae loquitur: ita nova & inaudita
vocabula comminiſcitur. Namque vix &c.

Pag. 413. *verſ.* 36 *ſq.* οὐχὶ λευκὰ σὺ ἐρεῖς; Eis quae ad iſtum locum in *Animadv.* pag. 99 ſq. cum a doctiſſimis viris *Caſaubono* & *Corayo*, tum a nobis adnotata ſunt, haec a BOISSONADO obſervata adiiciemus: »Caſaubonum, in»quit, ſequitur Graevius ad Callim. H. in Cer. vs. 123. »Ad illuſtrandum autem ſenſum quem voci λευκὸς Ca»ſaubonus tribuit, adferam fere ſimilia ex Philoſtrato. »Apollon. V. p. 205. ἔστι δὲ εὔπνοια μὲν ἣν τορὸν καὶ λευ»κὸν ᾖ τὸ πνευμα. Ubi confer omnino *Olearii* notam, qui »alia dabit, in eisque illud eiusdem Philoſtrati, ib. IV. p. »185. διῳδήκει τὴν φάρυγγα Νέρων καὶ μελαίνῃ τῇ φω»νῇ ἐχρῆτο. Haec ſunt cum ſummâ elegantiâ ſcripta. Cae»terum de loco Athenaei non liquet. Corayi, doctiſſimi »Viri, emendatio non ſatisfacere videtur: cum iſtâ enim »ſententiâ minus convenit quod proxime ſubiicitur, ἐρεῖς »σαφέστερόν γ'. Praeſtat, puto, Caſauboniana emendatio, »veterum auctorum locis ſuffulta.«

Pag. 414. *l.* 3. »γόνυ κνήμης ἔγγιον.« Vide Eraſmum, in *Genu ſurâ propius:* Adag. p. 609. & Theocrit. XVI. 18. ibique Interpp.

Ead. pag. lin. antepen. Τῷ τρόπῳ; Corrige Τῷ τρόπῳ. Totum iſtud fragmentum *ALEXIDIS* corrigere tentaverat ABRESCH in Animadv. in Aeſchyl. lib. III. p. 201. quo ex libro diligentiſſimus amiciſſimusque *Boissonadus*, poſthabitis propriis eruditis laboribus, noſtram in gratiam

haec excerpſit. »In *Alexidis* fragm. *verſ.* 1. Abreſchius le-»git ἔψειν μοι δοκεῖ, & vertit, *volo mihi aſſatum porcel-»lum apparare:* vel imperandi modo, δόκει μοι, id eſt, »*finge* aut *exiſtima quempiam mihi in obſonium apparare por-»cellum. Verſ.* 3. προσκέκαυκε comparat cum Ariſtoph. »Veſp. 824. & 933. & *aduſtus* Terent. *Verſ.* 5. legit atque »distinguit:

»Ὄξος λαβών, κἄν εἰς λεκάνην τιν' ἐγχέας
»ψυχρόν· ξυνεὶς αὖτ' εἶτα θερμὴν τὴν χύτραν
»εἰς τοὖξος ἐνθῇς. (aut ἔνθες.)

»Id eſt: εἶτα ξυνεὶς, vel ὅταν ξυνίῃς τὴν χύτραν θερμὴν »εἶναι, ἔνθες αὐτὴν εἰς αὐτὸ τὸ ὄξος. *Verſ.* 9. vix credit »Caſaubonum mutatum voluiſſe λήψεται in λαμβάνει. »*Verſ.* 13. praefigit perſonam *A.* & *vs.* 14. ante καὶ, *B.* »*Verſum* 15. non uno modo refingi poſſe putat: ut vel »ſcribatur ὅταν παρατίθῃς, μάνθαν' εἰ — vel ὅταν δὲ πα-»ρατίθῃς μάθ' εἰ — aut etiam χὤταν παρατ. μάνθαν' εἰ. — »*Verſ.* 17. corrigit ἀτμὶς - - - ἀλλ' ἄνω μάλ' εἶσι διά-»φυγών: *diſſipatus nidor ſurſum magis tendet. Verſu* 18 & »*ſq.* ſic ſcriptum fuiſſe ſuſpicatur:

»A. Πολλῷ τ' ἀμείνων, ὡς ἔοικας, ἦσθ' ἄρα
»λογογράφος ἢ μάγειρος. B. Ὃ λέγεις, οὐ λέγοις.
(*hoc ne dicas.*)
»τέχνην δ' ὀνειδίζεις. (*nam artem dehoneſtas & vitu-peras.*)«

Haec ex *Abreſchio Boissonadus.* IDEM, alio tempore, ſua ſuper eodem fragm. obſervata his verbis nobiscum communicaverat: »Verſus non probe diſtincti videntur. »Cum *A.* dixerit, Ἔπειτα προσκέκαυκε, non video cur *B.* »dicat, μηδὲν φροντίσῃς, & mox idem *B.* recitet coqui in-»ventum, de quo loqui coeperat *A.* Repono:

»*vs.* 3. A. Ἔπειτα προσκέκαυκε· μηδὲν φροντίσῃς·
»ἰάσιμον γὰρ τὸ πάθος ἐστί. B. Τῷ τρόπῳ;
»A. Ὄξος &c.
»*vs.* 13. B. Ἀπολλον —
»*vs.* 14. — A. Καὶ παρατίθει
»*vs.* 18. B. Πολλῷ γ' ἀμείνων — &c.

»Sic locus rectius omnino procedet, ni fallor.«

Pag. 416. *l.* 7. — παρατίθημι ὁλοσχερῶ. Per apoſtrophum παρατίθημ' ſcribendum monuit V. D. in Nov. Lit. Hal.

Ead. pag. lin. pen. Θεόπομπος μὲν ἔφη &c. In *Animadv.*

pag. 110 med. *poſt*, paullo auctiora. *adde*: At ibidem eadem res de *Thaſiis*, non de *Aegyptiis*, narratur.

Pag. 419. *l.* 10. Ἀναβραστῶν δὲ κρεῶν. In *Animadv.* pag. 113. l. 15. *poſt* VI. 269. e. *adde*: & ex Metallicis, VI. 269. b.

Pag. 425. *l.* 7. Ἀπολεῖ μ' οὑτοσί. Poterat (quemadmodum *Boiſſonadus* monuit) teneri in fine γε particula, quam habent libri; nempe ſic ſcribendo, Ἀπολεῖ μ' οὑτοσί γ'.

Pag. 430. *l.* 7 *ſq.* Πτολεμαῖος – – ἐν δευτέρῳ Ὑπομνημάτων τέταρτόν φησιν ὀνομάζεσθαι. Quod ſub contextu notavi, τέταρον videri legendum, id firmatur ex XIV. 654. c. Quo ex loco etiam ἐν δωδεκάτῳ pro ἐν δευτέρῳ hîc fuerit corrigendum.

Pag. 431. *l.* 4. τὰ περὶ τὸν νῶτον. Sic recte mssti, rurſusque IX. 395. e. Certe nihil opus fuerat ut in τὸ νῶτον hoc mutaretur. Sed perinde etiam τὸ νῶτον recte dici potuiſſe, atque ita praeſertim hoc vocabulo in neutro genere uſos eſſe Atticos, monui ad XIII. 580. b.

Pag. 432. *l.* 6. HIPPONACTIS teſtimonium paulo auctius repetitur XIV. 645. c. ubi διαβρύκων legitur pro eo quod hîc eſt διατρώγων.

Pag. 432. *l. antepen.* καὶ οὐχὶ ἀτταγῆνες. Huc pertinet quod XIV. 652. e. diſerte notandum apud Phoenicidem comicum ait uſum vocab. ἀτταγῆνος.

Pag. 433. *l.* 7 *ſq.* τόπον τινὰ – – μεθ' ὃν κονισάμενος λούεται. Ibi cum & in Notâ ſub contextu & in *Animadv.* pag. 138. de veritate ſcripturae dubitationem moviſſem, haec ad me perſcripſit BOISSONADE: »Iſtud μεθ' ὃν, »de quo dubitas, defendere firmareque tentavi *ad Philo»ſtrati Heroica*. Notulam tibi meam deſcribam. Pag. 683. »ed. Olear. Ἀχιλλέως γὰρ ἔφασαν εἶναι αὐτὸ (τὸ ἄγαλ»μα) μετὰ τὴν κόμην ἣν ἐκείρατο ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ. Ad »iſtum locum haec adnotavi: In verbis μετὰ τὴν κόμην »Graeciſmi elegantiam quamdam animadvertere operae »pretium eſt, aliis etiam locis apud Noſtrum obviam. Sic »in Vitâ Apollonii, VII. 22. pag. 302. Τὴν Λευκοθέαν ποτὲ »κρήδεμνον Ὀδυσσεῖ δοῦναι μετὰ τὴν ναῦν, ἧς ἐκπε»σὼν ἀνεμέτρει ταῖς ἑαυτοῦ χερσὶ τοῦ πελάγους. *lege* τὸ πέ»λαγος: ut eſt e correctione in cod. *A*. Icon. II. 7. pag. »821. Οἴχεται γὰρ τοῦτο αὐτῷ (ἡ κόμη τῷ Ἀχιλλεῖ) με»τὰ τὸν Πάτροκλον. Longus IV. pag. 125. Δεῖται – – μη»δὲ ἀφελέσθαι τραπέζης μεθ' ἣν τεθνήξεται. Philoſtr. So-

»phiſt. II. 29. pag. 621. Τὸν Ἀριστείδην Ἀθηναῖοι ᾄδουσι »μετὰ τὴν ἐπίταξιν τῶν φόρων καὶ τὰς νήσους ἐπαν»ελθεῖν σφίσιν ἐν τῷ προτέρῳ τρίβωνι. Polemo Athenaei, »lib. IX. cap. 40. (ed. Schweigh.) Οὐ πρότερον – – εἰ μὴ »περιπατήσῃ τόπον τινὰ ἑξευρὼν ἑαυτῷ ἐπιτήδειον, μεθ' »ὃν κονισάμενος λούεται. Geſnero & Schweighaeuſero μεθ' »ὃν displicuit, & locum uterque emendationibus tenta»vit, quibus non indigere & mihi videtur & videbitur iis »qui ſuperius adlata exempla legerint.« — Haec Vir amiciſſimus doctiſſimusque: cui, niſi & abſolutum & propediem in publicum exiturum intellexiſſem eruditum opus, in quo haec a ſe ſcripta ait, privatim reſcripturus eram, teſtimoniorum ex Philoſtrato & Longo adlatorum longe diverſam rationem videri atque huius loci ex Polemone ab Athenaeo citati; in eis vero verbis, quae e Philoſtrati Sophiſtis citantur, videndum etiam, ne κατὰ τὰς νήσους, non καὶ τὰς νήσους ſcriptum oportuerit.

Pag. 435. *l.* 7. Ἔξεισιν ἄκων δεῦρο &c. »Neſcio quid »duri habere videtur ἔξεισιν δεῦρο, *exit huc.* Quid ſi? »ἔξεισιν ἥκων δεῦρο, *exit veniens huc.*« Boissonade.

Pag. 437. In *Latinâ verſione*, *l.* 8. *poſt* redintegraturus. *adde:* Quod ſi igitur mas eſt illex, hoc facit: ſin foemina, cantillat illa &c.

Pag. 438. *l.* 7 *ſq.* ὁπόταν ἴδωσιν ἢ ὀσφρωνται. Monuit nos vir doctus, aut ὀσφραίνωνται aut ὀσφρῶνται ſcriptum oportere. Recte, ſi in *praeſente tempore* poſitum verbum velis. Sed quidni, item recte, ὄσφρωνται in ſecundo Aoriſto dici potuerit?

Pag. 441. *l.* 2 *ſq.* Ξενοφῶν ἐν πρώτῳ Ἀναβάσεως. Xenoph. Anabaſ. I. 5, 53. ubi conferendam Hutchinſoni Notam monuit *Boiſſonadus.*

Pag. 443. *l. ult.* συνεικάζειν. »Hoc verbum, apud H. Ste»phanum omiſſum, ex hoc Athenaei loco notat *Abreſch*, »in Addend. ad Ariſtenaet. p. 133.« Boissonade.

Pag. 448. *l.* 11. Ὁ Σῆλυς, φησὶν, ὄρτυξ λεπτοτράχηλός ἐστι, τοῦ ἄῤῥενος οὐκ ἔχων τὰ ὑπὸ τῷ γενείῳ μέλανα. »Forte λευκοτραχηλότερος, ob ſequentia οὐκ ἔχων »&c. quae conſequentiam indicant. Certe, quod *coturnix* »*foemina colli inferiora nigra non habeat*, non inde ſequitur »*collum habere gracilius.*« Boissonade. — Veriſſime monitum: niſi intelligi fortaſſe debuerat, illa μέλανα ὑπὸ τῷ γενείῳ *in coturnice mare* hoc ipſum efficere, ut *collum ma-*

ris videatur *craſſius*. Caeterum vocabula λεπτὸς & λευκὸς etiam alibi permutata inter ſe a librariis haud ita multo ante obſervavimus.

Pag. 451. *l.* 9. καὶ γὰρ τοσοῦτον &c. Commodius utique progredietur oratio, ſi cum Viro docto (in Nov. Lit. Hal.) καί περ pro καὶ γὰρ ſcripſeris, & ante καί περ minorem distinctionem loco maioris poſueris.

Pag. 454. *l.* 3 *ſq.* ἡ Ἥρα εἰς ἀπρεπῆ ὄψιν τὴν ὄρνιν μετεμόρφωσε. Si cui non ſatisfecerit id quod ad tuendum vocab. ὄρνιν a nobis in *Animadv.* obſervatum eſt, commodiſſima ei videri emendatio debebit, quae a IACOBSIO in Epiſt. Crit. ad Schneiderum & a V. D. in Nov. Lit. Hal. propoſita eſt, τὴν ἄνθρωπον: ut compendioſa ſcriptura ανον ab imperito quodam librario in ὄρνιν fuerit mutata.

Pag. 455. *l.* 7. χρῶμα δὲ τεφρόν. In *Animadv.* pag. 171. l. 11 ab ult. *pro* ἔνταφρος, *lege*: ἔντεφρος.

Pag. 461. *l.* 9. ἔλαττον δὲ χηναλώπεκος. »De veterum »*chenalopece* utilia monet e ſcientiâ naturali *Millin* Vir »clariſſimus, in *Monumens inedits*, Tom. I. pag. 389 ſq.« BOISSONADE.

Pag. 462. *l.* 1. τὸν νῶτον. Vide quae ſupra in *Addendis* ad Pag. 431. l. 4. monuimus.

Pag. 465. *l.* 10. *CRATETIS* priorem verſum Vir doctus in Nov. Lit. Hal. ſic corrigendum complendumque propoſuit:

Νῦν μὲν γὰρ ἡμῖν παιδικῶν ἅλις χορῶν.

Eâd. pag. extr. & ſeq. De *SIMONIDIS* carmine, e quo minutum fragmentum hîc adponitur, conſulendus *Hermannus* DE Metris, p. 452 ſq.

Pag. 467. *l.* 8. πλείους δ' εἰσὶ &c. In *Animadv.* pag. 193. l. 2. *poſt*, deletam δὲ particulam malis. *adde*: quod fecit Breviator XIV. 654. e.

Pag. 476. *l.* 5 *ab ult.* οὐθαρ φορῶ. In *Latinâ verſione*, pro *feram*, poterat *adferam* ſcribi.

Pag. 477. *l.* 1. Pro καὶ ἀκροκώλιον rectius κἀκροκώλιον ſcribetur, ut monuit doctus cenſor Halenſis.

Pag. 478 *extr. & ſeq.* Toto hoc capite uſus eſt *Graevius*, ad Luciani Pſeudoſoph. vel Soloeciſt. cap. 3. Tom. IX. ed. Bipont. pag. 450. item *Hermannus*, DE Emendanda ratione Graecae Gramm. pag. 25 ſeq. De vocab. λαγὸς & λαγὼς eadem, quae apud Athenaeum leguntur, in brevius contracta exhibet Lexicographus Auguſtanus Hermanni, pag.

320. num. 19. ubi in *Sophoclis* teſtimonio non *ἰκτίδες*, ut ſuſpicabatur Brunck in Lexico Sophocleo voc. *λαγὸς*, ſed *ἰκτῖνοι*, (ſic cum circumfl. in penult.) ſcribitur.

Pag. 479. *l.* 1. *Λύσας*. *Μύσας* (i. e. *Clauſis oculis*) conjectabat V. D. in Nov. Lit. Hal. conferens Athen. X. 446. a. & Ariſtoph. Veſp. 988.

Pag. 483. *l.* 5. *ἡ μίμαρκυς*. Vide Heſych. h. v. & Pollux. II. 56. ſed praeſertim Schol. Ariſtoph. ad Acharn. 1111. Confer infra, ad XIV. 662. e. notata.

Ead. pag. l. 11. *προβάλλω - - σοὶ ζητεῖν*. Vide VII. 275. a. & ibi Addend. ad pag. 3. l. 4. *Mox ibid. λογιστὰ Οὐλπιανέ*. Conf. XIV. 649. a. ibique not.

Pag. 484. *l. ult. Παρ' Ἡροδότῳ δὲ ὄνομα κύριον Σύαγρος*. In Lexico Auguſtano Hermanni, (pag. 320. num. 8.) ubi haec repetuntur, *τὸ Σύαγρος* ſcribitur, commode.

Pag. 489. *l.* 4. In *ANTIPHANIS* primo verſu *ex Aceſtriâ, poſt ἑσθίοις*, verbum *φησὶν* inſerebant edd. cum membr. *A.* quod neſcio quo caſu omiſſum eſt in noſtro exemplo, ne in Animadv. quidem mentione eius factâ. Eſt illud verbum quidem *extra verſum*, nec ad ſententiam ullo modo deſiderabatur: nec tamen temere omitti a nobis debebat. Itaque ſic ibi reſcribendum:

A. *Κρέα δὲ τίνος ἥδιστ' ἂν ἐσθίοις*; (*φησὶν*) B. *Τίνος*;

Sive omittendum cenſeas, ſaltem in Animadv. & in Var. Lect. non erat ſilentio praetereundum.

Ead. pag. l. 9.

ταῦτ' ἐσθίων τὰ φαυλότατ' [*ἐγὼ*] *ἀνέχομαι.*

Si inſertâ voce *ἐγὼ* fulcire verſum placuerit, vitandi hiatus cauſſâ ſaltem *ἔγω γ'* ſcribendum, ut commode *Boiſſonadus* monuit. Quae in *Animadv.* pag. 221 ſub med. ſcripſi: Fortaſſe - - *τὰ φαυλότατ' ἂν ἀνέχομαι*. ea aliud agenti exciderunt, ocyusque deleta velim. In vetuſtis membranis inter *τὰ φαῦλα* & *ἂν ἀνέχομαι* verbum puto aliquod intercidit.

Pag. 491. *vs.* 19. *πάντες δ' ἔνδον τὰ κάτωθεν ἄνω.*

»Stare poteſt *πάντες*. Sic Gallice diceremus: *Tout le monde céans eſt ſans deſſus deſſous.*« BOISSONADE.

Ibid. vs. 21. *χάσκεις αὐτός*; Forſan *αὖτως*; (i. e. *εἰκῇ, ματαίως*) ut conjectabat V. D. in Nov. Lit. Hal.

Pag. 492. *vs.* 30. *Ἠρίον*. *Ἤρῖον* ſcribe, penultimâ circumflexâ: nam productam deſiderat metrica ratio: de eademque ſcripturâ iam ſaepius monuimus.

Pag. 493. *vs.* 44. κρέα τἄλλα. Monuit vir doctus, τἄλλα ſcribendum videri. Nos vulgatam tenuimus ſcripturam. Eſt autem utrumlibet rectum: τἄλλα, per eliſionem ſive apoſtrophum; τἆλλα per craſin. *Ead. pag. vs.* 55. κλαγγὰ, θράττει. »In θράττει latet fortaſſe vox quaedam »muſicum ſonum imitans; qualis eſt θρεττανελὸ apud Co»micum de citharae ſono.« BOISSONADE.

Pag. 495. *vs.* 9. φλέδον ἁ τ' εἶναι ὑπέλαβον. ὁ φλέδων, τοῦ φλέδονος, *nugator.* ἡ φλεδὼν, τῆς φλεδόνος, *nugae.* Conf. XI. 462. f. ibique not. *Ibid. vs.* 10. τὸν τοῖσι τούτοις &c. Soloecum eſſe iſtud τοῖσι τούτοις monuit *Porſonus*, Append. ad Toup pag. 505. nec tamen melius quidpiam in medium proponens.

Pag. 496. *vs.* 26. διαφέρω τ' Ἀσπενδίου. διαφέροντ' Ἀσπενδίου corrigit *Porſon* l. c.

Ead. pag. vs. 27.

γεύσω δ', ἐὰν βούλησθέ, τῶν εὑρημένων.

Sane quam probabilis *Tyrwhitti* coniectura: (Append. ad Toup pag. 429.)

γεύσω δ', ἐὰν βούλῃ, σε τῶν εὑρημένων.

Ibid. vs. 29. εὐθὺς, ἔστι μοι πρὸς τὸν βίον &c. Veriſſime a *Boiſſonado* noſtro obſervatum, potuiſſe εὐθὺς latine reddi *exempli cauſſâ:* coll. Ruhnken. ad Tim. p. 56. & Villoiſ. ad Apollonii Lexic. voc. αὐτίκα. At eamdem in ſententiam Latinos etiam ſuo adverbio *ſtatim* uti ſolitos novimus.

Pag. 500. *l.* 1 *ſqq.* V. D. in Nov. Lit. Hal. verſus ſic digerendos cenſuit:

. . . . πάντα μὲν λήθει σχεδὸν
ἀεὶ γὰρ, οὐκ ἀεὶ δὲ τὴν τούτων ἀκμὴν &c.

Ead. pag. vs. 28. pro ἃ τῶν βιαίων ἐσθ' idem Vir doctus ſcribendum coniectabat, τῶν γὰρ πάνυ βαιῶν ἐσθ', collato illo Horatiano, lib. II. Sat. IV. *res tenues tenui ſermone peractas.* Tum *verſ.* 29. pro μᾶλλον ἢ ὅτ', vitandi hiatus cauſſâ Idem malit μᾶλλον ἦν ὅτ'.

Pag. 501. *vs.* 37.

πολλῶν τε δείπνων ἐπιλαθέσθαι; Σημεῖα.

Tentabat *Boiſſonadus* ἐπιλέλησαι, pro ἐπιλαθέσθαι: & Δείγματα, pro Σημεῖα, ex interpretatione irrepſiſſe hoc in locum alterius ſuſpicans; caeterum ultro profeſſus periculoſam eſſe aleam, in tam ſcabroſo loco aliquid velle corrigere.

Pag. 502. *l.* 2. Vocab. ἴσως cum ſuperioribus iungen-

dum censuit V. D. & ad καταφρονεῖς referendum, dein sic legendum:

Ὅσον δ' ἀπὸ ταύτης &c. vel, Ἀλλ' ὅσον ἀπὸ ταύτ.

Pag. 503. *l.* 11. ἁπαλὸν – – πῦρ. »Sic *mollis flamma*, »apud Virgil. Aen. IV. 66.« BOISSONADE.

Pag. 506. *l.* 6. χ ὡ ρ' ε ἰ ς τὸν ἀγῶνα. Sic etiam XV. 699. a. in cod. Epit. scribitur. In *Animadv.* p. 258 med. *post* φθέγξομ' ἐγών. *adde:* Conf. Brunckii Notas ad Aristophanem locis in Indice sub voce *Diphthongi* indicatis.

Ead. pag. lin. penult. Quem versum in *Notâ sub Contextu* sic scribendum proposuimus:

φανῇ δὲ κἂν χειμῶνι κἂν θέρει ἀγαθόν.

eum doctus Censor Halensis, offensus ingrato hiatu, quem in verbis θέρει ἀγαθὸν inesse existimat, sic refictum malit:

Ἀγαθὸν φακῇ δὲ κἂν θέρει κἂν χείματι.

Pag. 509. *lin. ult.* Cum tali quodam modo corrigendum versum integrandumque suspicati essemus,

θανατηγὸν αἰεὶ γὰρ κυάμων χύτραν φέρει:

idem Vir doctus, paullo pressius insistens veteris scripturae vestigiis, commodissimam hanc proposuit emendandi rationem:

θανατηγὸν ἀγκάλῃ κυάμων χύτραν φέρει.

Pag. 510. *l.* 2 *sqq.* Ex TIMOCLIS *Icariis* hi adferuntur versus:

Ὥστ' ἔχειν οὐδὲν παρ' ἡμῖν. νυκτερεύσας δ' ἀθλίως,
πρῶτα μὲν σκληρῶς καθεύδω, εἶτα Θούδιππος ὁ
λέων.

Nihil in verbis mutavimus, nisi οὐδὲν, pro vulgato οὐδεέν. Eodem modo Fiorillo, Observ. p. 7. Sed in *versu* 2. quo vitetur hiatus, commode cum Censore Halensi legas καθεῦδον, in prima pers. praet. imperf. coll. Brunckio ad Aristoph. Thesmoph. 479. & ad Av. 495. Ibidem pro suspecto ὁ λέων, idem V. D. φλέων coniectabat, i. e. φλυαρῶν, φληναφῶν, ληρῶν. *Thudippus me, inepte garriendo, percussit frigore.* Maiora tentans HERMANNUS in Epist. de Dram. Comico-Satyr. (in Comment. Soc. Philol. Lipsi. Vol. I. P. II. p. 253 sq.) ita corrigendum proposuit:

»Ὥστ' ἔχειν οὐδὲν παρ' ἡμῖν, νυκτερεῦσαι δ' ἀθλίως,
»πρῶτα μὲν σκληρῶς καθεύδοντ'. εἶτά θ' ὕφιπ-
πος λεὼς
»παντελῶς ἔπληξεν ἡμᾶς, &c.

»ὕφιππος λεὼς, inquit, eodem modo dictum, ut apud

» Ariſtoph. in Pace v. 921. ὁ γεωργικὸς λεώς. Scilicet *equi-*
» *tes* eâ fabulâ irriſerat Timocles, ut ex fragmento Alexidis
» apud Athen. III. 120. a. intelligitur. « — Conſulto-ne *verſ.*
3. ἔπληξεν pro ἔπηξεν ſcripſerit vir doctiſſimus, an opera-
rum errore ſic excuſum ſit, neſcio. Halenſem Cenſorem
miratus ſum diſerte profitentem, ἔψυξεν ſe malle quam
ἔπηξεν.

Pag. 511. *l.* 3 *ſqq.* » HENIOCHI fragmentum ſic refin-
» gendum cenſeam:

» (A.) Πρὸς ἐμαυτὸν ἐνθυμούμενος, νὴ τοὺς θεούς,
» ὅσῳ διαφέρει σῦκα καρδάμων. Σὺ δὲ
» Παύσωνι φὴς τὸν δεῖνα προσλελαληκέναι . . .
» B. Καὶ πρᾶγμ' ἐπηρώτησε δυστράπελον πάνυ·
» » Ἔχων δὲ πολλὰς φροντίδων διεξόδους,
» » λέγ' αὐτὸ, (καὶ γὰρ οὐκ ἀγέλοιόν ἐστ' ἴσως)
» » ἔτνος κυάμινον διότι τὴν μὲν γαστέρα
» » φυσᾷ, τὸ δὲ πῦρ οὔ; « A. Χαρίεν οἷς γινώσκεται
» τὸ πρᾶγμα τοῦ Παύσωνος. ὡς δ' αἰεί ποτε
» περὶ τοὺς κυάμους ἔσθ' οὗτος ὁ σοφιστὴς, γέλως.

» *Verſ.* 4. Sic coniicio: ſed facile felicior inveniatur con-
» iectura. *Verſ.* 5. διεξόδους, pro δυσεξόδους certum
» videtur. *Verſ.* 8. τὸ δὲ πῦρ οὔ. Etiam haec correctio
» certiſſima. Facile evincet Philoſtrati locus e Sophiſtis,
» Prooem. p. 483. οὗτος ὁ Χαιρεφῶν τὴν σπουδὴν τοῦ Γορ-
» γίου διαμασσώμενος· Διὰ τί, ἔφη, ὦ Γοργία, οἱ κύαμοι
» τὴν μὲν γαστέρα φυσῶσι, τὸ δὲ πῦρ οὐ φυσῶσιν. *Verſ.*
» 10. Pro τέλος, quod ſenſu carere videtur, ſcribo
» γέλως. « BOISSONADE.

Pag. 514. *l. antepen.* Παρὰ μέν τοι τοῖς τραγικοῖς καὶ τοῖς
κωμικοῖς παροξυτόνως ἀνέγνωσται χερνίβα. In *Verſione Lat.*
pro, antepenacute ſcriptum, *corrige*: »penacute ſcri-
» ptum legitur χερνίβα. « — Notanda autem iſta de *accentu*
obſervatio: quae videri poterat ex eodem *Ariſtophane Gram-*
matico ducta, quem paullo ante (initio huius capitis)
nominavit Athenaeus. At, ſi verum eſt, quod & pridem
Salmaſius Voſſiusque aliique doctiſſimi viri affirmaverant,
& noſtra hac aetate a *Villoiſono*, cuius de Graecis
literis immortaliter meriti Viri praecocem obitum etiam
atque etiam deploramus, extra dubitationem poſitum vi-
detur, (vide Villoiſoni Epiſt. Vinar. pag. 115.) *accentuum*
ſigna ab eodem *Ariſtophane primum inventa* eſſe, ſecus de
hoc Athenaei loco iudicari debebit. Nec enim hìc de *ac-*

centu in pronunciatione vocabuli *ponendo* agi videtur, (nec enim παροξύνεται ait Grammaticus, quemadmodum XI. 484 extr. & 496 extr. aut παροξυτόνως προφέρεται, quemadmodum mox h. l. pag. 515. l. 6.) ſed de *ſignato & ſcripto accentu*, cum ait παροξυτόνως ἀνέγνωσται, quod vix aliter intelligi poteſt, niſi *penacute ſcriptum legi vocabulum.* Quod ſi ita eſt, qui hîc ait *apud Euripidem & apud Eupolidem ſcriptum quidem legi* χερνίβα *cum acuto accentu in penultima, rectius autem antepenacute pronunciari,* (χρὴ δὲ προπαροξυτόνως προφέρεσθαι) is non poteſt idem eſſe Grammaticus, qui *accentuum ſigna primus invenit.* Fortaſſe ergo, quae hîc traduntur, ea ex *Herodiani Alexandrini* (alibi a Noſtro laudati, II. 52. e.) καθολικῇ Προσῳδίᾳ deſumta fuerint, e qua etiam decerptum eſt illud *Arcadii Grammatici* opus, (Villoiſ. l. c. pag. 118.) cuius teſtimonio maxime nititur id quod de *Ariſtophane Accentuum inventore* novimus; ſi tamen certum eſt, Arcadii verba illa, Οἱ χρόνοι, καὶ οἱ τόνοι, καὶ τὰ πνεύματα, Ἀριστοφάνους ἐκτυπώσαντος, γέγονε πρός τε διάκρισιν &c. ita accipienda eſſe, ut intelligatur *accentuum ſpirituumque uſum in Graecâ ſcripturâ ante Ariſtophanem prorſus ignotum inauditumque fuiſſe.*

Pag. 515. *l.* 6. τὰ γὰρ τοιάδε ῥηματικὰ σύνθετα &c. Idem canon apud Grammaticum Auguſtanum Hermanni p. 321. num. 14. his verbis conceptus legitur: Τὰ ῥηματικὰ σύνθετα καὶ εἰς ↓ λήγοντα, ἐκ τοῦ διὰ δύο μμ παρακειμένου γινόμενα, βαρύνονται. λέλειμμαι, αἰγίλι↓. τέτριμμα, οἰκότρι↓. κέκλεμμαι, βοόκλε↓. βέβλεμμαι, κατώβλε↓. ἐντεῦθεν καὶ τὴν χέρνιβα τινὲς χερνίβα φασὶν, Ἀττικοὶ δὲ χερνίβιον. Videtur omnino vice verſâ ſic ſcriptum oportuiſſe: ἐντεῦθεν καὶ τὴν χερνίβα τινὲς χέρνιβα φασίν. Id eſt: *Hinc* (ſcil. ex eiusdem canonis analogiâ) *etiam pro* χερνίβα (quod nempe apud Euripidem & Eupolidem legitur, quaſi a nominativo oxytono χερνὶ↓) *nonnulli* χέρνιβα *dicunt*, a nominativo χέρνι↓ paroxytono, ſicut αἰγίλι↓, οἰκότρι↓, & ſimilia alia. Quod vero in *Animadv.* pag. 270 *med.* dixi, mirum eſſe quo pacto nomina iſta verbalia, cum *activam* habeant *notionem*, tamen a *paſſivo* praeterito deriventur: multa mira utique, atque etiam oppido abſurda, excogitarunt *Grammatici;* multa vero etiam mirabilia, & quae per ſe abſurda videri poterant, admiſit atque adeo ſanxit ipſe *ſermonis uſus;* veluti iſtud,

quod huiusmodi nomina, qualia ποιητὴς, ἐραστὴς, κτίστης, licet manifeste a tertia pers. praeteriti passivi derivata, activum tamen significatum habeant.

Pag. 516. *l.* 5 *ab ult.* κυνάδας. Confer Valckenar. ad Theocr. Adoniaz. vs. 19. p. 316.

Pag. 518. *l.* 10. In *Animadv.* p. 277. quem quartum versum posui,

Ὑμῖν ἀπόνιμμ', οἷς χρὴ, καὶ οἷς θέμις. ἔπειτ'

eum nullo legitimo metro decurrere intelligo. Quod si per hiatum tenere καὶ οἷς liceat, tamen sub finem adhuc desideratur syllaba, quae metrum fulciat: verbi caussâ,

Ὑμῖν ἀπόνιμμ', οἷς χρὴ, καὶ οἷς θέμις ἐστ'. ἔπειτ'.

Si minus ferendus iste hiatus, possis sic corrigere:

Ὑμῖν ἀπόνιμμ', οἷς χρή τε χ' οἷς θέμις ἐστ'. ἔπειτ'.

Pag. 520. *l.* 3. ὅτι κατάπλεά σοι (nempe ἡ χεὶρ) ἀπ' αὐτῶν ἐγένετο. Fidenter κατα πλέα σοι corrigere debueram. Aeliani testimonium, quod apud illum auctorem me non reperisse professus sum in *Animadv.* p. 279., apud Suidam legitur in Ἔκπλεα, his verbis: Οἱ δὲ κατάραντες εἰς αὐτὸν, καὶ φιλοφροσύνης ἐκπλέας ἀπολαύσαντες. Aliud simile exemplum, quod memoriam meam, cum in hoc Athenaei loco versarer, fefellerat, (ψυχὴ ἀναπλέα τοῦ σώματος, *anima corporis labe repleta*) paulo post ex Platonis Phaedone ultro mihi occurrebat, moxque etiam a diligentissimo *Boissonado* suggerebatur, qui simul *Fischeri* ad eum locum Adnotationem (cap. 33. p. 352. tertiae editionis) commendavit. In nostra *Animadv.* p. 279 post med. *pro* p. 565. f. *corrige*: pag. 365. f.

Pag. 521. *l.* 1 *sqq.* SAPPHONIS eclogam doctus Censor Halensis, vestigia veteris scripturae persequens, in hunc modum refingendam censuit:

Χειρόμακτρα δὲ πλαγγόνων πορφυρᾶ καλαυγασμένα.
οὐκ ἀτιμάσεις ἃ πέμψα Σαπφὼ κρατὸς δῶρα τίμια.

Pag. 522. *l.* 7. Pro ὐὸν, υἱὸν corrige.

ADDENDA ET CORRIGENDA

IN ATHENAEI LIBRO X.

ATHENAEUS, VOL. IV. *pag.* 4. *lin. antepen.* ὑπὸ δὲ τῆς εὐφημίας. Verba ista non solicitanda existimans Censor Ha-

lenſis, vernaculo ſermone interpretatur *wæhrend der heiligen Stille des Opfers*; quaſi diceres, *durante religioſo ſilentio ſacrificii*. Nempe praepoſitionem ὑπὸ eodem modo accipit vir doctus, quo Apollonius Rhod. I. 538. φόρμιγγος ὑπαὶ dixit, aut Anacreon apud Athen. IV. 177. a. ὑπ' αὐλῶν ὀρχεῖσθαι. Conf. Hemſterhuſ. ad Luciani Dial. Mort. VI. c. 5.

Pag. 5. *l.* 1 *ſqq.* PINDARI fragmentum *Hermannus* in Fragm. Pind. ed. Heynii p. 111. ad hunc modum refinxit:

Οὐδὲ βοῶν θερμὰν ἐς ἀνθρακιὰν
στρέφεν πυριπνέοντα σώματα· καὶ τότ' ἐγὼ
σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἠδ' ὀστέων
στεναγμὸν βαρύνθην ἰδὼν, τὰ διακρῖναι
πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.

Ex Caſauboni emendatione, ad verbum, latine ſic convertit *Heynius*: *Vociferabatur calidum in carbonem verſando ignita boum corpora: tum ego graviter affectus vidi carnium tremores & oſſium crepitum, ad quae diſpicienda multum temporis ſuppeditabat.*

Pag. 12. XENOPHANIS *verſum octavum*, qualis a nobis editus eſt,

καί κεν σιτοίη δημοσίων κτεάνων,

nullâ emendatione indigere cenſuit V. D. in Nov. Lit. Hal. At ipſum σιτοίη ex *Wakefieldii* emendatione a nobis receptum eſt, & ne ſic quidem verſus ille cum ſequente commode procedit. Contra plana videntur omnia, ſi, nullam literam in librorum ſcripturâ mutando, ſic legas distinguasque:

καί κεν σῖτ' εἴη δημοσίων κτεάνων
ἐκ πόλεως, καὶ δῶρον ὅ οἱ κειμήλιον εἴη.

Ubi quidem illud intelligo minus gratum accidere auribus debere, quod in duobus deinceps verſiculis idem verbum εἴη repetatur. Sed idem verbum ſaepius etiam in eâdem Elegiâ repetitum videmus, vs. 6. 15. & 19.

Pag. 13. *verſ.* 19. τοὔνεκεν ἂν δὴ. τοὔνεκ' ἄρ' οὐ δὴ malebat IACOBS, in *Notis msstis*.

Pag. 14. *l.* 5. ἥβης σφριγῶντες. Corrige cum *Ruhnkenio* ad Timaei Lexic. Plat. p. 245. ἥβῃ σφριγῶντες: de quo monui in Animadverſion. T. V. pag. 604.

Pag. 17. *l.* 1 *ſqq.* Σωσίθεος ὁ τραγῳδιοποιὸς, ἐν δράματι Δάφνιδι ἢ Λιτυέρσᾳ, *&c.* De *SOSITHEO* tragico poëta eiusque dramate *Lityerſâ*, poſt doctos viros quos in Animadverſ. nominavi, ex profeſſo diligentiſſime commentati ſunt

Viri clariſſimi, *Eichstaedt* in Commentatione *De Dramate Graecorum Comico-Satyrico, inprimis de Soſithei Lityerſâ*. Lipſ. 1793. & *Godofr. Hermannus, in Epiſt. de Dram. Comico-Satyr.* inſertâ Commentariis Societ. Philol. Lipſ. Vol. I. Part. II. p. 254 ſqq.

Ead. pag. 17. *l.* 10. ὡς ὀλιγόσιτος ἦσθ' ἄρα, ὃς κατεσθίεις. Si quis ἄρ' ὃς cum apoſtropho ſcriptum maluerit, nihil impedio.

Pag. 18. *lin. antepen.* ταμεῖον ὥσπερ οἰκίας. Cum mendoſe ὥσπερ οἰκίαι editum eſſet, ὥσπερ οἰκίαν legendum cenſuerat IACOBS, in Notis msstis: »*cellam penuariam habet ceu domum.*«

Pag. 23. *l.* 7. Tertium *ANAXIPPI* verſum ſic ſcribens,

τὸν πέτρινον; τοῦτον οἱ φίλοι καλοῦσί σοι,

conſentientes quidem veteres libros habui, ſed imprudenti excidit ſenarius quem nemo Graecus poëta agnoverit. Tenenda erat Caſauboni emendatio, τὸν οἱ φίλοι. Nam (quod opportune monuit doctiſſimus Halenſis Cenſor) τὸν pro ὃν dicere, non ſolis Ionibus proprium eſt, ſed ne ab Atticorum quidem uſu abhorret. Cf. Aeſchyl. Perſ. 197. 423. & Markland. ad Suppl. 858.

Pag. 24. *lin. penult.* φαγεῖν μὲν ἀνδρικοί. μάλ' ἀνδρικοὶ malueram cum IACOBSIO in *Notis msstis:* ſed nil mutant membr.

Pag. 26. *l.* 5. ὅλους τραχήλους. ὁλοτραχήλους corrigit TOUP in Not. ad novam ed. Curar. Noviſſ. voc. Εὔβουλος, T. III. p. 74.

Pag. 30. *l.* 10. Λύκων ὁ Ἰασεύς. Conf. *Addenda* ad lib. II. p. 268. l. 7.

Pag. 33. *l.* 1. καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς γίνονται. Conf. XIII. 559. d.

Pag. 40. *l.* 9. In *PHOENICIS verſ.* 3. ubi ex librorum praeſcripto edidimus,

ἵπποι δ' ἄκρητος, καὶ ἀλαλὴ μύρον κεῖται:

commode, ad metri rationem, uno verbo κἀλαλὴ ſcribi potuerat, primâ per craſin producta. Caeterum *ſcazontas* eſſe *Phoenicis Colophonii iambos* adparet, de quo etiam in Addendis ad lib. VIII. p. 326. noſtrae edit. monuimus.

Ead. pag. l. 4 *a fin.* ὑποκόρισμα. Conf. XIII. 585. f. & conſule Viros doctos ad Moer. p. 380 ſq. Erneſt. ad Xenoph. Memorab. II. 1, 26. & Toup Emendd. ad Suid. voce Ὑποκοριζόμενος, cum nova Annotatione, T. II. p. 315.

Pag. 42. *lin. ult.* Recte monitum est a Viro docto, claudicare videri illum trochaicum, quem praeeuntibus libris omnibus sic edidimus:

οὐδ' ἂν ἀδικοῖτ' οὐδὲν οὐδεὶς, οὔθ' ὑβρίζοιτ' ἂν ἑκών.

Qui, quo fulciatur metrum, sic refingendus:

οὐδ' ἂν ἀδικοῖτ' οὐδὲν οὐδεὶς, οὔτ' ἂν ὑβρίζοιθ' ἑκών.

Nisi fortasse ita defendi possit vulgata scriptura, ut particulam ἂν (quemadmodum saepius observasse nobis videmur) non necessario brevem efficere syllabam, sed & *producti* potuisse statuas; (vide Animadv. ad VII. 292. c. VIII. 336. c. IX. 377. a.) quod praesertim *ante spiritum asperum* usu venire possit.

Pag. 43. *lin. penult.*

διὰ τὴν τάλαιναν πάντα ταύτην γίνεται.

Cum πάντα ταῦτα darent libri, idem V. D. in Nov. Lit. Hal. πάντ' ἄτακτα corrigendum censuit.

Pag. 44. *lin. antepen.* Ἀλεξις ἐν Κουρίδι. Sic rursus X. 442. d. sed Κούριδι, antepenacute, XIII. 568. f. (ubi vide Not.) & XIII. 591. d.

Pag. 45. *l.* 4. Ὥρα βαδίζειν μοι 'στὶ. Conf. Koen. ad Gregor. De Dialect. p. 64. & Valcken. ad Phoen. p. 241.

Pag. 47. *l.* 2. ἐκ τοῦ κυλικείου. Pro κυλικίου, quod hîc vulgo legebatur, κυλιχνίου legendum censuit Toup, in Notâ ad novam edit. Emendatt. in Suid. ad voc. Κοτύλην. (T. I. p. 359.) Falso: nam *abacus*, de quo hîc agitur, est κυλικεῖον, cum κυλίχνιον sit *parvum poculum*, quod vocab. meliori iure idem Toupius pro vulgato κυλίκιον apud Nestrum XI. 498. a. reponi iussit.

Pag. 49. *l.* 7. ζωρότερόν φησιν εἶναι τὸ κεκραμένον. Conf. Tyrwhitt ad Aristot. Poët. cap. 46. pag. 208. & Buhle ad eiusdem libri cap. 26. sect. 16.

Pag. 51. *l.* 5. Ξηνοφάνης. In *Animadv.* p. 368. l. 6 ab ult. *post*, commemoraretur. *adde:* Utroque tamen loco omissum est id nomen in *Epit.* Itaque unius codicis *A.* auctoritate nititur ista scriptura.

Pag. 56. *l.* 2. Κλείδημος δὲ &c. In *Animadv.* p. 376 med. *post*, ut intelligitur ex XIV. 660. d. *adde:* item in *Protogoniâ*, XIV. 660. a.

Pag. 58. *l.* 4 *ab ult.* In *Anaxilae* versu illo,

Καί τοι πολύ γ' ἔσθ' ἥδιον. οὐ γὰρ ἄν ποτε

nihil mutandum. In ἥδιον penultimam producunt Attici poëtae: de quo recte monuit Vir doctus in Nov. Lit. Hal.

Conf. XIV. 660. f. vs. 12. & Ariſtoph. Pac. 1140. Caeterum ἥδιον brevi penultimâ Theocritus dixit, Idyll. XII. 4.

Pag. 59. *l.* 2. Etiam iſte ſenarius,

Κρίτωνα πολὺ βέλτιον ἕνα καὶ τέτταρας,

ad metrum quod ſpectat, legitimus eſt. Quamquam enim βέλτιον penultimâ brevi Homerus uſurpat, rurſus tamen Attici poëtae eamdem ſyllabam producunt; ut Ariſtoph. Plut. 576. 595. &c. Quare, quod ad ſententiam pertinet, alia medicina quaerenda.

Pag. 61. *l.* 9 *ſq.* Poſtremos duos verſiculos, *Mitſcherlich* ad Horat. T. II. pag. 196. eiecto otioſo κυάθους, caeterum Barneſii coniecturâ adiutus, ita conſtituendos cenſuit:

ὡς ἂν φρέν' ὑβριστιῶσαν
ἀναδεύσας βασσαρήσω.

Pag. 63. *l.* 2 *ſqq.* *ACHAEI primo verſui*,

Μῶν Ἀχελῶος ἦν κεκραμένος πολύς;

quum ſyllaba deeſſet, doctus Cenſor Halenſis praepoſitâ particulâ φεῦ ſenarium complevit:

Φεῦ· μῶν Ἀχελῶος ἦν κεκραμένος πολύς;

Alterum, accepto a Dalecampio verbo ϑῖξαι, ita conſtituit:

ἀλλ' οὐδὲ ϑῖξαι τοῦδ' ἐμῷ γένει ϑέμις.

Ubi, quod ait »Dalecampium iam olim ϑῖξαι reperiſſe: « meminerint, velim, viri docti, qui Dalecampii verſione utuntur, *nullius codicis msti praeſidio* uſum eſſe hunc interpretem; ubicumque a lectione editionis Baſileenſis diceſſit, non niſi ſuas aut aliorum ſubinde doctorum virorum *coniecturas* eſſe ſecutum. *Tertium verſum* idem, quem laudavi Vir doctiſſimus, audaciore conatu ad hunc modum refingendum propoſuit:

χάλιος μὲν οὖν ἄγ' ἔγχεον Σκύθῃ πιεῖν.

Nempe *Satyrum* hoc dicere cenſet: *Age igitur, merum purum putum, quale Scytha biberet, infunde!* De vocab. χάλις vel χάλιξ conſuli *Schneiderum* iubet, ad Nicand. Alex. vs. 29. pag. 89. Cf. Caſaub. ad I. 8. a.

In *Animadverſionib.* noſtris, p. 392. ubi *Acheloum* pro *quavis aquâ nominari* diximus, l. 14. *poſt*, CERDA ad Georg. I. 9. *adde:* & ante hunc Urſinus in Virgil. cum Graecis Poëtis collato. Conf. Spanh. ad Callim. H. in Cer. vs. 13. pag. 759.

Pag. 64. *l.* 2. ὄφρα σὺν χειμάρῳ μεθύων. Conſulto-ne, neſcio, an caſu factum, ut cum in Schneideri Fragmentis Pindari, tum rurſus in Heyniana editione, vox ὄφρα omit-

teretur. σὺν χειμάρῳ ſi tenendum, intelliges cum *Heynio, adpoſitâ caprâ.* De reſtituendo fragmento deſperaſſe acutiſſimus Hermannus videtur. Audacior Cenſor Halenſis tali quodam modo refingendum propoſuit:

Χάριτας τέλει Ἀφροδισίων ἐρώτων
ὀφρύϊ χλιαρῷ μειδιῶν
Ἀγάθωνι καλῷ κότταβον.

Id eſt, ut ipſe interpretatur: *Cottabum, amorum venuſtorum munus, ſubridens miti ſupercilio, pulcro Agathoni dica ſ. perſolve.*

Pag. 65. *l.* 6 *ſq.* Καὶ ὁ Σοφοκλῆς δὲ ἐν Σατυρικῷ. Intercidiſſe proprium dramatis titulum autumat Cenſor Halenſis, eumque ſic fortaſſe exprimi debuiſſe coniicit, Σοφ. δὲ ἐν Συλλόγῳ σατυρικῷ. *Hermannus*, in Epiſt. de Dram. Comico-Sat. pag. 247. fortaſſe ἐν Σαλμωνεῖ σατυρικῷ ſcripſiſſe Athenaeum ſuſpicatur. Atque hoc loco, quoniam ſupra ad VII. 277. e. Animadverſionum noſtrarum T. IV. p. 27 ſqq. prolixam Caſauboni commentationem de *Titulis omnium Fabularum Sophoclis* integram exhibuimus, non fuerit alienum omnia ad verbum transſcribere quae occaſione verborum apud Athenaeum hîc vulgo ſic olim editorum, καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐν δράματι Σατυρικῷ, idem doctiſſimus Hermannus l. c. ſuper *nonnullis Sophocleorum Fabularum titulis* diſputavit. »Non ſolent, inquit, »ita (ut vulgo hîc legebatur) loqui. Quare adducor, »ut alicuius fabulae nomen pro vocabulo δράματι »reſtituendum putem. Fortaſſe ſcripſit, ἐν Σαλμωνεῖ »σατυρικῷ. Idem nomen *Bentleius* in Epiſt. ad Millium [p. »51.] reddidit Galeno, in quo legebatur ἐν Σαλαμῖνι σα»τύροις. Corrupto Athenaei loco *Brunckius* adeo ſe decipi »paſſus eſt, ut in Lexico Sophocleo in v. Ἄλυπον locum »Lexici mſti Sangerm. ita ſcriberet, Σοφοκλῆς ἐν τῷ Διο»νυσιακῷ σατυρικῷ, & in v. Θωχθεὶς apud Heſychium pro »Σοφοκλῆς Διονυσιακῷ reponi vellet ἐν Διονυσιακῷ τινὶ σα»τυρικῷ: qua ratione nemo umquam locutus eſt. Immo »recte Ms. Sangerm. apud Valckenarium in Diatribâ pag. »179. habet ἐν τῷ Διονυσιακῷ σατυρικῷ. Quin omnino *Dio»nyſiacum* non debebat Brunckius e numero fabularum »Sophoclis expungere: quod nomen indidiſſe poëta illi »fabulae ex eo videtur, quod *vini inventio* eius argumen»tum eſſet.«

Pag. 69. *l.* 7. παρὰ δὲ Μασσαλιήταις. In *Animadv.* pag.

399. l. 13 ab ult. & ſqq. ſic *ſcriptum oportebat*: Sed hoc loco aliam praeivere noſtri libri: nam vitioſe quidem Μασσαλεήταις exhibent membr. *A.* ſed Μασσαλιήταις perſpicue dedit ms. *Ep.* Sic vero rurſus Μασσαλιῆται ſcibitur etiam in membr. *A.* XI. 501. d.

Pag. 77. *l.* 6. Πατάξω τ' (ſive potius σ') ἴσον ἴσῳ &c. Simillimâ ratione Eubulus, ἀκράτῳ κρούε, XIV. 653. e. ubi vide notata.

Ead. pag. l. 9 *ſq.* — Τῆς φιλοτησίας ἐγὼ
μεστὰς προπίνω, ἴσον ἴσῳ κεκραμένας.

Sane quam probabiliter Vir doctus in Nov. Lit. Hal. corrigit, Τρεῖς φιλοτησίας: nempe φιλοτησίας in acculat. plur. accipiens, ipſosque *amoris* vel *benevolentiae calices* intelligens, collato Suidâ in h. v. & Ariſtoph. Acharn. 985. Quo de uſu huius vocabuli praeſertim conſulendus ipſe noſter Athenaeus lib. XI. cap. CVI. noſtrae editionis. *Poſteriorem verſum* idem V. D. ſic corrigendum cenſet:

μεστὰς προπίνω σ', ἴσον ἴσῳ κεκραμένας:

σ' (ex σοὶ decurtatum) interſerendum autumans, vitandi hiatus cauſſâ. Cui illud facile conceſſerim, in SOPHILI verſu (*Ead. pag. l. penult.*) pro

Συνεχὴς ἀκρατος ἐδίδοτο ἴσον ἴσῳ. πάλιν

commodius ſcriptum iri,

Συνεχὴς ἀκρατος ἐδίδοτ' ἴσον ἴσῳ. πάλιν

Quamquam & librorum ſcriptura hactenus utcumque defendi poſſe videtur, ut pedes in hunc modum diſpertiti intelligantur:

Συνεχὴς | ἄκρα|τος ἐδί|δοτο ἴ|σον ἴσῳ.| πάλιν.

Pag. 78. *l.* 3. ἴσον ἴσῳ μικροῦ. Mire placet eiusdem Viri doctiſſimi coniectura, ἴσον ἴσῳ μετροῦ: ſi modo μετροῦ activâ notione (cum *alteri metimur*) dici potuit, cuius uſus certa deſidero exempla.

Pag. 80. *l.* 2. Recte ab eodem V. D. monitum eſt, in haec verba,

— ἐν τοῖς συμποσίοισιν οὐ πίνετ',

non exire poſſe ſenarium, cum verbum πίνειν in praeſ. temp. ſyllabam πι conſtanter producat. Quare ita ſcribendus verſus:

Τὸ ποῖον; ἐν τοῖς συμποσίοις οὐ πίνετε.

Pag. 82. *lin. penult.* ϝασμὸν μελίσσης. Feliciſſima emendatio IACOBSIO debetur, qui primus eam in Animadv. in Euripid. p. 114. propoſuerat, coll. Eurip. Hecub. 154. &

Hippol. 653. tum Meleag. Epigr. 30. (in Brunckii Anal. T. I. p. 11.) ubi γλυκὺ νᾶμα μελισσῶν: & Antiphil. Epigr. 29. (Anal. T. II. p. 177.) ubi & ῥεῦμα μελισσῶν & νᾶμα. Eodem modo μελίσσης νάματα Antiphanes dixit apud Athenaeum X. 449. c. & Sopater apud eumdem, XI. 784. b. (T. IV. nostrae edit. p. 224.) Sed, etiamnum claudicare versum,

νασμὸν μελίσσης τῆς ἀκρολόγου γλυκὺν,

comiter (ut omnia) nos admonuit Censor Halensis. Et ille quidem πάγγλυκυν proposuit: commodissimum vero fuerit fortasse, si τὸν γλυκὺν scripseris.

Ead. pag. lin. ult. Corrige operarum erratum συγκυρνανήσας, & συγκυρκανήσας repone.

Pag. 85. *l.* 11. πρὸς τὸ φανὲν. πρός τ' ὀχάνην coniicit Censor Halensis, *ad capessendum clypeum: ansam clypei* vel *amentum* per metonymiam pro *clypeo* accipiens. Nostrae coniecturae, πρὸς τὸ φέρειν, si modo alioquin haud improbabilis reperta fuerit, nova quaedam veri species inde accedere videtur, quod simili quadam ratione alibi φαίνεται perperam pro φέρεται, & ἔκφανε pro ἔκφερε scriptum observavimus. Vide *Addend. ad lib. II. p.* 283. *l.* 2.

Pag. 86. *lin. pen.* Εἰ τῇ δῆλος. »Forſ. Ἔστη δ' Ἶλος, (ait »doctus Halensis Censor) sive quod est aliud proprium »nomen quod hîc lateat.«

Pag. 88. *l.* 4. καὶ τῶν τραγικῶν δέ τις ἔφη·
Ἴσχειν κελεύω χεῖρα διψῶσαν φόνου.

»Nempe, cuius Tragici essent verba, non meminerat Athe»naeus, quum ista scriberet: quare nec auctoris verba »ipsa protulit. Est autem *Sophoclis* versus in *Aiace* [num. »50.] in vulgatis exemplaribus ita conceptus:

»καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου:

»ubi Scholiastes observat, pro μαιμῶσαν reperiri scriptum »in quibusdam exemplaribus διψῶσαν. Athenaeus igitur »versum, quem ad manum non habebat, concepit ut po»tuit.« HERALDUS ad Arnob. I. p. 33. — At nihil magnopere obstat quo minus credamus, alium poëtam (cuius nomen tacuisset vetustior Grammaticus, e quo haec Athenaeus desumsit) ipsis illis verbis, quae hîc adponuntur, usum esse. Conf. Valcken. ad Phoeniss. p. 422 sq.

Pag. 98. *l.* 5. τοῦτ' ἠρίον. De hoc vocab. conf. Valcken. ad Theocr. Idyl. I. 125. p. 34.

Pag. 104. *l.* 11. λύχνα ποιησάμενον. Hunc locum respicit Noster infra, XV. 701. a.

Pag. 116. *l.* 11. μέχρι καὶ τριῶν γὰρ &c. Sic ante nos a *Koppiersio* in Observ. Philol. p. 45. correctum esse istum versum, monuit Halensis Censor. De *tribus poculis*, quae dicit, conferri *Olearium* ad Philostr. pag. 55. iubet *Boissonadus*.

Ead. pag. lin. antepen. In fine senarii *Alexidis*, pro ἐὰν οἶνος παρῇ, rectius cum V. D. ἐάν γ' οἶνος παρῇ leges.

Pag. 117. *lin.* 3. Postremum versum Idem sic restituere tentavit:

γραῦν σφίγγα· περισεμνῶς γὰρ ὡς αἰνίγματα
λέγει! —

Ead. pag. l. 5 *ab ult.* Commode utique editum erat φύετ' ἄμπελος: sed plenam scripturam φύεται exhibebat uterque codex mstus.

Ead. pag. lin. antepen. Ὅρκον δ' ἐγὼ &c. In *Animadv.* p. 464. l. 12. ab ult. *adde*: Simile est aliud proverbium, Εἰς τέφραν γράφειν, cuius meminit Suidas, & Helladius l. c.

Pag. 118. *l.* 1. — Εἶεν, γυναῖκες, ὡς ὑμῖν πάλαι. Defectus signum initio senarii posui, existimans primam syllabam verbi εἶεν ob vocalem ante vocalem corripi posse. Facile vero patior, si quis in medio versu omissum nonnihil statuat. Fortasse sic scripserat poëta,

Εἶεν γὰρ, ὦ γυναῖκες· ὡς ὑμῖν πάλαι &c.

Pag. 119. *l.* 1. πύργης τετάρτης. In πύργης probabiliter admodum Vir doctus (in Novis Lit. Hal.) πυγῆς latere coniicit, quod cum μύρτων πινακίσκῳ paulo ante nominato satis convenire videtur. Idem in vocab. κυσὶ etiam obscoenam quamdam allusionem inesse suspicatur.

Pag. 122. *l.* 7. Καὶ γὰρ &c. In *Animadverss.* p. 472. l. 5. *post*, num. 109. pag. 481. edit. Ern. *adde*: ubi quod memoratur, in Epitomae codice msto Regio, pro Καὶ γὰρ, Αὐτὰρ scribi; is codex idem est noster *cod. Epit.* quem Ruhnkenius Parisiis in Bibliotheca San-Germanensi olim excusserat, in quo Αὐτὰρ hîc legitur: sed ut hîc, sic rursus XI. 477. c. ubi iidem *Callimachi* versus repetuntur, Καὶ γὰρ cum edd. tenet vetus cod. *A.* Ibi autem in Epit. omissum est Callimachi testimonium.

Pag. 126. *l.* 4. πολλ' ἁμαρτάνειν ποιεῖ. In *Animadv.* p. 477. lin. penult. *adde*: Conf. Brunck ad Lysistr. 128. Vil-

loiſ. Proleg. in Homer. p. 7 med. & nos ad XI. 472. a. & ad XIV. 649. b. (Animadv. T. VII. p. 582.)

Pag. 134. *l.* 9. Senarius ille, *num.* 6. quem, cum in libris mutilus eſſet, complere tentavimus, *ſcazon* eſt; cui generi apud comicum poëtam non erat locus. Itaque aut tenenda erat defecta librorum ſcriptura, aut alia medicina quaerenda.

Pag. 136. *l.* 6. Πίομαι δὲ ἄνευ τοῦ υ λεκτέον &c. Eamdem obſervationem habes apud Grammaticum Auguſtanum ab Hermanno editum, p. 321. num. 12. ubi, quod deinde (*lin.* 10 *ſqq.*) ſubiicit Athenaeus: καὶ ἐν ἄλλοις (ſcilicet φησὶν ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης·)

Πικρότατον οἶνον τήμερον πιν· (*vel* πιεῖ·)

τάχα ὡς ἀπὸ τοῦ πιοῦμαι. id Grammaticus ille eodem modo accepit quo accepiſſe auctorem Epitomae diximus in Animadv. p. 498. Itaque ſic ſcripſit: Τὸ πίομαι ἄνευ τοῦ υ λεκτέον, ἐκτείνοντας τὸ ι. εὕρηται δὲ καὶ τὸ πιοῦμαι παρ' Ἀριστοφάνει·

πικρότατον οἶνον τήμερον πιῇ.

At (ut alia nunc omittam, quae in Animadv. pag. cit. & ſeq. monui) id ſi voluiſſet Athenaeus, non dicturus erat καὶ ἐν ἄλλοις, ſed ἐν ἄλλοις δέ. Iam cum his quae ſuper hoc loco ibi diſputavimus, & cum eo ipſo quod ait Athenaeus, τάχα ὡς ἀπὸ τοῦ πιοῦμαι, (i. e. *forte ſic*, nempe πιεῖ, *dixit ille, quaſi a* πιοῦμαι,) mire convenit id quod de eodem Attico verbo πίομαι, eiusque ſimilibus ἔδομαι & φάγομαι, acutiſſimus HERMANNUS obſervavit, in libro DE Emendandâ ratione Graecae Gramm. p. 276 ſq. videri quidem poſſe *futuri temporis* eſſe iſta verba, & pro futuris vulgo haberi a Grammaticis; (conf. Etymol. M. p. 786. l. 23. & Welleri Gramm. pag. 162. ed. Fiſch. cum Fiſcheri Animadv. Specim. II. p. 436 ſq.) vere autem *non* eſſe *futura*, ſed *praeſentia ſignificationem futuri habentia*. »Et»enim obtinuit conſuetudo (inquit) ut *pro futuris* illorum »verborum *praeſentia* paſſiva uſurparentur. Id quod om»nium clariſſime oſtendit verbum πίομαι. Hoc enim ſi »pro πιοῦμαι diceretur, certe primam ſyllabam deberet »corripere: atqui producit eam, ut manifeſtum ſit prae»ſens eſſe.« — Quod vero idem Vir doctiſſimus ſubiicit, dicens: »Athenaeus quae exempla *correptae* illius ſyllabae »adfert, non *futuri*, ſed *aoriſti* ſunt.« id quidem facilem habiturum erat explicationem, ſi nullum aliud exemplum

adferret Athenaeus, niſi Homericum illud τῇ πίε: quod unum adpoſuit Grammaticus Auguſtanus, qui fere ut Athenaei Breviator, omiſſis aliis exemplis nude ſic habet: ἐνίοτε δὲ καὶ συστέλλεται τὸ ι, ὡς παρ' Ὁμήρῳ·

— τῇ, πίε οἶνον.

Ne illud quidem e *Platonis* comici *Syrphace* adpoſitum exemplum, (*Pag.* 137. *l.* 2.)

— καὶ πίεσθ' ὕδωρ πολύ:

difficultatem ullam habet; quoniam, ut τύπεσθε, ſic & πίεσθε perapte aoriſtus ſecundus verbi medii eſſe poſſit. Sed, qua ratione eodem referri poſſit iſtud, quod ex eodem Platone prius adponitur, (*Pag.* 136. *lin. ult.*)

Οὐδ' ὅστις αὐτῆς ἐκπίεται τὰ χρήματα:

id quidem prorſus non video. Niſi fortaſſe vitioſam ſcripturam ſtatuas, tali quodam modo corrigendam:

Οὐδ' ὅστις ἂν αὐτῆς ἐκπίῃ τὰ χρήματα.

At id quidem vereor, ne violenter & pro arbitrio factum videri debeat. Quare videndum, ne potius cum *Clarckio* ad Od. π'. 143. ſtatuendum ſit, verbum πίομαι *naturâ* quidem priorem *longam* habere, ſed *propter ſequentem vocalem* etiam *corripere* eamdem poſſe; ut Od. ο'. 377. Conf. Athen. XI. 483. *e.* & 471. a. cum *Addendis* ad lib. XI. pag. 221. lin. ult. & ad Pag. 242. l. 8.

Pag. 152. *vs.* 9. καὶ τ' ἀπὸ Θράκης. τἀπὸ ſic ſcribi debebat, quo indicaretur ſyllaba α per *craſin* producta. Conf. Valckenar. ad Phoeniſſ. vs. 462. p. 169 ſq.

Pag. 153. *l.* 5. Θήλεια μὲν οὖν ἐστι &c. Fulciendi labantis verſus cauſſâ recte μὲν γοῦν tacite correxerat *Caſaubonus*; quam emendationem teneri a nobis debuiſſe, non minus recte monuit Cenſor Halenſis. Niſi fortaſſe alia commodior occurrerit medicina. Nam duriuscule dictum videtur μὲν γοῦν: & per ſe quidem Θήλεια μὲν οὖν initio ſenarii percommode ſtare poteſt, ut ſecundus pes anapaeſtus ſit.

Pag. 155. *l.* 7. — [Μὲ] δρυὸς μὲν ἰδρὼς,

Commodius erat Δρυὸς μ' ἰδρὼς, quod a Caſaubono propoſitum eſt.

Pag. 164. *l.* 3. ἀποφανῶ σοι. In *Animadv.* p. 573. quae l. 6 ſqq. ſcripſimus » ubi φανῶ idem valet &c. « ea ſic corrigenda, quemadmodum in eodem *Animadverſionum* volumine p. 603. monitum eſt.

Ead. pag. 164. *l.* 11. γράμμή 'στιν. γραμμή 'στιν corrige, deleto priore accentu temere a typotheta adpoſito. De reliquâ ſcripturâ conf. Valckenar. ad Phoeniſſ. vs. 408.

Pag. 166. *l.* 9. Σκυθικῷ τε τόξῳ. » De formâ *arcus Scy-* » *thici* conf. *Millin*, *Monumens inedits*, Tom. I. p. 15. « BOISSONADE.

Pag. 168. *l.* 8 *ſqq.* Σὲ, τὸν βόλοις &c. Per dimetros verſiculos digerenda iſta cenſuerat *Fiorillo*, ad Herod. Attic. p. 72. ubi nonnulla etiam mutavit, quorum pars fortaſſe ne ipſi quidem hodie ſatisfecerit. Illud quidem haud alienum videri poterat, quod pro vulgato ὁδὸς (vs. 2.) ὄρος ſcribendum cenſuit, *Maenalium* Arcadiae montem intelligens, qui & *Pani* prae caeteris ſacer habebatur, teſte Pauſan. VIII. 36. p. 674. & cuius totus tractus δυσχείμερος vocatur in oraculo apud eumdem Pauſan. VIII. 9. p. 616. Sed elegantior certiorque *Porſoni* emendatio, ἕδος.

Pag. 170. *l.* 2 *ſqq.* Πρὶν μὲν εἶρπε &c. *Hermannus* in Fragm. Pind. p. 72. ed. Heyn. collato Strab. lib. X. p. 496. b. verba PINDARI ſic ſcribenda cenſuit:

> Πρὶν μὲν εἶρπε σχοινοτενὴς τ' ἀοιδὰ διθυράμβῳ
> καὶ τὸ σὰν κίβδαλον ἀνθρώ-
> ποισιν ἀπὸ στομάτων.

Videndum vero ne vocabulum διθυράμβῳ ſuo arbitratu adiecerit Strabo perſpicuitatis ſententiae cauſſâ. Ad idem fragmentum l. c. haec adnotavit HEYNIUS: » Non video quid » reprehendas in antiqua lectione: Πρὶν μὲν εἶρπε σχοινοτε- » νὴς τ' ἀοιδὰ διθυράμβῳ. *Olim incedebat in longum extenta*, » ſoluta, *oratio dithyrambi:* tum altero verſu, καὶ τὸ σὰν » κίβδαλον ἀπὸ στομάτων, *& male procuſum San ore prolatum.* » De Pindari ᾠδῇ ἀσίγμῳ, uſu τοῦ Sigma, & controver- » ſiâ ſuper eius uſu inter Atticos & Thebanos, nota res » ex Euripidis Med. 476. & Scholiis ad eum loc. ubi vide » laudatos a Barneſ. Muretum & Sylburgium, [Brodaeum, » puto, ſcribere voluerat Vir doctiſſimus] tum Uptonum » ad Dionyſ. l. c. cum Merrick. multisque aliis, & diſpu- » tata nuper a Boettigero in Attico Muſeo, Tom. II. pag. » 346. Euſtath. ad Hom. pag. 1335, 52. « — Adde Porſon. ad Eurip. l. c.

Ead. pag. 170. *l.* 8 *ſq.* Ἡρακλείδης ὁ Ποντ. ἐν τρίτῳ περὶ Μουσικῆς. Sic rurſus XIV. 624. c. Conf. notata ad XIV. 625. a.

ADDENDA ET CORRIGENDA

IN ATHENAEI LIBRO XI.

Pag. 195. *l.* 5. ἄλλα ἄττα. Corrige ἄλλα ἄττα.

Ead. pag. l. 8 *ſeqq.* κατὰ τὸν Κολοφώνιον Ξενοφάνη, &c. XENOPHANIS *Elegiam*, (quod nos docuit Vir doctus in Nov. Lit. Hal.) nuper tractavit *Eichstaedtius*, in *Quaeſtionum Philologicar. novo Specimine*, Ienae 1804. cap. 3. Is igitur *verſ.* 11. (*Pag.* 196. *l.* 6.) ubi ſcribitur:

βωμὸς δ' ἄνθεσιν αὐτὸ μέσον πάντη πεπύκασται,

mirum quantum a vulgata librorum discedens, ſic corrigebat:

βωμὸς δ' ἄνθεσσιν χλοεροῖς πάντη πεπύκασται.

Cenſor Halenſis malit:

βωμὸς δ' ἄνθεσιν αἰθόμενος πάντη πεπύκασται.

Nobis non adeo deſperandum de librorum ſcripturâ videbatur. Sicut μέσον (pro ἀνὰ vel κατὰ μέσον) valet *in medio*: ſic αὐτὸ μέσον, *in ipſo medio*. Nec video quid magnopere urgeat, ut aliud quidpiam circumſpiciamus; niſi forte eamdem in ſententiam unâ voce αὐτόμεσον ſcriptum malueris.

Ead. pag. 196. *vs.* 14. ubi legitur,

εὐφήμοις μύθοις καὶ καθαροῖσι λόγοις:

quo evitetur languida tautologia, percommode idem *Eichſtaedtius* καθαροῖσι νόοις corrigit. *Verſ.* 17.

Οὐχ ὕβρις πίνειν δ' ὁπόσον κεν ἔχων ἀφίκοιο.

Idem Vir doctus ἑλὼν corrigit. At quidni ἔχων bene habeat? quod & per ſe commodiſſime poſitum videtur, & cum ἀφίκοιο aptiſſime iunctum. *Verſum* 20. idem ſic refingendum cenſet:

ὦ δ' ἦ μνημοσύνη καὶ νόος ἀμφ' ἀρετῆς.

Pag. 197. *l. ult.* In impedito *Ionis* verſiculo,

οἶνον ἔχων χειρῶν νιζέτω εἰς ἔδαφος,

doctus Halenſis Cenſor χλιερὸν pro χειρῶν ſcribit, ut *pavimentum* per prolepſin *madidum* dicatur. Interpretationem ipſe adiecit: *Patera aurea, vini plena, effundat laticem in pavimentum uvidum.* Eamdem emendationem *Iacobſius* in Animadv. in Anthol. Vol. I. P. 1. p. 315. propoſuerat. Ac ſane medicam manum requirebat hic verſiculus: certe *genitivus* χειρῶν quo pacto quave ratione teneri poſſit non

video. *Dativus* ſaltem caſus deſiderabatur. Itaque perſpecte *Bentleius*, communi conſenſu ſuffragantibus Toupio, Brunckio & Weſtono, χειροῖν correxerat: quae emendatio a nobis utique non modo adnotari atque commendari, verum etiam in contextum adoptari debuerat. Sic igitur etiam in *Animadverſione* noſtra, p. 26. l. 5. ubi Bentleii emendationem commemoravi, χειροῖν, non χειρῶν, ſcribi debuit.

Pag. 201. *l.* 5 *ab ult.* Χερσὶν ἄνολβον ἔχω κύλικος τρύφος. Cum vulgo Χερσὶν ὄλβον ἔχω legeretur, quam ſcripturam ambo noſtri tenent codices, idem Vir doctus in Nov. Lit. Hal. ſic corrigit,

Χερσὶν δ' ὄλμον ἔχω, κύλικος τρύφος.

ὄλμον intelligens ipſum *truncum poculi*, quem a *rotunda excavataque forma* iſto nomine inſigniviſſet poëta. coll. Valckenar. ad Ammon. p. 183. Rectius fortaſſe ὅλμον legeris, coll. Athen. XI. 494. b.

Pag. 203. *l.* 5 *ſqq.* τινὲς δὲ καὶ δοξομανεῖς &c. Eiusdem formae nomen eſt παιδομανὴς, XV. 699. c.

Pag. 207. *l.* 6 *ab ult.* ὅτι αὐτῷ παρέθηκαν ἔκπωμα &c. Conf. Brunck ad Sophocl. Oed. Col. 1375.

Pag. 208. *l.* 4. Ἐριννῦν. Sic edd. cum msstis. Nec male Ἐριννὺν ſcripſit Brunck l. c. *Verſu ſeq.* ubi ſcripſimus,

ὡς οὐχὶ τὰ πατρῷά γ' ἐνὶ φιλότητι δάσαιντο:

Brunckius l. c. emendationem *Valckenarii* tenuit,

ὡς οὐχ οἱ πατρῷά γ' ἐνὶ φιλότητι δάσαιντο.

Scite Cenſor Halenſis:

ὡς οὐ δῶ πατρῷον ἐνὶ φιλ. δασ.

coll. Euripid. Phoeniſſ. 67 ſq. ubi idem Oedipus ait:

ἀρὰς ἀρᾶται παισὶν ἀνοσιωτάτας,
θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε.

Ead. pag. 208. *l.* 7 *ſq.* Καικίλιος δ' ὁ ῥήτωρ – – ἐν τῷ περὶ Ἱστορίας. Pleniorem libri titulum apud Suidam vide in Καικίλιος.

Pag. 209. *l.* 1. καὶ κοῖλα χρυσόκολλα. Confer quae ad XI. 471. monuimus. *Comma* poſt χρυσόκολλα tenuit Brunck, in Fragm. XI. ex *Sophoclis Acriſio vel Lariſſaeis*.

Pag. 212. *lin.* 11.

ἀφρῷ σκιασθὲν χρυσοκόλλητον δέπας.

ἀφρόσκιον καὶ χρυσοκολλ. corrigit *Martorelli* in Theca Calamaria, T. II. p. 387. *Ead. pag. lin. penult.* παντελῶς

ἐστραμμένον. Sic XI. 473. d. ὁρῶ τὸν Ἑρμαΐσκον - - κάνθαρον καταστρέφοντα.

Pag. 216. *l.* 11. In *PINDARI* Fragm. *verſ.* 4. poſt ἀκτάν. *minus punctum* pro *maiori* poſitum velim. Dein *lin. penula.* ſic distingui oratio debuit: — ἀέξονται,

φρένας ἀμπελίνοις τόξοις δαμέντες.

Tum *latina verſio* ſic corrigenda:

— *augentur* (divitiis),

vitigineis telis ſauciatos animos habentes.

Quo pacto vero a Mitſcherlichio ſcriptos digeſtosque poëtae verſiculos dictum eſt in Animadverſionibus noſtris, eodem modo ſcriptos digeſtosque dederat *Hermannus* in Pindari Fragmentis, p. 112 ſq. editionis Heyn.

Pag. 217. *l.* 3. In *CRATINI verſ.* 1. ſi ἂν ſequente aſpero ſpiritu produci nequit, pro ἂν ὕδωρ ἐπῇ, perinde & ἐὰν & ἢν legere poteris.

Ead. pag. l. 8. Εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης &c. Idem *BACCHYLIDIS* teſtimonium cum levi mutatione repetitur XV. 667. c. ubi vide notata, & tolle h. l. comma poſt νεανίαις, & poſt ἵησι repone. Utrobique primam ſyllabam verbi ἵησι, naturâ longam, tamen ob ſequentem vocalem corripere potuit poëta.

Ead. pag. l. 10. παρ' Αἰσχύλῳ. *Apud AESCHYLUM:* nempe in Ὀστολόγοις, ut ex XV. 667. c. diſcimus.

Pag. 218. *l.* 8 *ſq.* τὰ κυλίκια αἶρου τὰ μείζω. In *verſione Lat.* pro *tolle maiores*, praeſtabat fortaſſe *cape, ſume* maiores: quamquam non ſine conſilio oppoſita invicem videntur verba κατάβαλλε & αἶρου. Pro κυλίκια neſcio an κυλίχνια oportuerit: niſi potius id vocabulum ex interpretatione irrepſit, cum apud ipſum poëtam verſus in haec verba exiiſſet:

— Κατάβαλλε τ' ἀκάτια.

Ibid. vs. 3 & 4. τὴν νέαν τ' ἐπιπυρίσας πλήρωσον. ἐπαυρίσας corrigit V. D. in Nov. Lit. Hal. hoc ſenſu: *hanc iuvenculam* (ceu velum) ſecundo *vento agitans imple:* notatâque obſcoenâ verbi πλήρωσον & vocabuli κοντὸς amphiboliâ, dictionem χαλᾶν πόδα, ait, eâ notione quae huius loci eſt, ſatis eſſe notam ex Laii oraculo.

Pag. 221. *l.* 9. Stare non poſſe verſum iſtum,

Λύσας δὲ ἀργὴν στάμνον εὐώδους ποτοῦ,

recte monuit idem Vir doctiſſimus, cuius & eruditioni & ingenio & ſingulari humanitati mirum quantum debet Athe-

naeus noſter. Inſignemque ſpeciem habet emendatio ab eodem propoſita,

Λύσας διαρκῆ στάμνον. —

Solvens capacem, ſatis capacem, amphoram.

Specioſum item eſt quod *Pag.* 222. *l.* 1. ubi ſic habent libri,

αὔλει σὺ, καὶ τὴν ἄμυστιν λάμβανε:

corrigit Idem,

αὔλει σὺ, καὶ σὺ τὴν ἄμυστιν λάμβανε.

Sed praecedens verſus (*Pag.* 221. *lin. ult.*) nondum ſatis expeditus: in quo illud hîc notari velim, poſt ἐγὼ in noſtro cod. *Epit.* interpungi orationem, & τέως ad ſequentia referri: quare nos τέως αὐλεῖς σὺ legendum conieceramus, *interim dum tu tibiâ canis.* Tum videndum, an ſic abrupte dici potuerit, σὺ δ' ᾇδε πρός: ſcil. πρὸς τὸν αὐλόν. Denique de verbo ἐκπίομαι tenendum quod ſupra, partim ab ipſo Athenaeo, lib. X. p. 136. noſtrae edit. partim a nobis in his *Addendis* ad eamdem pag. monitum eſt, ſyllabam πι naturâ quidem longam eſſe, ſed ob ſequentem vocalem corripi etiam poſſe. Quod vero ait poëta, τήνδ' ἐκπίομαι, intelligendum τήνδε τὴν ἄμυστιν adparet.

Pag. 222. *l.* 2 & 3. Qui ſubiiciuntur verſus,

Οὐ χρὴ πολλὰ ἔχειν ξυντὸν ἄνθρωπον,
ἀλλ' ἐρᾶν καὶ κατεσθίειν. σὺ δὲ κάρτα φείδῃ:

acute idem V. D. monuit, *lyricam* eis ineſſe rationem, & *choriambicum* rhythmum; ut fere non dubitandum ſit, iambis ſuis *ſcolion* quoddam hîc interſeruiſſe poëtam, quod ſcolion tali quodam modo conceptum eſſe potuerit:

Οὐ χρὴ πόλλ' ἔχειν ξυντὸν ἐόντα
ἀλλ' ἐρᾶν τε κἀσθίειν.

Verba quidem in hunc modum ſcripſit Vir doctiſſimus:

Οὐ χρὴ πολλὰ ἔχειν ξυντὸν ἐόντα γε
ἀλλ' ἐρᾶν τε καὶ ἐσθίειν.

Deinde vero (ut monuit Idem) iſta,

σὺ δὲ κάρτα φείδῃ. —

rurſus ad continuatum iambicum dialogum pertinere videntur.

Pag. 224. *l.* 3. Βῆσσα.) Quemadmodum Βῆσα ſimplici literâ ſibilante apud Athenaeum ſe ſcriptum reperiſſe ait Euſtathius, (loco in Animadv. noſtr. cit.) ſic apud Noſtrum ſcribitur in plenioris operis codicibus, XI. 497. d. in Hedyli Epigr. vs. 3. qui locus cum hoc conferendus.

Pag. 228. *l.* 5. καὶ Πίνδαρος δέ φησιν, &c. Vide ſupra, *Addenda* ad lib. X. pag. 170. l. 2.

Ead. pag. l. 9 *ſqq.* *Eubuli* eclogam ſic corrigendam numerisque ſuis reſtituendam cenſuit Vir doctus:

Μισῶ κάκιστον γραμματικὸν ἕκπωμ' ἀεί·
πάντως γὰρ ὅμοιον οὗμὸς υἱὸς ᾤχετο
ἔχων φιάλιον· τῷ δὲ πολλὰ γίνεται
ὅμοια.

Ac ſane in librorum ſcripturâ, ἕκπωμα εἴατ' ἀρ' ὡς, perſpicue contineri videtur primum iſtud, ἕκπωμ' ἀεί: ſed ſub reliquis literarum ductibus videndum ne aliud quidpiam lateat. Cogitabam καθαρῶς aut ἀτρεκῶς ὅμοιον: quorum utrumque idem ac ἀκριβῶς ὅμοιον valet, *prorſus, exacte ſimile:* ſed fortaſſe aliud reperietur, propius etiam ad veterem ſcripturam accedens.

Pag. 230. *l.* 1. Στράτιδος (rectius Στράττιδος) ἐκ Μηδείας. De *Strattidis Medeâ* vide Caſaub. ad VII. 327. e. Animadv. T. IV. p. 457.

Pag. 235. *lin. ult.* Ut nos corrigendum cenſuimus,

Εἰς τὰς Ῥοδιακὰς δ' ὅλος —

ſic (de quo me *Boiſſonadus* poſtea admonuit) correxerat *Abreſch*, Dilucid. Thucyd. p. 661.

Pag. 237. *ſub. fin.* Στησίχορος μὲν οὕτως φησίν· &c. A *Suchfortio*, quem in Animadv. p. 88 extr. nominavi, *Stesichori* fragmentum ad dimetrorum menſuram violenter redactum & multis modis interpolatum eſſe didici ex Nov. Lit. Hal. ubi recte monuit Vir doctus, dominari in his verſiculis anapaeſticum genus.

Pag. 238. *l.* 4 *ſqq.* καὶ Ἀντίμαχος οὕτωσὶ λέγει· &c. *Schellenbergius* in Antimachi Colophonii Reliquiis, (Halae Sax. 1786.) p. 73 ſq. ex *Antimachi Thebaide* exiſtimans ductam eſſe illam eclogam, in primo verſiculo coniecturas adoptavit Caſauboni, quo hexametricum reſtitueretur genus. Sed quum verba, quae hexametrum praecedunt,

— Τότε δὴ εὔχρεῳ ἐν δέπαϊ,

menſuram habeant *pentametri*, cui initium demtum; probabilius eſt quod Cenſor Halenſis iudicavit, ex *elegiaco* quodam *carmine* ductam eclogam eſſe.

Ead. pag. lin. 7. καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἡλιάσιν· Ἔνθ' ἐπὶ &c. *Aeschyli* verſiculos, quos generis *anapaeſtici* eſſe diximus, ſic ad numeros ſuos redigere tentavit idem Vir doctiſſimus:

Ἔνθ' ἐπὶ δυσμαῖς
σοῦ πατρὸς ἥφαιστοτυχὲς δέπας, ᾧ
διαβάλλει πολὺν οἰδματόεντα φε-
ρέδρομον (ὠκεανοῦ) πόρον, οἴμους
μελανίππου προφυγὼν ἱερᾶς
νυκτὸς ἀμολγοῦ.

Hâc ſententiae ſummâ: *Sol poculo ſuo vectus percurrit Oceani fluctus, caliginoſae noctis tramites vitans.*

Pag. 240. *l. ult.* Θηρίκλειος. In *Animadv.* p. 93. l. 9. *adde:* & Thomae Mag. interpretes, p. 451. Porro de hoc genere poculorum ſingulari Commentatione disputavit doctiſſimus LARCHER, inſertâ Tomo XLIII. Commentariorum Acad. Inſcript. p. 196 ſqq.

Pag. 242. *l.* 8. *Quarto* THEOPOMPI *verſu*, pro eo quod vulgo ſcribitur,

— δεῦρο δή γε μισῷ σ' ἐγὼ,

nihil ſimplicius, nil certius erat, quam cum *Abreſchio* (Dilucid. Thucyd. p. 97.) & cum Cenſore Halenſi, nullâ literâ mutatâ, ſic reſcribere:

— δεῦρο δή· γεμίσω σ' ἐγώ.

Adesdum! replebo te: cum praeſertim ipſius etiam metri ratio verbum μισῶ hoc loco, ob primam productam, repudiet. Proximos verſus ingenioſe omnino idem V. D. in Nov. Lit. Hal. ſic interpungendos legendosque propoſuit:

γραῦ, Θεολύτη, γραῦ! — τί με καλεῖς; — ὦ φιλτάτη,
ἵν' ἀσπάσωμαι.

Qui in hac eclogâ loquens inducitur, is, veluti amator amaſiam, ſic poculum blande adloquitur; fingitque illud, (ut videtur) a ſe compellatum, ex adverſo ſibi reſpondens: qui iocus per totam hanc eclogam continuatur. *Vetula*, quam ſub *Theolytae* nomine compellat, idem (ni fallor) poculum eſt: *vetulam* autem, puto, non per contemtum vocat, ſed quaſi *veterem amicam*, iam pridem ſibi familiarem. Tum, quod *verſ.* 9 *& ſqq.* ait:

φιλοτησίαν δέ σοι προπίομαι δεξιάν·
πιοῦσα δ' ὁπόσον ἄν σοι θυμὸς ᾖ, ἐμοὶ
παράδος τὸ πρῶτον.

id, ſimiliter iocoſe dictum, nil aliud valere videtur, niſi, *ego tibi infundam, ego te* (poculum) *replebo; tu vero quum ad ſatietatem biberis, quum repletum fueris, mihi primo* quod bibam *trade*, i. e. *te a me ebibi ſine. Verſu* 8. in voce σπινθὴρ Cenſor Halenſ. primam literam σ e praecedente verbo

adhaesisse, ΠΙΝΘ autem ex TIME ortum suspicatus, versum istum (adhibitâ nostrâ coniecturâ) sic corrigendum proposuit:

τί με δρᾷς, τάλας; πειρᾷς με; ναί· τοιοῦτό τι.

Caeterum in illo versu, num. 9.

φιλοτησίαν δέ σοι προπίομαι δεξιάν·

rursus habemus exemplum syllabae *πι* in verbo πίομαι ob vocal. ante vocal. correptae. Conf. supra, *Addend.* ad lib. X. pag. 136. lin. 6.

Pag. 243. *lin.* 5 *ab ult.* ἀπὸ τοῦ τὸν Διόνυσον τοὺς θῆρας κλονεῖν. In *Animadv.* ad h. l. pag. 100 med. postquam commemorassem *Bentleium* censere, θῆρας non necessario *feras* intelligi debere, sed posse eodem nomine *domestica* etiam *animalia, tauros vaccasque*, intelligi; de illo usu huius vocabuli etiamnum me addubitare professus sum. Et est profecto ita rarus ac paene inauditus ille usus, ut ipse Bentleius nullum aliud documentum, quo eum usum firmaret, in promtu habuerit, nisi Epigrammatici testimonium, qui *Minotaurum* ἄνθρωπον μιξοθῆρα nominasset. Nobis ista scribentibus non ad manus fuerat doctissimi LARCHERI de Thericleis poculis commentatio, qui vocabulo θήρ eamdem notionem, de qua dubitari posse nobis videbatur, ex Sophoclis testimonio vindicavit, apud quem Aiax (vers. 366. coll. vs. 374 sq. ed. Br.) *boves & oves*, a se per furorem trucidatas, ἀφόβους θῆρας vocat.

Pag. 244. *l.* 7. Διένιψα δ' οὐδὲν σκεῦος οὐδεπώποτε. Percommode Vir doctus corrigit ὧδ' οὐπώποτε. Nisi forte satis fuerat ὧδέ πώποτε.

Ead. pag. l. 5 *ab ult.* — Ἄρτι μὲν μάλ' ἀνδρικὴν τῶν θηρικλείων. —

Quod *desiderari* accusativum τινὰ aut μίαν dixi: idem V. D. satis esse censet *subintelligi* talem accusativum, provocans ad Aelian. Var. Hist. X. 21. laudansque Valckenarium ad Herodot. pag. 414.

Pag. 249. *l.* 4 *sq.* In *THEOPHILI* Fragm. ex *Proetidibus*, recte ab Eodem monitum est, vocem πλέον initio sequentis versus poni debuisse. Quod vero praecedentia verba abiectâ καὶ particulâ, (ne scilicet dactylus esset in secundâ senarii sede,) Idem ita scribit,

— κύλικα θηρίκλειον εἰσφέρει,

illi incommodo rectius fortasse occurretur statuendo ver-

ba ista καὶ εἰσφέρει Athenaei esse, non poëtae. Itaque totum locum sic rescriptum velim: ἐν δὲ Προίτισι καὶ »κύλικα Θηρίκλειον« εἰσφέρει,

πλέον ἢ κοτύλας χωροῦσαν ἕπτ', Ἀγαθῆς Τύχης.

Pag. 250. *l.* 3. Forsan ἀφῖχθαι ἡμῖν δηλαδὴ Πιζώδαρον; *Pag.* 253. *l.* 6. ἅμα δὲ λαβοῦσ' ἠφάνικε. Conf. X. 424. e.

Pag. 254. *sub fin.* In male adfecto *NICOSTRATI* fragmento tres postremos versus tali quodam modo corrigendos numerisque suis restituendos proposuit idem doctissimus Athenaei nostri Censor:

ἢ κάνθαρος; τουτὶ γὰρ ἐὰν πυθώμεθα,

αὐτὸς περανῶ τὰ πάντ'· ἀμέλει κυκνοκά'νθαρος
ἐξ ἀμφοτέρων τούτων (καλῶς) κεκραμένος.

sive τούτων γενῶν κεκραμένος: aut τούτων κεκερασμένος. Istud τουτὶ γὰρ ἐὰν πυθώμεθα &c. sic interpretatur: *Hoc enim si recte didicero, omnia solus ad finem perducam.*

Pag. 260. *l.* 5. In *ANTIMACHI* versu ex *Thebaide*:

Κήρυκας ἀθανάτοισι φέρειν μέλανος οἰνοιο.

percommode idem V. D. corrigit:

Κήρυκας ταγοῖσι φέρειν &c.

collato alio simillimo eiusdem poëtae versu apud Nostrum XI. 482. f. ubi

πᾶσιν δ' ἡγεμόνεσσιν ἐποιχόμενοι κήρυκες.

Sunt autem ταγοὶ iidem atque ἡγεμόνες. De vocab. isto conf. Brunck ad Aristoph. Equit. 159. & quem ibi laudat Dawesium, item Homeri Interpp. ad Iliad. Ψ'. 160.

Pag. 261. *lin.* 10. Τοὺς πρώτους λέγεται τοῖς κέρασι τῶν βοῶν πίνειν. »De prisco more *cornibus* pro *poculis* utendi »confer *de Rhoer* Ferias Daventr. p. 68.« BOISSONADE.

Pag. 262. *l.* 8. Ἀνδρομάμαν δ' ἐπεὶ φῆρες &c. In isto *PINDARI* fragmento *Schneiderus* p. 69. num. 43. cum in singulis verbis, tum in versiculis digerendis Casauboni rationem tenuerat: adnotaveratque, hunc locum respexisse Etymologum voc. Κεράσαι, ubi pro Πείσανδρος legendum Πίνδαρος. Etiam HERMANNUS in singulis verbis a Casaub. propositis nihil mutans, versiculos ita disposuit: (in Heynii Fragm. Pindari, pag. 111.)

Ἀνδρομάμαν δ' ἐπεὶ φῆ-
ρες δάεν ῥιπὰν μελιηδέος οἴνου,
ἐσσυμένως ἀπὸ μὲν λευ-
κὸν γάλα χερσὶ τραπεζᾶν

ὄθεον· αὐτόματοι δ' ἐξ
ἀργυρέων κεράτων πί-
νοντες ἐπλάζοντο.

Quae latine ſic reddidit Heynius: *Poſtquam viros – domantem odorem dulcis vini ſenſerunt Centauri, confeſtim a menſis candidum lac manibus deiecerunt, ultroque argenteis e cornibus bibentes mentibus perturbati ſunt.* Nos poſtquam demonſtraſſemus, ſcripturam Ἀνδροδάμαν, a Caſaubono propoſitam, nullâ veterum membranarum auctoritate niti, librorum ſcripturam Ὀδάμαν ex Ἀδάμαν vel Ἀδαμάταν corruptam coniiciebamus. Commodiſſime vero Vir doctus in Nov. Lit. Hal. Ὀδμὰν propoſuit, ita ſcribens:

Ὀδμὰν δ' ἐπεὶ φῆρες
ἔδαεν, ῥιπὰν μελιηδέος οἴνου:

ut duobus ſubſtantivis, ὀδμὴ & ῥιπὴ, *vini odor magna vi exſurgens* ſignificetur.

Pag. 263. *l.* 8 *ſq.* AESCHYLI Fragm. ex *Perrhaebis*, tranſpoſita voce χρυσᾶ, trochaico metro contineri docuit idem V. D. ad hunc modum:

— Χρύσεα
ἀργυρηλάτοις κέρασι στόμια προσβεβλημένοις.

Scilicet κέρᾱσι mediâ productâ, tamquam ex geminâ vocali αα contractâ: quemadmodum & apud Anacreontem, Od. II. vs. 1.

Φύσις κέρᾱτα ταύρων:

& apud Euripidem, in Bacchis vs. 919.

καὶ σῷ κέρατε κρατὶ προσπεφυκέναι.

Pari ratione in proximo fragm. ex HERMIPPI Μοίραις (*Pag.* 263. *lin. ult.*) perapte incedit trochaicus tetrameter,

ἐκ δὲ τοῦ κέρατος αὖ μοι δὸς πιεῖν ἅπαξ μόνον:

nec ullâ indiget emendatione.

Pag. 265. Κισσύβιον. Conf. Valckenar. ad Theocr. I. 27.

Pag. 267. *l.* 5. ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ. ὀλίγῳ, pro μικρῷ, ut VII. 328. d.

Pag. 269. *l.* 2. Στρουθίον. Quem errorem ridiculum in hoc vocabulo ab Epitomae auctore commiſſum notavi in *Animadv.* p. 147. eumdem erravit Grammaticus Bibliothecae Auguſtanae ab Hermanno editus; qui, cum alibi integros Athenaei libros ob oculos habuerit, hîc quidem & aliis nonnullis in locis Epitomam ſecutus eſt. Is igitur p. 320. (ed. Herm.) num. 11. ſic habet: Κόνδυ, ποτήριον Ἀσια-

τικόν. Στρουθίον, ποτήριον Περσικόν. Atqui στρουθίον *Perſicum poculum* nemo novit: apud *Menandrum* vero Στρουθίον (ſive, ut in eodem fragm. apud Noſtrum, X. 434. c. minus quidem recte, ut nobis videbatur, ſcribitur, Στρουθία) haud dubie Nomen proprium eſt, aut certe blanda quaedam adpellatio, qua quis amicam ſuam compellavit: quaſi diceres, *mi paſſercule*, vel *mea paſſercula*.

Ead. pag. l. 4. Quod in *HIPPARCHI* fragm. pro corrupto τοῦ δὲ δείου tentavimus οὐ δ' ἔχει, id Vir doctus ob vocalium concurſum non ferendum iudicavit. Nos talem vocalium concurſum, qualis in his eſt,

— τῷ στρατιώτῃ; οὐ δ' ἔχει

ne delicatiſſimas quidem aures offenſurum putabamus.

Poſtremum eiusdem fragmenti verſiculum, (*Pag.* 269. *l.* 9.) ſic ſcriptum volueram,

καὶ κόνδυ καὶ ψυκτῆρα, καὶ κυμβίον. —

quo ſignificaretur defectus unius vocis in fine ſenarii. Commode vero V. D. verſum hoc modo complendum propoſuit: καὶ κόνδυ, καὶ ψυκτήριον, καὶ κυμβίον. vel καὶ ψυκτηρίαν, coll. XI. 503. a.

Pag. 271. *l.* 1. τὸν κότυλον φέρει. Non φέρε, ut conjectaveram, ſcribendum eſſe, ſed aut tenendum φέρει, aut in φορεῖ mutandum, didicimus ex alio Athenaei loco, XV. 666. e.

Pag. 272. *l.* 8.

[ὑπ'] ἔρωτι βιαζόμεναι μέλανος οἴνου ἀκράτου. —

Verſum ſic integrare tentavit V. D. in Nov. Lit. Hal.

ὑπ' ἔρωτι βιαζόμεναι μέλανος θυμὸν Βάκχου μελικράτου.

Pag. 274. *l.* 7. παρατιθέμενος Ἐπιχάρμου. In *Animadv.* pag. 157. l. 10. *poſt*, Vide XIV. 648. d. *adde*: At ibi ipſi *EPICHARMO* auctori tribui hic verſus videtur, haud ſecus ac hoc loco.

Pag. 276. *l.* 5. ὥς φησι Δικαίαρχος. Scilicet, ἐν τῷ περὶ Ἀλκαίου, ut docet Deipnoſophiſta, XV. 668. e.

Ead. pag. l. 7. ὥστε εἰς τὰ συμπόσια παρεισφέρειν ἆθλα κοττάβια καλούμενα. Poſſis ἆθλα *victoriae praemia* intelligere; quemadmodum XV. 666. c. in eodem argumento habes ἆθλον τιθέμενον τοῖς νικῶσι. Sed h. l. commodius *certamina* intelligi videntur: & ſic quidem cum apud Heſychium, tum apud Suidam, ἆθλον non modo τιμὴ & μισθὸς exponitur, ſed & ἀγώνισμα.

Pag. 278. *l.* 4. Κρουνεῖα. Confer infra, XI. 497. a. & d.

Pag. 279. *l.* 4 *ab ult.*

καὶ κυλίκεσσιν Ἀθηναίαισι κέντρον.

Quod in *Schneideri* Fragmentis Pindari p. 16. ſcribitur, Ἀθηναίοισι κέντρον h. l. legendum videri; quodque in Fiorilli Obſerv. in Athen. p. 72. ubi fragmentum illud ex Hermanni ratione digeſtum adponitur, rurſus κυλίκεσσιν Ἀθηναίοισι ſcribitur: id operarum errore factum iudicaveram, cum Ἀθηναίαισι ſcriptum Viri docti voluiſſent. Nunc, Heynianam Pindari fragmentorumque Pindaricorum editionem ob oculos habens, eodem rurſus modo (Ἀθηναίοισι) cum in Schneideri Adnotatione, tum in Fragmento ab Hermanno digeſto, ſcriptum reperio: quod qua ratione tanto conſenſu admiſerint doctiſſimi Viri, cum & haud dubie foeminini generis ſit vocab. κύλιξ, & Suidas eodem loco, ad quem Schneiderus provocavit, diſerte de *foeminea terminatione* nominis Ἀθηναῖος *Pindaro* uſurpatâ monuerit, non video equidem. Totum fragmentum latine ſic convertit HEYNIUS: » *O Thraſybule, ſuavium ferculum carminum* [ſic percommode, ὄχημα ἀοιδᾶν] *hocce mitto menſis ſecundis; in communi ſit convivis & Bacchi fructui poculisque Atticis ſuavis ſtimulus*, (qui ad hilaritatem excitet.)« Caeterum, quum verſiculis iſtis *Schneiderus* hunc titulum inſcripſerit, Σκόλιον πρὸς Θρασύβουλον Ξενοκράτους Ἀκραγαντῖνον: opportune monuit *Heynius*, ipſa carminis verba eo ducere ut intelligamus non eſſe hoc ipſum *Scolion*, ſed verſiculos Scolio pro comitibus datos.

Pag. 282. *l.* 1. *ALCAEI* verſum praeeuntibus libris ſic hîc ſcriptum dedimus:

ἀνθρώποισιν ἔδωκεν. ἔγχεε, κίρνα, ἕνα καὶ πλείους.

Supra (X. 430. d.) ita ſcribebatur:

ἀνθρώποισιν ἔδωκ'. Ἔγχεε κιρναῖς ἕνα καὶ δύο πλείαις.

Et ibi quidem recte, & apte ad Alcaicum metrum, ἔδωκ' per apoſtrophum: tum & ibi recte penultima verſus ſyllaba brevis erat, quae hîc, cum pro δύο ponatur πλείους, longa eſt invito metro: cui ut conſtaret ratio, pro πλείους ſaltem poëtica forma πλέας (idem valens ac πλέονας, πλείονας, πλείους) poni debebat. De quo recte V. D. in Nov. Lit. Hal. monuit.

Pag. 285. *l.* 9 *ſqq.* *ALEXIDIS* eclogam commodius ad trochaicos numeros referri docuit Idem, hoc modo:

— Τά τε κυμβία
ἦν πρόσωπ' ἔχοντα χρυσᾶ παρθένων, νὴ τὸν Δία,
ἦν γὰρ — ὦ τάλαιν' ἔγωγε (τῶν) κακῶν . . . . .

Pag. 287. *l.* 8 *ſqq.* ANAXANDRIDAE obſcurum & corruptum teſtimonium, nullâ membranarum varietate, ſic editum erat:

Δὸς δὴ τὸν χό' αὐτῷ σύγκωμε, καὶ τὸ κυμβίον φέρων,
Εὐριπίδης τὶς σήμερον γενήσεται.

Dalecampius latine ſic reddiderat:

Heus tu, mecum qui comeſſaris, ipſi congium ferendum & cymbium dato:
Euripides ille futurus eſt hodie.

Nos nihil in verbis mutare auſi, primum verſum in duo partiti ſumus. Quamquam ſatis quidem adparet, nec priorem ſenarium in Δὸς δὴ τὸν χό' exire potuiſſe, ſed τὸν χοᾶ ſaltem fuiſſe ſcribendum; nec alterum ab his verbis, αὐτῷ σύγκωμε, legitime incipi potuiſſe.

Ead. pag. l. 4 *ab ult.* In EPHIPPI *verſ.* 2. ubi pro mendoſâ ſcripturâ ἄτ' ἐποίησεν εἰς κοτύλην, probavimus emendationem,

— ἄττ' ἐποίησεν εἰς Κότυν.

doctus Halenſis Cenſor (coll. XI. 782. d. e. pag. 217. noſtrae edit.) ſic corrigere mavult:

— ἄττ' ἐποίησεν ἐς ἀγκύλην.

Pag. 295. *l.* 6. τραγέλαφοι. Vide XI. 500. d. e.

Pag. 296. *l. pen.* Poſteriorem ARISTOPHANIS verſum tali quodam modo integrandum propoſuit Vir doctus:

κυλίκων μεθύωμεν ἡδέως καὶ προσφιλῶς (πίνοντες.)

Pag. 298. *l.* 4. Πάντα γὰρ ἦν μετ' ἀνδρῶν μειρακίων πινόντων, ὁμοῦ δ' ἄλλων γραϊδίων &c. Fere non dubites, quin cum eodem V. D. μέστ' ἀνδρῶν legendum ſit, & dein ἄλλων γραϊδίων. Anapaeſticorum verſiculorum ſpeciem habent iſta,

Πάντα γὰρ ἦν μέστ' ἀνδρῶν,
μειρακίων πινόντων:

ſed minus congruunt reliqua.

Pag. 299. *l. ult.* APOLLOPHANIS verſiculum, maeeunte eodem Viro de Athenaeo noſtro infinitis modis optime merito, ſic corrige:

Καὶ λεπαστὰ μ' ἀδύοινος εὐφρανεῖ δι' ἡμέρας.

Pag. 300. *l.* 7. TELECLIDAE verſum, quem levi verbo-

rum transpositione trochaicum fecimus, idem V. D. leviori etiam mutatione iambicum exhibuit:

καὶ μελιχρὸν οἶνον εἷλκεν ἐξ ἡδυπνόου λεπαστῆς.

Pag. 301. *l.* 3. Ἡ διαπινομένη. In *Animadv.* p. 206. l. 4 ab ult. sic *scribe*: Confer supra ad X. 412. f. & Valck. ad Herodot. V. 18.

Pag. 304. *l.* 1. Curtus in medio versus,

ἔνεγκ' ἐπὶ τὸ μνῆμ' ἐκείνῃ. μανθάνεις;

corrigendus, μνημεῖον pro μνῆμ' scribendo; aut, quod malim, ἔνεγκον pro ἔνεγκ'.

Ead. pag. lin. 6 *sq.* ANTIPHANIS fragm. sic digerendum Vir doctus censuit:

— δαίμονος
ἀγαθοῦ μετάνιπτρον ἐντραγεῖν, σπονδὴ, κρότος.

Quam si sequaris rationem, haud adparet quo pacto proxime praecedere potuerint ea verba, quae istis paulo post (XI. 487. b.) praemissa leguntur.

Pag. 305. *l.* 4 *ab ult.* Νικόστρατος Ἀντερώσῃ· Μετανιπτρίδ' &c. Idem versus infra (XV. 693. a.) ex *Nicostrati* Πανδρόσῳ citatur, ubi vide notata. Forsan duo diversi tituli eiusdem fabulae.

Pag. 306. *l. ult.* φιλημάτων ψόφος. Vide XV. 666. e. & 668. c. d.

Pag. 307. *l.* 1. τῷ καλλικοτταβοῦντι. Commode *Villebrunius*, ἃ καλλικοττ. *Ibid. lin.* 2. χαλκεῖον κάρα: nempe *Manen.* κάρα γέροντος dicit Euripides apud Nostrum, XV. 666. c.

Ead. pag. l. 4. Ἐγὼ ἐπιδείξω. Rectius Ἐγὼ 'πιδείξω scribetur. Caeterum conf. XV. 666. d. e.

Pag. 308. *l.* 2. μάνης δ' οὐδὲν λατάγων ἀΐει.

Prorsus in alienam partem TOUPIUS corrigebat:

μάνης δ' οὐδεὶς λατάγων δεῖται.

in novâ edit. Epistolae Crit. T. II. p. 472. ad voc. Ἀράχνη.

Pag. 309. *lin.* 12. τῆς ἐμπαιστικῆς τέχνης. Conf. XII. 543. f.

Pag. 311. *l.* 3 *ab ult.* δυοῖν πυθμένων. δυεῖν editum volueram. Vide *Animadv.* p. 229.

Pag. 334. *l.* 2 *sq.* Commode sic legit Vir doctus:

τῷ δημιουργῷ δοῖεν, ὃς ἐποίησέ σε,
τῆς συμμετρίας κἀσφαλείας οὕνεκα.

Pag. 336. *l.* 3 *ab ult.* IONIS fragmentum TOUPIUS in Notulâ ad novam edit. Emendatt. voc. Κελαρύζει, T. I. p.

336. (referente Boiſſonado noſtro) ſic ſcripſit, neſcio quale ad metri genus referens:

Ἐκ ζαθέων πιθακνῶν ἀφύσσοντες
ὅλπαις οἶνον ὑπερφίαλον κελαρύζετε.

Pag. 338. *l.* 8. ὅστις ἀστέων ὀνήϊστος. Idem atque Homericum πολλὸν ἄριστος, quod mox etiam hîc ſubiicitur: nam πολλὸν (*verſ.* 2.) pro πολλῶν legendum recte monuit TOUP, Emend. Part. III. p. 334. ad voc. Πελλός. De voc. ὀνήϊστος autem idem Toupius (in Notulâ ad novam edit. T. II. p. 42.) conferri iuſſit Fragm. Pythagor. p. 735. ed. Galei.

Pag. 343. *lin. ult.*

Ἔσθ' ὑποσχέσθαι πλείονας πιεῖν γέ τι

Commode V. D. corrigit: Ἔξεσθ' ὑποσχέσθαι πλέονας &c.

Pag. 347. *lin. penult.* Κυλίκιον μικρόν. Κυλίχνιον & hîc & X. 423. b. corrigit TOUPIUS: hîc quidem recte, ut videtur: ibi male. Vide *Addenda* ad lib. X. p. 47. l. 2.

Pag. 350. *l.* 11. — οἶνος οὐκ ἔνι ἐν τῷ σκύφει.

Verba cum Viro docto ſic distribuere poſſis:

— Οἶνος οὐκ ἔνι
ἐν τῷ σκύφει. —

Pag. 354. *lin.* 1. *Diphili verba*, Λάγυνον ἔχω κενὸν, ὦ γραῦ, ξύλακον δὲ μεστόν: idem V. D. ad duos anapaeſticos verſiculos ſic referenda coniectabat:

— λάγυνον ἔχω κενὸν, ὦ γραῦ,
ξυλάκιον δ' οὐ μεστόν.

Pag. 357. *l.* 3. πορφύρεοι τάπητες. Conf. Valckenar. ad Adoniaz. p. 405.

Pag. 364. *lin.* 9. τὰς μὲν ἀργυρᾶς φιάλας, ἀργυρίδας λέγουσι. Sic Timaeus, Lexic. Plat. p. 48. Ἀργυρίς· φιάλη. ubi cf. Ruhnken.

Pag. 365. *l.* 2. ἐκπιὼν ὤφείλετο. In *Animadv.* p. 302 med. *pro*, poſt ἐπιὼν, quod eſt in nonnullis exemplis noſtrae editionis, *lege*: poſt ἐκπιὼν ὤφ.

Pag. 366. *l.* 2. ἰδίᾳ τε καὶ κοινῇ τὴν κύλικα προπίνομεν. Vir doctus, probans noſtram in fine verſus emendationem, in medio, quo tollatur dactylus in quartâ ſenarii ſede, τὴν articulum tollens, ſic ſcribendum cenſet:

ἰδίᾳ τε καὶ κοινῇ κύλικα προπίομαι.

Pag. 367. *l.* 3. ταῦτ' ἐκπνευστὶ ἐκπιών. Emendationem ἀπνευστὶ, quam & ſententia & metrica ratio

desiderat, probans idem Vir doctus, tamen in ἀπνευστὶ ἐκπιὼν hiatum inesse censet non ferendum.

Pag. 368. *l.* 6. Ἄλεξις ἐν Οἰκιζομένῳ. Forsan Ἄλεξις Εἰσοικιζομένῳ. Conf. XIV. 613. c. ibique not.

Pag. 369. *l.* 9. κοτυλίδ' ἀνὰ χοίνικα μάττει. DALECAMPIUS cum sic interpretaretur, *cotylidemque simul & choenicem convasat;* hanc Notam adiecerat: »Μάττει: tanquam »subigit, coacervat, congerit. « — Eamdem in sententiam, quam ille verbo *convasat* expressserat, νάττει pro μάττει corrigit idem doctissimus noster Halensis censor: a quo quidem vellem prolatum esset exemplum, quo usus ille verbi νάττω vel μάττω firmaretur; cum κοτυλίδα νάττειν potius significare videatur *cotylidem replere.*

Pag. 370. *l.* 9. τὸ σευτλίον δὲ τεῦτλα. Sic recte mssti libri cum editis. Quae in contrarium a nobis, cum in *Var. Lect.* sub contextu, tum in *Animadv.* dicta sunt, ea indicta velim. Vide quae deinde ad XIV. 621. e. notavimus. In *Animadv.* ad hunc locum, p. 306. l. 4. *pro*, IV. 170. e. *lege:* IV. 169. e.

Pag. 371. *l.* 5. In ANTIPHANIS versu,

παραθέμενος ψυκτῆρά τ', οἴνου μεθύσκεται:

nisi concursum literarum σκ ancipitem efficere posse syllabam concedatur, metro utique non constabat ratio: cui consulturus Vir doctus, abiecta voce οἴνου, sic scribendum proposuit,

παραθέμενος ψυκτηρίαν (aut ψυκτηρίδιον) μεθύσκεται.

Proxime sequens ibidem fragmentum, Πότος ἔσται &c. sic refingere & ad numeros suos redigere tentavit Idem:

— Ἔσται πότος
σφοδρότερος· οὐκοῦν εἰ φράσει τις, οὐκ ἔτι
ἔξεστι κυαθίζειν γὰρ . . . . . .
τὸν δὲ κάδον ἔξω καὶ τὸ ποτήριον λαβὼν
ἀπόφερε τἄλλα πάντα.

Pag. 372. *lin. antepen.* ἐὰν μὴ κεράσῃ &c. Nisi ἐὰν in pronunciando pro unâ syllabâ efferri possit, rectius utique ἢν μὴ scribetur.

Ibid. lin. ult. Quum sic edidisset Casaubonus,

τούτων περάνῃς, τόν τε Τελαμῶνα, μηδὲ τὸν

nos cum membr. & editt. vett. τε particulam, quam nec sententia desiderare, & metrica ratio repudiare nobis videbatur, abiecimus. Quod qui minus recte a nobis factum iudicavit Vir doctus, restitutamque particulam voluit; is

non meminerat, puto, vocem περάνης (Aoriſtum primum verbi περαίνω) producere penultimam.

Pag. 374. *lin. ult.* Λυσανίας. Sic ante nos correxerat *Valckenar.* in Epiſt. ad Roever. p. 60.

Pag. 376. *l.* 8. ἐπιψακάζωσιν. In *Animadv.* p. 312. l. 12. ab ult. *poſt*, ψακαζέτω ἄρτοισιν. *adde*: Sic ψακάδιον, II. 60. c.

Pag. 380. *l.* 10. Duo verba, παρὰ Πλάτωνος, quae in παρὰ Σωκράτους mutanda viſa erant nobis, prorſus delenda cenſuit *Roſſius*, Comment. Laërtian. p. 45. quod me, ut plurima alia, Boiſſonadus docuit.

Pag. 385. *l.* 4 *ſq.* ἐκθεατριζόμενον ἔχει καὶ τὸν Καλλίου βίον μᾶλλον τῶν Εὐπόλιδος Κολάκων. Conf. XII. 537. b. & Hemſterh. ad Luciani Timon. c. 12. *Ead. pag. l.* 6. ἐν δὲ τῷ Μενεξένῳ οὐ μόνον Ἱππίας ὁ Ἠλεῖος χλευάζεται, ἀλλὰ καὶ &c. »Locus eſt in *Platonis Menexeno*, p. 22. edit. Gottleberi: ubi Editor, citatis Athenaei verbis, addit: Illud quidem de Hippiâ Eleo falſum eſt. « BOISSONADE.

Pag. 387. *l.* 7. καὶ κρατεῖν περιβλέπουσαν. κράζειν corrigit V. D. in Nov. Lit. Hal.

ADDENDA ET CORRIGENDA

IN ATHENAEI LIBRO XII.

Pag. 407. *l.* 9. Ὦ τέκνον, ποντίου &c. *PINDARI* fragmentum *Hermannus* p. 107. ed. Heyn. (collato Lucian. de Saltat. c. 67.) in hosce verſiculos redegit:

— Ὁ παῖ,
ποντίου ἁηρὸς πετραίου
χρωτὶ μάλιστα νόον
προσφέρων πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει.

Reliqua verba, quae apud Athenaeum adiiciuntur, τῷ παρεόντι ἐπαινήσαις &c. & Schneiderus & Hermannus (conſulto-ne, an caſu, neſcio) omiſerunt.

Ead. pag. extr. SOPHOCLIS eclogam Vir doctus in Nov. Lit. Hal. ſic ſcribendam propoſuit:

Νόει πρὸς ἀνδρὶ, σῶμα πουλύπους ὅπως
πέτρᾳ, τραπέσθαι γνήσιον φρόνημ' ἀεί.

Pag. 409. *l.* 9 *ſq.* χειμάζουσι δὲ ἐν Βαβυλῶνι, [διάγουσι δ' ἐν Ἑκατομπύλῳ] τὸ λοιπὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Lacunam, quae hîc obtinebat, doctiſſimus *Sainte-Croix*, *in Examen des Hiſtoriens d'Alexandre*, p. 849. ſic complendam cenſet:

διερίζουσι δ' ἐν Ἐκβατάνοις, διάγουσι δ' ἐν τῇ Ὑρκανίᾳ τὸ λοιπὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Eis quae cum a Caſaub. tum a nobis ad totum iſtum Athenaei locum adnotata ſunt, omnino addi debent quae idem Vir praeſtantiſſimus l. c. & pag. ſeq. diſputavit.

Pag. 412. *l.* 3 *ſqq.* οὐχ ἑτέραις ἡδύναν ταῦτα τιμαῖς &c. Ad iſtum locum haec adnotavit ABRESCH., in Dilucid. Thucyd. p. 218. » Corrupta & mutila iudicat Caſaubonus: » nec a labe prorſus immunia pronunciare audeam: non » tamen ita inquinata, ut ſenſu deſtituantur omni. Intelli- » gam autem ceu legerem: Οὐ παρετίθει ταῦτα ἑτέραις τι- » μαῖς ἡδύναν (aut ſi mavis ἡδυνῶν) αὐτά· ἀλλ' αὐτὸς (i. » e. μόνος) πολὺ μᾶλλον (παρετίθει ἑαυτῷ) ἀπολαύειν αὐ- » τῶν, νοῦν ἔχων. (i. e. nec mirum, καὶ τοῦτο νουνεχῶς.) » τοῦτο μὲν γάρ ἐστι &c. *Id quippe eſt, opinor, ita dictum* » *Iovis Regisque cerebrum.*«

Pag. 415. *l.* 9. Ἀρτέμων φησὶν ὁ Κασανδρεὺς ἐν τῷ περὶ συναγωγῆς Βιβλίων. Conf. XV. 694. a. & ibi notata.

Ead. pag. l. 5 *ab ult.* Ἡροδότῳ τὰς ἀφορμὰς δεδωκότος. τὰς ἀφορμὰς non *materiam*, ut nos, ſed *anſam & occaſionem* interpretatur *Weſſeling*, in Praef. ad Herodot. p. 1.

Pag. 416. *l.* 5. τὰς τῶν ἄλλων γυναῖκας. Emendationum ab *Ill. Larcherο* huic CLEARCHI Eclogae olim adhibitarum (in Adnotationibus ad Herodotum Gallice converſum, Tom. I. p. 370 ſqq. novae edit.) non recordatus eram, quum in hoc loco verſarer. Is igitur pro τῶν ἄλλων, quod hîc vulgo legitur, perquam probabiliter τῶν δούλων correxit; ipſam etiam *Omphalen*, quam deinde Clearchus memorat, *ſervam* primum fuiſſe ſtatuens. Perſpecte item obſervaverat Vir doctiſſimus, paulo inferius (*Pag.* 417. *l.* 3 *ſq.*) pro ὑποχριζόμενοι quod editiones Caſaubonianae ſecunda & tertia temere exhibebant, ὑποκοριζόμενοι ſcriptum oportuiſſe: quam ſcripturam cum ſuperioribus editionibus recte tuentur mssti libri. Sed Ἀγνεῶνα, ſive potius Ἀγνεῶνα, *Pag.* 416. *l.* 6. & Γλυκὺν ἀγκῶνα, p. 417. l. 5. (coll. XII. 541. f.) non equidem auſim cum eodem praeſtantiſſimo Viro, contra probatiſſimorum veterum librorum conſenſum, in Ἀγῶνα & Γλυκὺν ἀγῶνα mutare.

Pag. 429 *extr.* & *ſq.* τῶν Νυμφῶν ἄντρα τῶν Λουσιάδων. Conf. Valckenar. ad Theocrit. I. 22. & quem is laudat Aelian. De Nat. Anim. X. 38.

Pag. 430. *l. penult.* ἐν οἷς στεφανοῦσθαι. Intercidiſſe ver-

bum δίκαιον aut εἰκὸς ſuſpicabatur V. D. in Nov. Lit. Hal.

Pag. 433. *lin. ult.* ἐνέδοσαν τοῖς ἵπποις τὸ ὀρχηστικὸν μέλος. Quod in *Animadv.* p. 377. diximus, videri ἀνδιδόναι μέλος ſignificare *praecinere, praeire*; id ita eſt. Vide H. Stephan. Theſ. I. p. 996. g. & Athen. XIII. 556. a. ibique notata. Simillimâ ratione Germanice dicimus, *den Ton angeben.*

Pag. 434. *l.* 9. κορσωτεύς. Conf. Heſych. in Κορσωτήριον.

Pag. 437 *med.* Εἰ δέ τις τῶν ὀψοποιῶν ἢ μαγείρων ἴδιον εὕροι βρῶμα καὶ περιττὸν, τὴν ἐξουσίαν μὴ εἶναι χρήσασθαι τούτῳ ἕτερον. *Valckenarius* in Adnot. ad loca quaedam Novi Foed. p. 390. poſt περιττὸν intercidiſſe ſtatuit verba τὴν σκευασίαν ad περιττὸν referenda, quae verba extruſa eſſe ſuſpicabatur a ſequentibus, τὴν ἐξουσίαν. Et nobis perplacet illa emendatio: βρῶμα περιττὸν τὴν σκευασίαν, *cibos parandi rationem habens exquiſitam:* verba autem τὴν σκευασίαν non ab iſtis τὴν ἐξουσίαν expulſa fuiſſe exiſtimem, ſed haec (quibus facile atque etiam commodius carebat oratio) temere in illorum locum invaſiſſe.

Pag. 441. *l.* 4 *ab ult.* οἷς νῦν ὁ τῶν γυναικῶν ἁβρύνεται βίος. ὁ τῶν γυναικῶν βίος ex Caſauboni interpretatione ad XV. 675. d. (Animadv. Tom. VIII. pag. 79.) idem valet ac αἱ γυναῖκες.

Pag. 445. *l.* 9. Εὐριπίδης ἐν Δεσμώτιδι ἢ Μελανίππῃ. Rectius absque ἢ ſcribitur XIV. 613. d. ubi vide notata.

Ead. pag. l. 4 & 3 *ab ult.* διὸ καὶ Μεγάλη Ἑλλὰς ἐκλήθη πᾶσα σχεδὸν, ἡ κατὰ τὴν Ἰταλίαν κατοίκησις. *Dele comma poſt* σχεδὸν alieno loco inſertum, quod ex Caſauboniano exemplo temere adhaeſit. ἡ κατοίκησις autem haud dubie intelligi debet ἡ τῶν Ἑλλήνων κατοίκησις. Neque vero neceſſe eſt, ut cum *Mazochio* in Tab. Hercul. pag. 14. ἥδε pro ἡ corrigas: ἥ κατοικ. idem valet ac ἥδε ἡ κατοικ.

Pag. 449. *l.* 5. τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν. In *Animadv.* pag. 393 med. *pro*, Laërt. I. 121. *corrige:* Laërt. I. 101. Caeterum, quod apud Suidam legitur, τέτακται παροιμία ἐπὶ τῶν ἀποτόμως οἰμώζειν τινὰ λεγόντων, vocem ἀποτόμως, quae *praeciſe, breviter, uno verbo*, ſignificat, Dalecampius pro ὠμῶς accepiſſe videtur.

Pag. 452. *l.* 3. καλασίρεις Κορινθιουργεῖς. In *Animadv.* p. 401 med. *poſt*, l. 27. d. *adde:* conf. XIII. 582. d. ibique not.

Pag. 453. *lin. antepen.*

. . . . ἥσαντες ὑπασπίδιον πολεμιστήν.

Mutilum ab initio verſum Vir doctus in Nov. Liter. Hal. explere tentavit ſcribendo κόσμῳ (ſive ὄγκῳ) νικήσαντες.

Pag. 456. *l.* 4 *ſq.* Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Περὶ Ἡδονῆς καὶ δὴ καὶ τοὺς Ἴωνας, φησὶ, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς τρυφῆς ἔτι καὶ νῦν ἡ χρυσῆ παροιμία διαμεμένηκε. Satis emendatum fore locum iudicat V. D. in Nov. Lit. Hal. ſi καὶ κατὰ τοὺς Ἴωνας legeris; iſta autem verba ἡ χρυσῆ παροιμία, ſi recte interpreteris, nullâ emendatione indigere. Vellem equidem, commodam interpretationem non invidiſſet nobis Vir doctiſſimus: at in eam ſententiam, quâ verba κατὰ τοὺς Ἴωνας accepiſſe Idem videtur, non κατὰ τοὺς Ἴωνας, niſi me omnia fallunt, ſed εἰς τοὺς Ἴωνας, aut κατὰ τῶν Ἰώνων ſcriptum oportuerat.

Pag. 462. *lin. penult. & ult.* Si quis, cum Viro docto, vulgatam olim ſcripturam παρθένοις ἀβραῖς, & λαὸν, revocandam cenſuerit, nil moramur: nec vero nos poenitet ſcripturae quam codex Epit. obtulit.

Pag. 464. *l. ult.* ἀναβάδην μετ' αὐτῶν καθήμενον. Similiter Plutarchus in libello DE Fort. Alexandr. Opp. T. II. p. 336. c. de eodem *Sardanapalo* loquens, ἀναβάδην ἐν ταῖς παλλακαῖς καθήμενος: & Clemens Alexandr. Paedagog. lib. III. p. 294. ed. Pott. ἐπὶ κλίνης ἀναβάδην ἑζόμενον εἰσάγουσι, πορφύραν ξαίνοντα. Nec tamen, quidquid & Suidas dicat, & Heſychius, & Ariſtophanis Scholiaſtes, ſatis certum eſt quid ſit potiſſimum quod ἀναβάδην καθῆσθαι dicatur. Nam quod illi interpretantur, *pedibus ſublime porrectis*, id non ſatis convenire videtur. Gloſſae interlineares apud Brunck ad Ariſtoph. Plut. 1123. ἀναβάδην ἀναπαύομαι exponunt ὑπτίος, τιθέμενος τὸν ἕνα πόδα ἐπάνω τοῦ ἑτέρου. In alia omnia TOUPIUS abiit, Emend. in Suid. voc. Ἀναβάδην, *P.* I. *p.* 29. ed. Lipſ. »Ἀναβάδην ἀναπαύεσθαι, in» quit, eſt *in ſuperiori parte aedium requieſcere*, ubi pauperculi »& infimae ſortis homines ut plurimum degebant; ἀπὸ »τοῦ ἀναβαίνειν ſcilicet. *&c.*« Conf. Schol. Ariſtoph. ad Acharn. 398. Ad eam ſententiam hîc intelligere poſſis, *Sardanapalum in ſuperiore aedium parte cum pellicibus ſediſſe.* Nobis in mentem venerat, ἀναβάδην καθῆσθαι dici, qui cruribus decuſſatim retro flexis ac fere ſub anum ſubductis, ut ſolent Arabes & alii populi orientales, inſidet. Sed nihil utique definire auſim.

Pag. 470. *l. penult.* Verſum illum *PHOENICIS Colophonii*,

Ἀνὴρ Νίνος τις ἐγένεθ', ὡς ἐγὼ κλύω,

quo ſit ſenarius *ſcazon*, ut reliqui eiusdem poëtae, (conf. Addend. ad lib. VIII. pag. 326. l. 3 ſqq.) ſic refingendum cenſuit V. D. in Nov. Lit. Halenſ.

Ἀνήρ τις ἐγένεθ', ὡς ἐγὼ κλύω, Νῖνος.

Cui regeri quidem poſſit, penultimam verbi κλύω, licet ob vocalem ante vocalem plerumque corripi ſolitam, tamen naturâ longam eſſe, (quod ex formis illis imperativis κλῦθι & κλῦτε ſatis intelligi videtur) adeoque perinde & produci & corripi potuiſſe. Sed alia ſimul ratio adeſt, quae Viro docto patrocinatur: nempe vocab. Νῖνος, conſtanter penultimâ circumflexâ in noſtris libris (quemadmodum apud Herodot. & alios) ſcriptum, quod adeo ſecundam ſenarii ſedem occupare non poteſt. Itaque non modo *duodecimus* etiam *verſus* ille, (*Pag.* 471. *l.* 10.)

ὄκου Νίνος νῦν ἐστι, καὶ τὸ σῆμ'· Ἴδε,

illegitimus fuerit; quem totum ex gloſſâ temere invectum idem Vir doctus, non ſine inſigni veri ſpecie, exiſtimavit: ſed & *decimus ſextus*, (*Pag.* 472. *l.* 1.)

Ἐγὼ Νίνος πάλαι ποτ' ἐγενόμην πνεῦμα,

ſic fuerit refingendus:

Ἐγὼ πάλαι Νῖνός ποτ' ἐγενόμην πνεῦμ'.

Pag. 471. *l.* 2. ὃς οὐκ ἴδ' ἀστέρ', οὐδ' ἴζων ἐδίζητο.

Nobis commoda viſa erat Caſauboni emendatio:

ὃς οὐκ ἰδ' ἀστέρ', οὐδ' ἰδεῖν ἐδίζητο.

Vir doctus, quem dixi, haud cunctanter ſic legendum cenſuit:

ὃς οὐκ ἴδ' ἀστέρ', οὐδὲ ζῶν ἐδίζητο.

Qui ſtellas nec vidit, nec, dum viveret, videre ſtuduit. Vocalem ε ante ζ in tragico quidem aut comico poëtâ non poſſe non produci ultro largiens doctus Cenſor, iambographo licitum fuiſſe exiſtimat tali ſyllabâ etiam pro brevi uti; quam ſibi licentiam etiam Theocritus ſumſit, Idyll. XXIX. 20. In *verſ.* 14. pro ἢ ἀπὸ, rectius ἢ ἀπὸ ſcriptum iri monuit Idem.

Pag. 474. *l.* 3. & 2 *ab ult.* ἄλσος ἔχον πολύ. Similiter πολλὴ ἱστορία, XIV. 652. b. eſt *ampla hiſtoria*, *ſpiſſum Hiſtoriarum opus:* & πολλὴ πόλις, I. 20. b. *urbs magna*, *ampla*. Viciſſim ὀλίγος pro μικρὸς poſitum vidimus VII. 328. d. & XI. 477. c.

Pag. 475. *l.* 5 *ab ult.* ὁ Κότυς, ὡς γαμουμένης αὐτῷ τῆς Ἀθηνᾶς. »Hanc *Cotyis* inſaniam reſpexiſſe Rhianum v. 14.

»(apud Brunck, Anal. T. I. p. 479.) monet *H. Stephanus* »Schediaſm. Ianuar. c. 16. p. 73.« BOISSONADE.

Pag. 484. *l.* 10 *ſq.* Τὴν δὲ αὐτοῦ γυναῖκα πειρῶν. In *Animadv.* p. 447. l. 15. pro vitioſo *Philareten*, quod imprudentibus nobis aut operis noſtris excidit, corrige: *Hippareten*, quemadmodum apud Plutarchum eodem loco, ad quem provocavimus, ſcribitur.

Pag. 485. *lin. ult.* ἐν δὲ Ἑτέρῳ Νεμέα ἦν. »Νεμέας »corrigit *Valckenar.* apud Sluiterum in Lectionibus Andocideis, pag. 232.« BOISSONADE.

Pag. 487. *ſub fin.* EUPOLIDIS verſus, tetrametros eſſe recte monuit Vir doctus, ſic ſcribendos:

A. Ἀλκιβιάδης ἐκ τῶν γυναικῶν ἐξίτω. B. Τί λυπεῖς;
οὐκ οἰκαδ' ἐλθὼν τὴν σεαυτοῦ γυμνάσεις δάμαρτα;

Pag. 489. *l.* 7. Καλλιπίδης δὲ ὁ τραγῳδός. *Callipides tragoedus*, praeter auctores a Fabricio & Harleſio in Bibl. Graec. (in Notitia Tragicorum) nominatos, memoratus eſt etiam Xenophonti, in Sympoſ. p. 695. ed. Baſ. & Ariſtoteli, in Poët. ſub fin.

Pag. 495. *l.* 5 *ab ult.* ποῖοι γὰρ οὐ κόλακες &c. Conf. XI. 506. f.

Pag. 505. *l.* 4 *ab ult.* πορφύρεος θάνατος. Conf. *Heynii* Obſerv. ad Iliad. ε'. 83.

Pag. 506. *l.* 10. τοῦ ἐπ' Ἀρσάκην εἰς Μηδίαν στρατεύσαντος. In *Animadv.* p. 465. l. 12 ab ult. *poſt*, & Strabo, XV. 702. d. *adde:* Conf. ſupra, IV. 153. a. & *Addenda* ad lib. IV. *p.* 96. *lin.* 4 *ab ult.*

Pag. 508. *l.* 3 *ab ult.* στενή τις. In *Animadv.* p. 469. lin. 17 ab ult. *poſt*, pro *lupanari* accipitur. *adde:* Conf. XIII. 582. a. ibique not. *Ibid.* γυναικῶν δημιουργῶν. In *Animadv.* p. 470. poſt med. *pro*, quae libro V. *corrige:* quae libro IV.

Pag. 511. *l.* 8 *ſq.* ἀνεῖλον αὐτούς. De ſcripturâ olim vulgatâ, αὐτάς, *Abreſchius* in Dilucid. Thucyd. p. 182. monuerat, peculiare eſſe ſyllepſeos genus, niſi αὐτά, non αὐτάς ſcripſerit Clearchus.

Pag. 516. *lin. antepen.* παρὰ τοὺς Τρίποδας. In *Animadv.* p. 486 med. *pro*, Pauſanias lib. I. c. 46. *corrige:* Pauſanias lib. I. c. 20. p. 46.

Pag. 518. *lin. antepen.* Ῥαβδοδίαιτος ἀνήρ. In *Animadv.* pag. 488. l. 12. *poſt*, nec multum intereſſe videtur. *Adde:* Vide tamen infra ad XV. 687. b. notata, Animadv. Tom. VIII. p. 193 ſqq. — In *verſione Lat.* eâdem pag. 518. lin. 5

ab ult. & pag. 519. l. 1. pro, *Delicatae vir vitae*, commodius forsasse scribetur, *Lautae vir vitae.*

Pag. 538. *lin.* 4 *sq.* τὸ μηθὲν πώποτε ἑτέρου ἕνεκεν τεποιηκέναι. τερπνοῦ ἕνεκεν corrigit V. D. in Nov. Lit. Hal. quo conveniat hoc responsum ei, quod a Clearcho relatum est. At Athenaeus narrationi *Clearchi* istam *Demetrii* subiiciens, cum Δημήτριος δὲ &c. ait, haud obscure significare videtur, aliud Gorgiae responsum a Clearcho, aliud nonnihil diversum a Demetrio commemoratum esse. Quare, nisi teneri ἑτέρου ἕνεκεν possit, alia quaerenda medicina fuerit. Sed librorum ista scriptura in Luciani Macrobiis, cap. 23. & patrocinium satis firmum, & interpretationem haud spernendam invenire videtur. Ὃν φασιν, ait Lucianus, ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήρως, -- εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδέποτε συμπεριελεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Caeterum de Gorgiae longaevitate conf. auctores a Luciani Interpp. l. c. & a Menagio ad Laërt. VIII. 58. citatos.

Pag. 541. *l.* 5. Ἴδιον ἐπιθυμῶν, μόνος μοι &c. In *Animadv. p.* 515. *lin. ult. post*, lib. II. cap. XI. *adde*: Sic ἐξαναστὰς ἔδοξέ μοι ex Luciani Encomio Demosth. haud procul ab init. citavit Hoogeveen ad Viger. p. 271.

Pag. 548. *l.* 8. — ἢν πολλῷ ξυνέλθῃ, ξυλλαβὼν
ὁ τῆς διαῤῥοίας ποταμὸς, ἐξοιχήσεται.

Priori versiculo commodius *delebitur comma* post ξυνέλθῃ: posteriori vero rectius Διαῤῥοίας unciali literâ initio scripseris, quasi proprium fluminis nomen, quod apud inferos esse fingit comicus poëta. Pro πολλῷ sane quam ingeniose Τρόμῳ corrigit Vir doctus toties a nobis laudatus: cuius eruditam trium etiam postremorum Athenaei nostri Censuram, ut cupidissime exspecto, sic vellem iam nunc cum Lectoribus Deipnosophistae communicare possem. Nempe & Τρόμος, nomen fluvii cuiusdam apud inferos: nec longe inter se differi, *fluvius Terroris* & *Diarrhoeae fluvius.* Conf. Comici Ran. 479 - 490.

Pag. 556. *l.* 4. Μεγαλλίῳ μύρῳ. Μεγαλλίῳ cum editis tenet uterque cod. mstus. In *Epit.* quidem non exhibentur poëtarum eclogae, quae hic leguntur, sed breviter ita scribitur: Ἔθος δ' ἦν Ἀθήνησι καὶ τοὺς πόδας τῶν τρυφώντων ἐναλείφειν μύροις, ἰρίνῳ ἢ ῥοδίνῳ ἢ μεγαλλίῳ ἢ ἄλλοις τοιούτοις.

Pag. 557. *l.* 3. καὶ ἐν Θορικίοις. In *Var. Lect.* lin. 1. *pro*,

Θορυκίοις edd. *lege:* Θορυκίοις h. l. edd. & Ms. Tum in *Animadv.* p. 536. l. 13 *ab ult.* pro, *Thorycios.* lege: *Thoricios.*

Pag. 558. *lin.* 11. δεῖγμα τῆς ὄ↓εως. Probabiliter τῆς ὀρέξεως corrigit V. D.

Pag. 560. *l.* 7. ἀμέργουσαν. In *Animadv.* p. 541. l. 14. *poſt*, Herc. Fur. vs. 397. *adde:* & in Nicandri vs. 69. apud Athen. XV. 684. d.

ADDENDA ET CORRIGENDA

IN ATHENAEI LIBRO XIII.

Tom. V. *Pag.* 23. *lin. antepen.* Λυγκέας. Λυκέας vocatur idem apud Noſtrum XIV. 616. d. ubi vide not. & *Addenda* ad lib. XIV. pag. 233. lin. 5.

Pag. 25. *l.* 11 *ſqq.* καὶ κατὰ τὸν Πίνδαρον &c. Vide XIII. 601. c. & ibi *Addenda* ad Pag. 175. lin. 10 ſqq.

Pag. 38. *l.* 1 *ſqq.* Τὰς δὲ Θεοξένου &c. De fragmento illo *Pindarico* vide infra, *Addenda* ad Pag. 176.

Pag. 39. *l.* 4. ἐπὶ τοῦ Τρωΐλου. De *Troilo*, praeter alios, confer quae a Iacobſio ad Tzetzae Poſthomerica vs. 382. notata ſunt.

Pag. 42. *l.* 5. μύρου προσβάλλοντας. In *Animadv.* Tom. VII. p. 47. l. 12 ab ult. *adde:* Dicitur autem ὀσμὴν προσβάλλειν, quemadmodum & ἦχον προσβάλλειν, XIV. 637. d.

Pag. 48. *lin.* 1. δράματα ἀπὸ ἑταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφάς. In *Animadv.* p. 57. l. 4. *adde:* Sic Alexidis Polyclea, XIV. 642. c.

Ead. pag. l. 4. Φάνιον. In *Animadv.* p. 57 med. *poſt*, ubi ἐκ Φανῷ vulgo legitur. *adde:* Eſt autem Φάνιον diminutivum τοῦ Φανὸ, quod ipſum erat etiam meretricis nomen, memoratum Athenaeo, XIII. 594. a. item 558. b.

Pag. 49. *l.* 8. Πλάγγων. Rectius acute Πλαγγὼν, XIII. 594. b. c.

Ead. pag. l. 11. Ἄμφις μνημ. ἐν Κούρισι. Sic rurſus penacute ſcribitur XIII. 591. d.

Pag. 70. *l.* 4 *ſq.* ἔχωσε μὲν Λυδίας τὸ νῦν ἔτι καλούμενον τῆς ἑταίρας μνῆμα. Monumenti illius hodieque inſignes ſupereſſe reliquias ex *Chandleri* Itinerario (*Travels in Aſia Minor*, p. 263.) docuit venerandus *Larcher*, in Notis ad Herodotum Gallice converſum, T. I. p. 370. novae edit.

Pag. 73. *l.* 6 *ſqq.* Ὦ Κύπρου δέσποινα &c. Primum illud

PINDARI fragm. latine ſic convertit HEYNIUS: (Pind. Vol. III. P. 1. p. 19.) *O Cypri regina, tuum ades in nemus; compaſcuarum puellarum gregem numeroſum Xenophon adduxit laetus ad vota perſolvenda.* Scribendumque (*verſ.* 4.) ἐπάγαγεν monuit.

Ad *alterum Fragm.* (*eâdem pag. ſub fin. & pag. ſq.*) Πολύξειναι νεάνιδες &c. haec adnotavit IDEM: »Advocari puellas ad ſacrum faciendum apparet; verba corrupta ſunt.«

Tertium iſtud, Ἀλλὰ θαυμάζω &c. (*Pag. 74. l. 7 ſqq.*) ſic idem Vir praeſtantiſſimus latine converſum dedit: *At miror ſimul, quid Corinthii de me dicent, tale dulce Scolii exordium ſuccinens puellis meretricibus commento.*

Denique ad iſtud (*Pag. 74 extr.*) Ἐδιδάξαμεν &c. haec monuit IDEM: »*Aurum exploravimus purâ probatione:* lapide Lydio qui purum aurum declarat: h. e. Corinthii puellarum laudes admiſerunt.«

Totum carmen, quoad ex ſparſis & paſſim corruptis reliquiis fieri poſſe videbatur, tali modo conſtituit HERMANNUS, apud Heynium p. 21 ſq.

STROPHA.

Πολύξενοι νεάνιδες [vox ἀμφίπολοι caſu-ne an conſulto omiſſa ſit neſcio.]
Πειθοῦς ἐν ἀφνειᾷ Κορίνθῳ,
διαπετάσατε χεῖρας λιβάνου ξανθὰ δάκρυά τε.
ἦ μὴν πολλάκις ματέρες ἐράτων,
οὐρανίαν πτάμεναι νεήματι
ποτ᾽ τὰν Ἀφροδίταν,
ὑμῖν [annon ἡμῖν? quaerit Heyn.] ἄνωθεν εὐαγορίας ἔπορον.
ὦ παῖδες ἑρατειναῖς
εὐναῖς μαλθακὸν ὥρας ἀπὸ καρπον δρέπεσθαι σύν γ᾽ ἀνάγκᾳ καὶ καλόν.
Ἀλλὰ θαυμάζω, τί με λέξοντι Ἰσθμοῦ δεσπόται, τοιάνδε μελίφρονα ἀρχὰν
εὑρόμενον σκολίου, ξυναόρον ξυναῖς γυναιξίν.

ANTISTROPHA.

Διδάξαμεν χρυσὸν καθαρᾷ βασάνῳ.

* * *

EPODUS.

Ὦ Κύπρου δέσποινα, τεὸν δεῦτ' ἐς ἅλσος
φορβάδων κορᾶν ἀγέλαν ἑκατόγγυιον Ξενοφῶν
τελείαις ἐπήγαγεν εὐχωλαῖς ἰανθείς.

Ad priorem *Strophae* partem adnotavit IDEM: »*Meretrices*, »*conciliatrices amorum, eo, quod ſaepe iam precibus ſuis Ve*»*nerem exorarunt, effecere ut bene audiatis.*«

Pag. 83 *extr.* Βιλιστίχην. Sic rurſus XIII. 596. e.

Pag. 103. *l.* 3. τῶν ὑπὸ τὰς στέγας. Conf. ad XII. 540. f. Animadv. T. VI. p. 469 med.

Pag. 113. *lin. antepen.* διαπιδῶντος δ' αὐτοῦ. Sic ms. *A.* In *Epit.* omiſſis illis, καταπεσόντος -- ϕῆφοι εἰσίν. ſtatim ponitur, διαπιδῶντος ἐπὶ τὴν πλ. κλ.

Pag. 122. *l.* 10. ὡς μέθυσαν. In *Animadv.* p. 170. lin. 6. *adde:* Unde fortaſſe Phrynichus etiam p. 60. ait: γυναῖκα δὲ ἐρεῖς μέθυσον καὶ μεθύσην.

Pag. 126. *l.* 10. πρὸς Ἑρμαρχον. In *Animadv.* p. 175. l. 8. *poſt*, Finib. II. 30. *adde:* & DE Nat. Deor. I. 33. & Acad. IV. 30.

Pag. 161. *vs.* 22. ἤρανον. In *Animadv.* p. 229. l. 8. *poſt*, videbatur. *adde:* Sic ἐπήρανος, *dilectus:* Ion apud Athen. X. 447. f.

Pag. 162. *lin. pen.* πολιῷ δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῷ. In *Animadv.* p. 237. l. 16. *poſt*, dicitur.« *adde:* νώτῳ correxerat idem V. D. in Animadv. in Euripid. pag. 48.

Pag. 163. *vs.* 44. Sub editâ olim ſcripturâ, καλλίον' ἴξαον, latere nomen proprium loci Lydii ſuſpicatus erat *Schellenberg* ad Antimachi Colophon. Reliquias, p. 12.

Pag. 172. *l.* 7. πλέξαντα πότ' ᾠδάς. πλέκειν ᾠδὰς, *modulari carmen:* cuius dictionis plura exempla collegit Musgrav. ad Euripid. Iphig. Aul. 579.

Pag. 176. *l.* 4 *ſqq.* ὁ Πίνδαρος -- τί φησί; Χρῆν με κατὰ &c. In *Animadv.* pag. 268 extr. *poſt verba*, deeſt tota ecloga. *adde:* In fine tamen libri verba nonnulla ex hoc loco adpoſita leguntur, quae paulo poſt exhibemus, *Animadv.* p. 275 med.)

Collatis inter ſe *PINDARI* fragmentis, cum hac *Pag.*

176 sq. tum p. 175 sub fin. adpositis, carmen Pindaricum ad hunc modum constituendum HERMANNUS censuit: (p. 25.)

Εἴη μὲν ἐρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι.
μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ δίωκε πρᾶξιν.
χρῆν μὲν κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι,
θυμὲ, σὺν ἡλικίᾳ.
τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας ὄσσων
μαρμαρίζοισας δρακεὶς, ὃς
μὴ πόθῳ κυμαίνεται,
ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν
καρδίαν ψυχρᾷ φλογὶ,
πρός τ' Ἀφροδίτας ἀτιμασθεὶς ἑλικοβλεφάρου
ἢ περὶ χρήμασι μοχθίζει βιαίως,
ἢ γυναικείῳ θράσει ψυχὰν φορεῖται
πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων.
ἀλλ' ἔγωγ' ἑκάτι τᾶς
κηρὸς ὡς δαχθεὶς μελικράτων μελισσᾶν
τάκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω
παίδων νεόγυιον ἐς ἥβαν.
ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέθῳ Πειθώ τε ναίει καὶ Χάρις
υἱὸν παρ' Ἀγεσιλάου.

Prius fragmentum, quod apud Athen. *p.* 175. legitur, sic scripsit HEYNIUS, (pag. 23.) cum Hermanno fere consentiens:

Εἴη καὶ ἐρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι.
καὶ, κατὰ καιρὸν,
μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ δίωκε, θυμὲ, πρᾶξιν.

Quae sic interpretatus est: » *Utinam contingat amare & amori gratificari. Nec tu, o anime mi, rei studio tenearis ab aetatis gradu alienae.* « Adiectâ hac *Notâ*: » Reddidi ultima, » ut sententia forte ferebat; verum, quid sit πρεσβυτέρα » ἀριθμοῦ πρᾶξις, non intelligo. κατὰ καιρὸν aliena esse videntur, ex seqq. nata; καὶ autem ab Athenaeo esse, non » a poëtâ. « — Reliquam partem sic IDEM latine convertit: » *Oportuit quidem*, [χρῆν μὲν legit, ut Herm. pro vulgato χρῆν με] » *cum oportunum erat & aetas ferebat, amores decerpere. Attamen Theoxeni fulgores oculorum radiantes qui adspexit, & cupiditate non agitatur, ex adamante aut ferro fabricatus est praecordiis atris gelidâ flammâ, & a Venere arcuatis ciliis formosâ nullo honore habitus, aut opibus parandis vio-*

»lenter laborem impendit, aut matronali proterviâ animus eius »obnoxius per omnes vias rapitur. At ego tabesco, cum intueor »puerorum pubescentem aetatem. In Tenedo vero Pitho & Gra»tia habitat cum filio Agesilai.« — In subiectâ Nota ait: »Verti ac si esset σὺν υἱῷ Ἀγησιλάῳ. – – Ad ἕκατι τᾶς »(vs. 15.) desidero Ἀφροδίτας, *Veneris numine*, aut simile »quid.« — Videtur vero ad articulum τᾶς, idem ac αὐτᾶς vel ταύτης valentem, e superioribus subintelligi nomen Ἀφροδίτας potuisse. ναίει υἱὸν equidem intellexeram *habitat illum*, id est, *in illo*; quemadmodum ναίειν πόλιν, *habitare urbem*, i. e. *in urbe*.

Pag. 186. *l.* 10. Πορφυρέου ἀπὸ στόματος. Sic Horat. *Purpureo bibit ore nectar.* Od. III. 3, 12. ubi vide Bentlei.

Pag. 200. *l.* 9. μαθητὴν Θεοφράστου. In *Animadv.* p. 295. ubi restituendam dixi librorum scripturam, μαθητὴν δὲ Θεοφράστου, adiici poterat: Sic v. c. XIV. 655. b. Κλύτος ὁ Μιλήσιος, Ἀριστοτέλους δὲ μαθητής.

Pag. 203. *lin. penult.* ἐν δὲ Κενταύρῳ, ὅπερ δρᾶμα πολύμετρόν ἐστιν. At, non tam δρᾶμα, quam ἐποποιΐαν nominari debuisse, monuit *Tyrwhitt*, ad Aristot. Poët. p. 119.

Pag. 205. *l.* 6 *ab ult.* ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεύς. Praeter rationem nos turbaverat illud vocab. βασιλεύς. Nam etiam post subactam a Cambyse Aegyptum *regibus* usi sunt Aegyptii; scilicet qui tributarii essent Persarum, suprema regis Persarum potestatem agnoscentes. Conf. Athen. XIV. 616. d. & auctores ibi a nobis citatos, Animadv. pag. 341.

Pag. 218. *l.* 5. περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον. Conf. Hemsterhus. ad Luciani Nigrin. c. 25.

ADDENDA ET CORRIGENDA

IN ATHENAEI LIBRO XIV.

Pag. 233. *l.* 5. Λυκέας ὁ Ναυκρατίτης. In *Animadv.* pag. 342. l. 6. *adde*: At *Lyceas* etiam apud Plinium nominatur. Vide Harduini Indicem Auctorum, quibus Plinius usus, vocab. *Lyceas*.

Pag. 241. *l.* 4. ἐπὶ ταῖς ἑώραις. Ad *Animadv.* pag. 365. ubi de *Pauli Leopardi* Emendationum libris loquitur Ca-

ſaubonus, notanda omnino ſunt quae de eisdem libris docuit *Valckenarius*, ad Adoniaz. pag. 338.

Pag. 244. *l.* 10. Ἴφικλος, φησὶν, Ἀρπαλύκην ἐρασθεῖσαν ὑπερεῖδεν. Locum hunc excuſſit *Mahne*, in Diatrib. de Ariſtoxeno, pag. 104.

Pag. 246. *l.* 2. Ὁμηρισταί. Ὁμηρίδαι nominantur XV. 669. b.

Ead. pag. l. 8. Κλέαρχος δ' ἐν τῷ προτέρῳ περὶ Γραφῶν. Haud cunctanter Περὶ Γρίφων corrigere debueram. Vide Animadv. ad X. 453. e. & ad XIV. 648. f.

Pag. 247. *l.* 4. οἱ καλούμενοι δὲ Ἱλαρῳδοί. Contra Voſſium, ἱλατραγῳδίαν cum ἱλαρῳδίᾳ confundentem, disputat Gisb. Cuper, Obſervat. lib. I. c. 10. pag. 75.

Pag. 254. *l.* 5 *ab ult.* κατάρχομεν τὸν ὕμνον. Conf. Musgrav. & Porſ. ad Euripid. Oreſt. 949.

Pag. 260. *l.* 7. Κλεινίας ὁ Πυθαγόρειος. De hoc vide Aeliani Interpp. ad Var. Hiſt. XIV. 23. & Menag. ad Laërt. IX. 40.

Ead. pag. l. 10. ἀναλαμβάνων τὴν λύραν ἐκιθάριζε. In *Animadv.* p. 399. l. 7. *adde:* — Immo vero κιθαρίζειν generatim dicitur *pulſare inſtrumentum muſicum chordis tenſum*, i. q. ψάλλειν. Sic etiam nomen κιθάρα generatim de quolibet *inſtrumento muſico chordis tenſo* dicitur, XIV. 634. c.

Pag. 268. *l.* 4. Ματρὸς ὀρείας. Conf. Diodor. Sicul. III. 18. cuius verba adpoſuimus ad XIV. 636. a. vs. 5. Animadv. Tom. VII. pag. 467.

Pag. 272. *l.* 4 *ab ult.* κναμίδες. In *Animadv. p.* 416 *med. poſt*, an vetus cod. *A.* tueatur. *adde:* Sic certe κνημίδας *penacute* ſcribitur in membr. & in edd. XV. 668. a.

Pag. 283. *lin. penult.* χέζει. In *Animadv.* pag. 434. l. 6. *pro*, ms. *A. ſcribe:* ms. *Ep.*

Pag. 318. *lin.* 10. τὰ Λοκρικὰ καλούμενα. Confer XV. 697. b. c.

Pag. 323. *l.* 9. πυριάτη. Conf. ad XIV. 658. notata.

Pag. 353. *l.* 5. βρίδακας πλύνας ξέσον. In *Animadv.* pag. 562. lin. 6 ab ult. *poſt*, uſurpatum vidimus. *adde:* (at ibi quidem, ſicut & XIV. 662. b. ex Caſauboni emendatione, ſed quae certa nobis videbatur.) In *Animadv.* pag. ead. 562 extr. *adde:* Vide an huc faciat id quod XIV. 663. e. legitur, τὸ λάχανον κατάθρυπτε.

ADDENDA ET CORRIGENDA
IN ATHENAEI LIBRO XV.

Pag. 458. *l.* 7. τοῦ κεκμηκότος. In *Animadv. Tom. VIII.* p. 75. l. 4 ab ult. *poſt*, adpoſuit. *adde:* Sic οἱ καμόντες, Nicander apud Noſtrum, XV. 684. vs. 70.

Pag. 483. *l.* 3. σάμψυχον. In *Animadv.* p. 125. l. 13 ab ult. *poſt*, ut ibi verſus docet. *adde:* Sic rurſus pag. 689. c. ms. *A.* quidem σαμψύχινον habet, ſed σαμξύχινον ms. *Ep.*

Pag. 550. *l.* 6 *ſq.* ὥς φησι Γεώργος ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Θυσιῶν. In *Animadv.* p. 296. lin. 7 ab ult. *adde: Gorgon* etiam nominatur in Scholiis ad Pindari Olymp. Od. VII. init. Conf. Schneiderum in Pindari Fragm. pag. 3 ſq. (pag. 9 ſq. ed. Heyn.)

Pag. 560. *l. antepen.* οἱ νυκτερευόμενοι τῶν νέων. In *Animadv.* pag. 332 med. *poſt*, ex *Fanatico* pag. 700. a. *adde:* & Antiphanis teſtimonium ex Scythâ, VI. 253. e. Ac fortaſſe νυκτερευόμενοι idem valet ac παννυχίζοντες: unde etiam titulus fabulae Pherecratis, Ἰπνὸς (*Laterna*), ἢ Παννυχίς: XIII. 612. a.

Haec ſunt quae cum in Graeco Athenaei exemplo, tum in Latina Verſione & in Animadverſionibus noſtris, vel *Corrigenda* vel *Addenda* in promtu nunc maxime habui. Quae dum in publicum emitto, praemonitum volo Lectorem Athenaei ſtudioſum, (id quod his ipſis diebus in Novis Literariis Halenſibus nunciatum legi) prodituram eſſe, haud ita multo poſt, Voluminis ſecundi Miſcellaneorum Philologicorum ab Auguſto Matthiae Altenburgi editorum Partem tertiam, quae continebit *Iacobsii Spicilegium Obſervationum & Emendationum in noviſſimam* hanc noſtram *Athenaei editionem.* Illud Spicilegium non dubito multa comprehenſurum eſſe quae iam hîc a nobis obſervata ſunt: quae praetermiſſa a nobis fuerint, eorum praecipua capita ſimul cum *Indicibus in Athenaeum* cum Lectoribus noſtris ſumus communicaturi.

21462

LGr
A866S

Athenaeus Naucratita
Deipnosophistarum libri XV; with Latin version of Casaubon; ed. by Schweighäuser.
[Vol.13.]

University of Toronto Library

DO NOT REMOVE THE CARD FROM THIS POCKET

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED